

HOÀNG HỀ

GIAN THẦN! QUỲ XUÔNG CHO TRĂM

DESIGN BY HUY TÂN
REVIEW BY HUY TÂN

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/reviewngontinh0105)

Mục lục

Chương 1: Gian Thần Xu Nịnh Dương Triều

Chương 2: Thần Không Dám Quỳ

Chương 3: Hồn Hợp Băng Và Nước

Chương 4: Vạn Tế Thanh Minh

Chương 5: Thần Nằm Xuống Vậ

Chương 6: Tương Kế Tự Kế

Chương 7: Ma Ám Theo Người

Chương 8: Công Chúa Định Quốc

Chương 9: Cho Người Ta Một Con Cá

Chương 10: Thẩm Vấn Tuyên Phạt

Chương 11: Mật Thất Lô Dương

Chương 12: Người Là Rắn Độc

Chương 13: Giáo Dục Là Vấn Đề Khó Khăn

Chương 14: Tới Khoe Xấu

Chương 15: Đạo Tiếp Khách

Chương 16: Bức Tranh Bị Cướp

Chương 17: Ta Bóp Chết Người

Chương 18: "Lão" Gian Thần Xảo trá

Chương 19: Không Thoại Mái

Chương 20: Thuật Đế Vương

Chương 21: Không Từ Thủ Đoạn

Chương 22: Không Cam Lòng

Chương 23: Lắm Thầy Nhiều Ma

Chương 24: Tự Sát Tự Kiểm Điểm

Chương 25: Hoàng Đế Không Thượng Triều

Chương 26: Con Dân Đại Sở

Chương 27: Quỳ Xuống Cho Trẫm

Chương 28: Quỳ Cũng Là Đánh Cược

Chương 29: Không Đau Ở Đầu Cả

Chương 30: Gân Dây Hơi Bị Phiền

Chương 31: Người Là Đoạn Tụ Hà?

Chương 32: Bỏ Lễ

Chương 33: Kịch Trong Kịch

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37: Sóng Gió Trường Thi

Chương 38

Chương 39: Mức Độ Trùng Khớp Của Tin Đồn

Chương 40: Bản Sắc Gian Thần

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88: Ngoại Truyện 1

Chương 89: Ngoại Truyện 2

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gian Thần Xu Nịnh Đương Triều

Đương kim thánh thượng đã từng ban mười sáu chữ đánh giá về Tạ Lâm Thừa tướng.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, không vui không giận, là thần mà không phải thần.

Lúc truyền đến tai Thừa tướng đại nhân, đại nhân đang bưng một tách trà, nghe xong, uống một hơi cạn sạch, nhếch miệng cười,

“Ai nói thần không vui không giận? Thần nghe thấy những lời này, thực sự vui đến phát khóc.”

Nói xong câu đó, chén trà rơi luôn xuống đất, vỡ tan tành, khiến cho mọi người bị dọa giật nảy mình.

Lại thấy Thừa tướng đại nhân dường như đang cười, nhưng nụ cười không lan được đến ánh mắt.

Mọi người lúc ấy đều cảm thấy khiếp sợ, vô cùng tán đồng mười sáu chữ bình luận của bệ hạ.

Năm Vạn Triệu thứ hai, vừa mới đến cuối năm âm, những bông tuyết nặng hạt bay phất phơ. Mưa tuyết rơi ào ào dày đặc ngoài biên tái, thẳng tới tận kinh thành.

Hết cấp báo này rồi lại đến cấp báo khác, tất cả đều là từ biên tái phái sứ giả, hỏa tốc tới thẳng kinh thành, đội quân tinh nhuệ của Di quốc áp sát biên giới, tướng sĩ trông giữ thành sắp không thể khống đỡ được nữa, nên cấp báo về kinh thành, hi vọng Hoàng thượng sẽ phái viện binh tới giúp, đẩy lui quân địch.

Nhưng hướng giải quyết của kinh thành, lại dường như hoàn toàn phớt lờ. Cấp báo của biên quan như đá chìm đáy biển, bật vô âm tín.

Tướng sĩ ở biên quan thấy vậy liền hiểu ra ngay, kinh thành đã chọn thái độ bàng quan mặc kệ biên tái, chỉ sợ đại quân của Di quốc áp sát đến kinh thành, có một người bên trong kinh thành, tuy trầm ổn như Thái Sơn, nhưng lại không mấy may để tâm đến. Chuyện đã vậy rồi, binh sĩ biên tái chỉ còn cách nuốt nỗi niềm cay đắng vào trong lòng, tự lực cánh sinh, anh dũng giết địch, có lẽ liền mở ra được một con đường máu, thì còn có thể có đôi phần thắng.

Vì mọi người đều biết, người đứng trên đỉnh cao nhất của quyền lực trong kinh thành, không phải là hoàng đế, mà là vị Tả Thừa tướng trải qua ba đời vua, nắm trọng quyền trong tay, Tạ Lâm.

Tả Thừa tướng không phê chuẩn xuất binh cứu viện, thì cho dù hoàng đế có nói xuất binh, cũng nhất định sẽ bị bác bỏ.

Tên gian thần xu nịnh cầm quyền, lại có thể một tay che trời, nên những trung thần đã than rằng:

“Đây thật sự là lỗi bất hạnh lớn của muôn dân, không trừ được tên gian thần xu nịnh này, thì khó mà thấy được công lý trong thiên hạ.”

Âm mưu này thành công, phải nắm được đặng chuỗi, với những tên đồng đảng khác, nhất loạt diệt trừ sạch sẽ, sau đó dâng tấu lên thánh thượng.

Tạ Lâm lật mở tấu chương luận tội mình, nhưng lại cười khẽ, vung bút lên, viết xuống ba chữ rất to màu đỏ tươi:

“Không phê chuẩn.”

Câu cú không thông thuận, trước sau không rõ ràng, nhưng trên bản tấu có dấu ngọc tí đỏ thẫm, còn ai dám mở miệng nói ngôn ngữ của thánh thượng không thông thuận, không hiểu đạo lý phê duyệt tấu chương?

Chỉ đành quỳ sụp xuống đau đớn khóc rằng: Trời xanh không có mắt, có một tên gian thần xu nịnh như vậy nắm quyền, xã tắc lâm nguy rồi.

Lúc Úy Trì Chính từ biên quan cười khinh kị phi như bay về tới kinh thành, thì nghe được lời đồn này, nhưng vẫn không tin. Lòng thầm nhủ càng đồn lại càng bậy, nếu như trong thiên hạ thật sự có một nịnh thần như vậy, sao còn ca múa mừng thái bình, cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng được như thế?

Hắn đến vì phụng mệnh từ biên quan gửi tin cấp báo, dọc đường cười ngựa phi không ngừng nghỉ, chết đến mấy con ngựa, cuối cùng mới tới được kinh thành, muồn diện thánh, tự tay trao tin cấp báo cho đương kim thánh thượng.

Ai ngờ thủ vệ của hoàng thành lại không có mắt, chẳng chờ Úy Trì Chính bước qua cửa, thì đã bị đẩy một cái khiến thân người lão đảo. Úy Trì Chính vốn dĩ đã vừa mệt lại vừa đói, cả tinh thần lẫn thể xác đều rất mệt mỏi, lúc ấy, suýt chút nữa là ngã phệt luôn xuống đất.

Hắn mạnh mẽ trừng mắt lên, sống lưng thẳng tắp, tỏ rõ mình là một quân nhân.

“Úy Trì Chính thân mang theo mệnh lệnh cấp báo, có việc quan trọng muồn tâu với thánh thượng, phiền hai vị đại ca cho đi.”

Hai tên thủ vệ quay sang nhìn nhau, một trong hai nở nụ cười khinh miệt,

“Thời gian này thường có cấp báo từ biên quan, vị huynh đài, ta thấy chuyến này cậu đi phí công rồi.”

Úy Trì Chính lộ ra vẻ ngạc nhiên,

“Sao lại nói vậy?”.

Một tên thủ vệ khác thấy hãn phi ngựa gấp gáp từ biên quan tới kinh thành, khuôn mặt tạm coi là anh tuấn, giờ thảm hại vô cùng, trong lòng đại khái cũng cảm thấy có chút thương hại,

“Trước cậu, đã có đến mười hai binh sĩ biên quan tới kinh thành báo tin xin quân tiếp viện, nhưng tất cả đều bị vớt xuống bàn, ngay cả hồi âm cũng chẳng có, ta xem cậu, hay là đừng chậm trễ thời gian nữa, rảnh rang phi ngựa tới cấp báo, thì chi bằng ở lại biên quan giữ được phút nào hay phút ấy, cậu nên quay về đi.”

Úy Trì Chính vô cùng choáng váng, nhưng quay về, thì trong lòng thấy không cam tâm,

“Tại sao lại thế? Biên quan gặp nạn, một khi biên quan thất thủ, đại quân của Di quốc sẽ nhắm tới kinh thành, tốc độ tiến quân thần tốc, cả kinh thành sẽ rơi vào cảnh nguy hiểm, vậy tại sao lại không chịu xuất binh, trừ phi...”

Hãn chưa nói xong, hai tên thủ vệ đã nghiêm sắc mặt lại,

“Triều đình và dân chúng hiện giờ, chỉ thừa nhận lời của một người thôi, các hạ đã hiểu ra rồi, thì xin hãy quay về đi.”

Úy Trì Chính phát hiện ra, mặt mày của hai tên thủ vệ tuy nghiêm lại, dường như có vài phần cung kính với người này, nhưng lông mày lại nhướn cao, mang theo đôi chút tức giận.

Đang nói chuyện, thì đột nhiên sắc mặt của hai tên lính thủ vệ tái đi, còn nháy nháy mắt ra hiệu với Úy Trì Chính, sống lưng ưỡn lên, dáng đứng thẳng tắp như thân cây tùng, giả vờ như chưa từng nói chuyện với hắn.

Úy Trì Chính còn đang cảm thấy quái lạ, thì nhìn thấy một bóng người phiêu diêu cách đó không xa đang đi tới.

Chỉ thấy người này mặc măng bào màu vàng kim, sắc vàng nền đỏ, mái tóc đen được chải buộc bằng sợi lụa đỏ, khuôn mặt trắng trẻo như ngọc, tuy sải chân đi tới như rồng bay hổ bước, nhưng lại toát lên khí chất nho nhã tôn quý, bình sinh hiếm thấy.

Người này đứng ngay trước mặt ba người, ánh mắt quét qua, còn theo vẻ lạnh lẽo, hai tên thủ vệ vừa nãy còn thản nhiên nói chuyện, thì giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám, khiến Úy Trì Chính chếp miệng than kỳ quặc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đó nói, thanh âm thanh thoát, lại có chút hơi khàn khàn. Dưới màn tuyết rơi nặng hạt, giọng nói đó càng khó phân biệt hơn.

Hai tên thủ vệ cung kính trả lời,

“Bẩm đại nhân, người này tự nhận là trên người mang theo mệnh lệnh cấp báo, muốn gặp mặt thánh thượng, hai người bọn tiểu nhân đang định xua cậu ta về.”

Dường như đến lúc ấy người này mới có vẻ chú ý đến Úy Trì Chính, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới hỏi đầy vẻ nghi ngờ:

“Biên quan hết người rồi hay sao mà lại để người giống như người tới kinh thành xin tăng viện binh?”.

Úy Trì Chính thầm cảm thán nhân lực tinh tường của đối phương, rồi mới lấy ra lệnh bài dặt ở thắt lưng, hai tay dâng lên vô cùng kính cẩn,

“Phó tướng Úy Trì Chính thuộc hạ dưới trướng Võ đại tướng quân Trấn Viễn Uy, có cấp báo muốn gặp thánh thượng, xin đại nhân linh động, để hạ quan được gặp thánh nhan.”

Úy Trì Chính nhìn cả người đối phương mặc măng bào dệt sợi vàng, nền đỏ sợi vàng, chính là triều phục do thánh thượng ban thưởng, vô cùng quý giá, không phải là người có địa vị cao, có huyết mạch hoàng tộc, có công lao hiển hách thì không thể mặc chúng, lại thêm khí chất tôn quý của đối phương, trên đời rất ít thấy, e rằng khả năng đây là hậu duệ của giới vương tôn quý tộc là rất lớn.

Còn về phần đối phương đã là hậu duệ của giới vương tôn quý tộc, mà tại sao vào hôm trời tuyết rơi nặng hạt ra khỏi cửa cung lại không ngồi kiệu, thì không phải là điều Úy Trì Chính bận tâm suy nghĩ.

Tóm lại hẳn chỉ biết rằng, hôm nay nếu như muốn bước qua được cánh cửa kia, thì mấu chốt nằm ở người này.

Người này nghe xong, đầu mày nhíu lại, chỉ một cử động này thôi, khiến Úy Trì Chính phát hiện ra, thân hình của hai tên thủ vệ bên cạnh dường như run càng lúc càng ghê gớm hơn.

Hồi lâu, người này mới nói:

“Cho dù người có vào thành diện thánh, chỉ sợ rằng khó mà tăng thêm viện binh được, thôi vậy, hai người các người,”

Hắn ta chỉ tay vào hai tên thủ vệ nói, hai tên thủ vệ lập tức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng rất nghiêm,

“Để cậu ta vào gặp thánh thượng, sau đó cẩn thận chiêu đãi cho cậu ta, nhất định phải khiến cho phó tướng dưới trướng Võ đại tướng quân Trấn Viễn Uy cảm thấy như đang ở nhà.”

Nói xong, người đó nở nụ cười lạnh lùng với Úy Trì Chính, đẩy hắn sang một bên, tiến vào cổng lớn, khệnh khạng bước đi.

Úy Trì Chính nhìn người đó dần dần biến mất vào phía trong cung cấm, nhớ tới khuôn mặt tuấn tú nhưng lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương, không nhịn được liên rùng mình một cái, nói:

“Người đó là ai vậy, chắc là vương tôn công tử nào đó, hoặc là phiên vương quân vương gì đó chẳng?”.

Hắn chỉ cảm thấy người này khí chất nghiêm nghị, mấy lần bị dọa cho sợ, nếu không phải bản thân mình quanh năm hành quân đánh trận, nhìn thấy quá nhiều máu tanh, thì sợ rằng cũng sẽ bị đánh bại rồi.

Một tên thủ vệ đặt ngón trỏ lên môi “suyt” một tiếng, ra hiệu cho hắn đừng nói lớn tiếng, sau đó liếc nhìn hắn ta, rồi lại lén lút nhìn về hướng bóng người đó vừa biến mất, thấp giọng nói với hắn:

“Người đó, chính là nhân vật quyền lực số một trong kinh thành đấy, là nguyên lão tam triều một tay che trời...”.

“Thừa tướng Tạ Lâm.”

Không ngờ Tạ Lâm lại trẻ như thế.

Úy Trì Chính vốn tưởng rằng, thừa tướng đương triều, lại là nguyên lão suốt ba đời, không nói là bốn mươi tuổi, thì cũng phải là tầm ba mươi,

vừa rồi nhìn thấy, lại phát hiện người này dường như chỉ tầm hai mươi là cùng, mặt mày thanh tú, dung mạo tuấn mỹ, khí chất tôn quý. Nếu không phải khí thế nghiêm nghị, thì có nhìn sao cũng chẳng thấy giống thừa tướng đương triều.

Theo lời tên thủ vệ nói, thì Tạ Lâm mười tuổi đã làm quan, giờ mới có hai mươi sáu tuổi thôi, không thích để râu, nên khuôn mặt lại càng thêm phần đầy đặn đẹp đẽ như ngọc, đôi mắt sáng như sao, thành tựu của một người đọc sách mười năm trước trong kỳ thi Hương đã đỗ thám hoa, nên khí chất khó tránh khỏi vẻ thanh lịch nho nhã, hơn nữa cuộc sống suốt mấy năm nay an nhàn sung sướng, đã rèn luyện cho khí chất càng thêm tôn quý không ai bì kịp, giống hệt như hậu duệ của nhà vương tôn quý tộc nào đó.

Tên thủ vệ châm chọc, nếu đã là một vị tể tướng gian xảo, thì cuối cùng tất cả đều theo một nguyên lý, chính là hai chữ “giả tạo”.

Úy Trì Chính trong bụng nhủ thầm, nếu như giả tạo mà có thể trở thành thừa tướng được, thì người cũng giả tạo thử đi xem nào?

Tiếng ăn uống chúc rượu ồn ào náo nhiệt, những cô nàng ca múa váy áo màu mè sặc sỡ.

Biên quan gió tuyết quanh năm, thiếu con gái, ít ca múa, Úy Trì Chính nào đã được chứng kiến cảnh tượng này bao giờ, thiếu chút nữa là lú lờ không thốt nổi lên lời, đỏ mặt tía tai.

Thánh thượng ngồi ở ghế đầu, tỏ ý thân thiết với thần tử:

“Úy Trì tướng quân, thiên triều hưng thịnh, loại ca múa này, chỉ sợ là ở biên quan rất hiếm khi được nhìn thấy, Úy Trì tướng quân phải xem cho thỏa thích đi mới được.”

Sắc mặt Úy Trì Chính tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, lập tức khấu đầu,

“Bệ hạ, trên người hạ quan có mang theo tin khẩn, không dám chậm trễ, xin bệ hạ phái thêm viện binh, hạ quan cảm kích vô cùng.”

Cách nói chuyện của Úy Trì Chính vốn dĩ cương trực, thẳng thắn, giờ nghe thấy, giọng nói khàn khàn bình thường ấy lại như sét đánh giữa trời quang, khiến mọi người kinh hãi nhảy dựng lên, chén rượu trong tay tựa hồ không nắm chắc được, mấy cô nàng ca hát cũng bị dọa đến ngây người, màn ca múa dường như bị dừng hẳn lại.

Duy chỉ có một người ngồi phía dưới thánh thượng, tay nắm chắc chén rượu, mặt mày trầm tĩnh, giống như không hề hay biết.

Thánh thượng tựa như đang trầm ngâm, hồi lâu sau cũng không nói năng gì.

Úy Trì đương nhiên hiểu rõ, phái binh đi tiếp viện, đây là chuyện vô cùng quan trọng, không thể quyết định qua loa. Thánh thượng chần chừ, Úy Trì Chính tất nhiên có thể chờ được.

Nhưng thánh thượng lại chậm rãi nói:

“Các vị khanh gia, đối với chuyện này có cao kiến gì không? Sẽ phái binh đi tiếp viện chứ?”.

Úy Trì Chính vốn tưởng rằng, giờ đang lúc thịnh vượng, cảnh ca múa thái bình như vậy, thì trên triều đình nhất định sẽ có qua có lại, trung thần quần hùng sẽ nhất loạt bày tỏ thái độ, ủng hộ mọi quyết định của hoàng đế.

Nhưng không ngờ rằng trên điện nhất thời lặng phắc như chỗ không người, sắc mặt mọi người trắng bệch như bị tẩy, miệng thì giống như bị kim khâu lại, cả đám mà ngay cả một chữ cũng không phun ra nổi. Úy Trì

Chính còn chú ý thấy, có vài vị thần tử đang lén lút đánh mắt nhìn về phía người ngồi dưới hoàng đế, như đang đánh giá hăn ta, lại như đang liếc nhìn sắc mặt hăn.

Đúng lúc này thánh thượng lại lên tiếng, mọi người cuống quýt cúi đầu xuống, Úy Trì Chính lắng nghe, lại cảm thấy những lời của thánh thượng dường như phát ra từ kẽ răng, vô cùng kỳ quái,

“Úy Trì Chính quỳ xuống tiếp chỉ.”

Úy Trì Chính vội vàng quỳ xuống khấu đầu,

“Thần xin lắng nghe thánh ân.”

“Phái thêm mười vạn viện binh tới Mạc Bắc, lập tức xuất binh, không được chậm trễ một khắc nào.”

“Thần xin lĩnh chỉ tạ ơn.”

Một lần tăng viện binh liền phái luôn mười vạn, Úy Trì Chính tuy làm phó tướng đã lâu, trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng giờ cũng không kiềm chế được sự vui mừng quá đỗi trong lòng.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thần Không Dám Quỳ

Thánh chỉ của thánh thượng đã ban ra, mọi người đều cho rằng chuyện này như ván đã đóng thuyền, tuyệt đối không thể xoay chuyển sửa lại được nữa, nào ngờ đúng lúc đó lại có một người hô lớn một tiếng:

“Chậm đã!”.

Tất cả ngạc nhiên quay đầu lại, thì thấy người ngồi bên cạnh thánh thượng, cầm bào tay áo rộng, gương mặt sáng đẹp như ngọc, nhưng lúc này khuôn mặt đó lại sầm xuống, mang theo vẻ ưu tư,

“Thần cho rằng, chuyện này ngàn vạn lần không thể được,”

người đó chậm rãi đứng dậy, cung kính nói:

“Hiện giờ bệ hạ xuất binh, xét về thiên thời địa lợi nhân hòa, đều vô cùng không nên.”

Hoàng thượng thấy sắc mặt hẩn ta trầm tĩnh, giống như trong bụng đã tính toán từ trước, khuôn mặt vốn dĩ đang rất tự tin, thì giờ lại tái đi,

“Thừa tướng nói vậy là có ý gì?”.

Tạ Lâm ung dung nói,

“Hiện giờ bệ hạ xuất binh, có ba điều không nên. Thiên thời không nên, là vì giờ đang vào mùa đông, tuyết rơi nặng hạt phủ kín kinh thành,

các tướng sĩ của ta tuy rằng dũng mãnh, nhưng binh mã không quen hành quân trong tiết trời đông, lạnh giá thế này, đó là cái thứ nhất.”

“Địa lợi không nên, quân địch là Di quốc của Mạc Bắc, nơi biên tái gió cát, nhưng tướng sĩ của đất nước chúng ta lại sợ gió cát, người Di quốc chuyên tác chiến trên chính bản địa, nên chiếm được địa lợi, trận này nhất định không thể thắng được, đó là điều thứ hai.”

“Mặt khác,”

Tạ Lâm đưa tay xoa cằm, thoáng trầm ngâm:

“Giờ là năm đầu tiên của Vạn Triệu, thánh thượng vừa mới đăng cơ, vốn đã đại xá toàn thiên hạ, làm sao đây khi nhân lực trong nước không đủ, vì trừ bị cho cơ nghiệp của bệ hạ từ lâu, nên đã điều phái binh lực bộ binh, xung quân cả tội nhân lao dịch, dùng để xây dựng Vạn Triệu, đó là điều thứ ba, nhân hòa không nên.”

“Thử hỏi, thiên thời địa lợi nhân hòa đều không nên động binh, Úy Trì tướng quân muốn tăng thêm viện binh, nhưng đánh trận chắc chắn sẽ thất bại, đẩy tướng sĩ chi viện vào con đường nhất định sẽ chết,”

Tạ Lâm nhìn về phía Úy Trì Chính,

“Vậy không biết Úy Trì tướng quân định sẽ ăn nói với thánh thượng thế nào đây?”.

Sắc mặt hoàng đế trở nên đen tái đi, hình như không được vui.

Úy Trì Chính là một quan võ, suy nghĩ cũng chẳng nhiều nhận gì, những lời này vừa nói ra, đã khiến cho hấn phát hoảng mồ hôi vã ra như tắm, vội vàng quỳ sụp xuống tạ tội:

“Thần chỉ vì muốn đánh trận chiến thắng, không suy nghĩ được nhiều như vậy, xin bệ hạ lượng thứ cho thần ngu muội.”

Hoàng đế đương triều bực bội đứng ở nơi đó, trừng mắt nhìn cái gáy của tên phó tướng quân, nếu như ánh mắt có thể giết người được, thì chỉ sợ rằng hắn đã bị lờm cho thủng lỗ từ lâu rồi.

Lúc này tăng thêm viện binh, đúng là không chỉ không có lợi, mà còn có hại là đằng khác. Kinh đô trên danh nghĩa là có trăm vạn đại quân trấn giữ, nhưng trên thực tế cũng chỉ có từng ấy người, nếu tiếp viện hết tất cả số quân ấy, ngộ nhỡ bại trận, chỉ sợ lúc đối phương đánh tới dưới chân thành, cũng chẳng có sức đâu mà ngăn cản.

Chi bằng để các tướng sĩ ở lại trấn giữ biên tái, chiếm “thiên thời địa lợi nhân hòa”, nếu như trận chiến chốn biên cương giành chiến thắng thì thôi, còn nếu thất bại, cũng vẫn còn đường để quay về.

Nhưng thánh chỉ đã ban ra, hoàng đế lời vàng ý ngọc, sao có thể tùy tiện thu hồi lại mệnh lệnh được?

Tạ Lâm khẽ mỉm cười, Úy Trì Chính vốn đang quỳ xuống tạ tội, dáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng, nhưng mắt lại nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, giờ hận không thể lén lút lờm thủng một lỗ trên khuôn mặt của Tạ Lâm. Vì thế ánh mắt sống chết nhìn chăm chăm về phía hắn.

(Sáu phương gồm: trước, sau, trái, phải, trên, dưới. Tám hướng gồm: Đông, Tây, Nam, Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc, Đông Bắc.)

Lúc đó thấy khuôn mặt hắn giãn ra, tựa như băng tuyết tan chảy, vạn vật được tái sinh, giống như gió xuân dịu dàng ấm áp trở lại, Úy Trì Chính sợ hãi nhảy dựng lên, cuống quýt cúi đầu xuống.

Tạ Lâm giống như đã hiểu thấu tâm tư thánh thượng từ lâu, cung kính nói:

“Bệ hạ đã từng hạ thánh dụ cho chúng thần nghe chưa ạ? Chúng thần đang chờ xin chỉ thị, nhưng bệ hạ lại chẳng nói lời nào, khiến chúng thần vô cùng lo lắng.”

Xong hẳn ta quay đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ,

“Hôm nay các vị có từng nghe thấy khẩu dụ hay thánh chỉ của thánh thượng không? Nếu có thánh dụ, thì Tạ mỗ nhất định phải tìm hiểu cẩn thận, đọc cho kỹ mới được.”

Những lời hoàng thượng đã nói, chính là thánh chỉ, nhưng những lời của Tạ Lâm, là bảo chính hấn, bảo thần tử, hãy giả vờ như chưa từng nghe thấy, coi hoàng đế miệng vàng lời ngọc, vừa rồi không phải đang nói chuyện, mà chỉ là thả một phát rắm mà thôi.

Cái gì mà miệng vàng răng ngọc, lời hứa nghìn vàng chứ, đám thần tử bọn thần chỉ nghe thấy một phát rắm, không nghe thấy lời nào hết.

Úy Trì Chính vốn dĩ cho rằng Tạ Lâm trừng mắt nên nói bừa mấy lời cũng đành, nhưng lại còn ở trước mắt tất cả hỏi ý kiến mọi người có muốn cùng trợn mắt nói bừa cùng không.

Lại càng không ngờ rằng cả một triều đình đầy đủ văn võ bá quan khi nghe thấy lời này, liền quỳ luôn xuống khấu đầu nói,

“Chúng thần chưa từng nghe thấy gì.”

Tạ Lâm quay người lại, nhìn về phía Úy Trì Chính,

“Úy Trì tướng quân chỉ sợ là cũng chưa từng nghe thấy gì đúng không?”

Hấn ta nói càn không đáng sợ, hấn ta ép toàn bộ văn võ trong triều đều nói càn, còn muốn ép mình cũng nói càn theo, đấy là mới là điều đáng sợ

nhất.

Tạ Lâm đã có bản lĩnh có thể khiến toàn bộ tướng sĩ triều đình trợn mắt nói bừa, thì đương nhiên cũng có bản lĩnh khiến mình trợn mắt nói bừa theo.

Tạ Lâm gian thần xu nịnh quyền khuynh triều dã, Úy Trì Chính chỉ ở ngoài biên quan, ngày nào cũng được nghe kể về con người gian trá xảo hoạt này, có công lao to lớn trong lĩnh vực thủ đoạn độc ác, nếu như mình nói sự thật, chỉ sợ sau khi ra khỏi đại điện, nhất định không có được kết quả tốt đẹp.

“Thần...”

Úy Trì Chính vừa mới ngáp ngừng một thoáng, thì đã thấy Tạ Lâm dáng vẻ phục tùng, đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hắn.

Lạnh quá đi. Dù bản thân rong ruổi chốn sa trường nhiều năm, nằm trong tay thiên quân vạn mã, nhưng giờ vẫn không nhịn được mà toát mồ hôi hột. Đúng lúc ấy, có một người ở phía sau vỗ vỗ lên lưng hắn, khi đó mới phát hiện ra chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy mà sau lưng mồ hôi lạnh đã ướt đẫm từ lâu.

Úy Trì Chính quay đầu lại nhìn, thấy sau lưng người vừa vỗ bả vai hắn, đang ra sức nháy mắt ra hiệu cho mình.

Úy Trì Chính nhìn là hiểu ra ngay, đây chính là đang bảo hắn bình tĩnh không được sốc nổi, lúc này không được chống đối Tạ thừa tướng.

Úy Trì Chính nhú mày, rồi mới nghiêng răng nói,

“Thần... cũng chưa nghe thấy gì... thần chỉ mong tướng sĩ sẽ bảo vệ được biên ải, không để quân địch tới xâm phạm.”

Tạ Lâm khẽ mỉm cười.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Hắn chấp hai tay lại, vái một vái sát đất với Úy Trì Chính:

“Úy Trì tướng quân quả nhiên là người có lòng trung thành với đất nước, tình cảm này thật đáng kính trọng, bổn tướng tin rằng, quân đội có người đứng đầu như tướng quân, nhất định sẽ anh dũng thiện chiến, giết kẻ địch đến một mảnh giáp cũng chẳng còn.”

Sắc mặt Úy Trì Chính khẽ biến, trong lòng lại càng phiền muộn hơn.

Sau đó màn ca múa bắt đầu, nhưng Úy Trì Chính chẳng còn tâm trạng đâu mà nghe hát nữa, uống được nửa tuần rượu, Úy Trì Chính đã cảm thấy hình như mình đã say, hao hao giống như hành lễ với bệ hạ, rồi sau đó trực tiếp quay đầu đi thẳng.

Tên gian thần xu nịnh của triều đình này, quả nhiên là danh bất hư truyền, chính vụ trong triều đều do người này nắm giữ, đất nước rối ren, chỉ sợ sẽ chỉ trong nháy mắt.

Sớm an cư lạc nghiệp một chút, hoặc là trừ gian giết ác, chỉ có hai con đường này mà thôi.

Úy Trì Chính không hiểu lễ nghi triều đình, chưa thực hiện đủ tam quỳ chín lạy thì chưa được lui, vốn dĩ hoàng đế trong lòng đang chán nản, nên giờ thấy vậy, lại càng có vẻ không vui.

Tạ Lâm thấy thế, chỉ nhắc một chén rượu lên, lấy ống tay áo dài che lại, vừa thở dài nói:

“Phó thống lĩnh biên tái mà còn không biết lễ nghi đến như thế, thì sợ rằng Võ đại tướng quân Trấn Viễn Uy cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi,

trọng trách biên cương nặng nề, vô cùng quan trọng, cho đến ba mươi vạn binh, mà còn phòng thủ chặt vật như vậy, giờ lại còn đòi tăng thêm viện binh, chỉ sợ là bộ hạ phải sớm đưa ra quyết định đi thôi.”

Những lời của Tạ Lâm dường như có vẻ tiêu điều hiu hắt, đôi mắt sáng như sao, rèm mi rủ xuống, lông mày khẽ nhíu lại, tựa như có chút ưu tư. Người ngoài không biết, e là còn tưởng rằng người này đang lo cho nước sầu cho dân, là trụ cột của quốc gia.

Thánh thượng suy nghĩ, thường nghe nói Tạ Lâm tự so mình với các thừa tướng họ Vương họ Phạm của tiền triều, muốn cải cách nhưng lại thiếu thiên thời địa lợi, thời gian không chờ đợi ai, đành than rằng tráng trí rất khó thành hiện thực.

Tên gian tướng kia còn định tự bạch rằng mình lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ nữa chắc?

Trẫm thấy người là vui trước cái vui của thiên hạ, lo sau cái lo của thiên hạ thì đúng hơn!

Vì vậy long nhan vô cùng tức giận, thánh thượng đột nhiên đứng bật dậy, hung hăng đập bay chiếc bàn ăn trước mặt, canh rượu bị đổ tung tóe, rồi rút ra một thanh bội kiếm ở bên hông, chỉ thẳng vào yết hầu Tạ Lâm.

Thanh kiếm tương tự như thánh thượng, nằm ở trong tay thần tử, thì còn có thể tiền trăm hậu tấu, nhưng thánh thượng mà cầm nó trong tay, thì thần tử đương nhiên chỉ có thể nhắm mắt mà đợi chết thôi.

Mọi người đều hoang mang lúng túng, màn ca múa lập tức kết thúc, có một ca nữ còn thét lên chói tay, đại diện nhất thời rơi vào cảnh rối loạn như nồi cháo đang sôi sùng sục.

Quần thần vội quỳ sụp xuống,

“Bệ hạ bớt giận.”

Trái với mọi người, Tạ Lâm lại chậm rãi đứng dậy, mũi kiếm theo đó mà trượt xuống cần cổ thanh manh của hãn đôi chút, thanh kiếm sắc bén, phản xạ ánh sáng lạnh lẽo, phản chiếu thẳng lên khuôn mặt của tên gian tướng.

Sắc mặt Tạ Lâm trắng xanh, đôi con ngươi đen thăm thăm như bầu trời đêm, bị ánh sáng xanh toát ra từ thanh kiếm phản chiếu, càng thêm phần trắng xanh dọa người.

“Không biết thần đã phạm phải tội gì, mà khiến bảo kiếm của bệ hạ lại chỉ thẳng vào yết hầu mình, thần thấy rất hoảng sợ.”

Hãn không hề thối lui lấy một bước, hai tay trực tiếp chấp lại với nhau, cũng chẳng mấy may run sợ trước thanh bảo kiếm bén nhọn, cong lưng xuống, làm động tác khom lưng, thanh bảo kiếm nhẹ nhàng phát ra một tiếng “soẹt”, lập tức để lại trên cần cổ trắng nõn một vết máu.

Còn thánh thượng thì phải lùi về sau một bước, mới tránh được hành vi tự hại mình của hãn.

Ngũ quan của Tạ Lâm tuy rằng thanh tú, nhưng cần cổ lại trắng trẻo nõn nà, nơi thanh kiếm chạm vào, đãứa rách da, dòng máu màu đỏ tươi lập tức tranh nhau trào ra từ miệng vết thương.

Thánh thượng không nhịn được vừa lén liếc nhìn vết máu trên cần cổ của hãn thêm mấy lần nữa, vừa ho khụ khụ, lửa giận trong lòng bỗng dưng vơi đi quá nửa, trầm giọng xuống nói:

“Tạ Lâm, ngươi không biết mình phạm phải tội gì sao?”

“Thần không biết, nếu thần có chỗ nào không phải, thì xin bệ hạ chỉ rõ cho.”

Không phải, không phải, tên gian thần xu nịnh Tạ Lâm người, “chỗ nào không phải” của người lễ nào còn ít sao?

Hoàng đế nhìn hẳn, sắc mặt âm u lạnh lẽo, gân xanh trên trán dường như gồ hẳn lên.

Tạ Lâm vừa nhìn, là biết ngay hoàng đế có vẻ không vui, liền vội vàng xoa dịu,

“Không, thần biết tội rồi.”

“Người lại biết tội rồi sao? Vừa rồi không phải người không biết đó ư?”

Những lời của hoàng đế, dường như đi ra từ trong miệng vàng răng ngọc một cách rất hậm hực, nghiêng răng phát ra tiếng kèn kẹt,

“Tạ Lâm, người thật sự biết mình đã phạm phải tội gì sao?”.

Tạ Lâm nghĩ một hồi, lại cúi đầu xuống nói:

“Thần, biết tội.”

Thánh thượng nghe vậy cơn giận bùng lên, đập bàn ném đĩa, chiếc đĩa rơi xuống đất, “loảng xoảng loảng xoảng” vỡ tan tành.

“Đã biết rồi rồi, nhưng vẫn không quỳ, Tạ Lâm, người to gan lắm!”.

Tạ Lâm suy nghĩ, vẫn cúi thấp đầu,

“Bệ hạ, thần không dám quỳ.”

Thân làm thần tử, nếu như biết tội, không phải nên quỳ sụp xuống khấu đầu, la to, “Thần đáng chết vạn lần”, sau đó cầu xin thánh thượng tha

mạng ư? Tại sao cái tên Tạ Lâm này, lại luôn khác người, phương pháp làm việc không giống với người ta.

Thánh thượng neho mắt, ánh nhìn lộ ra vẻ hung ác,

“Tại sao?”.

Nếu người dám nói một chữ “không”, trăm sẽ lập tức trị tội của người, quăng vào đại lao bộ Hình, để người xin sống không được, cầu chết không xong, cuối cùng lăng trì xử tử!

Tạ Lâm cúi đầu, vô cùng cung kính nói:

“Tiên hoàng đã từng nói, miễn quỳ cho thần cả đời, thần không dám quên điều đó, vì thế không thể quỳ.”

Tạ Lâm là nguyên lão tam triều, hiện giờ lại giữ chức thừa tướng, điều đó cũng là vô cùng hợp lý thôi. Tạ Lâm mười sáu tuổi đã được đề tên trên bảng vàng, đỗ thám hoa lang, đặt chân vào bộ máy trọng yếu trong triều đình, chỉ ba năm đã ngồi vào chức quan tòng ngũ phẩm trong kinh thành, sau đó cứ thẳng một lèo, cho đến thời hoàng đế tiền nhiệm, thì Tạ Lâm đã giữ chức quan chính tứ phẩm. Hoàng đế tiền nhiệm mới lên ngôi được hai năm thì băng hà đi tới miền cực lạc, mà lại không có con nối dõi, nên đã để cho người em trai kế nghiệp.

Trong hai năm đó Tạ Lâm đã dùng thân mình đỡ tên, cứu mạng tiên hoàng, tiên hoàng cảm động trước tấm lòng trung thành, lại nghe hẳn khéo ngụy biện, nhanh nhẹn thông minh, nên trong lúc nói chuyện tiếp thu được khá nhiều, vì thế Tạ Lâm nhận được thánh ân, thăng liền bốn cấp, tấn phong thành đại quan Nhất phẩm, trao ấn giảnh cho thừa tướng.

Tiên hoàng vốn dĩ muốn ban thưởng cho kim bài miễn tử, nhưng lúc đó vấp phải sự phản đối của hoàng hậu, cũng chính là hoàng thái hậu bây giờ, bèn thu lại mệnh lệnh, sửa thành miễn quỳ, gặp hoàng thân quốc thích,

đại khái là không cần quỳ lạy, còn là hoàng đế, có thể hành lễ chấp tay cúi chào như những người đọc sách để tỏ ý tôn kính là được. Đó có thể nói là ân sủng cực lớn rồi.

Hoàng đế đương triều là con trai của tiên hoàng, dù vô cùng có lý, thì xuất phát từ lòng kính trọng cha mình, cũng không thể tùy tiện sửa lại những quy chế của tiên hoàng.

Vì thế thánh thượng hiện nay, Minh Trọng Mưu, khuôn mặt tuấn tú uất nghẹn, gân xanh trên trán gồ lên, cũng chẳng thể nói được gì.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại rơi trên nền đất, phát ra hai tiếng “leng keng”, thánh thượng ném thanh bội đao cầm trong tay xuống, sải bước đi thẳng ra khỏi đại điện.

“Bệ hạ.”

Giọng nói khàn khàn của Tạ Lâm truyền đến từ sau lưng.

Minh Trọng Mưu khựng bước chân, chỉnh lại sắc mặt.

Nếu Tạ thừa tướng thật sự biết lỗi, bằng lòng quỳ xuống nhận sai thì...

Thánh thượng nghĩ thầm, có lẽ sẽ không đưa hãn đến bộ Hình.

Cái cần cổ trắng mịn thon gầy kia, dường như chỉ vạm một cái là đứt, vết máu men theo cần cổ chảy vào trong cổ áo... Nếu như bàn tay ấy run thêm chút nữa, chỉ sợ Tạ thừa tướng quyền khuynh triều dã, trong thoáng chốc đã không còn thở nữa, cũng... có đôi chút đáng tiếc.

Thánh thượng đang mãi nghĩ, lại nghe thấy tiếng của Tạ Lâm nhẹ nhàng bay tới,

“Trên người bệ hạ dính nước, thần sẽ phái mấy cung nữ đến thay quần áo và tắm rửa cho người.”

Hoàng đế dừng chân, vừa rồi mãi chú ý tới câu cảnh cáo của hãn nên nhất thời tức giận, lúc đá bay chiếc bàn, đã bị mấy vết nước bắn lên long bào, vết nước loang lổ, trông có chút nhếch nhác. Khuôn mặt tuấn tú của hoàng đế nghiêm lại, lạnh lùng nói:

“Tạ thừa tướng quả nhiên là bận rộn lo cho quốc sự, ngay cả việc nhà của trẫm cũng nhất nhất muốn quản bằng hết, đúng là vô cùng quan tâm đến trẫm.”

Ai mà không biết đương kim thánh thượng tuổi trẻ phơi phới, vừa mới búi tóc làm lễ trưởng thành, nay tự mình chấp chính chưa được đến hai năm, căn cơ không đủ hùng hậu, sợ rằng luôn bị tên thừa tướng gian xảo kia bắt nạt từ đầu đến cuối.

Lúc này thánh thượng nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ sợ một trong số những người ngồi bên trong nghe thấy. Ngày nào đêm nào cũng diễn trò, quần thần đều đã quen cả rồi, tất cả mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như chẳng nhìn thấy gì.

Tạ Lâm nghe những lời này của thánh thượng, tạm coi như đó là lời khen, lập tức cung kính trả lời:

“Chia buồn giải khó cho bệ hạ là chức trách của chúng thần.”

Hoàng đế nghe xong, hừ mạnh một tiếng, nhắc chân rời đi,

“Không cần phải gọi người khác, lát nữa đích thân Tạ thừa tướng tắm giúp cho trẫm là được rồi.”

=

Quà Cá Tháng Tư cho các tình yêu ^^

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hồn Hợp Bểng Và Nước

Tạ Lâm, thừa tướng đương triều, địa vị cao sang, dưới một người, nhưng trên vạn người. Khi giành được vị trí cao như bây giờ, thì tuổi của Tạ Lâm cũng đã không còn nhỏ nữa, trai tráng hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, khó tránh người ta thấy kỳ lạ.

Văn võ bá quan đối với chuyện này coi như hoa mắt ù tai, tuy rằng chưa lấy vợ, nhưng nạp vài người thiếp, thì vẫn còn có thể lý giải được.

Huống hồ người này phong phạm như ngọc, mặt mày anh tuấn, nếu như không nói đến vấn đề đạo đức, xác suất để đám đàn bà con gái động lòng xuân, cũng không phải là không có.

Tạ Lâm đương nhiên biết danh tiếng của mình chẳng hay ho gì, đã là gian thần nịnh nọt của đương triều, kiêu ngạo phóng đảng là chuyện không thể tránh được rồi, thì đương nhiên cũng cứ thế thuận theo lòng dân thôi, nạp ba cô nương trẻ trung xinh đẹp làm thiếp, rảnh rỗi thì cho các nàng ấy ca hát, nhảy múa, tầm bổ cho mắt trước mặt mình, cảm giác cũng không tồi.

Sau khi Tạ Lâm quay về phủ thừa tướng, thì đã có Thục Hà một trong số những người thiếp bưng canh giải rượu tới, uống một ngụm xong, sau lưng còn có Mặc Nhi thông minh xinh đẹp hầu hạ thay quần áo, cùng Khởi La thanh tú đáng yêu, trải chăn xông hương cho.

Nếu như mình thật sự là đàn ông, thì e rằng diễm phúc này quả thật không mỏng chút nào, ba cô gái xinh đẹp dốc lòng chăm sóc hầu hạ mình như vậy, làm gì có người đàn ông nào có thể chịu đựng được loại hấp dẫn này đây?

“Chỉ nguyện làm một đôi uyên ương không muốn làm thần tiên, không muốn làm thần tiên đâu...”

Tạ Lâm vốn dĩ đã đưa trả chiếc bát đựng canh giải rượu vào tay Thục Hà, không nhìn được liền tuyên bố một câu cảm khái.

Mặc Nhi bật cười khúc khích,

“Thừa tướng đang hoài xuân sao?”.

Tạ Lâm quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn say rượu đầy mơ màng, hãnh nhẹ nhàng nâng cằm Mặc Nhi lên, khoe miệng sán lại gần, khẽ cười cười,

“Đã biết ta đang hoài xuân rồi, vậy thì đêm nay tới làm ấm giường cho ta, trước đó, để ta hôn một cái nào...”

Thấy cánh môi của Tạ Lâm sắp đến gần môi mình, thì bất ngờ Mặc Nhi lại vội vàng trốn tránh:

“Đại nhân à, người không đuổi tay ra, thì sao ta thay quần áo cho người được.”

Thời đại hiện giờ quản thúc đàn bà con gái rất nghiêm, địa vị của thị thiếp lại càng thấp kém, thường thường không thể xưng một chữ “ta” này. Nhưng lúc Mặc Nhi nói chuyện, dường như không có chút mảy may e ngại phu quân, còn tự xưng một tiếng “ta” nữa. Xem ra thị thiếp bước chân vào phủ Tạ thừa tướng, cũng được đối xử rất tử tế.

Tạ Lâm nghe thấy câu này của Mặc Nhi, nhưng có vẻ như chưa tỉnh rượu, mơ mơ màng màng, duỗi hai cánh tay, áo lót được cởi ra. Lại nhìn thấy cả người Tạ Lâm thon gầy trắng trẻo nõn nà, đang mặc một chiếc yếm màu đỏ thêu hình đôi uyên ương nghịch nước, Mặc Nhi cũng cởi nốt cả nó ra, thế nhưng Thừa Lâm vẫn chưa hoàn toàn trần trụi, phía trên vùng bụng, còn quấn một lớp vải thô khá dài, bó thành từng vòng từng vòng một quanh xương sườn hần.

Tạ Lâm nhướn mày, nở nụ cười trêu chọc:

“Sao thế? Mặc Nhi muốn thấy phần thân trên nhẵn nhụi sạch sẽ của gia à?”.

Khuôn mặt Mặc Nhi thoáng ửng hồng, Thục Hà ở bên cạnh lập tức quở:

“Đại nhân cứ thích nói đùa.”

“Nói đùa?”

Tạ Lâm kéo từng vòng từng vòng vải cuốn ngực xuống,

“Từ trước tới giờ gia chưa từng nói đùa, đừng nói là Mặc Nhi muốn nhìn nửa phần thân trên trắng trẻo nhẵn nhụi của gia, mà cho dù có là nửa thân dưới, nếu Mặc Nhi muốn nhìn, thì cũng cứ nhìn đi!”

Nói xong, lớp vải cuốn được cởi ra sạch sẽ, lúc này Tạ Lâm đã hoàn toàn nhẵn nhụi sạch sẽ, da thịt nõn nà, dường như chỉ thổi một hơi thổi thì sẽ vỡ tan ra ngay, dưới ánh nến và hương thơm, toát lên vẻ động lòng người.

Mặc Nhi kêu “Á” một tiếng, vội vàng lấy tay che mặt, nhưng các ngón tay vẫn để thừa một khe hở, lén lút nhìn trộm ra ngoài.

Khởi La đang ở một bên trái chần đệm, trộm nở nụ cười.

Thục Hà bất lực, dìu thừa tướng đại nhân say xin đến trước giường, để hẳn nằm trên giường xong, lấy chăn bao chặt nửa thân trên trần của hẳn lại.

Nhưng thừa tướng đại nhân vẫn không chịu ngủ yên, lông mày cứ xoắn xuýt hết cả lại, kêu gào nói:

“Hôm nay không phải đã nói, để Mặc Nhi thị tắm rồi sao? Mặc Nhi nàng đừng có che hết cả mặt mũi đi như thế!”.

Hẳn duỗi tay ra, lôi kéo Thục Hà không để cho nàng đi,

“Nếu không thì, tối nay Thục Hà nàng ở lại đây đi vậy?”.

Đối với con ma men này, Thục Hà cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trấn an mà thôi,

“Đại nhân, người vừa mới ở yến tiệc về, còn nói thánh thượng đang có việc tìm người, nên trước tiên để người nghỉ ngơi trên sập một lát, sao người đã lại quên rồi thế?”.

Vị thừa tướng đại nhân say đến hồ đồ giờ mới nhớ ra, “Ồ ờ” hai tiếng, rồi nhắm mắt lại nói,

“Một lát nữa gọi ta dậy, một lát nữa gọi ta...”

Một lát sau, hẳn liền say ngủ, hô hấp đều đặn, cũng không âm ỉ nữa.

Ba cô gái lắc đầu cười khở.

Đây nào có giống với vị thừa tướng ung dung đỉnh đạc trên triều đình chứ?

Rõ ràng là một tên lưu manh vô lại.

Thục Hà đập lại cái chần bị hấn đập loạn xạ cho tử tế, Khởi La thôi tắt nển, sau đó cùng Mặc Nhi lui ra ngoài, chỉ để lại Thục Hà ở bên trong trông nom.

Trông mãi, thời gian một nén hương cũng trôi qua.

Đến khi đầu óc Tạ Lâm tỉnh táo lại, đứng trước mặt thánh thượng, thì thánh thượng đã bừng bừng tức giận, trong đầu chỉ toàn nghĩ làm sao chém tên gian thần ấy thành trăm mảnh, băm thây thành muôn đoạn.

“Bệ hạ...”

Tạ Lâm khom người, từ sau khi được tiên hoàng miễn cho việc quỳ, thì đây đã là lễ nghi cao nhất của Tạ thừa tướng rồi.

Là vị thừa tướng dưới một người, trên vạn người, Tạ Lâm cũng chẳng cần phải cúi người hành lễ với kẻ khác, thế mà đối tượng duy nhất được cúi người hành lễ, vẫn còn tỏ ra chán ghét.

Trong làn hơi nước mù mịt, nói ra thì, Vĩnh Lưu hoàng đế, cũng chính là huynh trưởng của tiên hoàng, là một người rất thích hưởng thụ. Từ sau khi phát hiện ra nơi này có ôn tuyền, ông liền lệnh cho người mở rộng, sau đó quây nơi này lại thành “Cấm địa của hoàng đế”, ý rằng không phải là hoàng đế thì không được vào.

Nay, Tạ Lâm lại đang lúng túng đứng ở đây, trên người mặc triều phục, cung kính hành lễ với Hoàng thượng.

Cả người hoàng đế Minh Trọng Mưu trần trụi, ngồi trong ôn tuyền quay lưng lại với Tạ Lâm. Nhất thời, Tạ Lâm cũng không biết nên liếc mắt đi đâu, không dám nhìn ngang ngó dọc, mà ngược nhìn chăm chăm vào trần nhà, lúc hành lễ, giống như là đang trợn ngược mắt lên vậy.

Cũng may Minh Trọng Mưu quay lưng lại với hắn, nên không nhìn thấy gì.

“Tạ thừa tướng, kỳ lương cho trẫm.”

Tạ Lâm cười khố,

“Thần tướng, thần chỉ tới giúp bệ hạ làm sạch long bào bị dính bẩn thôi chứ.”

“Người nói cái long bào kia à?”

Hoàng thượng phì phì tay,

“Bẩn, nên trẫm đã sai người vứt đi rồi.”

“.....”

Tân đế dang cơ, căn cơ vẫn chưa vững, mà đã hành sự xa xỉ phô trương, quả nhiên không hổ là cháu ruột của Vĩnh Lưu hoàng đế.

Tạ Lâm cúi đầu, khoe miệng hơi nhếch lên, thoáng qua một tia chế nhạo, nhưng lại càng thêm cung kính nói:

“Thần tướng, bệ hạ anh minh thần vũ, hậu cung có đến ba ngàn mỹ nhân, những cô gái muốn kỳ lương rửa mặt chải đầu trêu đùa bệ hạ nhiều không đếm xuể, những người thương tướng bệ hạ, theo thần biết, số lượng cũng chẳng hề ít. Không cần đến một kẻ thô lậu như thần tới làm ô uế mắt thánh của bệ hạ đâu.”

“Tạ thừa tướng,”

hoàng đế bỗng nhiên quay người lại, đối mặt với Tạ Lâm, giọng điệu lười biếng uể oải,

“Sao người biết, những người thương tưởng trăm, số lượng chẳng hề ít? Có người thương tưởng trăm như vậy, nếu trăm biết được, nhất định sẽ không phụ bạc nàng ta, nạp nàng ta vào cung ngay.”

Hoàng đế bệ hạ anh minh thần vũ, hiện giờ cả người không một mảnh vải, ngồi ngả ngớn trong ôn tuyền, Tạ Lâm mơ hồ nhìn thấy, phía dưới phần eo lưng tráng kiện săn chắc của người đó, đang quấn một tấm khăn trắng, chéo chéo che đi phần hông.

Hoàng đế Minh Trọng Mưu của Vạn Triệu, sở trường là cưỡi ngựa bắn tên, không thích đọc sách, từ nhỏ đã rèn luyện nên một thân võ nghệ, vốn dĩ muốn phò trợ cho vị thái tử huynh trưởng, xông pha trận mạc giết giặc, trở thành danh tướng lừng lẫy, nhưng năm đó hoàng thái tử qua đời khi còn rất trẻ, tiên hoàng lại chỉ ngồi trên hoàng vị có hai năm rồi băng hà đi về miền cực lạc, hoàng vị liền rơi lên đầu vị Minh Trọng Mưu không thích đọc sách này. Minh Trọng Mưu đồng ý một cách vô cùng miễn cưỡng, nhưng khi đã khoác hoàng bào lên người rồi, dù người có không đồng ý, cũng phải đồng ý, có không thích hoàng quyền, cũng phải thích!

Hoàng đế Vạn Triệu giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tinh thông võ nghệ, lúc chui vào trong hoàng bào, thì không nhìn ra được, giờ nhìn mới thấy, toàn thân là làn da màu mật ong, cơ bắp tráng kiện mạnh mẽ, đâu có chút gì của vẻ sống trong hoàn cảnh giàu sang phú quý.

Tạ thừa tướng vốn dĩ còn chưa tỉnh rượu hẳn, thánh thượng lại dùng cảm tự hào khoe ra cơ thể trần truồng như thế, khiến hắn bị dọa cho giật mình tỉnh táo thêm được ba phần, vội vàng cúi người nói:

“Việc liên quan đến danh tiết của đàn bà con gái, thần không dám quá quyết, nhưng bệ hạ nhất định phải tin.”

Trẫm tin...

Trẫm tin cái rắm ý!

Lửa giận của Minh Trọng Mưu nhẫn nhịn đã lâu cuối cùng cũng bùng nổ,

“Tạ Lâm, mau qua đây kỳ lưng cho trẫm!”.

“.....”

Thánh lệnh đã ban ra, thân là thần tử của hoàng đế, đương nhiên không thể không tuân theo.

Tạ Lâm cuộn vạt dưới của triều phục lên trên, nhét vào thắt lưng, sau đó cung kính lui ra sau một bước, cầm một cái khăn từ trên thái giám đã đứng chờ hầu ở đó khá lâu, rồi mới đi tới trước, ngón tay kéo cái khăn ấy đến nhúng ướt trong ôn tuyền.

Bỗng nhiên, Tạ Lâm chợt cảm thấy có một luồng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm lên tay hắn. Không biết là vì ánh mắt đó quá mức nhiệt tình, hay bởi nhiệt độ trong ôn tuyền thực sự quá cao nữa, Tạ Lâm chỉ thấy suốt nước nóng có hơi bỏng tay, nên chỉ nhúng ướt sơ qua chiếc khăn, rồi nhắc ra. Đợi đến khi hắn quay đầu lại nhìn về phía Hoàng thượng, thì người này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa như ánh mắt gai người vừa nãy chỉ là ảo giác.

Tạ Lâm đắp khăn lên lưng hoàng đế, nhẹ nhàng kỳ cọ, từng thớ da, từng cơ bắp rắn chắc, vì được ướt nước, nên ánh lên màu mật ong.

Lúc lau đến cánh tay bệ hạ, Tạ Lâm thoáng khựng lại một lúc, trên đó có một vết sẹo, là vết tích bệ hạ có năm mười tám tuổi khi ở trên chiến trường. Đám người Di quốc thật sự rất ngang ngược, lúc đó đã chém trúng quận vương một đao, quận vương trọng thương rơi khỏi lưng ngựa, từ đó bị Vĩnh Lưu hoàng đế cấm túc, không cho phép mạo hiểm ra chiến trận nữa. Quận vương buồn bực, hàng ngày nạp thiếp mới vào phủ, trải qua một cuộc sống xa hoa dâm dật.

Động tác của Tạ Lâm chỉ dừng lại trong một thoáng, rồi không để ý tới nữa, tiếp tục kỳ cọ.

Có lẽ do bầu không khí yên tĩnh, hoặc do vừa nãy đã uống chút rượu, khiến vị quận vương đang ngâm mình trong suối nước nóng nảy sinh ra ảo giác. Soi trong bóng nước, vẻ tàn nhẫn thường ngày của Tạ Lâm đã tiêu tan, thêm vào đó là chút ôn hòa, mặt mày giãn hẳn ra, ánh mắt sắc nhọn không nhìn chăm chăm vào mình nữa. Minh Trọng Mưu cố ý lấy khăn kỳ cọ cánh tay, không nhìn được bèn nói: “Ngón tay trắng trẻo nõn nà, cánh môi tươi mềm đỏ thắm. Ái khanh tuy là đàn ông, nhưng dung mạo tuấn mỹ, đương thời hiếm có, lời người xưa nói quả không sai.”

(Nguyên văn hai câu thơ trên là: Chỉ như tước thông căn, khẩu như hàm chu đan. Đây là hai câu trong bài thơ “Tiêu Trọng Khanh thê – Đệ nhị đoạn” nghĩa là “Vợ Tiêu Trọng Khanh – Đoạn thứ hai”.)

Tạ Lâm ngẩn người, hần vồn đứng đằng sau Minh Trọng Mưu, giờ nhìn thấy trên mặt suối nước nóng, hình bóng Minh Trọng Mưu và mình lớp lớp dập dềnh, tay hần đặt lên bờ vài trăn của Minh Trọng Mưu, từ hướng nhìn có thể thấy, trong hình bóng phản chiếu, tựa như mình đang ôm lấy thân thể trần trụi của Minh Trọng Mưu, hai người giống – Đoạn tụ.

(Đoạn tụ nghĩa là “cắt tay áo”, từ này có nguồn gốc từ câu chuyện vị vua Hán Ai Đế sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gồi lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cắt cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mỗi tình đồng tính là mỗi tình cắt tay áo _ đoạn tụ cũng là có nguồn gốc từ điển cổ này.)

Hơn nữa dáng vẻ của hoàng đế Vạn Triệu giống như đang trêu đùa.

Hàng mày của Tạ thừa tướng liền nhú chặt cả lại. Tuy hắn đã uống một bát canh giải rượu rồi, lại bị Minh Trọng Mưu dọa cho tỉnh thêm ba phần hơi men, nhưng vẫn còn say đến bảy phần, giờ nghe xong câu nói trêu chọc ấy, trong lòng liền cảm thấy không vui.

Trong lòng Tạ thừa tướng đã không vui, nên hắn cũng thích trả cho người khác phần không vui ấy. Lúc trước, Tạ Lâm còn chẳng nể nang gì thể diện của hoàng đế, huống hồ là giờ phút này, hơi men bốc lên, Tạ Lâm nở nụ cười âm u lạnh lẽo, kẻ xấu mách tội trước,

“Bệ hạ vẫn chưa tỉnh rượu sao?”.

Vốn dĩ là hắn chưa tỉnh rượu, nhưng lại nói người khác chưa tỉnh rượu, vốn dĩ là lỗi của hắn, lại đi đổ lỗi lên đầu người khác. Trên đời này Tạ Lâm thừa tướng là người khiến cho người ta thấy căm ghét nhất, cũng không phải là không có lý.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy Tạ Lâm đột nhiên biến sắc, lại thêm câu châm chọc vừa rồi, liền liên hệ với hành vi lúc trước của Tạ Lâm, lập tức hiểu ngay không ổn. Nhưng hiện giờ hối hận, thì cũng đã quá muộn rồi.

“Tiên hoàng và bệ hạ đúng là cha con ruột thịt,”

Tạ Lâm quả nhiên nói tiếp,

“Tiên hoàng cũng từng khen thần những câu đó, thần sợ không tránh được lỗ mãng, nên không trả lời.”

Minh Trọng Mưu quay ngoắt đầu ra sau,

“Phụ hoàng cũng từng nói những lời này ư?”.

Tạ Lâm ném cái khăn vào trong ôn tuyền, lấy nước nóng rửa sạch tay,

“Ngày ấy tiên hoàng uống rượu say, thần muốn làm cho người tỉnh rượu, bệ hạ có biết thần đã dùng cách gì không?”.

Minh Trọng Mưu nheo mắt, lắc lắc đầu. Chỉ thấy Tạ Lâm đứng dậy, cởi vạt áo ra, triều phục đỏ tươi, không dính chút nước nào, hần sải bước ra đến cửa, vén rèm lên lúc sắp ra liền vẩy một tên thái giám đang đứng bên cạnh lại gần, thấp giọng rỉ tai với hần mấy câu.

Tên thái giám có vẻ vô cùng khó xử, cứ liếc nhìn về phía ôn tuyền suốt.

Cũng không biết Tạ Lâm đã nói với hần những gì, mà tên hoạn quan đó nghiêng rặng, dường như đã gạt đầu đồng ý, xoay người rời đi.

Qua một lúc sau, tên hoạn quan đó quay lại, tay bê một cái chậu lớn, cũng không biết bên trong đựng thứ gì, đưa cho Tạ Lâm.

Tạ Lâm xoay người vén rèm đi vào, bê cái chậu, đi đến trước mặt Minh Trọng Mưu,

“Bệ hạ, cái này sẽ giúp người tỉnh rượu.”

Nói xong, hai cánh tay dùng lực, nghiêng cái chậu, đổ thẳng xuống thân hình đang trần trụi của Minh Trọng Mưu, sắc mặt Tạ Lâm lạnh lùng u ám, dường như trong lúc mơ màng, còn nhớ tới cả tiên hoàng, lúc này trên khuôn mặt anh tuấn, hé ra nụ cười khẽ giống một cây anh túc khát máu.

Hoàng đế Vạn Triệu rùng mình một cái, thân thể vốn dĩ đang ngâm trong làn nước ấm nóng, bị dòng nước trong chậu tưới lên lạnh đến thấu tim gan.

Hỗn hợp nước đá này, phụ hoàng ơi, người dùng cách này để tỉnh rượu sao?

Cho dù có là vị hoàng đế Vạn Triệu anh minh thần vũ, ý chí mạnh mẽ, tinh thông võ nghệ giỏi cưỡi ngựa bắn cung, khi đã biến thành con tôm hấp trong suối nước nóng, lại bị dính nước lạnh, dưới sự nóng lạnh luân phiên, thì sang đến ngày thứ hai cũng phải ốm liệt giường.

Tuy nhiên Tạ Lâm lúc đó, vẫn thoải mái nằm trên giường trong phủ Thừa tướng, kéo tay nàng thiếp Khởi La xinh đẹp, nhất quyết bắt nàng phải đắp chung chăn ngủ cùng với mình, vì thế buổi chiều sớm ngày thứ hai, Tạ Lâm giả bệnh cáo không lên triều, nên việc hoàng đế Vạn Triệu bị cảm lạnh, đến quá trưa, hăn mới biết.

Hoàng đế Vạn Triệu thức sự đang nằm bệnh trên giường nghe thấy vậy, bệnh tình vừa mới có chút khởi sắc, lại trở nên nặng hơn.

Sắc mặt vị hoàng đế bệ hạ anh minh thần vũ trắng bệch, hạ mệnh lệnh:

“Bắt tên Tổng quản nội giám Lại Xương ngay, giết ngay tại chỗ.”

Tổng quản nội giám Lại Xương, chính là tên hoạn quan hôm đó hầu hạ thánh thượng tắm rửa trong ôn tuyền, lại nghe lời tin tưởng Tạ Lâm, nên mới tìm nước lạnh tới cho hăn giúp hoàng đế tỉnh rượu, giờ gặp họa diệt thân, sao lại không biết là tại sao chứ?

Tổng quản Lại Xương bị oan uổng, nói đến rách họng, vừa phải tránh né sự đuổi bắt của thị vệ, vừa chạy trốn ra khỏi cung, lại vừa gào to:

“Tạ thừa tướng cứu tiểu nhân...”

==

Thời gian này mình đang bận rộn, không tám cùng với các nàng được, mong các nàng thông cảm cho mình với *ôm ấp*

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vạn Tế Thanh Minh

Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu bị bệnh.

Chuyện này nói lớn thì là lớn, nói nó nhỏ thì là nhỏ.

Ít nhất Tổng quản Nội giam Lại Xương, thấy tình thế không ổn, bèn dứt khoát ngoác to cổ họng, gào khóc nức nở bước vào phủ Thừa tướng, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, trưng cầu khiếu nại với Tạ Lâm, còn lén lút biểu Tạ Lâm một túi tiền nhỏ, rồi vụng trộm nháy mắt vài cái.

Túi tiền phòng lên khá to, ước chừng bên trong chứa không ít thứ, nhưng Tạ Lâm lại giống như chẳng cảm thấy gì, vừa nhét túi tiền vào thắt lưng, vừa nghi ngờ nhìn Lại Xương, “Lại Tổng quản, hôm nay mắt ông bị co giật à? Có cần mời đại phu tới xem thử cho ông không?”.

Khóe miệng Lại xương giật giật, lại vái liên tục thêm vài cái nữa, trong bụng thầm nhủ tên Thừa tướng gian xảo này giả vờ như vậy, là vì thấy ngân lượng biểu chưa đủ sao?

Nhưng đừng thấy Lại tổng quản tuy thân là vị thái giám có chức vị cao ở trong cung, ngày ngày lượn đi lượn lại trước mặt hoàng đế, nhưng ông ta lại không phải là người thân tín bên cạnh hoàng đế. Đối tượng để các vị đại thần hối lộ, từ trước đến giờ không phải là ông ta.

Vậy thì là ai?

Lại Xương nhìn vị Thừa tướng đại nhân được voi đòi tiên trước mặt, thiếu chút nữa là nước mắt tuôn dài đến ba thước.

Kẻ đứng ở giữa ngày ngày lén thu lợi vẫn thấy chưa đủ, giờ còn muốn bịp bợm chút tiền riêng của lão thái giám này nữa!

Đoán rằng dù có hối lộ vị Thừa tướng gian xảo này nhiều hơn nữa, sợ rằng cũng vô dụng. Lại Xương bèn suy nghĩ mang số trang sức vàng bạc của mình, tới tặng cho một trong số những người thị thiếp được sủng ái nhất của Tạ Lâm, để nàng ta thổi gió bên gối giúp, có thể Tạ Lâm sẽ thay đổi cách giải quyết.

Vậy ai là nàng thị thiếp được Tạ Lâm sủng ái nhất?

Lại Xương nghĩ rằng Thục Hà hiền lành, Khởi La xinh đẹp, nhưng nghe nói Mặc Nhi là người vào phủ muộn nhất, hơn thế lại thông minh đáng yêu, thường xuyên trêu chọc cho Tạ Thừa tướng vui vẻ thoải mái.

Mặc Nhi năm nay mới mười sáu tuổi, so với Thục Hà đã qua tuổi hai mươi, Khởi La thì vừa qua sinh nhật tuổi mười chín, thì Mặc Nhi thẳng ở tuổi trẻ.

Lại Tổng quản đánh giá Thừa tướng xảo quyết xa hoa phóng đãng, sợ rằng càng thích những bé gái hơn, liền lén lút mang biểu ngân lượng cho Mặc Nhi, xin Mặc Nhi cô nương nói giúp cho vài câu tốt đẹp.

Sau đó Tạ Lâm nghe nói về chuyện này, trong lúc say rượu, một tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Mặc Nhi cô nương không cho đi: “Tuổi tác.... còn nhỏ?” Thừa tướng đại nhân nói đốt, bàn tay quý quyết còn lại đặt ở trước ngực Mặc Nhi cô nương, xoa xoa mấy cái.

Khóe miệng Mặc Nhi run rẩy: “Thừa tướng say rồi.”

Tạ Lâm lắc lắc đầu, “Chưa say, đại nhân nhà nàng vẫn đủ sức để ngâm thơ đấy.”

Mặc Nhi bất lực, “Được rồi, dâm thơ, dâm thơ.”

(Từ “ngâm thơ” Tạ Lâm nói và từ “dâm thơ” Mặc Nhi nghe đều có phát âm là “yín shī”, nên Mặc Nhi đã nghe nhầm.)

Tạ Lâm ngẩng đầu, lại nhìn nàng, cao giọng ngâm – dâm thơ: “Trên trời có ánh trăng sáng, cửa sổ có Mặc Nhi sáng, ánh trăng sáng như Mặc, Mặc Nhi trắng như trăng.”

Miệng Tạ Thừa tướng nói Mặc Nhi “sáng” như trăng, còn nói Mặc Nhi “trắng” như trăng, nếu không phải Mặc Nhi là thị thiếp của hắn, thì sợ rằng đã làm ra những hành động phi lễ rồi.

(Từ Mặc trong tên Mặc Nhi có nghĩa là mực, hoặc màu đen^^.)

Thục Hà ở bên cạnh mỉm cười duyên dáng sâu xa, Khởi La cầm chiếc khăn tay, che cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hai bờ vai đang run rẩy đầy khả nghi.

Khuôn mặt Mặc Nhi không chút cảm xúc, “Thơ hay, thơ hay.”

Mặc Nhi đột nhiên nhớ tới chuyện mấy hôm trước Lại Xương tới xin mình nói vài câu dễ nghe với Thừa tướng đại nhân, mới chậm rãi nói: “Tên Lại Xương đó....”

Nói chưa hết câu, đã nghe thấy Tạ Thừa tướng ợ một cái, “Không sao rồi, bệ hạ chỉ nhất thời tức giận thôi, phạt ông ta hai tháng bổng lộc là xong rồi.”

“.....”

Thảo nào hôm đó, Tạ Lâm nhận tiền của Lại Xương, nhưng lại không nói có mở lời giúp ông ta không, có cứu ông ta khỏi lưỡi đao của thánh thượng không.

Thì ra không phải là không cứu, mà căn bản là không cần.

Mặc Nhi nghĩ ngợi một lát, lại hỏi: “VẬY ĐẠI NHÂN.....”

“Đại nhân bị phạt đánh hai mươi gậy,” Khởi La bỏ khăn tay xuống, nói tiếp,

“Hôm qua còn giúp đại nhân bôi thuốc, đại nhân cứ kêu đau mãi, thánh thượng thật đúng là quá tàn nhẫn.”

Hàng mày xinh đẹp của Tạ Lâm thoáng cau lại, say rượu nói cả một tràng dài:

“Bây giờ vẫn còn đau này, đã nói với các nàng rồi, phải gọi ngự y tới khám, đừng có để mấy ông già đó nhìn rồi suốt như thế, các nàng lại cứ không nghe, kết quả là bôi thuốc cũng không xong, đây, các nàng nhìn thử đi....”

Nói xong, còn định lột luôn quần của mình ra.

Khuôn mặt ba vị sủng thiếp lộ ra vẻ cổ quái, quả nhiên say rượu thật khủng khiếp.

Thục Hà vội vàng ngăn lại, thở dài:

“Đại nhân, Thục Hà sẽ đi nấu cho người một ít canh giải rượu.”

Nói đoạn, xoay người bước đi.

Khởi La đỡ lấy cánh tay Tạ Lâm, “Khởi La dìu đại nhân về phòng.”

Tạ Lâm quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt tuyệt đẹp của Khởi La như một chiếc hồ sâu thăm thẳm, khuôn mặt tựa ánh trăng, từng cái nhăn mày từng nụ cười, đều toát lên vẻ thích thú không thốt lên lời, Tạ Lâm chỉ cảm thấy hình như mình càng say thêm rồi, là hồn say:

“Khởi La tới hầu ta ngủ đi.”

Mặc Nhi đứng bên cạnh cũng thở dài,

“Đại nhân, người nên đợi canh giải rượu của Thục Hà tí tí đi.”

“Sao nào, Mặc Nhi ghen à?”

Tạ Lâm quay qua, ý rượu đong đầy đáy mắt, cười mà như không cười,

“Cùng lắm thì hai người các nàng cùng.....”

Trả lời Tạ Lâm, là một tô canh giải rượu đầy ăm ắp của Thục Hà. Thục Hà hiền lành, nên Tạ Lâm không thể từ chối, đành nghiêng răng nốc một hơi.

Mùi vị thật sự rất đắng, đến tối, Tạ Lâm miệng ngậm mật ong, ngả đầu đi ngủ, bên gối, chẳng có nàng thị thiếp nào cả.

Đột nhiên Tạ Lâm cảm thấy vô cùng cô đơn.

XXX

Bất kể là hôm qua ai hầu ngủ, hay không một ai hầu ngủ, thì sáng sớm hôm nay, Tạ Lâm cũng phải rời giường lên buổi chiều sớm.

Trên ngai vàng rực rỡ, Minh Trọng Mưu oai phong ngồi trên cao, nhìn vị Tạ Thừa tướng đầu não đang đứng dường như rất hoàn hảo nghiêm chỉnh, nhưng thực tế đôi mắt đang lơ đãng buồn ngủ, chậm rãi nói:

“Nghe nói hôm qua Tạ khanh cũng bị bệnh giống trẫm, nhưng tuy là bị bệnh nhưng trẫm vẫn lên buổi triều sớm, nghe tấu chương quốc sự của các khanh.”

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt, giọng nói trầm thấp, nhưng cũng vô cùng uy nghiêm, vang lên khắp đại điện, vọng lại từng hồi từng hồi,

“Không biết Tạ khanh mắc bệnh gì, mà ngay cả buổi triều sáng cũng không thể lên được?”.

Ai mà không biết, hôm đó Tạ Thừa tướng bị thánh thượng đánh hai mươi gậy rất nặng chứ. Tạ Thừa tướng tuy rằng quyền khuynh triều dã, nhưng cũng chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt, lần này bị phạt hai mươi gậy, đương nhiên không thể so sánh với việc bị đau đầu cảm lạnh được, sợ là đi cũng không đi nổi, ngủ cũng chẳng được ngon. Có vài đồng liêu thân thể yếu ớt, bị đánh cho hai mươi gậy, những người lãnh kết quả đi đời nhà ma cũng không phải không có.

Những lời này của Minh Trọng Mưu, hiển nhiên là muốn gây sự với Tạ Thừa tướng.

Cũng không biết rốt cuộc Tạ Thừa tướng đã phạm phải tội gì, mà bị bệ hạ trách mắng nặng nề như vậy.

Nhưng không có ai ra mặt cho Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng tuy rằng quyền cao lẫn át, có đám hạ quan đi theo nịnh bợ, có kẻ hối lộ, có người sợ hãi, nhưng cây to đón gió, cũng có lắm kẻ ghen ghét, Thừa tướng đại nhân khổng chế chuyện triều chính, lại là gian thần giỏi xu nịnh của đương triều, ai gặp cũng đều muốn tru di, oán hận tích tụ của thánh thượng càng sâu, thì đối với những kẻ ghen tị thềm thường vị trí Thừa tướng kia, lại càng có lợi.

Tạ Lâm khẽ cúi người, “Bấm bệ hạ, thần...” Dường như hẳn rất khó để mở miệng, khuôn mặt trắng trẻo thoáng có chút ửng hồng, giống như trên một tờ giấy Tuyên trắng tinh, điểm dính một vết mực chu sa đã pha loãng với nước vậy.

(Giấy Tuyên ra đời vào đời Đường, vùng sản xuất chính là Tuyên Thành ở An Huy nên được gọi giấy Tuyên. Là loại giấy chuyên dùng trong việc viết thư pháp.)

Đôi mắt mông lung, chu sa đỏ ửng.

Minh Trọng Mưu bỗng cảm thấy kích động, muốn vẽ một bức tranh về Tạ Thừa tướng lúc này, rồi cất kín trong căn mật thất tiên hoàng đã để lại cho hẳn.

“Thần không lên triều, là vì, thần.....”

Cuối cùng Tạ Lâm nghiêng răng nói ra hết cả câu,

“Thần, mỗi tháng đều có vài ngày như vậy.....”

“.....”

Trong đại điện, một bầu khí trầm mặc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Khóe miệng Minh Trọng Mưu giật giật,

“Tạ Thừa tướng, bệnh của khanh, thật sự không phải là vì trẫm à?”.

Nếu như người thừa nhận, vì mấy gậy trẫm đánh người, khiến thân thể người không khỏe, trẫm sẽ xá miễn cho người tội khi quân bất kính; còn nếu người không nhận.....

Tạ Lâm cúi đầu, kính cẩn thưa:

“Bệ hạ, người ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, nhưng tinh lực lại dồi dào, đương nhiên không biết chúng thần cũng có lúc sức lực không gắng gượng được, hôm qua đúng là thần bị bệnh, nhưng là bệnh do mệt mỏi quá thôi, bệ hạ không cần phải lo lắng.”

Hoàng đế Vạn Triệu nghe không, gân xanh trên trán không khỏi gồ hần lên.

Trầm thềm vào mà lo lắng cho người, trầm tha thiết mong tên gian thần ngang ngược xu nịnh nhà người mau chết sớm đầu thai sớm.

Hoàng đế Vạn Triệu tuy rằng đã đăng cơ được hai năm, nhưng lại chỉ mới tiếp xúc với chính sự, triều chính luôn luôn do Tạ Lâm khống chế, tấu chương thường thường không phải do hoàng đế phê duyệt, mà lại dựa vào bút mực của Tạ Lâm làm đánh giá, ngọc tử đóng xuống mới có hiệu lực.

Sau này Tạ Lâm chán việc chạy đi chạy lại giữa hai đầu phủ Thừa tướng và ngự thư phòng để phê duyệt và đóng dấu, việc này đối với thân thể thư sinh nho nhã yếu đuối của bản thân mà nói, quả thực quá mệt, bèn dứt khoát sao chép ngọc tử của hoàng đế, cầm về phủ Thừa tướng, cho Mặc Nhị nghịch chơi.

Nói như thế, tức là hoàng đế Vạn Triệu không những không ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, mà thậm chí còn vô cùng nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm. Những lời này của Tạ Lâm, nghe đến tai Minh Trọng Mưu, lại như chế nhạo hần không hiểu nỗi mệt mỏi cực nhọc của thần tử.

“Tạ khanh mệt mỏi cực nhọc, trầm vô cùng thương cảm,”

Minh Trọng Mưu nghiêng răng nghiêng lợi nói,

“Có cần phải mời ngự y không, để khám thử xem bệnh tình của vị thần tử vất vả làm việc công lao to lớn này thế nào, tránh để chậm trễ

chuyện các hạ lên triều, rồi không nắm được tin tức, khó khăn trong việc thấu hiểu quốc sự?”.

Tạ Lâm liếc nhìn sắc mặt hoàng đế, cực kỳ cẩn thận nói:

“Không cần phải phiền đến ngự y đâu ạ, thần chỉ cần một cái ghế là được rồi.”

Hắn cẩn thận vắn vắn người, suy cho cùng hai mươi gậy này cũng đâu có nhẹ, hôm đó Minh Trọng Mưu còn cao giọng quát, “Đánh thật nặng vào cho trầm!” Nên đám thủ vệ ra tay vốn dĩ còn đang cẩn thận ba phần vì kiêng kỵ quyền thế ngút trời của hắn, nhưng dưới mệnh lệnh của hoàng đế, đành phải động thủ thi hành, vụt gậy vừa mạnh lại vừa vang.

Hiện giờ Tạ Lâm vẫn còn thấy cơ bắp ở thắt lưng đau rát, đứng ở trên triều, vô cùng khó chịu.

“Người đâu,”

Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói, “Lấy ghế ra cho trụ cột của quốc gia ngồi.”

“Vâng.”

Vị trọng thần của bản triều được Hoàng thượng ban ngồi vào buổi triều sáng, Tạ Lâm chính là người đầu tiên. Các vị đại thần vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị nhìn hai tên thái giám khiêng ghế ra, đặt bên cạnh Tạ Lâm.

Tạ Lâm vui vẻ,

“Tạ Hoàng thượng ban ngồi.”

Nói xong, đang định ngồi xuống, thì lại nghe Minh Trọng Mưu quát một tiếng,

“Khoan đã.”

Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói:

“Ai cho khanh ngồi?”.

Tạ Lâm nghi ngờ, ghế khiêng ra đặt ở ngay cạnh đây, còn không cho ngồi? Thần rõ ràng nghe thấy Hoàng thượng người nói mang ghế ra cho thần còn gì.

Chỉ thấy hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu cả người mặc long bào vàng rực khuôn mặt nghiêm túc âm u lạnh lẽo, từ từ đứng dậy, bước xuống từng bậc từng bậc thang.

Đột nhiên Tạ Lâm phát hiện ra, vị hoàng đế mới chỉ tầm hai mươi tuổi đã lên kế thừa hoàng vị, dường như đã cao hơn một chút, sắc mặt tái nhợt hơn một chút, và tư thế cũng trở nên lớn hơn một chút.

Đã không còn là vị hoàng tử trẻ tuổi năm nào với khuôn mặt đỏ bừng khiến hãn cảm thấy nhéo đi nhéo lại rất thích nữa rồi.

Minh Trọng Mưu đi tới trước mặt Tạ Lâm, khoanh tay đứng thẳng, “Trụ cột quốc gia?” Hãn cười lạnh, giọng nói dần dần nhỏ đi, nhẹ đến mức dường như quần thần không ai nghe thấy,

“Người mà cũng xứng sao?”.

Tạ Lâm giật mình, đột nhiên cơn say hôm qua, tỉnh thêm được ba phần, khuôn mặt trắng trẻo, ửng hồng, lui lại sau mấy bước.

“Chiếc ghế này, trẫm muốn ban cho trụ cột quốc gia ngồi, nào, Ủy Trì Chính, trẫm cho phép khanh, từ hôm nay trở đi, buổi triều sáng nào cũng được ngồi thượng triều, trẫm lời vàng ý ngọc, nói lời sẽ giữ lời,”

Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm bên cạnh, đột nhiên mỉm cười, nhưng lời nói từ miệng lại vô cùng lạnh lùng quyết đoán,

“Ai làm trái, chém!”.

Vị thần tử đầu tiên của bản triều có thể ngồi thượng triều, lúc trước là phó tướng đóng quân ngoài biên quan, nay là Binh bộ Thượng thư, Ủy Trì Chính, lập tức quỳ xuống, khấu đầu tạ ơn.

Quần thần cùng quỳ xuống dập đầu:

“Vạn tuế anh minh!”.

Duy chỉ có Tạ Lâm, Thừa tướng phụ chính, được tiên hoàng miễn quỳ, theo đúng lời không quỳ trước hoàng quyền, giờ đang đứng trợ trợ một mình, khom lưng tạ ơn, cũng nói:

“Vạn tuế anh minh.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Năm Xuống Vậ

Tạ Lâm là gian thần của đương triều, sao có thể thấy phiền vì những chuyện vật vãnh như vậy được?

Không thể ngòi, vậy thì đứng.

Nhưng Tạ Lâm bị đánh hai mươi gậy, đứng thượng triều, đúng là rất mệt. Huống hồ mấy ngày nay, Hoàng thượng giống như cố ý đối chọi với hắn, việc triều chính ngày thường chỉ hai ba câu thánh thượng đã tự mình quyết định rồi, giờ lại vô cùng khiêm tốn, năm lần bảy lượt hỏi ý kiến của Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng cực kỳ không vui, chỉ muốn về nhà ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, rồi ngủ một giấc thật say thôi. Nay lại chỉ có thể bị giữ ở lại đây, gượng gạo đợi thánh thượng đưa ra quyết sách.

Đối lại là những vị thần tử khác, chỉ sợ thánh thượng sớm đã cho bọn họ về phủ nghỉ ngơi rồi.

Quần thần đều hiểu cả, nhất định là thánh thượng đang bới lông tìm vết của Tạ Thừa tướng.

Từ xưa đến nay Tạ Thừa tướng chưa bao giờ nhận mình là người ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, tuy rằng trên bàn của hắn thường xuyên xếp đầy các loại tấu chương từ khắp mọi nơi trong cả nước.

Trước mặt người ngoài hẳn luôn thể hiện mình là người lo lắng cho quốc sự, nhưng bản thân hẳn hiểu rằng, sâu tận bên trong xương tủy, chỉ chú trọng hai chữ: Hưởng lạc.

Hẳn không lấy vợ, chỉ nạp thiếp.

Đồ hối lộ của thuộc hạ, hẳn làm theo nguyên tắc không nhận tức là lãng phí, nên nhận tất.

Lúc thích hợp, Tạ Thừa tướng còn nghe những bài hát vui vẻ, cầm một cuốn sách, vẽ một bức tranh sơn thủy, chấm phá vài nét bút thư pháp, nói một cách dễ nghe là: Trau dồi cảm xúc và suy nghĩ.

Tạ Lâm chỉ thích hưởng lạc, không thích lo việc nước, thì đương nhiên bản thân thấy thế nào vui thì sẽ làm thế ấy.

Không đứng được, vậy thì nằm vậy.

Sau hôm đó, Tạ Lâm lấy danh nghĩa là nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng thực ra là lười biếng trốn tránh. Lúc buổi triều sáng, trong khi các vị đại thần khác đều lên triều, thì hẳn lại vẫn nằm trên giường, ôm Khởi La, hoặc Thục Hà, hoặc Mặc Nhi trong lòng, hoặc hôm nào đó đến phòng hát trêu đùa mấy nàng ả đào xinh đẹp.

Nhuyễn ngọc ôn hương, cực kỳ thoải mái.

Tạ Lâm sớm không dậy muộn không dậy, lại cứ đợi đến sau khi buổi triều sớm sắp tan, mới rời giường dậy rửa mặt chải đầu.

Người ta đồn rằng, Tạ Thừa tướng và hoàng đế đối đầu nhau, đã thành thói quen rồi, chỉ đáng thương cho đám thuộc hạ bọn họ, thường xuyên không biết nên làm thế nào mới ổn thỏa.

Hễ đứng sai đội, là sẽ mất đầu ngay.

Tuy nhiên, trong triều rối cuộc cũng có một người mắt sáng như gương, có quan hệ khá tốt với bọn họ, nên cũng lén lút nhắc nhở cho vài câu.

Tạ Thừa tướng, suy cho cùng cũng là nguyên lão ba đời, là trọng thần trong triều. Lúc tiên hoàng sắp đi, còn đặc biệt ra lệnh cho Tạ Thừa tướng làm đại thần phụ chính, Thái phó của Thái tử, ân sư của hoàng đế, lại là Thừa tướng, tuy nói dưới một người, trên vạn người, nhưng thực quyền lại nằm cả trong tay Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng ho một cái, dẫm một chân lên nền đất một cái, thì chấn động cả triều đình, một lời của Tạ Thừa tướng, còn hơn cả mười câu từ miệng vàng của thánh thượng. Không thấy mấy hôm trước, hoàng đế chỉ mới nói rằng sẽ phái viện binh tới biên tái, nhưng sau lại bị bác bỏ bởi một câu của Tạ Thừa tướng đấy à, lúc đó sắc mặt hoàng đế tuy không tốt, nhưng một câu phản bác cũng chẳng nói ra được.

Có thể thấy quyền lực trong tay Tạ Thừa tướng, chỉ sợ là còn lớn cả Hoàng thượng. Đừng thấy hiện giờ Hoàng thượng uy phong, nếu Tạ Thừa tướng không vừa ý, thì hoàng vị của đương kim Hoàng thượng, sợ là cũng.....

Đại thần phụ chính thấy hoàng đế không thuận mắt, lén lút đầu độc hoàng đế, rồi đổi một người mới khác, vừa mắt hơn, trong sách sử, cũng không phải chưa từng viết.

Người có con mắt tinh đời đó nói chuyện, rất thẳng thắn không vòng vo. Nhìn vào những lời ấy, khuôn mặt đang hồng hào của người nghe, trong chớp mắt tái nhợt, tuy khắc họa bộ mặt của Tạ Lâm cay nghiệt, nhưng có thể coi là vô cùng sắc sảo.

Người có con mắt tinh đời đó còn nói rằng, sẽ nhanh thôi, hoàng đế sẽ phải dùng kiệu lớn tám người nâng mời vị thần tử làm việc vất vả công lao

to lớn này quay về.

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, thiếu đi Tạ Lâm, như mất đi một cánh tay, một cẳng chân.

Thiếu một cánh tay và một cẳng chân, không phải sẽ ngã, sẽ liệt, không thể cử động được hay sao?

Những lời này rất có lý.

XXX

Và đúng là người có con mắt tinh đời đó đã nói đúng.

Nhưng, ông ta chỉ nói đúng có một nửa.

Hôm đó, hoàng đế đang định truyền thánh dụ, tuyên Tạ Lâm vào cung gặp mặt thánh thượng, nhưng Tạ Lâm lại vừa mới xuống giường, đi được hai bước, liền kêu “ui da ui da”, miệng rên đau cả người hẳn cũng đau, đặc biệt phần dưới thắt lưng là đau nhất, hai mươi gậy kia, sợ là đã đánh cho Tạ Thừa tướng gần như tàn phế.

Tên thái giám tuyên đọc thánh chỉ bất lực, đành quay về bẩm báo lại.

Long nhan của bệ hạ đương nhiên vô cùng tức giận, nhưng nhớ tới tính tình vô lại của Tạ Lâm, lại nhìn số tấu chương tích thành núi trên bàn, Minh Trọng Mưu nghiêng răng, dặn dò đội khiêng kiệu qua đó phải chú ý, nhất định phải “mời” Thừa tướng đại nhân quay trở lại.

Nếu như một đội kiệu không được, thì hai đội kiệu, hai đội kiệu không được nữa, thì ba đội kiệu.....

Minh Trọng Mưu tuy rằng muốn tự mình chấp chính, nhưng thời gian hẳn tiếp xúc với chuyện chính sự dù sao vẫn còn ngần, có rất nhiều việc, vẫn còn vô cùng bỡ ngỡ, trong đám thần tử, Tạ Lâm là người duy nhất có

kinh nghiệm xử lý những chuyện này. Suốt mấy đêm liền, sau khi cố gắng một mình phê duyệt tấu chương, cuối cùng Minh Trọng Mưu phải thừa nhận, hiện giờ năng lực của hắn, vẫn chưa đủ để xử lý việc triều chính một cách độc lập.

Một đội kiệu đi, Tạ Lâm không đến, Minh Trọng Mưu vẫn thấy, dựa vào tính cách của Tạ Lâm, đây là chuyện hợp tình hợp lý; lúc hai đội kiệu đi, Minh Trọng Mưu vẫn thấy, đây là chuyện chấp nhận được.....

Nhưng kiệu lớn tám người nâng đi rồi, Tạ Lâm vẫn không đến, thánh thượng vô cùng tức giận.

“Tạ Lâm đâu?”

Minh Trọng Mưu trầm giọng hỏi.

Trước long uy của thánh thượng, đám thuộc hạ thừa nhận mình không có cái gan làm trái đốp chất lại như của Tạ Thừa tướng, đành run rẩy trả lời:

“Tạ Thừa tướng nói.....”

“Dùng kiệu lớn tám người “nâng” để nâng thần vào cung? Thần đâu phải con gái, không thể gả cho bệ hạ được, cũng chẳng phải nam sủng, không nhận nổi đại lễ kiệu lớn tám người nâng này đâu, bệ hạ hành sự như thế, há không phải muốn người trong thiên hạ đều nói rằng, bệ hạ đối đãi với Tạ Lâm bằng thứ tình cảm đoạn tụ kia ư, Tạ Lâm là bề tôi vì có tài nên được đế vương sủng ái, nhưng lại không thể đảm đương được vị trí đó. Nếu đã vậy, thần..... chi bằng thần xin cáo lão về quê.”

Tên thái giám ra sức đề cái giọng cao the thé của hắn xuống thành trầm khàn, bắt chước ngữ âm ngữ điệu của Tạ Lâm, nghe qua cũng thấy giống y như đúc.

Chỉ đáng tiếc là thánh thượng không nhân nhĩ đến mức đi thưởng thức màn biểu diễn của hần.

“Người đi hỏi Tạ Lâm, rốt cuộc hần ta muốn trẫm phải thế nào?”.

Qua một lúc lâu, tên thái giám chuyển nguyên văn lời của Tạ Lâm về.

“Thần từng nghe cổ nhân viết, cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá. Thần chỉ muốn hỏi bệ hạ, bệ hạ cần thần giúp bệ hạ điều gì? Bệ hạ không đích thân tới nói, thì thứ cho thần ngu muội, không hiểu rõ được thánh ý, đành phụ tấm lòng hậu ái của bệ hạ, nếu bệ hạ không đồng ý thần xin được từ chức, đó cũng giống như cho phép thần trí sĩ vậy.”

(Trí sĩ: Thần tử cáo quan về quê)

Cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá?

Trẫm là đang lo không có ai chấp nhận khả năng đứng ra giải quyết triều chính của trẫm đây, tiên hoàng đăng cơ muộn, lại ra đi sớm, những năm đầu, hoàng đế vì ước mơ làm một vị tướng quân có thể mang lại hòa bình và ổn định cho đất nước, nên việc xử lý chính sự, quả thực không phải sở trường của hần. Nếu như có thể có người đồng ý cẩn thận truyền thụ, thì trẫm tự tin có thể ngồi vững trên hoàng vị, làm một đấng minh quân thiên cổ.

Nhưng tên Tạ Lâm này, lại là hạng nhờ vào nịnh nọt mà có được sự sủng ái của đế vương. Chỉ sợ háo hức mong chờ trẫm không hiểu chính sự, để mặc hần nặn tròn nặn méo. Hần thật sự có ý tốt như vậy ư?

Minh Trọng Mưu hai mươi hai tuổi, không khỏi lẩm nhẩm nghiên ngẫm suốt mấy lần những câu danh ngôn răn dạy của cổ nhân, trẫm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới đưa ra quyết định.

Đây là quyết định đủ để ảnh hưởng tới cả cuộc đời hắn, và cả cuộc đời Tạ Lâm nữa.

XXX

Hôm đó, Tạ Lâm đang ở trong vườn nhà mình nghe hát kịch. Bên tay trái hắn, là nàng thiếp Khởi La, đang đấm bóp chân cho hắn, sau lưng, Thục Hà đang quạt cho hắn; bên tay phải, là Mặc Nhi đang bóc vỏ nho cho Thừa tướng đại nhân, những ngón tay ngọc ngà thon nhỏ, dứt từng miếng từng miếng vào trong miệng hắn. Dường như Tạ Lâm ăn rất thích thú, khi những ngón tay ngọc của Mặc Nhi nhẹ nhàng lướt qua bờ môi hắn, hắn nuốt luôn cả nhỏ lẫn ngón tay của nàng.

Đầu lười màu hồng tươi, cuốn lấy quả nho, dư vị cứ như còn mãi, cánh môi đầy đặn, mút hết nước nho dính trên đầu ngón tay Mặc Nhi. Ánh mắt Thừa tướng đại nhân mơ màng, đôi mắt hơi cong, dường như mang theo ý cười, cũng không biết là đang xem kịch, hay đang ngắm mỹ nhân nữa.

Minh Trọng Mưu tới phủ Thừa tướng, lúc thấy Tạ Lâm, lại nhìn thấy luôn cả bộ dạng của hắn như vậy.

Đó chính vị nguyên lão ba đời, là Thái phó của thái tử đã tạ thế, hiện giờ là Thừa tướng của triều đình Vạn Triệu, là vị Tạ đại nhân được tiên hoàng cho miễn quỳ, Tạ Lâm đó sao?

Dáng vẻ lười biếng bừa bãi, tùy tiện càn rỡ, xa hoa dâm dật.

Điều này quả thực..... quả thực.....

Quả thực không ra thể thống gì hết!

Trong đầu óc tôn quý của Minh Trọng Mưu, ê hề bốn chữ “không ra thể thống”, và phủ lên bốn chữ ấy là hai chữ “Tạ Lâm” còn to hơn thế.

Đầu lưỡi đỏ tươi, liếm lên ngón tay, sóng mắt mơ màng, cho dù có là ánh mắt của cô gái đẹp nhất trong cung, cũng không bì được với một phần vạn vẻ phong tình trong đôi mắt đó.....

Phong tình?

Minh Trọng Mưu suýt chút nữa là cắn đứt lưỡi mình, chụp ý vị phong phú của hai từ đó lên trên người người đàn ông hai mươi sáu tuổi kia, Minh Trọng Mưu cảm thấy hai từ “phong tình” này đã bị sỉ nhục một cách nghiêm trọng.

Giờ trong đầu hẳn đã gạch bỏ chi chút tất cả hai từ “Tạ Lâm”, sau đó chèn vào đó hai từ mới.

Gian nịnh!

Minh Trọng Mưu cơ hồ đang hồi hận, vì giờ phút này, đang tới trước mặt tên Thừa tướng đại nhân xa rời chuẩn mực kia.

Hẳn là trọng thần của triều đình ta?

Xã tắc của triều đại này vẫn chưa suy vong, hoàn toàn là do may mắn.

Tên thái giám đang định cao giọng hô “Hoàng thượng giá đáo”, thì lại bị Minh Trọng Mưu đập cho một cái.

Lúc còn trẻ Minh Trọng Mưu chỉ muốn làm một vị tướng quân, chinh chiến xa trường, lập chiến công gây dựng sự nghiệp, nên đã rèn luyện được một thân võ nghệ tinh thông, hiện giờ trong lòng đang không vui, vừa khéo gặp được tên thái giám xui xẻo, lại thêm việc không hiểu được cách quan sát sắc mặt để ý lời nói, nên trở thành nơi trút giận cho Minh Trọng Mưu.

Tên thái giám nặng nề đứng không vững lão đảo, rồi đụng phải cái cây cách đó không xa, sau đó dính vào cái cây trượt xuống, lá cây phát ra tiếng

“xào xạc, xào xạc”, kinh động đến vài người đang rất thoải mái trong phủ Thừa tướng.

Vở hát lập tức dừng lại, ba nàng thị thiếp của Tạ Lâm đều đã từng nhìn thấy thánh nhan, nên lập tức đều đồng loạt hoang mang lúng túng, định quỳ xuống khấu đầu hành lễ với hoàng đế, trong miệng cũng thiếu chút nữa là hô to “Vạn tuế”.

Nhưng Tạ Lâm lại duỗi tay ra ngăn lại, thấp giọng nói:

“Lúc bệ hạ mặc thường phục đi tuần, là muốn che giấu thân phận, sao các nàng có thể gọi thẳng là vạn tuế, khiến thân phận của bệ hạ bị lộ được?”.

Ba cô gái bọn Thục Hà lập tức hiểu ra tại sao, nên chỉ hơi nhún người, coi như là đã hành lễ.

Trong lòng Minh Trọng Mưu hận không thể khắc tiếp lên hàng chữ “Gian nịnh” vô số những dòng chữ “Hận”, lại viết tiếp vô số chữ “Giết”, “Chém”, “Thắt cổ”, “Quạt mộ quất xác”, “Bấm thây vạn đoạn”.....

Khá khen cho người Tạ Lâm. Ở trong phủ Thừa tướng không có người ngoài, nhưng lại để mọi người biết trẫm là Hoàng thượng, vậy là thế nào hả?

Người rõ ràng là không muốn thị thiếp của mình cúi đầu hành lễ với trẫm!

Giọng nói của Tạ Lâm không lớn cũng chẳng nhỏ, vừa đủ để thị thiếp của hắn nghe thấy, cũng vừa khéo để hoàng đế nghe thấy, và đương nhiên là gánh hát kịch cũng nghe thấy. Người đàn ông dũng mãnh phi thường, tướng mạo anh tuấn kia, chính là hoàng đế.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy đám người của gánh hát dập đầu hành lễ, thì cơn giận mới vơi đi được ba phần, ánh mắt nhìn đến Tạ Lâm, lạnh lùng nói:

“Tạ Thừa tướng, thế nào gọi là cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá? Trẫm tới quý phủ của ái khanh, là muốn được nghe giải thích đây.”

Lúc này Tạ Lâm mới vái chào một cái sát đất,

“Bệ hạ có lòng ham học hỏi, thần thấy rất vui mừng, nhưng chuyện này không thể vơi được, bệ hạ không ngại cùng thần, vào trong nói chuyện chứ.”

Minh Trọng Mưu đánh một một vòng, đang có một đám người tạp vụ đang đợi xem trẫm học cách phê tấu chương, xử lý chuyện triều chính ư?

Đúng là không ổn.

Hắn liền gật gật đầu, lúc ấy Tạ Lâm mới tiếp đón Minh Trọng Mưu vào trong thư phòng.

Minh Trọng Mưu bước vào trước một bước rồi vén rèm lên, vừa bước qua cánh cửa, thì thấy hai cơ thể mềm mại thơm ngát, đang bước đến dựa sát vào người hắn, dùng bầu ngực như sóng lớn cuộn cuộn, ma sát lên trước ngực hắn.

Minh Trọng Mưu đang trong độ tuổi tinh lực dồi dào khỏe mạnh, một chút kích thích ấy, lập tức khiến cảm xúc của hắn vọt lên, khuôn mặt anh tuấn, trong phút chốc đỏ ửng, không nhin được tức giận quay đầu lại quát:

“Tạ Lâm!”.

Tạ Lâm chưa bước vào đến cửa, thậm chí Minh Trọng Mưu còn không nhìn thấy bóng dáng hấn đâu, liền hiểu ra tên này vì muốn tránh bị nghi ngờ, nên đã lảng ra rất xa.

Minh Trọng Mưu đẩy hai cô gái đang dính chặt trước ngực ra, nhưng sóng mắt các nàng ta mông lung, thần trí mơ màng, lại sấn vào, Minh Trọng Mưu không khỏi vừa tức vừa hãi:

“Tạ Lâm, người có ý gì?”.

Chỉ nghe thấy giọng nói nhõn nhơ của Tạ Lâm ở ngoài cửa:

“Bệ hạ yên tâm, thần đương nhiên là nghĩ cho bệ hạ rồi, hai cô gái ấy là dùng để luyện tâm tính của bệ hạ đấy, nếu bệ hạ chống đỡ được sự mê hoặc ấy, thì có thể thấy tính tình bệ hạ rất bình tĩnh, không vì có được mà hỉ hả, gặp chuyện lớn như núi Thái Sơn sập xuống cũng không đổi sắc mặt, như vậy, khi bệ hạ xử lý chính sự, tự nhiên sẽ thành gặp khó mà không lùi, lúc ấy có khó mấy, cũng sẽ thành không khó.”

Con cáo “già” này!

Minh Trọng Mưu mắng thầm trong bụng.

Tạ Lâm hai mươi sáu tuổi, so với Minh Trọng Mưu kém hấn bốn tuổi, thì đương nhiên là già rồi.

Minh Trọng Mưu cảm thấy mình mắng không sai, lại nhìn đến hai cô gái xinh đẹp trong lòng, thầm nghĩ ai mà biết hai cô gái này xuất thân có dòng hoàng tử tế không, nếu như hấn chạm vào bọn họ, lại sinh ra mấy tên hoàng tử không rõ huyết thống, há không phải.....

Dường như Tạ Lâm hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Minh Trọng Mưu, lại nói tiếp:

“Bệ hạ cứ giải sầu đi, hai cô gái này đã bị thần dùng thuốc mê hoặc tâm trí rồi, một trong hai, chính là con gái của Võ đại tướng quân Trấn Viễn Uy, Hầu Vận Vi, người còn lại, là con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Hồng Dực, đảm bảo xuất thân đảng hoàng tử tế, lòng xuân chưa ai động vào, nếu như bệ hạ chạm vào các nàng ấy, thu nhận vào trong cung, thì thực sự chỉ có lợi mà không có hại, xin bệ hạ cứ từ từ xem xét, tu thân trị quốc, hay là lôi kéo dụ dỗ quyền quý, cái nào quan trọng hơn? Hoặc là,”

Tạ Lâm cười một tiếng, nói tiếp, “Thực sắc, tính dã, thần cũng không trách.”

(Thực sắc, tính dã: có nghĩa là ăn uống và sắc dục là bản tính tự nhiên của con người.)

Một người là con gái của đại tướng quân nắm trong tay toàn bộ binh mã trong thiên hạ, một người là con gái của Lại bộ Thượng thư, nếu như trẫm thu nhận các nàng ấy vào trong cung, có được mỹ sắc, lại có được cả thế lực, quả thật là chỉ có lợi mà không có hại.

Tạ Lâm lại cười nói:

“Tất cả váy áo của các nàng ấy đều do vợ đẹp của thần cởi, thần tuyệt đối chưa mấy may nhìn thấy da thịt của họ, xin bệ hạ cứ yên tâm, nếu bệ hạ không muốn các nàng ấy, thì hai nàng ấy đều bị thần cho uống thuốc, thần trí mơ màng, bệ hạ cho dù có chạm vào, thì bọn họ cũng sẽ không biết, cuối cùng người đàn ông chạm vào mình, là ai.”

Trong lòng Minh Trọng Mưu đầy tức giận, nghiêng răng nói:

“Tạ Lâm người giỏi lắm, cái gì đã khiến người nghĩ đến đến điều đó vậy hả!”

Tạ Lâm trịnh trọng đáp: “Thần thân là Thừa tướng, đương nhiên mong thiên hạ được thái bình, bệ hạ là bậc thiên tử tôn quý, từng lời nói từng cử

chỉ đều đại diện cho ý trời, thần dĩ nhiên không thể không suy nghĩ nhiều thêm chút nữa.”

“Được, được, được, được lắm!”

Minh Trọng Mưu nói liền một lúc ba chữ được, nhưng cơn giận lại bùng lên không cách nào dập tắt.

Tạ Lâm, người đã suy nghĩ cho trẫm như vậy, thì trẫm tất nhiên, từ chối sẽ là bất kính!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tương Kế Tự Kế

Nữ tử mỹ lệ, dáng người thướt tha, nếu là lúc bình thường, Minh Trọng Mưu nhất định sẽ thương hương tiếc ngọc, ôm vào lòng, tận lực yêu thương. Vị hoàng đế vừa qua tuổi hai mươi, đang trong thời kỳ sung mãn, có mỹ nhân xinh đẹp thế này ở trong lòng mê hoặc mình, nếu là ngày thường, khẳng định không thể cưỡng lại được.

Đáng tiếc hôm nay không phải ngày thường.

Vừa nghĩ đến chuyện Tạ Lâm vẫn còn ở ngoài cửa, nghĩ tới vẻ anh tuấn mà dừng dừng cung kính, lộ ra khuôn mặt gian trá xảo quyệt, nghĩ tới thân phận đại thần phụ chính, thân phận Thái tử Thái phó hai năm trước của Tạ Lâm, loại người như thế đứng chờ ở bên ngoài nghe mình lâm hạnh nữ nhân, Minh Trọng Mưu liền cảm thấy mất hết cả ngon.

Không phải vì là Liễu Hạ Huệ người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn, cũng không phải vì bản thân muốn tu thân dưỡng tính, đơn giản là vì ghét hành vi nghe lén góc tường của Tạ Lâm mà thôi.

Cho dù diện mạo cô gái trong lòng có khuynh quốc khuynh thành đến đâu, chỉ cần nghĩ tới đó là người Tạ Lâm mang tới cho mình, là Minh Trọng Mưu chẳng còn chút dục vọng nào hết.

XXX

Nói thì phải nói cả hai phía, hoàng đế Vạn Triệu lâm hạnh nữ nhân, da mặt Tạ Lâm dù có dày hơn nữa, cũng không đạt đến trình độ dám nghe những chuyện riêng tư bí mật kiểu này. Sau khi xin lỗi vị hoàng đế Vạn Triệu trong phòng xong, Tạ Lâm bèn tránh tới thư phòng của phủ Thừa tướng, mở một quyển sách ra, đặt trên đùi, trong phòng có ghế nằm, Tạ Lâm liền nằm luôn xuống ghế, chẳng bao lâu, bắt đầu có chút buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, Tạ Thừa tướng lảng máng mơ tới chuyện mười năm trước.

Năm ấy huynh trưởng vốn là thí sinh của khóa thi đó, vất vả học hành, chỉ một lòng vì hai chữ công danh. Huynh trưởng dịu dàng, rất quan tâm tới sự hiểu học của đứa em nhỏ tuổi là hấn đây, nên cũng thường dạy cho hấn một số kiến thức. Không ngờ năm đó, huynh trưởng mắc bệnh nặng, vô cùng khó chữa, suýt chút nữa mất luôn nửa cái mạng. Tạ Lâm liền thay huynh trưởng đi thi, thứ nhất là bổ sung thêm một số kinh nghiệm đi thi cho huynh trưởng, để lần sau đi thi có thể giành được đầu bảng; hai nữa là, cũng muốn thử xem rốt cuộc mình đã học được mấy phần.

Vốn dĩ Tạ Lâm chẳng ôm nhiều hi vọng lớn lao. Kinh đô quả nhiên không hổ danh là kinh đô, quần anh tụ hội, giải nguyên cử nhân từ khắp mọi nơi đổ về người nào người nấy tài hoa xuất chúng, học thức uyên thâm, huống hồ ngọ hổ tàng long, người có tài xuất hiện lớp lớp, bản thân chỉ là một kẻ thay anh trai dự thi, có thể có được bao nhiêu năng lực chứ?

(Giải nguyên là người đỗ đầu trong kỳ thi Hương.)

Nhưng không ngờ hấn thi một lần, không chỉ đỗ, mà còn đỗ cao, không chỉ đỗ cao, mà còn đỗ đệ tam giáp, mang danh Thám hoa.

Sau đó hỏi kỹ lại vị giám khảo ngày hôm ấy, nguyên nhân là vì hấn có kiến giải độc đáo, không chịu gò bó theo sách vở, lại cung kính hiếu đạo, trung hiếu nhân nghĩa đều đủ cả, bộ hạ đương nhiên đã cất nhắc.

Cái gì gọi là kiến giải độc đáo?

Chẳng qua hãn không chịu gò bó theo tứ thư ngũ kinh, cũng chưa bao giờ có ý định đọc sách vì muốn thi đỗ làm quan, nên đương nhiên kiến giải không giống với người thường.

Tin này truyền xuống, Tạ Lâm đơ luôn tại chỗ, thay anh trai dự thi, nếu như bản thân không lọt vào mắt của hoàng đế, thì cũng thôi, nhưng sau khi thi đình xong, khuôn mặt của nhất giáp Thám hoa là hãn, đã bị hoàng đế nhớ kỹ đến không thể nhớ kỹ hơn nữa từ lâu, cho dù có đổi lại là huynh trưởng ra làm quan, cũng không kịp nữa rồi.

Quay về nhà bàn bạc với cha và anh, đương nhiên cũng có thể coi là áo gấm về làng. Cha và anh cảm thấy hãn đã làm rạng rỡ tổ tông, coi như là điều may mắn, làm quan thì làm quan vậy, huynh trưởng năm sau tự mình dự thi, cũng thi đỗ.

Không ngờ làm quan, lại làm nhiều năm đến vậy.

Cũng không ngờ làm quan, lại leo lên được chức vị như hiện giờ.

Càng không ngờ hơn là, mười năm trước, thằng nhóc dễ thương Tạ Lâm gặp trong cung, không bao lâu sau, còn cao hơn cả mình, thậm chí trở thành hoàng đế.

Làm hoàng đế ừ thì cũng thôi, nhưng mình cứ nhiên lại còn phải chọn nữ tử tuổi tác thích hợp, lại có phẩm chất đạo đức cao quý, xuất thân gia thế trịnh bạch làm phi tần cho hãn nữa chứ.

Mấy ngày trước, thái hậu đã âm thầm ra lệnh.

Vài năm trước, khi hoàng đế Vạn Triệu chưa đăng cơ, cũng đã lấy một vị thái tử phi, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, vừa mới thành hôn được chưa lâu, thì đã qua đời. Thái hậu khuyên hãn lấy người khác, hoàng đế Vạn

Triệu lại lấy cố tình đầu ý hợp với vị thái tử phi, không muốn lấy người khác quá sớm nên khéo léo từ chối. Có trời mới biết Minh Trọng Mưu và vị thái tử phi ấy đến mặt còn chẳng nhìn nhiều, sau khi thành thân, có gặp nhau được mấy lần, thì thái tử phi đã mất, lấy đâu ra mà “tình đầu ý hợp”?

Nhưng Minh Trọng Mưu cũng hiểu được đạo lý “không có con nối dõi tông đường là tội nặng nhất”, nạp liền năm nàng phi tần, nhưng lại chẳng sinh được mụn con nào, khiến thái hậu thấp thỏm không yên, ngày nào cũng sắp xếp ngự y tới thăm khám cho hoàng đế, kết quả ngự y bắt mạch nửa ngày, râu dựng đứng mắt trợn trừng nửa ngày còn lại, khẳng định chắc nịch thân thể hoàng đế hoàn toàn khỏe mạnh, không có gì phải e ngại trong chuyện sinh hoạt nam nữ, nhưng thấy thái hậu lo lắng, nên đành phải kê vài đơn thuốc tâm bổ gọi là trấn an.

Thái hậu cũng cầm mấy đơn thuốc đó hằm cùng đủ các loại canh thuốc giàu dinh dưỡng để bồi bổ cho hoàng đế.

Cũng may là thân thể hoàng đế thực sự khỏe mạnh, nếu không với cái màn tâm bổ ấy, người bình thường sớm đã vì khí huyết quá vượng mà tổn hại đến cơ thể rồi.

Đến khi hoàng đế đăng cơ, vào năm thứ hai Vạn Triệu, lúc ấy thái hậu lại nghĩ hoàng đế cũng đã tâm bổ được khá nhiều rồi, giờ nên là lúc thêm phòng nạp thiếp cho vài vị phi tần tiến cung, để sau khi đều dính được mưa móc, sẽ sinh con nối dõi tông đường. Còn quan trọng hơn là, hoàng đế cũng nên lập hậu đi thôi.

Tuy nói rằng thái hậu có thể đứng ra quản lý chuyện hậu cung thay cho, nhưng gần đây lúc thái hậu xử lý sự vụ, cảm thấy bản thân có chút lực bất tòng tâm, tự nhủ suy cho cùng tuổi tác cũng đã cao, không thể cật lực mạnh như hồi còn trẻ. Chuyện lập hậu này, không được chậm trễ thêm một phút nào nữa.

Nhưng hoàng đế Vạn Triệu nói sao cũng không nạp thiếp nữa, càng không chịu lập hậu, còn tuyên bố mình tuổi vẫn còn nhỏ, những việc thế này không thể vội vã, qua vài năm nữa rồi nói.

Hoàng thượng không vội, nhưng thái hậu thì vội đến sắp chết rồi đây.

Thái hậu nói sao cũng không thể chờ thêm được, nhưng Minh Trọng Mưu lại cứng mềm đều không chịu ăn, lời của thái hậu, tất cả hăn đều nghe theo, chỉ có duy nhất chuyện này, là giống như sau đầu Minh Trọng Mưu đột nhiên mọc ra một cái phản cốt vậy, mặc kể người ta nói tròn nói méo, lo lắng khóc lóc khẩn cầu tức giận mắng mỏ, hăn đều không mảy may để tâm.

(Phản cốt chính là xương chẩm, theo quan niệm xưa kia ai có phản cốt đằng sau gáy là người mang lòng đối nghịch phản trắc, bán chủ cầu vinh. Trong đoạn trên ám chỉ Minh Trọng Mưu ngầm ngầm đối đầu với thái hậu, nhất định không chịu nghe lời.)

Thái hậu không nơi cầu cứu, cuối cùng việc này đành rơi lên người Tạ Lâm, lòng nhủ thầm Tạ Lâm là Thừa tướng đương triều, lo lắng cho hoàng đế lập hậu sau đó sinh hoàng tử, hăn cũng có phần trách nhiệm. Nghe đồn thủ đoạn của Tạ Lâm vô cùng ghê gớm, thường thường có một số chuyện, ngay cả hoàng đế con trai mình, cũng không thể không nghe lời hăn, vậy nên mới cầu cứu Tạ Lâm, để hăn nghĩ cách giúp.

Tạ Thừa tướng vừa nghe xong, bụng nghĩ thái hậu thấy thủ đoạn nào của hạ quan ghê gớm vậy, sao không nghĩ thử xem, trong ngoài hoàng cung, hạ quan bị mắng là tên gian thần nịnh nọt, lúc nào cũng có lòng bất trung muốn làm loạn. Nếu thần mà có lòng bất trung muốn làm loạn thật, thì chỉ sợ hoàng đế không lập được hậu chẳng tuyển được phi, tuyệt tử tuyệt tôn, lại có lợi lớn cho thần ý chứ.

Tạ Thừa tướng chỉ dám bắt mẫn trong bụng vậy thôi, nhận củ khoai nóng bỏng tay này rồi, cũng vẫn coi như tích cực nghĩ cách.

Vì thế hôm nay Tạ Thừa tướng đặc biệt chọn hai cô gái dung mạo tuyệt trần, phẩm đức hiền thực, gia thế cũng không tầm thường chút nào, cho dùng thuốc khiến cả hai hôn mê, dâng tặng đến trước mặt hoàng đế.

Cái gì mà thử thách với không thử thách chứ, hoàn toàn vô nghĩa.

Hắn không chỉ cho hai cô gái ấy uống thuốc, mà còn đặt huân hương trong phòng nữa, là thứ khiến cho người ta ý loạn tình mê.

Trong mơ, Tạ Thừa tướng nhếch môi nở nụ cười quỷ quyệt. Bệ hạ, hôm nay, thần sẽ dạy bệ hạ không lên cũng phải lên, lên rồi càng phải lên nữa.

Thần chọn hai cô gái này cho người, đều là khung xương chậu lớn, thân thể xinh đẹp, vừa nhìn đã biết có thể sinh con đẻ cái được, đảm bảo cho người sinh con một cách thoải mái.

Người nhất định phải khiến cho thái hậu không được đến làm phiền hạ quan nữa, được vậy hạ quan cảm kích vô cùng.

Tạ Thừa tướng mơ mơ màng màng, cũng không biết đã qua bao lâu, cảm thấy thời gian cũng được kha khá rồi. Minh Trọng Mưu quả nhiên là càng có hứng thú với “Thực sắc, tính dã” của Khổng Tử hơn. Ở trong phòng cày cấy gần nửa ngày rồi, cũng chưa thấy người hầu vào gọi hẳn.

Tạ Lâm từ trước đó rất lâu, đã dặn đám người hầu, bảo họ nhất định phải trông chừng Minh Trọng Mưu cho tốt, dặn dò bọn họ nếu như bệ hạ có bước ra khỏi phòng, thì phải lập tức đi thông báo cho mình.

Nhưng đợi lâu như vậy rồi, vẫn không thấy có người hầu tới gọi, Tạ Lâm cảm thấy có chút kỳ quái.

Một nam chiến hai nữ, thuật phòng the của Minh Trọng Mưu lợi hại thế. Lát nữa nhất định phải xin chỉ giáo vài chiêu mới được.

Nhưng nửa ngày rồi mà vẫn chưa ra, lẽ nào.....?

Tạ Lâm vội vàng chỉnh trang lại quần áo, chạy ra khỏi thư phòng, đến trước cửa phòng, gọi một tên hầu đang quét dọn gần đó lại, nghi ngờ nói:

“Hoàng..... Vị khách quý đó rốt cuộc là đã ra khỏi cửa phòng chưa?”.

“Bẩm gia, vẫn chưa ạ, tiểu nhân quét tước ở trước cửa mãi, nhưng vẫn không nghe thấy bọn họ từ trong đi ra.”

Tạ Lâm thầm than quả nhiên là lợi hại, không nhịn được áp tai vào cửa, nghe trộm. Lại nghe thấy tiếng phụ nữ bên trong cánh cửa dậm dậm phóng tưng, đúng là kinh người.

Việc này cũng không thể trách Minh Trọng Mưu được. Liên hôn quyền quý, củng cố thế lực, lại thêm cả mỹ nhân tư sắc không hề tầm thường, bằng lòng nỗ lực cày cấy để sinh được hoàng tử, có thể làm được hai điểm này, thì nghĩa là hoàng vị đã ổn định được một nửa rồi. Lại cần gì phải lo lắng học cách tâm tư nhẫn nại, rồi học cái gì mà tính tình dù Thái Sơn có sụp xuống trước mắt cũng không đổi sắc mặt nữa chứ? Bệ hạ thân tuy ở nơi địa vị cao quý, nhưng cũng mới có hai mươi hai tuổi, hà có gì phải khổ sở ép buộc hẳn? Cứ từ từ dạy vậy, rồi cũng sẽ ổn cả thôi.

Nghĩ thông được điểm này, Tạ Lâm quả nhiên thấy cảm giác khó chịu trong lồng ngực vơi đi không ít. Bảo tên hầu đang quét dọn đi ra, Tạ Lâm cũng quay gót rời đi, tránh làm phiền đến việc “tu hành” của bệ hạ.

Nhưng lại nghe thấy giọng nói kinh hãi đầy giận dữ của bệ hạ ở trong phòng:

“Tiện tì, người lại dám đối xử với trẫm như vậy hả!”.

Sau đó một tiếng động cực lớn vang lên, dường như có thứ gì đó rơi xuống đất, lại nghe thấy tiếng bệ hạ cúi tiết gầm lên, rồi lại một thứ gì đó lăn rơi xuống đất.

Sau đó giống như bị một thứ gì đó bóp nghẹt lấy cổ, trong phòng chìm vào im lặng.

Phảng phất như tiếng thở dốc ban nãy, sự kinh hãi nổi giận của bệ hạ, đều chỉ tựa như một giấc mơ, chưa từng xảy ra.

Tạ Lâm ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ, lẽ nào thần trí của hai cô gái ấy đã tỉnh táo trở lại rồi ư? Hai người bọn họ chưa từng gặp hoàng đế, mắt thấy có một người đàn ông cường ép mình, tính cách trịnh liệc nổi lên, liền ra tay với bệ hạ chẳng? Nhưng bệ hạ trên người có võ công, khống chế hai cô gái nhỏ bé kia, đương nhiên dễ như trở bàn tay. Sao lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy được?

Nhưng đàn ông lúc đang sinh hoạt vợ chồng, ý chí vốn dĩ là yếu mỏng nhất. Nếu không tại sao từ cổ chí kim, có vô số kẻ quyền quý, đều chết vì đàn bà? Nếu là hành thích, chọn lúc này, cũng chính là thời cơ tuyệt vời nhất.

Hoàng đế bị ám sát, hơn nữa lại còn bị ám sát ngay trong phủ của mình, cho dù có chặt đầu hẳn, cũng chẳng đủ, đây là chuyện lớn tru di cửu tộc đấy.

Tạ Lâm nghĩ tới đây, khó mà bình tĩnh thêm được nữa, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Quét mắt nhìn trong phòng, chỉ thấy mấy món đồ chơi đắt tiền rơi vờ trên sàn nhà, tuy là trân phẩm, nhưng tính mệnh của bệ hạ, so với mấy món trân phẩm đó còn quý giá hơn nhiều. Tạ Lâm nhìn đến những vị trí ẩn nấp, rèm được dệt bằng sợi bông, buông rủ xuống tận dưới giường, che rất kín, khiến cảnh tượng thấp thoáng bên trong, thấy không được rõ lắm.

Vừa nghĩ đến chuyện hoàng đế có thể bị ám sát trên giường, Tạ Lâm cũng không để tâm đến những chuyện khác nữa, cao giọng hô: “Bệ hạ, đặc tội rồi!” Tạ Lâm vén tấm rèm giường lên, nhìn thật kỹ bên trong.

Chỉ thấy hai cô gái ở trên giường, cả người không mảnh vải che thân, chẳng chút che đậy, hai chân hai tay, đều bị dùng vải trói chặt, khó mà giãy dụa. Nhìn sắc mặt cả hai nàng ta, lộ vẻ hồng rục còn hơn cả lửa cháy, chứng tỏ dục tính vẫn chưa hết, làm gì có chút mảy may thần trí nào? Trong miệng hai người họ bị nhét giẻ chặn lại, thảo nào vừa nãy có tiếng rên rỉ, nhưng giờ lại không thấy gì.

Nhìn quanh bốn phía, vậy còn bóng dáng của bệ hạ đâu?

Tạ Lâm kêu thầm không ổn, vội vàng giãy dụa đứng dậy, thì đột nhiên một vị trí ở sau lưng tê đi, hai chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã úp mặt xuống ngực hai mỹ nữ, liền quơ quào nhấc người lên, quay đầu lại nhìn.

Mặt mũi tuấn lãng, khuôn mặt mang theo vẻ hung ác, bóng lưng khuất ánh sáng, nên chỉ cảm nhận được ánh mắt âm u rét lạnh, sắc mặt đen như đít nồi than.

“Tạ Lâm, mưu kế khanh chơi cũng độc lắm, dám tính kế với cả trẫm! Khanh đã chuốc thuốc cho hai nàng ta, khiến thần trí bọn họ mơ màng, không biết được người đàn ông khinh bạc mình là ai, rồi đem cho trẫm nhìn thấy cái loại cảnh đẹp này, vậy thì chi bằng, ái khanh tự mình cẩn thận ném thử một lần đi, thế nào hả?” Người đó nhe răng ra cười, điểm hết một lượt huyết đạo trên cả người Tạ Lâm lại, rồi cởi dây trói cho hai cô gái, “Tạ Thừa tướng, trẫm ban cho khanh một vợ một thiếp, khanh nhất định phải hưởng thụ đấy!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Ám Theo Người

Tạ Thừa tướng đương triều bị điểm huyết đạo toàn thân không thể nhúc nhích gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cô gái khinh bạc mình. Hai cô gái tuy xinh đẹp yêu kiều, nếu là một người đàn ông bình thường khác, chỉ sợ đã hận không thể kéo ôm vào lòng từ lâu rồi. Nhưng Tạ Thừa tướng lại chỉ có thể cười khổ,

“Không ngờ bệ hạ không chỉ sớm học được cách trấn tĩnh, mà còn học được cả tính nhẫn nại nữa, không chỉ có thể nhẫn nại, mà còn có thể cùng lúc phản kích, thần đúng là không bằng rồi.”

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu ngồi một bên, khuôn mặt âm u lạnh lẽo, nghe vậy mới thấy tỏa ra chút ít ấm áp,

“Tạ khanh biết vậy là được rồi.”

Nói rồi, bưng chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng chiêu một ngụm.

Vừa uống xong, hoàng đế bệ hạ đã hằm hằm nổi giận,

“Trà đã nguội lại còn đắng nữa, Tạ khanh, đây là đạo tiếp đãi khách khứa của khanh à? Đừng quên rằng, trẫm là hoàng đế!”

Nói rồi, ném luôn chén trà ra ngoài cửa sổ, chén trà gồm Nhữ Diêu mấy ngày trước được hạ quan “hiếu kính”, trong thoáng chốc vang lên âm thanh vỡ vụn

(Gốm Nhữ Diêu là một trân phẩm của nghệ thuật thủ công truyền thống của người Hán xuất hiện ở vùng Nhữ Châu vào thời Tống. Cùng với Quan Diêu, Ca Diêu, Quân Diêu, Định Diêu được gọi là “Bốn lò gốm lớn nổi tiếng thời Tống”. Gốm Nhữ Diêu nổi tiếng với nước men xanh, có màu thiên thành, màu đậm xanh, xanh nhạt. Do chỉ thương thịnh trong vòng hai mươi năm, nên sản phẩm lưu truyền đều rất ít, nhưng vô cùng quý giá, đến nay chỉ có tầm 67 sản phẩm.)

Bệ hạ thấy thần không vừa mắt, thì đương nhiên là thấy cái gì của thần cũng không vừa mắt rồi.

Cái gì mà “Trà đã nguội mà còn đắng” chứ, chẳng qua là bệ hạ muốn tìm cơ hội để phát hỏa cho hả giận mà thôi.

Tạ Lâm còn chưa kịp đau lòng cho chén trà bảo bối của mình, thì đã phải vội vàng lo giải quyết vấn đề trước mắt, chứng kiến hai cô gái đã cởi áo khoác ngoài, áo trong của mình xong, và đang bắt đầu thò tay hưởng tới áo lót, Tạ Lâm quỳnh lên, nôn nóng nói:

“Bệ hạ, thần nghĩ hai nàng ấy đều là con gái của các bậc quyền quý đương triều, nên thần không dám muốn, cũng không thể muốn, nếu như thần thật sự khinh bạc các nàng ấy, chỉ sợ sẽ phải chịu trách nhiệm, thần không thể.....”

Minh Trọng Mưu vẫy tay cắt ngang,

“Ai cần khanh phải chịu trách nhiệm hả? Tạ khanh không phải đã nói rồi đó sao? Khanh đã cho hai nàng ấy uống thuốc, cho dù có nhìn hết mình và tứ chi của các nàng ấy, khinh bạc các nàng ấy, thì các nàng ấy cũng không biết được danh tính người đàn ông đó là ai, khanh cùng các nàng ấy mây mưa vờ vờ, chung hưởng đêm xuân, khanh không nói, trẫm cũng không nói, ai biết được?”.

Trong lúc đó con gái của Uy Võ đại tướng quân , đã cởi được nút áo lót của Tạ Lâm ra, mắt thấy da thịt trắng nõn sắp bị lộ ra ngoài, xương quai xanh thanh tú, cũng đã hở, ánh mắt của Minh Trọng Mưu liếc tới bên này, trong lòng thầm nghĩ con cáo “già” này thật ra cũng chưa già lắm, hai mươi sáu tuổi, nhưng da thịt vẫn mịn màng trơn nhẵn, so với hai cô gái kia, thì cũng chẳng thua kém gì nhiều, vì thế không kìm được liếc nhìn thêm lúc nữa.

Tạ Lâm vội quát dừng lại, lời nói từ miệng như đậu chiên nổ tanh tách, liên tiếp không ngừng phun ra, chỉ sợ chậm một bước thôi, thì có hối hận cũng đã muộn,

“Bệ hạ, thần biết thần tính kế bệ hạ, là khi quân, là đại bất kính, nhưng thần cũng chỉ muốn tốt cho bệ hạ thôi, phải biết rằng bệ hạ tự mình xử lý chuyện triều chính không lâu, nhưng lòng ham chơi còn quá nặng, thần tử tận mắt chứng kiến, trong tâm thấy rất nôn nóng, đương nhiên không phun ra được thì không thoải mái. Bệ hạ, thần chỉ mong bệ hạ tự mình chấp chính đều là cam tâm tình nguyện, quan tâm đến triều chính, vững tâm, an lòng bách tính, thái bình thịnh thế, hy vọng bệ hạ hãy suy nghĩ sâu xa hơn!”.

Cam tâm tình nguyện? Quan tâm đến triều chính, vững tâm, an lòng bách tính, thái bình thịnh thế?

Động tác của Minh Trọng Mưu không khỏi khựng lại một thoáng, nhìn Thừa tướng đại nhân nằm trong lòng hai cô gái, bị khinh bạc đến mức mặt đỏ tai hồng, liền đứng dậy, đi tới bên giường, nhắc tay điểm huyết khiến hai cô gái xinh đẹp ngất đi, Thừa tướng đại nhân vội vàng hít một hơi thật sâu, dây thần kinh căng thẳng khẩn trương liền được thả lỏng.

Tâm tư Minh Trọng Mưu đang mãi suy đoán lời nói của Tạ Lâm, nhưng đột nhiên lại nhìn đến Thừa tướng đại nhân đang thở dốc, trong khoảng hở của chiếc áo lót đã bị cởi ra, lộ ra một mảng màu đỏ. Minh

Trọng Mưu không kịp suy nghĩ gì nhiều, duỗi ngón tay, lật một bên áo lót mới hơi hé mở ra.....

Cái yếm gấm đỏ thắm thêu hình uyên ương, lộ ra ngoài.

Da thịt trắng nõn, cùng lớp nền là tấm yếm đỏ, càng tôn lên vẻ óng ánh trong veo, đẹp không tả xiết.

Hoàng đế cũng không biết là bị cảnh sắc trước mắt quyến rũ, hay bị bóng đèn gì gì đó, mà giống như mê muội thò tay ra, nhẹ nhàng chạm lên làn da trắng nõn, và lướt theo đường nét xương quai xanh.

Khuôn mặt Thừa tướng đại nhân lập tức tái đi, kinh hãi pha lẫn tức giận quát:

“Bệ hạ!”.

Hoàng đế bệ hạ dường như vừa tỉnh lại từ trong mơ, nhìn thấy người trước mặt mình mái tóc đen rối bời, bị phụ nữ khinh mạn đến thở hỗn hển, khuôn mặt anh tuấn đỏ ửng, dưới vạt áo bị hở một nửa, lộ ra chiếc yếm gấm thêu hình uyên ương, không khỏi có chút mê man thất thố, trong lúc đang mờ mịt, liền tiện tay đấm lên chiếc cột bên cạnh giường, sau đó phất tay áo, sải bước..... đi thẳng.

Hoàng đế tiện tay đấm một cú cũng chẳng sao, nhưng lại nói cái cột này vốn dĩ là một trong bốn cái cột trụ chống đỡ sức nặng của chiếc giường, lực tay của hoàng đế bệ hạ không nhỏ, một đấm giáng xuống, chỉ nghe thấy tiếng cái cột dần dần nứt ra từng chút một, khe nứt càng lúc càng lớn, tai Tạ Lâm nghe, cũng thấy càng ngày càng rõ.

Tạ Lâm trơ mắt nhìn cái cột nứt gãy, khiến cho vị Tạ Thừa tướng vừa gian xảo lại vừa tuấn mỹ, quần áo xộc xệch, huyết đạo bị điểm ngã lăn từ trên chiếc giường gỗ xuống dưới sàn nhà, mặt mũi dính đầy bụi đất, còn đầu khuôn mặt một đời phong lưu của Thừa tướng nữa.

Những người đầu tiên nghe thấy tiếng cựa to vang lên, rồi tranh nhau lao tới, chính là ba nòng súng thiếp của Tạ Lâm.

Các nòng vừa bước vào, Tạ Lâm lập tức quyết đoán, quát lên:

“Đóng cửa, đỡ ta lên ghế, dập tắt mê hương, đợi huyết đạo của ta tự giải!”.

Đợi đến khi mọi việc được thu xếp ổn thỏa, Tạ Thừa tướng được hầu hạ đến ngồi lên ghế, nút áo đã được cài lại cẩn thận, mái tóc đen như mực cũng đã được buộc lên nghiêm chỉnh, bụi đất trên mặt được lau đi sạch sẽ, mê hương thì dập tắt, tránh để ham muốn không cần thiết nổi lên. Tạ Thừa tướng đành nhắm mắt lại, ngồi không được nằm cũng chẳng xong, sống lưng thẳng tắp đợi đến khi.....

Ngày thứ hai, gà vừa gáy, Tạ Thừa tướng đã phải kéo lê cái thân thể với phần eo mỡ rã rời và sống lưng đau đớn, lên triều.

Không lên triều, cũng không biết bệ hạ sẽ lại lấy danh nghĩa gì ép mình lên triều nữa? Bất luận ra sao, cũng phải tới báo cáo kết quả công tác với thái hậu nương nương trước đã nhỉ?

xxx

“Thần có tội”.

Đây là câu đầu tiên Tạ Lâm nói lúc gặp thái hậu.

Nói rằng “gặp”, có lẽ cũng hơi quá. Nam nữ kiêng kị, nên nhất định phải chú ý, thái hậu buông rèm ở bên trong, Tạ Lâm đứng ở bên ngoài, cúi người hành lễ với thái hậu, đó chính là “gặp”.

Thái hậu ngạc nhiên,

“Tạ khanh vất vả công lao lớn, lại có công với xã tắc, sao lại nói là có tội?”.

Tạ Lâm tỏ ý bảo thái hậu cho tùy tùng lui ra, thái hậu liền làm theo. Lúc ấy Tạ Lâm mới than:

“Thần đã phụ sự ủy thác của thái hậu, suýt chút nữa là hủy hoại sự trinh bạch của hai cô gái, hận không thể móc hai con mắt của mình ra, tự sát tạ tội với các nàng ấy. Thái hậu đã hy vọng rất nhiều vào thần, mà thần lại phụ sự nhờ cậy của thái hậu, thật sự thấy vô cùng hổ thẹn.”

Thái hậu vẫn chưa vội trách phạt ngay, mà chỉ hỏi rõ ràng tất cả những nguyên nhân kết quả, sau khi giấu đi cái màn quyến rũ sau vài phút mê muội ấy, Tạ Lâm chỉ nói rằng tuy đã dùng hết mê dược mê hương, lại thêm hai cô gái được chọn đều là những quốc sắc thiên hương, gia thế rõ ràng, nhưng sức nhẫn nại của bệ hạ đúng là hơn người, hoặc là do nhãn quan vô cùng sắc bén, nên coi thường các nàng ấy, tóm lại là không may mê hoặc được, còn sắp đặt khiến Tể tướng đương triều suýt chút nữa thì mất hết cả thể diện trước mặt mọi người.

“Thần mỗi khi nhớ tới chuyện này, đều tự trách bản thân mình sâu sắc, thần thân là Tể tướng đương triều, lại bị tổn hại lớn đến vậy, thật sự thấy xấu hổ với tổ tông, xấu hổ với sự hậu ái của tiên hoàng.”

Đến lúc này thái hậu mới hiểu ra, tại sao Tạ Lâm lại bảo mình cho đám tùy tùng lui ra, sợ truyền ra ngoài việc hắt khinh bạc phụ nữ, hủy hoại đi sự trong trắng của người ta, thì không thể không lấy hai cô gái đó chẳng?

Đây là người do chính mình đích thân lựa chọn, từ gia thế, tướng mạo đều là thượng của thượng hạng, nhưng tại sao một đứa rồi hai đứa, lại đều không muốn hai cô gái này thế? Trừ phi hai cô gái này, có bệnh kín, hoàng đế và Tạ Lâm biết, nhưng bản thân mình lại không biết chẳng?

Thái hậu không khỏi chìm sâu vào bên trong mỗi nghi ngờ.

Biểu cảm hận vì đã không làm khác đi trên mặt Tạ Lâm, khiến thái hậu cũng cảm thấy có chút áy náy. Nếu như hai cô gái đó thực sự có bệnh kín, thì mình cũng không nên bức ép người ta gả cho hẳn.

Huống hồ cách nghĩ của hoàng gia, là cũng không thể để thế lực của Thừa tướng bành trướng, uy hiếp đến triều đình được.

“Tạ khanh không cần phải vậy, khanh đã chuốc mê dược, khiến hai cô gái đó hôn mê, thiết nghĩ các nàng ta cũng sẽ không biết được chuyện này đâu, nếu như hoàng đế thực sự không thích bọn họ, thì chi bằng Tạ khanh và ai gia để ý giúp họ, tìm thử xem có con cháu thế gia nào môn đăng hộ đối, sau đó kiếm cho một nơi thật tốt, vậy là được rồi.”

Mưu kế của Tạ Lâm đã thành, thoát khỏi việc bị trách tội, lại không phải gánh lấy cái trách nhiệm mang tên lấy vợ, trong lòng không khỏi hả hê, nhưng trên mặt, vẫn là cái biểu cảm thành thực từng trải, cúi người thật sâu,

“Tạ ơn ân điển của thái hậu.”

Thay vì để thái hậu sau khi tra ra ngọn nguồn sự việc, thì chi bằng mình dùng “chân tướng” chặn miệng thái hậu lại, thái hậu vì hồ thẹn áy náy, đương nhiên sẽ không tiện bắt mình phải tuân theo sự sai khiến nữa.

Con gái của Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, và con gái của Lại bộ Thượng thư, Tạ Lâm tự hỏi bản thân mình chỉ là một tên Thừa tướng nhỏ nhoi, không thể chế ngự hai cô nàng đó được, huống hồ..... huống hồ lại khiến người ta một mình ngồi trông phòng trống ư?

Bản thân đã có ba nàng thiếp xinh rồi, nên Tạ Lâm cũng đành nói một tiếng xin lỗi với hai cô gái kia. Ba người phụ nữ đã vô cùng đáng sợ rồi, năm người phụ nữ thì.....

Thừa tướng không có cách nào tiêu thụ được, sau đó bèn giúp bọn họ tìm hai vị lang quân như ý, cũng coi như xong. Nếu các nàng muốn trở

thành giai nhân trong chốn hậu cung ba ngàn người, thì Thừa tướng đại nhân, cũng có thể đi theo bằng bất cứ giá nào.

XXX

Buổi triều sáng ngày hôm sau, Tạ Lâm đã có thể duỗi thẳng thắt lưng, vẻ mặt tuy không còn uể oải nữa, nhưng vẫn trắng bệch như tờ giấy.

Quần thần trên triều bên ngoài hiển nhiên là không dám nói gì hăn, nhưng trong lòng lại đang phỏng đoán, lẽ nào Tạ Thừa tướng nạp vợ xinh nhiều quá, hay là trong nhà có ba người phụ nữ như sói như hổ, Thừa tướng đại nhân miệt mài quá độ. Vì thế nên sắc mặt mới tái nhợt lộ hăn ra ngoài như thế?

Tạ Thừa tướng trước giờ tướng mạo tuấn mỹ, nhưng lại nổi tiếng là lạnh lùng như đông giá, ánh mắt sắc lạnh của hăn vừa quét qua, thì dường như có thể nhìn thấy mọi bí mật ẩn trong tâm can người khác.

Khi hăn khẽ mỉm cười, thì những câu kiêu như xuân về trên mảnh đất này, cây cối đón gió xuân, đều có thể chất đông lên người. Nụ cười túm tùm của hăn, có thể khiến cho bất kỳ một cô gái nào không hiểu hăn phải động lòng, có thể khiến cho bất kỳ một nam tử nào không rõ hăn, phải hận không thể vừa nâng chén uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ, cùng đàm luận thơ ca với hăn.

Nhưng những người hiểu rõ hăn, lại biết rằng, khi hăn khẽ cười, lại giống như một con rắn độc đang thè lưỡi, chạm vào là chết, là liều thuốc độc ẩn náu kỹ nhất, và cũng là độc nhất trên thế gian, người khác tuyệt đối không thể tin tưởng con người này.

Vậy nên lúc Tạ Thừa tướng thật sự đứng ở đây mơ màng muốn ngủ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, con rắn độc này chỉ đang giả vờ ngủ đông, nhất định một lúc nào đó sẽ tìm kiếm thời cơ, rình rập cơ hội để ra tay hành động.

Cho nên khi Tạ Lâm bị hoàng đế gọi tên đến mấy lần, nhưng vẫn cứ lơ mơ, không tỉnh, các đại thần đều cho rằng, Tạ Lâm nhất định đang muốn để bệ hạ phải khó xử, ngay cả lúc bệ hạ gọi tên thần tử cũng có thể lơ đi như vậy, có thể nói tên Tạ Lâm này rất to gan, không may may để hoàng đế vào trong mắt.

Bệ hạ nổi giận, đập xuống tay vịn của ghế rồng, nhất thời cả đại điện như chấn động, may mà ghế rồng này được chế tạo chắc chắn cẩn thận, dùng vật liệu vô cùng cứng rắn, đề phòng ăn mòn hư hao, nếu không với lực tay như thế giáng xuống, hoàng đế đời sau, không biết lấy gì ra mà ngồi.

Quần thần có cảm tưởng cả kinh thành cũng gặp phải động đất, thiếu chút nữa là hét toáng lên yểm hộ cho hoàng đế rút lui.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu đen sì, phần nộ quát:

“Tạ Lâm, trẫm đang hỏi ngươi đấy!”.

Tạ Lâm ngủ say trong mộng đẹp, lúc mơ đến cảnh mang thật nhiều đùi gà áo gấm về quê, cha anh dì chị dâu, thích nhất là làm món đùi gà rán béo gậy, đang trong lúc ăn uống hăng say, thì nhóm ba nàng vợ bé Thục Hà từ cửa bước vào, từng người từng người ngược ngược gặp ba mẹ chồng, Tạ Lâm sung sướng đích thân giới thiệu các nàng với cha và anh. Không ngờ cha lại dùng dùng nổi giận, vớ lấy cái chổi đánh lên người hẳn, vừa đánh lại vừa tức giận quát, quát những gì gì đó, nhưng không hiểu sao chính hẳn, lại không nghe thấy rõ lắm. Về mặt huynh trưởng cũng không đồng ý, lắc đầu thở dài, còn về phần thở dài cái gì, thì lần này Tạ Lâm lại nghe thấy rất rõ.

“Tạ Lâm, Tạ Thừa tướng, Tạ Thừa tướng.....”

Tạ Lâm đột nhiên bừng tỉnh, hoang mang nhìn khắp bốn phía xung quanh, mới phát hiện ra ngồi bên cạnh, chính là Binh bộ Thượng thư vừa

mới nhậm chức, Ủy Trì Chính, đang thấp giọng gọi tên mình.

Tên này sau khi được ban ngồi, từ đó trở đi buổi chiều sáng nào cũng ngồi nghe. Tạ Lâm hồi đầu vô cùng ghen ghét đố kỵ, suy nghĩ lúc nào đó phải cho trí nhớ của tên này trở nên tốt hơn lâu hơn, biết kính người già trọng kẻ hiền, à không, là biết thứ tự trước sau. Nhưng thời gian lâu dần, cũng thấy quen, coi như mình đang tập thể dục mỗi sáng sớm, còn suy nghĩ xem hôm nào đó qua hỏi thăm vị Ủy Trì Thượng thư cởi giáp chiến mặc quần áo của kẻ đọc sách, vốn là người cơ bụng rắn chắc, giờ lại mọc ra mấy ngón mỡ rồi đấy.

Lại liếc mắt nhìn cái người đang ngồi trên hoàng vị.

Tạ Lâm không khỏi sợ giật nảy mình.

Sắc mặt hoàng đế Vạn Triệu đen sì, giờ phút này lộ ra ánh mắt có đôi phần tinh nhanh, đang nhìn chăm chăm vào hắn, tơ máu che kín toàn bộ lòng trắng mắt, dọa khiến Thừa tướng đại nhân rùng mình run rẩy.

Hoàng đế đại nhân?

Là ma ám theo người à?

Có cần gọi thị vệ tới hộ giá không?

Hay là tìm một vị Thiên sư tới..... bắt ma.

(Thiên sư là những vị tiên có vai trò đón tiếp các vị sứ giả trên thiên đình trong Đạo giáo và thần thoại Trung Hoa.)

Gồm Nhữ Diêu

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Công Chúa Định Quốc

“Bệ hạ.” Tạ Lâm vội vàng kêu lên một tiếng.

Đại Sở đã qua mấy đời hoàng đế, trải qua vô số những buổi thượng triều sáng sớm, nhưng khi hoàng đế hỏi đại thần lại ngây người, Tạ Lâm tuyệt đối là người đầu tiên. Nếu như là người thường, thì đã trị hấn tội đại bất kính từ lâu rồi.

Minh Trọng Mưu chỉ đành nén lửa giận đang cuộn cuộn như cơn sóng dữ của mình xuống, kiềm chế nói:

“Tạ khanh, hôm trước, tuy trẫm đã đồng ý không phái binh tới biên tái chi viện, nhưng tình hình ở đó căng thẳng, người Di càn rỡ, xâm phạm biên cương nước ta như vậy, Tạ khanh có phải đã sớm nghĩ ra được kế sách gì hay có thể đánh lui địch thì hãy mau nói ra đi?”.

Tạ Lâm nghe xong, nhưng lại ngẩn người, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh như sao, không nhận được liếc đến chỗ Úy Trì Chính, lại thấy vị phó tướng của quá khứ, Binh bộ Thượng thư của hiện tại, ánh mắt sáng ngời đang nhìn mình, dường như đang đợi kế sách gì hay của mình thật.

Tạ Lâm vốn dĩ tưởng rằng, tên Úy Trì Chính này là phó tướng của đại quân, cái gì gọi là lâm trận không đổi tướng, đại quân hiện giờ đang trấn thủ biên giới, mà phó tướng lại được giữ lại nhậm chức ở kinh đô. Trước nay Binh bộ Thượng thư đều do quan văn đảm nhận, Đại Sở trước nay trọng văn coi nhẹ võ, cho dù là văn thần cùng cấp với võ quan, nhưng quan

văn vẫn cứ thẳng võ tướng, hưởng hồ dựa trên cấp bậc quan lại, từ phó tướng lên Thượng thư, cũng không biết đã nhảy qua bao nhiêu bậc. Suy nghĩ của Úy Trì Chính, nếu là trong đầu óc của người thường, sợ là sẽ cho rằng Úy Trì Chính vì được thăng chức, nên thành ra thêm muốn phú quý. Biên cương mùa hạ tiết thu gió thổi bụi bay đầy trời, mùa đông lạnh đến buốt xương, lại thêm quần áo lương thực thiếu thốn, chịu đói chịu rét, nghĩ tới nơi kinh thành phồn hoa, so với chốn biên cương, không biết là tốt gấp bao nhiêu lần. Úy Trì Chính có suy nghĩ như vậy, cũng không thể nói là không đúng được.

Nhưng Tạ Lâm trước nay luôn tự hào rằng mình rất có tài nhìn người, quan sát hành động lời nói của Úy Trì Chính, có thể gọi là tên giống như người, chính trực vô tư, nghe nói hãnh lại thích việc chinh chiến chốn sa trường, người như vậy, sao có thể vì một chức quan nhỏ bé mà quay lưng với tâm nguyện của bản thân được?

Chỉ e là đang tùy cơ hành động.

Quả nhiên hôm nay tới rồi.

Tạ Lâm vội vàng cung kính nói:

“Bệ hạ, lâm trận đối tướng, là điều đại kỵ của nhà binh, Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, tuy rằng ngang bướng tự cho mình là đúng, tấn công kém, nhưng giỏi phòng thủ, để ông ấy trấn giữ biên giới, thì bệ hạ không cần phải lo lắng.”

Minh Trọng Mưu “hừ” một tiếng, rõ ràng vô cùng bất mãn với cách nói thuận nước đẩy thuyền của Tạ Lâm,

“Hôm trước, khanh còn nói Hầu Thiết Tranh dùng ba mươi vạn binh mã giải quyết nước Di nhỏ bé là chuyện rất khó, rõ ràng là năng lực không đủ, bắt trẫm sớm đưa ra quyết định, sao hôm nay, lại sửa lại thế?”.

Tuy rằng những lời này bản thân đã nói trước mặt quần thần từ lâu, nhưng từ miệng Minh Trọng Mưu thốt ra, khiến Tạ Lâm thấy có đôi chút kỳ quặc. Phó tướng không còn như ngày xưa, lắc mình biến hóa, giữ chức Binh bộ Thượng thư, trở thành đồng liêu với mình, văn thần không giống võ tướng, lời nói của bản thân, đương nhiên cũng phải khác đi chứ, nếu không sau này cùng làm quan trong triều với Úy Trì Chính, thì làm sao sống chung được?

Tạ Lâm cười làm lành:

“Hiện giờ không giống trước kia, phó tướng cởi giáp, mặc quan phục, có tác dụng như trên chiến trường, đám thần tử như chúng thần, sao có thể tụt lại phía sau được, những lời nói hôm trước, đương nhiên đều là nói đùa thôi. Thần cho rằng, nước Di dám to gan làm loạn, là vì thiếu thốn vật tư, không có đất canh tác trồng trọt, chỉ có thể chăn thả, nghe nói bọn họ không có lương thực không rau dưa hoa quả, chỉ dựa vào việc giết mổ bò cừu, không có bò cừu thì ăn vỏ cây gặm ngọn cỏ, vô cùng đói khổ, đương nhiên là sẽ nghĩ tới triều đình ta đất đai màu mỡ phì nhiêu, muốn chiếm vật tư của ta để nuôi dân. Sói đói, thì còn có thể cắn người, huống hồ là đám người Di không biết liêm sỉ, dốt đặc căn mai ấy?”.

Minh Trọng Mưu trầm ngâm hồi lâu,

“Những lời ái khanh nói cũng có lý, vậy theo ý kiến của ái khanh, thì nên làm thế nào?”.

Tạ Lâm bèn thưa:

“Chi bằng, đưa công chúa quận chúa có họ hàng với hoàng tộc, lấy danh nghĩa hòa thân, gả cho vua nước Di, nên duyên Tấn Tần mãi mãi, lấy vật tư từ nước chúng ta, ban cho nước Di, để bọn họ được đủ ăn, có thể trồng trọt dệt vải, ăn được no, mặc được ấm, cuộc sống ổn định, thì tất nhiên sẽ không muốn trải qua cuộc sống chém chém giết giết nữa.

(Nên duyên Tấn Tần nguyên văn là Tấn Tần chi hảo có liên quan đến thời Xuân Thu nước Tần và nước Tấn có nhiều mối lương duyên nên đời sau thường dùng câu nói đó để gọi những cuộc hôn nhân tốt lành giữa các quốc gia hay thế tộc lớn.)

“Vậy Tạ Khanh cảm thấy, đưa cô gái thế nào đi hòa thân thì hợp?”.

“Người tốt nhất, đương nhiên là công chúa hoặc quận chúa trong họ hàng của hoàng thất, nhưng con gái trong dòng tộc hoàng thất đất nước ta, hoặc là quá nhỏ, hoặc đã lập gia đình, để hoàn toàn phù hợp, thì chỉ bằng, chọn ra một người có thể diện từ trong số con gái của các đại thần, dung mạo xinh đẹp phẩm chất đoan trang nhất, vậy cũng đã thể hiện được uy nghi của triều đình ta hậu đãi cho đám dân đen nước Di rồi. Thần có chọn được một người.”

Ánh mắt Minh Trọng Mưu chứa đầy nghi ngờ,

“Nói!”.

“Con gái của Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, Hầu Vận Vi.”

Vừa dứt lời, quần thần lập tức thở hỗn hển, ồn ào bàn tán.

Tạ Lâm đứng trên đại điện, thái độ cung kính, không chút thay đổi.

Hầu Vận Vi, chính là một trong hai cô gái ngày hôm đó bị Tạ Lâm cho uống thuốc để quyến rũ Minh Trọng Mưu. Nhưng có lẽ Hầu Vận Vi dung mạo không được đẹp, hoặc thánh thượng không thích, hoặc tính nhẫn nại siêu cao, tóm lại nếu như nàng ta quyến rũ thêm chút nữa, được thánh thượng thích thêm chút nữa, thì e là giờ đã được thánh thượng nạp vào hậu cung, nhận trăm ngàn sủng ái rồi.

Chỉ đáng tiếc là không có.

Thái hậu đã nói, phải tìm cho hai nàng ấy một mối duyên tốt. Mấy ngày trước, Tạ Lâm đã suy tính rất lâu. Nghĩ rằng vua nước Di là vương một nước, tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng vẫn xứng đôi với con gái của đại tướng quân.

Huống hồ.....

“Gả con gái của Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân tới nước Di, nhất định có thể xoa dịu cơn giận của nước Di, hơn thế Hầu Vận Vi dung mạo đoan trang, nhất định sẽ khiến vua nước Di yêu thích, thần nghe nói vương hậu của nước Di đã tạ thế từ hai năm trước, Hầu Vận Vi là con gái của đại tướng quân cao quý, lại được bệ hạ của triều đình ta làm chủ hôn, chắc chắn sẽ được làm chính thất, nàng ta sẽ không bị thiệt thòi đâu.”

Những lời của Tạ Lâm, rõ ràng mạch lạc, trật tự đâu ra đấy, dạo trước trong nước gặp phải trận thiên tai lớn, nên không thể kéo dài việc đánh trận được. Hiện giờ dùng việc hòa thân để làm dịu đi chiến sự, đương nhiên là cách tốt nhất. Đợi sau khi quốc gia nghỉ ngơi lấy lại sức rồi, lúc thời cơ chín muồi, lại phát động chiến sự, đến khi đó một đòn đánh tan nước Di, đây có thể coi là thượng sách.

Dường như những lời của Tạ Lâm, khiến mọi người không thể phản đối gì được.

Minh Trọng Mưu quét mắt nhìn xung quanh, thấy quần thần không ai có thể đưa ra được ý kiến nào hay hơn, đang định đập bàn đưa ra quyết định.

Đột nhiên có một người đứng bật dậy khỏi ghế, phẫn nộ nói:

“Thần phản đối.”

Tiếng quát này, cơ hồ như vang vọng lên từng hồi từng hồi khắp trong ngoài đại điện. Người này thân cao tám thước, tháo vát nhanh nhẹn, Tạ

Lâm nheo mắt nhìn về phía đó, nhưng trong lúc mơ hồ lại nhận ra, người đó không mặc quan phục, mà là một thân chiến bào, uy phong凛冽, khí thế ép người.

Tạ Lâm không nhịn được bật cười lạnh lùng,

“Úy Trì tướng quân, à không, bây giờ nên sửa thành Úy Trì đại nhân chứ, những lời này của đại nhân là có ý gì?”.

Thừa tướng đại nhân ngày thường tuy rằng nghiêm túc, nhưng nụ cười phần nhiều cũng hòa ái dễ gần, khiến người ta như được đắm chìm trong gió xuân. Nay nở nụ cười lạnh lùng, làm Úy Trì Chính có cảm tưởng như, người đứng trước mặt không phải là Thừa tướng đương triều, mà là một con rắn với những chiếc răng kịch độc, bất cứ lúc nào cũng sẽ lao tới cắn người.

Úy Trì Chính sống lưng thẳng tắp, hàng mày cao, khuôn mặt đầy sát khí:

“Tạ Lâm, rốt cuộc là ngài bất mãn điều gì, mà muốn hủy hoại đi hạnh phúc cả đời của con gái Hầu tướng quân? Hầu tướng quân một đời vì nước, rời xa quê hương, đóng quân trấn giữ nơi biên cương, cho dù không có công lao, thì cũng có khổ lao, cuộc hôn nhân của con gái, lại thành trò đùa như vậy sao?”.

Tạ Lâm hơi liếm liếm môi, đột nhiên Úy Trì Chính phát hiện ra, cánh môi Tạ Lâm, mỏng mà đỏ tươi, những người như vậy, đều là kẻ bạc tình phụ nghĩa.

“Trò đùa?”

Tạ Lâm nói,

“Hầu Vận Vi vì dân vì nước, việc hòa thân này, khó lòng tránh được, thân phận ấy, địa vị ấy, đã quyết định sẽ có một ngày, nàng ta nhất định phải hy sinh tất cả cho đất nước,”

Tạ Lâm chấp tay hướng về phía thánh thượng, cười lạnh nói,

“Không bắt nàng ta hy sinh hy sinh thân mình vì xã tắc, đó là sự nhân từ của bệ hạ, nhưng thế không phải sẽ khiến nàng ta được sủng mà kiêu, tùy tiện làm bừa sao!”.

Hôm đó, trên chốn triều đình người tranh ta đoạt, nơi lời nói đanh thép, có thần tử cố gắng lấy dũng khí, phản bác lại Tạ thừa tướng, đều bị hắt nhanh mồm nhanh miệng thấy chiêu tiếp chiêu, cản lại. Hầu Vận Vi hòa thân, là việc không thể tránh khỏi. Trong ngày hôm đó, bệ hạ lệnh cho Tạ Thừa tướng soạn thư, trình bày ý định hòa thân ngừng chiến với vua nước Di, con gái của đại tướng quân sẽ mang rất nhiều của hồi môn đi theo, cùng các kỹ thuật trồng trọt dệt vải, bảo đảm người Di được ăn no, mặc ấm, không phải chịu cảnh đói rét, thể hiện được thành ý nên duyên Tấn Tần giữa Đại Sở và nước Di.

Ý chỉ rất nhanh đã được khoái mã hỏa tốc gửi tới tay vua nước Di, ông ta đọc thư xong vô cùng vui mừng, quả nhiên đồng ý.

Bệ hạ đích thân hạ chỉ, phong cho con gái Hầu Vận Vi của Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, làm Định Quốc công chúa, ban thưởng của hồi môn, để nàng ta được gả đi khi thể rõ ràng.

Hầu Vận Vi năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, đang là lúc tươi trẻ đẹp đẽ nhất, mang theo rất nhiều của cải, rầm rộ, khoa trương gả cho vua nước Di nhiều hơn mình đến hai mươi tuổi, đủ để trở thành cha nàng.

Bảo cát ở nước Di rất lớn, dưới ánh tà dương, Úy Trì Chính không tìm được cần thận dặn dò Hầu Vận Vi, lại tỉ mỉ buộc một chiếc khăn lụa lên cần cổ thanh mảnh trắng nõn của nàng thiếu nữ.

Một ngày nhiều gió, Định Quốc công chúa lên đường, đủ để một trăm người, có thể nhìn thấy từ phía xa dưới ánh chiều tà, kéo dài đến vài dặm. Cờ, ngựa, người, đông đúc dày đặc, từ phía Đông, mãi cho tới tận phía Tây, cho đến khi ánh tịch dương không còn nhìn thấy đâu, cũng chẳng nhìn thấy đuôi đầu nữa.

Trong ngày nhiều gió ấy, Úy Trì Chính không kịp được cưỡi một con ngựa cao lớn, phi thật nhanh, tiễn Định Quốc công chúa suốt mười mấy dặm, nhìn trời không muốn quay về.

Nhưng, vẫn cứ phải về.

Cha của nàng ấy là Uy Võ đại tướng quân, bản thân hẳn làm tham tướng, được ông ấy đề bạt, mới có được vị trí như ngày hôm nay.

Là con gái của đại tướng quân, nên rất thân thiện với hẳn, cùng hái hoa huyên thảo bên hồ, nhưng lại chẳng dám cầm tay nhau.

(Hoa huyên thảo còn được gọi là hoàng hoa, kim tâm thái, người xưa cho rằng nó có thể khiến người khác quên đi được ưu phiền. Nhưng trong phần chú thích của tác giả thì trong Kinh Thi loại hoa này có nghĩa là tương tư.)

Hắn đã hiểu thấu được tâm tư nàng từ lâu.

Nhưng cuối cùng nàng lại trở thành người phụ nữ của kẻ khác.

Cô gái yêu kiều xinh xắn là thanh mai trúc mã với Úy Trì Chính, hẳn đã tận mắt nhìn thấy nàng lớn lên, giờ thân phận rõ ràng, được phong làm Định Quốc công chúa, là niềm vinh dự người bình thường có cầu cũng chẳng được. Nàng mang theo niềm vinh dự đó, đi xa tới tận biên cương, bình định lửa chiến, mỗi lương duyên tốt đẹp giờ cắt đứt.

Úy Trì Chính nghĩ chân ghìim cương ngựa nhìn theo, cả một giang sơn như vậy, lại phải mang một cô gái yếu đuối ra đổi, đáng buồn đáng tiếc làm sao.

Đầu số gây lên chuyện, lại đang ở trong kinh thành, con người đó.

Như rắn độc, như mãnh thú, âm hiểm xảo trá nhìn chăm chăm vào những người xung quanh, quan sát sơ hở của bọn họ, cuối cùng tấn công một cú chí mạng.

Giang sơn xương trắng.

Trong ngoài triều đình, vẫn dáng vẻ múa hát thái bình, cảnh tượng thịnh thế.

Tất cả, giang sơn, xương trắng.

xxx

Ba hôm trước, Úy Trì Chính biết được tin, trong Lại bộ, có một người bị tống vào ngục, tên là Trác Thanh.

Hắn mắc tội, chỉ vì đã viết một bài thơ, với những từ kiểu như “Hồng nhan xương trắng, giang sơn cô quạnh, đất đai ngàn mẫu, vạn phiêu hoàng thổ,” bị người của Hình bộ, cho rằng chế nhạo thời thế, là phản ghịch, là tội tru di, vì thế liền bắt giam.

Úy Trì Chính biết được tin này, liền vội vàng liên lạc với người bằng hữu ở Hình bộ, hỏi thử xem rốt cuộc sự việc là như thế nào.

Tại sao Úy Trì Chính lại quan tâm đến chuyện này thế?

Chỉ là vì, Trác Thanh cũng từng là thuộc hạ dưới trướng đại tướng quân, khi làm tham mưu, đã bày mưu tính kế cho Hầu Thiết Tranh, đánh thắng rất nhiều trận chiến. Hai năm trước, Trác Thanh cảm thấy làm tham

mưu khó bề thăng tiến, nên đã xin Hầu Thiết Tranh được từ chức, muốn thi thử giành chức quan. Hầu Thiết Tranh đồng ý, không ngờ hẳn thật sự thi đỗ. Úy Trì Chính nghe nói lúc hẳn nhậm chức ở Lại bộ, còn vô cùng vui vẻ.

Không ngờ lần này lại bị tống giam. Úy Trì Chính đang nghĩ, trong bài thơ có lẽ thật sự có đôi phần ẩn ý bên trong, nhưng dựa vào mối giao tình đồng liêu trước đây, hẳn không thể không cứu.

Mà lúc này, gian thần xu nịnh Tạ Lâm, đang thảo luận với bộ hạ về chuyện “Cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cho Người Ta Một Con Cá

“Tạ khanh, trầm nhớ, hai ngày trước khanh còn dạy trầm, ‘cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá’, trầm vẫn luôn muốn được lãnh giáo Tạ khanh.”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu đang ngồi sống lưng thẳng đứng, lời nói xem ra rất khiêm tốn lễ độ.

Tạ Lâm cũng cung kính nhanh chóng đáp lời:

“Bẩm bệ hạ, có người từng nói: cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá; cho người ta một con cá, thì chỉ là cung cấp nhu cầu ăn một bữa thôi, để người đó tạm thời không chết đói, nhưng dạy người đó cách câu cá, thì người đó sẽ có cách để kiếm sống, cả đời được hưởng lợi. Vì vậy muốn dạy người ta tri thức, thì chi bằng truyền thụ phương pháp học hành cho người đó còn quan trọng hơn. Những lời này có lẽ hữu ích với thầy dạy của bệ hạ, nhưng với bệ hạ thì chẳng có chút tác dụng nào hết, bệ hạ nói lĩnh giáo thần, thì thật sự không cần đâu.”

Sau khi nói xong cả một đoạn dài, Tạ Thừa tương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, miệng như bị khóa, mím chặt lại, giống như lời đã nói hết, không còn gì để trình bày nữa.

Khóe miệng Minh Trọng Mưu giật giật, trong lòng nhủ thầm câu này là có ý gì, còn cần người giải thích chắc? Trầm đợi người lái nhải dài dòng

cả nửa ngày trời, chính là đợi những câu sau của người, kết quả người lại ngậm miệng không nói!

Đương kim bộ hạ nén giận, giữ vững đạo lý khiêm tốn hiếu học, lại hỏi:

“Trẫm tự cảm thấy có thể hiểu được rất rõ câu nói này, nhưng trẫm nhớ, lúc ấy Tả Khanh đã hỏi trẫm, trẫm muốn Tả Khanh giúp mình việc gì, lúc ấy trẫm đã đích thân tới phủ Thừa tướng, thể hiện sự quyết đoán của mình, nhất định không phụ hậu ý của Tả Khanh giành cho trẫm.”

Những lời bộ hạ nói đằng trước, Tả Lâm có vẻ như đang nghe, lại có vẻ như chẳng nghe gì, vẻ mặt rất cung kính, nhưng lại lén suy nghĩ việc khác, chỉ sợ tâm hồn vị quyền thần này không biết đã chu du đến nơi nào rồi cũng nên? Nhưng lúc bộ hạ không thể nhìn được tâm trạng kích động của bản thân, lúc nói ra câu “nhất định không phụ hậu ý của Tả Khanh giành cho trẫm” thể hiện đầy quyết tâm, khiến Tả Lâm không khỏi khẽ nâng mí mắt lên.

“Quyết đoán gì cơ?”.

Bộ hạ có vẻ như không mấy may nhận ra được vẻ ám muội trong những lời này, đứng dậy, chấp tay đi tới gần cửa sổ, nhìn những tầng mây cách xa ngàn dặm bên ngoài ô cửa, cảm xúc dâng trào, kiên định nói:

“Ước nguyện trong lòng trẫm, là nhìn triều đình ta người già được chăm sóc, trẻ nhỏ có nơi nương tựa, cơm ăn áo mặc đầy đủ, nam cày cấy nữ dệt vải, bên ngoài không có giặc ngoại xâm, bên trong không có sầu lo, trẫm chỉ mong triều đình thiên hạ được thái bình, trẫm có thể trở thành một vị minh quân của một giang sơn hưng thịnh suốt cả đời, lưu danh sử sách, để triều đình Đại Sở ta được thiên thu vạn tuế, thịnh thế không suy! Giang sơn vạn dặm, cai trị nhẹ nhàng ung dung!”.

Hoàng đế Vạn Triệu của Đại Sở, kiến giải giang sơn, trò đùa bá nghiệp, khoan khoái gì đâu.

Ngay cả Tạ Lâm cũng không nhịn được, thiếu chút nữa là buột miệng nói:

“Có triều đại nào có thể thiên thu vạn tuế, thịnh thế không suy? Thần nghiên cứu sử sách trên dưới năm ngàn năm, sao lại không biết gì nhỉ?”.

Lời vừa đến miệng rồi, cuối cùng lại sợ chọc bệ hạ nổi giận, Tạ Lâm bèn miễn cưỡng sửa lại:

“Bệ hạ, lời này sai rồi.”

Vừa nghe thấy câu này, bệ hạ liền quay ngoắt đầu lại, sắc mặt tái đi,

“Tạ Lâm, người nói trăm sai rồi?”.

Tạ Lâm vừa rồi nhanh nhẹn thông minh, người trước mặt là hoàng đế, là thiên tử, chúa tể của Đại Sở, bất luận hãn ta có sai, sai đến thái quá vô cùng, cũng không thể nói hãn sai được. Cho dù có sai, thì cũng nhất định phải sai sửa thành đúng. Bệ hạ nghe thấy câu này, so với câu trước, cũng chẳng khác hơn bao nhiêu.

Vị hoàng đế chỉ vào mũi mình nói bản thân đã sai lại còn phải nén giận nuốt vào trong, chỉ sợ cả triều đình Đại Sở, cũng chỉ có vên vện hai người.

— . — Thật là khéo, Minh Trọng Mưu lại chính là một trong hai vị hoàng đế ấy, người kia, vừa mới tròn hai tuổi đã qua đời, lời còn chưa nói sôi, cho dù hãn có muốn phản bác, cũng lực bất tòng tâm.

Hàng mào kiếm của hoàng đế Vạn Triệu nhướng cao lên, rồi lại hạ thấp xuống.

Hắn sải bước đi tới trước mặt Tạ Lâm, vợ lấy chiếc nghiên mực bằng ngọc màu xanh lá trúc của vùng biên bang Vũ Sơn tiến cống, định ném thẳng vào mặt Tạ Lâm.

Tạ Lâm vội vàng lớn tiếng nói:

“Bệ hạ cẩn thận, chiếc nghiên này đổi ra tổng cộng cũng được ba ngàn sáu trăm năm mươi bảy lượng bạc, đặt được một buổi tiệc rượu với ba ngàn bốn trăm năm mươi bàn, lo được cho hai ngàn ba trăm sáu mươi học trò theo học được ở trường tư thực, cứu được hàng vạn người dân gặp nạn, để họ không phải lâm vào cảnh nghèo khổ lang bạt, không phải bệ hạ muốn làm một minh quân, muốn lưu danh sử sách sao? Vậy thì không thể ném được đâu, bệ hạ!”

Miệng lưỡi thao thao bất tuyệt, lý lẽ hùng hồn của hắn khiến Minh Trọng Mưu sững người hồi lâu, rồi mới từ từ thả chiếc nghiên mực xuống, nghiên mực chạm vào mặt bàn, phát ra một tiếng “cách”, bên trong ngự thư phòng yên tĩnh, âm thanh đó hiển nhiên là vang vọng vô cùng.

Sau khi Minh Trọng Mưu thả chiếc nghiên xuống xong, ngón tay còn nhẹ nhàng vuốt ve nó một lúc, dường như là đang an ủi, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía Tạ Lâm, đột nhiên bật cười,

“Tạ Lâm, người không ở Hộ bộ, thật đúng là lãng phí.”

Những lời này của Minh Trọng Mưu, ý nghĩa vừa dễ đoán, lại vừa không dễ đoán.

Giống như đang khen, lại giống như..... đang phê bình Tạ Lâm, làm những việc mà mình không nên làm, có vẻ vượt quá bốn phận rồi.

Người rõ ràng không làm quan ở Hộ bộ, lại nắm rõ chuyện của Hộ bộ như lòng bàn tay.

Tạ Lâm nhếch khóe môi,

“Mấy năm trước, thần từng làm quan ở Hộ bộ, nhưng cũng chỉ trong thời gian hai tháng thôi, thần không nghĩ là bệ hạ lại biết. Chuyển quy đổi ra tiền bạc này, chẳng qua cũng là lúc đó vừa hay đọc lướt qua, nên hiểu được sơ sơ vậy thôi, huống hồ, Thừa tướng vốn dĩ chính là làm đủ các thể loại công việc lặt vặt khác nhau, những việc thường thường không muốn hiểu, nhưng cứ thấy nhiều, tự nhiên cũng thành hiểu. Sau khi bệ hạ tự mình chấp chính, e là còn hiểu thấu đáo hơn cả thần.”

Hai ba câu nói đã phui sạch sự nghi ngờ của mình, đúng là đồ cáo “già”.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Tạ Lâm, trong lúc mơ hồ, lại nhớ tới hôm đó, lúc quần áo của Thừa tướng đại nhân cởi ra được một nửa, để hở một khoảng ngực, lộ ra bức tranh màu đỏ tươi thắm, là bức tranh gì ý nhỉ? Hình như là hai con chim?

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên không biết, hôm ấy Tạ Lâm vì để trợ hứng, lên đã đốt mê hương ở trong phòng, hoàng đế tuy rằng chịu đựng được cơn dục vọng, trở thành Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng hít vào không ít, lúc đó đã bị ngấm mê hương, thành ra không nhớ rõ được tình hình.

Hôm ấy biểu cảm của Tạ Lâm, như thế nào ý nhỉ?

Không nhớ rõ. Nhưng chắc chắn không phải nghiêm trang như bây giờ!

“Bệ hạ không sai,”

Tạ Lâm rũ mắt xuống nói,

“Sai là ở lời nói thôi.”

Hoàng đế bệ hạ nhượng nhượng mày,

“Ồ?” Nói lời của trẫm sai, lẽ nào không phải nói trẫm sai sao?

Tạ Lâm lại tiếp lời:

“Bệ hạ có ước muốn này, có thể nói là may mắn của thiên hạ, may mắn của bách tính, nhưng bệ hạ lại hy vọng trở thành một minh quân một thời, lại hy vọng giang sơn vạn dặm, cai trị nhẹ nhàng ung dung, rồi bệ hạ lại muốn cả thiên hạ thái bình, lại muốn tùy theo cái ‘đạo’ tự phát của thiên hạ, thuận theo tự nhiên, thì nhất định phải hiểu rằng không thể kiêm được cả hai thứ đó. Bệ hạ chắc hẳn đã bị những chuyện của Hán Cảnh Đế thời Hán làm cho lầm tưởng rồi, những ví dụ thời cổ, không thể rập khuôn được, những kế sách dùng thời cổ, hiện tại dùng chưa chắc đã có tác dụng, bệ hạ nên biết rằng trước đây khác, bây giờ khác, tất cả không thể vì chuyện của ngày xưa mà ngộ nhận được.”

(Hán Cảnh Đế là con trai của Hán Văn Đế và Đậu Y Phòng, là người vị vua có tài, thương dân, thời đại do ông cai trị nhấn mạnh nông nghiệp làm gốc, ra sức khuyến khích phát triển nông nghiệp, sưu thuế thấp, nên đời sống nhân dân thanh bình no đủ.)

Minh Trọng Mưu vừa nghe, liền hiểu ra ngay Thái phó của Thái tử năm đó, giờ lại đang muốn dạy dỗ mình. Tuy rằng Tạ Lâm bị mọi người lớn tiếng mắng mỏ mỉa mai, châm biếm hằn là gian thần, nhưng con người này thật sự kiến giải chính xác mà thấu triệt, lại không giống với mọi người. Minh Trọng Mưu không thể không thừa nhận, hẳn học được từ con người này còn nhiều thứ hơn cả học từ các phu tử khác.

“Vậy theo ý kiến của Tạ khanh, phải làm thế nào mới trở thành minh quân một thời?”.

“Xin bệ hạ ân chuẩn cho thần hồi phủ, thần nguyện noi theo gương Gia Cát Khổng Minh, viết một bức cầm nang cho bệ hạ, bệ hạ cứ dựa theo

đó mà làm việc, đảm bảo mọi sự thành công.”

Đợi đến khi Minh Trọng Minh sai cung nhân cầm được cầm nang từ phủ Thừa tướng về, thì đã là hai ngày sau.

Mà Tạ Lâm của hôm đó, đang phát sầu vì việc Trác Thanh bị tống vào ngục.

XXX

Nói là phát sầu, cũng không hẳn là đúng.

Vì Tạ Lâm cũng chưa từng sợ hãi chuyện gì, hạng vô danh tiểu tốt như Trác Thanh, một không có quan hệ họ hàng gì với hắn, hai chẳng phải bạn bè cố nhân gì, hắn chẳng việc gì phải vì tên này mà phát sầu.

Điều khiến hắn phát sầu, chính là vụ án này rốt cuộc phải thẩm tra thế nào.

Người viết ra những câu kiếu “Hồng nhan xương trắng, giang sơn cô quạnh, đất đai ngàn mẫu, vạn phiê hoàng thổ”, hoặc chỉ đang cảm hoài cho người vợ kết tóc của mình đã qua đời, hoặc chỉ là đang than thở đôi chút rằng tuy có đất đai vạn mẫu, nhưng lại khó canh tác mà thôi, vậy còn cái hồng nhan xương trắng kia là gì, có thể chỉ là trong lúc hạn hán không làm gì được, nhất định sẽ chết đói, bất luận người là hồng nhan hay là gái xấu.

Lại hoặc là hắn đang thật sự đang chế giễu thời thế này ngày nay, con gái của đại tướng quân công thần gả đi ngoài biên tái xa xôi, trở thành vật hi sinh hòa thân, giang sơn vạn dặm, tất cả đều trở thành nơi mai táng cho những oan hồn bách tính đã hi sinh hoặc bất hạnh.

Một người làm thơ thường thường là tức cảnh sinh tình, chứ không bao giờ làm bừa. Ai lại vô duyên vô cớ viết ra những chuyện xuân ưu tư thu sầu bi như thế? Suy cho cùng năm nay Đại Sở vẫn chưa có hạn hán,

cũng chẳng có lũ lụt, nếu nói đến người chết, thì cũng chỉ có chiến tranh là tàn nhẫn vậy thôi.

Nhưng bất kể có nói sao, thì tên Trác Thanh này, chung quy lại cũng là lo cho nước sâu cho dân, nếu hấn vịnh điệu thê tử mình, thì cũng chẳng có gì sai.

Vì những lời này mà tổng ngục, ngoài việc bôi đen mặt mình, vạch thêm vài nét lên cái tên tuổi “gian thần” của bản thân ra, thì chẳng có chút lợi ích gì cho hấn cả.

Nhưng không xử lý tên này, thì lại không thể hiện được uy nghiêm của hoàng gia, lại càng không thể hiện được thủ đoạn quyền khuynh thiên hạ của mình.

Tạ Lâm cũng không biết làm thế nào cho phải. Liếc thấy tên Lại bộ lang trung nhìn mình đầy nịnh nọt, Tạ Lâm không nhịn được bật cười,

“Tên Trác Thanh này, là người tổ giác?”.

Hình bộ chủ sự Chân Mục vừa bị giáng chức, vừa lau mồ hôi bên thái dương, vừa tăng bốc:

“Đại nhân, đúng là hạ quan. Tên Trác Thanh này thật quá to gan, lại dám viết ra những dòng thơ châm biếm thời thế hiện tại, chế nhạo.....” Hấn vốn định nói là chế nhạo Thừa tướng đại nhân, nhưng thấy ánh mắt sắc nhọn của Tạ Lâm, lời đã đến bên miệng rồi, bèn miễn cưỡng đổi thành “chế nhạo Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, đại tướng quân cống hiến cho đất nước, cúc cung tận tụy, tuy rằng vẫn chưa đến mức dụng binh như thần, nhưng tên Trác Thanh lại dám mỉa mai đại tướng quân hi sinh quá mức, không chỉ hi sinh vô số tướng sĩ tòng quân, mà còn dẫn đến cả sự hi sinh của con gái mình.”

Khuôn mặt của hắn liền thay đổi, đầy oán hận, giống như tên Trác Thanh kia đã giết cha mẹ hắn vậy, đau lòng tê tái nói,

“Tên Trác Thanh này, đáng chết, hạ quan thấy, quả thực không thể che giấu cho những kẻ cận bã được, cho dù hắn và hạ quan cùng làm việc cho triều đình, nhưng hạ quan cũng phải vì đại nghĩa diệt thân, báo cáo việc này lên triều đình, để bệ hạ định đoạt.”

Nói đến đây, Chân Mục lại cười “hề hề”, nhỏ giọng ghé sát vào bên tai Tạ Lâm tiếp lời,

“Cũng xin Thừa tướng đại nhân, định đoạt, hề hề, định đoạt.....”

Tạ Lâm lắng nghe vô cùng hứng thú. Quả nhiên là thơ, thực sự mỗi một kiến giải, lại có một ý khác nhau, rõ ràng là của một người làm, chỉ có vài chữ vậy thôi, mà cũng có thể phân tích ra đến ba bốn nghĩa. Tạ Lâm vẫn còn nhớ, hôm kia trong tấu sớ luận tội Trác Thanh, Chân Mục đại nhân viết rõ ràng phê phán kịch liệt Trác Thanh mĩa mai kế sách hòa thân, chế giễu Thừa tướng đương triều.

Kết quả Thừa tướng đang ngồi ngay đây, lời của hắn lại đột ngột sửa lại.

Tạ Lâm thầm nghĩ, tên “chân mục” này nhất định là không biết, tuy hoàng đế tự mình chấp chính, nhưng tấu chương, tất cả hắn đã đều xem qua một lượt.

(Trong tiếng trung từ “Chân Mục” và “chân mục” (nghĩa nôm na là gỗ thật) đều có phát âm là zhen mu.)

“Đại tướng quân trung thành với đất nước, Trác Thanh lại châm biếm chuyện này, quả thực là quá sai,”

Tạ Lâm cười cười với Chân Mục, lại nghiêng mắt liếc nhìn Úy Trì Chính,

“Không biết Úy Trì đại nhân, có cách nghĩ thế nào về chuyện này?”.

Sắc mặt Chân Mục lập tức thay đổi, cúi thấp đầu xuống. Hắn cứ mãi nói không để ý gì đến ai, nên quên luôn Úy Trì đại nhân đứng ở bên cạnh.

Hắn vẫn nhớ rõ, Úy Trì đại nhân là Binh bộ Thượng thư do hoàng đế khâm điểm, nhưng trước đây, là thuộc hạ của Uy Võ đại tướng quân, giữ chức phó

tướng.

Tên Trác Thanh này, nghe nói trước khi đỗ kỳ thi Hương, là thuộc hạ giữ chức tham mưu dưới trướng đại tướng quân, mối quan hệ giữa Úy Trì đại nhân và tên Trác Thanh này, chỉ sợ là..... vừa nghĩ tới lúc này hắn luôn mồm mắng bịa chuyện Trác Thanh viết thơ, Chân Mục không khỏi toát mồ hôi hột.

Mưu kế ngày hôm nay, chỉ có thể trông chờ vào Thừa tướng đại nhân thôi, nhưng là không biết, rõ ràng là vụ án do Hình bộ thẩm tra, Úy Trì đại nhân và Thừa tướng đại nhân sao lại quan tâm đến cả chuyện này thế?

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thăm Vấn Tuyên Phạt

Vụ án của Trác Thanh, sau khi Chân Mộc buộc tội xong, Hình bộ bắt đầu xét xử, nhưng dường như Ủy Trì đại nhân rất quan tâm đến vụ án này, Thừa tướng đại nhân cũng năm lần bảy lượt tới Hình bộ dò hỏi.

Ủy Trì đại nhân, hiện giờ dường như là người được tin dùng trước mặt hoàng đế, là người đầu tiên được ban ghế ngồi trong buổi triều sáng, cái đó gọi là vô cùng vinh dự. Con người này có vẻ không được hòa thuận với Thừa tướng đại nhân lắm, quan mới nhậm chức, nhưng đã bãi bỏ ba trong số mười mục quy chế mà Tạ thừa tướng kiến nghị với Hình bộ, e là chính kiến có khác biệt rất lớn với Thừa tướng đại nhân.

Tạ Lâm và Ủy Trì Chính đều không hiểu tâm tư của tên Trác Thanh này là gì, dù sao tự bản thân Hình bộ cũng nhận là không đoán được, lại càng không muốn làm cỏ đầu tường sinh tồn trong khe nứt hẹp (1), nên dứt khoát quăng luôn củ khoai nóng bỏng tay Trác Thanh này cho Chân Mộc, ý rằng người là người tố cáo, thì tự người đi mà xử.

(Sinh tồn trong khe nứt hẹp là để chỉ những người nín nhịn cố gắng chờ thời, chấp nhận thực tại khó khăn rèn luyện bản thân để dần dần khẳng định được mình.)

Xử tốt, xử hợp lòng đẹp ý hai vị đại nhân, thì đương nhiên là vui sướng hạnh phúc.

Nhưng xử không tốt, hai vị đại nhân đều không hài lòng, thì Chân Mộc người, thu dọn đồ đạc quần áo, sẵn sàng chuẩn bị cút xéo đi.

Xem ra chính Chân Mộc đại nhân cũng biết được điều đó, nên vừa nghe nói Hình bộ muốn phui tay mặc kệ, liền vội vàng đấu tranh cho lợi ích của bản thân: Chân Mộc ta không phải người của Hình bộ, không có quyền thẩm vấn phạm nhân!

Không có quyền?

Bộ Hình đã có đối sách: Đại nhân không có quyền, thì chúng tôi sẽ đấu tranh cho quyền lợi của đại nhân.

Vì thế bên trong ngự thư phòng, có rất nhiều tấu sớ, trên tấu sớ đều hết lời ca ngợi tán dương Chân Mộc có năng lực thẩm vấn phạm nhân, so với các vị đại nhân ở Hình bộ, thì việc thẩm vấn một nhân vật nhỏ nhoi cỡ Trác Thanh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thừa tướng đại nhân lật xem bản tấu xong, liền dùng chu sa phê bình chú giải thay cho bệ hạ: Có khả năng đặc biệt trong việc tra tấn hỏi cung, Chân Mộc là người rất đặc biệt.

Minh Trọng Mưu giờ xem bản tấu, nhìn thấy lời chú giải của Tạ Lâm xong, lại nhớ tới hành vi của Chân Mộc lúc bình thường, dường như chẳng mấy may có chút thành tích nào, không khỏi cảm thấy đau lòng nhức óc, nói với Thừa tướng:

“Vẫn chưa quan sát và hiểu được khả năng của Chân Mộc, khiến người ta không có cơ hội thể hiện tài năng của bản thân, nên không có chút thành tựu nào, đây đúng là lỗi của trẫm.”

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút biểu cảm nói:

“Bê hạ biết sai mà có thể sửa, là chuyện không gì tốt hơn.”

Sau đó hạ một thánh chỉ cho bộ hạ: Giáng chức Chân Mộc làm Chủ sự Hình bộ, chịu trách nhiệm tra tấn hỏi cung.

Còn chưa thăm vấn Trác Thanh, thì chức quan của Chân Mộc đã từ Chính tam phẩm bị giáng cấp, Lang trung trở thành Chủ sự. Người trong Hình bộ nhất loạt sợ bóng sợ gió, Trác Thanh quả nhiên là một củ khoai nóng bỏng tay, ai động vào người đó chết.

Cho dù Chân Mộc không muốn làm việc ở Hình bộ, thì cũng không được nữa rồi. Mỗi ngày phải đi sớm về khuya, đến nhà lao thăm hỏi củ khoai bỏng tay kia, không biết tâm tư trên mặt hai vị đại nhân thế nào, nên tên Trác Thanh này đánh không được, mắng cũng không xong. Chân Mộc dứt khoát mời hai vị đại nhân cùng đến, rồi cùng thăm vấn. Chân Mộc hẳn đứng ở một bên giường mắt lên nghe là tốt nhất.

Lúc đó chỉ nghe Thừa tướng đại nhân hỏi Ủy Trì đại nhân:

“Không biết ý kiến của Ủy Trì đại nhân về chuyện này thế nào?”

Vẻ mặt cười mà như không cười, Chân Mộc chỉ cảm thấy chẳng trách Thừa tướng đại nhân có thể nắm giữ chuyện triều chính, chỉ với vẻ mặt đó thôi, hạ quan đã không học nổi rồi.

Ủy Trì Chính dường như cũng có chút mâu thuẫn với vẻ mặt đó, nên không khỏi nhíu nhíu mày, lãnh đạm nói:

“Thừa tướng đại nhân quyết định là được rồi.”

Tạ Lâm có vẻ đã dự đoán được câu trả lời của Ủy Trì Chính từ trước, lập tức đáp:

“Tạ mỗ cũng không biết phải thăm vấn thế nào, chi bằng.....”

Tạ Lâm liếc nhìn Chân Mộc đứng bên cạnh,

“Đã là thâm vấn, thì cứ đánh trước rồi nói sau.”

Chân Mộc lập tức lĩnh hội, lớn tiếng nói:

“Kéo Trác Thanh ra, đánh hai mươi gậy!”.

Đám lính cai ngục liền tháo sợi dây thừng đang trói Trác Thanh ra, gậy gộc khung đỡ chuẩn bị xong xuôi, trên đất đặt một tấm ván gỗ, đẩy Trác Thanh nằm lên đó, định đánh lên mông của Trác Thanh hai mươi gậy.

Úy Trì Chính cả kinh, không thể giữ vẻ mặt nghiêm trang thêm được nữa, lập tức đứng bật dậy, quát lớn:

“Khoan đã!”

Hắn xuất thân từ con nhà võ, một câu quát này, cơ hồ khiến đám bụi đất trên xà nhà phải rung lên rơi xuống. Mấy tên cai ngục hoảng sợ nhảy dựng lên, cây gậy trong tay cầm không được chắc, rơi thẳng xuống mông Trác Thanh, Trác Thanh ăn một gậy đau điếng, tuy hắn ta định vinh nhục không màng, trước mặt tên Thừa tướng gian xảo này, không muốn tỏ ra có chút may mắn yếu đuối nào, nhưng lại không nhịn được thở hển hển một cái.

Khóe miệng Tạ Lâm giật giật, cau mày:

“Úy Trì đại nhân, ngài đang làm gì vậy?”.

Úy Trì Chính vung tay áo, nhìn thẳng vào Tạ Lâm, tức giận nói:

“Dùng tư hình với mệnh quan triều đình, là điều bị cấm trong luật pháp của triều ta, Thừa tướng đại nhân, ngài đây là mắc phải tội chết đấy!”.

Tạ Lâm nghe xong, liền đứng dậy, hắn vốn dĩ thấp hơn Úy Trì Chính một chút, nhưng ánh mắt liếc xéo Úy Trì Chính, lại có vẻ như đang ở trên cao nhìn xuống. Khóe miệng Tạ Lâm nhếch lên, lãnh đạm nói:

“Không nghĩ rằng Úy Trì đại nhân lại là kiểu người nói một đằng làm một nẻo như thế.”

“Vu khống!”

Úy Trì Chính tức giận đến bật cười,

“Không biết hạ quan đã nói một đằng làm một nẻo lúc nào vậy?”.

Tạ Lâm đáp:

“Úy Trì đại nhân vừa nãy còn nói rằng, để Tạ mỗ quyết định là được, sao chưa qua nổi thời gian một chén trà, đã lại lật lọng thế?”

Hắn thở dài nói tiếp:

“Đại Sở ta có hạng thần tử như vậy, đúng là điều bất hạnh của Đại Sở, là bất hạnh của bộ hạ, không biết tại sao Úy Trì đại nhân lại được bộ hạ tin dùng nữa, làm võ quan tử tế thì không làm, lại đi làm quan văn.”

Nói xong, Tạ Lâm liên tục lắc đầu, ngụ ý rằng vô cùng tiếc cho quyết định của bộ hạ.

Úy Trì Chính siết chặt nắm tay dưới ống tay áo, thả ra rồi lại nắm chặt lại, nắm chặt lại rồi lại thả ra, vẻ tức giận trên người dường như không thể kìm chế nổi.

Chân Mộc đứng một bên nhìn sắc mặt tái xanh của Úy Trì Chính, trong lòng thấy rất đồng tình, không khỏi cẩn thận dè dặt nói chen vào:

“Úy Trì đại nhân vốn dĩ ở trong quân doanh, hiểu rất rõ chuyện trong quân đội, chuyện của bộ Binh, cũng không phải là lĩnh vực quan văn có thể trông nom cai quản được hết, quyết định của bộ hạ cũng có cái lý của nó.....”

“Ồ?”

Tạ Lâm cười,

“Thấy Chân đại nhân ngưỡng mộ quyết định của bệ hạ như vậy, thiết nghĩ Chân đại nhân cũng không có gì bất mãn với chức quan hiện giờ của bản thân đâu nhỉ.”

Chân Mộc vừa mới bị giáng từ Chính tam phẩm Lại bộ xuống làm XX phẩm Hình bộ, sao có thể không bất mãn được? Nên nghe thấy những lời này, hẳn nhất thời ngậm miệng không nói được gì.

Úy Trì Chính trầm giọng nói:

“Trác Thanh không phạm tội gì lớn, hạ quan chỉ sợ rằng hai mươi gậy này đánh xuống, ngược lại sẽ khiến hắn vì bị tra tấn nên mới nhận tội, chi bằng việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.”

“Không phải Chân đại nhân đã nói, bài thơ do tên Trác Thanh này làm, mĩa mai thời thế đó sao, tội này ngang với tội phản nghịch, Tạ mỗ cảm thấy, nếu như thả hắn ra, không giết một người để răn cả trăm người, thì người đương thời đều sẽ có cái gan làm ra những bài thơ không đứng đắn tạo điều kiện cho kẻ khác truyền tụng, há không phải là điều bất lợi cho triều đình ta ư?”.

“Việc này.....”

Úy Trì Chính vừa nghe xong, trong một thoáng, không biết nên làm thế nào mới ổn.

“Chi bằng như vậy,”

Tạ Lâm nói,

“Thật ra Tạ mỗ vốn cũng không có ý trừng phạt Trác Thanh, hai mươi gậy này, coi như xử phạt, răn đe hẳn sau này làm thơ thì hãy cẩn thận hơn, giáng chức quan xuống ba cấp, về nhà đóng cửa tự kiểm điểm trong ba tháng, vậy là xong rồi.”

Nhất thời, Úy Trì Chính cũng không biết nói gì để phản bác lại, vụ án của Trác Thanh, coi như đã kết thúc như vậy.

Trác Thanh thân là mệnh quan triều đình, đã không biết dốc sức phục vụ xã tắc, ngược lại còn sáng tác những câu thơ vô dụng, không bệnh mà kêu ca than phiền, khệp vào tội không có năng lực, đánh ba mươi gậy, chức vị giáng ba cấp, coi như là răn đe những người khác.

Vậy là, Trác Thanh không chỉ bị đánh hai mươi gậy, mà còn bị đánh nhiều thêm mười gậy nữa. Hôm phạt xong, phần thắt lưng phía sau của Trác Thanh bị đau, ốm bệnh nằm nhà, sau khi đóng cửa tự kiểm điểm ba tháng xong, hẳn cũng không quay lại tiếp tục làm quan nữa.

Đêm hôm đó, trong phủ của Úy Trì Chính, có một người tới, nhìn thấy hẳn, lập tức quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi giàn giụa, chùi hết lên vạt áo Úy Trì Chính,

“Xin đại nhân hãy cứu mạng bách tính, thảo dân nguyện làm Khách khanh cho phủ Úy Trì đại nhân, vì đại nhân mà bày mưu tính kế, sẵn sàng làm chó ngựa, trừ gian thần, chém phản nghịch, thanh lọc thân tín bên cạnh bậc quân chủ, khẩn xin Úy Trì đại nhân thu nhận!”

Nói xong, lập tức dập đầu, đầu của Trác Thanh giã xuống mu bàn chân Úy Trì Chính, cứ nặng nề nện xuống.

(Khách khanh là một chức quan có từ thời Tần, có nghĩa là mời người của các nước chư hầu khác về làm nước Tần làm quan, vị quan này gọi là khanh, lại dùng đạo tiếp khách để đối đãi, nên gọi là Khách khanh.)

Ngón chân Úy Trì Chính đau nhói, lén liếc nhìn vết bẩn trên vạt áo mình, sầm mặt xuống, giả vờ hòa ái, nắm lấy hai cánh tay Trác Thanh, đỡ cả người hẳn đứng thẳng dậy, rồi mới nói:

“Trác đại nhân xin hãy đứng dậy đi, ngài nguyện vì Úy Trì mỗ bày mưu tính kế, Úy mỗ cảm kích vô cùng, nhưng Trác Thanh đại nhân ngài khó khăn lắm mới thi đỗ đạt, rồi vào triều làm quan, Úy mỗ thực sự không muốn Trác Thanh đại nhân phải hi sinh bản thân mình, vứt bỏ tiền đồ, làm Khách khanh cho phủ Thượng thư như vậy đâu.”

Trác Thanh thở dài,

“Hai chữ ‘đại nhân’ này đừng nhắc đến nữa, Úy Trì đại nhân cứ gọi ta là Trác Thanh được rồi.”

Hắn ta cay đắng nói.

“Hiện giờ triều chính do một tay gian thần nắm giữ, bệ hạ bị gian thần che mắt, tên gian thần đó làm loạn triều cương của ta, không may may có suy nghĩ tôn ti cao thấp, Trác Thanh biết, Úy Trì đại nhân nhất định đã quyết tâm, diệt trừ tên gian thần nịnh hót này, nếu không Úy Trì đại nhân sẽ không bao giờ bỏ võ theo văn, làm việc mà lòng mình không muốn, Trác Thanh chỉ muốn chia sầu giải khó với Úy Trì đại nhân thôi!”.

Úy Trì Chính không khỏi lộ vẻ xúc động, vái một vái với Trác Thanh:

“Trác Thanh như vậy, có thể gọi là cánh tay đắc lực của triều đình ta, Úy Trì Chính nhất định không phụ tấm lòng trung thành của các hạ, ngày sau công lao diệt trừ phản nghịch, chắc chắn không bao giờ quên phần của Trác Thanh!”.

XXX

Gần đây Minh Trọng Mưu gặp chuyện gì cũng thấy uế oải lười biếng, trước kia còn luôn muốn tự mình chấp chính, ham đọc sách đến mức cột tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào đùi (2), thỉnh thoảng vầy đều mưa móc ân trạch, sung hạnh hậu cung đôi ba lượt gì đó.

Nhưng gần đây thì thường xuyên mất hết hứng.

Túi hương của Tạ Lâm không tồi, vừa thơm lại vừa đẹp, thêm một đôi vệt yên ương (3), bên trong còn cất một tờ giấy, gọi một cách mỹ miều là: Cẩm nang diệu kế.

Thứ này thì ý họa tình thơ hơn cẩm nang diệu kế của Gia Cát Khổng Minh nhiều. Minh Trọng Mưu lật qua lật lại chiếc túi thơm, yêu thích không nỡ rời tay, thỉnh thoảng lại rút tờ giấy bên trong ra, chỉ thấy trên đó viết: Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra.

Chỉ có mười chữ này, bảo mình làm gì đó, nhưng lại chẳng có chút động lực nào cả.

Hôm qua cung nữ của Sương phi ở cung Cẩm Tú, bị ma ma của Lạc phi ở cung Tấn Dương đánh cho một trận, nàng cung nữ này giận quá, tát trả lại vị ma ma kia một cái, hai nàng phi tử thấy người hầu nhà mình bị bắt nạt, cũng dẫn cho đám người hầu của đối phương một bài học, người hầu bị đánh xong trở về nhà khóc lóc, cuối cùng diễn biến câu chuyện thành hai nàng phi tử đánh đấm cầu véo nhau, người cầu ta rồi tới ta véo người, vui vẻ gì đâu.

Cầu véo xong rồi, lửa giận được thăng cấp, lại muốn tìm hoàng đế bệ hạ phân xử.

Vừa hay lúc đó hoàng đế bệ hạ nhìn thấy cẩm nang diệu kế, không nhìn được muốn thử xem sao, cũng muốn quyết đoán coi thế nào, hỏi bên này một tí, lại hỏi bên kia một tẹo, hai bên dường như đều có lý cả, ai cũng tranh, nhưng chẳng ai tranh được. Hoàng đế đầu như phình to ra, trong lòng

nhủ thầm việc phải tự làm lấy, nhưng tự mình làm không nổi, trẫm chỉ có một cái đầu, chứ có phải ba đầu đâu!

Minh Trọng Mưu vội vàng quát dừng, lạnh lùng nói:

“Các nàng muốn phân xử, vậy thì đi tìm cánh tay đặc lực của trẫm, Tả thừa tướng để nói đi!”.

Thừa tướng Tả Lâm, mấy từ này nghe như sấm đánh bên tai, con người này ngay cả thể diện của hoàng đế cũng còn phớt lờ cho qua, hôm qua đã phạt trọng thần Trác Thanh của triều đình ba mươi gậy, tên Trác Thanh đó thư sinh trói gà không chặt, giờ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh. Nếu như ba mươi gậy ấy mà rơi xuống người mình thì.....

Hai nàng phi tử liền rùng mình, từ đó không bao giờ lời chuyện hậu cung ra làm phiền bệ hạ nữa.

Chuyện này ngược lại khiến Minh Trọng Mưu thấy u sầu.

Hậu cung của trẫm bị triều thần làm cho khiếp sợ, vậy thì uy nghiêm của người làm hoàng đế như trẫm, rốt cuộc đặt ở đâu?

1. Cỏ đầu tường: Cỏ đầu tường là loại cỏ thường mọc trong những khe nứt hẹp, ẩn dụ cho những người không có chính kiến gió triều nào theo triều ấy. Cho chị em cái hình để dễ tưởng tượng:

2. Cột tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào dùi:

3. Vịt yên ương:

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẨM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mật Thất Lô Dương

Hôm trước, thái hậu lại nhắc lại nguyện vọng được ôm cháu trai của mình với Minh Trọng Mưu, hơn thế nhất định phải là hoàng tử đích tôn, rõ ràng, chính là muốn bảo Minh Trọng Mưu hãy mau mau chóng chóng đại hôn, lập quốc mẫu, lấy một vị hoàng hậu hiền lương thực nữ đi. Thái hậu lại lấy việc bản thân mình từng là hoàng hậu, chiếm hết mọi ưu thế chống lại tất cả những phi tần của tiên đế, cuối cùng bảo vệ được hoàng tử đích tôn là Minh Trọng Mưu, lại phò tá hấn lên hoàng vị ra. Từ đó đã chứng minh, hoàng tử đích tôn, có mẹ đẻ lại là hoàng hậu, quả thực chiếm hết mọi ưu thế, ưu thế này, có thể bảo vệ hoàng hậu và hoàng đế tương lai được yên ổn bình an, có thể bảo vệ Đại Sở ta, trường tồn muôn đời.

Thái hậu nói thao thao bất tuyệt, Minh Trọng Mưu cũng lắng nghe, thỉnh thoảng mở miệng dạ vâng vài tiếng, ý rằng trẩm có nghe, những lời thái hậu nói rất phải, những chuyện thái hậu nói rất đúng.

Nhưng Minh Trọng Mưu trong bụng lại không nhịn được cảm thấy sai hoàn toàn, đó toàn là những chuyện xa xưa cận bã vứt đi, tiên hoàng tại vị chỉ có hai năm, ngay cả huynh đệ của trẩm còn chẳng kịp sinh được mấy người, thì đã băng hà đi về miền cực lạc, có một vài người, thì cũng sớm chết non, ngay cả một người cùng tranh hoàng vị với trẩm cũng chẳng có, tiên hoàng chỉ có mỗi trẩm là độc đinh, không cẩn thận che chở, thì cả cái Đại Sở này ngay cả người thừa kế cũng không thể tìm ra. Trẩm có thể thuận lợi đăng cơ, tuyệt đối không phải là công lao của thái hậu người.

Nghĩ như vậy, thì đột nhiên mang máng nhớ đến, năm đó trong vài lão thần phò tá mình đang cơ, người trẻ tuổi nhất, thuộc về Tạ Lâm.

Thái hậu đương nhiên không biết Minh Trọng Mưu trong lòng không chỉ thấy không đúng, mà tâm trí còn bắt đầu đi du ngoạn vãn vợ, sau khi nói một thôi một hồi những chuyện xưa năm cũ xong, tự cảm thấy khát nước, bèn sai tỳ nữ pha một tách trà, buông một câu kết thúc, tuy rằng cũng rất rất dài, nhưng chung quy lại vẫn là bảo Minh Trọng Mưu suy nghĩ chọn người, chuẩn bị đại hôn.

Sau khi nói xong hết những lời đó, thái hậu cũng mệt, mới xua Minh Trọng Mưu lui ra ngoài, chuẩn bị uống trà thông thả nghỉ ngơi, nhưng lại quên mất trà rất nóng rất bỏng, vừa uống một ngụm xuống xong, thì đầu lưỡi đột nhiên như có lửa bùng lên đốt cháy, được tỳ nữ hầu hạ ho ra đờm, rồi mới đi ngủ.

Sau khi Minh Trọng Mưu lui ra, không khỏi thở dài thườn thượt, lại nhớ tới cầm nang diệu kế Tạ Lâm tặng cho mình, bèn nghiền ngẫm đi thử mùi vị của việc phải tự mình làm lấy.

Trong ngự thư phòng xếp từng chồng từng chồng lại từng chồng tấu chương vừa cao lại vừa dày, mỗi lần Minh Trọng Mưu nhìn thấy, đều cảm nhận sâu sắc được sự phức tạp của nội dung bên trong, huống hồ là phải phê duyệt từng phần từng phần một. Minh Trọng Mưu lật giở một bản tấu trong số đó, nhìn thấy nét chữ chu sa nhỏ nhắn bên cạnh tấu chương, ngay gần đầu ra đấy, nội hàm cứng rắn, nét bút uyển chuyển, đều rất dùng sức.

Đây là chữ của Tạ Lâm.

Lại không giống chữ của Tạ Lâm.

Con người Tạ Lâm, giỏi về tâm kế, thâm sâu khó đoán, lúc bình thường, phong tình gió trăng, xa hoa phóng đãng, kiêu căng ngạo mạn, lại

muốn sao được vậy, có khả năng kéo bè kết cánh, trừ bỏ Tạ Lâm ra thì còn ai nữa?

Vì là chữ của hần, nên cũng rất giỏi che giấu, nhưng lại toát lên vẻ cuồng ngạo, nét bút tròn trịa, lại đầy đặn.

Tuyệt đối không thể giống như bây giờ, từng đường từng nét đều cương kinh có lực, giống như của một võ tướng thống lĩnh quân đội trên chiến trường sắp đối mặt với việc liều mạng chém giết, quả nhiên là chính trực đáng tin.

Minh Trọng Mưu đang mãi nghĩ, thì lại nhìn thấy nội dung trong bản tấu, vẫn là chủ sự Hộ bộ Hồ Du, buộc tội Công bộ Thượng thư Nghiêm Liễu Phương, chỉ trích việc tu sửa phủ Thượng thư của họ Nghiêm này, hết lòng hết sức, vô cùng xa hoa tráng lệ như vậy, nhưng gần đây khi tu sửa thiên điện Lô Dương các cho bệ hạ, thì lại không mấy may có chút tác phong thường ngày, Lô Dương các hoa lệ không bằng một phủ Nghiêm Thượng thư bé tí tẹo, thậm chí có nguy cơ bị sập! Lời lẽ khẩn thiết, sâu sắc mong chờ bệ hạ minh xét.

Minh Trọng Mưu lại quét ánh mắt đến lời phê bình chú giải bằng chu sa của Tạ Lâm: Nếu đúng là thật, tội này là khi quân.

Minh Trọng Mưu nghĩ tới mười chữ cấm nang đang ở trong người, lập tức dẫn bản tấu xuống, bãi giá đến Lô Dương các, thẩm tra tình hình thi công ở đó. Vì hoàng cung chỉ có ba tầng lầu nhỏ, nên Lô Dương các tuy là thiên điện, nhưng lại rất đặc biệt. Minh Trọng Mưu sau khi bước vào tiểu lâu các xong, không quan tâm đến bụi bặm đầy dưới đất, xua tay cho đám thái giám cung nữ đi theo mình lui ra, bảo bọn họ đứng chờ hầu ở bên ngoài.

Hần ném chiếc áo choàng trên người sang một bên, đi tới bên cạnh một viên gạch, đạp một cái, rồi lại đạp đạp vào bên cạnh lần nữa, chỉ có

một viên gạch khác hoàn toàn so với những viên còn lại, phía dưới rỗng không. Minh Trọng Mưu đứng bên cạnh viên gạch, đập một cái thật mạnh, viên gạch lập tức thụt xuống, một mật đạo lộ ra trước mắt Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu bước theo bậc thang đi xuống mật đạo.

Điểm đặc biệt của Lô Dương các, chính là nằm ở phía dưới có một mật thất, trong mật thất đặt rất nhiều những thứ vô cùng có giá trị mà tiên hoàng đã để lại cho hắn. Binh khí chém sắt như chém bùn, đủ các thể loại tranh chữ gốc độc bản.

Còn có cả đầu của hai vị huynh trưởng của phụ hoàng nữa.

Hoàng đế tiền nhiệm của phụ hoàng, là huynh trưởng của người, là hoàng thúc của hắn, ông ta không phải là tự nguyện thoái vị, mà là phụ hoàng đã giết ông ta, đoạt lấy, nhị hoàng huynh của phụ hoàng bất mãn, cũng muốn tranh đoạt hoàng vị cùng phụ hoàng, phụ hoàng cũng giết luôn, vì vậy mà ngôi lên được hoàng vị này.

Nhưng phụ hoàng cũng chỉ có thể làm hoàng đế được có hai năm, cuối cùng người được lợi lại là hắn.

Nơi này là bí mật của phụ hoàng, trước khi người đến Tây Thiên, mới nói lại cho hắn.

Trên thế giới này, vào lúc này, ngoài trừ Minh Trọng Mưu biết về bí mật đó, thì còn có một người nữa cũng biết.

Người đó chính là Nghiêm Liễu Phương.

Nghĩ đến đây, Minh Trọng Mưu ra khỏi mật đạo, đóng cơ quan lại, khoác áo choàng lên, bước ra khỏi Lô Dương các.

Hắn quyết định sẽ đích thân tới Nghiêm phủ một chuyến.

Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra.

Đó là lời chỉ dạy của Tạ Lâm. Không biết Tạ Lâm có biết không, vị tiểu hoàng đế vừa qua tuổi hai mươi, đã tiến được một bước dài trong việc kinh qua rèn luyện mới có được thành tựu của thuật đế vương.

XXX

Phủ Thượng thư của Nghiêm Liễu Phương, quả nhiên là đủ xa hoa, Lô Dương các mà mang ra so sánh với phủ Thượng thư của ông ta, thì đúng là một mảnh vụn, bụi bặm, quả sức nhỏ bé, thực sự không đáng để nhắc tới. Lúc Nghiêm Thượng thư quỳ trên đất hô to “vạn tuế”, run lắc lẩy bầy như một cái sàng.

Minh Trọng Mưu nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ đó của ông ta mà cảm thấy thật sự không thuận mắt chút nào, nên không cho ông ta đứng lên. Qua một lúc sau, lại cảm thấy đáng vẻ ông ta quỳ như vậy quá xấu, nên lại bảo ông ta đứng lên ngồi xuống.

Nghiêm Thượng thư xấu hổ vì đứng ngay ngời thẳng với hoàng đế đương triều, bèn tự giác lấy ra một cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên chân hắn.

“.....”

Minh Trọng Mưu nhìn vị Nghiêm Thượng thư hận không thể hóa thành một con chó con nịnh nọt lấy lòng nằm bò lên chân mình, bất giác quên sạch sẽ tất cả những lời mình định nói.

Vì thế Minh Trọng Mưu lại soạn trước một lần nữa những lời định nói trong bụng, đầu tiên lần lượt là những lời mới an ủi thần tử, sau đó lại hỏi về tình hình tiến triển của Lô Dương các, sắc mặt Nghiêm Liễu Phương liền trực tiếp thay đổi, nước miếng văng tung tóe kể lẽ mình chỉ dùng ba

ngàn lượng, mà đã tu sửa Lô Dương các trở nên rực rỡ tươi mới hẳn lên, tỏ vẻ bội phục sâu sắc trước tài tính toán tỉ mỉ chính xác cùng năng lực tiết kiệm tiền cho bộ hạ của bản thân.

Khóe miệng hoàng đế bộ hạ co giật, lại hỏi thêm câu nữa: “Vậy không biết việc tu sửa trong phủ Công bộ Thượng thư, dùng hết bao nhiêu tiền?”.

Cũng chẳng biết là Nghiêm Liễu Phương quên mất mình chính là Công bộ Thượng thư, hay đầu bị rút não, mà tướng hoàng đế đang mặc thường phục là những người anh em tốt của mình, có bí mật gì chúng ta cùng vui vẻ chia sẻ, thẳng thắn bật ba ngón tay lên. Hoàng đế bộ hạ thuận miệng đoán,

“Cũng là ba ngàn lượng?”.

Nghiêm Liễu Phương lập tức lắc đầu.

Hoàng đế bộ hạ lại đoán tiếp, “Ba vạn lượng?”.

Nghiêm Liễu Phương lại lắc đầu, nói với vẻ vô cùng thần bí:

“Ba mươi vạn, Nghiêm mỗ tổng cộng tiêu hết ba mươi vạn lượng, mới có thể tu sửa Nghiêm phủ hòm hòm như thế này đây, thật ra Nghiêm mỗ vốn dĩ định dùng năm mươi vạn lượng cơ, nhưng lại sợ bị Tạ Thừa tướng nhìn ra,”

Nghiêm Liễu Phương nói năng nghiêm túc, “Kiểu gian thần giống như Tạ Lâm, Nghiêm mỗ không muốn thông đồng làm bậy với những kiểu người đó, cho nên.....”

Minh Trọng Mưu càng nghe càng cảm thấy không đúng, tên Nghiêm Liễu Phương này từng câu từng lời đều là “Nghiêm mỗ”, ngay cả một chữ “thần” cũng không thềm nói, lại còn phê phán mệnh quan triều đình sau

lượng, cư nhiên lại sợ bị “Tạ Thừa tướng” nhìn ra, chứ không phải là sợ “bệ hạ” nhìn ra, rõ ràng là tên Công bộ Thượng thư này quá coi thường trẫm.

Trẫm là hoàng đế, trẫm không phải là anh em với người, trước mặt trẫm lại công khai không chút kiêng nể nói đến chuyện tham ô! Trẫm vốn tưởng Nghiêm Liễu Phương người là người thành thật, là người kín mồm kín miệng, nhưng người ngay cả bí mật chuyện mình tham ô cũng có thể tùy tiện nói với người khác như vậy, thì sao có thể giữ được bí mật về Lô Dương các thay trẫm và tiên hoàng được đây?

Hoàng đế bệ hạ đã định nổi giận muốn lật bàn, thì lại nghe thấy bên ngoài có người thông báo, “Úy Trì đại nhân đến.....”

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt, hiện giờ trong triều chia làm hai phe thế lực, một bên là Tạ Lâm, một bên là Úy Trì Chính, hai bên lực lượng cùng kiềm chế nhau, triều thần đứng theo đội, không có gì khác cũng chia thành hai phái. Nghiêm Liễu Phương nói không “thông đồng làm bậy” với Tạ Lâm, thiết nghĩ là.....

“Khanh ở phái trung lập?”.

Nghiêm Liễu Phương lập tức lắc đầu.

Tên tham quan này, hiển nhiên là thuộc phe của Úy Trì Chính.

Minh Trọng Mưu cười lạnh. Xem ra văn võ bá quan trong triều, chẳng tin được một ai!

Vì thế Vạn Triệu hoàng đế vung tay áo, tức giận nói:

“Quay lại chuyển lời tới Úy Trì Chính, nói rằng Công bộ Thượng thư Nghiêm Liễu Phương, biến thủ tiền của quốc khố triều đình, dựa vào quyền lực mà mưu cầu việc riêng, làm dao động lòng người, dối trên lừa dưới, lập tức lôi ra ngoài chém, Úy Trì Chính sẽ là quan giám sát việc xử trảm, giờ

Ngọ ba khắc hành hình, sau khi hành hình xong Úy Trì Chính xách đầu tới gặp trẫm!”.
“Bệ hạ oan uổng quá, bệ hạ.....”

Nghiêm Liễu Phương lập tức quỳ sụp xuống đất, ngay cả chiếc ghế con bị ngã chổng trơ cũng không quan tâm, lê đầu gối tới ôm chân hoàng đế bệ hạ gào khóc thảm thiết. Minh Trọng Mưu giờ chân đá văng ông ta ra, sai bước đi thẳng. Úy Trì Chính đang ở dọc đường nghe phong phanh hoàng đế bệ hạ muốn chém chết Nghiêm Liễu Phương, kỳ quái chẳng hiểu gì, đuổi theo hỏi:

“Bệ hạ tại sao lại phải chém Nghiêm Liễu Phương? Nghiêm Liễu Phương đã phạm phải tội gì?”.

Minh Trọng Mưu đang trong cơn giận ngập đầu, nghe vậy cũng không muốn giải thích nhiều lời, chỉ cười lạnh lùng nói:

“ Binh bộ Thương thư Úy Trì đại nhân, người đến hỏi Tả Thừa tướng trước, rồi tự khắc sẽ có quyết định.”

Trước khi trẫm tới Nghiêm phủ, chỉ muốn chém Nghiêm Liễu Phương diệt khẩu, nhưng đúng là tên Nghiêm Liễu Phương này rất hợp với tâm ý của trẫm!

Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra. Tả Lâm, giỏi lắm!

Khuôn mặt Úy Trì đại nhân vẫn cứ mờ mịt, vội vàng trước giờ Ngọ ba khắc, gửi thư cho phủ Thừa tướng, trong thư hỏi tại sao bệ hạ lại tức giận Nghiêm Liễu Phương như thế, còn muốn chém chết trọng thần của triều đình.

Mãi cho đến sau giờ Ngọ ba khắc hồi lâu, đầu của Nghiêm Liễu Phương rơi xuống đất rồi, thư của phủ Thừa tướng mới khoan thai chậm rãi

tới.

Tạ Thừa tướng kể rõ đầu đuôi việc chủ sự Hộ bộ Hồ Du buộc tội Nghiêm Liễu Phương tham ô khoản tiền dùng để tu sửa Lô Dương các để tu sửa phủ Thượng thư của bản thân, cuối cùng, chỉ thấy nét bút ngay ngắn hữu lực của Tạ Thừa tướng viết:

“Nếu Nghiêm Liễu Phương mà trở thành cánh tay đắc lực của triều đình, thì đất nước hưng thịnh xã tắc yên ổn này không cần một thần tử xấu xa dốc sức tận trung với triều như vậy, những lời của bệ hạ, không có gì phải nghi ngờ cả.”

Úy Trì Chính không biết chủ sự Hộ bộ Hồ Du này rốt cuộc là ai, bèn hỏi người bên cạnh, người bên cạnh đáp: “Hồ Du này, là chủ sự Hộ bộ, đã từng là thuộc hạ của Thừa tướng đại nhân, mọi chuyện đều nghe theo Thừa tướng đại nhân chỉ đâu đánh đó.”

Lại kết hợp với màn vừa nãy, lúc Nghiêm Liễu Phương cứ kêu gào những câu kiểu như “Bệ hạ, thần bị oan, vạn tuế thần oan uổng quá”, Úy Trì đại nhân cảm thấy, mình đã ngộ ra rồi.

Nghiêm Liễu Phương là thuộc thần dưới trướng của hãn, trước đây đứng trong đội của mình, nên không thuận mắt với Tạ Lâm, giờ Tạ Lâm mang ông ta ra khai đao, cũng không phải là không có lý.

Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính suy ngẫm một phen, món nợ của Nghiêm Liễu Phương, sẽ tính lên đầu của Tạ Lâm.

Còn Tạ Lâm thì hoàn toàn mù tịt về chuyện này.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Là Rắn Độc

“Bệ hạ, người cứ đi tới đi lui như vậy, căn bản là không giải quyết được chuyện gì hết.”

Thừa tướng Tạ Lâm triều phục vẫn chưa thay, nhắc ống tay áo lên, tay áo dài liền phủ lên mặt bàn. Hãn nhẹ nhàng cầm bút, đầu bút vừa chạm lên giấy, là giống như nước chảy mây trôi, một lúc sau, chỉ với vài nét cong lên hất xuống một bức tranh mỹ nữ liền hiện ra, cô gái trong tranh tuy rằng vẫn chưa nhìn thấy dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại có đôi mắt trong veo như nước hồ thu, ai gặp cũng động lòng.

Minh Trọng Mưu dừng bước, đứng tại chỗ, cười lạnh lùng, giễu cợt nói: “Trọng thần của triều đình ta, mà lại vô năng như vậy, thì bảo trẫm sao có thể không giận, không tức được đây?”

Hãn phất tay áo, đánh mạnh xuống bên cạnh bức tranh, vị hoàng đế bệ hạ vừa qua tuổi hai mươi, lại tự mình chấp chính chưa lâu, nên trong lòng khó giấu nổi vẻ nôn nóng bất an,

“Đó là thần tử của trẫm, thần tử của trẫm đều giống như vậy..... bảo trẫm sao có thể cam tâm chứ? Còn cả cái tên Úy Trì Chính đó.....”

Đầu bút của Tạ Lâm khựng lại, bình tĩnh hỏi: “Úy Trì đại nhân thì làm sao?” Hãn đổi một cây bút khác, tô điểm khiến cho đôi mắt của mỹ nữ trong tranh sáng thêm một chút,

“Úy Trì đại nhân là do một tay bệ hạ đề bạt, bệ hạ không thể không tin nhiệm hẳn được.”

Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, “Ngay thẳng có thừa, biến báo không đủ, đừng có nhắc đến hẳn nữa,”

vị hoàng đế bệ hạ đi tới bên cạnh Tạ Lâm, thấy hẳn bình tĩnh an nhiên vẽ tranh, nét bút trầm ổn, không mảy may có chút hoảng loạn, ngay cả một đường một vạch dư thừa cũng không có, từng cử chỉ cầm bút lên hạ bút xuống, đều gọn gàng lưu loát.

Người ta nói tranh cũng như người. Minh Trọng Mưu thầm nhủ chữ hẳn không giống người, những tranh thì thực sự rất giống, những lời người xưa nói, đúng một nửa, mà sai cũng một nửa.

Tạ Lâm quả thực có chút tài vẽ tranh. Năm đó là thám hoa lang, nhất giáp đệ tam là do tiên hoàng khâm điển, cũng không biết hoàng thượng cải trang âm thầm đi kiểm tra, thì liệu mình đây có thể thành nhất giáp tiến sĩ không nữa.

Không cần là tiến sĩ, tốt nhất là bảng nhãn, ép đến mức khiến Tạ thừa tướng của triều đình không lật nổi người.

Hoàng đế bệ hạ thấy hẳn vẽ tỉ mỉ kỹ càng, cô gái trong bức tranh được hẳn vẽ, phảng phất như người sống, nhất là đôi mắt giống như nước hồ thu kia, dường như có thể quyến rũ hớp hồn người khác.

Mà đôi mắt Tạ Lâm nhìn chăm chú vào bức họa, dáng vẻ tập trung tinh thần ấy, phảng phất như.....

Phảng phất như hẳn có xúc cảm niềm tưởng gì đó với cô gái này.

Cô gái đó là ai? Có còn sống không? Thật sự tồn tại trên đời này chứ?

..... Liệu có phải lại là một nàng tình nhân bé nhỏ của vị Thừa tướng cả đời phong lưu này không?

Hoàng đế bệ hạ cau mày, không hiểu tại sao trong lòng thấy một dòng nước chua chua âm âm dâng lên, ngay cả những lời trong miệng cũng trở nên chua lè,

“Tạ Thừa tướng cao hứng quá, chuyện trọng đại như vậy, mà nét bút vẽ, không run lấy một cái, chẳng trách mới hai mươi sáu tuổi, đã trở thành Thừa tướng, bản lĩnh bình tĩnh này, văn võ khắp cả triều đình ta ai ai cũng không bằng được Tạ Thừa tướng. Khanh nhìn bức họa xem, giai nhân sinh động trên giấy như vậy, trông cứ như đang sống, tài vẽ tranh của Tạ khanh, trẫm rất thán phục.”

Hắn dừng lại một chút, vẻ mặt lộ ra chút khác thường, “Con gái nhà ai mà có đôi mắt như nước hồ thu vậy nhỉ? Phải gặp mặt cho biết mới được. Tạ Thừa tướng hôm nào đó nhất định phải dẫn cô gái đó đến đây, để trẫm ngắm xem.”

Tạ Lâm nghe, có vẻ hoàng đế bệ hạ rất có hứng thú với cô gái này, lẽ nào muốn nạp làm thiếp? Trong lòng Tạ Lâm vừa nghĩ như vậy, thì lời đã thốt ra khỏi miệng:

“Cô gái này đã gả chồng làm phu nhân rồi, nếu như bệ hạ muốn cưới vợ nạp phi, thần có thể dâng lên những nhân tuyển tốt hơn nhiều hơn cho bệ hạ.”

Khóe miệng hoàng đế bệ hạ co giật, tên Tạ Lâm này vẫn chưa chịu thôi sao, vẫn đang suy nghĩ làm sao tìm một cô gái để trẫm nạp làm phi à?

“Trẫm không muốn lấy vợ nạp phi gì đó.”

Nạp phi rồi, nếu tên Tạ Lâm người cầm sừng lên đầu trẫm thì phải làm sao!

Minh Trọng Mưu lảng máng nhớ tới hôm trước hậu viện của mình thiếu chút nữa thì bị cháy, hai nàng phi tần cãi nhau ầm ĩ một trận lớn, tí nữa thì động tay động chân, đương nhiên việc này do thái hậu quản, nhưng thái hậu lại không quản, chỉ muốn để Minh Trọng Mưu lấy thật nhiều vợ, rồi mấy thứ kiểu như mua móc ân trạch chia đều.

Hoàng hậu không có, thái hậu không quản lý, chuyện ở hậu cung, chỉ có thể đích thân hoàng đế bệ hạ đứng ra quản thôi.

Hoàng đế bệ hạ nghĩ tới trên triều mình toàn bị Tạ Lâm chèn ép rồi, thì lúc về nhà dù thế nào đi nữa cũng nên ra vẻ là một hoàng đế uy phong, kết quả đau đầu nhức óc quá, chỉ mới nói ra chữ Tạ Lâm này với hai nàng phi tần thôi, mà uy phong ngời ngời gấp mười lần mình, hai vị phi tần không nghe lời lập tức ngậm miệng, yên tĩnh suốt mấy ngày nay, khiến cho vị hoàng đế bệ hạ không có nơi nào thị uy càng bứt rứt đến phát hoảng.

Hỏi thái hậu, thái hậu nói, tinh lực hoàng đế đã tràn trề như thế, thì chi bằng hãy chia đều mưa móc tí đi.

Minh Trọng Mưu nghĩ một lúc, cảm thấy những lời này rất có lý. Đàn ông kìm nén quá lâu, cũng rất dễ nén quá mà hóa bệnh. Sùng hạnh hậu cung một tí, cũng không phải là không được.

Kết quả Minh Trọng Mưu vừa nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều quyến rũ của Lạc phi ở cung Tấn Dương, thì cạn sạch hứng thú, “biểu tượng hưng phấn” đang tràn trề sinh lực, lập tức héo.

Hoàng đế bệ hạ sợ quá, còn tưởng mình bị bệnh, đi tìm ngự y cả ngày lẫn đêm, để hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngự ý chẩn mạch nửa ngày, lại gặt gù đặc ý nửa ngày, rồi lại mất nửa ngày vuốt râu, ngây người không nói lý do tại sao. Hoàng đế sốt ruột, cảm thấy tên ngự y này rõ ràng là đang “bõn cọt trâm”, Minh Trọng Mưu thiếu

chút nữa là trực tiếp hạ lệnh: “Lão già này lười nhác bê trễ trăm như vậy, lôi ra ngoài chém!”.

Cũng may ngự y đại nhân chậm thì chậm thật, nhưng cuối cùng vẫn rờ rà nói:

“Có thể trị được.”

Lúc ấy hoàng đế bệ hạ mới yên lòng, rửa tai cung kính lắng nghe cao kiến của ngự y đại nhân. Nhưng lại nghe thấy ngự y đại nhân thở dài, “Trước tiên thần sẽ kê cho bệ hạ một đơn thuốc điều dưỡng, bệ hạ dùng xong, nếu vẫn không được, thì bệ hạ lại truyền gọi thần.”

Đơn thuốc điều dưỡng gì? Chính là thuốc tráng dương.

Minh Trọng Mưu uống thuốc tráng dương khổ không để đâu cho hết, “biểu tượng hưng phấn” ngày thường lại càng được thể cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa là khiến hoàng đế bệ hạ bí bách đến bốc hỏa. Minh Trọng Mưu vội vàng chạy tới cung Cẩm Tú tìm Sương phi, muốn dập lửa, kết quả là lúc súng đã lên nòng —— thì lại héo.

Minh Trọng Mưu thực sự khóc không ra nước mắt, dục vọng không được thỏa mãn, thì đương nhiên là cả ngày đứng không yên, ngồi không vững, nên cũng không trách được dạo gần đây hoàng thượng hỏa khí rất nặng, nhất là khi gặp được Thừa tướng đại nhân, thì lại càng bốc hỏa kinh hơn.

Kiểu người như Tạ Lâm người khuôn mặt đừng có trắng như vậy sạch sẽ như vậy thanh tú như vậy có được không! Thần tử trong triều, có ai mà không có râu, có ai mà không để ria, chỉ có Tạ Lâm người, hoàn toàn sạch sẽ, nếu không phải giọng nói trầm khàn, thì trăm còn tưởng rằng.....

Tưởng cái gì?

Hoàng đế bệ hạ lông mày xoắn xuýt hết cả lại nhìn tổng quản thái giám Lại Xương bên cạnh, lương tâm thật sự nảy lên mấy cái, chỉ tay lên trời thề mình không tưởng gì hết.

Tạ Lâm nghe thấy bệ hạ không muốn lấy vợ nạp phi, không nhin được bật cười,

“Hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ là hoàng đế đương triều, bệ hạ quản lý việc nước, hoàng hậu quản lý chuyện nhà, đây vốn dĩ là thuận theo âm dương lẽ trời, bệ hạ nói không muốn lấy vợ nạp phi, thì đúng là đang đùa quá trớn rồi.”

Minh Trọng Mưu nghe hẳn nói vậy, trong lòng không khỏi động đậy,

“Tạ khanh đã hai mươi sáu tuổi rồi, sao vẫn chưa nghe nói đến chuyện lấy vợ? Tạ khanh lớn hơn trăm vài tuổi còn chưa lấy vợ, mà đã giáo huấn trăm như thế, nghĩa là quá phận đấy.”

Cây bút của Tạ Lâm khựng lại trên bức tranh giai nhân tuyệt sắc, một chấm đỏ tươi, lem ra trên vạt áo của cô gái, một tác phẩm đẹp đẽ, lại vì một nét bút mà hỏng cả, Minh Trọng Mưu thầm than tiếc một tiếng trong lòng, nhưng lại nghe Tạ Lâm lãnh đạm nói:

“Thần cũng đã thiếu chút nữa là thành thân, cha và anh đã định sẵn việc hôn sự cho thần từ lâu, thần vốn dĩ định sau khi thi đình được một năm, sẽ trở về quê cũ thành thân.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu bắt đầu thấy có hứng thú, “Vậy tại sao vẫn chưa thành thân với nàng ta?”

Tạ Lâm hơi ngây người hồi lâu, dường như không biết nên nói gì, lại dường như chẳng có lời nào để nói, rũ mi mắt xuống, lại cầm bút chấm chút màu đỏ nữa.

“Thần thi đỗ thám hoa không lâu, còn chưa kịp áo gấm về làng, rạng rỡ tổ tông, thì quê nhà đã hứng chịu một trận lũ lớn, vạn mẫu ruộng đang thì đều bị ngập, mấy trăm hộ gia đình dưới quê, đều bị nhấn chìm trong làn nước, không còn một ai sống sót.”

Nói xong, cây bút của Tạ Lâm, lại hạ xuống, mà trong một khắc này, cây bút của hắn không chút run rẩy, tựa hồ như đã vượt qua được cơn ác mộng dây dưa suốt nửa đời người vậy.

“‘Hắn’ cũng vậy,” Tạ Lâm vừa vẽ vừa khẽ than, “Thần chưa từng thấy mặt hắn, dường như sắp quên mất khuôn mặt của hắn rồi.”

(Trong tiếng Trung, đại từ chỉ đàn ông (他) và phụ nữ (她) tuy cách viết khác nhau nhưng lại có cách đọc giống nhau, đều là “tā”.)

Minh Trọng Mưu sững sờ, trong lòng thầm nhủ một tiếng hổ thẹn. Lúc ấy mới nhớ ra lúc trước có người từng đặt điều sau lưng, nói Tạ Lâm tuy giờ quyền khuynh triều dã, uy chấn thiên hạ, nhưng người thân lại sớm chết hết cả, hiển nhiên là có số cô độc sát mệnh, khắc chết người thân thiếu thốn tình cảm.

Nghe Tạ Lâm nói những lời này, hiển nhiên là một năm đó, Tạ Lâm chưa về quê báo tin vui cho người trong nhà, thì đã nghe tin tất cả người thân đều chết thảm trong tai ương.

Một năm đó, Tạ Lâm bao nhiêu tuổi?

Bấm đốt ngón tay tính toán, Tạ Lâm vào triều đã được mười năm, mười năm trước, Tạ Lâm mới chỉ mười sáu.

Mười sáu tuổi thi đỗ thám hoa, mười sáu tuổi mất đi tất cả những người thân trong gia đình.

“Trong từ đường của tệt xá, vẫn còn thờ cúng bài vị của họ,” Tạ Lâm nói,

“Thần thường xuyên đi báỉ tế, nhớ đến những lời họ đã dạy mình, ‘có công với xã tắc, hưởng lợi thiên thu’, thần tuy rằng ngu muội, nhưng không lúc nào dám quên.”

Đang than thở, thì tay đã thu lại cây bút, hoàn thành xong bước cuối.

Đã không lúc nào dám quên lời răn dạy của người thân, vậy sao còn trở thành một gian thần?

Minh Trọng Mưu đang nghĩ, nhưng lại thấy Tạ Lâm đã nhanh chóng hoàn thành xong bức tranh, bèn cẩn thận quan sát.

Vạt áo rộng tà áo dài, tư thái thướt tha, khuôn mặt mỹ lệ, sở hữu ánh mắt phong tình như nước hồ thu.

Đúng là một bức tranh mỹ nữ quá đẹp, Minh Trọng Mưu đã từng gặp rất nhiều những họa sĩ có tài nghệ siêu việt nhất, nhưng cũng không bì được với sự kỹ càng tỉ mỉ của Tạ Lâm.

Ngay cả vết mực màu đỏ loang ra do vừa nãy Tạ Lâm bất cẩn, cũng được hấn đè lên một lớp hoa văn màu đỏ dày hơn đậm hơn, nên không còn nhìn thấy vết tích gì nữa.

Minh Trọng Mưu cầm lấy bức họa, giơ lên trước mặt lắc lắc vài cái, rung rung mấy lần, đang thưởng thức rất vui vẻ, thì lại nghe hấn hoảng hốt kêu lên một tiếng,

“Ôi trời, quên mất vết mực vẫn còn chưa khô, xong rồi xong rồi, chảy hết xuống rồi!”.

Tạ Lâm vội vàng chạy lại gần, nhìn thấy vì Minh Trọng Mưu dùng sức rung lắc, nên những giọt mực chưa khô trên bức họa đã chảy cả xuống, từng giọt từng giọt che mất khuôn mặt của cô gái trong tranh.

Thừa tướng Tạ Lâm bụng dạ rộng lượng, giận quá mà bật cười, “Bệ hạ có biết tại sao thần phải vẽ tranh không?”.

Sắc mặt Minh Trọng Mưu tái đi, vì hắn vừa nhìn thấy vị Thừa tướng Tạ Lâm trước giờ vẫn luôn dịu dàng nho nhã, trong thoáng chốc khi nheo mắt lại mỉm cười, dáng vẻ khôn ngoan, trông giống hệt một con rắn độc đang rình chờ cơ hội để tóm con mồi, mà hắn lại chính là con mồi đó.

Hắn lắc lắc đầu theo bản năng.

Nhưng thấy trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ sáng bóng của Tạ Lâm, đang thoáng nở một nụ cười tuyệt không có chút mảy may dịu dàng nào. Tạ Lâm nói:

“Bệ hạ, thần thích vẽ tranh, một là vì muốn trau dồi tâm lý cảm xúc, hai là vì muốn bút pháp được vững chắc, ngón tay được ổn định, cõi lòng được bình tâm. Bệ hạ đã mong muốn dù Thái Sơn có đổ cũng không đổi sắc mặt, đã hy vọng lấy việc siêng năng cần cù để quốc thái dân an, thì kỹ thuật vẽ tranh này, bệ hạ nhất định phải học cho bằng được.”

Tạ Lâm liếm liếm môi, cánh môi khô nẻ vì được nước bọt tươi nhuận, mà trở nên đỏ hồng tươi tắn.

Minh Trọng Mưu liền thấy rùng mình, con rắn này không phải là rắn độc bình thường, mà là một con rắn nước, ẩn chứa kịch độc.

Tạ Lâm sáp lại gần hắn, nhẹ nhàng nhả từng chữ từng chữ ghi thù:

“Thần, nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ, quyết không phụ sự kỳ vọng trở thành bậc minh quân một thời của bệ hạ.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giáo Dục Là Vấn Đề Khó Khăn

Hoa sơn trà từng bông lớn bông lớn, nở ở khắp mọi nơi. Giữa cảnh trời với những cánh bướm bướm sắc sỡ chuồn chuồn bay múa, thướt tha nhẹ nhàng. Mạch nước trong suốt chảy siết, lượn vòng quanh khe hở giữa những cánh hoa sơn trà, mềm mại uyển chuyển.

Minh Trọng Mưu vô cùng thích thú ngắm nghía bức họa mình tự vẽ, tổng kết thành bốn chữ: Ý vị tuyệt vời.

Lạc khoản cũng nhất định phải viết cho thật đẹp, như vậy mới thể hiện được uy nghi của hoàng đế Vạn Triệu của triều đình ta.

(Lạc khoản là dòng chữ viết nhỏ để tên họ và ngày tháng ở trên các bức họa hay các bức đối tượng.)

Minh Trọng Mưu nhắc bút, phất ống tay áo dài, đang muốn lạng lẽ viết, thì lại phát hiện ra quá khó để hạ bút.

Trước đây, chữ của hoàng đế Vạn Triệu là theo lối chữ Thảo tùy hứng bừa bãi, nét bút vô cùng mạnh mẽ cứng cáp, từng đường từng nét đều thể hiện rõ ràng phong phạm của con nhà võ.

(Chữ Thảo là lối chữ được viết rất nhanh, bút pháp phóng khoáng, khác với chữ Khải – kiểu chữ chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc, nhưng phải viết rất nhiều nét thì chữ Thảo lại có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét.)

Minh Trọng Mưu từ nhỏ đã chỉ có một ước mơ là khoác áo giáp thống lĩnh binh lính, xông pha nơi chiến trường, liều mạng với kẻ địch. Nước Di sang xâm phạm, Minh Trọng Mưu chỉ là không thèm chấp, đọc từng cuốn từng cuốn binh thư, lại nghiên cứu từng cuốn từng cuốn, quên ăn quên ngủ, hận không thể an giấc ngàn thu cùng chúng, luyện võ cũng giống như vậy, Vĩnh Lưu hoàng đế, tức huynh trưởng tiên hoàng, đã từng mời thầy dạy võ xuất sắc nhất trong thiên hạ, truyền thụ võ nghệ cho Minh Trọng Mưu, Minh Trọng Mưu nhớ tới quãng thời gian ở trên chiến trường, nên đối với các loại binh khí cán dài như kích, thương, đều muốn sao được vậy, giao đấu với người khác, khoan không nói tới thân phận hoàng tử của hắn, khiến người khác cố ý muốn nhường, thì cũng chẳng có ai có thể địch lại được ba bốn chiêu của Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu thường nói với mọi người rằng: “Đời người quý giá, đạo lý võ thuật rộng lớn, trăm không hiểu hết được.” Vậy là đủ để thấy lòng si mê của hắn đối với võ thuật.

Bởi vậy chữ của Minh Trọng Mưu cũng thiên về mực đậm, thiên về cứng cáp, thiên về tùy hứng.

Đây cũng là chính là nguyên nhân hắn không nói gì đã trực tiếp đề bạt phó tướng Úy Trì Chính thân từng làm thủ vệ ngoài biên tái trở thành Binh bộ Thượng thư.

Nhưng ngày hôm trước, Tạ Lâm bắt hắn vẽ công bút, tịnh tâm dưỡng khí, “Bệ hạ cái gì cũng tốt, duy chỉ có tính bạo lực quá nặng, trọng võ, nhưng không trọng mưu kế, kích động, không biết sử dụng tâm cơ. Bệ hạ đã muốn dù Thái Sơn có sập mặt vẫn không biến sắc, thì ngày thường tâm phải tĩnh, nôn nóng hấp tấp sẽ tự mất đi, cổ nhân nói, tu thân dưỡng tính, gặp chuyện tất sẽ không kinh sợ, bệ hạ hãy tự mình suy nghĩ thêm.”

(Công bút là lối vẽ có từ xưa, trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao để càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này

tỉ mỉ, công phu, trau chuốt đến từng chi tiết nhỏ.)

Nói xong, Tạ Lâm liền lấy công bút ra để làm mẫu, hướng dẫn Minh Trọng Mưu vẽ tranh, từng đường nét từng bức họa đều có dụng ý cả.

Rồi lại để Minh Trọng Mưu tự luyện tập, đích thân vẽ vài bức, từ từ nắm vững các kỹ năng.

Mỗi lần Minh Trọng Mưu vẽ tranh không biết cách trau chuốt sao cho tinh tế tỉ mỉ, Tạ Lâm đều lấy tay mình giữ lấy tay hắn, hướng dẫn từng nét từng nét một.

Lúc ôn hòa, khi bình tĩnh.

Trong lòng Minh Trọng Mưu thấy rúng động, mu bàn tay dường như cảm nhận được lòng bàn tay ấm nhuận của Tạ Lâm ngày hôm đó dính lên tay mình. Tay Tạ Lâm nhỏ hơn tay hắn rất nhiều, ngón tay thanh mảnh vô cùng, đầu ngón tay mịn nhẵn, chỗ khớp thường cầm bút, có một lớp chai, rõ ràng là ngày thường rất hay viết lách.

Mấy năm trước, hắn cũng giống như vậy, dạy mình viết chữ, thư pháp. Tạ Lâm từng nói:

“Thư pháp, cũng giống như người đi đường, đứng phải nghiêm, đi phải ngay, từng nét ngang từng đường móc càng phải ngay ngắn thẳng tắp, người ngay ngắn, thì nét bút cũng ngay ngắn.”

Vì thế Minh Trọng Mưu luyện tay tuy rằng tùy hứng bừa bãi, nhưng chữ lại “đi phải ngay, đứng phải nghiêm”

Nhưng trẫm sao lại không cảm thấy thư pháp giống như người đi đường nhỉ? Ân sư ngày đó, thì ngày nay lại là gian thần của triều đình, còn dạy bảo trẫm, đi phải ngay, đứng phải nghiêm nữa cơ à?

Thật đúng là nực cười.

Mấy ngày này luyện công bút, Tạ Lâm nhấn mạnh tính Minh Trọng Mưu bạo lực nóng nảy, nên toàn phải luyện môn này.

Đừng thấy Minh Trọng Mưu đặc ý mà lầm, bức tranh chim chóc hoa cỏ trước mặt này, cũng là do Tạ Lâm cầm tay Minh Trọng Mưu để vẽ, từng chút từng chút phác thảo một hiện ra. Tạ Lâm muốn Minh Trọng Mưu chỉ vẽ tranh theo lối công bút, nhưng lại không nhắc gì đến việc lạc khoản có phải cũng cần dùng lối chữ Khải, chữ Lệ tinh tế tỉ mỉ không.

(Chữ Lệ là kiểu chữ thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ thứ 3 và 2 TCN.)

(Chữ Khải là cải biến từ chữ Lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 3 CN. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong số các kiểu viết chữ Hán hiện nay.)

Kiểu chữ Thảo bừa bãi này mà rơi xuống bức tranh kia, Minh Trọng Mưu cứ cảm thấy dường như có đôi chút không ổn.

Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc chẳng viết được chữ nào.

Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, quăng cây bút sang một bên, tự nhủ qua hai ngày nữa năm chắc được yếu lĩnh của chữ Lệ chữ Khải rồi, sẽ đề lạc khoản sau.

Minh Trọng Mưu đang suy nghĩ lung tung, thì lại nhìn thấy tổng quản nội giám Lại Xương, thở hồng hộc chạy từ ngoài cửa lớn vào, khuôn mặt trắng trẻo nần nẫn của gã thái giám ba mươi tuổi đỏ hây hây, nhìn trông rất hay, ngay cả chiếc mũ cũng nghiêng lệch sang một bên. Vì cuống quýt, nên sực chút nữa là hai chân xoắn cả lại với nhau, cả người loạng choạng.

Minh Trọng Mưu nạt: “Sao lại hoang mang hoảng loạn như thế hả, có việc gì!”.

“Bệ hạ!”

Lại Xương nhếch miệng, dường như muốn cười, nhưng lại có vẻ như sắp khóc, hân quý sụp xuống sàn,

“Bệ hạ, đại tướng quân..... đại tướng quân ngài ấy.....”

Minh Trọng Mưu cả kinh, “Đại tướng quân làm sao?”.

“Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân ngài ấy.....” Lại Xương thở hổn hên, “Ngài ấy hồi triều rồi!”.

X__X

Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, từ giờ trở đi sẽ hồi triều.

Đối với Đại Sở mà nói, đây là đại sự. Và cũng là đại sự khiến lòng người rạo rức.

Hầu Thiết Tranh tuổi đã ngoài tứ tuần, lúc hai mươi tuổi, đã ở chốn sa trường, trải qua hai mươi năm, mới leo được chức vị như ngày hôm nay, binh mã đại quyền tất cả đều quy về dưới trướng của ông ta. Người cũng như tên, cuộc đời suốt mấy chục năm liêu mạng chém giết với nước Di, khiến cả người ông ta cứng rắn như sắt thép, hoàn toàn không chút sợ hãi, cao lớn sừng sững cùng năm tháng, trong mắt của vị đại tướng anh hùng mọi việc chẳng có gì đáng để e ngại.

Đừng thấy Ủy Trì Chính giờ trong triều đang hữu dụng mà lầm tưởng, trong mắt những người có tâm tư riêng thì, người có thể tranh cao thấp với Tạ Thừa tướng, chỉ có duy nhất Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân mà thôi.

Tất cả mọi người đều chú ý đến phản ứng của Thừa tướng Tạ Lâm.

Nhưng lại nghe nói hôm đó ở phủ Thừa tướng, khi có sứ giả tới, báo cáo chuyện đại tướng quân hồi triều cho Tạ Lâm.

Lúc ấy Tạ Lâm đang vẽ tranh, sau khi nghe tin này xong, tay cầm bút cũng không hề dừng lại, hần chỉ khẽ cười khẩy, và không nói gì thêm.

Nụ cười khẩy ấy, hàm nghĩa quá nhiều, khiến người ta phải suy đoán suốt một thời gian dài.

Những người hiểu hàm nghĩa của nụ cười ấy, thì đoán rằng, đại tướng quân hồi triều, hiển nhiên là có ý do của nó.

Lý do đó là gì?

Hầu Thiết Tranh trấn giữ biên cương mười mấy năm, nhưng suốt cả một thời gian dài lại không thể giải quyết được nước Di. Từ một nước nhỏ, dần dần phát triển thành một nước lớn, và còn có xu thế lớn thêm nữa. Vì muốn bình ổn khói lửa chiến tranh, cư nhiên lại phải sử dụng đến con gái trong nhà, dùng loại chính sách hòa thân khom lưng quỳ gối với một đất nước nhỏ bé hơn.

Đó là sai lầm của Hầu Thiết Tranh.

Hơn nữa, giờ thiên hạ vừa mới yên ổn, con gái của đại tướng quân Hầu Vận Vi gả cho vua nước Di xa xôi, mang theo kỹ thuật canh tác nông nghiệp, dập tắt khói lửa chiến tranh.

Nghĩa là võ lực của đại tướng quân Hầu Thiết Tranh hoàn toàn vô dụng.

Trấn giữ biên cương? Triều đình sâu sắc cảm nhận được rằng ông ta là người tài nhưng dùng không đúng chỗ.

Binh mã đại quyền tất cả đều ở trong tay tướng quân, triều đình cảm thấy cực kỳ bất an, nên phải triệu hồi. Đoán rằng, chỉ cần tìm thời gian thích hợp một chén rượu tước mọi binh quyền, hoặc là nghiêm trọng hơn, tống ông ta vào ngục, bịa ra một tội danh nào đó, chém ông ta rơi đầu. Nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là một vết sẹo to bằng cái bát thôi mà, trong sử sách sẽ viết đẹp đẽ cho ông ta một chút, vậy là được rồi.

Thế nên lần này Hầu Thiết Tranh hồi triều, không chỉ là chưa chắc được thăng quan tiến chức, mà sợ là còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Nhưng ông ta lại không thể không quay về. Chỉ cần ông ta muốn giữ lại cái mạng này, nghĩ tới việc ít nhất cũng được lưu danh sử sách, thì ông ta phải quay về.

Những điểm này, e là Tạ Lâm đã nhìn thông hiểu thấu được từ lâu rồi, vì thế nên mới cười khẩy.

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh đã như cá nằm trong rọ, yết hầu đã sớm bị Tạ Lâm không chế chặt chẽ trong lòng bàn tay, chỉ thiếu xiết một cái nữa mà thôi.

Mà ngược lại, hoàng đế Vạn Triệu vừa qua tuổi hai mươi, nhưng tâm hồn vẫn còn hơi non.

Đại tướng quân hồi triều, hùng dũng oai phong bước vào Quan Trung, oai phong hùng dũng tiến vào kinh thành. Đội quân của đại tướng quân, quanh co kéo dài dằng dặc đến hơn ba mươi mấy dặm, quan trọng là một nửa đội quân Hầu Thiết Tranh chia ra vẫn còn đang đóng tại biên cương.

Hầu Thiết Tranh đang ở độ tuổi ngoài tứ tuần, phong thái hiên ngang, hai chân cưỡi trên mình ngựa, ánh mắt không hề liếc ngang liếc dọc, sống lưng thẳng tắp như một cây thương, hai hàng mày dày rậm, nắm chắc chắn phía trên đôi mắt lấp lánh có thần. Không ai có thể hoài nghi, người đang ở tuổi ngoài bốn mươi kia, lại không phải là binh mã đại nguyên soái.

Minh Trọng Mưu thân là hoàng đế, nên đã đích thân ra nghênh đón, cũng không chịu thua kém chút nào, hơn nữa hấn anh dũng ngời ngời, mặt mũi lẫm tử tuấn tú, tuy đang cơ chưa lâu, tự mình chấp chính chưa lâu, nhưng đã rất có phong phạm của bậc đế vương, khiến người khác phải nể phục.

Hầu Thiết Tranh lập tức xuống ngựa, hô to “Bệ hạ”, vừa nói được hai chữ, thì đã nghẹn ngào không thốt nổi lên lời. Những thuộc hạ khác thấy đại tướng quân xuống ngựa, nên cũng nhất loạt xuống ngựa theo, khấu đầu với hoàng đế Vạn Triệu, không ngừng hô “Vạn tuế”.

Người ngựa đại tướng quân dẫn theo rất đông, người nào người nấy đều hét to vạn tuế, bách tính thấy vạn tuế, cũng khấu đầu, nhất thời, chốn kinh thành trọng yếu, tiếng hô vạn tuế vang lên không ngớt.

Đi theo phía sau Minh Trọng Mưu chính là Binh bộ Thượng thư Ủy Trì Chính, nhìn thấy thượng cấp trực tiếp của mình ở ngay trước mắt, không kìm được lệ nóng dâng lên hốc mắt, nếu không vì e ngại thân phận, thì chỉ sợ là cùng quỳ sụp hai chân xuống trước đại tướng quân rồi, sau đó sẽ nâng chén cười nói vui vẻ, đàm đạo dưới ánh nến, nói những chuyện trên dưới năm ngàn năm, kể việc cũ, bàn việc ngày nay trong triều, thề tận trung với xã tắc, tận trung với bệ hạ.

Minh Trọng Mưu chấp tay, xúc động mỉm cười, thản nhiên nhận lễ, giờ phút này, ít nhất là trong giờ phút này, vị hoàng đế Vạn Triệu vừa qua tuổi hai mươi, đã thể hiện được hết mọi uy nghi, vạn người khấu đầu với mình, đều là cam tâm tình nguyện cả. Qua một lúc lâu sau, Minh Trọng Mưu mới cho tất cả bình thân, sai bước đến, vỗ vai Hầu Thiết Tranh,

“Hầu tướng quân là trọng thần lương tướng của triều đình ta, là công thần của trăm, trăm nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho khanh.”

Mọi người đều tưởng rằng, thời điểm Hầu Thiết Tranh đặt chân đến kinh thành, thì cũng là lúc ông ta bị tước binh quyền, ai ngờ, thái độ Minh Trọng Mưu thân nhiên, lập tức ban thưởng ban nghìn lượng hoàng kim, thưởng áo bào đỏ, cùng ngồi với vua, cùng uống chung một vò rượu, đãi ngộ như là mấy Thừa tướng Tạ Lâm vậy —— Chỉ sợ là Tạ Lâm cũng chưa được từng được hưởng đãi ngộ tốt như thế.

Rượu đang uống đến độ ngà ngà say, thì Minh Trọng Mưu đột nhiên nhớ tới Tạ Lâm, nhìn khắp xung quanh, lại không thấy bóng dáng Tạ Lâm đâu, không khỏi cau mày, ngoắc ngoắc tay với Lại Xương, thấp giọng nói:

“Tạ Thừa tướng đâu?”.

Lại Xương nhớ tới ngày hôm qua, lúc đến phủ Thừa tướng, nói rằng bệ hạ muốn Thừa tướng và bệ hạ, cùng nhau nghênh đón Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, nhưng Tạ Lâm vẫn vẽ tranh vờn vàng như Thái Sơn, lúc vung bút, cũng không biết đã nghĩ gì, mà đột nhiên đúi mắt mang theo ý cười. Lại Xương sợ nhất là nụ cười của Thừa tướng đại nhân, bèn vội vàng lấy tay bưng kín mắt lại. Lúc ấy chỉ nghe Tạ Thừa tướng nói:

“Ông quay về nói với bệ hạ, rằng Tạ Lâm thân thể không khỏe, nên phải ở nhà nghỉ ngơi.”

Lại Xương nhớ lại, nên cũng đọc theo,

“Bẩm bệ hạ, Thừa tướng đại nhân nói, thân thể ngài ấy không khỏe, chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi, lấy việc vẽ tranh để tu thân dưỡng tính, không thể đến được.”

“Vẽ tranh?”

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt lại, “Vẽ tranh gì?”.

Lại Xương dần dần không biết cái miệng rộng của bản thân đã nói sai, khơi lên lửa giận của hoàng đế bệ hạ, hấn ra sức nhớ lại, ra sức tìm kiếm lời hay ý đẹp:

“Nô tài thấy, hình như là tranh sơn thủy, nước và mực được pha rất đều nhau, Thừa tướng đại nhân vừa vung bút, là bức tranh lập tức được hoàn thành, khiến người ta chỉ xem thế là đã thấy đủ rồi. Cảnh sông núi nước non, nô tài nhìn vào, liền cảm thấy tâm trí dường như rộng mở, trong lòng giống như thể đột nhiên ngộ ra điều gì đó, Thừa tướng đại nhân quả nhiên là người có tấm lòng rộng lớn.”

Ngụ ý trong đó, đương nhiên là Tạ Lâm là người có tấm lòng rộng lớn, tuyệt không phải là vì đại tướng quân hồi triều mà cảm thấy bị gạt bỏ. Ngài ấy không tới đích thân cùng nghênh đón đại tướng quân, quả thực là vì thân thể không khỏe.

Nhưng có vẻ Minh Trọng Minh không nghe ra được ngụ ý trong những lời này, chỉ nghĩ Tạ Lâm pha nước và mực vẽ với nhau để vẽ tranh, hiển nhiên là kỹ thuật tả ý rồi.

(Tả ý là lối vẽ chủ trương dùng hội họa để diễn tả tư tưởng, không phải để truyền thần sự vật. Mọi vật được vẽ theo cái thấy bằng tâm tư của họa gia, thể hiện chính tâm hồn của tác giả. Bức tranh nói lên tâm tư, cảm xúc, dao động, thái độ của chính con người. Lối vẽ này tương tự lối vẽ biểu ý của Tây phương, trái ngược với lối vẽ công bút.)

Tạ Lâm nghiêm túc ra lệnh cho mình luyện vẽ công bút, nói cái gì mà tính khí bạo lực, thiếu kiên nhẫn, phải tu thân dưỡng tính, gặp biến không sợ hãi. Hại bản thân hấn phải dè dặt cẩn thận, dùng bút phác thảo, tỉ mỉ miêu tả, chỉ sợ vẽ sai nét nào đó, vẽ một bức tranh, mà cần đến mấy canh giờ liền. Ngay cả lạc khoản, gần như là phải từ bỏ lối chữ cuồng Thảo mà bản thân thường dùng, nghĩ rằng sẽ dùng lối chữ Lệ nhỏ công bút để viết.

Việc này đối với người trọng võ khinh văn như Minh Trọng Mưu mà nói, quả thực chính là lấy mạng hăn.

Nhưng bản thân Tạ Lâm thì sao, lại dùng kỹ thuật vẩy mực tả ý, tức là lối vẽ chỉ cần vẽ ý của bức tranh, nhưng lại không cần đến kỹ thuật tỉ mỉ tra chuốt.

Thế mà Tạ Lâm lại nói, đó cũng là cách tu thân dưỡng tính hả?

Vậy thì sao không dạy cho mình? Ngược lại còn bảo mình học vẽ công bút, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy những kỹ thuật mình học thật là đàn bà, dùng hết tâm trí mà vẫn sâu sắc cảm thấy uất nghẹn.

Bởi vậy có thể thấy, hoặc là Tạ Lâm đang lừa gạt mình, hoặc là muốn bõn cọt với đương kim hoàng đế.

Kỹ thuật công bút và tả ý, đều có thể tu thân dưỡng tính, nhưng Tạ Lâm lại chỉ dạy mình học thứ kỹ thuật công bút nghẹn họng đó.

Lừa gạt và bõn cọt, thì đều là đại bất kính.

Hoàng đế Vạn Triều hoàn toàn không ngờ được rằng bốn chữ “tu thân dưỡng tính” kia, là những câu dư thừa, những từ mà Lại Xương không nên nói ra nhất, nên đã bị sự “đại bất kính” của Tạ Lâm chọc tức khiến cho cả người phát run.

Thân hình cao lớn thấp tắp của Minh Trọng Mưu, liền đứng bật dậy, cầm vò rượu ném đập vào chiếc bàn bằng đất nung bên cạnh, vỡ tan thành, dọa khiến Hậu Thiết Tranh ngồi gần đấy giật mình nhảy dựng lên, sau đó tức giận quát:

“Lại Xương, mời Tạ Thừa tướng từ trong phủ Thừa tướng tới đây cho trẫm.”

Lại Xương thấy bệ hạ nổi cáu, đang định vãi ra quần mà đi, thì lại nghe Minh Trọng Mưu cười lạnh nói:

“Nhớ bảo Tạ Lâm ôm theo bức tranh của hãn tới, trẫm muốn để các thần tử của trẫm cùng được quan sát,” hãn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Kỹ thuật tả ý cao siêu của Tạ thừa tướng!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tới Khoe Xấu

Bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, kẻ làm thần tử, đương nhiên chỉ có thể câm như hến.

Buổi tiệc vốn dĩ còn đang ăn uống linh đình, mọi người ai nấy bắt chuyện bàn tán kính rượu, náo nhiệt gì đâu, nhưng lại bị cơn giận bùng bùng của hoàng đế mà kinh hãi, thiếu chút nữa là bất nhã vãi cả rượu ra đất. Buổi tiệc nhất thời chỉ còn lại sự im lặng.

Minh Trọng Mưu mãi lo tức giận, nên cũng không nghĩ tới chuyện an ủi trái tim đang hoảng loạn của các thần tử.

Bảo vị Thừa tướng đại nhân cao ngạo tự kiêu mang theo bức tranh yêu quý của mình đến cho các vị đại thần, và đặc biệt là đối thủ chính trị của hắn là Hầu Thiết Tranh cùng thượng ngoạ, thì chỉ sợ rằng tên cáo “già” này tức đến ngay cả mũi cũng phải xì ra khói cũng nên?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Minh Trọng Mưu không nhịn được liền nhếch lên.

Quần thần nhìn thấy nụ cười kỳ dị của thánh thượng, không biết là đang nghĩ gì, trong lòng đều không tìm được liền nảy sinh cảm giác kỳ quặc —— Không phải bệ hạ bị lây bệnh của Thừa tướng đấy chứ, sao nụ cười lại khiến người ta thấy ớn lạnh thế?

Cuối cùng lại là đại tướng quân Hầu Thiết Tranh phá vỡ sự im lặng, bảo một tỳ nữ bên cạnh rót đầy rượu, cười lớn nói: “Thần thường xuyên đóng quân ngoài biên tái, rượu uống đều là những loại rượu mạnh, cũng là những loại không ngon, một khi uống xuống dưới yết hầu rồi rất dễ bị tắc dạ dày, mạnh thì đúng là mạnh thật, nhưng lại không có danh tiếng gì, duy chỉ có loại rượu ngon bệ hạ ban cho thần, uống xuống họng hương thơm nồng đậm cả khoang miệng, dư vị vô cùng, xứng đáng là rượu thượng hạng, đa tạ bệ hạ đã ban thưởng.”

Minh Trọng Mưu lúc ấy mới tỉnh táo lại, cũng cười nói:

“Xem ra Hầu tướng quân thực sự rất am hiểu về rượu, không biết Hầu tướng quân có thẩm được loại rượu này là loại nào không?”.

Hầu Thiết Tranh nhớ lại hương vị nói:

“Tương cốc kê xuân ủ trong mười tám năm, thần ngửi mùi, là đã nhận ra được ngay.”

Hoàng đế bệ hạ nghe xong, lập tức long nhan vui vẻ hẳn lên,

“Giỏi, giỏi, giỏi lắm, Hầu Thiết Tranh quả thật là người am hiểu về rượu, không hổ là Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân của triều đình ta.”

Nói đoạn, cũng bảo tỳ nữ rót rượu thật đầy, uống cạn một hơi đầu tiên, quần thần thấy bệ hạ trực tiếp uống cạn như thế, đều vội vàng nối theo sau, nhất thời khiến âm thanh mọi người rót rượu cho nhau vang lên ồn ào không dứt, những người không có tỳ nữ tới rót rượu giúp, thì đơn giản là tự mình nhắc vò rượu, rót vào bát của mình, nhanh chóng uống cạn.

Từ nhỏ lòng dạ Minh Trọng Mưu đã hướng về sa trường, luyện võ, đọc binh thư, đều là vì muốn trở thành danh tướng một thời. Hẳn cũng kính trọng ngưỡng mộ các danh tướng nhất, đây là lần đầu tiên hẳn được nhìn thấy binh mã đại nguyên soái của nước Đại Sở, lần đầu tiên gặp Hầu Thiết

Tranh, nên đương nhiên trong lòng rất vui, lửa giận đối với Tạ Lâm lúc vừa nãy, không hiểu vì sao cũng vơi đi khá nhiều.

Lúc này, lại nghe Hầu Thiết Tranh chậm rãi nói:

“Mấy năm nay thần trấn giữ ngoài biên tái, nghe được tin tức chấn động triều đình, Vĩnh Lưu bệ hạ tạ thế, tiên hoàng băng hà, hôm nay, tận mắt nhìn thấy bệ hạ, thấy cử chỉ người anh minh quyết đoán, thần cảm nhận sâu sắc rằng cái ngày mà Đại Sở nhất định sẽ lớn mạnh thẳng tiến về phía trước hơn nữa, triều đình rửa sạch được nỗi nhục ngày trước, uy chấn khắp thiên hạ sẽ không còn xa nữa.”

Minh Trọng Mưu nghe thấy những lời này, liền đặt chén rượu xuống. Hiện giờ triều chính của Đại Sở do Tạ Lâm nắm quyền, thời gian Minh Trọng Mưu tự mình chấp chính vẫn còn ngắn, giờ Hầu Thiết Tranh nói những lời ấy, hiển nhiên là vẫn còn quá sớm. Hầu Thiết Tranh nhắm vào ai, muốn thể hiện suy nghĩ gì, đương nhiên là trong lòng Minh Trọng Mưu hiểu rất rõ.

Gian thần Tạ Lâm, thân ngồi ở vị trí Thừa tướng, chức vụ giám quốc, nhưng lại tham ô hối lộ, họa loạn triều chính, tham lam vượt quyền, nắm giữ ngọc tỷ phê duyệt tấu chương, quả thực là lòng lang dạ thú. Minh Trọng Mưu tuy là hoàng đế, nhưng người nắm quyền thực sự của Đại Sở, lại là Tạ Lâm. Những lời này của Hầu Thiết Tranh, hiển nhiên là đang nói bệ hạ nên là bệ hạ, không bao giờ được để thần không ra thần, vua không ra vua, hỗn loạn quân thần triều cương.

Nhưng, Minh Trọng Mưu cũng biết rằng, hiện giờ vẫn chưa phải là thời cơ để loại trừ tên gian thần này.

Thời gian bản thân hắn chấp chính còn ngắn, vẫn cần có Tạ Lâm dìu dắt dạy bảo, mà đại đa số triều thần đều dựa vào Tạ Lâm, thế lực vây cánh của hắn cực kỳ lớn, khó trừ khó diệt, lại càng khó nắm chắc, rút dây động

rừng, nếu như không cẩn thận, sẽ khiến căn cơ Đại Sở bất ổn, bản thân sợ rằng sẽ thành tội nhân thiên cổ của Đại Sở mất.

Vì thế kế sách hiện giờ, chỉ có kiềm chế. Đó cũng là một trong những nguyên nhân hẳn không đợi ý kiến phúc đáp của Tạ Lâm, đã trực tiếp đề bạt Úy Trì Chính.

Hơn nữa là.....

Bản thân hẳn vẫn còn nhớ tới ngày hôm đó, Tạ Lâm nắm lấy tay hẳn, giúp hẳn vẽ tranh công bút. Lông mi của Tạ Lâm rất dài, lúc rèm mi khẽ khàng rủ xuống, vừa vắn che kín đôi mắt ấy, tạo thành một bóng râm. Minh Trọng Mưu hơi hơi cử động ngón tay, giây phút ấy, hẳn vẫn còn nhớ nhiệt độ ấm áp của ngón tay Tạ Lâm.

Nếu Tạ Lâm thất bại, không chỉ thế lực nghiêng ngả, mà ngay cả tính mạng, sợ là cũng không giữ được. Kiểu người như vậy, e rằng có muốn cũng chẳng thể gặp.

Hoàng đế Vạn Triệu nắm chặt chén rượu, cố gắng phớt lờ cảm giác trống rỗng như lồng ngực vừa bị nạo khoét.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói chói tai của tên thái giám từ xa truyền tới, “Thừa tướng Tạ Lâm đến.....”

Mỗi lần có yến tiệc như tiệc mừng công chẳng hạn, Đại Sở đều yêu cầu thái giám phải báo danh tính chức quan của các vị đại thần, để hoàng đế bệ hạ và quần thần được biết, ngày thường thì việc này đã thành quen từ lâu, nhưng trong giờ phút này lại như sấm đánh bên tai, chấn động đến mức trong lòng mọi người tựa như có tiếng nổ tung cực to vừa vang lên.

Lại nhìn thấy cách đó không xa, có sáu người đi tới, bốn người đang khiêng một cái bàn, trong tay một người nữa dường như đang cầm một trục cuộn tranh (1), người cuối cùng bước chân chậm rãi khoan thai, áo bào thêu

chỉ vàng, nền đỏ làm nổi bật lên chức vụ giám quốc tôn quý, nam tử trẻ tuổi với mái tóc đen bóng hơi rối thả xuống hai bên vai, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêm túc cung kính khác hẳn với trước kia, hiển nhiên chính là Thừa tướng Tạ Lâm.

Bốn người khiêng chiếc bàn, không đợi được gọi, đã đi vào trong đại điện, đặt xuống ngay chính giữa, bụi đất rơi đầy sàn. Mọi người đều kinh ngạc bật dậy, vội vàng phủi hết bụi trên y phục. Hầu Thiết Tranh trơ mắt nhìn đám bụi đất dày rơi vào trong chén và vò rượu, rượu đã dính toàn đất thế này, sợ rằng cũng chẳng thể uống tiếp được nữa, chỉ tiếc cho thứ rượu ngon vậy mà.

Mắt thấy buổi yến tiệc không thể tiếp tục được nữa, đương kim thánh thượng giận đến tím mặt: “Tạ Lâm, Khanh đang làm gì vậy hả?”,

Tạ Lâm sai bước đến trước điện, bảo người hầu bên cạnh đặt trục cuộn tranh trong tay xuống mặt bàn, tay vừa vung lên, trục cuộn tranh liền trải ra.

“Không phải bệ hạ muốn các vị đại thần đều được ngắm kỹ thuật tả ý của thần ư? Thần đành phải mang tranh của mình tới khoe vụng, để các vị được vui vẻ một phen.”

Nói xong, bức tranh đã được trải ra, phủ lên chiếc bàn dài, chiếm một khoảng rất lớn.

Quần thần nghe xong, thì ra là hoàng đế bệ hạ để chúng thần tới thưởng thức, bức tranh của Thừa tướng, đương nhiên là sẽ rất đẹp. Nhìn trục cuộn tranh cả nửa ngày mới mở trải ra được, có thể thấy bức tranh không nhỏ, nhắc đến tả ý, tất nhiên sẽ là nói đến tranh sơn thủy. Vì thế mọi người đều ôm theo cảm giác tôn kính đến mức ngưỡng mộ, nhìn về phía bức tranh, rồi lập tức trợn mắt há hốc mồm ra, kinh ngạc thở dốc.

Hầu Thiết Tranh vuốt vuốt chòm râu,

“Bức tranh này của Tạ đại nhân, quả nhiên là rất có thâm ý.”

Lời vừa nói ra, quần thần giống như đột nhiên ngộ ra, đều gật đầu nói:

“Bức tranh của Thừa tướng đại nhân, đúng thật là rất có thâm ý.”

Mấy vị đại thần, quả thực có người có suy nghĩ ấy, cũng có người là võ mông ngựa vị Thừa tướng quyền khuynh triều dã kia, lại cũng có người là võ mông ngựa của Hầu Thiết Tranh đối thủ chính trị của Tạ Lâm.

Vì thế ngày hôm đó văn võ khắp triều hiếm khi có được ý kiến thống nhất như vậy.

Còn Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính đứng ở bên cạnh thì lại đang cau mày, hẳn vẫn chưa phát biểu ý kiến, nên quần thần cũng coi như hăn đồng lòng với người từng là thượng cấp của mình, cho rằng bức tranh này rất có thâm ý.

Minh Trọng Mưu nghe các đại thần đều nói vậy, thầm nhủ lẽ nào kỹ thuật của bức tranh ấy thật sự lại cao siêu, thế gian hiếm có đến thế? Hăn cũng lập tức bước đến, trong lòng mang theo sự chờ mong thường thức nhìn nhìn bức tranh, sau đó khuôn mặt liền biến sắc,

“Tạ Lâm, đây là cái gì?”.

Chỉ thấy trên bức tranh, từng nét bút mực rất lớn, rất lớn được vẩy lên, một mảng màu đen, lại hòa thêm nước, nối tiếp nhau không ngừng, giống như là bị loang lổ, nhưng giữa một khoảng đen một khoảng xám một khoảng trắng, lại chỉ nhìn thấy nét bút lông loảng ngoảng lung tung, quần lấy nhau, chiếm một diện tích lớn trên tờ giấy Tuyên. Giống như là người vẽ ra bức tranh này căn bản là muốn bôi đen toàn bộ tờ giấy Tuyên, nhưng vì thời gian không đủ, nên vẫn chưa hoàn thành.

Khóe miệng Minh Trọng Mưu co giật, hỏi Tạ Lâm: “Bức tranh này xong chưa?”.

Tạ Lâm cung kính đáp: “Bẩm bệ hạ, vẫn chưa ạ.”

“.....”

Quả nhiên là như thế.

Minh Trọng Mưu nhìn năm người đứng bên cạnh do Tạ Lâm dẫn tới, ai mà ngờ được khí thế lớn vậy, nhưng lại chỉ mang đến một bức tranh như thế.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, “Vậy xin hỏi Tạ khanh, hàm ý của bức họa này là gì?”.

Tạ Lâm cũng cung kính trả lời:

“Bức tranh này chẳng có ý gì cả, căn bản là thần muốn bôi đen tờ giấy vẽ này mà thôi, mấy ngày gần đây thần đang phiền lòng vì mấy chuyện vặt vãnh, nên chỉ muốn vẽ một bức tranh vớ vẩn để giải tỏa tâm tình nôn nóng của bản thân, nhưng không ngờ bệ hạ lại bảo thần mang bức tranh này ra khoe, vì thế thần đành phải khoe xấu vậy, còn chưa bôi xong, thì đã mang tới cho các vị đại nhân xem rồi.”

Bức tranh trên bàn, vết mực lem nhem loang lổ, bút pháp vụng về rối mắt, thực sự hiếm thấy trên thế gian, quả đúng là “khoe xấu”.

Minh Trọng Mưu gọi Lại Xương ở bên cạnh tới, “Lúc người nhìn Tạ thừa tướng, hẳn đang vẽ bức tranh này à?”.

Lại Xương cẩn thận tỉ mỉ nhìn ngắm bức tranh trên bàn, trả lời đầu ra đây:

“Lúc ấy những gì nô tài trông thấy không nhiều mực như thế, e là Thừa tướng vẫn chưa hoàn thành, nhưng nhìn rất giống bức tranh vẩy mực này, trái tim nô tài có cảm giác rộng mở, cho nên có lẽ chính là bức tranh đây.”

Minh Trọng Mưu nhất thời cảm thấy vô cùng bất lực, xua xua tay, cho hần lui xuống.

“Được rồi, vậy Tạ khanh lát nữa quay về hoàn thành nốt bức tranh này đi, thu tranh lại, dọn bàn đi..... rượu cũng đổi, buổi tiệc chưa kết thúc, trẫm vẫn còn muốn vui vẻ uống thỏa thích với Hầu tướng quân nữa.”

Tạ Lâm mím mím môi, cung kính đứng nguyên chỗ đó, mãi cho đến khi bàn được dọn đi, tranh được thu lại, mới nói cơ thể mình không thoải mái, không tiện ở lại lâu, xin cáo lui về nhà.

Lúc Tạ Lâm sắp đi, lướt ngang qua bên cạnh Úy Trì Chính, lại nghe thấy Úy Trì Chính khẽ nói:

“Động tác cầm bút nét chuyển ngoặt rất có lực, chúng tỏ kỹ năng vẽ tranh cực kỳ cao siêu, ta không tin người có kỹ năng vẽ tranh như vậy, mà chỉ có thể bôi xóa vẽ lung tung. Ta lại càng không tin bức họa này của ngài giống như không có thâm ý gì. Không biết đại nhân có đồng ý nói cho ta biết không?”.

Tạ Lâm hừ lạnh một tiếng,

“Vậy thì phải khiến cho ngài thất vọng rồi.”

Bức tranh này chả có tí thâm ý nào hết.

Nói đoạn, Tạ Lâm liền sải bước ra ngoài, sống lưng thẳng tắp, như thể dù có bất cứ chuyện gì, cũng không thể khiến lưng của hần cong xuống được.

Trải qua giờ khắc ấy, quần thần trong triều đều biết rằng kỹ năng vẽ tranh của Thừa tướng đại nhân rất buồn cười, không mảy may có chút hàm ý và cảnh giới nào đáng nói, bút pháp vụng về. Ngay cả một bức tranh cũng vẽ không nên hồn, quả đúng là gian nịnh.

Mặc dù sau lưng nhiều lời đồn đại lung lung, nhưng e ngại quyền thế ngút trời của Tạ Lâm, nên không dám nói thẳng trước mặt.

Lúc truyền đến tai bệ hạ, Lại Xương cẩn thận chu đáo hỏi bệ hạ:

“Có cần ép tin đồn xuống không ạ? Thừa tướng tài nhân rõ ràng là tài nghệ vượt trội, chỉ dựa vào một bức tranh ấy, mà các vị đại nhân khác đã nhận định như vậy, không khỏi có phần không công bằng.”

Ngày hôm đó, bệ hạ đã nhìn thấy bức tranh mỹ nữ do Tạ Lâm vẽ trước đó, ngây người ra đến thất thần.

Nghe thấy những lời của Lại Xương, bệ hạ chỉ nói:

“Dựa vào tài năng của hãn, nếu muốn dẹp đi những lời đồn này, thì có gì khó?”.

Nhưng lời đồn càng lúc càng ghê gớm, nhưng Tạ Lâm lại giống như mặc kệ không đoái hoài gì đến, ngoại trừ lúc thượng triều, thì ngày thường cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, chỉ thỉnh thoảng dạy bệ hạ đôi điều khi tự mình chấp chính, còn những chuyện khác hoàn toàn không màng. Đôi lúc bệ hạ sợ hãn quên mất, vô tình nhắc đến chuyện này, nhưng lại bị Tạ Lâm hỏi ngược lại:

“Bệ hạ, mọi việc khi làm phải có “mức”, việc phải tự mình làm lấy đúng thì đúng thật, nhưng việc gì cũng muốn quản, lẽ nào bệ hạ muốn bắt chước Bà Dương để của tiền triều sao?”.

Bà Dương đế của tiền triều, việc gì cũng cũng muốn quản, cuối cùng mệt mỏi lâu ngày rồi sinh bệnh, hơn ba mươi tuổi đang trong lúc trai tráng thì đã qua đời.

Đã mấy ngày nay Tạ Lâm luôn lấy ví dụ mất nước của tiền triều ra, giảng giải cho Minh Trọng Mưu nghe, lấy những thất bại thành công có trong sử sách làm gương soi, biết được cái sai của người đi trước, mà sửa đổi bản thân mình. Nên chuyện Bà Dương đế vất vả quá sức mà chết đương nhiên cũng sẽ biết.

Vì thế bộ hạ cũng không nhắc nhảm gì đến chuyện này nữa.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẨM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đạo Tiếp Khách

“Thần không tin!”.

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh đập bàn đứng dậy, ông ta vốn dĩ là người mình hổ thân gấu, vóc dáng cao lớn uy mãnh, vừa nổi giận, chòm râu liền rung lên, đôi mắt trợn to như chuông đồng, nếu như là người bình thường, e là đã bị dọa cho phát hãi.

Minh Trọng Mưu hơi cau mày, không chấp nhận với sự vô lễ của ông ta, chỉ gật đầu, “Đại tướng quân trấn giữ ngoài biên ải nhiều năm, giao thiệp với nước Di lâu, đôi bên đã quá hiểu nhau, tướng lĩnh có đạo binh pháp đến nắm lòng hơn nữa, cũng chưa chắc đã có thể đối phó được với nhóm người nước Di đó bằng Hầu tướng quân. Trẩm vốn không có ý thay tướng, đương nhiên sẽ không đưa lệnh bài triệu Hầu tướng quân hồi triều.”

Con gái Hầu Vận Vi của Hầu Thiết Tranh gả đến nước Di xa xôi, kết mối lương duyên Tấn Tần, định quốc an bang, khiến đại tướng quân không còn đất dụng võ nữa, nên triều đình bảo ông ta lui binh hồi triều, đây vốn dĩ là chuyện hiển nhiên, Hầu Thiết Tranh tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng nghe theo sự điều động của bộ hạ.

Nhưng không ngờ hôm nay lại biết được rằng, Minh Trọng Mưu chưa từng hạ lệnh bảo ông ta hồi triều, lệnh triệu về mà Hầu Thiết Tranh nhận được, rốt cuộc là do ai ban ra?

..... Ai dám giả truyền thánh chỉ? Khắp thiên hạ này đều biết, chỉ có một người duy nhất dám mà thôi.

Hầu Thiết Tranh từ từ ngồi xuống, “Quyền thế của Thừa tướng đại nhân lớn như vậy, ngay cả chuyện ở ở biên quan cũng có thể nhúng tay vào, thần tận trung với xã tắc mười mấy năm nay, trước giờ luôn cần cù trên cương vị được giao, tận tụy cẩn thận, không ngờ hôm nay lại gặp phải kẻ nói dối tà trời như thế, cũng chẳng sợ việc để lộ sơ hở, bệ hạ đã biết rõ, tại sao không trừ bỏ tên gian thần đó đi? Mà ngược lại còn khiến hãn cáo mượn oai hùm, mặc sức hoành hành như vậy?”

Minh Trọng Mưu uống một ngụm trà, “Trẫm tự có quyết định.”

“Bệ hạ,” Hầu Thiết Tranh nhìn động tác không cưỡng không vội của Minh Trọng Mưu, không khỏi sốt sắng, “Bệ hạ còn đợi, thì không biết tên gian thần đó sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa, hạng người hại nước hại dân này, nếu không sớm ngày chém đầu, thì sợ rằng sẽ gây ra nhiều tai họa hơn, sao bệ hạ có thể nhắm mắt làm ngơ được?”

Minh Trọng Mưu nhớ tới mấy ngày trước, lời Tạ Lâm đã từng nói “Chuyện phải tự mình làm” đều cần phải có “mức” của nó, hãn vốn dĩ không phải là người ung dung bình tĩnh như vậy, nên giờ phút này không khỏi có chút mệt mỏi, “Những gì khanh nói, trẫm đều hiểu cả, trẫm đã nói rồi, trẫm tự có quyết định của mình.” Hãn cầm lấy quyển sách trên bàn, đọc chăm chú, “Hầu tướng quân, khanh hãy tạm lui ra đi đã.”

Hầu Thiết Tranh thềm thở dài, tung tà áo lên quỳ xuống một cái, rồi sải bước ra ngoài.

Dưới ánh đèn vàng ảm đạm, khuôn mặt Minh Trọng Mưu lúc sáng lúc tối, cuối cùng đắm chìm trong đồng sách.

X__X

Sau khi được thông báo xong, lúc Úy Trì Chính bước chân vào phủ Thừa tướng, thì Tạ Lâm đang uể oải nằm ở trên ghế, để Thục Hà phe phẩy quạt, Khởi La đấm chân, Mặc Nhi cầm lấy từng quả nho, đút vào trong miệng cho Tạ Lâm. Tên Tạ Lâm kia nhắm hờ mắt, thần thái thư giãn thoải mái, thê thiếp hàng đàn, trông vô cùng hưởng thụ.

Úy Trì Chính sinh ra và sống như vậy nhiều năm, còn lớn hơn Tạ Lâm một tuổi, lại không thê chẳng thiếp, một lòng chỉ muốn báo đáp quốc gia, cả ngày trải qua quãng thời gian thanh tâm quả dục, đương nhiên là không nhìn quen tình trạng đời sống xa hoa buông thả phóng túng của Tạ Lâm, trông thấy thế chỉ cảm thấy tức giận, “Tạ đại nhân, lâu rồi không gặp.”

Tạ Lâm thấp giọng cười khẽ, “Đúng là lâu rồi không gặp, ngài và ta sáng nay vừa thấy nhau lúc thượng triều xong, giờ mới qua trưa, thời tiết đang lúc nóng bức, Úy Trì đại nhân lại không ngại vất vả, khiến tặc tá cảm thấy vinh hạnh quá.” Hảnh nhẹ giọng gọi, “Mặc Nhi.”

Mặc Nhi cũng khẽ dạ một tiếng.

“Đi đi, cũng đút cho Úy Trì đại nhân mấy quả nho, tránh để người ta nói phủ Thừa tướng chúng ta, không biết tiếp đãi khách khứa.”

Hàng mày xinh đẹp của Mặc Nhi chau lại, khẽ nhún mình, ngón tay như bạch ngọc nhón lấy một quả nho, sau đó chân thành đi đến tới trước mặt Úy Trì Chính, ngón trỏ và ngón cái cầm lấy quả nho, đưa tới bên miệng Úy Trì Chính, giọng nói giòn tan: “Úy Trì đại nhân mời.”

Tạ Lâm nói “đút” nho cho Úy Trì đại nhân ăn, và Mặc Nhi này đút cho hãnh thật. Thừa tướng của triều đình, lại không coi thị thiếp nhà mình ra gì, bảo bọn họ đi phục vụ một người ngoài như mình đây. Úy Trì Chính càng nghĩ lại càng thấy tức, mắt thấy tay Mặc Nhi vẫn còn mang theo vẻ sợ sệt dừng ở bên miệng mình, Úy Trì Chính thẳng thừng đập tay một cái, chỉ

nghe một tiếng “bốp” vang lên, Úy Trì Chính đã đánh vào tay của Mặc Nhi, tay Mặc Nhi không vững, quả nho cũng văng ra luôn.

Bàn tay trắng nõn như ngọc của Mặc Nhi, bị đánh một cái, đỏ ửng hết cả lên, tay kia của nàng giữ chặt lấy phần sừng đỏ, đôi mắt đã ươn ướt, lệ chùng chình nửa muốn rơi nửa không, nhìn vô cùng đáng thương.

Úy Trì Chính cũng bị cú đánh ấy dọa cho ngây người, thấy dáng vẻ đáng thương sợ sệt của Mặc Nhi, không khỏi có đôi phần hối hận, “Cô nương ta không phải..... ta.....” Nhưng tổn thương chung quy lại thì cũng đã gây ra rồi, Úy Trì Chính “ta ta” cả nửa ngày, cuối cùng chẳng thể giải thích được gì, chỉ đành biến thành một tiếng thở dài.

Tạ Lâm trông thấy cảnh tượng ấy, từ từ ngồi dậy, “Xem ra, Úy Trì đại nhân đang chê phủ Thừa tướng thất lễ trước rồi.”

Úy Trì Chính nghe thấy những lời bóng gió kỳ quặc của Tạ Lâm, sắc mặt liền tái đi, nhưng thấy dáng vẻ hốc mắt ngân ngấn lệ, một tay xoa lấy tay kia nén nhịn đau của Mặc Nhi, chỉ đành kìm cơn giận xuống, nhẫn nại nói: “Hạ quan không có ý nói như vậy.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn nhướn mày, “Vậy sao?”.

Úy Trì Chính trầm mặc.

Tạ Lâm cười cười, bảo Khởi La chuyển một cái ghế tới, để Úy Trì đại nhân ngồi. Nhưng Úy Trì Chính lại lắc đầu: “Hạ quan chỉ là có lời muốn nói, không thốt ra được thì lòng không thoải mái, nói xong sẽ đi ngay.”

Tạ Lâm nhận chén trà Thục Hà đưa tới, chậm rãi chiêu một ngụm, đoạn nói: “Úy Trì đại nhân có lời gì, xin cứ nói.”

Úy Trì Chính thấy động tác không nhanh không chậm của Tạ Lâm, liền hơi có chút phân tâm. Vị Thừa tướng này, ngàn vạn vinh hoa phú quý

vượt hẳn người thường đều tập trung trên người, hẳn mới chỉ có hai mươi sáu tuổi, mà đã khống chế chặt chẽ tất cả quyền lực trong lòng bàn tay, thủ đoạn và sự thâm cơ, người bình thường không thể so sánh được. Hẳn còn muốn gì nữa? Cực điểm của đời người, chẳng qua cũng là phong vương bá tước, hẳn đã được bá tước rồi, còn mong mọi gì hơn?

Úy Trì Chính không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ nữa, hẳn đột nhiên hất vạt áo lên rồi quỳ xuống.

Vạt áo bay lên hạ xuống, bụi đất tung lên dính đầy đầu gối.

Đường đường là một người đàn ông thân dài vai rộng, từng là phó tướng, hiện giờ là Thượng thư, một đại nam nhi ngời ngời, lại không quan tâm gì đến chuyện dưới đầu gối người đàn ông có hoàng kim, chỉ vì Hầu Thiết Tranh, vì đại nghĩa dân tộc, vì bách tính vì thánh thượng, hoặc có lẽ là cũng vì Tạ Lâm, mà quỳ phục dưới đất, ngơ ngẩn rơi lệ.

“Cầu xin Tạ đại nhân, hãy tha cho đại tướng quân.”

Nói xong, Úy Trì Chính, dập đầu.

Tạ Lâm sững sờ.

Bàn tay đang cầm quạt của Khởi La khựng lại, Thục Hạ liếc nhìn qua đó, đôi tay đang chùi nước mắt của Mặc Nhi dừng lại buông xuống. Là bởi vì các nàng cũng đang sững sờ.

Vừa nãy, Mặc Nhi chỉ giả vờ khóc thôi, hiện giờ thì quên luôn cả việc chảy nước mắt rồi.

Trước khi Úy Trì Chính bước vào cửa, bọn họ vẫn còn đùa giỡn với nhau, suy nghĩ xem làm thế nào để sửa lưng vị Thượng thư cổ hủ này. Tạ Lâm cố ý bảo Mặc Nhi tới “bón” cho Úy Trì Chính, chính là vì muốn

nhìn thấy dáng vẻ uất nghẹn tức giận đến đỏ mặt tía tai của tên Úy Trì Chính đầu đầy trung nghĩa, bụng đầy cổ hủ kia.

Ai ngờ tên đứng đắn này thật sự rất đứng đắn, đã vậy còn đứng đắn đến tận mức độ này.

Đường đường là một Binh bộ Thượng thư lại trực tiếp quỳ gối dưới đất, thực sự còn ra thể thống gì nữa!

Tạ Lâm xua tay cho ba nàng thị thiếp lui xuống, ánh mắt vốn như còn đang cười, liền lạnh hẳn đi. Hẳn đi tới trước mặt Úy Trì Chính, giọng nói khàn khàn cũng mang theo ý lạnh, “Úy Trì đại nhân đang làm gì vậy? Đường đường là một Binh bộ Thượng thư lại quỳ ở trước mặt Tạ mỗ, sẽ làm giảm thọ của Tạ mỗ mất. Tạ mỗ không gánh được đâu. Xin Úy Trì đại nhân đừng khiến người khác phải khó xử.”

Tuy hẳn nói “không gánh được”, nhưng lại chẳng may mảy có động tác nâng đỡ nào, hiển nhiên là không có ý để Úy Trì Chính đứng dậy.

Mà Úy Trì Chính cũng chẳng có ý định đứng lên, chỉ khàn giọng nói: “Tạ Lâm, ngài có được ân đức của thánh thượng, nhưng sao lại không biết cảm tạ ân đức đó? Đại nhân, ai cũng biết lệnh triệu tướng quân hồi triều, cuối cùng là do người nào ban ra. Đại nhân có ý định đối phó với tướng quân, cả triều đều biết cả, đại nhân có muốn giả vờ không hiểu, cũng không được đâu!”.

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút biểu cảm, chỉ lặp lại từng chữ từng chữ một: “Ta có ý muốn đối phó với Hầu Thiết Tranh? Cả triều đều biết?”.

Úy Trì Chính hai mắt trừng lớn, trầm giọng nói: “..... Phải.”

Tạ Lâm nhìn chăm chú rất lâu, hai tay vắt sau lưng, tuy rằng bất động như núi, nhưng đột nhiên Úy Trì Chính cảm nhận được vẻ tịnh mịch xung quanh người hẳn.

Hồi lâu sau, Tạ Lâm mới nói: “Ngài quay về nói với Hầu Thiết Tranh, Tạ mỗ không định lấy cái mạng của ông ta, chỉ cần ông ta giao đại quyền binh mã ra,” Tạ Lâm nhìn vào mắt Úy Trì Chính, “Ta đảm bảo cái mạng của ông ta không cần phải lo nữa.”

Úy Trì Chính ngậy người, nhìn chăm chăm vào mắt Tạ Lâm, chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương đen thăm thăm như một cái hồ sâu, mọi suy nghĩ, từ trong đôi mắt ấy, cũng có thể nhìn thấy những tính toán, có thể nhìn thấy trí tuệ, có thể nhìn thấy âm mưu, duy chỉ có lòng dạ của đối phương là không nhìn thấy.

Lòng dạ của đối phương đang ẩn giấu ở đâu?

“Hạ quan..... sẽ chuyển lời đến cho đại tướng quân.” Úy Trì Chính nghiêng rãnh, “Xin đại nhân chấp thuận với hạ quan một việc.”

Tạ Lâm cười giễu, Úy Trì đại nhân không ngờ cũng là người biết hòa lòng đón ý kẻ khác để leo lên.

“Nói.”

Chỉ nghe Úy Trì Chính từ từ lên tiếng: “Xin đại nhân, hãy tặng cho hạ quan bức tranh tả ý vẽ ngày hôm trước.”

Tạ Lâm không ngờ Úy Trì Chính lại đề ra một yêu cầu như vậy, nên không khỏi ngậy người, một lúc lâu sau cũng chưa có câu trả lời.

Úy Trì Chính thấy hần không đáp, tưởng rằng hần không đồng ý, vội vàng nói: “Bức tranh đó, hạ quan nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận, nếu như có nửa phần hư hại, Thừa tướng cứ đến chất vấn, hạ quan chắc chắn sẽ bồi thường vạn kim.”

Bức họa đó là tiện tay vẽ mà thôi, một bức họa không may may có ý nghĩa gì, vậy mà Úy Trì Chính lại muốn cầm nó về cất giữ như bảo bối ư?

Tạ Lâm nhìn hẳn, thấy Úy Trì Chính đang quỳ rất nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp.

Tên này đã từng là một binh sĩ, còn trở thành phó tướng, không ngờ giờ lại bỏ võ theo văn, lẽ nào còn thật sự muốn làm một họa sĩ nữa à? Đúng là một con người kỳ quặc.

“Ngài muốn phá hỏng bức tranh, thì cũng có gì là không được?” Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Úy Trì đại nhân, cho ngài là xong thôi mà.”

Nói đoạn, Tạ Lâm sai bước đi ra, gọi người đem bức tranh tới, Tạ Lâm cầm lấy, sau đó lại quay về, tay áo dài vung lên, ném thẳng xuống dưới chân Úy Trì Chính, trên tờ giấy Tuyên màu trắng, lập tức dính đầy bụi bẩn.

Tạ Lâm lạnh lùng nói: “Úy Trì đại nhân, ngài đã coi nó như bảo vật, vậy thì cầm lấy đi.”

Úy Trì Chính lấy hai tay nhặt bức tranh lên, run rẩy nhét vào trong người, “Tạ ơn đại nhân.”

Ngày hôm đó, chuyện Úy Trì Chính bị Tạ Lâm quét ra khỏi cửa, Binh bộ Thượng thư mất hết sạch cả thể diện, đã lan truyền đi khắp trong ngoài triều đình.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bức Tranh Bị Cướp

Trong bữa tiệc, Tạ Lâm tiện tay mang bừa bức họa vớ vẩn của mình ra triển lãm, khiến cho chúng thần trong triều gần như đều cho rằng, Tạ Lâm đầu óc rộng tuếch, chỉ sợ là cái danh thám hoa năm đó, cũng không biết là đã dùng thủ đoạn gì mới có được.

Dường như Tạ Lâm không chút không để tâm, tuy nói rằng lời đồn không ngăn được bậc trí giả, nhưng vì hoàn toàn mặc kệ, nên lời đồn lại càng diễn càng ác liệt.

“Là người thì đều có thói hư tật xấu,” Mỗi khi Mặc Nhi nghi ngờ hành vi hoàn toàn mặc kệ của Tạ Lâm, Tạ Lâm đều nói vậy, “Lão nhân gia của nàng cây cao vượt rừng, bị gió đập. Ta năng lực mạnh, chức quan cao quyền lực lớn, đương nhiên là sẽ có kẻ ghen kị,” Tạ Lâm gật gù đắc ý nói, “Không trách được, không trách được.”

Trong lời nói, dường như còn có rất tự đắc.

Mặc Nhi dẫu môi, “ ‘Lão’ gia cái gì chứ, người già quá rồi à?”.

Tạ Lâm thờ dài, trầm mặc không nói.

Ngay cả tâm địa tranh đấu với người ta còn chẳng có, thì có thể không tính là già được ư? Các đại thần khác đến tuổi này, đều có đến mấy đứa con rồi.

Nhìn dáng vẻ bọn họ ôm lũ trẻ vui vẻ hoạt bát khuôn mặt ngọt ngào ấm áp, thì sao có thể không ghen tị được chứ? Người khác ghen tị với quyền thế trong tay hắn, còn hắn chẳng qua chỉ ghen tị thứ khác mà thôi.

Đang lúc nói chuyện, thì lại nhìn thấy tên đầy tớ từ bên ngoài thở hồng hộc chạy tới, “Gia, người trong cung tới, mời người tiến cung ngay,” Hắn nhìn khắp bốn phía, nhỏ giọng nói: “Nghe công công vừa xuất cung nói, hình như tâm tình bệ hạ không được tốt lắm, bảo người mau đi nhanh.”

XXX

Lúc Tạ Lâm khom lưng cúi đầu với bệ hạ, thì Minh Trọng Mưu đang chấp tay sau lưng nhìn trời, trong ngực thư phòng nào giấy nào bút nào mực nào nghiên, vương vãi khắp nơi.

Mảnh vỡ đen sì sì, và cả vết tích hoa văn rồng kia nữa, chính là cống phẩm của tiểu quốc Trúc Dương dâng tặng, còn chiếc bình sứ xanh, trắng men long vân, cũng vỡ tan tành kia, là trân phẩm của dòng gốm Định Diêu, thứ đồ chơi này mấy năm nay cũng không làm ra nổi một món. Ngày xưa, những thứ này thực sự là bảo bối với Minh Trọng Mưu, có những thứ ngay cả Tạ Lâm cũng không thể động vào.

(Gốm Định Diêu là dòng gốm sứ xuất hiện từ cuối đời Đường và mất đi vào thời Kim sang Nguyên, thuộc vùng Định Châu. Dòng gốm này nổi tiếng bởi chất liệu men trắng ngà hay màu trắng kem, chủng loại gốm và sản lượng rất phong phú, bao gồm những sản phẩm thương mại chất lượng cao cho giới thương gia giàu có và tầng lớp sĩ phu, cũng như dòng sản phẩm cao cấp nhất cung tiến cho triều đình. Gốm sứ Định diêu đã đạt đến đỉnh cao vào thời Tống, bởi cả màu sắc tinh tế lẫn hình thức tao nhã.)

Thế mà giờ lại tan nát hết cả. Bệ hạ không cảm thấy tiếc à?

Tổng quản thái giám Lại Xương suốt dọc đường đi vẫn cứ đông dài mãi, dùng đủ mọi tính từ để miêu tả cơn giận của hoàng đế, thịnh nộ, long

nhan giận dữ, chúng nô tài rất sợ, cực kỳ sợ, vô cùng sợ, sợ đến mức run rẩy.

Lúc đầu khi Tạ Lâm nghe thế, còn cảm thấy Lại Xương chắc phóng đại vậy thôi, giờ nhìn thấy, không khỏi há hốc mồm, cả ngự thư phòng dường như không còn chỗ để đặt chân. Hắn khó khăn lắm mới tìm được mấy chỗ trống, bước từng chút từng chút một tiến tới, nhưng lại cảm thấy con đường này quả thực rất khó đi, chỉ đành đứng cách thánh thượng một khoảng rất xa, khom người hành lễ, thăm nhủ bệ hạ có chuyện, chúng ta nói vài câu, vậy là xong.

Ai ngờ hai chữ “vạn tuế” Tạ Lâm vừa thốt ra, Minh Trọng Mưu đã quay phắt người lại, đôi mắt lạnh lùng, hùng hùng hổ hổ bước tới chỗ Tạ Lâm. Trên sàn vẫn còn có mảnh vụn của nghiên mực bình sứ, mà hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn đến, trực tiếp dẫm hắn lên, chỉ nghe thấy mấy tiếng “răng rắc, răng rắc”, ngay cả Tạ Lâm cũng cảm thấy đau thay cho chân hắn.

Vì thế hắn không khỏi buột miệng nói thảng: “Bệ hạ xin hãy cẩn thận dưới chân!”.

Trong lúc nói mấy chữ này, thì Minh Trọng Mưu đã dẫm lên đồng mảnh vỡ rơi đầy trên sàn, đứng đàng hoàng trước mặt hắn rồi, đôi hài rồng đứng ở khoảng trống giữa những mảnh vỡ. Hắn nhìn đăm đăm vào Tạ Lâm, khẽ hừ một tiếng nói: “Thì ra Tạ Thừa tướng cũng quan tâm đến trẫm.”

Thanh âm của lời hắn nói rất thấp, Tạ Lâm không nghe rõ, nên thoáng lộ ra biểu cảm nghi ngờ.

Cái biểu cảm ấy mà cũng có thể xuất hiện ở trên khuôn mặt của người trước giờ luôn bình tĩnh tự chủ như Tạ Lâm sao?

Thật đúng là không còn gì để nói.

Minh Trọng Mưu nghĩ ngợi, không nhịn được thò tay ra, định vuốt lên hàng mày của hắn, thì lại nghe Tạ Lâm nói: “Nghe nói bệ hạ hình như tìm thân vào cung gấp, không biết rốt cuộc là có chuyện gì?” Một lời cắt ngang, khiến động tác của Minh Trọng Mưu liền khựng lại, tinh thần liền tỉnh táo, hắn lạng lẽ bỏ tay xuống, trầm giọng nói: “Trẫm nghe nói, khanh tặng bức tranh đó cho Úy Trì Chính?”.

Tạ Lâm không biết hắn hỏi vậy là có dụng ý gì, nên chỉ gật gật đầu, “Vâng.”

“Khanh còn đuổi Úy Trì Chính ra khỏi cửa?”.

“Vâng.”

“..... Lúc đó, Úy Trì Chính còn quỳ trước mặt khanh?”.

Binh bộ Thượng thư quỳ trước mặt Thừa tướng, tuy rằng chức quan của Thừa tướng cao hơn Thượng thư, nhưng chuyện này vẫn cứ nói lớn thì là lớn, nói nhỏ thì là nhỏ.

Bất luận thế nào đi nữa, chuyện này cũng chẳng thể giấu được bệ hạ, hơn nữa cũng không nhất thiết phải thế.

Vì thế Tạ Lâm cũng trả lời: “Vâng.”

Minh Trọng Mưu nhìn cái dáng vẻ dường như đến chết cũng không chịu hối cải của hắn, trong lòng không kìm được lửa giận, “Vốn dĩ những tranh cãi về khanh ở trong triều đã quá nhiều rồi, vậy mà khanh cũng không biết đường thu liễm lại đôi phần,” Hắn chỉ xuống đồng tấu chương bị quét xuống dưới sàn, “Khanh xem đi, đó đều là tấu chương vạch tội khanh, quyền này nối tiếp quyền kia, tất cả đều xếp ở trong ngự thư phòng của trẫm,” Minh Trọng Mưu hung hăng cau mày, “Ngày ngày trẫm xem những thứ ấy, quả thực không thể chịu nổi sự quấy rầy này thêm nữa, hễ mở ra, thì toàn bộ đều là tố giác khanh.”

“Tạ Lâm, khanh bớt giày vò đi một chút có được không, vị trí này cũng sẽ càng được yên ổn trong vài năm,” Hãn nhìn Tạ Lâm, hừ mạnh một tiếng, hãn vỗ vỗ lên vai Tạ Lâm, xúc cảm gầy gò dưới tay, khiến hãn không nhận được nói năng cũng nhẹ nhàng đi nhiều, “Khanh là thầy dạy của trẫm, là giám quốc của trẫm, là Thừa tướng của trẫm, là phụ tá đặc lực của trẫm, trẫm vẫn còn cần đến khanh.”

Hiện giờ vẫn còn cần, nói vậy có nghĩa là, sẽ có một ngày không cần nữa.

Tạ Lâm dường như nghe được ý kiến của bậc cao nhân nên đầu óc được khai sáng, đột nhiên hiểu ra, “Thần thiếu rồi, thần đương nhiên sẽ không bao giờ làm những chuyện khiến bệ hạ phải khó xử đâu.”

Minh Trọng Mưu gật gật đầu, bỗng nhiên hỏi: “Bức tranh đó, khanh thật sự cho Úy Trì Chính à?”.

Lại còn giả được chắc?

Vì thế Tạ Lâm gật đầu.

“..... Tạ Lâm, khanh nói thật cho trẫm hay, bức tranh đó, có phải khanh thực sự định bôi đen toàn bộ không?”.

Tạ Lâm nghĩ ngợi một lát, “Bệ hạ hà tất phải biết làm gì? Bức tranh đó đã tặng cho người ta rồi, thì nghĩa là của người ta, đương nhiên là hoàn toàn không liên quan gì tới thần nữa, phải hay không, thì có gì mà phải cuống?”.

“Trẫm có thể không hỏi, chỉ cần Tạ khanh vẽ cho trẫm một bức tranh có bối cảnh và hàm ý giống y hệt thế là được.”

Tạ Lâm bật cười, “Bệ hạ, người không cảm thấy mình đang ép buộc người khác làm điều họ không muốn sao? Tranh vốn dĩ là chỉ là tranh, hoàn

toàn dựa vào tâm ý nhất thời, qua thời điểm ấy rồi dù có hồi tưởng lại ý vị đó đi nữa, cũng không thể vẽ ra được bức thứ hai. Bệ hạ đã từng luyện vẽ tranh, thiết nghĩ chút đạo lý này, cũng phải hiểu được rồi chứ.”

Minh Trọng Mưu trầm tư hồi lâu, mới nói: “VẬY xem ra, bức tranh đó quả nhiên không phải do Khanh vô ý vẽ ra, hồi đầu trẫm cũng tưởng Khanh tiện tay vẽ bừa, nhưng nghe những lời Khanh vừa nói, thì bức tranh đó đúng là không phải tùy tiện vung bút, những lời đồn đại trong triều, thực sự chỉ là đồn đại mà thôi.”

Lúc ấy, Minh Trọng Mưu cũng nhìn thấy vài đường phác thảo bên ngoài, vẫn còn mấy chỗ màu trắng chưa kịp bôi đen, động tác cầm bút nét chuyển ngoặt nét ẩn rất có lực, nếu nói Tạ Lâm tùy tiện vung bút, hẳn cũng không tin. Hôm nay nghe vậy, quả nhiên là thế.

Tạ Lâm kinh ngạc, đột nhiên có cảm giác lòi cái xấu ra, hoảng để bệ hạ vừa mới tự mình chấp chính, đã hoàn toàn có sức phán đoán của riêng mình rồi, đây vừa là chuyện tốt, cũng là chuyện cực kỳ không tốt.

Hôm trước, Tạ Lâm dạy Minh Trọng Mưu vẽ công bút, để thanh lọc tính khí bạo lực, và thiếu kiên nhẫn, gọi là tu thân dưỡng tính, còn bản thân mình ở nhà, cũng không tham gia yến hội, lại vẽ bức tranh theo lối tả ý. Ngày đó Minh Trọng Mưu tức giận, bắt Tạ Lâm ôm bức tranh đó vội vã chạy tới “khoe xấu”, là Tạ Lâm đã biết không ổn rồi. Hôm ấy lừa được cho qua, nhưng hôm nay thì không trốn được.

“Tạ Lâm từng bảo trẫm luyện công bút, nhưng lúc về nhà lại vẽ theo lối tả ý, cùng là tu thân dưỡng tính, nhưng lại khác biệt quá lớn,” Minh Trọng Mưu nhướn nhướn mày, “Thầy giáo của trẫm, trẫm muốn hỏi Khanh như vậy là có ý gì?”

Nhất bên trọng nhất bên khinh, Tạ Lâm người làm được nhưng người khác lại không được làm, để trẫm xem hôm nay người sẽ giải thích thế nào!

“Thật ra thần.....” Tạ Lâm thở dài, chậm rãi nói, “Thần rất ít khi sử dụng bút pháp tả ý để vẽ tranh.”

Minh Trọng Mưu ngậy người, lại nghe Tạ Lâm nói tiếp: “Thần vẽ tranh, trước giờ toàn dùng công bút, lối tả ý này, chỉ mới vẽ có hai bức.”

“Một bức đã tặng cho tiên đế.”

“Bức còn lại, chính là bức kia.”

Minh Trọng Mưu nắm được trọng điểm, “Bức đầu tiên tặng cho tiên đế? Sao trước nay trăm chưa từng nhìn thấy?”.

Tạ Lâm cung kính nói: “Vì lúc thần vẽ bức tranh ấy, là cuối năm Kính Hiến thứ hai, là thời điểm tiên đế băng hà, bức họa ấy trở thành vật tuấn táng, theo tiên đế xuống dưới đất, bệ hạ chưa từng nhìn thấy, cũng là chuyện rất bình thường.”

Tiên đế làm hoàng đế, cũng chỉ trong có hai năm, cuối năm Kính Hiến thứ hai qua chưa được bao lâu, thì tiên đế đã đi tới miền cực lạc, nên khó trách Minh Trọng Mưu chưa từng được nhìn thấy bức tranh ấy.

Bức tranh không chỉ Ủy Trì Chính có, mà ngay cả tiên đế cũng có.

Minh Trọng Mưu nghĩ tới đây, cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa.

“Thần không thông thạo chút nào về lối vẽ tả ý, nên đương nhiên không dám dạy cho bệ hạ, nếu bệ hạ muốn học, thì chi bằng hãy vời một vài bậc thầy vẽ tranh tinh thông lối vẽ này tới, tài nghệ vẽ tranh tất sẽ cao siêu hơn thần gấp trăm lần.”

Bậc thầy vẽ tranh?

Đáng tiếc bậc thầy vẽ tranh không hiểu thuật trị quốc, đạo an bang, dùng bọn họ thì có tác dụng gì?

Đương kim bộ hạ cũng không biết là tại sao, trong lòng bỗng cảm thấy một mối, “Nếu bảo Tạ Khanh vẽ thêm một bức tranh tả ý thứ ba nữa thì sao?”.

Tạ Lâm ngây người, rũ ánh mắt xuống, “Bộ hạ, thần chỉ đành phải nói rằng, kỹ thuật của thần kém cỏi, không thể vẽ được, xin bộ hạ đừng làm khó thần nữa.”

Minh Trọng Mưu nhìn cái dáng như thế rất có lỗi nhưng kỳ thực lại cứng không ăn mềm không nuốt của hắn, nhất thời có một luồng lửa giận không biết từ đâu xông lên, chẹn ngang ở cổ họng.

Hắn xua tay cho Tạ Lâm lui xuống, lại tiếp tục đập vỡ đồng hồ trên quý hiếm lạ trong ngự thư phòng.

Lại Xương đứng ở bên ngoài cửa, thấy Tạ đại nhân từ bên trong bước ra, quệt quệt mồ hôi, “Thế nào rồi?”.

Tạ Lâm lộ ra nụ cười kỳ quái, “Làm bạn với vua như chơi với hổ, Lại Xương đại nhân quả thực đã vất vả rồi, ta thật thất kính.”

Lại Xương đang ngạc nhiên, thì Tạ Lâm lại nói tiếp: “Xin Lại Xương đại nhân nhất định phải chú ý đến chân của bộ hạ.”

Chú ý đến chân của bộ hạ?

Lại Xương đương thấy kỳ lạ, thì Tạ Lâm đã chấp tay, không màng gì thêm quay người đi thẳng.

Lại Xương thấy Thừa tướng đại nhân bỏ mình lại, đành phải hết sức miễn cưỡng bước vào ngự thư phòng, vừa vào được hai bước, thì thấy một

chiếc bình ngọc phỉ thủy bay từ bên trong cửa ra, “choang” rơi thẳng xuống đất vỡ thành hai mảnh, còn chưa đợi tim xót xa, thì đã nghe thấy bệ hạ nổi cáu nói: “Tạ Lâm giỏi lắm, trăm bảo người vẽ cho trăm một bức tranh, đó là ân sủng đấy, đúng là đồ không biết tốt xấu!” Theo mấy chữ vừa thốt ra, lại thêm một món đồ quý giá hiếm có khó tìm vỡ thành hai nửa.

Lại Xương thầm nhủ hổng hết bánh kẹo rồi, vốn dĩ tưởng rằng bệ hạ nhìn thấy Thừa tướng đại nhân mà hẳn vẫn tạm tín nhiệm, thì có thể dập tắt lửa giận đi một chút, ai ngờ lửa giận dường như còn bùng lên dữ dội hơn. Nghĩ tới thái độ lúc vừa đi khỏi của Tạ Lâm, tuy rằng cổ quái, nhưng thực sự rất có thâm ý, tổng kết lại, có lẽ gói gọn trọng tám chữ.....

Cười, trên, nổi, đau, khổ, của, người, khác.

Lại Xương cũng chỉ đành thở dài bất lực, tự nhủ sau này quyết không thể để Tạ đại nhân ở một mình với bệ hạ. Đột nhiên khước mắt trông thấy chân của bệ hạ dẫm lên mảnh vỡ, tổng quản thái giám không khỏi sợ hãi đến tái mặt: “Bệ hạ, cẩn thận chân của người.....”

Ngày thứ hai trong buổi chiều sáng, quần thần bỗng nhận được hai tin.

Tin thứ nhất, lòng bàn chân hoàng đế bệ hạ bị thương, nên hôm nay nghỉ triều sáng.

Tin thứ hai, trong nhà của Ủy Trì Chính Binh bộ Thượng thư bị mất trộm. Đạo tặc không vì tiền không vì lợi, chỉ giống như trộm đi một thứ.

Chính là bức tranh được đóng khung treo trong thư phòng của Ủy Trì Chính.

Theo những gì của Ủy Trì Chính nói, bức tranh chỉ có ba phần trắng, còn lại toàn là mực, chính là tác phẩm gọi là “tả ý” của Tạ Lâm mấy ngày trước. Trong lúc nói chuyện, trên khuôn mặt cũng có thể coi là anh tuấn đẹp trai của Ủy Trì Chính, tràn đầy vẻ thất vọng lo lắng.

Quần thần không khỏi thấy ngạc nhiên.

Không phải Úy Trì Chính thực sự coi bức tranh nát đó là báu vật đấy chứ?

1.Gồm Định Diêu:

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ta Bóp Chết Người

Hôm nay được nghỉ triều sáng, quần thần trong đại điện không biết nên vui, hay nên cúi đầu ủ rũ nữa, Tạ Lâm chỉ mong được lao về nhà lười biếng đánh một giấc, vì thế chẳng thèm chào hỏi gì với các đại thần, trực tiếp quay đầu đi thẳng.

@Copyright of Kitesvn.COM |1 R3 e" z6 K2 D) P6 1 c\$ I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |# M! O/ C" m, w, Y(Do not Copy, pls!!)

Vị Thừa tướng đại nhân, cũng không biết là thật sự trải qua cuộc sống gian khổ nên tiết kiệm, hay là giả vờ trải qua cuộc sống gian khổ nên tiết kiệm, mà từ trước tới giờ không thấy ngài kiệu, rèn luyện hai chân sai bước đi rất nhanh, khiến Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính đại nhân ở đằng sau, phải ra sức đuổi theo. Người luyện võ còn không bằng một thư sinh yếu đuối?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(L/ ?; ^# S# y) X

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 S Q1 K4 T7 d+
u0 S

Úy Trì đại nhân không phục, bước một bước dài, trực tiếp thi triển loại khinh công khiến người ta phải kinh hãi ngay trên đường phố, Tạ Lâm chỉ

cảm thấy bên người có một luồng gió man mát thổi đến, thì trước mặt đã có thêm một người nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM |; |7 ~) x" F) m0 i7 j\$ v(Do not Copy, pls!!)

1 {, E. A\$ _: @+ p ~4 x8 `* of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

May mà đây là buổi sáng, người trên đường cũng không tính là nhiều, nếu không chỉ sợ là sẽ nhìn thấy tròng mắt rớt ra đây đường vì quá kinh ngạc.

! y9 g: j6 [8 M6 d7 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |7 {6 i: y* }5 s(Do not Copy, pls!!)

“Úy Trì đại nhân, ngài đang chặn đường của ta đấy.” Tạ Thừa tướng quả nhiên trấn định bình tĩnh, màn giật mình hoảng sợ này, cũng không khiến hai hàng lông mày thanh tú đẹp đẽ của hắn động đậy đến lần thứ hai.

& I! P B: L+ Z3 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(u' C% S" `& A2 s

“Tạ đại nhân,” Úy Trì Chính thở dài, “Hạ quan tới là để xin lỗi ngài.”

@Copyright of Kitesvn.COM |! J: T8 H) g" L) t+ k(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# R: U) }5 ^; E6 f

“Hả?” Cuối cùng Tạ Lâm cũng đã có phản ứng, nhìn gương mặt Úy Trì Chính dường như thật sự rất áy náy, đáy mắt liền lộ ra chút hứng thú.

@Copyright of Kitesvn.COM |3 f3 L* V, N% ~7 # X(Do not Copy, pls!!)

k(@+ j6 t(t3 g0 O" E8 2 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính dường như vẫn chưa phát giác ra, chỉ thờ dài: “Bức tranh hôm trước Thừa tướng đại nhân tặng cho hạ quan, sau khi hạ quan đóng khung xong, đã trân trọng treo nó lên bức tường trong thư phòng của tể xá, trầm tư suy nghĩ nhìn ngắm từng phút từng giây, sáng sớm nay trước buổi triều sáng, khi hạ quan lại đến thư phòng, muốn ngắm bức tranh thêm một lúc nữa, thì không ngờ, bức tranh đã không cánh mà bay. Hạ quan đã lật tung tất cả mọi nơi trong thư phòng, cũng không tìm ra, nên đặc biệt tới đây xin lỗi Thừa tướng đại nhân.”

@Copyright of Kitesvn.COM | I% U! j6 X/ J+ r-]- @(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; C5 N + N\$ g' ?! s"](Do not Copy, pls!!)

“Việc này có gì đâu mà cần xin lỗi?” Tạ Lâm ngạc nhiên, “Tạ mỗ đã tặng bức tranh đó cho ngài, thì nó là của ngài rồi, ngài xử lý nó thế nào, đâu cần phải tới hỏi ta? Thật là kỳ lạ.” Nói đoạn, Tạ Lâm liền bước lên trước, trực tiếp vòng thẳng qua người Úy Trì Chính, đang định bỏ đi.

.]# q0 |# g' r/ of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

* R& c2 ?8 I\$ b @\$ of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính thấy vậy liền cuống lên, đuổi theo đi song song, nói: “Đương nhiên là phải xin lỗi rồi, bức tranh Thừa tướng đại nhân tặng cho hạ quan, hạ quan lại không bảo quản cẩn thận, làm mất thì phải chịu trách nhiệm, nên đương nhiên phải tới nhận lỗi với đại nhân, đại nhân có muốn trách phạt, cũng không có gì sai cả. Huống hồ là.....”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 y! c; D) I1 E4 q(
A

0 g# L(H* s9 y0 ^! L! of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Huống hồ là gì?” Tạ Lâm hơi nghiêng đầu nhìn, đôi mắt sáng rõ như ban ngày khẽ nheo lại.

@Copyright of Kitesvn.COM |; X- G0 s+ }; [* K! r(Do not Copy, pls!!)

6 _& B& x\$ Z8 I7 A3 f.]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính vốn dĩ đang mở lớn mắt nhìn qua đó, giờ phút này không khỏi giống như bị thứ gì đó đâm vào khiến hai mắt đau nhói, bèn xoay đi hướng khác, dừng bước chân lại, “Thưa tướng đại nhân, xin hãy ghé sát tai lại đây.”

@Copyright of Kitesvn.COM |) E- R; ~- I#]* n i3 E' @/ [- P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); O8 8 l; ?& a

Tạ Lâm hừ lạnh một tiếng, quay lại gần bên cạnh hắn, “Nói đi.”

@Copyright of Kitesvn.COM |% H+ g: i8 e6 q: c' B(B, w(Do not Copy, pls!!)

2 k8 S6 ^" J% T {& b4 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Hạ quan còn có một chuyện,” Úy Trì Chính ghé sát lại, hơi thở nhẹ nhàng, vụng trộm nói, “Hôm qua nói chuyện với đại tướng quân, đại tướng quân đã có lời hồi đáp.”

@Copyright of Kitesvn.COM |# m3 D0 @: a.]: A# M7 Z" N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |: strong J2 g! k # U& y' }8 y(Do not Copy, pls!!)

“Hầu Thiết Tranh ta dù là sa trường hay quan trường, có nơi nào mà chưa từng nhìn thấy, lúc ta khoác giáp chiến, hãn vẫn còn chưa ra đời, mà giờ lại bắt ta phải chịu sự uy hiếp của tên tiểu tử miệng còn hôi sữa đó ư?” Hôm đó Ủy Trì Chính chuyển lời đến Hầu Thiết Tranh rằng Tạ Lâm có ý muốn ông ta từ bỏ binh quyền, Hầu Thiết Tranh nghe vậy cười lạnh nói, “Người quay về nói lại với hãn, Hầu Thiết Tranh chỉ nguyện chết ở chốn sa trường, từ bỏ binh quyền hay lên đoạn đầu đài, ngoại trừ đường kim bệ hạ ra, không đến lượt hãn chõ miệng vào!”.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* v& [0 T" L7]7 N* U0 }2 s" h

@Copyright of Kitesvn.COM |+ W2 W; @(M D4 S8 O, E, a6 a(Do not Copy, pls!!)

Những lời của Hầu Thiết Tranh rất cương cường, Ủy Trì Chính sửa sang lại cho mềm mỏng đi một chút, nhưng vẫn vô cùng khó lọt tai.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- e5 m8 E! c v/ K; e

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ N; K\$ b4 f0]

Tạ Lâm cười.

" U\$ F/ P+ K5 R* of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |0 E- c* U5 F) |(Do not Copy, pls!!)

Trong nụ cười ẩn chứa hàm ý rất thâm, nụ cười của Thừa tướng đại nhân, thật sự lấp lánh đến mù mắt kẻ khác, Úy Trì Chính thầm nhủ không hay rồi, nhưng lại thấy Tạ lâm chậm rãi nói: “Muốn chết ở chốn sa trường, cũng không phải là chuyện dễ đâu. Con gái của ông ta hiện giờ là công thần, ông ta cũng là công thần, nếu muốn sáng suốt giữ mình, thì đương nhiên phải biết dừng cảm rút lui, đó là mới người thật sự thông minh.” Tạ Lâm ngược nhìn sắc trời, lắc lắc đầu, “Chẳng trách đánh với nước Di lâu như vậy mà vẫn không thể thắng được, loại người ngu xuẩn này, không đáng để nhắc tới.”

6 d. K3 N5 z; k) of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |4 _\$ A/ X; G+ j4 ~(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời, Tạ Lâm không quan tâm gì nữa, quay đầu đi thẳng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 K7 q5 u J& G

! s! g; W4 [' C" G/ i# of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hai chữ “Ngu xuẩn”, đâm vào màng nhĩ Úy Trì Chính khiến hần đau nhói. Nghe thấy hần sỉ nhục thượng cấp cũ của mình, thì sao Úy Trì Chính có thể nhẫn nhịn được? Hần sải bước lên trước chặn được, lớn tiếng quát: “Tạ Lâm đứng lại!”.

@Copyright of Kitesvn.COM | H+ L" ~& X+ x; K\$ ^9 C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- o7 e2 z/ S) O' G(Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính dáng người cao lớn, tiếng quát này, khiến mấy người qua đường ắt ơ nghe thấy hai chữ “Tạ Lâm” liền xoay đầu lại nhìn về phía này, vụng trộm thì thầm.

@Copyright of Kitesvn.COM |1 V: t% T\$ ` - 1 m, d, w(Do not Copy, pls!!)

+] I3 F'], m m) m8 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính dường như vẫn còn chê chưa đủ nổi, lại quát thêm câu nữa: “Ta không quan tâm xem người là Thừa tướng, hay là nhân vật lợi hại cỡ nào, hôm nay không nói cho rõ ràng ở đây, thì người đừng hòng đi đâu hết!”.

@Copyright of Kitesvn.COM |+ B)]+ m\$ C# I4 |9 i2 v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 L7 F4 j% a f

Lẽ nào “Tạ Lâm” kia thật sự là Thừa tướng sao?

@Copyright of Kitesvn.COM |+ Z+ `4 X% _4 [. W+ M:](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |2 `; [4 P(H+ s9 k6 Z. l/ P1 O8 B(Do not Copy, pls!!)

Hỏi cả thiên hạ, có ai mà không biết Thừa tướng đương triều Tạ Lâm này là một gian thần giỏi nịnh nọt lộng quyền họa quốc? Trước mặt không dám nói, nhưng sau lưng thì nói rõ nhiều.

\$ |6 L" R2 N7 I I8 b6 {\$ u2 u+ r(n& of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 c/ V3 e2 L, u6 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Vốn tưởng rằng Thừa tướng đại nhân là người lộng quyền như vậy, lại thêm bản thân ngồi ở vị trí cao quý, thì sẽ phải là một lão già hành vi bản thủ, lấm la lấm lét, ai ngờ hôm nay nhìn thấy, vị Tạ Lâm này mặt trắng trẻo

như ngọc, phía trước mũ quan đính một viên hồng ngọc, triều phục nền đỏ viền vàng đã được thay ra thành bộ y phục nho nhã màu trắng ngà được giặt giũ sạch sẽ từ lâu, thân hình thẳng tắp, toát lên vài phần thanh tú cao nhã.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); Z- w4 O, R, w1 X) U* y

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 X! L(z/ O/ V! {:
S

Úy Trì Chính luyện được một thân võ nghệ cao cường, tai nghe cực thính, từng câu từng chữ vừa tán thưởng lại mang theo vẻ tiếc rẻ, ngữ điệu trong lời nói vừa lắc đầu vừa chế giễu, Tạ Lâm ở phía trước e rằng không nghe được, nhưng hẳn lại nghe rõ mồn một.

@Copyright of Kitesvn.COM |9 d9 D# ^ (n\$ k4 t! x3 C(Do not Copy, pls!!)

+ e% z* K2 s! Q3 y% h" of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm hai mươi sáu tuổi, chưa hề lấy vợ, tuy rằng trong nhà có ba nàng thiếp, nhưng lại không sinh được con, nên có thể phủ nhận bản lĩnh đàn ông, nhưng về vấn đề không sinh được con này, trong nhân gian sớm đã đồn đại rằng người này e là bị bệnh bất lực. Bất lực cũng hay, nếu không lại sinh ra một đứa trẻ thừa hưởng chức quan của hẳn, cũng lộng quyền, khiến cho tương lai Đại Sở tối tăm mù mịt, những ngày tháng ấy sẽ không thể sống nổi mất.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 U\$ D8 d+ |9 o#
a2 e9 @

@Copyright of Kitesvn.COM |7 F4 |5 J/ n- N; q8 {(Do not Copy, pls!!)

Khó trách, có đôi lúc Úy Trình Chính cảm thấy, thỉnh thoảng Tạ Lâm lại lộ ra một thoáng cô đơn.

5 i' v\$ I* m1 H0 h. of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 u\$ b, T7 ` B(|& y\$ `

Quả nhiên không phải là ảo giác, xem ra không có con cái, không có gửi gắm, Thừa tướng đại nhân sẽ vô cùng cô đơn.

& a4 u4 a! Y* of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

l(i2 h. Y8 {8 x+]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Sao nào? Hầu tướng quân có thể mắng ta, nhưng ta lại không thể mắng ông ta à? Úy Trì đại nhân nếu như cứ nhất bên trọng nhất bên khinh như thế, thật khiến người ta thấy tê tái.”

@Copyright of Kitesvn.COM |. v. K& w6 s8 3 h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |" {0 A2 l% a. E8 s']2 f; `* t(Do not Copy, pls!!)

“Hầu tướng quân chỉ nói vậy thôi, nhưng Thừa tướng đại nhân ngài, lại phủ định công lao và thành tích của đại tướng quân suốt những năm qua, đại tướng quân trấn thủ biên giới đã hơn chục năm, chém giết địch hàng chục lần, trên người chi chút sẹo thương, có một lần suýt nữa thì mất mạng. Hạ quan vốn là phó tướng của ngài ấy, tận mắt chứng kiến đại tướng quân bảo vệ quốc gia, lập nên những công lao hiển hách, nhưng lại bị đại nhân.....” Úy Trì Chính siết chặt năm ngón tay, nghiến chặt răng nhả nhin lửa giận trong lòng, “Lại bị một câu của đại nhân phủ định hơn mười năm vất vả của đại tướng quân, trái tim hạ quan thấy rất khó chịu, nhất định phải nói rõ ràng với đại nhân!”.

@Copyright of Kitesvn.COM | - e; I* h,]9 q. }! (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 s ~8 {5 P4 J

“Ồ?” Tạ Lâm quét ánh mắt một lượt từ trên xuống dưới thân hình cao lớn của Ủy Trì Chính lâu thêm chút nữa. Vóc dáng Tạ Lâm cũng có thể coi là cao hơn những người đồng niên, nhưng so với Ủy Trì Chính, thì lại vô cùng âm đạm nhợt nhạt, hẳn không chút sợ hãi, nhường nhường mà, “Ủy Trì đại nhân nhất định muốn cây lớn bắt nạt nhỏ à?”

@Copyright of Kitesvn.COM |! j# b) W8 c: Y7 T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 c T) h6 v r6 D/
J% {

“Cây lớn bắt nạt nhỏ?” Ủy Trì Chính tức giận đến bật cười, “Thừa tướng đại nhân thân ngồi trên cao, hạ quan mới là người phải sợ đại nhân cây lớn bắt nạt nhỏ mới đúng.”

. V' d* ^- h* w* }0 @- of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; T- S1 @4 f% c, r. n% n(Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm hừ mũi một tiếng rất khế.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 {! S# C: {" Q" V#
z\$ h

7 C4 r\$ i9 C* I" i: p9 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tuy không nói ra, nhưng hàm ý rất thâm.

@Copyright of Kitesvn.COM |0 P; ^/ {* F8 K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 0 E5 | 8 Z4 P- . t) H9 z) |(Do not Copy, pls!!)

Người từng là phó tướng của Hầu Thiết Tranh thì đã làm sao, là Binh bộ Thượng thư thì thế nào? Thắng làm vua thua làm giặc, đó là đạo lý đương nhiên từ cổ chí kim.

@Copyright of Kitesvn.COM | {(}1 m5 G: g v) |(Do not Copy, pls!!)

; ~; |/ ~9 Z' k" B3 `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính, người thua không góc đầu lên được rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM |" |7 M- S/ `5 ^\$ o\$ @" y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) B8 Q# V! I2 b8 ~(M# Q

Thái độ cùng khinh miệt, đã chọc giận đến Úy Trì Chính.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 g- R7 H0 g2 ` |(^4 d2 S) h* t

! a& @4 V, q! T& E7 d\$ q* of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hắn lao bổ đến, bóp chặt lấy cần cổ thon gầy của Tạ Lâm, va vào bức tường phía sau. Đám người qua đường ất ơ đứng xung quanh bị dọa cho ngây người, kinh hãi kêu lên: “Giết người..... giết người kia.....” Giọng hét kéo dài, tan tác chim muông, lập tức đường phố vắng tanh không một bóng người.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 K; r! I. y# u x; A

@Copyright of Kitesvn.COM |1 Y3 T; k\$ p* H' `4 l6 [(Do not Copy, pls!!)

“Tạ Lâm, ta sẽ giết người.” Úy Trì Chính ấn chặt lên cần cổ Tạ Lâm, cái cần cổ thon gầy trắng nõn, dường như thấp thoáng nhìn thấy cả mạch máu bên dưới, e rằng bàn tay chỉ cần vặn một cái, thì sẽ gãy luôn, gian thần giỏi nịnh nọt, có chết cũng không đáng tiếc, nhớ đến Hầu Vận Vi bị ép đi hoà thân, nhớ đến Hầu Thiết Tranh đang lo lắng về tính mạng của bản thân, Binh bộ Thượng thư không kìm được cơn giận, chỉ muốn vặn gãy luôn cần cổ của cái kẻ đang ở trong tay. Nhưng hãn ta là Thừa tướng, là Thừa tướng đương triều, hãn chỉ có một mình, mà giết người thì phải đền mạng, giết hãn rồi sợ rằng sẽ kéo theo cả gia tộc của mình phải bồi táng theo, không có lỗi, vụ mua bán này không lỗi tí nào.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), g, K3 W4 j8 E2 M* ^7 D6 v\$ S

@Copyright of Kitesvn.COM |. Z0 Q6 R- p. C" W) G9 Q: D(Do not Copy, pls!!)

Giết hãn, hay là thả hãn?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 B7 e; V' J\$ I3 t\$ Z7 n, {

8 m* x0 @. X* U5 @: of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Màu đỏ nhàn nhạt xuất hiện trên khuôn mặt của Tạ Lâm, đây là dấu hiệu của việc ngạt thở, yết hầu bị ngạt thở, khí quản bị chèn ép, nhưng Tạ Lâm lại không mảy may giãy dụa, khuôn mặt trắng trẻo giờ đỏ bừng như lửa đốt, nhưng ngay cả một tiếng ho khan cũng không hề phát ra.

@Copyright of Kitesvn.COM |; H3 x+ X# J0 H3 N; b. O(Do not Copy, pls!!)

5 w2 X([- e1 s; G V5 @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giết chết con người này, cho dù có gặp họa chết cả gia tộc, nhưng dẹp yên được giang sơn ta, trừ được tai họa, diệt được gian thần, là đại công, là hạnh phúc vạn phần của triều đình, cả nước chúc mừng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) L' u\$ |& h/ B

: G' J; ~(V1 I*] o\$]# K5 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính nghĩ đến đây, tay lại tăng thêm sức.

3 X8 S.) V, m1 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 _/ G/ I9 J6 K\$ E

XXX

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 f3 A! A' X5 V

@Copyright of Kitesvn.COM |1 A4 V' J/ t3 c(Do not Copy, pls!!)

Trác Thanh giờ là khách khanh trong phủ của Bình bộ Thượng thư, cũng là mưu sĩ.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 D& u1 d' }1 i(v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |, z9 x5 Z' S/ X& L\$ j1 p+ L" E: g; V5 p(Do not Copy, pls!!)

Hắn là người lươn lẹo uyên chuyên hơn Úy Trì Chính rất nhiều, con người Úy Trì Chính quá thẳng thắn, không hiểu được cách biến báo. Nhưng hắn lại hiểu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): F& J8 S6 D* W"
P(v) c

Hắn đến phủ của Ủy Trì Chính là khách khanh, chính là đã nhìn thấu được thể cục của triều đình hiện tại. Hắn cũng hiểu được lúc nên sáng suốt giữ mình, thì hãy cố mà sáng suốt giữ mình. Ngoài trừ phủ của Thừa tướng ra, thì phủ của Ủy Trì Chính, chính là nơi an toàn nhất.

@Copyright of Kitesvn.COM |" @5 @; N- Z! F; S! E# r1 (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | t; r" P, x2 t\$ H, _% q(Do not Copy, pls!!)

Hắn quyết định ở lại đây, sẵn sàng ăn trực năm chờ. Ủy Trì Chính thu nhận hắn ta, cũng chu cấp nơi ăn chốn ngủ cho hắn. Hắn không có ý định đưa ra những ý kiến quý báu gì cho Ủy Trì Chính, vì hắn biết rằng, giờ rồng đang bơi nơi nước cạn, nhưng cuối cùng sẽ có lúc rồng bay lên, thời cơ của bản thân, phải đợi. Trước khi đến lúc đó, hán nhất định phải giữ được mạng sống.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! 4 Y) Z: ~3 a7 `

9 D& n- a* h/ v) of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nhưng ngày hôm đó, Trác Thanh cảm thấy vô vị, quyết định đi đón Ủy Trì Chính hồi phủ. Hắn lấy hành động đó để tán dương bản thân mình tí, thể hiện tình cảm trung thành với chủ nhân, cũng thể hiện luôn mình không phải loại ăn trực ở nhờ.

3 z! T) ~# N(| / A. O1 }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | m3 H# (q5 B) [6 }(Do not Copy, pls!!)

Hắn nên thấy may mắn vì lần này bản thân hắn có thể coi là quá sức anh minh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) S- M(]0 P0 l

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 R W; u; W8 u }1
D

Vì lúc hắn tìm Ủy Trì Chính, thì vừa hay gặp Ủy Trì Chính đang ở trên phố, chứng kiến luôn màn bóp chết Thừa tướng đại nhân.

9 M+ i1 u6 d- f+ o9 of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

" j. n) U: K& S. n; `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Sáng chói quá, thiếu chút nữa là lóa sáng mù mắt hắn rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 [6 _6 D) w& E3
O# Y+ T# / O+ b

0 z- F9 j+ F8 y% p\$ of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mưu hại trọng thần của triều đình, chính là tội chết, là đại tội tru di cửu tộc. Hiện giờ mình lại ở trong phủ của Binh bộ Thượng thư, cùng ngồi chung một thuyền với Ủy Trì Chính, được tính là người trong cửu tộc, Ủy Trì Chính chết rồi, mình cũng sẽ phải chết theo. Hắn vẫn còn muốn kéo dài cái mạng sống nhỏ nhoi này đến khi chỉ còn một làn hơi tàn, không muốn chết ngay và luôn như vậy đâu.

@Copyright of Kitesvn.COM |. b% O4 - t; c3 y L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |& F4 M/ g- j/ x! p\$ W0 J# @/ u(Do not
Copy, pls!!)

Vậy nên khi Trác Thanh chứng kiến màn bóp cổ Thừa tướng của Ủy Trì Chính, lập tức lao tới, kéo tay Ủy Trì Chính ra, “Mau dừng tay, đại nhân, đây là đại tội tru di cửu tộc đấy!”.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 m- v5 U, }' D, y(O\$ r% |

@Copyright of Kitesvn.COM |+ |# I2 h: s* P# p1 p; w(Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính xuất thân từ quan võ, sức lực của hạng mưu sĩ quan văn như hăn sao có thể bì được, nghe vậy hai tay không mảy may nhúc nhích, vẫn siết chặt lấy cần cổ Tạ Lâm, “Cho dù là liều mạng bị tru di cửu tộc, ta cũng phải giết chết hăn!”.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 |1 ~; e0 v0 `5 y; Q7 _6 a

. B([# m+ E\$ of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trác Thanh nghe vậy, trong lòng chỉ muốn ngoác mồm ra mắng cho tên này một trận, nhưng lại mở miệng nói: “Vậy đại tướng quân thì sao, tính mệnh của đại tướng quân, ngài cũng không màng sao?”.

@Copyright of Kitesvn.COM |: 4 N(G\$ ' O# U- Z& R) n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 Y4 M; O% v1 t# b\$ y! P(t

Trong lòng hăn biết đại tướng quân Hầu Thiết Tranh từng là thượng cấp của Ủy Trì Chính, mối quan hệ vô cùng tốt, một lời vừa thốt ra, quả nhiên khiến Ủy Trì Chính thay đổi, tay lập tức thả lỏng, Tạ Lâm nhìn người dựa vào tường, Trác Thanh thấy vậy, lập tức tiện đà xông lên, “Đại

nhân, loại trừ tên gian thần này, cần phải có kế sách, hãn vốn dĩ là gian thần, không khó để tìm được nhược điểm đâu, sẽ sớm có ngày khiến hãn phải thân bại danh liệt. Nếu đã như vậy, thì chắc chắn có thể diệt được tên gian thần này, làm trong sạch giang sơn Đại Sở ta, đến lúc đó đã có lý do chính đáng rồi, thì há có gì dai nhân phải gánh thêm đại tội trên lưng, động tay động chân để giải quyết vấn đề.”

@Copyright of Kitesvn.COM |5 L H. (r4 p. l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- `(T8 { : ^- e8 r(Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm đang nhũn người dựa vào góc tường, chỉ thấy hãn vì không khí đột nhiên ùa vào buồng phổi, nên khó tránh khỏi ho khan, mồ hôi lạnh vương trên hai bên thái dương, ánh mắt lúc bình thường toát lên vẻ trào phúng, giờ phút này hàng mi dài che kín lại, không nhìn rõ được, cần cổ trắng nõn, giờ dấu hãn màu xanh tím do nắm ngón tay ấn lên rất thật, trông vô cùng đáng sợ.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); l(R" z- ?! a3 Z

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), x, M8 B, e\$ X. ?5
y+ x7 V& L

“Đúng vậy, hà tất phải động tay động chân để giải quyết vấn đề chứ?”
Úy Trì Chính thở dài, nhất thời thấy toàn thân rất mệt mỏi, nhưng hãn lại cho rằng đó là do vừa nãy dùng sức quá mức nên mới thế. “Đi thôi,” Úy Trì Chính quay đầu nói với Trác Thanh, “Nghĩ cách đi, chuyện ta vừa động thủ lúc nãy, ép nó xuống.”

@Copyright of Kitesvn.COM |! Z4 J7 d2 m' j# Q(A* q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# T5 s" e! }* b. P:
B1 n& v1 y- ?

Trác Thanh vâng một tiếng, đi theo sau, khóe mắt lướt nhìn qua, thấy Thừa tướng đại nhân vẫn y hệt lúc trước, dựa vào tường, dường như cả người không có chút cảm xúc nào.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 O- m1 E) ~* V)
L" u& A

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 18: "Lão" Gian Thần Xảo Trá

Lúc Thục Hà nhìn thấy năm dấu tay xanh tím hằn lên cần cổ trắng nõn của Tạ Lâm, hốc mắt lập tức ửng đỏ.

Thục Hà là người lớn tuổi nhất trong ba người thiếp, hiện giờ nàng đã trên dưới hai mươi tuổi rồi, đoan trang hiền thực, quản lý mọi việc trên dưới trong phủ Thừa tướng, ngoài trừ Thừa tướng đại nhân ra, thì lời nói của nàng là có trọng lượng nhất, nghiêm nhiên đã là phu nhân Thừa tướng. Tỳ nữ hầu hạ nàng thường cảm thấy Thừa tướng là người bạc tình, nếu đã coi trọng con gái nhà người khác, thì cũng coi như thôi, nhưng đây gần như cùng Thục Hà nâng khay ngang mày rồi, mà tại sao lại không nạp làm vợ cả?

(Nâng khay ngang mày là để chỉ vợ chồng gắn bó tôn trọng lẫn nhau, câu nói này ra đời từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang lông mày.)

Tỳ nữ bất mãn thay cho chủ tử, nhưng chủ tử lại chỉ lắc đầu, thở dài nói: “Ta có chỗ nào xứng với đại nhân chứ.” Trong lời nói mang theo vẻ cô đơn lạnh lẽo.

Sao lại không xứng với đại nhân cơ chứ? Thục Hà là tuy rằng không phải là người xinh đẹp nhất trong ba nàng thị thiếp, nhưng lại là biết cách lo liệu việc nhà nhất, là người được Thừa tướng kính trọng nhất. Nếu như thật sự có thể kết thành phu thê, thì có gì là không tốt?

Thục Hà chỉ mỉm cười duyên dáng, “Người không hiểu đâu.”

Lúc này Thục Hà đang đặt hòm thuốc xuống, thấm một ít rượu thuốc, thoa từng chút một lên cần cổ của Tạ Lâm, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không nói ra thì thấy không thoải mái, và nàng cũng mở miệng nói ra thật, “..... Đại nhân ngồi ở vị trí này, cũng chẳng có gì vui vẻ, vậy thì hà cớ gì cứ phải kiên trì chịu khổ mãi như thế? Lẽ nào người thật sự.....”

Thật sự ham muốn quyền thế đến như vậy sao?

Nàng dừng lại, nuốt những lời sau đó xuống cổ họng, những câu châm chích này, chẳng thể nào nói ra được.

Thật ra nàng thật nghi ngờ, hương vị của quyền thế tốt đến mức đó sao? Nếu như tốt như vậy, thì tại sao Tạ Lâm lại ân hận như thế, Ủy Trì Chính đó gần như sắp đê đầu cười cổ hãnh rồi, những hãnh vẫn giống như trước đây gặp biến không sợ, giống như đang lạnh lùng quan sát mọi thứ, lại giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Người khác đều đang ở trong một vở kịch, chỉ có hãnh là đứng ở ngoài.

Mọi người thường nói, một vở kịch tựa như cuộc đời một con người, cuộc đời một con người tựa như một vở kịch.

Chỉ có con người đang ở ngay trước mặt đây, vẫn phân rõ rạch ròi giữa đời và kịch.

Nhưng thỉnh thoảng Tạ Lâm lại nói: “Cuộc đời nếu như thật sự là một màn múa rối, thì đúng là không thể nào tốt hơn được.” Có thể thao túng điều khiển được cuộc đời, há không rất vui vẻ sao?

Lời nói lạnh lùng, khiến Thục Hà chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh đâm thẳng vào tim.

Có lúc nàng có cảm giác mình hiểu được hẳn, nhưng có những lúc lại có cảm giác hẳn là một người rất khó hiểu.

“Đại nhân,” Thục Hà lại nói, “Đối với thiếp, Khởi La và Mạc Nhi mà nói, đại nhân là ân nhân, cũng là người bọn thiếp nương tựa vào, chúng thiếp hy vọng đại nhân bỏ hết những gánh nặng trên vai xuống, dựa vào chúng thiếp một chút thôi, thỉnh thoảng mỉm cười chân thành, chứ không phải là.....”

Chứ không phải là kiểu lạnh lùng như vậy.

Thục Hà từng là hoa khôi nổi tiếng đệ nhất kinh thành của Câu Lan viện thời ấy, đoan trang mà duyên dáng, với tài đàn cực kỳ điêu luyện. Xét về tư thái dung mạo khí chất của nàng, đều giống hệt một tiểu thư khuê các, đám đàn ông háo sắc bu lấy phải xua đi như xua vịt.

Mà đâu phải là “như” một tiểu thư khuê các, nàng đúng thực là một tiểu thư khuê các. Cha từng là một vị quan tam phẩm, không biết tại sao đúng lúc Thục Hà vừa đến tuổi cập kê, thì phụ thân lại bị gian thần hãm hại, khám nhà chém đầu, con gái bị bắt đi làm kỹ nữ. Một hôm Tạ Lâm biết chuyện, dùng tiền vàng vạn lượng chuộc thân ra, thu nhận làm thị thiếp.

Đêm hôm đó, Thục Hà vốn tưởng Tạ Lâm sẽ giống như những tên háo sắc khác, muốn vũ nhục mình, nhưng không ngờ Tạ Lâm lại chẳng hề động đến nàng, dốc hết sức lực lật lại bản án sửa sai. Không bao lâu sau, cả nhà Thục Hà được xá miễn tội, nàng cảm kích vô cùng, lập tức quyết định hầu hạ Tạ Lâm cho đến cuối đời.

Nhưng lại không ngờ.....

“Không cần thiết,” giọng nói khàn khàn của Tạ Lâm vang lên, cắt đứt hồi ức của Thục Hà, “Nàng, Khởi La, và cả Mạc Nhi nữa, ta chỉ hy vọng các nàng vui vẻ hạnh phúc, ta lớn hơn các nàng, những việc đã từng chứng kiến cũng nhiều hơn, nếu có một ngày các nàng tìm được một đức lang

quân như ý nguyện trong lòng, thì nói đôi lời với ta, là có thể thoải mái ra đi, ta sẽ không ngăn cản.”

Thục Hà ngấn người, cúi thấp đầu xuống, “Mạc Nhi thì còn được, chứ những người giống như Thiếp và Khởi La, thì có ai sẽ cần chúng thiếp chứ?”.

Khởi La diễm lệ không ai bì kịp, nhưng lại là hồng nhan họa thủy, chẳng phải sinh ra trong gia đình hiển hách gì, cũng giống như Thục Hà, trước đây từng là vật chơi đùa trong tay đám đàn ông, được Tạ Lâm cứu ra, vì thế cũng đối đãi với Tạ Lâm như là ân nhân.

Nhưng với cơ thể đã tàn hoa bại liễu này, còn ai cần đến nữa?

Vậy thì chi bằng chẳng gả cho ai cả, chăm sóc hầu hạ Thừa tướng đại nhân đến già, rõ ràng là yên ổn tự do tự tại hơn nhiều.

Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Chỉ cần các nàng muốn gả, thì đương nhiên sẽ gả được, người bước ra từ phủ Thừa tướng của ta, ai dám không cần?”.

Thục Hà phì cười, trong lòng thầm nhủ đừng có nói là người khác, trước mắt thiếp cũng đang có một người đây.

Cao ngạo cô độc, không may mắn có chút gì thỏa hiệp, phóng tầm mắt toàn bộ Đại Sở này, có ai dám cần người chứ?

“Đại nhân thực sự đã nghĩ quá nhiều rồi,” Thục Hà lại nói, “Phải biết rằng cái gì là của mình thì cuối cùng vẫn sẽ là của mình, còn nếu đã không phải thì chớ nên cưỡng cầu, từ lâu bọn thiếp đã không mong muốn gì hết, cứ ở trong phủ Thừa tướng sống cho đến già, là chúng thiếp đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Những ngón tay đang nắm miếng bông của nàng hình như ấn xuống hơi mạnh, khiến Tạ Lâm phải hít vào một hơi, “Sau này ít nói mấy lời chán nản đó trong phủ Thừa tướng thôi,” Tạ Lâm vẫy vẫy tay về phía sau, tỏ ý bảo Thục Hà không cần phải bôi thuốc nữa, sau đó kéo cổ áo lên, che đi đầu vai trần, thắt dây thật chặt, “Nếu vương triều Đại Sở ta đều không có chí tiến thủ như vậy, thì sẽ chỉ khiến sức mạnh của quốc gia thụt lùi thôi. Cho dù các nàng chỉ muốn đợi, đứng đợi, ngồi đợi, đều được cả, nhưng.....” Hắn sáp lại gần Thục Hà, “Nhưng vận mệnh sẽ không bao giờ đợi các nàng đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, các nàng sẽ phải đối mặt với đại họa.”

Tạ Lâm chỉnh chỉnh lại ống tay áo, nói với vẻ dửng dưng không chút để tâm: “Các nàng muốn đợi đại họa, nhưng ta thì không muốn đợi, cho dù là vì không muốn mang lại tai họa cho ta, thì các nàng cũng nên suy nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm lúc còn đang an ổn đi.”

Bộ y phục tay dài, khuôn mặt tuy trắng trẻo nhưng lạnh lùng, ưu nhã mà lại mang theo vẻ thanh hàn. Phá vỡ khuôn mặt ấm áp dịu dàng bên trong, hẳn lại là vị Thừa tướng đương triều, ngửa tay là nắng, sáp tay là mưa.

Con người này.....

Trong lòng Thục Hà thấy buồn cười lắm, thầm nghĩ cũng chẳng phải là lần đầu tiên gặp hắn, rõ ràng là vì muốn tốt cho các nàng, nhưng lại toàn nói kiểu tự tư tự lợi, ép buộc các nàng sửa chữa sai lầm.

“Cái vị trí Thừa tướng này, cứ ngồi tiếp, thì cũng chẳng có gì là không tốt cả, nàng muốn đợi, thì ta cũng sẽ đợi,” Tạ Lâm lẳng lẳng nói, “Có lẽ một ngày nào đó, lúc ta có thể buông bỏ được, thì sẽ buông bỏ thôi.”

Cũng hy vọng sẽ có một ngày như thế.

XXX

Hôm sau, Tạ Lâm cùng với vết bầm tím trên cổ vẫn chưa tan hết, ung dung thoải mái lên triều.

Trên cổ của Thừa tướng triều đình lưu lại dấu vết năm ngón tay xanh tím, hiển nhiên là vì có người bóp cổ với ý nghĩ muốn lấy mạng hắn.

Long nhan bệ hạ nổi giận lôi đình.

Minh Trọng Mưu cũng không biết tại sao mình lại giận, lại còn quên luôn cả tâm trạng quẫn bách cay cú Tạ Lâm đến mức nghiêng răng nghiêng lợi của mấy hôm trước, chỉ cảm thấy mưu hại mệnh quan triều đình, là tội đáng bị tru di, không thể miễn xá, bèn quát hỏi Tạ Lâm: “Hung thủ là ai?”.

Úy Trì Chính đang đứng ở bên phải phía sau lưng Tạ Lâm, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không liếc ngang liếc dọc, hai mắt cứ nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

Ngày hôm trước, dưới quỳ gối của Trác Thanh, Úy Trì Chính nhớ kỹ lại tất cả những người đi qua đường vào lúc đó, dùng chế độ an ủi trợ cấp và đe dọa để chặn mồm bọn họ lại, sau đó lại mang theo một số vàng lớn đến nhà Tạ Lâm tạ tội. Tạ Lâm đương nhiên biết tại sao Úy Trì Chính lại đến, cũng không chút khách khí nhận hết số vàng đó, nghiêm nghị nói: “Úy Trì đại nhân công bằng thẳng thắn, đương nhiên sẽ không bao giờ làm chuyện mưu hại trọng thần, lại càng không làm những việc như hối lộ,” Hắn lắc lắc túi châu báu trong tay, “Chuyện này, ngài biết, ta biết, người khác không biết, đại nhân không cần phải lo lắng.”

Úy Trì Chính và Trác Thanh lập tức thấy yên tâm. Tên Tạ Lâm này tuy là gian thần giỏi nịnh nọt, những lời nói rất rõ ràng một là một hai là hai, hắn đã nói việc bóp cổ hắn không phải do “Úy Trì Chính” làm, thì nghĩa là Úy Trì Chính không làm.

Về đến nhà, hai người lên giường ngủ rất ngon.

Nhưng bọn họ đúng là quá không hiểu Tạ Lâm rồi.

Con rắn nước kịch độc, sao có thể bỏ qua chuyện thiếu chút nữa là mất mạng một cách thản nhiên như vậy được?

Vì thế lúc bệ hạ quát hỏi “Hung thủ là ai”, Tạ Lâm đã đáp: “Bệ hạ minh giám, người bóp cổ thiếu chút nữa đẩy thần vào chỗ chết, chính là Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân của triều đình ta.....” Tạ Lâm nói từng chữ từng chữ một, “Hầu, Thiết, Tranh.”

Trong một thoáng, trên dưới triều đình, xôn xao bàn tán.

Tuy nhiên cho dù khắp văn võ bá quan trong triều đều không biết Tạ Lâm là người có nhiều gian trá狡 hoạt, thì bệ hạ chí ít cũng biết được đôi ba phần, nghe xong không khỏi liếc ánh mắt nghi ngờ về phía Hầu Thiết Tranh cũng đang kinh hãi, “Trẫm không biết động cơ của Hầu tướng quân là gì?”.

Tạ Lâm cúi đầu đáp: “Thần xin tướng quân từ bỏ binh quyền.....” Lời vừa nói ra, giống như trong đại điện có đến mấy nồi sủi cỏ đang đun sôi sùng sục, nhất thời nổ phát vỡ nồi, quần thần ngậy ra như phồng, nhìn chăm chăm vào Thừa tướng đại nhân, có phải hấn đã điên rồi không, nhưng Tạ Lâm sau đó vẫn nói tiếp, “Hầu tướng quân không muốn, thần không nhìn được đã nhục mạ tướng quân, tướng quân hăm hăm nổi giận, nên đã xông tới bóp cổ thần.”

Bệ hạ cũng kinh hãi, trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Không biết Tạ khanh có chứng cứ gì không?”.

“Chứng cứ?” Tạ Lâm mỉm cười chính trực, “Lúc đó người đi trên phố tuy rằng ít, nhưng cũng có lác đác được vài người, bệ hạ cứ đi hỏi là sẽ biết ngay thôi.”

Vậy là bệ hạ lập tức phái người đi, tóm được người qua được chứng kiến cảnh tượng lúc đó liền hỏi.

Đám người này bị Úy Trì Chính và Trác Thanh, vừa an ủi trợ cấp lại đe dọa, sợ đến cùng cực, chỉ nhớ rõ lời uy hiếp của đối phương, không được phép nói Úy Trì Chính bóp cổ Thừa tướng, không được tiết lộ một tẹo tèo nào về tướng mạo của Úy Trì Chính, nếu có người cầm tranh chân dung của Úy Trì Chính tới nói là do hấn làm, thì tất cả đều phải phủ quyết.

Thứ đám quan binh cầm đi lại không phải là bức tranh chân dung của Úy Trì Chính, mà lại là bức tranh chân dung của đại tướng quân Hầu Thiết Tranh. Dáng vẻ lôi thôi với bộ râu quai nón, cùng với vẻ ngoài của Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân lúc hồi triều, khác nhau rất nhiều, chẳng ai nhận ra được, huống hồ ngày hôm đó dân chúng đứng cách đại tướng quân một khoảng khá xa, nên cũng chẳng thể nhìn rõ mặt mũi đại tướng quân ra sao.

Dù sao chỉ cần không phải là Úy Trì Chính, không phải là khuôn mặt của Úy Trì Chính, quan tâm xem hấn ta là ai làm gì? Trước tiên cứ nhận đã rồi nói sau.

Thế là nhao nhao gật đầu, cứ như thể Hầu Thiết Tranh là hung thần ác sát tội ác tày trời vậy.

Nhân chứng đã hoàn toàn thừa nhận rồi, Hầu Thiết Tranh cho dù có mười cái miệng, cũng khó lòng phản bác lại được. Úy Trì Chính không ngờ chuyện do mình làm lại mang đến đại họa lớn như vậy cho Hầu Thiết Tranh, trước tiên chỉ nghĩ tới việc cầu xin lần nữa, “Cho dù tướng quân thật sự bóp cổ Thừa tướng, cũng không thể chứng minh tướng quân thật sự có ý định giết người, huống hồ Thừa tướng cũng chưa chết, tướng quân tuy rằng có tội, nhưng không phải là tội lớn, xin bệ hạ khai ân.”

Cái gì gọi là “Thừa tướng cũng chưa chết”? Lẽ nào Thừa tướng chết rồi, thì tội cố ý giết người của Hầu Thiết Tranh mới được thành lập à?

Minh Trọng Mưu tức đến mỗi mũi cũng sắp vẹo luôn, đồng giấy tờ đã được sao chép lại trong tay Lại Xương rơi luôn xuống đất, dọa cho đám trọng thần nháy dựng lên, Úy Trì Chính cũng không nghĩ những lời cầu xin của mình, ngược lại còn khiến lửa giận bệ hạ càng to hơn, hiện tại không biết nên mở miệng thế nào. Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt, quét ánh nhìn khắp lượt quần thần hồi lâu, khiến văn võ bá quan cũng không dám hít thở, cuối cùng Minh Trọng Mưu nói với Tạ Lâm:

“Tạ khanh, Hầu Thiết Tranh suýt nữa đã lấy tính mạng khanh, khanh nói thử xem, định xử lý ông ấy như thế nào?”.

Tạ Lâm cũng trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi đáp: “Luật pháp của vương triều ta, kẻ mưu hại mệnh quan triều đình, vốn dĩ phải tru di cửu tộc.” Lời nói ra đến đây, Úy Trì Chính quay đầu qua, thiếu chút nữa mà ngoác miệng ra mắng một trận, nhưng lại nghe Tạ Lâm uyển chuyển nói tiếp:

“Hành vi của Hầu tướng quân, nguyên nhân cuối cùng là do những lời nói của thần không thỏa đáng, chứ không phải xuất phát từ chủ định của tướng quân, nhưng ý nghĩ giết chết thần, thì không thể phủ nhận. Tội chết của tướng quân có thể miễn, nhưng tội sống thì khó mà thoát được. Chi bằng đánh ba mươi roi, lấy đó làm răn đe, để những kẻ khác không dám tái phạm nữa là được.”

Quần thần nhất loạt thở hỗn hển, ba mươi roi, may mà Hầu tướng quân là võ tướng, nếu là quan văn, thì ba mươi roi này đủ để lấy mạng ông ta rồi.

Bệ hạ sau một thoáng suy nghĩ, chỉ cảm thấy không có cách nào tốt hơn được nữa, vì thế hành hình luôn trong ngày hôm đó.

Dù là đại tướng quân uy mãnh thần vũ, võ nghệ cao cường, thì chịu ba mươi roi, cũng phải nằm liệt giường hơn nửa tháng.

Buổi tối hôm hành hình, Úy Trì Chính tới phủ Thừa tướng, lớn tiếng mắng mỏ Tạ Lâm vô si không giới hạn, không giữ chữ tín, nhận tiền rồi, lại quay ra cắn ngược người ta một cái.

Tạ Lâm đứng đờ đẫn không chút để tâm, tai chỉ mãi lắng nghe tiếng đàn của Thục Hà, tiếng trống của Mặc Nhi, mắt nhìn đắm đắm vào điệu múa của Khởi La, thiên thượng nhân gian, đẹp không sao tả xiết. Những lời của Úy Trì Chính, như gió thổi bên tai.

Úy Trì Chính nóng nảy mắng mỏ, hẳn vốn dĩ là võ tướng, không học được kỹ xảo mắng người kiểu văn nhân nho nhã, vì thế bao nhiêu ngôn từ ô uế thô tục đều tuôn ra bằng hết, có thể dùng một từ để mô tả là “bần”. Lúc đó Tạ Lâm mới để ý tới, chỉ một câu, đã chặn ngang miệng Úy Trì Chính.

“Không biết hôm đó Úy Trì đại nhân đã giao dịch điều gì?”.

Úy Trì Chính nhớ lại, hôm đó, hẳn yêu cầu Tạ Lâm đừng tiết lộ bí mật “Úy Trì Chính” chính là kẻ đã bóp cổ Thừa tướng cho bộ hạ biết.

Và những gì Tạ Lâm làm hôm nay, thì Úy Trì Chính thực sự không phải là kẻ bóp cổ, mà kẻ bóp cổ là Hầu tướng quân, đâu có liên quan gì đến Úy Trì Chính người?

Úy Trì Chính rơi vào bẫy mà bản thân lại không hề hay biết, thua ván cờ này, đúng là đáng tiếc, đáng tiếc.

“Lão” gian thần xảo trá.

Úy Trì Chính mắng thầm.

Thêm nữa, lúc ở trên triều đường, Tạ Lâm nói: “Vì thần nói năng không cẩn trọng, mới dẫn đến tội lỗi đó của Hầu tướng quân, nên thấy vô cùng áy náy, thần cũng xin chịu tội, đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, xin bệ hạ ân chuẩn.”

“Chuẩn.”

Ngày hôm đó, Minh Trọng Mưu vui vẻ đồng ý, nhưng sang đến ngày thứ hai liền hối hận.

Trông đồng tấu chương chất đống cao như núi trong ngự thư phòng, Minh Trọng Mưu sai Lại Xương gọi Thừa tướng tới. Không lâu sau, Lại Xương mặt mày xám xịt quay về. Minh Trọng Mưu thấy lạ, hỏi hẩn tại sao không nhìn thấy Thừa tướng. Lại chứng kiến khuôn mặt tang thương của Lại Xương, hẩn thưa:

“Thừa tướng đại nhân nói, đã xin chịu tội tự kiểm điểm, thì dĩ nhiên là nửa tháng không thể ra khỏi cửa, ngài ấy nói bệ hạ đã muốn tự mình chấp chính, thì thiết nghĩ đồng tấu chương đó chắc chắn không thể làm khó được người.”

Minh Trọng Mưu nghe xong, chỉ biết nghiêng rằng, nghĩ đến bản thân mình là hoàng đế, phê duyệt tấu chương sẽ là chuyện sớm muộn, đương nhiên không thể làm khó được mình. Nhưng chưa qua nổi hai ngày, đồng tấu chương càng chất càng cao, khiến cả ngự thư phòng đến chỗ để đặt chân cũng không có. Minh Trọng Mưu năm lần bảy lượt gọi Tạ Lâm vào cung, Tạ Lâm đều giả câm giả điếc, chỉ nói đang chịu tội, xin bệ hạ kiểm chế nhớ mong, nửa tháng sau gặp lại.

Nhìn khắp lượt núi đồi trập trùng đều là tấu chương, Minh Trọng Mưu ngửa mặt lên trời.

Trẫm không thèm nhớ mong người, trẫm chỉ muốn người tới phê duyệt tấu chương thôi!

Hoàng đế Vạn Triệu nuốt hai hàng lệ dài như sợi mì vào trong, cúi đầu xuống nghẹn ngào phê duyệt tấu chương, phê mãi cho tận đêm khuya, sáng hôm sau lại vẫn phải tinh thần phấn chấn thượng triều nữa chứ.

Đồ cáo “già”.

Minh Trọng Mưu hậm hực mắng thầm, quăng bút sang một bên, mực văng hết lên cả tấu chương, hắt vôi vàng dùng một tờ giấy Tuyên để thấm bớt mực đi, nhưng vẫn để lại một mảng trên tờ giấy màu vàng rực, nhìn giống như một cục mụn đột nhiên trời ra.

Đồ cáo “già”.....!

“Bộp” bản tấu chẳng có chút tích sự gì trong mắt Minh Trọng Mưu, lập tức trở thành vật hy sinh để hăn giận cá chém thớt, tay vừa vung lên, liền rơi luôn vào đồng bụi.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Không Thoải Mái

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh không thể lên triều, Thừa tướng Tạ Lâm cũng không lên triều, duy chỉ có mình Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính là vẫn có mặt, các vị đại thần khác cũng đang ở đây. Con người Úy Trì Chính rất chính trực, dâng tấu lên trong buổi triều sáng, cũng chính trực vô cùng. Nên toàn bộ văn võ bá quan trong triều dâng tấu theo hẵn, cũng vô cùng chính trực.

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, ngồi trên ghế rồng, thỉnh thoảng nhân lúc quần thần không để ý, liền ngáp một cái, cảm thấy khoảng thời gian lâm triều sáng, hình như thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc là thiếu thứ gì nhỉ?

Dù cho Minh Trọng Mưu nghĩ rồi lại nghĩ nữa, nghĩ nữa rồi lại nghĩ nữa nữa, vắt hết cả óc ra nghĩ, cũng vẫn không nghĩ ra.

Kỳ thật các đại thần, cũng cảm thấy buổi triều sáng gần đây, nhạt nhẽo vô vị chẳng có gì để kể, bệ hạ mơ màng muốn ngủ, các đại thần, cũng mơ màng theo. Ngoại trừ người vừa đảm nhiệm chức quan văn Úy Trì Chính tinh thần vẫn phấn chấn không mấy may phát giác ra, lúc các vị đại thần lên triều, đều là dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

Văn võ bá quan trong triều, có ai là chưa trải qua việc lục đục, tranh giành cấu xé mới leo lên được vị trí này? Bắt đầu là đấu đá nội bộ, về sau bọn họ đều có một kẻ thù chung.

Chính là gian thần giỏi nịnh nọt Tạ Lâm. Lật đổ gian thần, làm trong sạch thân tín bên cạnh bậc quân vương, là nguyện vọng của mọi trung thần, lúc nào văn võ bá quan trong triều muốn thể hiện tấm lòng trung thành, đều sẽ tóm lấy Tạ Lâm lên đầu một trận. Cho dù bị một đòn phản kích của Tạ Lâm làm cho tối tăm mặt mũi, thì vẫn vui vẻ làm không biết mệt.

Nhưng mấy ngày gần đây Tạ Lâm không lên triều, đặt một cái mỹ danh là: đóng cửa tự kiểm điểm.

Các vị đại thần cả ngày dài không nhìn thấy tên gian thần nịnh nọt ấy, không đấu với hắn một tí, là cả người cảm thấy không thoải mái.

Vốn dĩ ngày đầu tiên nghe nói Tạ Lâm đóng cửa tự kiểm điểm không lên triều không đem đến tai họa cho triều đình, cho bộ hạ, quần thần hận không thể bắn pháo hoa chúc mừng một người làm quan cả họ được nhờ.

Nhưng đến ngày thứ hai vẫn không thấy Tạ Lâm đâu, các đại thần lại cảm thấy trong triều dường như thiếu đi chút gì đó. Ngày thứ ba, lúc Ủy Trì Chính dâng tấu lên trên, quan điểm rất chính trực, quan điểm của các vị quan viên phụ họa theo cũng vô cùng chính trực. Ngày thứ tư, ngày thứ năm.....

Ngày nào ngôn ngữ của các vị đại thần kể nói qua người nói lại, chính trực quá mức, chính trực đến độ khiến người ta sôi máu!

Tạ Lâm này rốt cuộc là thứ gia vị, có thể thiếu hoặc không, là món ăn chính, không thể không thiếu, hay là sơn hào hải vị giàu dinh dưỡng thừa mứa, ăn nhiều liền buồn nôn?

Ít nhất là đến hiện giờ, không có ai có thể đưa ra được kết luận chính xác hoàn toàn.

Nửa tháng sau, giờ Tí lúc nửa đêm, đúng vừa tròn một tháng, Thừa tướng đã kiểm điểm được mười lăm ngày, mai có lẽ sẽ lên buổi triều sáng

nhì? Trong lòng Minh Trọng Mưu có một niềm sung sướng không gọi được thành tên, bước vào mộng đẹp.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Minh Trọng Mưu nhìn khắp một lượt quần thần, vẫn không thấy bóng dáng Tạ Lâm.

“Thừa tướng đâu?” Minh Trọng Mưu hỏi.

Quần thần lúc ấy mới sực nhớ ra, Thừa tướng đại nhân đã nói tự phạt mình bằng cách đóng cửa tự kiểm điểm, đến giờ cũng vừa hay hết nửa tháng, chẳng trách bệ hạ lại thắc mắc. Vì vậy Minh Trọng Mưu chỉ thấy quần thần xoay đầu quay ra đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhất loạt cúi xuống, “Chúng thần không biết.”

Chúng thần không biết, chúng thần không biết, không biết cái rắm ấy!

Long nhan của hoàng đế Vạn Triệu nổi giận, tay giáng một chưởng xuống ghế rồng. Quần thần sợ nhất chính là cái này, dưới cơn giận dữ ngút trời của Minh Trọng Mưu, nội lực đổ dồn vào lòng bàn tay, may mà ghế rồng cứng chắc không gì bì kịp, chưa kịp xô dịch gì, nhưng cả đại điện lại lung lay vài cái, một ít bụi trên xà nhà rơi xuống vương lên tóc và cổ áo của vài vị đại thần. Đùng có để một ngày nào đó, sau khi giáng xuống ghế rồng một chưởng xong, cung điện truyền lại từ đời Thánh tổ hoàng đế bị sụp là được. Huống hồ, nếu bệ hạ đã không vui, muốn giết một người nào đó, thì không cần phải hét gọi thị vệ, ngay lập tức có thể tóm được một vài vị quan văn như tóm một con gà nhép, mân mê vằn vò, rồi cho một tát, bốt đi một lần lôi ra ngọ môn chém đầu, cũng là việc cực kỳ có khả năng.

Vì thế quần thần nhất loạt cúi đầu càng thấp hơn.

Trong một khoảng khắc, đại điện trải qua cảnh tượng một buổi triều sáng yên tĩnh một cách kỳ quái nhất từ thuở khai quốc đến nay.

Úy Trì Chính phá vỡ bầu không khí trầm mặc, “Bệ hạ, thần..... có lẽ biết được đôi chút.”

Mọi người nhất thời cảm thấy áp lực toàn thân nhẹ hẳn đi, không khỏi dùng ánh mắt cảm kích nhìn chăm chăm vào Úy Trì Chính. Còn Minh Trọng Mưu lại lộ ra ánh mắt kích động, chăm chăm nhìn vào Úy Trì Chính, nhìn đến độ khiến toàn thân hãn nôi cả gà.

Hồi lâu sau, Úy Trì Chính mới chần chừ nói: “Sáng sớm nay, thần đã gặp Thừa tướng đại nhân.”

“Vậy Thừa tướng nói thế nào?” Minh Trọng Mưu lập tức truy vấn.

Úy Trì Chính đáp: “Thần vốn bảo tên hầu trông cửa đi thông báo, nói rằng có Úy Trì Chính tới hỏi thăm, tên trông cửa đi thông báo, không bao lâu xong, liền trở lại nói.....”

“Lão gia nhà tiểu nhân không muốn gặp ngài,” tên hầu trông cửa xua tay với vẻ thiếu kiên nhẫn, “Ngài nên đi nhanh đi.” Nói xong, liền định đóng luôn cửa lại.

Úy Trì Chính vội vàng chặn hẳn lại, “Thừa tướng đại nhân không muốn gặp ta, lý do là gì?”

“Không chỉ ngài, mà bất kỳ ai cũng vậy, đã nói từ trước rồi đại nhân đóng cửa tự kiểm điểm, trong thời gian này, bất kể ngài là hoàng thân quốc thích, hay là trọng thần của triều đình, lão gia của chúng tiểu nhân dặn rồi, không gặp ai hết. Lẽ nào đại nhân lại không biết?”

Úy Trì Chính do dự nói: “Nhưng lúc trước không phải Thừa tướng đại nhân nói, chỉ duy trì việc đóng cửa tự kiểm điểm trong vòng nửa tháng thôi sao? Hôm nay là phải lên triều rồi chứ?” Úy Trì Chính cung cung tay, “Úy Trì mỗi thực sự muốn cùng Thừa tướng đại nhân lên triều, xin huynh đại

thay ta vào bầm báo với đại nhân một tiếng, có lẽ đại nhân chỉ là quên mất thôi.”

Tên hầu trông cửa ngăn người, rồi than: “Đại nhân ngài đừng làm khó tiểu nhân nữa, nói thật với ngài vậy, lão gia không muốn lên triều, đừng nói là nửa tháng, chỉ sợ là một tháng sau, lão gia cũng chưa chắc đã lên triều đâu. Lão gia của chúng tiểu nhân đã nói như vậy, tự khắc có cái lý của lão gia. Xin đại nhân ngài hãy về cho.” Nói xong, đóng cửa cái “rầm”, thiếu chút nữa là đập vào mũi của Úy Trì Chính, lúc ấy Úy Trì Chính mới chịu hậm hực bỏ đi.

Úy Trì Chính nói như vậy, khiến Minh Trọng Mưu lập tức hiểu ra, thì ra tên Tạ Lâm này đang lười biếng, không muốn lên triều. Nghĩ đến đồng tấu chương cuộn cuộn không ngừng chông chất ở ngự thư phòng phê mãi không hết, rồi lại nghĩ tới tên Thừa tướng gian xảo nhàn nhả cầm tiền lương nhưng không chịu làm việc, hoàng đế Vạn Triều liền nổi cáu.

Minh Trọng Mưu rất giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, lập tức mở kim khẩu, yêu cầu Tạ Lâm phải mau chóng lên triều, trái lệnh, trừ bổng lộc, mấy ngày không lên triều, thì trừ từng ấy ngày lương, một năm không lên triều, thì bổng lộc một năm, Tạ Lâm người, đừng hòng được cầm!

Sau khi Lại Xương đi truyền đạt ý chỉ của bộ hạ đến phủ Thừa tướng, trong lòng Minh Trọng Mưu tràn đầy vui vẻ chờ Tạ Lâm đến, không ngờ vẫn là khuôn mặt khổ sở của Lại Xương quay về, móc ra một tờ giấy nhàu nhĩ, đưa cho bộ hạ.

Bộ hạ vừa lật ra, thì thấy một bài thơ phú siêu dài, đừng thấy tờ giấy nhàu nát mà lăm, vẽ đối trong bài thơ tinh tế cẩn thận, bằng trắc có trật tự, từ ngữ chau truốt hoa lệ, cảm xúc phong phú, đọc dễ mà lại âm vang, nếu đóng khung trang trí vào, đơn thuần chỉ nhìn về khía cạnh tài năng văn chương, thì bài văn này của Thừa tướng đại nhân có lưu danh muôn đời, cũng không thành vấn đề, nhưng nội dung tại sao lại.....

(Bằng trắc là thanh bằng và thanh trắc, Thanh bằng gồm các chữ có dấu huyền hay không dấu; thanh trắc gồm các dấu: sắc, hỏi, ngã, nặng.)

Bệ hạ lướt qua một loạt những trợ từ ngữ khí “a, ôi, á”, lại vòng lại đọc thêm một lượt nữa, cuối cùng cũng hiểu được đại khái hàm ý của bài văn.

Hàm ý văn chương sâu sắc vụn phần, rành rọt trôi chảy hơn một nghìn chữ, tuân theo trình tự, ý tứ theo thứ tự là: Bệ hạ người ăn chưa? Bệ hạ người ăn có ngon không? Bệ hạ người tự mình chấp chính chắc là vất vả nhỉ? Thần nghe nói bệ hạ vô cùng chăm chỉ, trong lòng thần thấy được an ủi nhiều lắm. Năng lực của bệ hạ rất giỏi, thần có lẽ còn có thể nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa. Phần bổng lộc kia thần cũng không cần đâu, thần sẽ nghỉ thêm mấy ngày. Nếu bệ hạ có thể thả cho thần nghỉ cả một năm thì càng hay, bổng lộc suốt một năm thần không có cũng chẳng sao cả.

Bệ hạ đọc đến chữ cuối cùng, lửa giận trong người bốc lên, tiến đến ngực, lao qua cả ngực, vọt tới yết hầu, lan ra hai cánh tay, nhắm tới hai bàn tay đang nắm tờ giấy Tuyên, dùng lực một cái.....

Tài văn thơ của Thừa tướng đại nhân bay bổng, rành rọt trôi chảy, hơn một nghìn chữ được cho là có thể lưu danh thiên cổ, trong nháy mắt, hóa thành tro tàn.

Lại Xương run rẩy, cẩn thận dè dặt mở miệng nói: “Bệ hạ, nô tài nghĩ, Thừa tướng đại nhân là người học rộng hiểu nhiều.....” Lại Xương gắng gượng thu lại bốn chữ “gian thần nịnh hót”, nói tiếp, “Đại nhân biết cách kiếm tiền, nên nô tài cho rằng, tiền bạc của ngài ấy sẽ nhiều hơn nô tài và khá nhiều các vị đại nhân trong triều khác, lấy việc bổng lộc ra để uy hiếp, chỉ e là Thừa tướng đại nhân chưa chắc.....” Lại Xương ấp a ấp úng hồi lâu, mới to gan nói, “Chưa chắc đã để vào mắt.”

Minh Trọng Mưu suy nghĩ lướt qua một lát, không khỏi cảm thấy rất có lý.

Triều đình vốn kị những đại thần trong triều kinh doanh buôn bán, kị những đại thần tham ô nhận hối lộ, mà con người Tạ Lâm lại gian trá xảo hoạt, cho dù tất cả mọi người đều biết hẳn tham ô nhận hối lộ, nhưng không có cách nào tóm được đằng chuôi của hắn. Một nhân vật như vậy, đương nhiên sẽ không đặt chút bổng lộc nhỏ nhoi vào trong mắt rồi.

Cho dù mấy ngày này, Minh Trọng Mưu một mình chấp chính, cũng đã lĩnh ngộ được cách phê duyệt tấu chương hiệu suất cao mà không sai, nhưng bản thân vị Thừa tướng chiếm lấy vị trí không phải làm việc, khiến cho vị hoàng đế bệ hạ vất vả suốt mấy ngày nay rất không thoải mái.

Trẫm không thoải mái, thì nhất định cũng bắt hắn không được thoải mái.

Minh Trọng Mưu xua tay cho Lại Xương lui ra, vừa suy nghĩ, vừa tiện tay lật xem tấu chương, đặt bút chu sa xuống đồng tấu chương bên cạnh, đóng ấn lại.

Nhưng chợt nhìn đến một bản tấu chương, là bản tấu của tổng đốc vùng Giang Tô Chiết Giang, lời lẽ kịch liệt, nói Trường Giang thiên tai lũ lụt, nhấn chìm mấy vạn ruộng vườn, vô số người dân vô tội chết thảm, khẩn xin ý kiến phúc đáp của triều đình về vấn đề cứu trợ, mở kho lúa cứu tế nạn dân.

Vùng Giang Tô Chiết Giang là mảnh đất khai quốc khởi nguồn của Đại Sở, xưa nay luôn giàu có trù phú, trước giờ cũng nhận được khá nhiều sự giúp đỡ trong triều, nay cơn lũ lớn này nhấn chìm hàng vạn ruộng vườn, khiến nhiều người mất mạng, thì không thể coi như không quan trọng được.

Minh Trọng Mưu đột nhiên nhớ đến, Thừa tướng Tạ Lâm, vừa thi đỗ thám hoa, nhưng không thể vui nổi đến nửa phần, vì toàn bộ người thân đã

qua đời trong cơn lũ lụt, hôm đó khi nhắc đến việc ấy, biểu cảm trên gương mặt tuy không có chút mảy may cô đơn buồn bã nào, nhưng dựa vào lúc vẽ bức tranh thiếu nữ, động tác nhấc bút hạ bút đều chậm mất nửa phần, là Minh Trọng Mưu biết, hẳn không phải không hoàn toàn chú ý đến chuyện này.

Chỉ e là hiện giờ, nếu Tạ Lâm biết được tin dữ về cơn lũ, cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm đâu nhỉ?

Minh Trọng Mưu nghĩ tới đây, không khỏi cong khóe miệng, bút dừng lại một thoáng, hạ một chữ “chuẩn”.

Sau khi biết được tin, Thừa tướng Tạ Lâm có lẽ trong lòng xúc động, quay trở lại làm việc cũng nên?

Không ngờ Minh Trọng Mưu đoán được mở đầu, nhưng lại không đoán được kết thúc.

Buổi triều sáng hôm sau, quả nhiên Tạ Lâm dừng cái gọi là đóng cửa tự kiểm điểm lại, quay trở lại triều bắt đầu làm việc. Là người đi đầu bước vào đại điện, sống lưng vẫn như lúc trước, thẳng tắp, ánh mắt bình thản, tựa một chiếc giếng cổ không một gợn sóng. Cùng quần thần chế nhạo mỉa mai, tranh luận khẩu chiến, không mảy may thua kém gì lúc trước, kiến giải tuyệt hay, lời lẽ vẫn rất khí thế mạnh mẽ. Các vị đại thần ngoại trừ việc cảm thấy hơi buồn ngủ ra, thì tinh thần vẫn khá tốt cùng biện bác với Tạ Lâm, đấu trí đấu sức, vui vẻ vô cùng. Trên triều đình nhất thời người nói qua kẻ nói lại, cả Đại Sở bừng bừng sinh khí.

Chỉ có Tạ Lâm mới có khiến Đại Sở như một vũng nước tù đọng, trở nên có sức sống phần chấn sục sôi khác biệt như thế. Vị trí Thừa tướng này, hiện tại trừ hẳn ra, còn ai có thể đảm nhận được đây?

Hoàng đế Vạn Triệu nghĩ ngợi, quần thần cũng nghĩ ngợi.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không có kết quả.

Tạm thời cứ như vậy đi. Gian thần cũng không phải không có năng lực. Nếu như hẳn thật sự có thể giúp ích cho quốc gia, thì Đại Sở cần gì phải lo lắng đến tương lai phồn thịnh nữa?

Trong lúc các đại thần đang cảm cảm thấy chi bằng thỏa hiệp với Tạ Lâm, để hẳn an ổn ngồi ở vị trí Thừa tướng, thì lại nghe được tin dữ.

Lời phê chuẩn của hoàng đế bệ hạ về bản tấu mở kho lúa cứu tế nạn dân, bị Thừa tướng bác bỏ.

Thừa tướng triều đình Đại Sở giám quốc, tiên hoàng từng nói, Minh Trọng Mưu vừa mới lên ngôi, kinh nghiệm không đủ, có bất cứ điều gì không đúng, một khi Thừa tướng phát hiện ra, thì có thể bác bỏ thánh chỉ ban ra.

Tạ Lâm rảnh rỗi mang cái quyền này ra sử dụng, các vị đại thần cũng quen cả rồi, đương nhiên không có ai dám hé răng. Nhưng không ai ngờ, trong ngày này giờ phút này, khi Giang Tô Chiết Giang bị lũ lụt nhấn chìm ruộng vườn, khiến bách tính mất mạng, Tạ Lâm năm đó vì nạn lũ lụt, cả nhà không một ai sống sót, vậy mà lại không đồng ý mở kho lúa cứu tế!?

Đối mặt với sự nghi ngờ của hoàng đế và các vị đại thần, vẻ mặt Tạ Lâm vẫn toát lên vẻ thản nhiên, cung kính nói: “Bệ hạ, mở kho lúa cứu tế, thần không đồng ý, xin bệ hạ thu hồi lại mệnh lệnh đã ban.”

Tên Tạ Lâm này đúng là không để người ta được sống yên ổn!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thuật Đế Vương

“Bệ hạ, việc mở kho lương cứu dân, thần không đồng ý, xin bệ hạ thu hồi lại thánh lệnh.”

Vẻ mặt của Tạ Lâm ôn hòa bình thản, nhưng lại ẩn giấu vẻ sắc bén. Tạ Thừa tướng dường như không hay biết rằng những lời này sẽ dẫn tới một cơn sóng to gió lớn cho triều đình, bách quan ò lên. Lúc Thừa tướng còn thiếu niên, vì quê hương bị lũ lụt, nên nhà tan cửa nát, chuyện này tuy rằng mọi người trong triều không nhiều người biết, nhưng chuyện cứu tế nạn dân, suy cho cùng là cũng là việc lớn. Tuy trước đây, tham quan ô lại thường ngấm ngấm tham ô hàng cứu trợ, nhưng bề ngoài, thì đây vẫn là đại sự cứu tế vạn dân, nghiêm trọng ít thì liên quan đến tính mạng của bách tính, nghiêm trọng nhiều thì lung lay xã tắc, nên không thể coi thường.

Hành động này của Tạ Lâm, quả thực vô cùng hoang đường.

Cho dù là tham quan ô lại, cũng hoàn toàn chẳng hiểu được hành động của hắn. Gian thần nịnh nọt không tham ô, thì đúng là sai lầm lớn của thế gian. Tạ Lâm thường thường không có việc gì cũng tham ô rất nhiều vàng bạc, hầu hết những tham quan ô lại gặp phải Tạ Lâm, bị tham quan cướp của quan tham một khoản, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng ngay cả vật tư cứu giúp nạn dân mà cũng không chịu phát, không bột đổ gột nên hồ, không có vật tư, tham kiểu gì?

Không có tên tham quan nào cho rằng Tạ Lâm không cùng một chiến tuyến với mình, bọn họ tham, hắn cũng tham, mọi người cùng tham, có

phúc cùng hưởng, có họa cũng chia, có vàng bạc Thừa tướng nhật trước, bị tống vào ngục mọi người cũng nhau trốn, vui vẻ cả làng.

Nhưng rốt cuộc là hôm nay Tạ Lâm đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hôm nay giờ phút này, suốt mấy ngày đóng cửa kiểm điểm không gặp, mặt mày rạng rỡ, ấn đường đỏ tươi, dường như đang ẩn chứa may mắn. Nếu như chiếu lên sách xem tướng, thì đây là tướng hồng loan tinh động, hoặc tướng tốt lành.

(Theo sách tướng số thời cổ đại, thì người có tướng hồng loan tinh động nghĩa là sắp kết hôn.)

Nhớ đến hôm qua nghe nói Tạ Lâm lại ôm ca nữ lầu xanh vào lòng cùng nhau ngủ, Minh Trọng Mưu nhìn đến nghiêng răng nghiêng lợi, quát hỏi: “Những lời của Thừa tướng nói vậy là sao hả?” Nếu hôm nay người mà không nói cho rõ ràng, thì sẽ không xong với trăm đầu!

Quần thần chỉ chờ đợi khí thế hùng hồn tranh luận của Tạ Lâm, nói ra những lời khiến quần thần tin phục, nhưng lại thấy Tạ Lâm khom người, cung kính đáp: “Mở kho lương cứu nạn dân, quả thực là chuyện tốt.”

Mọi người ngẩn ra.

Đã là chuyện tốt, thì người bác bỏ thánh lệnh làm gì?

Minh Trọng Mưu cười lạnh nói: “Cứu tế nạn dân là chuyện lớn của quốc gia, há lại giống trò đùa thế à? Không mở kho lương cứu dân, lẽ nào Thừa tướng muốn con dân của Đại Sở ta, chết đói hết cả sao?!”

Vạn Triệu hoàng đế luyện được một thân sức lực khỏe mạnh, nội công tu vi thâm hậu, tiếng quát hỏi này, khiến quần thần thầm cảm thấy có một tảng đá bất thần đè xuống, gần như nghẹt thở. Những lời này của bệ hạ vô cùng nghiêm trọng, long nhan tức giận, Minh Trọng Mưu mới ngồi lên

hoàng vị, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng đã có được khí thế của bậc đế vương rồi. Cơ thịnh nộ của thiên tử, quần thần không dám tiếp chiêu, vì thế đều lao nhao quỳ sụp xuống, khấu đầu nhất loạt nói: “Bệ hạ bớt giận.....”, “ Bệ hạ bớt giận.....”

Trong khoảng thời gian đó, tiếng “bớt giận” vang lên ồn ào không dứt, nhiều lương đã tấu được ba lượt rồi, nhưng bệ hạ vẫn không kêu quần thần đứng dậy, triều đình nhất thời yên tĩnh vô cùng.

(Nhiều lương là một trong tứ đại danh cầm, có một câu rằng: “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt” nghĩa là dư âm tiếng đàn vương vấn mãi ba ngày không dứt. Theo truyền thuyết, nhiều lương là lễ vật của một người tên Hoa Nguyên dâng lên Sở Trang Vương, không rõ niên đại chế tác. Sở Trang Vương từ khi có được nhiều lương, cả ngày đàn tấu làm vui, say mê trong tiếng nhạc. Có một lần, Trang Vương liên tiếp bảy ngày không lâm triều, đại sự quốc gia gác lại. Vương phi Phàn Cơ vô cùng lo lắng, khuyên can Trang Vương. Sở Trang Vương nghe theo, nhưng lại không có cách nào kháng cự lại sự mê hoặc của nhiều lương nên đành phải sai người đập vỡ cây đàn đi.)

Vì Tạ Lâm đã có lệnh của tiên hoàng, không cần phải ba quỳ chín lạy, nên sống lưng vẫn thẳng tắp như quán bút, giống như số đao sắc dao nhọn trong bộ sưu tập dưới mật thất của Minh Trọng Mưu, sắc bén vô cùng, hàn khí ép người, lộ ra tính cách cương cường không bao giờ chịu khuất phục. Văn võ bá quan trong triều đều quỳ, duy chỉ có mình Tạ Lâm đứng ở trước tiên, vị trí vừa dễ chú ý đến nhất lại vừa gai mắt nhất, thái độ tuy rằng vẫn cung kính như trước, nhưng lại khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Tuy Minh Trọng Mưu không thấy ghét cay ghét đắng, nhưng trong lòng lại thấy có một nỗi phiền muộn không hiểu vì sao.

Chỉ nghe Tạ Lâm trả lời: “Đại Sở ta tuy rằng quốc vận thịnh, nhưng biết làm sao được nước ta chinh chiến với nước Di, hao tổn của cải quá lớn,

nếu như bồi dưỡng lấy lại sức, thì mới không có gì đáng ngại. Vậy mà triều đình lại muốn dùng số tiền bạc đó để cứu nạn dân sao? Ý định mở kho lương cứu dân của bệ hạ đúng ra rất tốt, nhưng không tiền không bạc không lương thực, vậy vật tư cứu nạn dân, lấy ở đâu ra?” Tạ Lâm nhắc tay, gọi chủ sự Hộ bộ Hồ Du nói: “Nếu như bệ hạ không tin, thì đích thân hỏi thử Hộ bộ đi.”

Ánh mắt lạnh thấu xương của bệ hạ bắn thẳng tới chỗ Hồ Du, Hồ Du trong lòng run rẩy, cúi đầu càng thấp hơn, lấy bầy đáp: “Bệ hạ..... Thừa tướng..... Những lời Thừa tướng nói rất phải ạ.”

Ánh mắt giết người của Minh Trọng Mưu thấp thoáng thấy lúc Hồ Du quỳ phục trên sàn khê động đập năm ngón tay, vừa hay hấn đứng ngay bên cạnh Tạ Lâm, động tác này, dường như là muốn nắm lấy vạt áo Tạ Lâm, nhưng được nửa đường thì bỏ cuộc.

“Nếu thực sự như vậy là tốt nhất,” Minh Trọng Mưu trầm giọng nói, “Thì đây vẫn là chuyện liên quan đến con dân của Đại Sở, không được bê trễ, Hồ Du,” Hấn thân thiết gọi một tiếng, nhưng lại khiến cả người Hồ Du run rẩy, “Chuyện tiền bạc lương thực cứu tế nạn dân, tạm thời sẽ do khanh đảm nhận, làm tốt, trăm sẽ trọng thưởng.”

Làm không tốt thì.....

Minh Trọng Mưu liếc mắt nhìn khuôn mặt toát lên vẻ hờ hững của Tạ Lâm.

Thì khanh có cầu xin Thừa tướng cứu mạng, cũng vô dụng thôi!

“Ngoài ra,” Biểu cảm của Minh Trọng Mưu lộ ra vẻ ủ ê, “Tạ khanh đóng cửa tự kiểm điểm suốt nửa tháng, cũng phải có chút thu hoạch gì chứ?”.

Tạ Lâm ngăn người, đang định mở miệng xuất khẩu thành thơ thao thao bất tuyệt tiếp, thì Minh Trọng Mưu đã giơ tay lên cắt ngang, “Trẫm không muốn những lời sáo rỗng bên ngoài đó, cũng không cần những thứ văn chương không cần thiết ấy. Bức thư lần trước, trẫm đã đọc rồi, rất không hài lòng, trẫm không muốn đọc lại nữa. Thiết nghĩ Tạ khanh đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, sẽ có rất nhiều điều muốn nói, chi bằng dùng bút pháp nói hết ra, ba ngày nữa, trẫm muốn đọc.”

Minh Trọng Mưu vốn dĩ còn muốn bảo Tạ Lâm giúp mình phê duyệt tấu chương, không ngờ ngay ngày đầu tiên lên buổi triều sáng, đã khiến mình tức giận đầy cả một bụng. Bởi vậy buổi triều sáng vừa kết thúc, Minh Trọng Mưu đã truyền gọi tên thái giám Lại Xương, rồi quay người bỏ đi.

Tạ Lâm vốn dĩ là giám quốc lại từng đảm nhiệm chức vụ thái phó của thái tử, vốn dĩ nên đi theo. Nhưng Tạ Lâm lại không làm thế, cũng không cần thiết phải làm thế.

Minh Trọng Mưu trong nửa tháng thoát khỏi sự khống chế của Thừa tướng, làm việc lại càng quyết đoán hơn, càng có uy nghiêm của bậc đế vương hơn, càng thấu hiểu đạo lý hơn, càng hiểu tầm quan trọng của bách tính hơn, càng nắm rõ tính quan trọng của việc tự lực cánh sinh hơn.

Và cũng càng hiểu thuật đế vương hơn.

Suốt nửa tháng Tạ Lâm đích thân xin đóng cửa tự kiểm điểm, nhưng đâu có thật sự kiểm điểm?

Nửa tháng không nhập cung, không nhìn thấy bệ hạ, thật ra là vì muốn khiến cho bệ hạ không có người giúp đỡ, phải tự mình xử lý chuyện chính sự.

Trong lịch sử các triều đại, Thừa tướng là xương cánh tay của hoàng đế, chia sâu giải khó cho hoàng đế, triều đình nào cũng vậy. Nhưng Tạ Lâm mang cái danh gian nịnh, không chỉ vì hấn lộng quyền, mà còn vì hấn gánh

trách nhiệm giám quốc, lúc mới đầu khi bệ hạ ngồi lên hoàng vị, thủ đoạn thế lực vẫn chưa đủ, Tạ Lâm khó tránh khỏi bao biện làm thay, vì bệ hạ mà dao to búa lớn, cắt bỏ hết tầng tầng lộn xộn, lột ra lớp lớp vỏ kén của quyền lực, phơi bày bản chất bên trong, dâng lên cho bệ hạ nhai nuốt nghiền ngẫm. Như vậy, cũng đồng nghĩa với việc phải gánh cái thanh danh chẳng tốt đẹp gì.

Năm Vạn Triệu thứ hai, Tạ Lâm vốn tưởng năng lực của bệ hạ đã chín muồi, là thời cơ tốt để tự mình chấp chính, chi bằng dần dần buông tay, rất nhiều việc đều do bản thân Thừa tướng mình thay bệ hạ dẫn dắt kiểm soát, về tình về lý đều không thích hợp chút nào. Nhưng suy cho cùng bệ hạ cũng chưa bao giờ thực sự trải qua những ngày tháng chưa có Tạ Lâm phò trợ.

Nếu nói Thừa tướng buông tha quyền lực, chẳng qua là giữ đạo hiếu chịu tang mà thôi. Năm đó bản thân thi đỗ thám hoa, nhưng quê hương lại bị lũ lụt nhấn chìm, nhà tan cửa nát, vốn dĩ phải hồi hương chịu tang trong ba năm, sau ba năm, công danh còn đó, vẫn có thể quay trở lại kinh đô làm quan.

Nhưng Vĩnh Lưu hoàng đế năm đó, là huynh trưởng của tiên hoàng, lại chỉ cho Tạ Lâm nghỉ phép ba tháng, lệnh cho hần ba tháng sau lập tức về kinh báo cáo tình hình công tác. Tạ Lâm đã từng nghi ngờ hỏi lại, Vĩnh Lưu hoàng đế liền cho tả hữu lui hết ra ngoài, chậm rãi nói: “Kiến giải của người rất độc đáo, hoàn toàn khác với những thần tử trong triều đình, và những thí sinh khác cùng khoa thi. Thế sự biến ảo, quãng thời gian ba năm, thật ngắn mà cũng thật dài, ba năm sau, người ra sao, trăm thế nào, giang sơn đi về đâu, trăm không thể giải thích được, và trăm nghĩ, người cũng không thể giải thích được.”

Tạ Lâm trầm mặc.

Vĩnh Lưu hoàng đế nhìn Tạ Lâm chăm chú, nhìn đến xuyên thấu, “Khoa cử khiến những người đọc sách trong thiên hạ tre già măng mọc, trăm biết người vô ý làm làm quan, trăm nhìn ra được. Nhưng trăm cũng không có ý thăm dò bí mật riêng tư của người. Sau này hãy cứ coi như trăm không muốn bỏ qua nhân tài đi, thế cục kinh đô thay đổi, trăm tuy là hoàng đế, nhưng cũng không phải lúc nào cũng nhìn thấu mọi thứ, người vốn là một tờ giấy trắng, sống ở nơi kinh thành xô bồ phức tạp, sẽ biến đổi thành ra thế nào, trăm cũng rất muốn biết.”

Năm ấy, bản thân Tạ Lâm xin để tang ba năm giữ đạo hiếu, thực ra cũng định sẽ không ra làm quan nữa. Nhưng không ngờ là bị Vĩnh Lưu hoàng đế nhìn ra, chỉ phê chuẩn cho nghỉ ba tháng. Sau ba tháng, Tạ Lâm không biết rốt cuộc mình phải mang theo tâm trạng như thế nào để quay lại. Tuy rằng ngày đó Tạ Lâm là nhất giáp đệ tam, danh thám hoa, nhưng kỳ thực sau cuộc thi đình của Đại Sở, chỉ có duy nhất mình hắn được giữ lại kinh đô giữ chức tiến sĩ. Tài năng của những trạng nguyên, bảng nhãn khác còn ưu tú hơn hắn, vậy mà đều bị điều đi nơi khác làm quan.

Quả thực Vĩnh Lưu hoàng đế đã nói rất chuẩn. Trong ba năm thời cục biến ảo, Nam có Lưu Cầu quấy nhiễu, Bắc có nước Di hùng mạnh, họa bên ngoại khiến tình hình trong nước rối ren, tham quan ô lại hoành hành, nội vụ hủ bại, chính trị hỗn loạn, Vĩnh Lưu hoàng đế không thể chịu nổi mỗi phiên nào này, lại không có con cái nối dõi, nên qua vài năm, bèn truyền ngôi cho đệ đệ, rồi nhắm mắt xuôi tay.

(Lưu Cầu hay vương quốc Lưu Cầu, là một vương quốc thống trị phần lớn quần đảo Ryukyu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua Lưu Cầu đã thống nhất đảo Okinawa và mở rộng lãnh địa vương quốc đến quần đảo Amami là một phần của tỉnh Kagoshima ngày nay, và quần đảo Yaeyama gần Đài Loan.)

Còn bản thân hắn thì sao, trong ba năm, với đám quần thần thì giả tình giả nghĩa, với bề hạ thì tận lực xa cách, ba năm nói dài thì không dài, nói

ngắn cũng chẳng ngắn, đủ cho hãn học được sự lồi đời khéo đưa đẩy, học được sự thâm sâu khó dò, học được thói lộng quyền, học được cách dùng mưu kế.

Trong suốt mấy năm đó, đã có quá nhiều thứ thay đổi. Bản thân hai mươi sáu tuổi, là một gian thần bợ đỡ một tay che trời. Có gì khác biệt với đám quần thần kia?

Thật sự là hổ thẹn với thánh ân của Vĩnh Lưu hoàng đế.

Thời cuộc hiện giờ, Tạ Lâm đi không được, vút chẳng xong, tuy hãn hiểu rằng chỉ cần hãn tiếp tục ngồi ở cái vị trí Thừa tướng này, thì cái danh xưng gian thần hãn còn phải công tiếp, vũng bùn quyền mưu này, hãn càng lún càng sâu, cũng không thể nào thoát ra được.

Vì để đương kim bộ hạ tự mình chấp chính mà buông tay suốt ba năm, không khỏi quá lâu rồi, Thừa tướng đại nhân không chờ được, mà cũng không chờ nổi. Hãn chỉ có thể giành ra thời gian nhiều nhất là hai tháng, để bộ hạ tự mình xử lý chính sự, tiện bề thích nghi với những tháng ngày không có Thừa tướng.

Không ngờ là Giang Tô và Chiết Giang lại xảy ra lũ lụt, phá hỏng hết cả kế hoạch. Tạ Lâm đành phải quay lại trung tâm của triều đình, nắm chặt lấy thời cuộc, và cả thời cơ nữa.

Cũng may bộ hạ trưởng thành rất nhanh, dần dần quả quyết hơn, đã có sự uy nghiêm của bậc đế vương rồi. Đáng vui đáng mừng.

Quần thần đã nối đuôi nhau đi ra khỏi đại điện từ lâu, nhưng Tạ Lâm vẫn đứng mãi nhìn ngai vàng đến ngậy người. Hành động này, rơi vào trong mắt người có tâm cơ, thì sẽ là đại bất kính.

Ánh mắt của Ủy Trì Chính quét tới, bèn khựng lại không đi nữa, lúc liếc mắt nhìn về phía Tạ Lâm, lại thấy tuy rằng ánh mắt hãn sáng lấp lánh

nhìn chăm chú vào ngai vàng, nhưng tuyệt không máy may mang theo vé lạnh lẽo buốt giá, cánh môi mềm mịn khẽ mím lại, cong lên thành hình vòng cung nhẹ nhàng.

Nụ cười của Thừa tướng đại nhân, thường bị người đời giễu cợt ví giống với rắn độc, chỉ vì tuy thường xuyên cười, nhưng nụ cười lại không hấp dẫn, cũng không khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, mà chỉ thấy một luồng hàn ý từ dưới chân dâng lên.

Còn lần này, Tạ Lâm cũng đang cười, nhưng nụ cười lại.....

Không giống như thế.

Ánh mắt Úy Trì Chính lóe lên, khẽ gọi: “Tạ đại nhân.”

Tạ Lâm nghe thấy tiếng gọi, hơi quay đầu lại, khóe miệng hơi cong lên giật giật. Nhưng cánh môi vẫn mím chặt, vẫn là khuôn mặt thanh tú trong trẻo, tựa hồ như vẫn đang cười, nhưng lại khiến cả người Úy Trì Chính phát run, liên rùng mình một cái.

Nếu sau này có ai nói Tạ Lâm cười rất ấm áp, thì Úy Trì Chính hẳn là người đầu tiên không tin!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Không Từ Thủ Đoạn

“Úy Trì đại nhân có việc gì không?”.

Úy Trì Chính nhìn gã Thừa tướng được coi là tuần tú xuất chúng kia, ngữ điệu liền trầm hẳn đi, “Tạ đại nhân, nếu hạ quan nhớ không nhầm, chủ sự Hộ bộ Hồ Du, cách đây không lâu, vừa mới buộc tội Công bộ Nghiêm Liễu Phương lén bớt xén nguyên vật liệu khiến ông ta bị chém đầu, đúng không?”.

Công bộ Nghiêm Liễu Phương, lấy số tiền xây dựng Lô Dương các để mua thêm viên gạch góp thêm viên gói cho phủ Thượng thư nhà mình, chuyện này rủi thay lại bị chủ sự Hộ bộ Hồ Du tố cáo lên trên, sau khi thánh thượng biết chuyện, long nhan nổi giận, lập tức ra lệnh xử trảm. Nghiêm Liễu Phương cũng chẳng phải vị đại thần đầu tiên làm như vậy, có rất nhiều vị đại nhân đương triều, đều ngấm ngầm công khai thu nhận tiền bạc, bố trí nơi ở của mình bên ngoài thì đơn sơ giản dị, nhưng bên trong lại xa hoa tráng lệ, chỉ là Nghiêm Liễu Phương không hiểu được đạo lý âm thầm kín đáo, mặt tiền xây y như hoàng cung, đương nhiên là khiến hoàng đế không vui rồi. Nên việc Nghiêm Liễu Phương bị chém đầu, là chuyện không ngoài dự đoán.

Nhưng Nghiêm Liễu Phương lại cùng phe với Úy Trì Chính, Úy Trì Chính tuy không đồng tình với ông ta, nhưng cũng khó lòng chấp nhận được.

Tạ Lâm nghe thấy những lời này của Úy Trì Chính, không kìm được cau mày, “Những lời này của Úy Trì đại nhân hình như có thâm ý.”

Úy Trì Chính hơi sán lại gần, trong đại điện ngoài trừ hai bọn họ ra, thì không còn thấy bóng dáng ai nữa, nhưng để đề phòng tai vách mạch rừng, Úy Trì Chính đành phải hạ thấp giọng xuống nói: “Hạ quan biết, tuy Hồ Du là chủ sự Hộ bộ, nhưng lại là thân tín của Tạ đại nhân, hẳn ta tôn sùng đại nhân, nguyện đi theo đại nhân suốt đời,” Hẳn nhìn thấy vẻ mặt Tạ Lâm trầm tĩnh như nước, hơi hơi nheo mắt lại, “Tất cả những chuyện đại nhân dặn dò, Hồ Du đều có thể làm ra được.”

Tạ Lâm trước giờ không thích những người vòng vo lắt léo, mà Úy Trì Chính của hôm nay, lại đặc biệt lắt léo vòng vo, “Úy Trì đại nhân rốt cuộc là ngài muốn nói gì?” Trong lòng hẳn chợt run lên, không khỏi nghi ngờ nói: “Úy Trì đại nhân có phải đang cho rằng, cái chết của Nghiêm Liễu Phương, là do tại hạ sai bảo Hồ Du tố cáo không?” Tạ Lâm phì cười, “Nếu muốn người ta không biết, trừ khi đừng làm. Một Công bộ Thượng thư, ta bắt hẳn để làm gì nào? Đối với ta cũng có ích lợi gì đâu?”.

“Hạ quan không nói đến cái chết của Nghiêm Liễu Phương, làm vậy thì có thể trách được ai. Huống hồ đạo trời lồng lộng, rốt cuộc là lỗi của ai, ông trời tự sẽ có phán xét, Tạ đại nhân có làm hay không, chỉ cần trong lòng mình biết là được.” Úy Trì Chính dừng lại một chút, giọng nói ừ ừ, “Mà triều đình Đại Sở ta, suốt một trăm năm kể từ khi khai quốc tới nay, chưa từng nghe nói đến chuyện vì ít tiền thiếu lương, nên không mở kho lúa cứu dân bao giờ. Cho dù các quốc gia có lâm vào tình cảnh nguy nan vài năm liền, gặp nhiều thiên tai giống như Đại Sở ta, nhưng vẫn mở kho lúa cho dân. Vậy mà Thừa tướng đại nhân lại nói, triều đình ta không tiền, không bạc, không lương, đúng là khó tránh khỏi khiến người ta phải giật mình, còn Hồ Du đại nhân hòa theo, e là chỉ vì e sợ trước uy tín của của đại nhân, không dám nói ra sự thật mà thôi.”

“Một khi đã vậy rồi,” Úy Trì Chính nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô cảm của Tạ Lâm, chậm rãi nói, “Tạ đại nhân, ngài không đồng ý với quyết định mở kho lương cứu dân, rốt cuộc là tại sao?”

Kể từ đời hoàng đế Vĩnh Lưu trở đi, những thần tử trong triều đình Đại Sở dám nói thật, càng ngày càng ít đi, hầu hết đều trở nên ranh mãnh và lòi đời.

Tạ Lâm quả nhiên là một chiến binh trên sa trường, góc cạnh vẫn còn chưa bị những thứ ô uế chốn kinh thành tiêm nhiễm mài mòn, vì vậy mà lại càng đáng quý.

Ngoại trừ việc Tạ Lâm loại bỏ đối phương với thân phận là đối thủ chính trị ra, thì cũng có đôi phần tán thưởng.

Nhưng bất kể ánh mắt hằn nhẹn hậu bối có ấm áp thế nào đi nữa, cũng chỉ khiến Úy Trì Chính nổi hết cả da gà.

Tạ Lâm thấy vậy, khẽ mỉm cười, “Tạ mỗ đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, cũng không đi thăm được Hầu tướng quân, không biết lần trước sau khi bị đánh ba mươi roi, thương thế của tướng quân thế nào rồi?”

Người còn dám nhắc đến?

Nhất thời Úy Trì Chính tức đến toàn thân phát run.

Hiện giờ cả triều đình đều biết, vị lão tướng cả đời Hầu tướng quân, cũng nhìn không vừa mắt tên gian thần Tạ Lâm này, thậm chí còn hận không thể giết chết hẳn, ngay cả trên căn cổ của hắn cũng vẫn còn lưu lại dấu tay cũng không thềm để tâm. Hai người rõ ràng khí thế như nước với lửa. Nhưng triều đường trước ngày hôm nay, lại vắng bóng cả hai người, nên cũng chán hẳn đi.

Hầu tướng quân phải chịu tội thay cho mình, sao Úy Trì Chính lại không thấy xấu hổ chứ! Sau hôm đó, Úy Trì Chính đã nhủ thầm rằng Tạ Lâm, ta và người từ giờ có mối thù lớn, có người thì không có ta, có ta thì không có người. Đang nghĩ tới chuyện vùng lên phản công lại, thì không ngờ Tạ Lâm lại tự mình đề xuất chuyện đóng cửa kiểm điểm nửa tháng, khiến cơn giận của Úy Trì đại nhân như đánh vào bị bông, uất nghẹn làm sao.

Tạ Lâm biến mất nửa tháng, nên lửa giận của Úy Trì Chính, cũng dần dần tàn đi, sau nửa tháng, Úy Trì Chính thầm nhủ chi bằng hẹn Tạ Lâm cùng nhau lên triều, nhân tiện dò hỏi mọi suy nghĩ của Tạ Lâm. Hắn cũng không quên thân phận đối thủ chính trị của mình và Tạ Lâm, nhưng biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Nhưng không ngờ lại ăn phải món “canh phớt lò” này, khiến Úy Trì Chính nổi cáu.

Nghe Tạ Lâm nói những lời như vậy, lập tức nhớ đến nỗi ấm ức nửa tháng trước, lửa giận nghẹn trong lòng không nhịn được bật ra, cũng không biết hiện giờ hắn nhắc đến chuyện này, rốt cuộc là có ý gì. Nên Úy Trì Chính chỉ lạnh lùng đáp: “Thương thế của Hầu tướng quân dần bình phục rồi, không phiền Thừa tướng phải bận tâm.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn nhướn mày, “Vậy thì vừa hay, nếu đã vậy, thì bảo Hầu tướng quân, giao binh quyền ra đây.”

Lời vừa dứt, lồng ngực của Úy Trì Chính như bị giáng một đòn nặng nề, sắc mặt lập tức tái mét, “Tạ đại nhân, ngài nói gì?!”.

Tạ Lâm chậm rãi đáp: “Vốn dĩ Úy Trì đại nhân không tới tìm ta, thì ta cũng định nói với Hầu tướng quân về chuyện này, nếu đại nhân đã đích thân tới hỏi ta rồi, thì ta cũng không ngại nói luôn.” Tạ Lâm nhìn thẳng vào mắt Úy Trì Chính, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú, nhả từng chữ một, “Tạ muốn binh quyền của Hầu tướng quân, xin Úy Trì đại nhân vui lòng chuyển lời giùm.”

Úy Trì Chính nổi giận, “Ngươi!”.

“Mấy vạn bách tính, ngàn vạn mẫu ruộng tốt, vùng đất Giang Tô và Chiết Giang trù phú, triều đình Đại Sở quốc thái dân an, đổi lại trăm vạn đại quân của Hầu tướng quân.” Tạ Lâm chậm rãi cười khẽ, mắt cong lên, cánh môi còn chưa kịp nhếch, thì khuôn mặt đã chứa đầy vẻ vui mừng, “Rất đáng, rất đáng, không biết Úy Trì đại nhân thấy ý này thế nào?”.

Úy Trì Chính như rơi vào hầm băng, toàn thân lập tức bị hơi giá đập tắt ngọn lửa trong lòng.

Lấy ngàn vạn nạn dân ra để bức ép Hầu tướng quân, Hầu tướng quân lòng lo lắng cho an nguy của bách tính, đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ, đến lúc ấy bất luận có ra sao, Hầu tướng quân cũng sẽ chấp hai tay giao binh quyền ra.

Ai có thể nhẫn tâm, ai có thể độc ác hơn Tạ Lâm đây, Úy Trì Chính ta và Hầu tướng quân, đều cam lòng chịu thua ngươi rồi!

Lấy tính mạng của mấy vạn nạn dân ra để uy hiếp, Tạ Lâm, ngươi cũng tuyệt tình lắm!

Một lúc lâu sau, Úy Trì Chính mới run rẩy cánh môi, nói: “Tạ Lâm, đây là nguyên nhân ban đầu ngài muốn đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, một tháng thậm chí một năm, rồi hôm nay đột nhiên nhớ ra để lên triều sao? Thế mà hạ quan còn tưởng rằng, Tạ Lâm ngài tuy địa vị cao sang, nhưng tấm lòng chứa cả thiên hạ, rốt cuộc cũng vẫn là người quan tâm đến bách tính. Thì ra tính mạng của ngàn vạn sinh linh, cũng chẳng bằng tâm địa lộng quyền của ngài?”.

Lúc ấy tuy đã có Trác Thanh ở bên cạnh khuyên giải, nhưng tận đáy lòng Úy Trì Chính biết, chính là vì hấn cảm thấy Thừa tướng là người bản lĩnh có năng lực, không hề tầm thường chút nào, nếu có thể có một tấm

lòng bao dung, yêu nước thương dân, thì nỗi buồn thịnh thế đến làm sao được?

Nhưng hóa ra tất cả đều chỉ là vô căn cứ.

Lúc đó hẳn nên bóp chết tên này mới phải!

Tạ Lâm nghe thấy những lời đó, ý cười trong đáy mắt càng đậm, “Vậy thì sao nào? Triều đình ta đã có hàng trăm năm nay, nếu đều giống như những gì ngài nghĩ, vậy thì Đại Sở đã diệt vong từ lâu rồi!” Tạ Lâm vung ống tay áo, khoanh tay đứng thẳng, “Ngài nên trở về nói với Hầu Thiết Tranh, Tạ Lâm chỉ đợi được ba ngày thôi.” Hẳn khẽ thở hắt một hơi, không biết nghĩ đến điều gì, khóe môi khẽ nhếch lên, “Nạn dân của Đại Sở ta, cũng chỉ đợi được ba ngày.”

Sau ba ngày, nếu không phát lương, dân đói bạo động, tình cảnh Đại Sở hỗn loạn rồi ren, cũng sẽ không còn xa nữa.

Hiển nhiên Ủy Trì Chính cũng hiểu điều đó, nên hẳn chỉ biết nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, sau đó quay người bỏ đi.

Tạ Lâm khoanh tay đứng ở dưới ghế rồng một quãng khá xa, mặt trời rải nắng vào trong đại điện, cũng chiếu xuống cách dưới chân hẳn rất gần, Tạ Lâm ngẩng đầu nhìn ghế rồng, ánh sáng lấp lánh đến chói mắt, khiến hẳn phải hơi nheo mắt lại. Bóng của hẳn, như đang đắm chìm trong bóng tối vô tận, đột nhiên nảy sinh cảm giác cô liêu đến lạ.

Vĩnh Lưu bệ hạ.

Tiên đế.

Thần thực sự đã thay đổi rồi.

Nhưng những năm tháng thần còn sống, thần nhất định sẽ bảo vệ giang sơn Đại Sở được sống mãi, hoàng đế Vạn Triệu đời đời lưu danh.

XXX

Giang Tô và Triết Giang của Đại Sở cấp báo mỗi ngày, nạn lũ lụt nhấn chìm hàng vạn đồng ruộng, kéo dài mãi không dứt, một loạt tấu chương từ các vùng của dải Giang Tô Chiết Giang lũ lụt truyền đến, muốn bẩm báo bộ hạ phê duyệt. Vẫn như lệ thường, tấu chương các vùng đều do Thừa tướng Tạ Lâm thẩm duyệt trước, sau đó mới dâng lên cho bộ hạ. Cũng không biết Tạ Lâm nghĩ sao, mà những tấu chương liên quan đến nạn lũ lụt ở Giang Tô Chiết Giang, mỗi lần Tạ Lâm lật một trang, chỉ cần có hai địa danh “Giang Tô Chiết Giang”, rồi tiếp nữa là “lũ lụt”, là nhất quyết gập lại, vứt thẳng cho bộ hạ.

Minh Trọng Mưu cuống đến độ vò đầu bứt tóc, nghĩ cách suốt từ sáng tới tối. Nhưng thường thường cách giải quyết vừa mới nghĩ ra lúc buổi trưa ba khắc, chưa đến một canh giờ sau, đã bị Tạ Lâm bác bỏ, lý do đều là: Cách nghĩ thiếu chu đáo, bộ hạ nên suy nghĩ lại mới được.

Bách tính vạn dân đều đang đợi hoàng đế bộ hạ nghĩ cách cứu trợ, chỉ cần có thể khiến muôn dân được sống, sao lại không phải là cách chứ? Thế mà tên Tạ Lâm ấy lại cứ khăng khăng một cách chết tiệt rằng hoàng đế của hãn suy nghĩ thiếu chu đáo, nghĩ nữa đi, không được, người nghĩ tiếp nữa đi.

Chỉ có trời mới biết có thể nghĩ tiếp được gì?

Đợi qua một đêm, sau khi cách của Minh Trọng Mưu vẫn bị Tạ Lâm bác bỏ, Minh Trọng Mưu trằn trọc trên giường, không thể chợp mắt được, cuối cùng cũng hiểu ra.....

Rõ ràng là hãn đưa ra ý kiến nào, nghĩ ra cách gì, Tạ Lâm đều sẽ không đồng ý.

Đã không đồng ý rồi, vậy thì tại sao đến ngày thứ hai, tấu chương của Giang Tô, Chiết Giang vẫn xếp chồng chất trong ngự thư phòng thế kia?

Trong lòng Minh Trọng Mưu rất phiền muộn, vừa nhìn thấy hai cái tên “Giang Tô, Chiết Giang”, là đầu như phình to gấp đôi. Hắn không muốn thấy, nhưng Tạ Lâm lại không cho hắn được như ý. Thừa tướng đại nhân thường bước tới trước đồng tấu chương, bàn tay chộp lấy bản tấu, năm ngón tay lật giở, chậm rãi nói: “Sao bệ hạ lại không xem những bản tấu này? Tuy thiên tai không thể tránh, nhưng cần thận nghĩ cách, cũng rất tốt mà.”

Có thể nghĩ ra cách gì hả?

Minh Trọng Mưu liều mạng kiềm chế hai bàn tay đang muốn lật bàn của mình.

Nghĩ ra cách gì, không phải đều bị người bác bỏ sao? Tạ Lâm người có thể dừng để ý tới trăm nữa, để cho trăm yên tĩnh một lát có được không!

Liếc mắt thấy Minh Trọng Mưu nỗ lực nghiêm túc liều mạng cúi đầu không hé răng lấy một tiếng phê duyệt tấu chương, Tạ Lâm không nhịn được mỉm cười, quay người đi ra, nhìn thấy tổng quản thái giám Lại Xương đứng bên cạnh cửa, liền khẽ nói: “Gần đây bệ hạ trở nên buồn bực, hỏa khí không nhẹ đâu..... bệ hạ, bao lâu rồi chưa tới hậu cung?”.

Lông mày của Lại Xương ở hai bên mai liền sệ cả xuống, tạo thành hình chữ bát, hai mắt trợn tròn xoe, nhủ thầm quả nhiên là gian thần, ngay cả loại chuyện bệ hạ lâm hạnh hậu cung cũng để tâm, nhưng nghe vậy cũng trả lời: “Bẩm đại nhân, bệ hạ từ hai tháng trước, đã không tới hậu cung nữa rồi ạ.”

Tạ Lâm đếm đếm số ngày, hai tháng trước, lại vừa đúng là ngày hắn dùng mê dược khiến Minh Trọng Mưu lâm hạnh hai cô gái Sử Hồng Dược, và Hậu Vận Vi.

Tạ Lâm thầm áy náy, xem ra tác dụng phụ của mê hương quá lớn, khiến bệ hạ cạn kiệt sức lực để làm việc với mấy nàng tần phi trong hậu cung, dù rằng hậu phi của hắn vốn dĩ đã rất ít.

Hôm qua Tạ Lâm mới vừa xử lý chính sự trên triều, không chỉ có chuyện nửa tháng chèn ép, khiến Tạ Lâm sâu sắc cảm thấy tiếc nuối vì thời gian nghỉ quá ngắn, mà còn vì thái hậu tìm hắn tới nói chuyện, nhắc đến việc Minh Trọng Mưu không lập hậu không vội sinh con, nói đi nói lại, gần như sắp nghẹn ngào, cách một tấm rèm, Tạ Lâm nghe thấy tiếng nức nở của thái hậu, nghĩ tới gian kế dụ hoặc thất bại hai tháng trước, tự nhủ chả có nhẽ thần không cẩn thận khiến bệ hạ không lên được?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Tạ Lâm áy náy tràn bờ tràn đất, đầu óc liền nóng lên, lập tức lĩnh chỉ thị của thái hậu, sẵn sàng nghĩ mọi cách khiến bệ hạ lâm hạnh hậu cung, sớm sinh hoàng tử.

Thái hậu gọi hắn tới nói chuyện, vốn là có ý này, nghe vậy vô cùng hài lòng, cũng hết luôn cả nghẹn ngào nức nở.

Tạ Lâm nghĩ thầm, vì giang sơn muôn đời của vương triều Đại Sở, sao có thể để huyết mạch của họ Minh không có người hương hỏa được? Để có thể khiến Vạn Triệu hoàng đế có con, Tạ Lâm hẳn có thủ đoạn gì cũng phải mang ra xài cho bằng hết, khiến hoàng đế sinh con, có gì khó chứ?

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Không Cam Lòng

Cấp báo từ Giang Tô và Chiết Giang, lũ lụt lại xảy ra, hàng ngàn mẫu ruộng hai bên Trường Giang đã bị nhấn chìm, xin thiên tử ra quyết định, lập tức mở kho lương cứu nạn dân. Rất nhiều huyện ở Giang Tô và Chiết Giang bình thường đều có lương thực dự trữ, kinh sư cứu tế nạn dân gặp thiên tai, nhưng nước xa khó lòng cứu được lửa gần, nhiều huyện ở Giang Chiết có thể mở kho lương, chỉ đợi thánh chỉ ban lệnh xuống mà thôi.

Giang Chiết cuống lắm rồi, thiên tử nhìn thấy cấp báo, cũng cuống chả kém. Hễ bệ hạ cuống là sẽ khiến đám quần thần cuống theo, lật tung ngàn vị trọng thần đang cuống đó lên, thì cuống nhất trong số đó chính là Úy Trì Chính, và Hầu Thiết Tranh.

Khắp văn võ trong triều, duy chỉ có Tạ Lâm vẫn ung dung trầm ổn, không lo không vội. Người bên cạnh nhìn thấy, còn tưởng Tạ Thừa tướng có cách gì hay giải quyết nạn lụt, liền vội vàng tới hỏi. Nhưng Tạ Lâm lại trả lời rằng: “Trời sập thì chống lên. Lụt đến, thì đã có bệ hạ nghĩ cách, hỏi Tạ mỗ thì ích gì?” Sau đó bày ra cái biểu cảm mọi việc đều có bệ hạ xử lý mọi người không cần phải lo lắng vớ vẩn.

Một khi đã vậy rồi, thì Tạ Lâm người ở nhà tiếp tục tự kiểm điểm là được rồi, hà tất gì phải giả vờ giả vịt lên triều làm gì?

Có vị quan nghe xong, liền oán thầm sau lưng.

Những lời này rơi vào tai bệ hạ, bệ hạ nhìn chăm chăm vào đồng tấu chương chất cao như núi trong ngự thư phòng, biểu cảm rất khó hiểu, khiến tổng quản nội giám Lại Xương cảm thấy người luôn đoán được thánh ý như mình, thật sự đại bất kính, đáng đánh, đáng đánh.

Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân, đại nguyên soái nắm giữ binh mã cả nước, Hầu Thiết Tranh, hiện giờ đang ngây người nhìn đăm đăm vào tấm hồ phù trên bàn.

Hầu Thiết Tranh thống lĩnh binh mã khắp thiên hạ, hiệu là Bách Vạn, chinh chiến ngang dọc khắp đông tây, lập được công lao hãn mã. Vĩnh Lưu hoàng đế và tiến đế lúc còn sống, đã nhiều lần khen ngợi. Một tiểu binh nhỏ nhoi, từ Bách phu trưởng, đến Vạn phu trưởng, rồi Thiên phu trưởng, rồi thống lĩnh thiên quân vạn mã, những vất vả trong đó, người ngoài không hiểu được đâu.

Lại càng không phải là thứ tên thư sinh mặt mũi non choẹt còn hôi mùi sữa Tạ Lâm kia có thể hiểu được.

Lúc Vĩnh Lưu hoàng đế giao hồ phù cho Hầu Thiết Tranh, ông ta đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không bao giờ phụ ân điển của bệ hạ, thề sẽ quét sạch người Di ra khỏi biên giới Đại Sở, trả lại thái bình thịnh thế cho Đại Sở, trả lại sự an cư lạc nghiệp cho bách tính Đại Sở.

Nhưng ông ta đã thất bại, từ một bộ lạc nhỏ bé, người Di đã trở thành một quốc gia, hơn nữa càng ngày càng lớn mạnh, dù có trăm vạn binh hùng tướng mạnh áp sát biên giới, nước Di cũng không mấy may run sợ. Quốc gia trên lưng ngựa, mang theo dục vọng xâm lược trần trụi, hai ngày một lần bắt người cướp của, ba ngày vó ngựa quét qua như chỗ không người. Trăm vạn đại quân, vậy mà không tài nào chống lại được.

Đã ba mươi năm trôi qua, tuy rằng võ lực của ông ta phi phàm, sức chiến đấu mạnh mẽ, khoác áo giáp nghênh chiến với kẻ địch, hoàn toàn

không thua kém những người trẻ tuổi, nhưng Hầu Thiết Tranh cũng hiểu rằng, bản thân mình đã già rồi. Một lão tướng ngoài năm mươi tuổi, rốt cuộc ở lại trên chiến trường thật sự có còn tác dụng nữa không. Trước đây ông ta còn có thể nói, tuổi già nhưng tâm chưa già, trí khí ở ngàn dặm. Nhưng hiện giờ.....

Ông ta nhìn tấm hồ phù trên bàn, thoáng ngẩn người, ngay cả khi cánh cửa mở ra rồi khép lại, có một người bước vào phòng, cũng không hề chú ý đến.

“Tướng quân.”

Hầu Thiết Tranh nghe thấy có người khẽ gọi, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng trả lời, “Úy Trì đại nhân.”

Người tới chính là Úy Trì Chính. Hắn ta bước vào, ngồi xuống bên cạnh Hầu Thiết Tranh, liền để ý ngay tới tấm hồ phù đặt trên bàn mà ánh mắt sáng ngời của Hầu Thiết Tranh đang nhìn chăm chăm vào, hắn biết tâm sự trong lòng của đối phương, nhất thời cũng không muốn làm phiền, nên chỉ bưng tách trà nguội ở cạnh bàn trà lên uống mấy ngụm, tự mình quan tâm đến mình.

Nhưng Hầu Thiết Tranh hiển nhiên vẫn chưa suy sụp đến mức ấy, ông ta vẫn có thể nói chuyện được. Vì thế ông ta nghe thấy chính mình hỏi: “Trong triều thế nào? Bệ hạ ra sao?” Ông ta hỏi hai câu, cảm giác không hỏi đúng trọng điểm, lại lộ ra sự thiếu đàn ông, nhu nhược thiếu quyết đoán quá đỗi, bèn hỏi thẳng vào chủ đề, “..... Lũ lụt sao rồi?”

“Trước mắt vẫn chưa có cách gì, bệ hạ tuy có cách, nhưng toàn bị Thừa tướng bác bỏ, xem ra lương thực không thể phát tới tay nạn dân trong một sớm một chiều được.” Úy Trì Chính đặt chén trà xuống, cúi nhìn mặt bàn, tấm hồ phù trên đó như đang nhảy nhót, “Sao tiên đế có thể ban một đạo thánh chí vô lý như vậy được chứ? Tên Tạ Lâm thôi tha ấy dùng quyền

lợi bác bỏ của Thừa tướng giám quốc, bất luận là bệ hạ suy nghĩ ra sao, đều lấy lý do bệ hạ suy tính không chu đáo để phủ nhận. Đại Sở..... Đại Sở bị hấn làm cho mù mịt chướng khí rồi,” khuôn mặt tuần tú của Úy Trì Chính cau lại đến biến dạng, “Trước đây mọi người vẫn nói, Tạ Lâm ngang ngược gian nịnh, ta còn không tin, gần đây càng ngày càng nhận ra Tạ Lâm làm việc rất gian xảo, lẽ nào, lẽ nào hấn thật sự muốn ép tướng quân.....” ép tướng quân phải giao binh quyền ra?

Giao binh quyền ra, chính là lấy đi mạng sống của tướng quân!

Thấy trong ánh mắt Hầu Thiết Tranh vô tình toát lên vẻ phiến muộn, Úy Trì Chính liền khựng lại, không nói tiếp nữa.

Hầu Thiết Tranh duỗi tay ra, nắm chặt tấm hồ phù, năm ngón tay đan vào nhau, gân xanh từng đường từng đường gồ hấn lên. Ông ta nghiêng rãnh, “Thời hạn ba ngày chớp mắt đã đến rồi, Hầu mỗ.. Hầu mỗ thực sự không cam tâm!”.

XXX

Hầu Thiết Tranh không cam tâm, thì Minh Trọng Mưu cũng không cam tâm y hết ông ta.

Ba ngày nay, cấp báo hai vùng Giang Chiết cái này tiếp nối cái kia, Minh Trọng Mưu vô cùng sốt ruột, lúc rửa mặt thay quần áo sáng sớm, chế độ tác của cung nữ quá chậm chạp, nên thẳng chân đá sang một bên, bắt đầu tự mình động tay sửa sang lại y phục. Năm đó khi còn làm thái tử, hấn thường xuyên tự chăm lo cho bản thân, không hề mượn tay người khác, giờ không cần cung nhân hầu hạ, hấn cũng chẳng thấy có gì ghê gớm.

Lúc rửa mặt, Minh Trọng Mưu nhìn xuống nước, khuôn mặt của bản thân có hơi sa sút, không biết tại sao trong lòng lại thấy bốc hỏa, liền thẳng tay đánh xuống mặt vàng trong chậu, nước bắn lên tung tóe.

Cung nữ bị dọa cho sợ ngây người, còn tưởng là do bản thân hầu hạ có chỗ nào không chu đáo, liền vội vàng quỳ xuống dập đầu, vừa dập vừa liên mồm kêu bệ hạ tha mạng.

Lửa giận của Minh Trọng Mưu vốn đang chặn ngang ngực, tiếng nói ồn ào nhốn nháo, càng khiến người ta cảm thấy phiền hà, bèn phất tay nói “Kéo ra đi.”

Cũng không nói kéo ra làm gì. Lại Xương quát mấy tên thái giám, “kéo” hết những cung nữ đó ra, bản thân lĩnh ngộ được hàm ý của bệ hạ, sai đám thái giám đánh cho mấy cung nữ đó mười gậy, mấy nàng cung nữ khóc lóc thảm thiết, hậu cung liên náo loạn. Thái hậu nghe thấy chuyện này, chỉ đành thở dài, tìm Sương phi của Cẩm Tú cung nói chuyện, tiện thể ám chỉ, tối nay không ngại dẫn theo hoàng đế bệ hạ đến Cẩm Tú cung.

Sương phi sung sướng, thái hậu vừa đi, liền bắt đầu bắt tay vào việc ăn vận hóa trang.

Lại nói đến sau khi Minh Trọng Mưu rửa mặt chải đầu xong xuôi, phải lên đại điện, nghị sự cùng văn võ bá quan. Mấy hôm nay chuyện lũ lụt khiến Minh Trọng Mưu sút đầu mẻ trán, các đại thần cũng không thấy phiền, lát lại nói “lũ lụt”, chốc lại nói “hồng thủy”, đằng này thì “Giang Chiết”, đằng kia thì “cứu tế nạn dân”. Văn võ khắp triều không một ai nhìn ra được Minh Trọng Mưu đã mất sạch kiên nhẫn, người nào người nấy giống như xung phong chọc vào nỗi phiền muộn của hắn.

Còn chọc một cách rất trang nghiêm đường hoàng, lý do nào cũng rất phong phú.

Ngay cả Tạ Lâm bình thường rất biết nhìn mặt đoán ý, giờ cũng bận rộn nhắc đến chuyện lũ lụt, còn không ngừng thúc giục bệ hạ mau chóng động não nghĩ ra cách, chỉ trong thoáng chốc nạn dân của triều đình Đại Sở

ta đã tăng đến mấy vạn, không nhanh chóng nghĩ cách thì hậu hoạn vô cùng.

Mẹ nhà người chú, cũng biết hậu hoạn sẽ vô cùng cơ à, vậy tại sao toàn bác bỏ ý tưởng của trẫm? Người đúng là tên gian thần giáo hoạt âm hiểm dối trên lừa dưới!

Minh Trọng Mưu bị Thừa tướng đại nhân ép cho phát sốt ruột, suýt chút nữa là mở miệng mắng ầm ĩ một trận.

Trên triều đường, nghị sự về tị họa vô cùng nhốn nháo, hết người này tới người kia bày mưu tính kế. Thừa tướng đại nhân mặt mũi hồng hào, liên tục gật đầu, dường như đang nói bọn họ nói gì cũng nói, cứ tiếp tục nói nữa, nói nữa đi, hoàng đế nói không chuẩn thì tiếp thu. Các đại thần có được sự cố vũ, lại càng anh dũng nổi nhau xông lên, người lên tiếng ta cũng lên tiếng, trên đại điện trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, càng lúc càng từng bừng hoạt bát đầy sức sống.

Toàn bộ đại điện, có lẽ chỉ có ba người là cảm thấy uất nghẹn.

Người thứ nhất, là Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu của nước Đại Sở, nắm trong tay đại quyền của hoàng đế, đứng ở đỉnh quyền lực cao nhất trên thế gian, vốn dĩ là người có quyền sinh quyền sát đối với ngàn vạn con dân Đại Sở, nhưng cũng muốn trở thành một bậc minh quân. Nhưng nguyện vọng trở thành một bậc minh quân của hắn, lại bị một chướng ngại vật ngáng đường. Chướng ngại vật ngáng đường ấy ngoài Thừa tướng đại nhân ra, thì tạm thời chẳng nghĩ ra được ai khác.

Người thứ hai, là Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính, cương trực ngay thẳng, mưu cầu lợi ích cho người trong thiên hạ, đã tự nhủ rằng vì người trong thiên hạ mà đầu rơi máu chảy, nhưng giờ phút này đây, nhìn quang cảnh nói chuyện náo loạn khắp cả đại điện, và gã Tạ Lâm nắm trong tay

quyền lãnh đạo nghị sự của các đại thần, khiến hãn không khỏi bưng bưng giận dữ.

Hôm nay chính là ngày thứ ba trong thời hạn đã định, chiếu theo thời gian, Hầu Thiết Tranh nên vì ngàn vạn bách tính Giang Chiết, buông bỏ đại quyền binh mã. Hiện giờ Tạ Lâm không ngừng cố vũ các triều thần nhắc đến chuyện lũ lụt ở hai vùng Giang Tô Chiết Giang, nhưng lòng lại đang đặt ở nơi khác, không cần nói cũng biết. Úy Trì Chính không khỏi ghen ngào nhìn về phía người thứ ba.

Hầu Thiết Tranh trong bộ triều phục, siết chặt tay thành nắm đấm, khớp xương phát ra mấy tiếng “rắc” rất khê, hiển nhiên là có một sự tức giận không hề nhẹ.

Minh Trọng Mưu nhìn khí thế thao thao bất tuyệt của đám triều thần, lửa giận càng lúc càng lớn, cuối cùng không nhịn được nữa quát lớn: “Im hết miệng lại cho trẫm!”.

Quần thần sợ đến thót tim, vốn còn định nói nữa, nhưng thấy lửa giận của bệ hạ, trong lòng liền thấp thỏm, cuối cùng đại diện cũng trở nên im lặng.

Minh Trọng Mưu nhìn về phía Tạ Lâm. Tạ Lâm chỉ cảm thấy cặp mắt bén nhọn bắn đến chỗ hãn, không khỏi cúi đầu xuống, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Minh Trọng Mưu vang vọng trên đại điện: “Tạ Lâm, ba ngày trước, trẫm bảo khanh viết thơ văn tự kiểm điểm, giờ thế nào rồi?”.

“Bẩm bệ hạ, thần thơ văn đã viết xong, mời bệ hạ xem qua.” Nói đoạn Tạ Lâm lấy từ trong ống tay áo dài ra một xấp giấy, hai tay dâng lên.

“Đưa lên đây.” Minh Trọng Mưu nói.

Tổng quản nội giám Lại Xương bước xuống bậc thang, đi tới trước mặt Tạ Lâm, hai tay nhón lấy hai góc trên tờ giấy trong tay hắn, chuẩn bị nhận lấy, thì lại cảm thấy có một nguồn lực ngăn cản truyền tới, cúi đầu nhìn, thì ra Tạ Lâm tóm chặt lấy tờ giấy không buông, Lại Xương ngăn người, giằng tờ giấy vài cái, nhưng vẫn không giằng được.

Minh Trọng Mưu đang ở trên ghế rồng, thấy Lại Xương lừng khừng hồi lâu, cũng không biết đang làm gì, liền trầm giọng nói: “Lại Xương, sao vậy?”.

Thánh thượng đã thúc giục, Lại Xương nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Tạ Lâm, không tiện giật mạnh, đành thì thầm: “Đại nhân, ngài mau buông tay ra đi.”

Lúc ấy Tạ Lâm mới chịu thả tay ra. Lại Xương nhận lấy tờ giấy, thờ phào nhẹ nhõm, xoay người đi lên bậc thang, trình cho bệ hạ.

Minh Trọng Mưu nghĩ rằng Thừa tướng đại nhân mà đã ra tay, thì cho dù nội dung có rỗng tuếch khiến người ta nổi cáu như lần trước, thì chí ít từ ngữ cũng được trau chuốt, khiến người ta nhìn vào có cảm giác dạt dào lai láng, không ngờ hai tay vừa mở ra, thì trên tờ giấy đến một chữ cũng không có, một vết mực cũng không thấy dây, sạch sẽ như dáng vẻ tạo ra lúc ban đầu của nó.

Tên Tạ Lâm này lại dám không viết một chữ nào!

Minh Trọng Mưu lập tức thu hai tay lại, phi tờ giấy đi, “Tạ Lâm, khanh giải thích thế nào đây!”.

Tờ giấy bị phi đi quá mỏng, vốn dĩ Minh Trọng Mưu định ném nó vào mặt Tạ Lâm, nhưng thực sự nó chẳng có chút lực nào, vừa mới chấp chới được tí, thì đã nằm luôn xuống dưới đất rồi.

Giống như tâm tình của Minh Trọng Mưu, thay đổi rất nhanh.

Tạ Lâm lộ ra vẻ sầu khổ, cung kính áp trán xuống sàn nói: “Thần có tội, thần không biết nên hạ bút thế nào.”

Không biết nên hạ bút thế nào?

Hoàng đế bệ hạ nghe được câu trả lời của Tạ Lâm, hậm hực “hừ” một tiếng, “Thám hoa lang vào năm Vĩnh Lưu, chỉ một bản thơ văn thôi mà Thừa tướng Đại nhân của trẫm lại không biết nên hạ bút thế nào sao?”.

“Quả thực thần không biết nên hạ bút thế nào,” Tạ Lâm cúi đầu nói, “Thần tự kiểm điểm nửa tháng, bản thân tự thấy việc hạ bút dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc thật sự đặt bút xuống, lại cảm thấy những lời mình muốn nói quá nhiều, những chỗ phải tự kiểm điểm quá lắm, cầm bút hồi lâu, mà chẳng viết được chữ nào. Tờ giấy trắng bệ hạ nhìn thấy, có ý là lấy vô thanh để thắng hữu thanh đấy ạ.”

“Hay cho cái ý lấy vô thanh để thắng hữu thanh, nửa tháng không gặp, bản lĩnh ngụy biện của Tạ khanh thật sự càng lúc càng thuần thực rồi đấy,” Minh Trọng Mưu tức giận đến bật cười, nghiêng chặt răng nói, “Trẫm hiểu rồi, thì ra là Tạ khanh tự nhận bản thân có nhiều chỗ sai, không viết ra được, vì thế dứt khoát không viết phải không?”.

Trong lòng Tạ Lâm cảm thấy phủ nhận thì hình như không hay lắm, không bằng cứ thẳng thắn cho xong, bèn cúi đầu kính cẩn nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Thánh minh? Thánh minh cái rắm ấy!

Có thánh minh nữa cũng bị tên gian thần như người đùa giỡn trong lòng bàn tay, làm hoàng đế như vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?

“Tạ khanh, xem ra khanh tự nhận là có tội, vậy quay về lĩnh hai mươi roi đi,” Minh Trọng Mưu lộ ra nụ cười âm hiểm lạnh lẽo, “Tướng quân Đại Sở ta bị đánh ba mươi roi, chiếu theo thượng triều, thiết nghĩ khanh chịu

hai mươi roi, cũng không quá nhiều nhỉ?” Minh Trọng Mưu nhìn khắp bốn phía, trầm giọng nói: “Chư vị khanh gia, các vị nói xem thế có phải không?”.

Bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, quần thần sợ đến không dám vê râu, liếc nhìn Hầu Thiết Thanh Hầu tướng quân dường như đang đứng tạm coi là thắng tập kỳ thực đã phải dưỡng thương nửa tháng, quần thần hết thấy đều thấy thấp thỏm, cười giả lả ha ha vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Hai bên đều không thể đắc tội, vậy chúng ta đơn giản không nói gì là xong.

Quần thần đều đã không lên tiếng, nên Minh Trọng Mưu coi như bọn họ ngầm đồng ý, bèn nói: “Vậy sau khi về nhà sau buổi triều sáng, thì hành hình luôn đi, Lại Xương, người dẫn người theo, giám sát quá trình hành hình rồi quay lại báo cáo cho trẫm.”

Lại Xương đang định vâng lệnh, thì Tạ Lâm lại giành trước kính cẩn nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Minh Trọng Mưu mắng thầm mấy câu, rồi mới lạnh lùng nói: “Thừa tướng đại nhân đã không nể mặt, thì triều sáng cũng không cần nhận nữa.” Hăn ngáp một cái, sau đó nặng nề hô: “Bãi triều!”.

Quần thần bị tiếng quát làm cho giật nảy mình, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, đang muốn diễn màn kịch cũ mỗi ngày một lần dập đầu hô “vạn tuế vạn tuế vạn tuế”, thì lại nghe Tạ Lâm quát cắt ngang: “Khoan đã.”

Minh Trọng Mưu nheo mắt, lạnh lùng đáp: “Tạ khanh còn có chuyện gì nữa?”.

Khó khăn lắm mới tìm được một cái cơ để bãi triều, người mà còn nhắc đến chuyện lũ lụt nữa, thì trẫm sẽ liều mạng với người!

Tạ Lâm liếc mắt nhìn Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh lưng hùm vai gấu, nhưng hôm nay lại trầm mặc không nói lời nào, dừng dừng nói: “Không phải thần, mà là Hầu tướng quân ngài ấy có chuyện.” Hắn quay đầu lại, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, “Có phải không, “Hầu tướng quân”.” Hắn nghiêng răng nhấn mạnh vào hai chữ “tướng quân”.

Hầu Thiết Tranh hít một hơi, dường như vừa mới giật mình hiểu ra. Mà lúc này các đại thần xung quanh đều nhìn về phía mình, Thừa tướng đại nhân khẽ nhăn nhăn cánh môi, ánh mắt sâu thẳm, toát lên vẻ lạnh buốt, thương hại, đáng tiếc, cùng thấu hiểu.

Ba ngày đã hết, Hầu Thiết Tranh, câu trả lời của ông, Tạ mỗ không cần hỏi nữa.

Vì sự do dự của ông đã nói hết tất cả cho ta rồi.

Hầu Thiết Tranh, ông thua rồi. Hơn thế còn thua đến mức không đường thương lượng.

Đại quyền binh mã cả thiên hạ, Tạ Lâm ta, nhất định phải có!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lắm Thầy Nhiều Ma

“Không phải thần, mà là Hầu tướng quân ngài ấy có việc ạ.” Quyền thần Thừa tướng trải qua ba đời vua Đại Sở Tạ Lâm, quay đầu lại, nhếch môi nhìn vị đại nguyên soái nắm binh mã trong tay, “Có phải không, Hầu tướng quân?” Thừa tướng đại nhân ngoại hình thanh tú xuất chúng, mím môi cười nhạt, ôn hòa ấm áp, dịu dàng như mơ.

Hầu Thiết Tranh chỉ cảm thấy toàn hơi giá dâng lên từ dưới chân, bàn tay nắm chặt dưới bộ triều phục rồi lại thả ra, thả ra rồi lại nắm vào, mười ngón tay siết chặt vào lòng bàn tay, thậm chí móng tay đâm sâu vào trong da thịt, ông ta cũng không hề hay biết. Hầu Thiết Tranh chỉ thấy cả người mình căng cứng như dây cung, hoặc mang theo đầy tên nhọn bắn hết ra, hoặc dây đứt cung gãy, hoàn toàn không còn chút uy phong nào nữa.

Tên gian thần kia không chỉ hủy hoại hạnh phúc của con gái ta, còn lấy muôn dân bách tính ra để ép ta phải phứt phục. Hầu Thiết Tranh càng già càng cay, ánh mắt như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm. Ánh mắt được tích lũy suốt bao nhiêu năm tháng làm tướng quân, cực kỳ có tính uy hiếp, nếu là người thường, sợ rằng đã tè ra quần từ lâu rồi.

Nhưng dường như Tạ Lâm chẳng cảm thấy gì hết, vẫn chỉ cười nhạt như trước, nhìn thấy vẻ giãy dụa do dự của Hầu Thiết Tranh, Tạ Lâm lại bồi thêm một liều thuốc mạnh nữa, xin chỉ thị từ bề hạ: “Triều đình ta có Hầu tướng quân, chính là phúc của vạn dân, xưa nay Hầu tướng quân luôn quan tâm đến phúc của muôn dân, tính mạng của bách tính còn quan trọng

hơn cả tính mạng và chức quan của bản thân. Tuy tướng quân là võ tướng, nhưng trong việc xảy ra lũ lụt ở hai vùng Giang Chiết, cũng từng đề xuất vài ý kiến, có thể coi là lương thần của triều đình ta.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nghe vậy, không khỏi nhướng nhướng mày, lộ ra vẻ hưng phấn. “Hầu tướng quân đề xuất thế nào vậy? Chi bằng nói ra thử xem sao.”

Tuy rằng hiện giờ hẳn cứ nghe đến chuyện lũ lụt là thấy mệt, nhưng võ tướng cũng góp chút sức nghĩ đôi ba cách cho chuyện của quan văn, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy vô cùng hứng thú, rất muốn nghe thử xem rốt cuộc Hầu Thiết Tranh định nói gì.

Thánh thượng đã lên tiếng, Hầu Thiết Tranh đương nhiên không thể không nói.

Nhưng Hầu Thiết Tranh lại không thể mở miệng!

Bàn tay của ông ta siết càng lúc chặt, máu tươi từ kẽ năm ngón tay chảy xuống ống tay áo to rộng, may mà triều phục tối màu, nên mới không nhìn rõ màu máu đỏ. Sắc mặt của ông ta u ám, mấy lần há miệng ra thì cũng bấy nhiêu lần ngậm miệng vào, khuôn mặt thoạt xanh thoạt trắng, khiến các triều thần đoán già đoán non, rằng sau khi Hầu tướng quân bị đánh ba mươi roi, dưỡng bệnh suốt nửa tháng xong, sắc mặt xám xịt thế kia, chắc chắn là vì miệng vết thương vẫn chưa lành.

Hầu Thiết Tranh chỉ cảm thấy sợi dây trên cánh cung trong đầu mình, càng lúc càng căng, càng lúc càng căng, gần như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Thánh thượng đang đợi ông ta lên tiếng, các đại thần đang đợi ông ta lên tiếng.

Và tên Tạ Lâm kia cũng đang đợi ông mở lời.

“Tướng quân đừng ngần ngại,” Tạ Lâm cười nhạt nói, “Võ tướng đương nhiên không bằng được quan văn, nếu sợ ý tưởng không đủ hoàn thiện, thì giờ cứ nói ra, Tạ mỗ và chư vị khanh gia đây sẵn sàng xem xét góp ý cho Hầu tướng quân, dù sao Hầu tướng quân và chúng ta cũng đều làm việc cho bách tính, cống hiến cho quốc gia cả, việc nhân đức chúng ta đương nhiên là không nhường ai rồi,” Hãn quay ra nhìn một vòng các vị quan lại trong triều, cười hỏi: “Các vị nói xem có đúng không?”

Quần thần vốn dĩ vẫn còn nghi ngờ, sao Hầu Thiết Tranh hồi lâu chẳng chịu nói năng gì, có ý kiến hay kiến nghị gì thì có nói hãn ra đi. Giờ nghe Tạ Lâm nói vậy, không khỏi đột nhiên ngộ ra, thì ra là vì Hầu tướng quân chưa từng làm những việc của quan văn, nay cứ nhất định bắt ông ta phải nói, nên Hầu tướng quân bối rối đó mà, vậy là nhao nhao lên nói: “Đúng đúng, là vì xã tắc vì bách tính, thì đương nhiên là có ích rồi.” “Tướng quân cứ nói hết ra đi.” “Đây là công lao và thành tích, là công lao và thành tích đấy!”

Quần thần xông xáo ồn ào, nhiệt tình cổ vũ cho Hầu Thiết Tranh hết mức có thể.

Hầu Thiết Tranh đã quá ngũ tuần, nhưng vẫn còn đôi phần mạnh mẽ rắn rỏi, giờ sắc mặt tuy trắng nhợt, nhưng hai mắt sáng rõ có thần. Ông ta thở một hơi dài, bình tĩnh nói: “Thần.....”

Vừa mới thốt ra được một chữ, thì đã bị người bên cạnh cắt ngang: “Bệ hạ, đương nhiên sau khi Hầu tướng quân chịu ba mươi roi xong, thân thể vẫn chưa khỏe lại, giờ bảo tướng quân đề ra ý kiến, thì quả thực là cố tính làm khó người ta quá, đại phu từng xem bệnh cho tướng quân đã từng nói rằng tướng quân cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm, những chuyện lao tâm khổ tứ này, vẫn nên giao cho đám quan văn chúng ta lo lắng thì hơn.”

Mọi người nghe thấy quay lại nhìn, xem thử xem tên nào lại không có mắt như vậy, dám bác bỏ ngay trước mặt bệ hạ và Thừa tướng đại nhân.

Vừa nhìn, liền lập tức ngộ ra ẩn tình bên trong.

Là phó tướng dưới quyền Hầu Thiết Tranh khi xưa, và là Binh bộ Thượng thư hiện giờ Úy Trì Chính, biểu cảm đang rất tha thiết. Hành động bảo vệ thượng cấp ngày xưa của Úy Trì Chính, thực sự không có gì đáng trách.

Hiếm khi Minh Trọng Mưu nhìn thấy vị Binh bộ Thượng thư này có thái độ thất lễ như vậy, không nhịn được bật cười, “Không cần phải quá lo lắng như vậy đâu, tướng quân cứ nói ra đi, không phải vừa mới nghĩ ra lúc trước thôi sao, vậy thì cứ đề xuất ra xem nào, huống hồ Tạ khanh không phải cũng nói rồi đó ư, có chỗ nào chưa hoàn thiện, thì các vị quan văn ngoại trừ võ tướng ra đương nhiên sẽ cẩn thận bổ sung thêm vào, đương nhiên sẽ có phần công lao của khanh, sao khanh phải lo lắng như thế làm gì?”.

“Nhưng bệ hạ,” Úy Trì Chính vội vàng đáp, “Đây vẫn là chuyện vượt quá bốn phận. Hầu tướng quân vốn dĩ là quan võ, dẫm chân lấn quyền, không hợp thời,” Úy Trì Chính chấp hai tay, khom lưng nói, “Xin bệ hạ thu lại mệnh lệnh.”

Minh Trọng Mưu cau mày. Tên Úy Trì Chính này hôm nay làm sao vậy?

Trước đây không phải toàn nói đạo lý văn võ, một cương một nhu, tương sinh tương khắc, thiên vị một bên, thì quốc lực sẽ không đủ mạnh, còn về tình về lý, thì không phải chư tử bách gia đều cho rằng, chỉ cần là đúng, thì đều có thể thu nạp để dùng được cả đó sao.

(Chư Tử Bách Gia là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở TQ kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà tranh tiếng này chứng kiến sự nảy

nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau như Nho gia, Pháp gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Mặc gia, Danh gia với những nhân vật tiêu biểu như Quán Tử, Lão Tử, Khổng Tử, Thôn Trang, Mặc Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử,...)

Sao hôm nay lại hoàn toàn trái ngược với ngày thường như vậy? Hầu Thiết Tranh chẳng qua chỉ đề xuất ý kiến thôi, thế mà hăn năm lần bảy lượt ngăn cản, rốt cuộc là muốn làm gì!

Đang trong lúc suy nghĩ, thì lại nghe Tạ Lâm cười lạnh, “Trước đây, Úy Trì đại nhân không phải luôn nói rằng, bất kỳ bình luận nào, chỉ cần có lý, có bằng có chứng, tuân thủ đúng quy tắc, thì có gì mà không nói? Sao hôm nay lại đi ngược lại phương pháp cũ thế?”.

“Xem ra lời nói và hành động của Úy Trì đại nhân có chỗ bất nhất rồi, giống như kiểu bản thân cho rằng nhạc của mình cao không ai có thể phụ họa được.” Tạ Lâm thở dài, vẻ như tiếc hận lắm.

“Ngươi!” Úy Trì Chính nghe vậy, lập tức tái mặt.

Tạ Lâm khẽ mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ miệt thị.

Úy Trì Chính thấy thế, khuôn mặt lại càng đen hơn.

Minh Trọng Mưu thấy, nếu cả đại diện của triều đình nhất định phải biến thành một cái chợ, cãi nhau trong buổi nghị sự chỉ vì một cái kiến nghị, thì quả thực mất hết cả thể diện của Đại Sở, liền hậm hực hừ một tiếng. Thánh thượng đã lên cơn giận, hai người bọn Tạ Lâm cũng phải cung kính cúi đầu, không nói tiếp nữa.

Minh Trọng Mưu khẽ ho khan, từ tốn nói: “Hầu tướng quân, khanh muốn nói gì, thì cứ nói đi, trăm nghĩ các đại thần của triều đình ta, đều sẽ rửa tai lắng nghe.”

Hầu Thiết Tranh nhìn bốn phía xung quanh. Ủy Trì Chính cùng với quần thần cùng làm quan trong triều không tìm được bước lên trước một bước với vẻ chờ mong lo lắng.

Làm quan suốt ba đời vua, triều đình đã thay đổi rất nhiều, có những lão thần vẫn còn làm quan, có những người đã thay một khuôn mặt mới. Có người đã cùng trở thành nguyên lão ba triều, có người lại vì đổi đế vương, mà rời bỏ kinh thành; đến địa phương làm quan có, kể từ quan có, vẫn như ngày xưa có.

Những khuôn mặt quen thuộc, những khuôn mặt mới lạ, tất cả đều đang ở trước mặt. Là trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, chuyện trong thiên hạ, đều thuộc thẩm quyền của các quần thần đang đứng đây. Và trên ghế rồng kia..

Hầu Thiết Tranh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn đến người đang ngồi trên đó, mũ rồng, áo rồng, ghế rồng ánh lên sắc vàng kim lấp lánh, khiến người ngồi trên chiếc ghế ấy trở nên chói mắt rực rỡ, đến mức ngay cả khuôn mặt cũng không thấy rõ ràng.

Thiên tử chỉ mới đăng cơ được hai năm, tuy rằng đã qua tuổi trưởng thành, nhưng vẫn bị gian thần ràng buộc khống chế, không quyền thế, nếu đã không thể uy hiếp, thì không có Hầu Thiết Tranh ta trấn giữ ngoài biên ải, triều đình Đại Sở sẽ phát triển như thế nào?

Chỉ e là chẳng có chút công lao thành tích nào!

Minh Trọng Mưu thấy ánh mắt sáng quắc của Hầu Thiết Tranh đang nhìn mình, không khỏi phải nheo nheo mắt lại.

Vị tướng quân trọng thần nguyên lão này, trước giờ không hy vọng lập công, chỉ mong đừng có lỗi, chưa từng vượt quá giới hạn, sao hôm nay lại khác hẳn với ngày thường thế? Dám ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan, có

thể coi là đại bất kính, xưa nay Hầu Thiết Tranh chưa bao giờ phạm phải lỗi này, hôm nay làm sao thể?

Ánh mắt uy nghiêm của Hầu Thiết Tranh nhìn chăm chú vào Minh Trọng Mưu, khiến Úy Trì Chính thấp thỏm nảy sinh dự cảm không hay.

Tuy Hầu Thiết Tranh tuổi đã ngoại ngũ tuần, nhưng vẫn uy phong lẫm liệt, triều phục dài rủ, đột nhiên bước lên trước một bước. Ông ta vốn dĩ là trọng thần trong triều, nên vị trí đứng ở phía trước, cứ đi theo cái đà ấy, khiến quần thần gần như tưởng rằng, ông ta đang sải bước lên bậc thang, hướng đến ngai vàng!

Đúng lúc ấy đột nhiên có một người quát to, “Hầu Thiết Tranh!”.

Hầu Thiết Tranh nghe thấy tiếng quát, bước chân liền dừng lại, nghiêng mặt nhìn chủ nhân tiếng quát —— Thừa tướng Tạ Lâm.

Chỉ thấy Tạ Lâm dường như không di chuyển gì, nhưng lại xoay người, vừa hay chắn ngang đường sải bước của Hầu Thiết Tranh, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, không còn vẻ bình tĩnh dửng dưng, gian xảo đến cùng cực nữa.

Tuy lời nói của Tạ Lâm đầy ép buộc, thao túng lộng quyền, giờ lại đột nhiên đứng trên bậc thang, hoàng đế Vạn Triệu ngự trên đỉnh cao của quyền lực, được hăn che khuất, ẩn sau bóng lưng không nhìn thấy gì.

Con người này.....

Suy nghĩ của Hầu Thiết Tranh dao động, hơi khê thở dài, hai đầu gối quỳ xuống, tháo chiếc mũ quan trên đầu xuống cầm trên tay, đặt xuống sàn đại điện, thân hình rạp xuống, nặng nề khấu đầu.

“Bệ hạ, thần có tội.”

Mọi người nhìn thấy, lập tức ồ lên, cái dập đầu này của Hầu Thiết Tranh, lại còn tháo mũ đặt xuống, hàm ý trong đó, không cần nói cũng hiểu.

Minh Trọng Mưu ngăn người, trầm giọng nói: “Hầu tướng quân là công thần của triều đình ta, đuổi giặc Di bảo vệ giang sơn, triều đình ta có thể thái bình yên ổn như thế này, hoàn toàn nhờ Hầu tướng quân, trẫm không hiểu, Hầu tướng quân có tội chỗ nào?”.

“Xin bệ hạ đừng nói thần có công đuổi giặc Di bảo vệ giang sơn, thần thực sự thấy rất xấu hổ.” Hầu Thiết Tranh từ tốn nói, “Thần dẫn binh suốt ba mươi năm, nhưng người Di lại không ngừng tiến xuống phía Nam, thậm chí còn tự xưng là một nước, hiện giờ lại phải dựa vào con gái của thần gả cho quốc vương nước Di, mới bình ổn được chiến loạn giữa hai bên, đổi lại được hòa bình như bây giờ.” Hầu Thiết Tranh chậm rãi dập đầu, “Thần..... xấu hổ với Vĩnh Lưu bệ hạ, xấu hổ với tiên đế, lại càng xấu hổ với bệ hạ.”

“Thần muốn từ chức Trấn Viễn Uy Vô đại tướng quân, cởi giáp về vườn, quay lại quê cũ.”

Minh Trọng Mưu nhìn đăm đăm vào ông ta. Nhưng từ đầu đến cuối Hầu Thiết Tranh không chịu ngẩng đầu lên, từ đầu đến cuối không nhìn thấy một cuộc là thật sự bàng quan không quan tâm, hay bi phẫn cùng cực, hay chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Hồi lâu, Minh Trọng Mưu mới đáp: “Chuẩn.”

Cuối cùng câu nói này đã kết thúc tất cả.

Chỉ một chữ thôi, mà lại như sét đánh giữa trời quang, giống làn gió nhẹ nhưng lại cuồn cuộn dấy lên ngàn con sóng, mọi người ồ lên xôn xao.

Vị đại tướng quân suốt ba mươi năm từ năm Vĩnh Lưu đến giờ, từ bỏ chức quan, cởi giáp về vườn, chỉ để lại buồn vui của thiên hạ. Rốt cuộc là đại tướng quân cảm thấy thiên hạ đã bắt đầu yên ổn, còn khoác áo giáp nữa, thì cũng chẳng có việc gì để làm, nên mới nản lòng thoái chí, từ quan về quê, hay trong triều có người bức ép làm ra hành động đó, không ai biết được.

Chưa đến một ngày, thiên tử ban chiếu, mở kho lương cứu nạn dân, khai thông dòng sông, trồng trọt cây cỏ, khai khẩn đất hoang.

Dân chúng nghi ngờ, quan lại địa phương nghi ngờ, đột nhiên thánh mệnh ban ra như vậy, lại nghe nói đây là do Tạ Thừa tướng cũng rất nhiều những vị đại thần cùng tham mưu nghĩ cách. Nếu đã vậy rồi, thì cứ làm thôi.

Vậy là muôn dân được cứu ngay lập tức, số người chết đói trong cơn lũ lụt không đáng kể, khai thông kênh rạch dẫn nước ở Trường Giang vào, theo đà phát triển ấy, trồng thêm các loại cây trái, chưa đầy nửa tháng, lũ lụt ngừng, thổ nhưỡng còn màu mỡ hơn so với trước.

Năm đó thu hoạch lớn, dân cả nước vui mừng. Triều đình Đại Sở ngày một phồn thịnh, đây là chuyện về sau tạm thời không nhắc đến.

Ngày ấy, Minh Trọng Mưu đích thân tiễn Hầu Thiết Tranh lên đường, bầu không khí trong lành, cảnh sắc tươi tắn, nhưng tâm trạng lại ảm đạm, bách quan chậm rãi lũ lượt theo sau, cũng chẳng nói câu nào. Trong lòng Minh Trọng Mưu cảm khái, thở dài nói: “Hầu tướng quân đi thế này, e rằng khanh và trăm khó lòng gặp lại, không biết Hầu tướng quân có dự định gì không?”.

“Hai chữ tướng quân này, xin bệ hạ đừng nhắc đến nữa,” Hầu Thiết Tranh khựng lại một thoáng, nhìn cảnh sắc phía trước, vàng thái dương nghiêng nghiêng phía chân trời, ánh nắng reo xuống mặt đất, cỏ xanh mướt

lá cây non tơ, cảnh sắc tràn đầy, không khỏi than, “Sau khi cời giáp về quê, chỉ có một nguyện vọng duy nhất, có lẽ là làm một nông phu.”

Ta vốn dĩ sinh ra từ muôn dân, giờ quay trở lại làm một người dân, âu cũng là lẽ đương nhiên.

Hầu Thiết Tranh dần dần đi xa, sải bước ngẩng cao đầu, thói quen của quân nhân, nhất thời không thể sửa ngay được.

“Nông phu?” Minh Trọng Mưu nghĩ đến cảnh Hầu Thiết Tranh lừng lẫy giờ lại đi cày bừa chẻ củi, áo vải bố, quần xắn, tay quệt mồ hôi trên trán, không khỏi lắc đầu bật cười.

Thiết nghĩ những người như Hầu Thiết Tranh, dù đi đâu, thì đều có thể làm lên sự nghiệp cả.

Trẫm không mấy may có chút lo lắng.

Người trẫm lo lắng, khắp trên dưới trong triều, chỉ có duy nhất một gã mà thôi!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tự Sát Tự Kiểm Điểm

Lúc Minh Trọng Mưu đang vui đầu khổ sở phê duyệt tấu chương, thì có một người chậm rãi bước vào ngự thư phòng. Lại Xương đứng cầm đèn trước cửa đang định cao giọng thông báo, thì người đó lại xua xua tay, tỏ ý bảo Lại Xương lui xuống. Lại Xương liếc nhìn hẩn, rồi lại liếc nhìn Minh Trọng Mưu đang múa bút thành văn, rồi mới gật gật đầu, líu ríu lui ra ngoài, còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Minh Trọng Mưu đang lao tâm khổ tứ trên thư án vì đồng tấu chương, nên dường như không phát hiện ra có một người đang từ từ tiến đến gần, cho đến khi đứng ngay trước mặt hẩn.

Người đó nhắc tay lên, tay áo dài quét qua mặt bàn, năm ngón tay như bạch ngọc thả ra, một thứ gì đó màu vàng lấp lánh rơi xuống bàn, vừa hay ở ngay trước mắt Minh Trọng Mưu.

Món đồ này thoạt nhìn có màu vàng rực rỡ, hình dạng giống con hổ, nhưng lại bị người ta cắt đôi, chỉ còn lại một nửa.

Bút chu sa của Minh Trọng Mưu khựng lại, thiếu chút nữa là chấm lên thứ đó.

“Cái gì đây?” Minh Trọng Mưu chưa ngẩng đầu lên, nhưng cũng láng máng biết được người đến là ai.

Dưới ánh nến, người ấy đứng đó, khuôn mặt trắng trẻo toát lên vẻ mơ hồ, biểu cảm nghiêm trang, ánh mắt trong suốt, dường như đang nhìn về một nơi xa xăm không biết tên, “Thiết nghĩ muôn dân sẽ không bao giờ biết được, thứ nhỏ bé này, lại có thể chỉ huy được ngàn vạn binh mã.”

“Đây là hồ phù.” Hãn nhẹ nhàng nói, “Tiên đế đưa nó cho thần, giờ thần dâng nó lại cho người.”

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng “rào”, cơn mưa to ào tới, đập vào cửa sổ giấy, phát ra những tiếng “tí ta tí tách”.

“Hồ phù?” Minh Trọng Mưu giơ hai ngón tay cầm nó lên, “Tại sao chỉ có một nửa?”.

“Nó vẫn còn một nửa nữa, hiện giờ, cũng là lúc vật hoàn cố chủ rồi.” Hãn tháo sợi dây của chiếc túi màu đỏ buộc ở thắt lưng xuống, dùng ngón tay đẩy thứ góc cạnh bên trong chiếc túi trên tay ra, lộ hình dạng thật của thứ đó, rồi đưa đến trước mặt Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu lấy thứ đó, ghép với miếng hồ phù trong tay, những đường góc cạnh bị chém khớp lại rất vừa vặn, không có một khe hở nào.

“Đây là thứ trước khi tiên đế lâm chung, đã lệnh cho thần bảo quản, thần giữ gìn nó đến nay, giờ cảm thấy thời cơ đã đến, là thời điểm giao lại tấm hồ phù này cho bộ hạ.”

Minh Trọng Mưu vuốt ve hồ phù: “Tại sao hôm nay lại nhớ đến, muốn giao lại cho trẫm.”

“Hôm nay đã là năm thứ ba Vạn Triệu, thời gian đăng cơ của bộ hạ cũng đã đủ lâu rồi, bộ hạ trưởng thành rất nhanh đây là điều đáng vui đáng chúc mừng, thần cho rằng thời cơ đã chín muồi, đây là thời điểm nên giao tấm hồ phù này cho người.”

Tiếng sấm vang lên ầm ầm bên ngoài cửa sổ, nhá ánh sáng lên khuôn mặt người ấy, trắng bệch, như xuyên thấu cả nội tâm.

Minh Trọng Mưu nhìn đăm đăm vào khuôn mặt người đó, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ lời nói giống như con cháu thế gia, nho nhã hiền hòa, thiết nghĩ, đã có vô số cô gái thích khuôn mặt này của hắn, nên mới thân cận chẳng? Nhưng những người phụ nữ đêm ngày nằm trong lòng gã đàn ông lòng dạ độc ác, tâm cơ thâm sâu khó lường này, đã bao giờ thử nghĩ vị tình lang bọn họ ngày đêm tư tưởng thì ra trong ngoài khác nhau một trời một vực thế không?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy nội tâm càng lúc càng khó chịu, hắn đập bàn một cái rầm, khiến bút mực giấy nghiên trên bàn nảy hết cả lên. “Tạ Lâm,” Minh Trọng Mưu rít lên: “Khanh nói cho trẫm hay, khanh có phải đã sớm có kế hoạch, muốn giao lại tấm hồ phù này cho trẫm, đúng không?”

Tạ Lâm nhìn hắn, khuôn mặt thản nhiên bình tĩnh, “Phải ạ.”

“Vậy khanh nói tiếp cho trẫm nghe,” Minh Trọng Mưu nghiêng răng hỏi, “Hầu Thiết Tranh từ quan về quê, chuyện này chắc chắn không phải là đột nhiên, trẫm đã nghĩ đi nghĩ lại suốt mấy ngày nay, hôm đó trong buổi triều sáng, khanh lừa trẫm, nói rằng võ tướng như ông ấy cũng có đôi lời về chuyện của quan văn, có cách ứng phó về chuyện lũ lụt vùng Giang Chiết, trẫm còn đang thấy kỳ quái vì sao ông ấy cứ ấp a ấp úng như vậy, nhưng lại bị khanh lấp liếm, sau chuyện đó trẫm đã hiểu ra, khi ấy khanh đang ép Hầu Thiết Tranh, ép ông ấy phải tự mình nói từ quan! Thật nực cười trẫm còn tưởng Hầu tướng quân da mặt mỏng, không tiện nói về chuyện của quan văn, cũng ép ông ta, thật nực cười khắp văn võ bá quan trong triều cũng tưởng vậy, cũng ép ông ta, nhưng vốn dĩ đâu phải do da mặt ông ấy mỏng?” Minh Trọng Mưu cười lạnh, cúi nhìn bàn sách, rồi tóm lấy một bản tấu, ném đi, “Trẫm vậy mà lại là đồng lõa của khanh, thật đáng hận!”

“Tạ Lâm, khanh nói cho trẫm hay, chuyện của Hầu tướng quân, có phải do khanh ép ông ấy không?”.

Tạ Lâm vẫn nhìn hẩn, đôi con ngươi trong suốt, đen trắng rõ ràng, theo truyền thuyết thì đây là con ngươi của những người có tấm lòng ngay thẳng.

Tạ Lâm đã biết từ lâu rằng, chuyện của ngày hôm đó, dựa vào sự thông minh của bệ hạ, tìm ra được kết luận, sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nên khi bệ hạ hỏi đến, hẩn cũng không định phủ nhận.

“Đúng vậy,” Tạ Lâm bình tĩnh đáp.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình tĩnh của Tạ Lâm, không thể tin được.

Tại sao hẩn vẫn còn có thể bình tĩnh được như thế? Tại sao hẩn không mảy may có chút áy náy nào?

“Người như Hầu tướng quân, sao có thể nghe lời uy hiếp của khanh được?”.

“Trẫm có một vấn đề cuối cùng hỏi khanh,” giọng nói của Minh Trọng Mưu khàn sạn, len lỏi phát ra từ trong yết hầu, “Khanh đã dùng thủ đoạn gì?”.

“Thần lấy vạn dân ra để uy hiếp,” Tạ Lâm chậm rãi nói, “Tiên đế ban cho thần quyền bác bỏ những thánh chỉ của bệ hạ, nên thần đã nói với Hầu Thiết Tranh rằng, ông ta còn nắm binh quyền không buông ngày nào, thì thần sẽ không phê chuẩn việc mở kho lương cứu nạn dân ngày đó. Thần quá hiểu Hầu tướng quân, ông ấy coi hạnh phúc của vạn dân là hạnh phúc của chính bản thân, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ mặc bách tính.” Hẩn từ từ cúi người xuống, “Thần có tội, xin bệ hạ hãy trị tội của thần.”

“Trị tội?” Minh Trọng Mưu tức đến bật cười, “Trẫm mà cũng dám trị tội của khanh ư? Trẫm không dám đâu, Thừa tướng đại nhân của trẫm,” Hãn không kìm được bật cười to tự giễu, hai tay chống vào thư án, sáp đến gần mặt Tạ Lâm, “Ai dám trị tội của người chứ? Con rắn độc như người, không phải sẽ cắn chết người ta sao?”.

Trọng thần của triều đình ta, có gì mà không có được chứ, ngay cả một vị tướng quân công nhiều khổ lớn như Hầu Thiết Tranh, cũng chỉ là quân cờ trong tay hãn, văn võ trong triều, cũng bị hãn giữ lại xoay vòng vòng.

Ngay cả chính bản thân hoàng đế mình đây, sợ rằng cũng là quân cờ để mặc hãn sắp đặt.

“Thần là đang suy nghĩ cho giang sơn xã tắc mà thôi, tuy Hầu Thiết Tranh có công lao, nhưng dẫn binh chinh chiến suốt ba mươi năm, lại không lập được chút chiến công nào, hưởng hồ, bệ hạ, binh quyền trong thiên hạ nằm trong tay bệ hạ, đó mới là thứ chắc chắn nhất, nếu Hầu Thiết Tranh tầm thường thì còn được, nhưng nếu năng lực của ông ta trác tuyệt, thì hệ hạ,” Tạ Lâm nói, “Ngoại thần là những người không thể tin được!”.

“Trẫm không cần người nhiều chuyện! Lẽ nào Tạ Lâm người là nội thần chắc? Trẫm nhớ rất rõ, thân thích của người đã chết hết cả, và người cũng chẳng có chút quan hệ thông gia nào với trẫm!”.

Cho dù trước khi Tạ Lâm tới vốn dĩ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị hoàng đế ghét bỏ, nhưng nghe thấy những lời này, khuôn mặt cũng không kìm được trắng bệch. “Bệ hạ.....”

Minh Trọng Mưu thấy sắc mặt của Tạ Lâm, không khỏi kinh ngạc: “Thì ra Thừa tướng đại nhân cũng biết sợ sao? Thật đúng là kỳ lạ.” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu còn lắc lắc đầu, chẹp chẹp hai tiếng.

Tạ Lâm cắn chặt răng, thấp giọng đáp: “Ngày hôm đó, bệ hạ còn ban cho thần hai mươi roi, thần đã lệnh cho người đánh rồi, nếu bệ hạ không

vui, có thể ban cho thần thêm hai mươi roi nữa, thần đã có tội, tuyệt đối sẽ không oán thán nửa lời.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nghe xong, nhướn nhướn mày, đánh giá hẳn một lượt từ trên xuống dưới, thấy thần sắc Tạ Lâm dường như vẫn bình thường, mấy ngày rồi cũng rất chăm chỉ lên triều, chưa nhìn ra được điểm gì khác ngày thường, không khỏi lắc đầu cười giễu, “Trẫm thấy sức khỏe Tạ Thừa tướng vẫn còn tốt lắm, dáng vẻ không giống như vừa bị đánh, cũng không biết người được tìm có phải vì quyền thế của Tạ Thừa tướng mà nương tay không nữa. Giờ, trẫm chỉ có một yêu cầu.”

Tạ Lâm nghiêng răng, “Xin bệ hạ từ từ nói.”

Minh Trọng Mưu từ từ đứng dậy, dựa vào ưu thế là thân hình cao lớn, từ trên cao nhìn xuống mặt Tạ Lâm, “Tạ Lâm, người đã tự nhận mình có tội, vậy thì hãy quỳ xuống xin tội trẫm, trẫm sẽ tạm thời bỏ qua chuyện cũ cho, ban cho người hai mươi roi chuộc tội, chuyện này sẽ không nhắc đến nữa.”

Tạ Lâm ngẩn người, chần chừ nói: “Nhưng tiên đế từng có lời rằng, miễn cho thần phải quỳ, thần.....”

Minh Trọng Mưu cắt ngang lời hẳn, “Đó là tiên đế, giờ trẫm chỉ hỏi người, người có muốn quỳ không, sau khi tự xin tạ tội xong, trẫm sẽ không làm khó cho người nữa!”. ”

Mưa bên ngoài cửa sổ tí ta tí tách, dường như át đi cả thanh âm của bệ hạ.

Tạ Lâm ngẩng đầu lên, long nhan vốn dĩ không thể mạo phạm, nhưng trong thời khắc này, cũng chẳng thể quan tâm nhiều đến vậy.

Mười lăm trước, lần đầu tiên Tạ Lâm nhìn thấy Minh Trọng Mưu, hẳn mới chỉ đến thắt lưng mình, trong trí nhớ mơ hồ, Minh Trọng Mưu của lúc

đó, vẫn còn mang khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trắng trẻo, hàng mi dài cặp mắt to, trông rất bướng, nhưng lại toát lên một cảm giác thông minh mạnh mẽ, vương phi lúc ấy, tức là hoàng hậu sau này, và là thái hậu hiện nay, khi nhìn thấy Tạ Lâm, vẫn còn nói khuôn mặt Minh Trọng Mưu trắng trẻo xinh đẹp như thế, không biết có tìm được cô gái nào chịu gả cho hắn không.

Nhưng đến giờ, Minh Trọng Mưu đã không còn xinh đẹp như năm đó nữa, mà trở thành một người đàn ông anh tuấn đầy khí thế, lấy hết cô gái này đến cô gái khác, giờ đã có năm vị phi tần rồi.

Hắn chăm chú nhìn Minh Trọng Mưu một hồi, cũng không biết đã qua bao lâu, dường như chỉ là một cái chớp mắt, hoặc có lẽ là cả một thời thiên hoang địa lão, một cái liếc mắt trái qua vạn năm, mới phá vỡ bầu không khí trầm mặc, chậm rãi, nói một cách đầy mạnh mẽ và bản lĩnh: “Thần..... không muốn quy.”

Bốn chữ vừa thốt ra, Minh Trọng Mưu đã ném ngay nghiên mực bằng đá trên ngự án vào mặt Tạ Lâm, Tạ Lâm nghiêng đầu tránh đi, lần này hắn không nói nghiên mực đáng giá bao nhiêu lượng bạc nữa, còn chiếc nghiên thì va vào bức tường sau lưng Tạ Lâm, mực văng ra đất, nghiên vỡ nát thành vô số mảnh.

“Người đi đi, trẫm không muốn nghe bất kỳ câu nào của người nữa,” Minh Trọng Mưu xua xua tay, “Trẫm không muốn nhìn thấy người, người đi khỏi đây cho trẫm, cút xa vào.”

Tạ Lâm rũ rèm mi, cúi người xuống, vẫn bằng giọng nói cung kính ấy đáp: “Thần cáo lui.” Nói xong, lùi lại vài bước, nhìn Minh Trọng Mưu một cái, thăm thở dài, rồi mới quay người, đẩy cửa rời đi.

Hồi lâu sau, Minh Trọng Mưu mới liếc mắt về phía cửa, sau đó phất tay áo, gạt hết toàn bộ số tấu chương trên bàn xuống đất.

Cung kính như vậy, nhưng xung quanh không có ai, làm thế cho ai xem?

Dù sao thì trẫm cũng không xem.

XXX

“Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân.” Lại Xương thấy Tạ Lâm chăm chú đi thẳng về phía trước, lo lắng sai bước trong cơn mưa lớn, cuống quýt tóm lấy cái ô của tên thái giám bên cạnh, cầm chắc cán ô của mình trong tay, đuổi theo, “Đại nhân, đại nhân,” khó khăn lắm mới đuổi kịp, Lại Xương chạy vội nên hơi thở hỗn hển, “Đại nhân, ngài cầm tạm cái ô này đi, đi không trong mưa thế này không tốt đâu, đừng để bị ướt.”

Nhưng Tạ Lâm không nhận, trời mưa tầm tã, hăn để mặc cho chúng tấp vào mặt mình, mái tóc đen như mực ướt đẫm, dính vào thái dương, “Lại đại nhân, Tạ mỗ thật sự có lỗi sao? Tội không thể tha ư?” Vết roi đả sau lưng, vẫn còn đau nhức âm ỉ, có lẽ trải qua chuyện của Hầu Thiết Tranh, chỉ sợ là mọi người đã quên bồng mất rằng, Tạ Lâm vẫn còn hình phạt roi chưa đánh.

Nhưng Tạ Lâm lại không quên. Hăn cần phải bị roi quất, nếu không, sẽ rất khó cản răng kiên trì tiếp tục. Đau đốn, là liều thuốc hữu hiệu nhất.

Nhưng bệ hạ lại cho rằng người hăn tìm đến để hành hình nương tay với hăn?

Minh Trọng Mưu làm sao hiểu được, bản thân chỉ hận sợi roi không thể quất đau thêm nữa, đau thêm nữa nữa, quất cho bản thân trở nên tỉnh táo, thật tỉnh táo.

Thấy bóng dáng Tạ Lâm trong mưa, đột nhiên Lại Xương cảm thấy, Tạ Lâm của hôm nay, dường như có gì đó khang khác, nhưng hăn lại không

thể nói ra được, rốt cuộc là khác ở chỗ nào, “Đại nhân, ngài cầm cái ô này trước đi, đừng để bị bệnh.”

Tạ Lâm lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lại Xương, cơ hồ như nhất định bắt ông ta phải trả lời lý do tại sao.

Đối với câu hỏi của Tạ Lâm, Lại Xương nghĩ bản thân ông ta chỉ là một thái giám, vừa khéo học được vài chữ, đâu có hiểu nhiều thứ đến vậy, nghe thấy khắp triều gọi người này là gian nịnh, rồi nghĩ đến chỗ ngân lượng biểu ngài ấy hôm trước, tuyệt không thể đắc tội, đành đáp: “Dù có nói gì đi nữa, đại nhân cũng chỉ muốn tốt cho bệ hạ thôi, còn những tội lỗi ấy, tiểu nhân không hiểu.”

Tạ Lâm nghe xong, trong con người như mang theo ý cười, nhưng lại lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Ngay cả người cũng hiểu, nhưng hãn lại không hiểu, đáng tiếc đáng tiếc.”

Lại Xương chả hiểu gì, không nhịn được hỏi lại: “Cái gì cơ ạ?”.

Tạ Lâm lắc đầu cười nhạt, “Không có gì.” Hãn tóm lấy cái ô trong tay Lại Xương, “Cái ô này, Tạ mỡ mượn tạm, hôm nay cảm ơn Lại đại nhân, ơn của đại nhân, ngày sau Tạ mỡ sẽ báo đáp.” Nói đoạn, Tạ Lâm giương ở lên, mạnh mẽ bước đi.

Lại Xương gãi gãi đầu, không biết tâm tình của Thừa tướng đại nhân sao lại thay đổi nhanh như vậy.

Xem ra người lộng quyền xưa nay tâm cơ đều khó dò cả.

Lại Xương mang theo nỗi cảm khái ấy, cầm ô lên, quay trở về.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hoàng Đế Không Thượng Triều

Đại diện trong triều, văn võ bách quan đứng thẳng dưới cầu thang, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ngai vàng sáng lấp lánh của hoàng đế, nhưng trên chiếc ghế rồng duy nhất ấy, lại thiếu mất bóng dáng của một người cô độc.

Bách quan thấy vậy, không khỏi bàn tán xôn xao.

Có một người nôn nóng nói: “Hôm nay đã là ngày thứ ba bệ hạ không lên triều rồi, thế này thì.....”

Người khác vội vàng đáp: “Hạ quan còn có cấp báo, phải tấu lên với bệ hạ, bệ hạ không lên triều, không nghe chính sự, cũng không nghị sự, chẳng để tâm đến việc gì, vậy phải làm thế nào đây?”.

Có tiếng nhao nhao đồng ý, có người nghi ngờ: Bệ hạ không phải là vị hôn quân, cho dù người vừa mới đăng cơ, thời gian tự mình chấp chính vẫn còn ngắn, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ chẳng màng chuyện triều chính thế này. Ba ngày không lên triều sáng, trong triều sớm đã náo loạn hết cả lên rồi

Văn võ khắp triều, duy chỉ có hai người là không có chút hoảng loạn nào.

Úy Trì Chính yên lặng một lúc, đột nhiên cười cười, “Bệ hạ không thượng triều, vậy mà Thừa tướng đại nhân cũng không mảy may biến sắc,

thật là đáng kính, đáng kính.”

Tạ Lâm như thể không nghe ra ý châm chọc trong câu nói của hắn, dừng dừng nói: “Bệ hạ tự biết chừng mực, không đến phiên hai người ngài và ta xen vào.”

“Chừng mực?” Úy Trì Chính bật cười, “Thật ra hạ quan lại cảm thấy, sự bình tĩnh trước sóng gió của Thừa tướng đại nhân, e là đến từ một nguyên nhân khác, đương nhiên hạ quan không phủ nhận, Thừa tướng đại nhân là người càng gặp khó khăn lại càng hiên ngang đối mặt.”

Tạ Lâm cũng không hé răng nói thêm gì. Hắn như một lão tăng đang ngồi thiền, tất cả những ngoại vật đều không thể phá vỡ nội tâm chiếc giếng cổ không chút gợn sóng của hắn.

Úy Trì Chính cũng không để tâm, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ngai vàng của hoàng đế, nói với vẻ ý vị thâm sâu: “Chỉ e đây mới là kết quả mà ngài luôn mong chờ.”

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, gần như hoàn toàn bàng quan với mọi lời hắn nói.

Không bao lâu, chỉ thấy tổng quan thái giám Lại Xương dẫn theo vài tên thái giám đi ra từ sau đại điện, chúng thần nhìn theo, còn tưởng vì bệ hạ sắp lên triều sớm, nên vội vàng sửa sang lại cho nghiêm chỉnh, người nào người nấy lại ra dáng trọng thần văn võ, trang nghiêm đứng đắn. Đã qua hồi lâu, vẫn chỉ cảm thấy bầu không khí yên tĩnh, giọng nói của bệ hạ nơi nào, bệ hạ đã ngồi vững vàng trên ghế rồng chưa? Thiết nghĩ bệ hạ hai ngày không lên triều sáng, nhất định hôm nay lại định cho chúng ta leo cây cũng nên?

Nghĩ đến đây, quần thần cũng không để tâm đến việc đại bất kính nữa, ngẩng phắt đầu lên nhìn.

Sau lưng Lại Xương, trên ngai vàng của hoàng đế, vậy mà lại chẳng thấy bóng dáng Minh Trọng Mưu đâu. Thoáng chốc mọi người lại hiểu ra, xem ra quả nhiên là bệ hạ lại thất hứa với bọn họ rồi.

“Lại đại nhân, thế này.....”

Lại Xương thở dài như chưa nghe thấy gì, “Hôm nay thân thể bệ hạ không khỏe, không tiện thảo luận chính sự, các vị xin mời quay về cho.” Tuy rằng ông ta nghe lệnh của hoàng đế nói vậy, nhưng trong lòng cũng đôi phần phản đối việc hoàng đế bỗng dưng chẳng biết vì lý do gì không chịu thượng triều.

Quần thần vừa nghe xong, không nhìn được bàn luận xôn xao, trong đó có một vị lão thần bước lên, cung kính hỏi: “Lại đại nhân, rốt cuộc thân thể của bệ hạ có chỗ nào không khỏe, đã có ngự y chẩn đoán chưa?”

“Ngự y xem rồi,” Lại Xương nói, “Chỉ bảo là sức khỏe bệ hạ không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được.”

Thân thể bệ hạ không khỏe, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, vậy cũng có thể hiểu được, nhưng sự vụ trong triều phức tạp, không có quyết định của bệ hạ, công việc tích lại trong một thời gian ngăn lại cộng thêm phía sau thúc giục như đang đòi nợ, quần thần chỉ cảm thấy áp lực càng được nhân thêm, “Lại đại nhân à, bệ hạ không thượng triều, chúng ta khó xử vô cùng, có thể nói chuyện, khuyên bệ hạ đôi lời được không, không mong phê duyệt tấu chương, chỉ hy vọng lúc triều sáng, có thể giải quyết suôn sẻ mở công việc hỗn độn như chúng ta hiện giờ, còn việc của bản thân chúng ta, chúng ta sẽ tự mình xử lý.”

Lại Xương có chút khó xử: “Việc này..... tiểu nhân cũng đã khuyên vô số lần rồi, nhưng.....”

Nhìn thấy vẻ ấp a ấp úng của tổng quản đại nhân, thì hiểu ngay bệ hạ không mấy may nghe vào mấy lời khuyên lớn này.

Chúng thần âu sầu, giờ thì hay rồi. Chỉ e là bệ hạ dầu muối không ngấm, cứng mềm không chịu.

“Thái hậu thì sao, thái hậu nói thế nào?” Có một thần tử đề nghị.

“Đâu phải tiểu nhân không nghĩ đến chuyện tìm thái hậu chứ?” Lại Xương giống như ăn phải hoàng liên, mặt mày nhăn nhó, “Nhưng thái hậu nói.....”

“Con cháu tự có phúc của con cháu,” hôm đó thái hậu khẽ cầm tách trà lên, cánh môi mướt mà, nói: “Hoàng đế đã không còn là một đứa trẻ nữa, hiểu rõ mình nên làm gì, không nên làm gì.”

Lại Xương trần thuật lại nguyên văn những lời thái hậu đã nói, quần thần lập tức cảm thấy như mình vừa ăn một cục hoàng liên cỡ lớn, yếu hầu vừa đắng vừa chát.

Nếu hoàng đế thực sự cứng mềm đều không ăn, vậy thì phải làm sao?

Có thần tử rất lanh lợi, đột nhiên nghĩ ra một ý, sán lại gần bên cạnh Tạ Lâm, nói: “Trong triều không thể không có bệ hạ, hiện giờ chức quan của Thừa tướng đại nhân là lớn nhất, ngài lại có trách nhiệm giám quốc, nên đương nhiên lúc bệ hạ không có ở đây, chi bằng để Thừa tướng đại nhân đưa ra chỉ thị cho mọi người, chi bằng.....” Hắn ta không nói tiếp nữa, nhưng hàm ý bên trong, không cần nói cũng biết.

Người nào có mắt nhìn, thì hiểu ngay tên thần tử đó là người thuộc phe cánh của Tạ Lâm, giờ nói những lời ấy, cũng không biết là nghĩ ra kế hoạch gì. Nhưng với tình hình hiện giờ, thì gần như chẳng có cách nào tốt hơn, lao nhao nói: “Chi bằng Thừa tướng đại nhân chủ trì, đứng ra giải quyết mọi việc, bọn ta cũng tiện có hướng đi hơn, những công việc lớn nhỏ khác bọn ta tự mình xử lý cũng được, cũng không quá phiền đến Thừa tướng đại nhân đâu.”

“Không sai, trước đây Thừa tướng đại nhân cũng thay bệ hạ phê duyệt tấu chương, nên đã quá quen thuộc chính vụ rồi, thiết nghĩ với tình hình như hiện giờ, Thừa tướng đại nhân cũng không quá để vào mắt đâu.”

Có một người trong Tạ Lâm đảng, nhớ tới trước khi bệ hạ tự mình xử lý chính sự, chuyện triều chính hầu như đều một tay Thừa tướng đại nhân ôm trọn hết, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là trở về ngày xưa mà thôi, liền bật ra tiếng cười “hì hì” giống như trong lòng hiểu cả chẳng cần phải nói ra.

Tạ Lâm giống như nghe thấy, lại giống như không nghe thấy, ít nhất là Ủy Trì Chính đứng bên cạnh cũng không nhìn ra được biểu cảm của hắn có bất kỳ sự thay đổi nào, nhìn nghiêng, thì trông Tạ Lâm không buồn cũng chẳng vui, đường nét khuôn mặt rõ ràng, nhân thần bình tĩnh mà kiên định.

Tạ Lâm vung ống tay áo dài, xua lui đám quần thần vây xung quanh, tiến lên một bước, cao giọng hỏi Lại Xương: “Lại đại nhân, hiện giờ bệ hạ đang ở đâu?”

Lại Xương nghe xong, cảm thấy rất do dự, hành tung của bệ hạ, vốn dĩ không tiện nói cho ngoại thần biết. Tạ Lâm hiểu nỗi do dự của ông ta, nên cười lạnh một tiếng đáp: “Lại đại nhân, bệ hạ thật sự bị bệnh sao?”

Lại Xương lập tức phản bác ngay: “Đó là đương nhiên, sao có thể là giả được?”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày, “Vậy chính xác là ngự y nào đã chẩn mạch cho bệ hạ vậy, có thể nhờ Lại Xương đại nhân mời ra cho bọn ta được gặp một lát không?”

Quần thần nghi ngờ, nghe những lời của Lại Xương, ai nấy đều cảm thấy rất trúc trắc, giờ bảo Lại Xương dẫn vị ngự y đã chẩn mạch cho bệ hạ đến để gặp mặt mọi người, thì cũng chẳng có gì là quá đáng cả. Thế nhưng Lại Xương lại chần chừ như vậy, tức là việc này nhất định không phải tầm thường.

“Lại đại nhân,” Tạ Lâm khẩn thiết nói, “Xin hãy hiểu và thông cảm cho tấm lòng lo lắng của đám thần tử giành cho bệ hạ, nếu thật sự là có bệnh nặng, bọn ta tới thăm một lát, cũng coi như thể hiện chút quan tâm ít ỏi.”

Lại Xương thấy lời lẽ của Tạ Lâm khẩn thiết như vậy, cũng không kì được phải xúc động, nhưng vừa nhớ đến người ở đằng sau ngàn vạn lần căn dặn, hoàng lệnh không thể làm trái, liền nghiêng rặng, đáp: “Tạ đại nhân, chuyện này không phải ý của tiểu nhân, bệ hạ không gặp người khác, cũng không để các vị gặp người, xin các vị đại nhân quay về cho.”

Lời vừa dứt, quần thần lập tức hiểu ra.

Ồ đám là bệ hạ đang chơi chúng ta làm, bệnh tình gì nghỉ dưỡng gì, thật ra bệ hạ vốn dĩ chẳng làm sao cả, thật ra bệ hạ không muốn xử lý triều chính, mượn cớ bị bệnh, để các người đừng tới làm phiền trẫm.

“Bệ hạ còn nói,” Lại Xương ngật ngừng, cảm thấy những lời này rất có lỗi, khó mà mở miệng được, nhưng lại không thể không nói, “Nếu quần thần có việc, Thừa tướng gánh trách nhiệm giám quốc, có việc gì cứ hỏi ngài ấy là được, không cần phải hỏi bệ hạ.”

Quần thần ngạc nhiên, Ủy Trì Chính lại càng ngạc nhiên hơn.

Những lời này của bệ hạ, hiển nhiên là định chấp tay nhường đại quyền triều chính cho Tạ Lâm, đây là ân sủng, nhưng cũng là biểu hiện của một hôn quân.

Thời gian bệ hạ đang cơ vẫn còn ngắn, kể từ khi tự mình chấp chính, luôn cần cù tiết kiệm, chưa từng lười biếng, nếu cứ thế này mãi, nếu không..... nếu không có gian thần Tạ Lâm kia chen chân vào, thì cảnh tượng Đại Sở hưng thịnh đã ở ngay trước mặt rồi.

Nhưng trên thế gian này không có giá như, triều đình Đại Sở có tên gian thần ấy, khiến quần thần chỉ cảm thấy viễn cảnh thịnh thế kia, lập tức sẽ tiêu tan, rồi biến mất.

Úy Trì Chính nhìn thấy xu thế trong triều nghiêng hẳn về một bên như thế, liền thấp giọng nói bên tai Tạ Lâm: “Hạ quan chỉ biết, thu lại triều chính, quyền lực về tay mình, Thừa tướng đại nhân, chắc đã sớm dự liệu được kết quả này rồi đúng không?”.

Không đợi bệ hạ ra quyết định, không quan tâm tới suy nghĩ của bệ hạ, liền thu lại binh quyền, trục xuất lương tướng, khiến bệ hạ nản lòng thoái chí, không thiết tha gì chuyện triều chính nữa. Hiện giờ bệ hạ không ở đây, đương nhiên Thừa tướng là to nhất. Nay đã hoàn toàn không còn giống với lúc bệ hạ mới đăng cơ nữa, hoàng đế đã tự mình chấp chính, mượn cơ hội này, ràng buộc quyền lực của hoàng đế, nắm giữ triều chính, hoàng đế sẽ càng khó vùng lên hơn, đến lúc đó Tạ Lâm hô mưa gọi gió, bệ hạ như một con rối chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, Đại Sở này, chỉ e là sẽ biến thành thiên hạ của họ Tạ.

Thủ đoạn khá lắm Thừa tướng đại nhân.

Tự mình nói để Tạ Lâm giám quốc xử lý chuyện triều chính là chuyện hoàn toàn khác, vì quần thần vẫn còn niệm tướng, cảm thấy sẽ có một ngày bệ hạ khỏi bệnh giải quyết công việc triều chính. Nhưng ngay từ đầu, bệ hạ đã quyết định bỏ mặc tất cả, buông tay luôn sao?

Quần thần lòng đau như cắt, hỗn loạn nhốn nháo, còn có một vị thần tử hét lên chói tai, “Trời ạ, đạo trời ơi ——” Mới nói được năm chữ này, cổ vẹo đi, ngã ngửa ra sau, đau thương quá độ, ngất luôn. Vị đại thần bên cạnh vội vàng đỡ lấy, ra sức ấn vào huyệt của ông ta, kinh hãi nói: “Đại nhân, đại nhân!”.

Chỉ thoáng chốc, trong trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, quần thần khóc lóc thảm thiết, người nào người nấy như quỷ khóc sói gào, như thể mất cha mất mẹ, kêu gào trời xanh bất công.

Cho dù là Ủy Trì Chính đã quen nhìn thấy cảnh tượng thi thể la liệt khắp nơi, hôm qua còn là bằng hữu nâng chén rượu nói lời hân hoan, hôm nay đã trở thành một cái xác chôn sa trường, cũng không khỏi ngẩn người, trong lòng thấy bi thương.

Cảnh khóc lóc trên đại điện, rõ ràng là không phục khi để Tạ Lâm quản lý triều chính, đồng nghĩa với việc trực tiếp không coi mặt mũi Tạ Lâm ra gì, giáng cho Tạ Lâm một cái tát như trời giáng.

Chủ sự Hộ bộ Hồ Du của đảng Tạ Lâm, còn sợ Tạ Lâm không chịu nổi cảnh tượng này, đứng bên cạnh hẳn, lo lắng nói: “Thưa tướng, ngài không cần để tâm đâu.....” nhưng ông ta còn chưa nói xong, thì lại nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm đầy vẻ khinh thường, quát lớn cắt ngang: “Đủ rồi! Khóc lóc ỉ ôi, còn ra thể thống gì nữa!”.

Quần thần bị dọa cho giật nảy mình, lập tức im bật.

Ánh mắt Tạ Lâm lộ ra tia sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào người vừa ngắt, vị đại thần bên cạnh đang đỡ ông ta vào lòng nhìn thấy thế, tim liền run lên, hai tay thả ra, vị đại thần trong lòng lập tức sững sờ, gáy đập xuống đất.

Cảnh tượng gào khóc trong đại điện, đột nhiên dừng lại, khiến người ta trở nên nghiêm túc kính cẩn hơn hẳn.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Con Dân Đại Sở

Đại diện trang nghiêm yên tĩnh, thậm chí nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống sàn.

Vị đại thần ngã gáy đập xuống đất bất tỉnh, mọi người vây xung quanh xoa bóp giảm đau cho ông ta, nhưng lại thấy ông ta chớp chớp, rồi xoay người, tiếng khò khò lập tức vang lên giữa chốn đại điện đang im lặng như tờ này, hiển nhiên là đang vô cùng thoải mái nhàn nhã, thật khiến người ta phát cáu. Quần thần ngậy người, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Thừa tướng đại nhân, thấy sắc mặt hắc càng lúc càng tái, không nhận được trong lòng cũng thâm ái ngại, bi ai thay cho vị đại thần đang nằm trên sàn kia.

Tạ Lâm chậm rãi đi tới trước mặt vị đại thần, từ từ cúi người xuống, cánh môi mím chặt hơi nhếch lên, làm dịu đi vẻ nghiêm túc và lạnh lùng của hắn, nhưng thành linh ruột gan mọi người liền giật thót một cái. Chỉ thấy Tạ Lâm móc từ trong người ra một chiếc khăn lụa, bao bàn tay phải lại, sau đó từ từ vươn tay ra, đặt ngón trỏ gần đầu mũi của vị đại thần kia, mọi người tưởng rằng, hắn đang thăm dò hô hấp của ông ta, nhưng rồi lại thấy ngón tay của hắn vẫn tiến về phía trước, chiếc khăn găm trên tay phải vừa hay dừng lại đúng ngay trên mũi vị đại thần, toàn bộ chiếc khăn trải ra.

Tạ Lâm ấn mạnh vào mũi ông ta, bóp chặt, chiếc khăn vừa chuẩn bịt kín miệng vị đại thần kia lại.

Quần thần thâm nghĩ không xong rồi, hồi đầu, ông ta vẫn còn nói mớ, nhưng chưa được lâu, thì hô hấp bắt đầu trở nên thô nặng, khổ nổi miệng

mũi đều bị che kín, nên căn bản ông ta không thể hít thở được chút không khí nào, chỉ từ từ bị ngạt thở —— cho đến khi ngạt chết mà thôi.

Quần thần sợ đến ngây người, trên đại điện của triều đình, tên gian thần ấy định bóp chết một vị trọng thần vẫn còn đang sống sờ sờ thế kia sao?

Cho dù thái độ của vị đại thần này không đủ cung kính, hành vi khinh mạn, nhưng cũng được coi là chăm chỉ tận tụy, không có công lao thì cũng có khổ lao, tội này chưa đến mức phải chết!

Lại Xương cũng đã nhìn quen những cảnh này rồi, lập tức định thần lại, hoảng hồn bước nhanh đến cạnh Tạ Lâm, “Tạ đại nhân, ngài mau thả tay ra đi, vị đại nhân này sắp bị ngài làm cho ngạt chết rồi!”.

Trả lời Lại Xương, chỉ là một nụ cười lạnh lùng của Tạ Lâm, hẩn nhìn khắp bốn phía xung quanh, nói bằng vẻ khinh miệt: “Đến cả bộ hạ cũng giao lại chính sự cho Tạ mỗ, thì tại sao Tạ mỗ lại không thể làm chút chuyện vật vãnh này để bộ hạ mở mắt ra nhìn?” Nói đoạn, hẩn liếc nhìn vị đại thần hô hấp đang càng lúc càng nặng nề dưới bàn tay mình, nhẹ nhàng hỏi: “Ngài nói có phải không, Lại đại nhân?”.

Giọng nói tuy rằng rất nhẹ, nhưng ngữ điệu lại lãnh đạm đến dừng dưng, Lại Xương chỉ cảm thấy toàn thân đầy hơi giá, sau lưng áo lót nhất thời ướt đầm.

Ông ta nhìn Tạ Lâm, và vị đại thần đang trong tay hẩn, cuống quýt nói: “Đại nhân, bất luận thế nào đi nữa, thì cũng là một mạng người, ngài không thể hành sự tùy tiện như vậy được!” Thấy Tạ Lâm vẫn giữ vẻ mặt không chút cảm xúc nhất quyết muốn bóp chết vị đại thần kia, liền hốt hoảng đi tới chỗ người có võ công cao cường nhất trong triều – Úy Trì Chính xin sự giúp đỡ, “Úy Trì đại nhân, ngài.....”

Chưa đợi ông ta nói hết câu, Úy Trì Chính cũng đã vội vàng sai bước tới, cúi lưng, định kéo Tạ Lâm ra, dựa vào võ công của hắn, thì đối phó với Tạ Lâm, đương nhiên chỉ là chuyện đùa cà mắm muối. Nhưng lúc chạm vào bả vai Tạ Lâm, lại nghe thấy Tạ Lâm lên tiếng cắt ngang, “Khoan đã!” Giọng nói không lớn, nhưng Úy Trì Chính lại cảm thấy đình hết cả tai nhức hết cả óc, tiếng quát lạnh lùng khiến động tác của Úy Trì Chính liền khựng lại.

Đúng vào lúc ấy, Tạ Lâm lại nói: “Không cần phải phiền phức như vậy, tự Tạ mỗ sẽ thả ông ta ra.” Nói xong, hắn nhắc chiếc khăn ra, vị đại thần trên sàn hỗn hển hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng luồng không khí chen nhau xộc thẳng vào cổ họng của ông ta, hai bên hông nhói đau, khiến ông ta ngay lập tức bật tiếng ho khan, ý thức vốn dĩ còn mơ màng buồn ngủ, thì giờ cũng tỉnh táo lại được quá nửa.

“Đại nhân,” Tạ Lâm cười lạnh đáp, “Cứ phải gặp những chuyện liên quan đến sống chết thì ngài mới tỉnh, đúng thật là đáng vui đáng mừng.”

Vị đại thần nghe thấy câu ấy, vừa ho sặc sụa, vừa tắc tị không nói lên lời, khuôn mặt già lão nhất thời nghẹn đến đỏ bừng.

Chúng thần lúc ấy mới hiểu, thì ra vị đại thần vừa mới khóc cha gào mẹ thấu đến tận trời xanh kia, đã bác bỏ thể diện của Thừa tướng, tát một cái trời giáng vào mặt Thừa tướng, ngã lăn ra trên sàn đúng lúc Thừa tướng lên cơn, lại còn mở miệng nói mê lung tung, đó cũng là tát một cái trời giáng vào mặt Thừa tướng, bác bỏ thể diện của Thừa tướng.

Không ngờ lại bị Thừa tướng nhìn thấy, ra tay trừng phạt.

Mà Thừa tướng cũng tàn nhẫn quá, bịt miệng bịt mũi, thiếu chút nữa là khiến người ta mất nửa cái mạng rồi.

Hắn vứt chiếc khăn vừa bịt miệng bịt mũi đó vào người ông ta, nói bằng giọng hiểm ác: “Chiếc khăn tay tặng cho ngài, sau này có làm sai việc

gì thì hãy nhớ đến kỷ niệm bị trừng phạt ngày hôm nay.” Nói đoạn, lại móc ra một chiếc khăn khác, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi hai tay, cứ như thể trên tay dính thứ gì không sạch sẽ vậy, rồi liếc mắt nhìn Lại Xương, trầm giọng nói: “Đại thần trong triều đình ta kêu cha gọi mẹ sắp thấu đến tận trời xanh rồi. Trời xanh thì đang ở đây, ngay trước mặt ngài và ta, nhưng thiên tử thì không biết đang ở phương nào.”

“Lại đại nhân, ngài cũng nhìn thấy rồi đấy,” Hãn lạnh lùng nói, “Những câu nói Tạ Lâm ta coi mạng người như cỏ rác, là gian thần của triều đình, Thừa tướng lạm quyền, khiến Tạ mỗ xấu hổ vô cùng. Có các vị thần linh trên trời dưới đất, Tạ mỗ này không mong có công, chỉ cầu không mang tội mà thôi.”

Hãn nheo nheo mắt, đôi mắt hẹp dài mà sắc lém, “Để Tạ Lâm không đến mức trở thành tội nhân thiên cổ, Lại đại nhân, có thể vì Tạ mỗ, mà nghĩ ra cách lấp liếm không.”

Mọi người đều không ngờ được rằng hãn lại nói ra những lời này.

Trước giờ Tạ Lâm tự cao tự đại, không coi ai ra gì, trên dưới khắp triều tuy rằng vô cùng bất mãn với hãn, sau lưng đều nói hãn là gian thần, nhưng lại e sợ quyền thế của hãn, chưa từng nhắc đến những lời này trước mặt Tạ Lâm, thật không ngờ, hãn lại biết rõ thế.

Đã không muốn gánh cái danh tội nhân thiên cổ, thì cũng đừng làm những chuyện khiến người khác oán hận chứ.

Văn võ bách quan, trong lòng căm phẫn, vô cùng bất mãn.

Úy Trì Chính đứng một bên, cũng không biết đang nghĩ gì, thấy vẻ mặt Tạ Lâm lạnh lùng hờ hững, ánh mắt vốn dĩ sáng lấp lánh, giờ đột nhiên ảm đạm đi nhiều.

Lại Xương cũng không ngờ hãn lại nói ra những lời ấy.

Một Thừa tướng đại nhân tự giấu mình là gian thần của triều đình, trong mắt không coi ai ra gì lại mĩa mai bản thân mình như vậy, khiến tổng quản thái giám đột nhiên cảm thấy không biết nên làm thế nào cho phải.

Ông ta chăm chú nhìn vào mắt Tạ Lâm, bỗng nhận ra, đôi mắt của hắn, đen trắng rõ ràng, trong suốt như bầu trời đêm được rửa sạch. Lạnh lùng, kiên định, đầy kiêu ngạo.

Đôi mắt ấy toát lên sự kiên cường mạnh mẽ từ trong xương tủy của con dân triều đình Đại Sở.

Người này rõ ràng là một gian thần, sao lại có ánh mắt như vậy nhỉ?

Lại Xương nhìn đến gần người, nghĩ ngợi hồi lâu, rồi mới chậm chạp đáp: “Được rồi, tiểu nhân nói, đại nhân nghe này.”

Lệnh hoàng đế tuy rằng khó làm trái, nhưng giang sơn này là giang sơn của người dân Đại Sở, thân là con dân Đại Sở, cũng nên gánh vác một số chuyện, quyết đoán một số việc.

XXX

Cầm Tú cung, xa hoa lộng lẫy.

“Bệ hạ, nào, thần thiếp rót rượu cho người.” Sương phi của cung Cầm Tú, tà áo dài tha thướt vén lên, nàng ta nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo xuống, khiến xương quai xanh trắng trẻo có thể nhìn thấy thấp thoáng bên trong áo.

Minh Trọng Mưu vươn tay ra, ngón tay mơn man gò má xinh đẹp mỹ lệ của Sương phi, rồi đến chiếc cằm thon nhọn của nàng ta, nhẹ nhàng nâng lên, Sương phi ngược mắt nhìn hắn, rồi lại mang theo vẻ xấu hổ rụt rè cúi đầu xuống. Mị hoặc vô cùng, quyến rũ khôn kham, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào bị nàng ta dụ hoặc đều phải mê mẩn.

Đây mới là người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, người phụ nữ hiểu được thế nào là hứng thú. Minh Trọng Mưu bật cười, khẽ lắc đầu, “Ái phi à, vậy là không đúng rồi.”

Sương phi không hiểu, liền ngẩng đầu lên, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt của Minh Trọng Mưu, lại cúi đầu xuống, giọng nói nhẹ nhàng phiêu diêu: “Sao lại không đúng chứ?”.

Câu hỏi rất thỏa đáng, thể hiện rõ sự hứng thú của nàng ta với lời nói của mình, nhưng lại không quá hỗn xược, tâm lý hoàng đế của Minh Trọng Mưu vô cùng hài lòng. Hắn nâng cằm Sương phi, để nàng ta ngẩng mặt lên, sát lại gần mình, soi thấy mình trong đáy mắt nàng ta, “Thân là thê tử, mà nàng vẫn không biết cách tán tỉnh sao?”.

Khuôn mặt tuấn tú của hoàng đế bệ hạ gần trong gang tấc, khiến sắc mặt của Sương phi liền đỏ ửng, tự mình rót rượu cho mình, sau đó khẽ ngậm một ngụm trong miệng, rồi ngón tay mềm mại chạm vào mặt bệ hạ, sát lại từng chút từng chút một.

Minh Trọng Mưu thầm hài lòng.

Đây mới là người phụ nữ thức thời hiểu chuyện phong tình chứ, biết trầm, hiểu trầm, không như.....

Nghĩ đến đây, tâm tư đột nhiên dừng lại, chỉ một thoáng thất thần thôi, mà đã quên luôn vừa nãy hắn muốn Sương phi làm gì, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của cô gái trước mặt bỗng dần dần phóng to lên, gần đến nỗi có thể nhìn thấy tỉ vết của làn da dưới lớp trang điểm, Minh Trọng Mưu cau mày, nghiêng luôn mặt đi, Sương phi vốn dĩ định hôn vào môi hắn, cuối cùng lại rơi xuống gò má hắn.

Sương phi giật mình.

Minh Trọng Mưu cũng giật mình, lúc ấy hẳn mới nhớ ra vừa này mình đã bảo Sương phi làm gì.

Cung Cẩm Tú bỗng nhiên trở nên im lặng mất một lúc.

Sương phi tư thế tao nhã trở lại chỗ ngồi, chỉ là khi nhìn hẳn, khuôn mặt đẹp tuyệt thế vô song, ánh mắt trong veo nhất thời âm ướm, rõ ràng giống như không có chút cảm xúc nào, nhưng cũng lại giống như muốn bật khóc.

Minh Trọng Mưu bỗng thấy có chút xấu hổ, nhưng nhìn đôi mắt được trang điểm bằng cách vẽ một đường viền màu đen vòng quanh, đuôi mắt kéo dài xếch lên, hẳn đột nhiên nhớ tới một đôi mắt không hề được trang điểm, nhưng lại vô cùng giống với đôi mắt đã được trang điểm ngay trước mặt đây.

Một đôi mắt rất trong, nhưng cũng lại rất sắc.

Minh Trọng Mưu đột nhiên thấy rùng mình, ho khan vài tiếng thông cổ họng, cầm đĩa lên, gắp một ít thức ăn bỏ vào bát Sương phi, “Nào, ái phi, ăn món này đi.”

Sương phi vẫn u oán nhìn hẳn, “Bệ hạ, đây là làm cho người, thần thiếp không ăn món này.”

“.....”

Minh Trọng Mưu nghe thấy, lặng lẽ gắp một đĩa thức ăn y hệt thế, nhét vào miệng, ngậm cánh môi lại, chậm chậm nhai.

Trăm buộc phải nghỉ ngơi ba ngày, không phải để bản thân mắc nghẹn.

Nếu nghỉ mà không vui, thì trăm còn nghỉ làm gì nữa? Còn chẳng bằng tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Minh Trọng Mưu lại gắp thêm một đĩa thức ăn nữa, nhưng lần này chiếc đĩa lại được đưa đến bên miệng Sương phi, hần cười cười nói, “Ái phi, ăn nào.” Vẫn là món ăn ấy, ái phi, trẫm không tin nàng không ăn.

Sương phi nhìn cọng rau xanh bóng dầu mỡ, đang đung đưa đón gió trên chiếc đĩa làm bằng ngọc, trắng đi đôi với xanh, xanh đi đôi với trắng, trông rất đẹp. Sau đó lại liếc nhìn Minh Trọng Mưu, chỉ thấy hần rõ ràng là đang cười, nhưng dưới ánh nển, lại có một tầng bóng đen bao phủ lấy hần, khiến ý cười trở nên vô cùng âm hiểm.

Sương phi bỗng nhiên nhớ ra, có một hôm nghe đồn rằng Thừa tướng đại nhân nguyên lão ba triều của Đại Sở, quyền khuynh triều dã, tính cách hần ta lạnh lùng thâm hiểm, tâm cơ khó dò, Sương phi rất hiếu kỳ, hôm đó lúc trong cung có tiệc rượu mới len lén nhìn trộm, chỉ thấy con người ấy rõ ràng nghe nói đã hai mươi sáu tuổi rồi, vậy mà da mặt trắng trẻo trơn láng, thư sinh nho nhã, hiển nhiên là cực kỳ trẻ trung, thỉnh thoảng cười khẽ một cái, dáng vẻ trông vô cùng dễ nói chuyện, tính cách chẳng mấy may có điểm nào giống với tin đồn cả, nên không tin chút nào.

Nhưng trong chính buổi tiệc rượu đấy, có một sứ thần của phiên bang, rõ ràng đã lễ nghi cung kính hoàng đế triều đình Đại Sở, nhưng ngôn từ lại găm đầy đao kiếm, khiến người ta phải căm tức. Quần thần đều thấy căm phẫn, cảm giác như bị xúc phạm, người nào trong lòng cũng đầy lửa giận, bất mãn ùng ùng. Ngay cả bản thân nàng ta, cũng không nghe lọt tai nổi, rất muốn khiến cho tên sứ thần đó phải câm miệng.

Trong bữa tiệc, duy chỉ có Thừa tướng đại nhân đột nhiên bật cười. Giống như đóa hoa lê đồng loạt nở giữa núi đồi, giữa bạt ngàn cây cỏ. Khuôn mặt tuấn tú tuy đang mỉm cười, nhưng lại không mấy may mang theo ý cười.

Nụ cười đó, cho đến tận giờ phút này, nàng ta vẫn còn nhớ như mới thể vừa mới hôm qua.

Sau nụ cười đó, Thừa tướng đại nhân chỉ nhàn nhã nói vài câu ngắn lời, không hề có một chữ thô tục nào, cũng không hề thấy có vẻ gì là tức giận, ngữ điệu không nóng cũng chẳng lạnh. Không ngờ tên sứ giả đó vừa nghe xong, sắc mặt lập tức tái mét, sau đó xấu hổ không biết nhét mặt vào đâu, bỏ chạy trốn chết.

Nụ cười của hoàng đế bệ hạ lúc này, giống hệt với nụ cười của Thừa tướng đại nhân hôm đó.

Sương phi chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi dần dần bò lên sống lưng, đành phải lạng lẽ bưng bát lên, định đón lấy món ăn bệ hạ gắp cho.

Vốn tưởng bệ hạ sẽ thả đĩa ra, để món ăn trên đĩa phiêu du rơi vào trong bát, nhưng bệ hạ lại nhẹ nhàng lắc đầu, nở nụ cười khoe răng, chiếc đĩa vẫn giữ vẹn rau xanh, “Nào, ái phi, há miệng ra, món ăn ngon như vậy, sao lại lãng phí được, cứ ăn luôn đi là xong thôi.”

Hơi lạnh trên cả người bệ hạ càng lúc càng đậm. Sương phi khóc thầm trong bụng, chỉ đành phải mở cánh môi anh đào, tách hàm răng ra, cắn một miếng.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào nàng ta, ánh mắt đầy vẻ hưng phấn, bụng liên tục nói thầm: Cắn, cắn đi, cắn cho trẫm! Đũa của trẫm, cho nàng dùng, đó chính là ân sủng! Gắn bó như môi với răng, đó gọi là sủng hạnh!

Đây mới là người phụ nữ thức thời hiểu chuyện phong tình, hiểu ý của trẫm, thuận theo ý trẫm, tuyệt đối không giống như người đó.....

Nhìn thấy Sương phi cắn một miếng từ “ngự đĩa” của bệ hạ, Minh Trọng Mưu lại nhớ đến chuyện ấy, bỗng nghe thấy giọng cao vút của một tên thái giám ở bên ngoài gọi: “Bệ hạ! Bệ hạ!” Gọi được hai tiếng, còn cảm thấy chưa đủ, đập mấy cái liền lên cánh cửa.

Đáng tiếc cửa khóa, hăn có đập cũng chẳng vào được.

Minh Trọng Mưu bị tiếng động đó dọa cho giật nảy mình, tay thả lỏng đũa, cọng rau xanh rơi thẳng xuống yết hầu Sương phi, tí nữa thì nghẹn chết nàng ta.

Phớt lờ Sương phi đang ho khù khụ bên cạnh, Minh Trọng Mưu cao giọng giận dữ quát: “Không phải đã nói rồi sao, không gặp ai hết, tên nô tài nhà người không hiểu những lời trẫm nói hả?”.

“Bệ hạ, không phải.....” Gã thái giám khiến bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, giọng nói run run, vẫn đứng đó lấy bà lấy bầy, nói với vẻ sợ sệt: “Là..... Là Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân dẫn theo các vị đại thần tới đây, khí thế hùng hổ lắm ạ!”.

Đến lúc ấy Minh Trọng Mưu mới hiểu rõ tình hình, giọng của người vừa nói, chính là Lại Xương, người vẫn thường hầu hạ bên cạnh hăn. Mà hiện giờ, đáng lẽ Lại Xương đang lo ứng phó với các vị đại thần trên đại điện của buổi triều sáng chứ nhỉ.

“Thừa tướng đại nhân” dẫn theo “các vị đại thần” tới đây? Tới cung Cẩm Tú này á?

Sắc mặt Minh Trọng Mưu tái mét.

Gì thế này? Tạ Lâm tới để bói lông tìm vết sao?

“Chặn lại!” Minh Trọng Mưu đứng phắt dậy, khí thế cũng hùng hổ không kém, hăn sai bước, đi tới trước cửa, nhìn thấy then vẫn cài rất chắc chắn, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng ghé sát vào khe cửa, nhỏ giọng dặn dò: “Lại Xương, ngăn lại cho trẫm, trẫm tin tưởng người!”.

“Nô tài.....” Lại Xương thở hỗn hển, tiếng trả lời thì thâm truyền đến từ bên ngoài khe cửa, “Nô tài ngăn rồi, nhưng mà.....”

Nhưng mà sao?

GIAN THẦN! QUỖ XUỐNG CHO TRẨM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quỳ Xuống Cho Trẩm

“Nhưng Thừa tướng đại nhân ngài ấy.....” Lại Xương còn chưa kịp nói hết câu, thì đã nghe thấy tiếng Tạ Lâm khàn sạn lạnh lùng ở bên ngoài xuyên que khe cửa truyền rành rọt đến tai Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu giật nảy mình, thật sự là Tạ Lâm sao?!

“Không, trẩm tuyệt đối không ra đâu” Minh Trọng Mưu hiểu rất rõ, hành vi không màng đến triều chính, không quan tâm đến quần thần lúc này của hắn, đối với kẻ làm hoàng đế mà nói, là vô cùng sai trái. Nhưng hắn của lúc này, lại cực kỳ không muốn nhìn thấy khuôn mặt Tạ Lâm, hắn cười lạnh một tiếng, mĩa mai: “Có Thừa tướng Tạ Lâm trong triều, còn lo gì chuyện quốc gia đại sự? Không phải trẩm đã nói, có chuyện gì, thì cứ giao cả cho Tạ khanh xử lý là được rồi đó sao, đừng có tới làm phiền trẩm!”.

Lời vừa dứt, bên ngoài lập tức trở nên xôn xao ồn ào.

Minh Trọng Mưu nhớ ra Tạ Lâm dẫn theo một nhóm các vị đại thần tới cung Cẩm Tú, cãi nhau rộn ràng nhốn nháo, toàn bộ hậu cung giống như một cái chợ, không nhịn được nhìn Lại Xương đang ở bên khe cửa sổ một tràng dài quả trách, “Rốt cuộc người làm việc cái kiểu gì vậy hả? Lại dám nói hành tung của trẩm cho bọn họ biết, nhất là lại còn nói cho cái tên Tạ Lâm kia nữa chứ!” Minh Trọng Mưu cúi tiết đi qua đi lại, nói năng chẳng thêm suy nghĩ, “Thật đúng là tạo phản rồi, không chỉ Tạ Lâm, mà ngay cả

người cũng không nghe lời trẫm, vậy thì trẫm còn làm hoàng đế làm cái gì nữa? Chi bằng cũng học theo Hầu tướng quân, thoái vị về vườn cho xong

Lại Xương ở ngoài cửa quay phắt đầu lại, nhìn theo hướng của Minh Trọng Mưu, chỉ thấy lông mày của hắn xếch ngược lên, có thể nhìn ra được tâm trạng của hắn chán chường đến mức nào, “Bệ hạ.....” bất luận có bao biện, có lý do lý trấu thế nào đi chăng nữa, thì Lại Xương hiểu rằng, Minh Trọng Mưu sẽ không nghe lý do đâu, hắn chỉ hỏi kết quả, không quan tâm đến quá trình.

“Bệ hạ xin đừng chỉ trích Lại Xương đại nhân,” Tạ Lâm thần nhiên ngắt lời, “Là thần ép ông ấy làm vậy.”

“Người!” Minh Trọng Mưu nổi cơn thịnh nộ. Trẫm biết ngay mà, tên gian thần nghịch tử Tạ Lâm người lòng dạ chẳng có gì tốt đẹp, đường đường là tổng quản thái giám, bị người bức ép đến nổi ngay cả lời của trẫm cũng không nghe theo.

Được, được lắm!

Minh Trọng Mưu nghĩ đến đây, liền sai bước đi tới trước bàn rượu bày la liệt những món sơn hào hải vị, tay nắm lấy một góc bàn, lật tung, bàn rượu bay lên, bát đĩa rơi vỡ loảng xoảng, cơm canh từ trong bát gùn như bắn cả lên người Sương phi. Sương phi hét toáng lên, đứng bật dậy, sau đó lui lại sau mấy bước, sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp tái mét, “Bệ hạ!”.

XXX

Các vị đại thần nghe thấy tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng bên trong, tiếng rầm rầm của bàn ngã, và cả tiếng hét của phụ nữ nữa, không nhin được quay ra nhìn nhau, lắc lắc đầu. Nhớ ra mấy ngày vừa rồi, hoàng đế bệ hạ vui vẻ phong lưu, cả ngày lẫn đêm ở lì trong hậu cung, đêm xuân đến mấy lần, sủng hạnh hậu phi, thực sự khiến người ta phải ngưỡng mộ không thôi, chẳng trách ngay cả triều chính quốc gia cũng không thềm để tâm đến.

Văn võ bách quan, đều thở dài chán nản, “Vây.....” có một viên quan quay ra nhìn Tạ Lâm, nhưng thấy trên mặt Thừa tướng đại nhân không chút cảm xúc, dường như chẳng giận cũng chẳng vui, chỉ là trong con mắt đen trắng rõ ràng kia, lại nổi lên từng cơn sóng cuồn cuộn, giống như cười, lại như không cười, lúc lại giống như cáu giận, vô cùng nặng nề.

Úy Trì Chính bước đến gần, thấp giọng nói với Tạ Lâm đứng bên cạnh: “Tuy bệ hạ đã đóng cửa, nhưng đối với Úy Trì mỗ mà nói, muốn mở cửa, dễ như trở bàn tay, hay là.....” Hẳn không nói hết câu, nhưng dựa vào võ nghệ của Úy Trì Chính mà nói, việc thẳng tay dỡ tung cửa lớn của cung Cẩm Tú không phải chuyện gì khó. Khiến hoàng đế bệ hạ không nơi trốn tránh, đám thần tử như thần, đương nhiên cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Úy Trì Chính cứ tưởng rằng Tạ Lâm thích đột kích chính diện nhất, chắc chắn sẽ đồng ý với đề nghị này, nhưng lại thấy Tạ Lâm không mấy may có chút để tâm, dường như không hề nghe thấy những lời mình vừa nói, chỉ thẳng thắn đáp: “Lúc hoàng đế Vạn Triệu mới đăng cơ, đã tự nói rằng, muốn bảo vệ xã tắc Đại Sở ta, hoàng đế Vạn Triệu nguyện noi theo tấm gương của Thánh tổ khai quốc, khai sáng một Đại Sở phồn hoa thịnh thế. Quốc hiệu Vạn Triệu, có nghĩa là lấy phúc làm điềm báo cho sự may mắn thuận lợi, tình cảm bệ hạ gửi gắm trong ngày hôm ấy, giờ khắc ấy, thần không dám quên.”

Giọng nói khàn sạn của Tạ Lâm, đều đều vang lên, khiến quần thần đều yên lặng.

Cũng không biết hoàng đế bệ hạ trong Cẩm Tú cung có nghe thấy không, có ngẫm nghĩ lại cẩn thận không.

Giọng nói không êm tai, nhưng lại có khả năng khiến trái tim người ta đang sôi sục, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

“..... Hôm đó, thần nghe thấy những lời này, cảm nhận một cách sâu sắc rằng cho dù thần tử có tài bình ổn thế loạn, nhưng nếu không có hoàng đế bệ hạ, thì việc cũng không thể thành được, lúc ấy chỉ có một nguyện vọng duy nhất là đi theo đến tận cùng.” Tạ Lâm dừng lại một lúc, giống như đang thở dài, “Cho đến hôm nay.”

Lẽ nào là thật sao, chỉ muốn có thể đi tới ngày hôm nay thôi sao?

Ngày đó vị hoàng đế trẻ tuổi tự nhủ rằng muốn noi theo tấm gương của Thánh tổ khai quốc, khai sáng một Đại Sở phồn hoa thịnh thế, nhưng sau khi đội mũ rồng, hiện giờ có phải là đang tiếp tục hướng về phía trước, vĩnh viễn không quay đầu lại không?

Hoàng đế Vạn Triệu ở sâu trong cung Cẩm Tú, lúc này im lặng.

“Thần hiểu, bệ hạ chẳng qua giận dữ vì Hầu tướng quân cởi giáp về quê buông bỏ binh quyền, vốn không phải là vì ông ấy muốn thế. Thần lại bao đồng làm thay, nhưng bệ hạ bất bình trong lòng như thế khó mà bình ổn được. Thần đã phạm tội, cũng đã biết tội, xin nguyện xả cơn giận này cho bệ hạ.”

“Chỉ xin bệ hạ hồi triều, đó là hy vọng của triều đình, hy vọng của bách tính, hy vọng của xã tắc.”

Tạ Lâm dứt lời, nhắc tà áo dài lên, đầu gối gập lại, đập xuống đất, vị Thừa tướng đại nhân đang yên đang lành giờ đang quỳ sụp xuống.

Thần không muốn quỳ.

Tiên đế từng miễn cho thần cả đời này không phải quỳ, tiên đế đã có lệnh, Tạ Lâm thần, đương nhiên phải tuân theo.

Năm Vạn Triệu thứ hai, tin tức vị Thừa tướng đại nhân đã từng nói không bao giờ quỳ, giờ lại quỳ xuống trước mặt bệ hạ giữa lúc ban ngày

ban mặt, đã chấn động khắp cả triều đình.

Lúc quỳ, đầu gối của Thừa tướng đại nhân tuy gập lại, nhưng sống lưng vẫn cứ thẳng tắp, đôi mắt thâm trầm như mực, sắc nhọn như dao, như muốn khoan thẳng lên người vị hoàng đế bệ hạ nhất mực tôn quý đang chôn trong Cẩm Tú cung kia.

Quần thần lúc ấy ngậy ra nhìn. Tên gian thần vì muốn bệ hạ bước ra xử lý triều chính, mà hao tổn biết bao tâm tư, ngay cả việc cả đời này không phải làm là “quỳ” cũng xài tới rồi, nếu hăn là trung thần, thì hành vi này có thể gọi là dụng tâm lương khổ. Nhưng rõ ràng là hăn lại không phải..

Hôm ấy sau khi Tạ Lâm quỳ xuống, chỉ nói vền vẹn có hai câu.

“Các ngài cũng quỳ hết cả đi.”

Lúc đó quần thần như sực tỉnh từ trong mộng. Kẻ đứng đầu đã quỳ rồi, đám hạ quan có lý nào lại không quỳ?

Quỳ thôi!

Bá quan lao nhao cả lên, bất kể già trẻ, đều nhất loạt quỳ xuống.

“Đợi,” Tạ Lâm nói câu thứ hai, “bệ hạ quay trở lại xử lý sự vụ trong triều, thì chúng ta mới đứng dậy.”

Đến lúc này thì mọi người mới hiểu ra, ối giời ơi, thì ra lúc Thừa tướng đại nhân bức ép Lại Xương tiết lộ nơi bệ hạ ở, thì đã chuẩn bị bắt chúng ta cùng quỳ với hăn rồi. Vầng mặt trời sáng nay tươi sáng quá, tuy rằng không thấy nóng bức, nhưng cứ quỳ mãi dưới ánh mặt trời như vậy, khiến bá quan cảm thấy hối hận không thôi, trong lòng thầm oán trách Tạ Lâm, tại sao không nhắc nhở bọn họ, chuẩn bị cẩn thận trước từ sáng, uống

thật nhiều nước, đầu gối buộc cố định thêm cái đệm bông, thì có phải thân thể thoải mái, làm việc không mệt mỏi rồi không.

Nhưng thấy Thừa tướng đại nhân tuy rằng đang quỳ, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như quản bút, tựa từng tựa bách, khiến người ta phải nể sợ, cay đắng đầy một bụng của đám quần thần, đành phải nuốt hết vào trong, ngoan ngoãn quỳ tiếp.

Còn tổng quản thái giám Lại Xương lại tranh thủ lúc mọi người không chú ý, lén lút lách vào từ cửa sau cửa cung Cẩm Tú, thái giám của cung Cẩm Tú đã đứng canh ở cửa sau từ sớm, vừa thấy ông ta đi vào, liền vội vàng khóa cửa lại, cứ như thể có chó dữ đuổi đằng sau.

XXX

Tối đó, Minh Trọng Mưu ăn múi quýt ngọt do chính tay Sương phi đút cho, chậm rãi hỏi một câu, “Đám đại thần bất kính đó sao rồi?”.

Lại Xương kính cẩn trả lời: “Bẩm bệ hạ, vẫn đang quỳ trước sân ạ.”

Minh Trọng Mưu ừ một tiếng bằng giọng mũi, sau đó cũng không nói gì thêm.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau Lại bộ Thượng thư Sử Khánh, vì tuổi tác quá cao, không chịu nổi, ngã vật ra hôn mê, Lại Xương nghe tin, vội vàng gọi thái giám tới dìu ông ta đi, lại bị Tạ Lâm vẫn đang quỳ thẳng tắp sống lưng kia nhẹ nhàng liếc một cái, mấy tên thái giám như bước vào hầm băng, toàn thân thiếu điều thì đông cứng.

“Thể lực như vậy, mà có thể làm đến chức Lại bộ Thượng thư, đúng thực là không dễ dàng gì.” Tạ Lâm khẽ thở dài, “Để ông ta nằm ra đây, đỡ bị mệt, thỉnh thoảng cho uống chút nước là được rồi.”

Xong hẳn bổ sung thêm một câu nhẹ bẫng, “Chỉ cần đừng để ông ta bước ra khỏi cung Cẩm Tú này, thì các ngài làm gì ông ta, Tạ mỗ cũng không quan tâm.”

Chỉ một câu nói này thôi, mà mấy tên thái giám không tên nào dám tùy ý hành động nữa, chỉ đành bưng chút nước đến, thấm thấm lên cánh môi Sử đại nhân, giúp ông ta uống nước mà thôi, ngay cả cơm cũng dám bón.

E là Sử đại nhân không chết vì tuổi già sức yếu, mà là vì đói cũng nên.

Các vị đại thần, bắt đầu từ lúc quỳ tới giờ, đều chưa ăn cơm, người nào người nấy mặt mũi xanh xao vàng vọt, mới có một ngày, mà đã không còn chút huyết sắc nào, cũng khó tránh khỏi việc bị ngất.

Đám thái giám trong cung Cẩm Tú cũng thỉnh thoảng nghe nói trong triều đình Đại Sở có một vị Thừa tướng gian xảo, hung thần ác sát, tướng tá dữ tợn, giết người không thấy máu, vô cùng tàn độc.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, ngoài tướng tá dữ tợn, hung thần ác sát ra dường như không phù hợp nên có xảy ra chút tranh cãi ra, thì những thứ khác đều đúng y.

Ngay cả người luyện võ như Úy Trì Chính, trải qua một ngày, cũng khó tránh việc nhúc nhích khớp xương, bọn hãn quan sát Thừa tướng đại nhân rất lâu, thậm chí còn lén đánh cược với nhau, xem khi nào thì hãn cử động, không ngờ một ngày một đêm đã trôi qua rồi, mà toàn thân từ trên xuống dưới của hãn không hề nhúc nhúc.

Đúng là một vị Thừa tướng cứng.

Đám thái giám vô cùng khâm phục.

Sau đó lại có một vị đại thần không chịu nổi ngất đi, đám thái giám cũng không nói sẽ khiêng bọn họ ra nữa, mà xếp lại tay chân, để các vị đại thần nằm luôn ra đất, bón chút nước, rồi cũng đặt ở một bên.

Quần thần cũng không phải mình đồng da sắt, ánh mặt trời hôm nay không êm dịu như hôm qua, mà chói chang mọc chính giữa thiên không, trong số quần thần lại có thêm vài người nữa không trụ nổi. Ngay cả Úy Trì Chính đã từng luyện võ, trải qua thời kỳ làm lính, cũng cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, hắt bất giác nhìn về phía Tạ Lâm, nhủ thầm thư sinh trói gà không chặt như Tạ Lâm, có thể cầm cự được bao lâu chứ?

Nhưng hai mắt Tạ Lâm vẫn sáng rõ, gò mà trắng nõn, mặt không đỏ hơi không loạn, như thể chỉ vừa mới quỳ ở đây thôi.

Úy Trì Chính không khỏi bội phục, thầm nghĩ, ngày xưa Thừa tướng đại nhân kiên quyết không quỳ, còn nói hăn không biết quỳ, có được sự ân sủng của tiên đế, e là hăn còn chưa từng ném trái mìn vị thần tử phải quỳ là như thế nào. Không ngờ hôm nay vừa nhìn đã thấy, gã gian thần kia không chỉ quỳ rất có dáng, mà còn quỳ vô cùng có khí khái, nhìn loại nghị lực này, sợ rằng đệ tử thế gia được chiều chuộng quen rồi, có phi ngựa cũng chẳng đuổi kịp.

Sau khi mặt trời ngả về tây, bệ hạ lại hỏi Lại Xương, “Đám đại thần bất kính của trẫm thế nào rồi?”.

Lại Xương đáp: “Bẩm bệ hạ, vẫn đang quỳ trước sân ạ.”

Lại Xương tưởng rằng lần hỏi han này đến đây là kết thúc, nhưng lại nghe bệ hạ hỏi thêm câu nữa, “Vậy còn gã gian thần kia?”.

Lại Xương đương nhiên là hiểu “gã gian thần” kia là ám chỉ ai. Nhưng bệ hạ có thể gọi hăn là gian thần, còn tổng quản thái giám thì không thể. Nên Lại Xương nghi ngờ hỏi lại: “Gian thần?”.

Bệ hạ cau mày, lộ rõ vẻ phiền phức, “Trẫm hỏi Thừa tướng thế nào rồi, vẫn còn quỳ chứ?”.

Lại Xương kính cẩn đáp: “Vâng, nghị lực của Thừa tướng đại nhân thật phi thường, mặt không đỏ, hơi không loạn, thể lực so với các vị đại thần khác, còn tốt hơn nhiều.”

Bệ hạ nhíu mày, nghe xong mệt mỏi nói, “Vậy thì khi nào hẳn mặt đỏ hơi loạn, thì người hãy tới báo cho trẫm!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Quỳ Cũng Là Đánh Cuộc

Quan văn, tự xưng là khoan thai nho nhã. Kẻ đọc sách, trói gà không chặt, gió chưa thổi đã bay, duy chỉ có bình loạn thời thế, có đầu óc, có tư tưởng, có tài xử lý triều chính, xây dựng một đất nước phồn hoa thịnh thế, thì quan văn này, đương nhiên là đủ tư cách.

Nhưng quan văn còn phải phụ trách cả việc quỳ xuống, cầu xin thiên tử hồi triều, thì đúng là làm khó bọn họ quá. Cho đến khi mặt trời lặn xuống núi, lại có người bị say nắng, đói đến xỉu, trong số quan văn, đã chỉ còn lại có lèo tèo vài người. Ở trước sân Cẩm Tú cung, la liệt người nằm ngất, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, giống như thể vừa xảy ra một thảm kịch khủng khiếp vậy.

Còn quan võ, vốn toàn là những người ăn to nói lớn, nhịn một bữa, thì vẫn còn có chịu được, nhưng nhịn đến mấy bữa không ăn thì họ cũng sâu sắc cảm thấy không thể cầm cự nổi. Huống hồ trước giờ quan võ tính khí nóng nảy hơn quan văn, chuyện quỳ xuống này rất ít khi làm, lại càng hiếm khi phải quỳ lâu như vậy.

Nhìn thấy cả một đám từng người từng người đều đói mệ đến ngả rạp cả ra, Úy Trì Chính cũng cảm thấy bản thân dường như sắp không trụ nổi, bèn thì thầm với Tạ Lâm: “Tạ đại nhân, cứ quỳ ở đây thế này, đối phương chẳng may mất một sợi tóc, còn ta thì tổn thất tang thương. Bộ hạ cũng chẳng thấy dao động được bao nhiêu, chi bằng đại nhân để văn võ bá quan về nghỉ ngơi một lát, ăn uống đôi chút, giờ trời cũng đã nhá nhem rồi, hay

là sáng sớm mai lại tới, đại nhân đã muốn khai sáng một đất nước thịnh thế, muốn bệ hạ hồi triều, nhưng không có cận thần làm cánh tay vững chắc thì cũng khó nên chuyện lắm. Đại nhân ngài ngắm xem, đạo lý này có đúng không?”.

Tạ Lâm lắng nghe những lời này, hàng mày thanh tú cau chặt cả lại. Ủy Trì Chính biết, trong lòng hẳn đang mâu thuẫn, nên đành kiên nhẫn chờ.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới từ tốn nói: “Văn võ bá quan của triều đình Đại Sở nghe đây.”

Mọi người giật thót, tai dựng đứng cả lên.

“Bệ hạ đã không muốn, chúng ta đương nhiên không thể làm khó người, vì thế hôm nay, mời các vị đại thần quay về nghỉ ngơi.”

XXX

Minh Trọng Mưu ở bên trong, nghe thấy rất rõ, Tạ Lâm bảo các vị đại thần quay về nghỉ ngơi, không làm khó mình nữa, liền bật cười ha hả, “Tên Tạ Lâm này, cũng rất biết thức thời đấy chứ, cứ quỳ tiếp……” cứ quỳ tiếp, thì áp lực tâm lý của bản thân sẽ trở lên lớn hơn, hễ không cẩn thận bước ra khỏi cửa cung, thì sẽ lại tiếp tục quay về với cuộc sống hoàng đế bù nhìn bị Tạ Lâm giật dây, trong lòng Minh Trọng Mưu vô cùng không muốn.

Quần thần nằm ngả ngấn gối đủ kiểu tư thế, quả thực trông như thảm kịch nhân gian, Minh Trọng Mưu nhìn qua khe hở, cảm thấy quả nhiên mình chính là con cháu của hoàng tộc họ Minh, vô tình máu lạnh, không dễ dàng động lòng trắc ẩn, chân gằn như muốn bước ra ngoài, tay gằn như muốn tháo then cài, nhưng lại bị hấn cứng rắn thu lại hết.

Lúc này quần thần đã lui xuống, Minh Trọng Mưu liền cảm thấy hô hấp của mình thông thuận hơn nhiều.

Hai ngày một đêm, cứ nhớ tới khuôn mặt già có trẻ của toàn bộ các vị đại thần luôn tự cho mình là thanh cao đang ở bên ngoài cửa, và cả tên thư sinh mặt mày trắng trẻo Tạ Lâm kia, là nhiệt tình muốn đi ôm ấp vuốt ve vui vẻ một tí với cung phi của Minh Trọng Mưu lập tức xẹp đi quá nửa, ngay cả vòng eo nhỏ nhắn của Sương phi, cũng không dám ôm.

Giờ vừa nghe thấy Tạ Lâm định đi, không khỏi vui mừng, tóm lấy một quả nho, đút vào cái miệng mềm mại hồng hào của Sương phi, Sương phi đang muốn cắn, thì lại nghe Tạ Lâm nói tiếp: “Sau khi nghỉ ngơi xong, sáng sớm ngày mai, lại tới đây tập trung diện kiến bệ hạ, nếu bệ hạ không ra, thì chúng ta sẽ quỳ tiếp, cho đến khi nào bệ hạ ra thì thôi.”

Sương phi nghe xong những lời này, kinh hãi, hai hàm răng không chú ý, cắn luôn vào ngón tay Minh Trọng Mưu, lập tức máu tươi tràn ra.

Minh Trọng Mưu không màng đến cơn đau, vì hẳn lại nghe thấy Tạ Lâm nói một câu, “Các vị đại thần xin mời quay về, đêm nay, một mình ta tiếp tục quỳ ở đây là đủ rồi.”

Sét đánh giữa trời quang, chẳng qua cũng chỉ đến thế này.

“Ngày nào bệ hạ còn chưa hồi triều, thì ngày đó Tạ Lâm ta còn chưa thôi!”.

XXX

Trước sân cung Cẩm Tú, Úy Trì Chính sai thái giám dìu mọi người đi, bản thân hẳn vốn cũng định quay người đi về, nhưng ánh mắt đột nhiên lại chạm vào bóng lưng gầy mỏng trước cửa cung.

Rõ ràng là một quan văn, lại quỳ nguyên một chỗ suốt hai ngày một đêm, nhưng dáng vẻ không hề thay đổi, dường như con người này vĩnh viễn không hề biết mệt là gì.

Úy Trì Chính bất giác thở dài, vẫy tay gọi một thái giám, thì thầm mấy câu, rồi lại nhắc chân đi tới trước mặt Tạ Lâm, tung vạt áo, đầu gối cong xuống, tiếp tục quỳ.

Cho dù Tạ Lâm tâm tĩnh như mặt hồ, cứng rắn như đá, nhưng giờ trông thấy hành động của Úy Trì Chính, sắc mặt cũng không khỏi thay đổi, “Úy Trì đại nhân, ngài thế này là sao?”.

Năm nay Tạ Lâm đã ngoài hai mươi sáu tuổi, tướng mạo tuấn tú nho nhã, giờ phút này đôi con ngươi chứa đầy vẻ xúc động, giống như có một cơn gió thổi qua mặt hồ thu, lập tức làm dậy lên những con sóng.

Cơn sóng ấy, bỗng nhiên khiến một nơi nào đó tận sâu trong trái tim Úy Trì Chính thoáng dao động, hần hơi nghiêng đầu, tránh ánh mắt của Tạ Lâm, “Tạ đại nhân quỳ vì bệ hạ, quỳ vì Đại Sở, quỳ vì bách tính, vậy tại sao hạ quan lại không thể quỳ?”.

Huống chi hạ quan xuất thân là võ quan, ngay cả chút khổ sở này cũng không chịu được, còn không bằng gã quan văn như Tạ Lâm, điều này khiến hần cảm thấy.....

Có chút giống như là thua

Úy Trì Chính không nói gì nữa, có lẽ là không muốn thừa nhận mình thua, hoặc có thể là vì nguyên nhân khác.

Hần chỉ nói: “Hành động này của Tạ đại nhân, tin rằng trong lòng bá quan hiểu rõ, đương nhiên khó tránh việc bội phục, nếu bệ hạ xuất cung, thì công đầu sẽ thuộc về đại nhân.”

Tạ Lâm ngăn người, hần không ngờ hôm nay Úy Trì Chính lại nói, lại làm những việc như vậy, không nhịn được mím môi cười: “Công đầu gì chứ, để Úy Trì đại nhân chê cười rồi. Bệ hạ xuất cung, công lao của thần tử chưa thấy đâu, chỉ sợ là còn lĩnh thêm tội ý chứ.”

Lần này là Ủy Trì Chính ngăn người, quay đầu nhìn Tạ Lâm, nhưng thấy hắn đã ngậm miệng lại, dường như không muốn nói nữa.

XXX

Tạ Lâm vẫn chưa đi.

Minh Trọng Mưu đi qua đi lại, đi được một lúc, bèn tóm lấy Lại Xương, cau mày hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”.

“Bẩm bệ hạ, đã là giờ Tý rồi, bệ hạ nên đi nghỉ đi thôi.” Lại Xương đã giục bệ hạ đi ngủ rất nhiều lần rồi, Sương phi cũng đã đi ngủ từ lâu, nhưng Minh Trọng Mưu đột nhiên lại cảm thấy không thoải mái khi ngủ chung giường với Sương phi, nên lệnh cho Lại Xương bảo người chuẩn bị giường, trải chăn đệm đầy đủ, không khác gì tấm cung của mình. Nhưng hắn lại trần trọc không buồn ngủ chút nào, nhặt bừa một cuốn sách, nhưng suốt mấy canh giờ trôi qua, cũng chỉ đọc được có hai trang.

Minh Trọng Mưu nghe Lại Xương nói vậy, bèn hỏi: “Tạ Lâm đâu?”.

Lại Xương đáp: “Vẫn đang quỳ cùng với Ủy Trì đại nhân ở trước sân ạ.”

Minh Trọng Mưu cau mày, không hiểu sao bảy chữ “quỳ cùng với Ủy Trì đại nhân” lại khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, “Tại sao Ủy Trì Chính cùng quỳ ở đó?”.

“Hình như,” Lại Xương ngẫm nghĩ, “Ủy Trì đại nhân chỉ là muốn quỳ cùng với Tạ đại nhân thôi ạ.”

Cùng?

Minh Trọng Mưu lật sách với vẻ cứng nhắc, mắt nhìn chăm chăm vào trang giấy, “Hừ” một tiếng, “Tạ đại nhân cũng không phải là trẻ lên ba, sao

lại cần có người cùng làm?”.

Lại Xương bẫm: “Thật ra, Úy Trì đại nhân đã dặn dò mấy tên thái giám, mang chút nước và thức ăn đến, Úy Trì đại nhân và Tạ đại nhân, đã không ăn không uống hai ngày liền rồi.”

“Hai ngày?” Hãn nhàn nhã tiếp tục lật sách, “Lát nữa ăn chút đồ ăn, uống chút nước, thì tinh lực của bọn họ lại dồi dào, sẽ lại tiếp tục quỳ, tiếp tục làm phiền trăm.”

“Úy Trì đại nhân có ăn một tí, còn Tạ đại nhân thì không ăn một thứ gì hết, chỉ uống một chút nước mà thôi,” Lại Xương nói, “Nô tài vừa cẩn thận quan sát rồi, mỗi Tạ đại nhân trắng nhợt khô cong, nếu không uống chút nước, chỉ sợ ngày mai khó lòng quỳ tiếp được.”

Ánh mắt Minh Trọng Mưu ngưng lại, “Tại sao hãn lại không ăn chút gì đó? Úy Trì Chính cùng quỳ, sao không chăm sóc cẩn thận cho hãn?” Minh Trọng Mưu vốn dĩ tưởng rằng bản thân khi nghe nói Tạ Lâm khó lòng quỳ tiếp, trong lòng nên vui vẻ sung sướng mới phải, nhưng giờ nghe bẫm Tạ Lâm không chú ý đến sức khỏe của bản thân, lại cảm thấy trong lòng có chút gì đó khác thường rất khó gọi tên, thứ cảm giác khác thường này dâng lên ngực, không đè xuống được, vô cùng khó chịu.

“Úy Trì đại nhân cũng khuyên rồi, nhưng Tạ đại nhân không chịu ăn, còn nói.....”

Hôm đó Tạ Lâm đẩy hết cơm canh đi, liếc nhìn cửa cung, lạnh lùng giễu: “Bệ hạ cơm no rượu say, cũng không màng tới sướng khổ của bách tính, thần sẽ thay bệ hạ chịu cái khổ này, cảm nhận khó khăn của bách tính, cái quỳ này, đương nhiên lại càng đường đường chính chính quỳ rồi.”

Úy Trì Chính vốn dĩ đang rất ăn đường đường chính chính, nghe thấy lời này, nhìn đống cơm canh trên tay, cũng khó lòng mà nuốt trôi được, đành bảo thái giám mang giúp ra ngoài.

Lại Xương đương nhiên không dám thẳng thắn tường thuật lại, chỉ dám truyền đạt lại uyển chuyển một tí, nhưng vẫn rất khó lọt tai. Minh Trọng Mưu nghe xong, giận quá bật cười: “Được, được, được lắm,” hãnh nhiên chặt răng nói: “Vậy thì cứ để hãnh quý đi, nếu trong lúc quý mà chết đói chết khát, gục xuống đấy, thì nghĩa là Thừa tướng của trẫm đã thua.”

Chỉ dựa vào chút khổ nhục kế này, mà muốn bắt trẫm quay về làm vị vua bù nhìn của hãnh ư? Nghĩ hay thế!

Nói đoạn, động tác ngón tay cứng nhắc lật một trang sách, ánh mắt sống chết nhìn chăm chăm vào đó.

Cho dù bệ hạ có nói vậy, nhưng Lại Xương biết, đêm nay, bệ hạ không đọc được nổi một chữ vào đầu đầu, cũng chẳng thể chớp mắt nổi.

Ánh nến chập chà chập chờn, cứ như vậy, cho đến tận sáng.

XXX

Hôm sau khi bầu trời dần dần hửng sáng, quần thần ăn no uống đủ ngủ say rồi, lục tục đi tới trước sân.

Mọi người nhìn thấy Tạ Thừa tướng quỳ suốt một đêm nhưng tư thế quỳ vẫn rất tiêu chuẩn, không khỏi cảm thấy bội phục, âm thầm bật ngón tay cái. Tạm thời không nhắc đến chuyện hãnh là tên gian thần hàng đầu nổi tiếng lòng lẫy nữa, nghị lực này, đám chúng ta có cười ngửa cũng không theo kịp, bất giác cảm động vô cùng, nghị lực người đứng đầu có thể được như vậy, thì đám lâu la tự khắc cũng sẽ hưng phấn theo người đi trước.

Vậy là tất cả đều cúi đầu xuống, tiếp tục quỳ. Những kẻ mở miệng oán hận trong số đó, nhìn thấy Tạ Lâm, cũng không dám oán hận gì nữa.

Dám oán hận chắc? Không để hãnh ghi thù trả hận đã là may lắm rồi. Nhìn cái nghị lực khủng bố kia đi, nếu bị Thừa tướng đại nhân bụng dạ hẹp

hồi ghét, thì e là người cũng hận bản thân không thể quay trở lại trong bụng mẹ đấy.

Nhưng cho dù sống lưng Tạ Lâm vẫn thẳng tắp, sừng sững bất động, dường như không hề cảm thấy mệt mỏi, thì đến buổi trưa, sắc mặt Tạ Lâm có phần trắng nhợt. Hai ngày hai đêm chưa được chợp mắt, chưa được ăn gì, lại phải phơi nắng, chỉ được uống chút nước, người bình thường nào chịu cho nổi?

Ánh mặt trời hôm nay hiển nhiên là gay gắt hơn hôm qua, có vài vị đại thần bắt đầu không ngừng lau mồ hôi, trên trán Tạ Lâm tuy rằng có một lớp mỏng mồ hôi, hãn vẫn kiên cường chịu đựng.

Lúc Lại Xương đến trước sân, nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm, trong lòng đã thấy hoảng. Sắc mặt trắng nhợt nhạt, mồ hôi phủ một tầng mỏng, chứng tỏ tình trạng thân thể của hãn không ổn, mà điều đáng sợ nhất là, hãn lại không mấy may nhận ra.

Trời hôm qua tối, nên Lại Xương không chú ý xem cụ thể thế nào, nhưng ban ngày lại đứng vào giữa trưa, tình hình của Tạ Lâm không thể nào giấu được nữa.

Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt Tạ Lâm, hơi cúi người xuống, thấp giọng nói: “Đại nhân, ngài ăn chút gì nhé, tiểu nhân đã lệnh cho người chuẩn bị cho ngài một chút đồ ăn rồi, ngài tới chỗ nào râm mát ăn đi, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không nói với bệ hạ ngài lên không quỳ đâu.”

Ánh mắt Tạ Lâm thẳng thắn mà lạnh lùng nhìn đăm đăm vào cửa cung, cơ hồ như không hề nghe thấy lời ông ta nói.

Lại Xương thở dài, Ủy Trì Chính ở bên cạnh nghe thấy, cũng thì thầm khuyên, “Đại nhân, nghỉ ngơi một lát đi, thân thể có là sắt thép cũng không chịu nổi đâu, hà tất phải ép buộc bản thân như vậy?”.

Tạ Lâm như thể không cảm thấy gì, trái tim hẫ hẫ cứng lạnh như đá tảng, ương bướng khiến mọi người khó chấp nhận, hai người cũng hiểu điều đó, chỉ thì thầm khuyên, nghỉ ngơi chút thôi, rồi lại quỳ tiếp, vậy là được rồi, không cần phải cố thể hiện làm gì.

Nhưng Tạ Lâm giống như chưa nghe thấy gì, chỉ có hô hấp của hẫ hẫ lên xuống, sắc mặt trắng bệch, là khiến Lại Xương tin chắc rằng, hẫ hẫ là người còn sống sờ sờ có tri giác, có cảm giác.

Hai người tiếp tục định khuyên nữa, nhưng lại nghe thấy có người đằng sau hét lên kinh hoàng: “Máu!”.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của người đó, bất giác cũng phải hít vào một hơi.

Trưa hôm đó, Minh Trọng Mưu nghe thấy quần thần hô to gọi nhỏ, không nhìn được cau mày, “Bọn họ kêu cái gì vậy? Đó điều là thần tử cốt cán của triều đình Đại Sở ta đó ư?” Rối loạn, kêu gào nhốn nháo, còn ra thể thống gì nữa.

Sương phi cẩn thận lắng nghe, nghe ra vài chữ, mặt cắt không còn hột máu, “Bệ hạ, thần thiếp nghe thấy hình như bọn họ nói.....”

“Máu, toàn là máu thôi, sau lưng Thừa tướng đại nhân toàn là máu!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Đau Ở Đâu Cả

“Máu, toàn là máu thôi, sau lưng Thừa tướng đại nhân toàn là máu.”

Mặc dù ánh mặt trời gay gắt ngay trên đầu, nhưng quần thần vẫn nhìn thấy rất rõ. Vì bề mặt bộ triều phục của Tạ Lâm màu đỏ, nên vết máu sau lưng hẳn không lộ rõ, nhưng trên toàn bộ những đường viền hoa văn thêu bằng chỉ vàng thì lại nhuộm đầy máu, lúc ấy quần thần mới phát hiện, thì ra trên người Thừa tướng đại nhân bị thương, quỳ suốt hai ngày hai đêm, thân thể Tạ Lâm suy cho cùng cũng không phải là sắt đá, miệng vết thương cuối cùng cũng vỡ ra, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo.

Tình trạng như thế đương nhiên không tiện để quỳ, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, tư thế tiêu chuẩn mười phân vẹn mười, nếu không phải sau lưng là một mảng màu đỏ sẫm, thì dường như mọi người còn tưởng rằng, hẳn không hề bị thương, hoặc không mảy may biết thế nào là đau.

Đúng là quái vật.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Lại Xương vốn dĩ đang định khuyên Tạ Lâm nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ ăn, duy trì thể lực, nhưng Tạ Lâm lại chẳng thêm để tâm, cứ như thể không nghe thấy gì, không hề có tí phản ứng nào.

Lại Xương biết tính khí Tạ Lâm ngoan cố, hệt như tảng đá dưới hố phân, vừa thối lại vừa cứng, sẽ không dễ dàng nghe lời khuyên nhủ của

người khác đâu, vì thế liền cùng với Ủy Trì Chính nghĩ ra ý này, cho dù nhiều lời đến hổng luôn cả mồm mép, cũng phải khuyên Tạ Lâm nghỉ ngơi một lát.

Ai ngờ vừa nói được hai câu, thì bất thành linh nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của vị đại thần sau lưng Tạ Lâm, khiến Lại Xương giật nảy cả mình, mọi người nhìn theo ánh mắt vị đại thần đó, cũng đều bật ra tiếng kinh hô. Lại Xương nghi ngờ, trong lòng nổi lên dự cảm không lành, vội vàng nhìn về phía sau lưng Tạ Lâm, quả nhiên thấy, tuy dưới lớp triều phục đỏ không quá rõ ràng, nhưng từng mảng từng mảng máu đỏ tươi khiến Lại Xương phải kinh hãi thở dốc.

Trên trán Tạ Lâm thấp thoáng một tầng mồ hôi mỏng, Lại Xương còn nghĩ thầm là vì trời nóng quá, không ngờ là vì vết thương quá đau nên mới thế, liền hốt hoảng nói: “Đại nhân, đại nhân, ngài mau đi nghỉ một lúc đi, tiểu nhân sẽ không nói đâu, các vị đại nhân cũng sẽ không nói đâu, sau lưng ngài toàn là máu kìa, đại nhân, ngài nên đi nghỉ đi!”.

Tạ Lâm vẫn quỳ rất nghiêm chỉnh, tư thế không hề thay đổi, không từ chối cũng chẳng tiếp nhận, dường như..... dường như không hề nghe thấy, hoàn toàn không có cảm giác.

Lại Xương và Ủy Trì Chính đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự nghi hoặc, lo lắng, lúng túng trong mắt của đối phương.

Lẽ nào..... lẽ nào Tạ đại nhân vì đau quá mà mất đi tri giác rồi sao? Giờ ngài ấy cứ quỳ như vậy, là vì những ý niệm không biết gọi tên là gì đang chống đỡ cho ngài ấy ư?

Lại Xương nghiêng chặt răng, thấp giọng nói: “Đại nhân, đắc tội rồi.” Nói đoạn, ông ta tóm lấy bờ vai gầy yếu của Tạ Lâm, dùng lực lắc lắc vài cái, lớn tiếng gọi: “Đại nhân, ngài làm sao thế? Ngài mau tỉnh lại đi!”.

Tạ Lâm đứng đưng nhìn ông ta, đồng tử tối đen, không hề nhìn thấy mảy may bóng dáng của Lại Xương.

Trong lòng Lại Xương không ngừng lo lắng, nên càng lay hấn dữ dội hơn, “Đại nhân, ngài có thấy lời tiểu nhân nói không? Đại nhân!”.

“Đại nhân, ngài đừng dọa tiểu nhân, ngài đi nghỉ một lát đi.”

“Đại nhân, xin ngài hãy nói vài câu đi, đại nhân.....!” Lại Xương gào thét hồi lâu, nhưng không ngờ chưa nói được mấy câu, thì yết hầu đã như bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn ngào, không nói tiếp được.

Úy Trì Chính ở bên cạnh duỗi tay ra, đặt mu bàn tay lại gần trán Tạ Lâm.

Chỉ thấy mu bàn tay mát mát, lớp mồ hôi trên trán Tạ Lâm dính cả lên tay hấn, khiến hấn thấy hơi lạnh.

Từ lúc nào lại ra mồ hôi lạnh thế này, Úy Trì Chính đương nhiên là hiểu rất rõ. Ánh mặt trời gay gắt, sẽ không khiến Tạ Lâm đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy ánh mắt Tạ Lâm lạnh lẽo như đêm đen, trong lòng Úy Trì Chính rúng động, tay duỗi ra rồi, giống như chạm phải mãnh thú rắn độc, vội vàng rút trở lại. Cũng không dám chạm vào đối phương nữa.

Đây là gian thần sao? Hấn cũng làm được những chuyện như thế này ư?

Úy Trì Chính chỉ cảm thấy sâu thẳm trong trái tim mình, là một khoảng trống rỗng.

Lại Xương ở bên cạnh Úy Trì Chính đột nhiên đứng bật dậy, vội vàng sải bước đến trước cửa lớn, hoảng loạn nói: “Bệ hạ, bệ hạ, Thừa tướng ngài ấy.....” rồi định đập cửa, dường như ông ta đã quên mất rằng, ông ta còn

có thể đi từ cửa sau, hoặc nếu ông ta có bản lĩnh, từ cứ đường đường chính chính mà xộc thẳng vào, nhưng ông ta lại quên sạch bách, chỉ biết đập mạnh lên cửa, như thế không làm thế, thì trong lòng ông ta thấy bất an vậy.

Cửa mở ra vang lên một tiếng rất to, Minh Trọng Mưu lao ra, hàng mày kiếm hung hăng cau chặt cả lại, “Thừa tướng làm sao?”.

“Thừa tướng ngài ấy..... ngài ấy.....” Lại Xương thực sự rất hoảng sợ, vừa nãy ông ta bất chấp việc thất lễ, tóm chặt lấy vai của Tạ Lâm, tuy hình như không đúng chỗ bị thương nặng, nhưng cũng có máu tươi, nhuộm đỏ cả ngón tay ông ta. Máu đỏ như vậy, khiến cho vị thái giám tổng quan từng trải sự đời cũng không biết nên làm thế nào.

Minh Trọng Mưu không đợi ông ta nói cả câu hoàn chỉnh, bèn gạt ông ta sang một bên, đi tới trước mặt Tạ Lâm. Khuôn mặt đối phương đã trắng bệch, giống như có thể nhìn xuyên qua được, cặp mắt trong suốt như thể trống rỗng, khiến trái tim Minh Trọng Mưu, có một loại cảm giác hỗn loạn mà trước đây chưa từng có.

“Tạ Lâm, khanh làm sao vậy!?” Ánh mắt Minh Trọng Mưu gắt gao nhìn đăm đăm vào Tạ Lâm, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn, hấn liền kiên nhẫn cắn răng đợi phản ứng của Tạ Lâm.

Lại Xương chạy đến, hốt hoảng nói: “Bệ hạ, đại nhân ngài ấy..... đại nhân ngài ấy hình như vì đau đớn quá mức, nên không nghe thấy gì, tiểu nhân nói thế nào, ngài ấy cũng không đáp lại.”

Đúng vào lúc Úy Trì Chính cũng tưởng rằng Tạ Lâm sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, thì lại thấy trong con người đã rã ra của Tạ Lâm, lại một lần nữa tập trung lại. Hình bóng của Minh Trọng Mưu, hiện lên rõ ràng trong đồng tử của hắn.

“Bệ hạ,” Giọng nói của Tạ Lâm, do khát và mất sức, nên đã đạt đến mức độ thô khàn sạn, “Người đã ra rồi ư?”.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy hãn yếu ớt đến mức sắc mặt nhợt nhạt, không đành lòng nổi giận.

“Phải.” Hãn nói.

“Bệ hạ sẽ quay lại thượng triều, xử lý triều chính chứ?”.

Minh Trọng Mưu nghe giọng Tạ Lâm yếu ớt thô khàn, đột nhiên cảm thấy trong mắt mình, có thứ gì đó cứ quanh quẩn vẩn vít, có lẽ là hạt cát bay vào, rồi hãn nghe thấy bản thân mình nói: “..... Trẫm sẽ quay về.”

“Làm một đấng minh quân, khiến tất cả quần thần phải nể phục chứ?”.

“.....” Thời gian Minh Trọng Mưu trầm mặc kéo dài thêm đôi chút, nhưng vẫn nói, “Ừ.”

“Thương dân như con, coi trọng xã tắc, coi trọng dân tình, coi trọng giang sơn chứ?”.

“.....”

Tạ Lâm mỉm cười mỗi mệ, “Bệ hạ không cần phải quan tâm đến thần, thần biết, thần không phải là thần tử bệ hạ mong chờ. Nhưng,” Hãn nhìn khắp một lượt xung quanh, các vị đại thần văn võ của triều đình Đại Sở đều đang ở đây cả, “Bọn họ thì phải, trong số bọn họ, sẽ có người phải.”

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy cát lẫn vào trong mắt mình càng lúc càng nhiều, khiến cho mắt hãn càng trở nên mơ hồ, ẩm ướt hơn, nhưng dường như lại nhìn rõ một số việc, một số người, một số vật hơn, và cũng lại dường như một số việc, một số người, một số vật lại thật giả khó phân biệt hơn.

Cuối cùng hãn đáp: “Tạ Lâm, kim khẩu một khi đã mở, thì tuyệt đối không nói hai lời, khanh nghe cho kỹ đây.”

“Trẫm, hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, đứng đầu triều đình, chí hướng thủy chung giành cho ngàn vạn con dân của trẫm, bình chiến loạn, giải ưu phiền, để mọi người không phải chịu cảnh đói rét, khiến cả Đại Sở của trẫm, vững chắc như sắt như đồng, đám người trộm cắp vô lại, không có kẻ hở những nhiều, khiến giang sơn của trẫm, phát triển phồn vinh, ngàn đời ca tụng.”

“Trẫm của trước đây, nói được, lại không làm được, nhưng từ hôm nay trở đi,” hần nhìn vào đôi mắt Tạ Lâm, nói rành rọt từng chữ một, “Trẫm nói được, thì nhất định sẽ làm được.”

Tạ Lâm nhìn đăm đăm vào ánh mắt hần, dường như đang phân biệt xem hần có nói dối không, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tự mình nói với mình: “Tiên hoàng, người có nhìn thấy không? Con trai của người, đã trưởng thành rồi.”

Hần ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Bệ hạ, người thua rồi.”

Nói xong, dường như thứ gì đó giúp hần cầm cự đã tan biến, hoặc có thể vì cuối cùng đã giành được thắng lợi, khiến hần nhẹ nhõm. Sức lực toàn thân của Tạ Lâm cạn kiệt, thân thể nghiêng đi, ngã vào lòng Minh Trọng Mưu, hôn mê.

XXX

“Khi nào thì hần tỉnh?”.

Ngày Tạ Lâm bị ngất, Minh Trọng Mưu bất chấp hết cả lễ nghi, bế ngang hần lên, sai bước đến chiếc giường vừa bố trí trong Cẩm Tú cung lúc trước, đặt hần nằm sấp xuống, tránh động vào miệng vết thương trên lưng, đồng thời quát lớn: “Ngự y đâu! Lại Xương, đi tóm một tên ngự y tới đây!”.

Lại Xương xấp xấp ngựa ngựa chạy đi, Minh Trọng Mưu cúi người, đang muốn cởi áo của Tạ Lâm ra để xem vết thương, nhưng Úy Trì Chính đứng bên cạnh lại hơi cau mày, cảm thấy không ổn lắm, bèn ngăn lại: “Bệ hạ đừng vội, hay là đợi ngự y tới khám xem vết thương thế nào đã.”

Minh Trọng Mưu chạm tới phần cổ áo, định cởi ra.

Còn Lại Xương vừa mới ra khỏi Cẩm Tú cung, thì gặp ngay một người ăn vận như ngự y xách theo một cái hòm nhân nhả đi qua. “Là ngự y đúng không?”.

Gã ngự y gật gật đầu, “Phải phải phải? Lại Xương đại nhân, có bệnh nhân cần tiểu nhân khám sao?”.

Ông ta lập tức túm lấy ống tay áo gã đó, “Đương nhiên rồi, cứ đi theo ta khắc biết!” Nói xong, Lại Xương lôi luôn gã ngự y vào trong Cẩm Tú cung, đưa mắt về phía Tạ Lâm đang nằm trên giường, “Thừa tướng của bản triều, Tạ đại nhân, người mau qua xem bệnh cho ngài ấy đi, sau lưng ngài ấy bị thương.”

Gã ngự y bước vội đến, không khỏi kêu lên: “Vết thương gì đây thế này, sao nhiều máu thế,” Gã nhìn hoàng đế và một loạt các vị đại thần trong phòng, hàng mày tuấn tú nhíu lại, xua xua tay như thể xua ruồi, nhắc hòm thuốc lên mở ra, “Tiểu nhân phải xem bệnh, mời các vị ra ngoài trước.”

Có vị đại thần thấy gã bất kính với hoàng đế bệ hạ, liền nổi giận quát: “Thái độ gì vậy hả? Người người vừa đuổi ra ngoài chính là.....” chính là đương kim hoàng đế đấy!?

Minh Trọng Mưu cau mày, quay đầu lại nhìn ông ta, vị đại thần liền im bặt, mấy lời sau đó cũng không dám nói tiếp, bước lui xuống.

“Bất luận là người làm gì, nếu hấn thiếu mất một sợi tóc, nguy hiểm một mảy may, thì trăm sẽ chỉ hỏi tội một mình người thôi!”.

Gã nự y nheo nheo mắt, nhìn trường bào bằng lụa đen thêu chỉ vàng của Minh Trọng Mưu, khí độ oai phong, hoàn toàn không mù mờ như đám quần thần.

Gã nhếch miệng cười cười, “Đó là đương nhiên, xin bệ hạ cứ yên tâm.”

XXX

Gã này đã biết thân phận của bệ hạ, vậy mà vẫn bất kính thế.

Quần thần bị nhốt ở bên ngoài cánh cửa khóa, thì thầm to nhỏ.

Lại Xương định sai mấy tên thái giám khiêng ghế ra, để bệ hạ ngồi nghỉ tạm trong khi chờ đợi. Nhưng Minh Trọng Mưu lại cười lạnh, “Ngồi cái gì mà ngồi, Thừa tướng vẫn còn ở trong kia để người ta cứu chữa, vậy mà trẫm vẫn có thể ngồi đây nghỉ ngơi được ư?” Hăn vung tay áo, “Không ngồi!”.

Lại Xương đành phải tấp tễnh lui xuống.

Minh Trọng Mưu đứng ở trước cửa Cẩm Tú cung, ánh mắt gắt gao nhìn lên cánh cửa. Bất chợt nhớ đến khoảnh khắc Tạ Lâm ngẩng đầu lên mỉm cười, dùng chất giọng khàn sạn nói: “Bệ hạ, người thua rồi.”

Nụ cười ấy, hoàn toàn không giống nụ cười lạnh lùng khiến người ta toàn thân rét run lúc xưa, mà lại toát lên một cảm giác không biết nên nói thế nào.

Nụ cười của hăn trong khoảnh khắc ấy, không biết tại sao, lại khiến trái tim Minh Trọng ảm áp hăn lên.

Thì ra khi hăn thật sự nở nụ cười từ tận đáy lòng, lại trông như vậy.

Minh Trọng Mưu cứ như thể bị mê hoặc, đầu óc nghĩ ngợi miên man.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Gàn Đây Hơi Bị Phiền

Ngự y đứng bên giường, điều chỉnh ánh nến, cũng chẳng để ý tới chuyện bắt mạch, trước tiên việc cầm máu là quan trọng hơn cả. Hãn cắt phần tà áo dính đầy vết máu sau lưng Thừa tướng ra, vì máu đã khô, dính vào da thịt, nên gã ngự y chỉ còn cách từ từ cởi y phục của hãn ra.

Ánh nến đỏ rực, ánh lên da thịt sau lưng Thừa tướng, trắng nõn trong suốt như ngọc. Đã vậy vải băng bó quấn rất nhiều lớp, gần như quấn kín toàn bộ cơ thể hãn, dải băng trắng dính đầy máu do vết thương bị vỡ ra, đỏ từng mảng từng mảng. Hãn dùng kéo cắt ra từng chút từng chút một, băng vải được cắt hết xong, những vết thương nằm ngổn ngang trên cánh tay gầy mảnh, và tấm lưng của hãn hoàn toàn lộ ra.

Những vết thương này vốn dĩ đã sắp khỏi rồi, nhưng vì cái tính khí cương cường của Thừa tướng, nên đã khiến miệng vết thương bị vỡ ra.

Ngự y thở dài, lấy một bình thuốc từ trong hòm, rắc từng tí từng tí một lên miệng vết thương.

Thì ra vết thương trên lưng Thừa tướng đại nhân, là do mấy ngày trước đại nhân xin tự nhận phạt roi kiểm điểm lại bản thân mà ra, mười mấy roi quất xuống, đến Hầu tướng quân từng trái còn không chịu nổi, dưỡng thương hết nửa tháng mới thấy bình phục, huống hồ là.....

“Ngài ấy còn bị nhiễm phong hàn nữa,” gã ngự y sau khi xem mạch xong nói với Minh Trọng Mưu, “Vết thương nhiễm trùng mừng mủ, nhưng

lại không chịu nghỉ ngơi tử tế, chẳng trách mà hôn mê.”

Minh Trọng Mưu nhớ tới ngày hôm đó, trời đêm tối mờ ảo, ánh lửa vàng trong veo, không đủ để Minh Trọng Mưu nhìn ra sắc mặt Tạ Lâm đã trắng bệch từ lâu. Hắn chỉ cảm thấy phần hận và tức giận, và vô số những cảm xúc không tên quần quanh lồng ngực, vì thế mới làm sai nhiều việc như vậy.

Đêm ấy, Tạ Lâm nói xin bệ hạ ban roi, nhưng bệ hạ lại vì chuyện Hầu tướng quân từ quan về quê, nên quên luôn, Tạ Lâm đành tìm người, tự mình thực thi việc phạt roi, lúc hắn nói với Minh Trọng Mưu, Minh Trọng Mưu lại cho rằng hắn là gian thần, nói gì cũng không thể tin được, thậm chí còn đuổi hắn đi.

“Tối hôm đó, trẫm nhớ rõ lúc hắn đến, trời vẫn chưa mưa, lúc rời đi thì mới mưa.” Minh Trọng Mưu hỏi Lại Xương, “Đêm đó, hắn có mang theo ô không?”.

Lại Xương đáp: “Bẩm bệ hạ, tiểu nhân đã mang ô tới cho Thừa tướng đại nhân, nhưng hồi đầu ngài ấy không nhận, hình như là vì tâm trạng không được tốt lắm, cả người đều ướt đẫm.”

Chẳng trách, chỉ e là đêm đó đã nhiễm phong hàn.

Kết quả mình lại là người mang thêm phiền phức cho hắn, nói không lên triều là không lên triều, gã này miệng cứng, mà tính khí cũng cứng chả kém, kiên trì bắt mình thượng triều.

Đáng hận nhất là, mình còn nói, đại thần có chuyện gì thì đến tìm Thừa tướng, không được làm phiền trẫm.

Đúng là những lời nói của hôn quân.

Minh Trọng Mưu thở dài chán nản, “Để Thừa tướng đại nhân tạm thời nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì đợi thân thể khỏe rồi nói tiếp.”

Tạ Lâm nằm ở Cấm Tú cung được hai ngày, sau đó nói muốn xuất cung, trở về phủ Thừa tướng.

Chủ nhân cung Cấm Tú tuy là Sương phi, nhưng Sương phi vừa nhìn thấy mặt Tạ Lâm, trong lòng liền run rẩy, vì thế dút khoát mắt không thấy thì tâm sẽ tĩnh, Sương phi tự mình chọn một căn phòng nhỏ, cùng cung nữ và nha hoàn chen chúc trong căn phòng đó, khổ thân cho mấy nàng cung nữ ngủ cùng, hai đêm liền chong mắt thức cho đến sáng, cặp mắt đen sì chứa đầy trách móc.

Tạ Lâm biết bản thân không được hoan nghênh, hai ngày trước quả thực không thể nhúc nhích gì được, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, sang đến ngày thứ ba hẳn không thể chịu đựng được thêm, nói lời cáo từ với Sương phi.

Sương phi biết, Tạ Lâm là người có quyền thế nhất cả triều đình Đại Sở, ngay cả bệ hạ cũng phải nhượng lễ đến bảy phần, tính mạng quý giá như vàng, nhất cử nhất động, đều khiến toàn bộ cung đình Đại Sở này nhìn vào, nhân tiện, Cấm Tú cung, cũng được vinh hạnh hưởng ké rông đến nhà tôm này. Bệ hạ và các vị đại thần cứ cách hai ba ngày lại chạy tới đây.

Tạ Lâm nói muốn rời khỏi Cấm Tú cung quay về phủ Thừa tướng, đây là chuyện lớn, bản thân Sương phi hiểu rằng một mình mình không thể làm chủ được, liền vội vàng đi tìm hoàng đế, nói thế này rồi nói thế kia, khiến sắc mặt Minh Trọng Mưu tái đi, lao thẳng tới Cấm Tú cung, “Khanh rời khỏi đây rồi, không có ngự y chăm sóc, không có những vị thuốc tốt nhất của cả Đại Sở này, thương thế của khanh sẽ không chữa khỏi được đâu.”

Nhìn biểu cảm lo lắng không thể giấu nổi của Minh Trọng Mưu, Tạ Lâm không khỏi cảm thấy đôi phần kỳ lạ.

“Nếu bệ hạ đồng ý, thì thần có thể tạm thời dẫn theo ngự y về phủ Thừa tướng, ở gần tiện cho việc chăm sóc được không. Nếu nói về thuốc men, tuy phủ Thừa tướng không bằng được trong hoàng cung, nhưng một số loại, cũng vẫn có thể mua được, bệ hạ không cần phải lo lắng.”

“Trẫm đương nhiên không lo lắng.” Minh Trọng Mưu hít vào một hơi thật sâu, “Đã vậy, thì cứ quay về đi, cần gì, thì phái người mang thư vào cung tới gặp trẫm là được.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Lần tỉnh dưỡng này, lại mất đến hơn nửa tháng. Minh Trọng Mưu cũng không hề oán thán Tạ Lâm không màng đến chuyện chính sự như lúc trước nữa, vì đầu khổ sở làm việc, đồng tấu chương, triều chính tới tấp đổ ụp xuống đầu, Minh Trọng Mưu cũng chỉ biết nhẫn nhịn. Vừa nghĩ đến Tạ Lâm vẫn còn nằm dưỡng thương, thì bao nhiêu vất vả mệt nhọc, không hiểu sao đều có thể chịu đựng được hết.

Nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, Tạ Lâm không hề yêu cầu trong cung đưa tới bất cứ loại thuốc nào, Minh Trọng Mưu cũng bất lực, bèn tìm ngự y trong cung, kê ra những loại thuốc dùng khi thương hàn và khi vết thương bị viêm, hoặc những đơn thuốc dưỡng khí bổ máu, bảo người đi mua, đặc biệt là toàn mua những món rất đắt tiền rồi mang tới phủ Thừa tướng.

Nhưng Tạ Lâm không tạ ơn cũng chẳng cự tuyệt, Minh Trọng Mưu cũng không biết hẳn đã nhận hay đã từ chối, vì thế ngoài trừ mệt mỏi về chuyện triều chính ra, thì lại càng thêm phiền não về nhiều chuyện khác nữa.

XXX

“Muội làm thế này có đáng không?” Ngự y mang theo từ trong cung về phủ Thừa tướng đi qua đi lại, thở dài, “Tạ bá phụ và tạ huynh đệ, nhìn thấy muội thế này, cũng không vui vẻ gì đâu.”

Tạ Lâm nằm trên giường, hơi nghiêng người, hờ hững nói: “Lạc Thạch Thiên, huynh nên quay về cung đi, phủ Thừa tướng không cần huynh.”

Sắc mặt Lạc Thạch Thiên tái đi, sải bước lại gần, “Tạ Linh Nhi, muội đang đuổi ta đi sao?”.

Tạ Lâm lật người, mặt đối diện với bức tường, “Tạ Linh Nhi? Đây là tên của muội muội ta, và ta là huynh trưởng của muội ấy, muội ấy đã chết từ lâu rồi.”

Chết trong trận lũ lụt năm đó, cha mẹ anh em, trong cái năm Tạ Lâm đỗ Thám hoa đó, tất cả đã chết hết rồi, không còn người thân, không còn bạn bè, không còn người thương nữa.

Ngay cả bản thân là ai, cũng chẳng thể tỉnh táo mà ý thức được cho rõ ràng.

Tạ Lâm nhắm mắt lại, không để ý đến gã nữa.

Lạc Thạch Thiên nghe thấy những lời này, tức đến nỗi muốn chết luôn đi cho xong, “Tạ Linh Nhi muội giỏi lắm, thế nhưng ta và muội vẫn còn có hôn ước đấy! Muội trốn ta như vậy, rồi xem nếu ta còn quan tâm đến muội nữa, thì ta mang họ của muội!”, Mặc Nhi ở bên ngoài cửa bê bát thuốc nóng hôi hổi vội vàng bước vào, nhìn thấy Lạc Thạch Thiên, ánh mắt tuy rằng lóe lên lửa giận, nhưng con người lại sáng rõ, nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, đưa mặt sát lại càng lúc càng gần, gần như dính sát vào Tạ Lâm.

Mặc Nhi liền hét toáng lên, đặt thuốc sang một bên, túm lấy cổ áo Lạc Thạch Thiên lôi ra ngoài.

“Này này, cô làm gì vậy!” Lạc Thạch Thiên định ghé sát lại gần khuôn mặt của Tạ Lâm, để xem thử xem rốt cuộc có phải là khuôn mặt đáng ghét thềm đòn của nàng không, nhưng lại bị một người túm cổ lôi đi.

Sức lực của tiểu cô nương này cũng chẳng phải dạng vừa, lôi thẳng hăn ra ngoài, khiến hăn không có cả cơ hội mở miệng ra để cự tuyệt. “Đại cô nương đang muốn động chân động tay đấy à,” Mặc Nhi vừa lỏng tay, thì Lạc Thạch Thiên đã vội vàng vỗ ngực, hồi phục lại trái tim đang đập thình thịch của mình, chỉnh trang lại cổ áo và đầu tóc, ho khan hai tiếng, nghiêm sắc mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, hành vi lôi lôi kéo kéo này, còn ra thể thống gì nữa?” Khuôn mặt hăn trong nháy mắt méo xệch, “Mặc Nhi cô nương, cô đúng thật là không biết xấu hổ.”

“Ngài cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, không ra thể thống gì cơ à,” cặp mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng của Mặc Nhi ươn ướt, giống như muốn bật khóc, “Ngài vừa làm gì đại nhân hả? Sán lại gần như thế! Đại nhân rõ ràng là.....” Nàng khựng lại, dậm dậm chân, “Ngài như vậy là hại đại nhân đấy.”

Lạc Thạch Thiên hừ một tiếng, hóa ra trong cái phủ Thừa tướng này, cũng có rất nhiều người biết thân phận của Tạ Lâm, lại đưa ánh mắt nhìn về phía trong phòng, Thục Hà dẫn hăn đến chữa bệnh cho Tạ Lâm là thế, Mặc Nhi cũng vậy. Hăn chỉ vào cửa nói, “Đây là tân nương chưa kịp gả vào nhà của ta, ta nghĩ gì thì sẽ nghĩ cái đấy, muốn nói gì thì sẽ nói cái đấy, muốn làm gì thì sẽ làm cái đấy,” hăn chỉ chỉ vào ngực mình, “Ta, có lý do!”.

“Nhưng..... nhưng dù sao hai người cũng không thể thành thân được,” Mặc Nhi bị ai nhìn hăn, dáng vẻ như chực khóc đến nơi, khiến người ta nảy sinh thương cảm, “Lạc đại nhân, ngài không thể buông tha cho gia sao?”.

Một câu nói này, khiến Lạc Thạch Thiên chết sững, lời nói vốn dĩ có lý, nhưng hăn lại chẳng thể mở miệng nói tiếp được.

Mười năm trước, vào một ngày mùa hạ, ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết rất chiều lòng người, dân trong một sơn thôn đoán rằng sắp có điềm lành,

trong lòng rất vui sướng, năm nay nhất định sẽ mùa màng bội thu, gặp nhiều may mắn.

Có một người dân vô cùng trung hậu sống trong sơn thôn, họ Tạ, sinh được một cặp nam nữ. Con trai giỏi đọc sách, có dáng vẻ của một người tri thức, nhất định tương lai sẽ đỗ đạt công danh, rạng rỡ tổ tông, chỉ cần thi đỗ vinh quy bái tổ, Tạ gia nhất định sẽ phát đạt. Cô em gái xinh đẹp dễ thương, giỏi nữ công gia chánh, giúp Tạ mẫu lo toan quán xuyến gia đình, cũng rất thông minh đảm đang.

Người trong thôn ngoài thôn, có rất nhiều trai gái tranh nhau đến cầu hôn nhà bọn họ. Kim liên tam thốn của bà mỗi, hầu như xếp hàng dài từ thôn đông sang thôn tây, người nào người nấy thiếu chút nữa là đập sập cửa nhà họ Tạ đến nơi.

(Kim Liên tam thốn còn có nghĩa là gót sen ba tấc. Để có được gót sen ba tấc này người phụ nữ phải bó chân khi mới chỉ là một bé gái 2 – 5 tuổi, và phải trải qua những cơn đau đớn, thậm chí dẫn đến hoại tử và tử vong. Việc bó chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới, Đây là một hủ tục dã man, hành xác phụ nữ trong thời phong kiến.)

Những người đến cầu hôn cô con gái, tướng mạo thanh tú, gia cảnh giàu có, anh tuấn khí độ, loại nào cũng có, nhưng nàng ta lại không chọn họ, mà lại chọn ngay anh chàng Lạc Thạch Thiên, con trai duy nhất của Lạc gia, một gia tộc nhiều đời theo nghề y, và cùng đính ước với nhà người ta.

Mọi người trong thôn thờ dài tiếc nuối, tuy nói là trai tài gái sắc, nhưng Lạc Thạch Thiên là người không có bản lĩnh cũng chẳng thực tế, con gái của Tạ gả qua đó, e là sẽ phải chịu khổ rồi.

Nhưng con gái của Tạ gia nghe xong, chỉ cười cười đáp, “Lạc Thạch Thiên này, có phúc tướng, đầu óc cũng thông minh hẳn tiệp, tương lai không biết chừng bản thân còn phải dựa vào huynh ấy cũng nên.”

Lạc Thạch Thiên vốn dĩ vẫn chưa đồng ý với mối hôn sự này, nhưng nghe thấy những lời ấy, lập tức nhún nhường đi nhiều, cũng cân nhắc về việc tìm hiểu nàng dâu tương lai của bản thân nhiều hơn.

Rất nhanh đã định xong ngày, lời của người làm mai, lệnh của cha mẹ, bà mỗi tìm ngày lành tháng tốt, cho hai nhà Lạc Tạ kết thông gia, ngày con gái của Tạ gia gả đi, cũng sắp đến rồi. Trước hôm cưới, nghe nói con trai của Tạ gia thi đỗ Tiến sĩ, rạng danh gia đình, tuy Lạc Thạch Thiên nhìn thấy mặt mày huynh đệ Tạ gia có chút phiến muộn, không giống với dáng vẻ sung sướng tốt cùng của người vừa thi đỗ Tiến sĩ, nhưng lại nghĩ Tạ huynh đệ sắp phải gả muội muội đi, cảm thấy có chút buồn bã cũng là chuyện rất bình thường.

Tuy rằng đã rất lâu không được nhìn thấy tân nương chưa cưới của mình, nhưng lại nghe nhạc phụ nhạc mẫu tương lai nói rằng, trước khi cô nương nhà người ta thành thân, không thể gặp tân lang tương lai, nên nàng ấy đóng cửa ở trong phòng thêu áo cưới, còn an ủi hẳn đừng nóng vội.

Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ đợi tân nương bước lên kiệu hoa nữa thôi.

Không ngờ lại xảy ra biến cố.

Trận lụt ấy, đã chôn vùi tất cả. Vui vẻ, đau khổ, bi ai, sung sướng, toàn bộ đều biến mất.

Con gái của Tạ gia nói rất đúng, Lạc Thạch Thiên là người có phúc, hẳn không chết, và trở thành người may mắn sống sót sau biến cố đó.

Có điều, hãn đã tưởng rằng, mình là người duy nhất may mắn sống sót.

Nhưng đến khi hãn biết, Thừa tướng nổi tiếng khắp thiên hạ, có tên giống với con trai của Tạ gia, thì hãn quyết định tìm cơ hội tiến cung xem thử thế nào.

Đối với một gia tộc nhiều đời theo nghề y, bản thân Lạc Thạch Thiên cũng học được không ít y thuật mà nói, đây không phải chuyện gì khó. Hãn thuận lợi trở thành ngự y, hơn thế còn nhìn thấy tên Thừa tướng gian xảo nổi danh khắp Đại Sở.

Và vì thế đã hiểu ra chân tướng bị chôn vùi suốt bảy tám năm trước.

Thật nực cười, hãn còn tưởng rằng, con gái của Tạ gia thật sự trước ngày cưới không được gặp mặt hôn phu tương lai, nên ở trong khuê phòng đóng cửa thêu áo cưới. Hãn cũng lấy làm kỳ lạ, tại sao rõ ràng vẫn thường xuyên gặp mặt huynh đệ của Tạ gia, vậy thì rốt cuộc hãn lấy đâu ra thời gian để lên kinh ứng thi, đỗ Tiến sĩ?

Thì ra người đi thi, không phải là cậu con trai giỏi đọc sách có học thức của Tạ gia, mà lại là cô con gái thỉnh thoảng được huynh trưởng dạy dỗ, thông minh sáng dạ kia.

Kể từ trận lụt năm đó, cho đến tận bây giờ, đã tròn mười năm rồi.

Mười năm quá dài, sớm đã cảnh còn người mất.

Cho dù trong lòng vẫn muốn nổi lại quá khứ để đi tiếp, nhưng vật đổi sao dời, không thể quay đầu lại được nữa.

Nhưng bất luận có ra sao, Lạc Thạch Thiên cũng đã dựa vào y thuật từ bàn tay đẹp đẽ của mình, trở thành ngự y trong cung. Sở hữu bản lĩnh nhất nhì thiên hạ, trên có thiên hạ chí tôn, dưới có văn võ bá quan, không ai có

thể tách rời khỏi bàn tay y thuật đẹp đẽ của gã. Đặc biệt là Thừa tướng đại nhân quyền khuynh triều dã, trong giờ khắc này, càng cần hơn gấp bội.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Người Là Đoàn Tụ Hả?

“Gia, uống thuốc trước đã.” Mặc Nhi bưng bát thuốc trên tay, đi tới trước giường của Tạ Lâm, hơi cúi thắt ửng xuống, giống như là sợ làm đổi phương giật mình, dịu dàng nói.

Tạ Lâm khẽ “Ừ” một tiếng, quay người lại, chống tay ngồi dậy. Mái tóc dài đen bóng như mực nương theo cần cổ gầy mảnh từ đầu vai xõa tung xuống, nhẹ rủ ở hai bên sườn má.

“..... Đại nhân,” Mặc Nhi nhìn Tạ Lâm uống thuốc, nuốt nuốt nước bọt, không nhịn được cố lấy một hơi dũng khí, khẽ khàng nói, “Ta cũng cảm thấy, Lạc đại nhân nói rất đúng, người trong triều quá đông, việc cũng quá nhiều, Gia không biết, ta và Thục Hà, Khởi La, nghe được chuyện người vì bị phạt roi mà tí ngất, tim suýt chút nữa là ngừng đập rồi, liều mạng hỏi thăm tình hình của Gia, may mà sau hai ngày người quay trở về phủ Thừa tướng, trông vẫn rất có tinh thần, mới khiến bọn ta thở phào nhẹ nhõm.”

“Đại nhân, người, sau này người đừng dọa bọn ta như vậy nữa.” Mặc Nhi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hoảng sợ vẫn chưa bình tĩnh lại được, “Đáng sợ lắm đấy.”

Tạ Lâm uống cạn sạch chỗ thuốc trong bát, sau đó đưa trả lại cho Mặc Nhi, “Có gì dọa người đâu, ta tự biết chừng mực.”

Mặc Nhi dẫu cái miệng nhỏ lên, “Chùng mực gì chứ? Linh roi bị thương rồi quỳ suốt hai ngày để khuyên tên hôn quân đó mà cũng gọi là có chùng mực sao?” Nàng thở dài, “Vị trí Thừa tướng này ngồi thấy tốt đến thế sao? Mặc Nhi chẳng thể nhìn ra được. Mặc Nhi chỉ cảm thấy, Gia rất khổ thôi.”

“May mà đây vẫn còn là trong phủ, nếu là ở bên ngoài, nói năng lung tung như nàng, sớm bị người ta cắt lưỡi chặt đầu từ lâu rồi,” Tạ Lâm chui trở lại trong chăn, chỉ để lại mái tóc bên ngoài, xoa tung trên gối, “Nàng đừng để bị ảnh hưởng bởi cái tên Lạc Thạch Thiên đó, hắn cũng không tồi đâu, nhưng đáng tiếc bản tính lại không trầm ổn, trước đây những người lớn tuổi ở quê cũ của ta đã không ít lần phê bình, đợi lúc nào đó hắn nói mấy câu suy đoán ấy, thì nàng hãy nói lại với hắn.”

“Không trầm ổn?” Một người từ ngoài cửa trượt chui vào trong phòng, “Sao ta lại không trầm ổn? Suy đoán của ta rất chính xác!” Khuôn mặt Lạc Thạch Thiên nhăn nhó đi vào, “Đừng tưởng rằng nàng là dâu chưa gả qua cửa của ta mà có thể nói năng lung tung nhé.”

Tạ Lâm thực sự vô cùng hối hận vì mình vẫn còn quan tâm đến hắn, bèn nói với Mặc Nhi, “Ta nghỉ ngơi một lát, nàng dẫn Lạc đại nhân ra ngoài đi.”

“Này!” Lạc Thạch Thiên đang định nói, thì lại bị Mặc Nhi kéo đi.

“Được rồi Lạc đại nhân, ngài cũng nghỉ ngơi một lát đi, nói nhiều như vậy ngài không thấy mệt sao.” Nói đoạn, không chờ Lạc Thạch Thiên còn đang ú ớ, Mặc Nhi cô nương khỏe mạnh đã lôi gã ra ngoài.

“Này sao cô lại cứ lôi lôi kéo kéo vậy, cô không biết cứ lôi lôi kéo kéo như vậy thì sau này sẽ không tìm được người đàn ông nào để gả sao.....”

“Ta tìm được người đàn ông nào để gả hay không không cần ngài quan tâm, đại nhân ngài đi ra đi, ngài thật sự phiền phức quá đấy.”

Cá tính của Mặc Nhi cứng mềm không ăn, đường muối không ngấm khiến Lạc Thạch Thiên khó lòng đối phó. Thật đúng là chủ tử sao thì người trong nhà của hắn vậy. “Tạ Linh Nhi nàng đừng có ý thế lớn hơn ta một tuổi mà cậy già lên mặt, nàng vẫn còn cần ta trị thương nữa đấy.” Chưa nói xong hai câu, Mặc Nhi đã đẩy hắn ra khỏi cửa, thiếu chút nữa là ngã lộn cổ, liền lắc đầu, vươn cổ hướng về phía cửa lớn hét to: “Người của phủ Thừa tướng, đều là những người không hiểu lòng tốt của người khác.....” giọng nói rất to, khiến toàn bộ phủ Thừa tướng đều có thể nghe thấy.

“Được rồi được rồi, giả vờ mà cứ như thật ý.” Mặc Nhi vội vàng bịt chặt lỗ tai, chun chun mũi, thì thầm hỏi: “Ta hỏi ngài, vết thương của Gia thế nào rồi?”.

Lạc Thạch Thiên hừ một tiếng, cố ý cúi đầu, khẽ khàng thì thầm to nhỏ với nàng: “Chỉ cần nàng ấy đừng giày vò như thế nữa, ta bảo đảm thân thể của nàng ấy khỏe mạnh.”

Mặc Nhi ngẩn người, không thể bình tĩnh nổi.

Hồi lâu, Mặc Nhi mới giống như hạ quyết tâm nói: “Nếu như..... nếu như nói giờ, ngài vẫn còn muốn lấy nàng ấy thì sao?” Nàng cố lấy dũng khí, “Ta..... ta biết, khoảng cách giữa hai người..... đã hơn mười năm rồi, rất nhiều chuyện đã không còn như xưa, nhưng gái thì chưa chồng, ngài cũng..... ngài cũng chưa thấy thích ai cả, chi bằng..... chi bằng.....”

“Chi bằng sao?” Lạc Thạch Thiên nhếch miệng cười, vẻ mặt vốn dĩ rất ưà nhìn, giờ có chút châm biếm, “Cô muốn nói, hai người chúng ta nam chưa lấy vợ nữ chưa gả chồng, chi bằng đoàn tụ xây lại mộng đẹp năm xưa, cặp lại thành đôi, hòa hợp trăm năm hả?”.

Mặc Nhi khó nhọc mở miệng: “Thế nào? Không được sao?”.

Lạc Thạch Thiên thở dài, “Cô cũng biết, đây chỉ là cặp lại thôi, chỉ e khó mà hòa hợp trăm năm được. Nếu như hai người bọn ta có thể thành

đôi, thì từ hai năm trước lúc bọn ta gặp lại nhau đã thành rồi, chẳng đợi đến ngày hôm nay.”

Huống hồ, cho dù bản thân có muốn, nhưng người bên trong cánh cửa đó, liệu có muốn không?

Hai năm trước, lúc Lạc Thạch Thiên gặp lại cố nhân, quả thực không thể nhận ra được con gái của Tạ gia năm đó, lại có dáng vẻ oai hùng hiên ngang, tuấn tú nho nhã như hiện giờ, đường nét thanh mảnh, ánh mắt đậm mạc, nói năng cơ trí, lòng dạ thâm sâu khó dò. Nàng biến thành cô nương chưa bước khỏi lầu son, lòng mang theo bóng dáng tình lang trong mộng.

Ngoại trừ việc mang thân phận gian thần.

Hôm đó, Lạc Thạch Thiên quyết định, mình sẽ trở thành cánh tay đắc lực của vị Thừa tướng gian xảo mà người đời thường gọi này, che giấu thân phận cho nàng, trở thành tai mắt giám sát thiên hạ chí tôn và các vị đại thần cho nàng. Ẩn mình suốt hai năm, quả nhiên phát huy tác dụng. Hắn đã thành công che giấu thân phận con gái cho Tạ Lâm, thậm chí trị cả thương cho nàng.

Trong trí nhớ mơ hồ, dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, làn da trắng nõn gần như trong suốt, như thể lấp lánh ánh sáng, lúc ngón tay bôi thuốc, cảm nhận được xúc cảm mềm mịn như tơ lụa. Bất kể là hắn đã từng khám cho vô số cơ thể người bệnh, nam nữ đều có cả, nhưng chỉ có duy nhất một mình nàng, là hắn không dám nhìn, lại càng không dám nghĩ ngợi gì.

Sau một lần trị thương chấn bệnh, Lạc Thạch Thiên không tìm được mở miệng trêu tức, mà thực ra là thăm dò phản ứng của Tạ Lâm: “Cũng may ta chỉ là một đại phu, nếu là người đàn ông khác nhìn thấy chút xíu da thịt của nàng thôi, thì đã phải chịu trách nhiệm rồi!” Hắn vỗ vỗ ngực, giọng điệu kinh hoàng, “Nàng sẽ không bắt ta phải chịu trách nhiệm đấy chứ?”.

“Chịu trách nhiệm?” Tạ Lâm buộc vạt áo trong lại cẩn thận, khoác áo ngoài, nghe thấy câu này, giống như thấy rất thú vị, nghiêng đầu liếc nhìn hẳn một lượt từ đầu tới chân, “Người là đoạn tụ hả?”.

Cho dù Lạc Thạch Thiên là người hỏi trước, cũng từng nghĩ đến trăm ngàn đáp án Tạ Lâm có thể đưa ra, nhưng không ngờ câu trả lời lại thế này, không nhịn được khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi.

Cô nàng này thực sự là nam hả?

Vì vậy hôm nay Mặc Nhi hỏi câu này, Lạc Thạch Thiên cũng đáp: “Mười năm trước, nàng ấy cũng có thể coi là yêu kiều đáng yêu, lại vừa thông minh vừa xinh đẹp, các bà mỗi đều nói nàng ấy bên ngoài thanh tú bên trong trí tuệ, trong thành trên huyện dưới quê, người muốn lấy nàng ấy, rất nhiều, nhưng Tạ Lâm của hôm nay.....” Lạc Thạch Thiên không biết đang nghĩ gì, lông mày nhíu chặt, “Nam tử nào dám lấy nàng ấy chứ? Không bị dọa cho bỏ chạy mới là lạ!”.

Nói như vậy tức là tên đó phải thực sự là người có dũng có mưu, có gan có dạ, thì mới dám nảy ra ý định hạ gục cô nàng. Nếu như bị Tạ Lâm biết được, còn không bị nàng đập chết ngay tức khắc sao?

Mặc Nhi nghe Lạc Thạch Thiên nói như vậy, nghĩ đến Gia của mình, tính tình lạnh lùng cứng rắn như vậy, ngoại trừ việc nước ra, ngoài trừ giang sơn xã tắc ra, thì không đặt ai vào trong mắt, không để tâm tới bất cứ thứ gì khác. Dần dần, ánh mắt vốn dĩ còn mang theo chút hi vọng mong manh của Mặc Nhi, không tìm được âm đạm hẳn đi.

XXX

Sáng sớm tinh mơ, Minh Trọng Mưu thượng triều như thường lệ. Ngồi trên ngai vàng, nhìn xuống dưới, lúc các thần tử vây quanh, vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện ra một người đứng ngay hàng đầu tiên, nửa tháng nay không gặp, được tỉnh dưỡng nên sắc mặt hồng hào, phong độ hiên

ngang, vẫn mang dáng vẻ tuấn tú ngày nào. Minh Trọng Mưu vô cùng vui mừng, “Tạ khanh hồi triều, thật là đáng vui đáng mừng, không biết thân thể còn chỗ nào không khỏe không?”.

Hoàng đế bệ hạ của triều đình Đại Sở thượng triều, việc đầu tiên là quan tâm đến thân thể của thần tử, trong sử sách có thể gọi là độc nhất vô nhị, Tạ Lâm có thể coi là độc hưởng ân sủng.

Nhưng khiến bệ hạ hồi triều, lại không hề độc chiếm đại quyền, thì công đầu vốn thuộc về Tạ Lâm. Vì thế dù trong lòng quần thần có nghĩ sao đi nữa, cũng đành phải nén lại trong bụng.

“Bẩm bệ hạ, thân không sao, tạ ơn bệ hạ quan tâm.”

Tạ Lâm trả lời rất đơn giản, không nhiều cũng không ít, trả lời rồi, cũng tạ ơn long ân rồi, có thể nói là hoàn mỹ không chút khiếm khuyết, hoàn hảo không tỳ vết.

Nhưng quá hoàn chỉnh quá hoàn mỹ, lại khiến Minh Trọng Mưu cứ có cảm giác hình như thiếu một thứ gì đó, “Không sao thì trầm yên tâm rồi.”

“Tạ khanh quay lại rất đúng lúc, việc khoa cử ba năm một lần, cũng sắp đến rồi,” Hãn nhìn quần thần khắp xung quanh, chậm rãi nói: “Từ khi khai quốc tới nay, triều đình Đại Sở ta luôn rất coi trọng vấn đề khoa cử, các khanh ở trước mặt trẫm đây, mười người thì có tám chín là bậc trí giả xuất thân từ tầng lớp nhân gian tiến cử mà ra, chuyện khoa cử, liên quan đến xã tắc, những người thi đỗ cử nhân tiến sĩ, đều sẽ trở thành đồng liêu với mọi người, hi vọng các khanh không coi nhẹ việc này, chuẩn bị lên kế hoạch, đề không nhất thiết phải quá khó, cũng không được quá đơn giản, ra đề xong, hãy đưa cho trẫm xem qua một lượt trước.”

“Bệ hạ anh minh.” Quần thần cúi đầu, riêng Tạ Lâm vẫn ngẩng cao đầu không cúi.

Tạ Lâm riêng mình một ngọn cờ, Minh Trọng Mưu cũng coi như không nhìn thấy, lại nói tiếp: “Năm nay, chủ khảo của cuộc thi, các khanh nghĩ ai là thích hợp?”.

Quần thần không ngờ lại hỏi đến chuyện này, quay ra nhìn nhau một lúc lâu, sau đó có một người lớn tiếng nói: “Thần cho rằng, Lại bộ Thượng thư Sử Khánh, cương trực thẳng thắn, công bằng nghiêm minh, tiến sĩ nhị giáp Vĩnh Lưu năm thứ hai, là người thích hợp.”

Sử Khánh nghe xong, liền vuốt râu, cười nói: “Ngược lại thần cho rằng, Lễ bộ Thượng thư Trương Dự học thức uyên thâm, lời lẽ văn chương xuất sắc, biên phú hạ bút thành văn, làm chủ khảo là vô cùng thích hợp.”

(Biên phú hay còn được gọi là Bài phú, phú theo nghĩa đen chủ yếu là thể văn tả cảnh, nhưng từ cái ý chính tả ngoại cảnh, một bài phú thường liên kết với nội tâm để tả tình.)

Người được Sử Khánh tiến cử mỉm cười, con người này lễ số chu toàn, xưa nay luôn cho rằng người phải biết lễ, phép lịch sự là không thể bỏ, đương nhiên cung tay trả lễ, đó chính là Lễ bộ Thượng thư Trương Dự.

Lại có người nữa tiến cử nói: “Hộ bộ Thị lang Tả Minh, luôn coi trọng xã tắc, phản đối lao dịch, là trụ cột của nước nhà, chọn ngài ấy, là thích hợp hơn cả.”

Lại có người có ý kiến: “Nếu là Hộ bộ Thị lang Tả Minh, thì thần cảm thấy chi bằng tiến cử chủ sự Hộ bộ Hồ Du, hiểu rõ thời thế, thấu tình đạt lý, sáng suốt vừa cương vừa nhu, làm chủ khảo, là vô cùng thích hợp.”

Quần thần mỗi người một ý, nhưng lại không nhìn ra được sắc mặt của Minh Trọng Mưu, hần chỉ ngồi ở đó, không tỏ thái độ gì, cũng không đập bàn xô ghế. Quần thần không cảm thấy gì, chỉ lo tiến cử nhân tuyển theo cảm nhận cá nhân.

Không biết đã qua bao lâu, khi mặt trời đã lên cao, mặc cho mọi người đã tiến cử vô số những nhân tuyển đức cao vọng trọng, nhân tài xuất chúng, người ngồi trên ngai vàng kia, vẫn trầm mặc không nói gì, có cảm giác như đang mơ màng muốn ngủ. Các đại thần trụ cột của triều đình Đại Sở, không hiểu suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ, ngay cả Lại Xương đang đứng bên cạnh cũng thấy lo thay cho họ.

Lại qua thêm một lúc nữa, Minh Trọng Mưu đã có chút mất kiên nhẫn, chậm rãi nói: “Từ đây đến lúc khoa cử vẫn còn thời gian, các khanh cứ cẩn thận lựa chọn tiến cử, trẫm sẽ không để tâm đến việc này nữa.....”

Đang nói, thì nghe thấy Úy Trì Chính lớn tiếng hô: “Thần có một nhân tuyển, muốn tiến cử cho thánh thượng.”

Minh Trọng Mưu không vì Úy Trì Chính cắt ngang lời mình mà thấy không vui. Hắn trầm giọng đáp: “Nói.”

“Thần tiến cử, nhất giáp đệ tam năm Vĩnh Lưu, thám hoa học thức uyên bác, hiện giờ đang là Thừa tướng của Vạn Triệu,” Úy Trì Chính nhấn mạnh từng chữ, “Tạ, Lâm!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bỏ Lễ

“Thần tiến cử, nhất giáp đệ tam năm Vĩnh Lưu, thám hoa học thức uyên bác, hiện giờ đang là Thừa tướng của Vạn Triệu,” Úy Trì Chính nhấn mạnh từng chữ, “Tạ, Lâm!”.

Hai chữ này vừa thốt ra khỏi miệng, mọi người đều ồ lên xôn xao. “Úy Trì đại nhân, thế này.....”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu cười khẽ, “Nói tiếp đi.”

“Thừa tướng đại nhân là nguyên lão ba triều, là trụ cột của quốc gia, danh vọng đều đủ cả, thêm vào đó lại là thám hoa lang năm Vĩnh Lưu, tài học đương nhiên là không hề thấp, nếu làm quan chủ khảo, thần cho rằng, Thừa tướng đại nhân đủ sức đảm nhiệm.”

“Nhưng Úy Trì đại nhân,” có một vị đại thần do dự nói, “Cái lý này không hợp lắm.”

Úy Trì Chính ngạc nhiên hỏi: “Cái lý này không hợp lắm nghĩa là sao?”.

“Cái này.....” Vị đại thần đó liếc nhìn Tạ Lâm vẫn đang đứng yên một bên, sắc mặt đỏ bừng, mồm mấp máy hồi lâu, nhưng vẫn không dám nói ra những lời phản bác.

Thật ra trong lòng quần thần đều thừa hiểu, thanh danh ở bên ngoài của Tạ Lâm, hoàn toàn chẳng tốt đẹp gì, cái gì mà trụ cột của quốc gia chứ, nói thì dễ nghe vậy, chứ hành vi lộng quyền đó, sớm đã coi thường tất cả trên dưới khắp triều rồi, nếu như làm chủ khảo, chỉ e những quần thần tự cho mình là thanh cao toàn thiên hạ này khó mà vui vẻ phục tùng được. Hơn nữa tính tình của Tạ Lâm vừa hãm vừa bướng lại cộng thêm cái thói thù dai, khiến quần thần có lời khó nói, lại không dám mở miệng, chỉ biết mắng thầm trong lòng đồ gian thần, đồ gian thần cỡ chục lần, và đương nhiên là khó lòng tán đồng việc Tạ Lâm làm chủ khảo.

Úy Trì Chính nói: “Thần biết suy nghĩ của các vị đại thần, nhưng nửa tháng trước, Thừa tướng quỳ đến cảm động cả trời đất, hoàn toàn là vì bệ hạ, thể hiện được tấm lòng trung thành, thần cho rằng, nếu để Thừa tướng làm chủ khảo, chắc chắn sẽ tuyển chọn được càng nhiều trung, lương thần cho triều đình Đại Sở ta.”

Quần thần nghe mấy lời này, không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn. Thừa tướng đã không quỳ thì thôi, quỳ một phát là kinh người ngay. Nửa tháng nay, bệ hạ đã ít phàn nàn hơn, nghị sự nhiều hơn, bệ hạ không thượng triều không quan tâm đến triều chính, Thừa tướng lên triều ba ngày rồi quỳ suốt hai ngày hai đêm không muốn lo toan sự vụ mà thực ra có cũng không lo toan nổi, công việc tích lại nhiều như núi. Sau khi bệ hạ hồi triều, chẳng nói câu nào, vùi đầu chăm chỉ làm việc. Hiện giờ tấu chương xếp đầy trong ngự thư phòng đã dần dần giảm đi, quần thần vô cùng vui mừng, cũng có chút cảm khái kỳ lạ đối với vị gian thần đang trong quãng thời gian tĩnh dưỡng kia.

Có lẽ Tạ Lâm không phải thật sự là một gian thần, mà là một trung thần lương tướng? Chỉ là quyền lực thiên đế ban cho Tạ Lâm quá lớn, nên khiến hãn nhĩn “giống” một gian thần chẳng?

Quần thần chìm sâu vào suy tư.

Minh Trọng Mưu bật cười ha hả, “Những lời Ủy Trì Chính nói, rất hợp với ý trẫm, trẫm cũng đang có ý định này,” hần ngừng lại một lúc, nghiêm mặt nói: “Tạ Lâm thân là thái phó của thái tử, là thầy giáo của trẫm, trẫm đương nhiên là hiểu rất rõ tài học nông sâu. Trẫm có thể nói, nếu Tạ Khanh không có tư cách làm chủ khảo khoa cử lần này, thì chức vị ái khanh ở đây, cũng không ai có đủ tư cách.”

Mọi người xấu hổ, quỳ xuống khấu đầu: “Bệ hạ anh minh.”

Quần thần đang quỳ dập đầu sát đất, còn chưa kịp đứng dậy, thì đã nghe giọng nói lạnh lẽo của Tạ Lâm: “Thần tử chối.”

Mọi người ngây ra, làm chủ khảo khoa cử, một, có thể coi là biểu hiện cho sự ân sủng của thánh thượng, hai, có thể gọi là tài học trên cơ hần mọi người, nay bệ hạ đích thân tặng chức chủ khảo đó vào tay Tạ Lâm, có thể nói là một chiếc bánh nướng lớn từ trên trời xuống, nếu là người thường chỉ sợ là đã sung sướng đến ngất đi từ lâu rồi, không ngờ thằng nhãi Tạ Lâm này hoàn toàn khác với người thường, đối mặt với chiếc bánh nướng của trời cao, thế mà lại có thể nói ra câu từ chối được.

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt, “Tại sao lại từ chối, nói lý do xem.”

Mọi người chỉ đợi hần nói ra một câu đánh thép đầy đủ chứng cứ, ví dụ như tự nhận trình độ chuyên môn của bản thân không đủ, thừa nhận tài học của bản thân không giỏi, ý thức được bản thân là một tên gian thần, không thể đảm đương được một chức vụ cần danh vọng như thế chẳng hạn. Nhưng lại nghe thấy Tạ Lâm hờ hững nói: “Vết thương bị roi quất của thần vẫn chưa khỏi, chuyện này cần dùng đến quá nhiều đầu óc, bệ hạ nên giao cho người khác làm đi.”

Lời vừa dứt, khiến mọi người lập tức rơi thẳng cảm xuống đất.

Người trên người mang theo vết thương do roi quất quỳ liền hai ngày hai đêm mà vẫn có thể chịu được, thì giờ sợ gì chuyện động não chút xíu

này chứ? Huống hồ người cũng nghỉ ngơi suốt nửa tháng rồi, vết thương có nặng hơn thế, thì cũng có thể nặng hơn vết thương đã bị nứt toác máu tươi chảy ra đầm đìa cách đây nửa tháng không?

Lại con chê làm chủ khảo phải động não nữa, thật không thể nào tin được. Những lời của Tạ Lâm, rõ ràng là coi nhẹ chuyện khoa cử, không muốn làm chủ khảo, lại lười động não nghĩ ra lý do thực sự nào đó, nên đơn giản nhất là lấy cái cớ vết thương do roi quất.

Minh Trọng Mưu giận quá bật cười, “Trẫm cũng cho rằng, văn võ bá quan khắp triều chỉ có mình Tạ Khanh là thích hợp nhất, cứ quyết như vậy đi, Trương Dự, Khanh soạn chiếu thư đi.”

Lễ bộ Thượng thư khấu đầu đáp, “Thần tuân chỉ.”

Con người Trương Dự, từ ngữ trau chuốt, thi văn điền phú, đối với ông ta mà nói, đây đương nhiên không phải việc gì khó, chiếu thư lưu loát nhanh chóng hoàn thành, Minh Trọng Mưu đóng đại ấn, chiếu thư coi như xong, Thừa tướng Tạ Lâm là chủ khảo, Lễ bộ Thị lang Hình Dự, Hộ bộ Thị lang Tả Minh cùng nhau làm phó khảo, tất cả những sĩ tử đèn sách tư duy thông minh mãi tiếp cho dù vẫn là những người vô danh từ khắp thiên hạ tới kinh thành, thể hiện văn thơ hành thảo, khổ công đèn sách suốt bao năm của bản thân, thi đỗ làm quan, trở thành đại thần trụ cột của triều đình trong lần khoa cử này.

Chiếu thư vừa ban ra, thiên hạ xôn xao.

Phó khảo Hình Dự, Tả Minh, đều không có gì đáng ngại, người đọc sách trong thiên hạ đều tâm phục, duy chỉ Tạ Lâm làm chủ khảo, khiến tranh luận nổ ra rất nhiều.

Mười năm trước Tạ Lâm đỗ đệ tam nhất giáp năm đó, tài học đương nhiên không cần phải bàn. Mười năm làm Thừa tướng, bản lĩnh, đương nhiên cũng không cần phải nói. Nhưng tài đấy, danh đấy, không bì được với

cái tiếng gian thần kia, lộng quyền bá quyền, dối lừa thánh thượng, chèn ép thuộc cấp, tham ô nhận hối lộ, đều từ tay của gã Thừa tướng đó mà ra. Thế nào gọi là không có lửa làm sao có khói, danh tiếng của Thừa tướng đại nhân “tốt” như thế, hành vi “tốt” như thế, truyền đi khắp thiên hạ như thế, thì chắc chắn là đã từng làm rồi. Chỉ e gã Thừa tướng gian xảo này cũng đem luôn cả tật mua quan bán chức và thói quen tham ô nhận hối lộ vào khoa cử lần này cũng nên. Nhìn lại lịch sử, những kẻ giả đoc sách thường ngồi cao, còn những người đoc sách chân chính bị loại ra khỏi nhất giáp nhì giáp tam giáp, thậm chí là ra khỏi tiến sĩ, đến lúc khoa cử nghiêm túc, cũng bị hấn ta làm cho thành chướng khí mù mịt, thì còn tốt đẹp thế nào được nữa.

Các thí sinh sụp đổ toàn tập: Con đường làm quan đáng lo rồi đây!

Thừa tướng làm chủ khảo, Hình Dư và Tả Minh, đương nhiên không thể nói gì, hết thầy đều nghe theo lời Thừa tướng chỉ đâu đánh đấy, hôm đó, dặt dứu nhau đến phủ Thừa tướng, muốn tìm Thừa tướng để nghiên cứu các câu hỏi trong đề thi.

Thằng nhóc sai vặt trông cửa của phủ Thừa tướng vừa nhìn thấy hai vị đại nhân muốn nghị sự với Gia nhà mình, hưng phấn chạy ngược vào thông báo. Hai vị đại nhân còn đang cảm thán, thằng nhóc của phủ Thừa tướng quả nhiên là hoàn toàn khác biệt, hai người bọn họ ăn mặc rất bình thường không có gì sang trọng, tuyệt đối không có bất kỳ thứ phục sức nào, người bình thường nhìn thấy, e là còn tưởng mấy gã tú tài nghèo kiệt xác nào đó, không ngờ thằng nhóc vừa nhìn là đã nhận ra được, lại càng biết nhìn sắc mặt đoán tâm trạng, hiểu luôn hai vị đại nhân tới đây làm gì, lập tức chủ động tiên phong xuất trận, chạy vào thông báo. Tà đại nhân quản giáo người dưới trong nhà, quả nhiên cũng rất có nghề.

Bất thành linh, hai vị đại nhân chợt nhớ là thủ đoạn thường ngày của Thừa tướng, trong đầu nháng lên hình ảnh Tả Lâm cười mỉm, không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Không bao lâu sau, thằng nhóc sai vặt quay lại, mang theo nụ cười khổ sở, cung tay xin lỗi hai vị đại nhân, “Xin mời hai vị đại nhân quay về cho, Gia bọn tiểu nhân nói.....”

“Ta không quản mấy việc ấy,” Tạ Lâm sau khi nghe thằng nhóc sai vặt thông báo, uống một hớp trà, đầu cũng chẳng thèm ngẩng, “Bảo hai vị đại nhân cứ nhắm mắt ra đề bùa là được, đến lúc đó, Tạ mỡ lướt qua đó ngồi một lúc là xong.” Hãn thở dài, “Vết thương bị roi quất vẫn chưa khỏi, lười phải động não lắm.”

Thằng nhóc sai vặt trông cửa trần thuật lại nguyên xi, nhìn thấy khuôn mặt hai người bọn Hình Dư biến sắc, không khỏi thấy vô cùng áy náy, “Vết thương của Gia nhà tiểu nhân quả thực vẫn còn rất nghiêm trọng, nghe ngự y Lạc Thạch Thiên từ trong cung tới chữa thương cho Gia nói, hôm đó vết thương của Gia bị rách, mừng mù, sắc mặt đạo gần đây của Gia cũng chưa hồi phục lại hoàn toàn, trông trắng bệch, đám người dưới như tiểu nhân, đều không dám nhìn, hai vị đại nhân cũng đừng ép buộc thêm nữa.”

Trông trắng bệch? Buổi chiều lúc sáng sớm ngày hôm nay, bọn ta thấy rõ ràng sắc mặt hãn hồng hào lắm mà, lấy đâu ra chút xíu mong manh yếu ớt nào?

Hai người bọn Hình Dư đưa mắt nhìn nhau cười khổ, vừa nhìn là đã hiểu thấu tâm tư của đối phương.

Thằng nhóc sai vặt cảm thấy rất áy náy, liên tục nói lời xin lỗi thay Gia nhà mình, hai người bọn Hình Dư cũng nói không cần phải để tâm đâu liên tục.

Thừa tướng đại nhân hiển nhiên là đang không có trâu bắt chó đi cày, lúc chiều sớm nói không muốn làm chủ khảo, bệ hạ lại cứ bắt hãn làm. Tính khí của Thừa tướng đại nhân rất bướng, không muốn, thì dứt khoát sẽ không làm. Thừa tướng đại nhân dưới một người, trên vạn người không

làm, thì bệ hạ cũng có thể làm gì được hănh, chỉ khổ cho đám người làm thuộc cấp như bọn họ thôi, không chỉ không thể phàn nàn, lại còn phải tranh cướp làm cho xong phần việc của thượng cấp nữa, nếu không Thừa tướng đại nhân lòng dạ hẹp hòi thù lâu nhớ dai một khi đã nhớ mặt bọn họ rồi, thì nhất định sẽ khiến bọn họ hận không thể quay trở lại bụng mẹ.

Hai vị đại nhân chỉ có cách dắt dứ nhau đến, lại dắt dìu nhau về mà thôi.

Triều đình ta có một Thừa tướng gian xảo, chỉ đành than:

Ôi trời, tai họa!

Thục Hà ở sau cánh cửa nghe được tin dữ, cùng lúc thở dài thay cho hai vị đại nhân, cũng không khỏi nghi ngờ hỏi: “Tại sao Gia lại làm như vậy chứ? Thục Hà cảm thấy, Gia không phải kiểu người không màng không quản đến loại chuyện trọng đại như khoa cử thế này.”

Lạc Thạch Thiên ngồi ở một bên vắt chéo hai chân cười hì hì khoái trá, “Nhất định là nảo lệch, từ năm trước huynh đệ Tạ gia đã nhìn ra rồi, ý tưởng của con người này nhiều lắm, thông minh tinh quái, bây giờ thì sao,” Lạc Thạch Thiên hừ lạnh, liếc nhìn Tạ Lâm vẫn đang im lặng uống trà, “Giống như ông cụ non, tuổi tác thì lại lớn, lại không giống phụ nữ, động tác thì chậm chạp, đã thế toàn thích uống cái loại trà vớ vẩn này.” Hănh sẵn lại gần, gần như dính sát vào mặt Tạ Lâm, “Ta nói này nếu nàng thật sự muốn làm một người đàn ông mạnh mẽ đích thực, chi bằng uống rượu, mà còn phải là rượu ngon, rượu mạnh, hơn thế phải uống ngụm lớn, thế mới là đàn ông chân chính!”.

Khuôn mặt của hănh quá gần, hơi thở nóng bỏng, gần như thổi thẳng vào mặt Tạ Lâm.

Tạ Lâm cau mày, lấy chén trà ngăn khuôn mặt đang sát lại gần của hănh ra, “Người là ngự y đúng không? Sao không quay về cung đi?”.

Lạc Thạch Thiên hô lên một tiếng kỳ quặc, “Sao thế, chê ta ngứa mắt hả? Hai năm trước sao không chê ta ngứa mắt đi, còn chấp nhận sự giúp đỡ của ta, mười năm trước, nàng còn nói muốn thành thân với ta cơ mà, sao mười năm sau, nàng lại muốn vứt bỏ ta thế,” Hãn làm động tác như Tây Thi ôm ngực, “Ôi trời, đau lòng chết mất.”

Thục Hà ho khụ hai tiếng, khóe miệng Mặc Nhi co rúm một cách quý dị, Khởi La dùng tay áo dài che vẻ mặt, cúi đầu uống trà của mình.

Gân xanh trên trán Tạ Lâm gồ hăn lên, nói: “Người đã nhất định muốn ở đây, thì cứ ở lại đi, chưa đến hai ngày nữa, sẽ có biểu diễn kịch hay.”

Kịch hay?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tạ Lâm không giải thích gì nhiều, chỉ nhấp một ngụm trà, ý vị thâm sâu nói: “Mỗi lần khoa cử, là việc nhất định phải trải qua, cũng là việc không thể nào phiền hơn của những thế hệ người làm chủ khảo.”

Quả nhiên ngày hôm sau, có một vài vị khách quý lục tục kéo đến phủ Thừa tướng.

Vị khách quý đầu tiên, là chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh, tay cầm thiệp mời, trình trọng tới tận cửa thăm hỏi.

Mọi người vốn dĩ đều tưởng rằng ông ta cũng giống như hai vị đại nhân phó khảo kia, muốn ăn thử mìn đóng cửa bơ lần nữa, không ngờ Tạ Lâm vừa nghe gã sai vặt trông cửa thông báo, nói luôn: “Mời vào, lễ nghĩa là không thể bỏ.”

Cho ông ta vào thì cũng đành, đằng này lại còn dùng cả từ “mời” nữa chứ? Mời thì cũng đành, lại còn bảo “lễ nghĩa là không thể bỏ”. Mọi người

trong phủ Thừa tướng đều nghi ngờ, thật sự không biết hồ lô của Thừa tướng đại nhân bán thuốc gì.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Kịch Trong Kịch

Ngày hôm sau, vị khách đầu tiên của phủ Thừa tướng chính là chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh, tay cầm thiệp mời, trịnh trọng tới tận cửa thăm hỏi.

Tạ Lâm vừa nghe thấy thằng nhóc gác cửa thông báo, nói luôn: “Mời vào, lễ nghĩa là không thể bỏ.” Thừa tướng đại nhân đã nói “mời”, lại còn bảo “lễ nghĩa là không thể bỏ” nữa chứ, mọi người trong phủ Thừa tướng tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng vẫn cẩn thận tiếp đón ông ta.

Từ Triều Thanh được thằng nhóc gác cửa cung kính mời vào trong. Vừa bước vào, ông ta đã cung tay, cười hớn hở nói: “Tạ đại nhân, Từ mỗ tới thăm ngài đây.” Ông ta vẫy tay một cái, hai nô bộc đi theo sau lưng, mỗi người tay cầm hộp lễ vật, bốn cánh tay thì vừa tròn bốn hộp, toàn bộ chất đống ở trước mặt Tạ Lâm, Từ Triều Thanh lại cười hì hì nói tiếp, “Đây là.....” ông ta không nói rõ rệt cuộc “đây là cái gì”, mà chỉ xoa xoa hai tay, tiếp tục hí hửng.

Tạ Lâm nhướn mắt lên đây vẻ lười biếng, liếc nhìn bốn hộp lễ vật, “Từ đại nhân, đây là cái gì vậy?”.

Từ Triều Thanh vừa xoa tay, vừa cười giả lả: “Chỉ là chút xiu lòng thành thôi, không có ý gì khác.” Ông ta cúi đầu, nói với vẻ hơi quẫn bách: “Chuyện này, vốn dĩ hạ quan không nên phiền đến đại nhân. Nhưng khuyến tử đã đi thi hai lần đều trượt cả, hạ quan nghĩ, liệu đại nhân có thể.....”

Ông ta lại cười hì hì, ánh mắt híp lại thêm một chút, “..... có thể linh động đôi chút, cho thằng bé một chức quan tạm tạm không?”.

Lạc Thạch Thiên và ba cô gái đứng ở một bên quan sát. Vốn dĩ đang vô cùng hứng thú đợi xem cái “kịch hay” mà Tạ Lâm đã nói rồi cuộc là như thế nào, không ngờ lại nghe thấy mấy câu này, không kìm được đều cảm thấy rất sững sốt. Lẽ nào kịch hay trong lần khoa cử này, chính là tham ô nhận hối lộ, mua quan bán chức sao?

Có lẽ người khác vẫn cho rằng Tạ Lâm là tên Thừa tướng gian xảo, nịnh nọt, không đáng để tin tưởng. Nhưng những người này hoặc là thanh mai trúc mã, hoặc là sớm tối kề cận bên nhau, nên rất rõ Tạ Lâm là người như thế nào. Trước đây có lẽ còn chưa biết, nên phán đoán, nên nghi ngờ, nhưng chuyện quỳ kinh thiên động địa nửa tháng trước, đã khiến đám người Lạc Thạch Thiên đều cảm nhận được rằng, Tạ Lâm tuyệt đối không phải là người tham luyến quyền thế, càng không phải là tên Thừa tướng gian xảo như trong mắt người đời.

Nên đoán rằng lần này vị Từ đại nhân kia sẽ phải thất vọng quay về.

Trong lòng mọi người thầm đoán vậy.

Nghe những lời Từ Triều Thanh nói, hàng mày dài thanh tú của Tạ Lâm không kìm được cau hăn lại.

Cái cau mày này, khiến Từ Triều Thanh chột dạ, lúc này ông ta vốn dĩ đang chú ý để biểu cảm của Tạ Lâm, nên tâm trạng thấy thấp thỏm bất an, vừa thấy Tạ Lâm cau mày, lập tức quét ánh mắt đến những người bên cạnh, nháy nháy mắt với Tạ Lâm. Mắt ông ta vốn dĩ đã nhỏ do bị lớp thịt trên mặt đè xuống, giờ nháy mắt, nên càng chẳng trông thấy con người đâu.

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, “Đây đều là tâm phúc của ta, không cần thiết phải bảo bọn họ tránh đi.”

Từ Triều Thanh chờ người, đành bất đắc dĩ ngoắc ngoắc tay về phía sau lưng, có một người đàn ông trung niên đi tới, chòm râu hình chữ bát, mọc ngay dưới chân mũi ông ta. Từ Triều Thanh cười hì hì giới thiệu, “Đây là sư gia của hạ quan, ông ta còn kiêm cả chức quản lý tiền bạc trong phủ của hạ quan nữa.”

Tạ Lâm ngấm hàng ria mép của vị sư gia kia, không nói gì.

Vị sư gia cũng không lên tiếng, mà cho tay vào trong người móc luôn ra một tập gì đó, đặt lên chiếc bàn gỗ đàn hương, sau đó lui xuống.

Tạ Lâm lại ngẩng đầu lên, “Đây là thứ đồ chơi gì vậy?”.

Từ Triều Thanh nheo mắt cười, “Tiền trang Khai Nguyên, đây là tiền trang lớn nhất kinh thành, danh tiếng và uy tín từ xưa tới nay luôn đứng đầu, mua bán sòng phẳng, ngân phiếu của tiền trang này đương nhiên đều có thể đổi được ra tiền mặt, nên đại nhân cứ yên tâm.” Ông ta nhấc tay lên, đặt xuống một tờ ngân phiếu, “Đây là mười vạn lượng, sau khi việc thành công, sẽ hiểu kính đại nhân thêm một trăm vạn lượng nữa.”

(Tiền trang là nguyên mẫu của ngân hàng ngày nay.)

Tạ Lâm lại cau mày.

Từ Triều Thanh quan sát sắc mặt Tạ Lâm, nghiêng răng, lại ngoắc ngón tay với vị gia sư. Ông ta liền gật gật đầu, khuôn mặt cứng nhắc, móc từ trong người ra mấy tờ giấy, đặt xuống.

“Đây là hai mươi vạn lượng, sau khi việc thành, chúng ta sẽ tặng gấp.” Ông ta dựng ngón trỏ lên, nghiêng răng đáp: “Hai trăm vạn lượng.”

Ông ta cứ tưởng rằng Tạ Lâm nghe vậy sau trong lòng nhất định sẽ rất vui, nhưng lại nghe thấy Tạ Lâm “hừ” mũi một tiếng. Tiếng hừ này, khiến trái tim Từ đại nhân lập tức lạnh hẳn đi. Ông ta càng cú, nghiêng răng, lần

nữa ngoắc ngoắc ngón tay với sứ gia. Hàng lông mày của vị sứ gia chột động, ánh mắt lộ ra thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn móc ngân phiếu từ trong người ra.

Năm ngón tay Từ Triều Thanh úp lên, đè xuống tờ ngân phiếu, “Số vừa này tăng thêm năm mươi vạn lượng nữa, tổng cộng sẽ là hai mươi lăm vạn lượng, sau khi việc thành, sẽ là hai trăm năm mươi vạn lượng,” Từ Triều Thanh thiếu chút nữa là nói trong hai hàng nước mắt, “Tạ đại nhân, ngài thấy thế nào?”.

Tạ Lâm không nói gì, chỉ là hơi nheo mắt lại.

Trái tim Từ Triều Thanh lại càng khẩn trương.

Yên tâm đi, nàng ấy nhất định sẽ không bao giờ nhận đâu.

Lạc Thạch Thiên tự nhủ.

Tạ Lâm vốn dĩ không muốn làm quan chủ khảo, chắc chắn là vì sợ gặp phải tình huống này. Nàng ấy đã sợ, thì sao có thể nhận thứ mà bản thân mình sợ được? Người này thật sự thương dân như con, vị Từ đại nhân kia đảm bảo sẽ thất vọng.

Lạc Thạch Thiên trong lòng đang trầm bễ suy nghĩ, thì lại nghe Tạ Lâm thở dài, “Hai mươi lăm vạn lượng, hai trăm năm mươi vạn lượng, Tạ mỗ nhớ, bổng lộc một năm của Từ đại nhân, ngay cả số lẻ của khoản tiền đó cũng không tới đúng không?”.

Từ Triều Thanh nghe xong tái mặt. Ông ta nhớ rất rõ vị Thừa tướng đại nhân trước mặt đây là gian thần, lộng quyền nổi tiếng lòng lẫy, về việc tham ô nhận hối lộ hăn ta nhất định là người đầu tiên, là người dẫn đầu. Sao hôm nay đột nhiên lại nói ra câu này? Kỳ quặc thật, trong lời nói còn có thâm ý khác. Lẽ nào Thừa tướng đại nhân không đi tuyến đường gian thần nữa, mà đổi sang tuyến liêm khiết à?

Vừa nghĩ đến đây, mồ hôi liền túa ra. Ông ta vừa quệt mồ hôi, vừa vâng dạ đáp: “Đúng, đúng..... đúng là không nhiều như vậy, số..... số lẻ cũng không tới, cũng không đáng nhắc đến.” Ông ta một mặt nói, một mặt bắt đầu hặn bản thân, nói năng kiểu gì mà tự dưng bắt đầu lắp ba lắp bấp vậy?

“Ồ,” Tạ Lâm gật gật đầu, “Xem ra trong nhà Từ đại nhân có kinh doanh rồi, việc kinh doanh cũng không tồi nhỉ.”

Từ Triều Thanh ngây người, không ngờ Tạ Lâm lại nói thế, hẳn thậm chí còn giải vây giúp ông ta nữa kìa, Từ Triều Thanh vội vàng lấy khăn tay lau mồ hôi, lấy bầy đáp: “Có..... có kinh doanh nho nhỏ, thua..... chút ít, kiếm cũng được..... tí chút.”

Lạc Thạch Thiên ở bên cạnh càng nghe càng cảm thấy không đúng. Theo lý mà nói nếu như Tạ Lâm muốn từ chối, thì hoàn toàn có thể từ chối một cách dứt khoát, đằng này lại cứ nói mấy câu vô nghĩa đó làm gì? Lẽ nào.....

Vừa nghĩ đến đó, thì quả nhiên thấy Tạ Lâm “ồ” một tiếng, nhắc tay cầm ngân phiếu, đếm thật cẩn thận rõ ràng, sau đó nhìn đến con dấu của “tiền trang Khai Nguyên”, rồi giao lại cho Khởi La, “Cầm số tiền này cho chắc, lát nữa mua thêm vài thứ cho phủ Thừa tướng của chúng ta nhé.”

Việc quản lý chi tiêu trong phủ Thừa tướng của triều đình Đại Sở, theo lý mà nói phải do phu nhân của Thừa tướng làm. Tạ Lâm không có phu nhân, nhưng có thị thiếp, nhưng điều kỳ lạ nằm ở chỗ, người quản lý chi tiêu không phải là Thục Hà đoan trang hiền thục lại cẩn thận, cũng không phải là Mặc Nhi trẻ trung nhanh nhạy, mà lại là Khởi La dung mạo diễm lệ.

Ánh mắt Khởi La sáng lấp lánh nhìn đăm đăm vào chỗ ngân phiếu, đưa hai tay ra nhận, “Cảm ơn Gia.” Nàng ta vô cùng sung sướng. Lúc này, chỉ nhìn thấy một cô gái có thể coi là mang phong thái mỹ hoặc trong mắt

người đời, hai mắt đang phát sáng nhìn chăm chăm vào từng tờ từng tờ ngân phiếu, đếm rồi lại đếm, đếm rồi lại đếm..... Ngoại trừ Thục Hà và Mặc Nhi nhìn nhiều đã thành quen không thấy có gì là kỳ lạ ra, thì Từ Triều Thanh và sư gia của ông ta cảm đã rơi thẳng xuống đất từ lâu.

Tạ Lâm ở bên này thở dài, “Từ đại nhân, nhiều tiền như vậy, sao có thể không ngại được?” Tạ Lâm dừng lại một lát, than, “Thật ra đại nhân không cần thiết phải làm vậy, ngài và ta quen nhau suốt mấy năm nay, đại nhân cứ mời Tạ mỗ uống một chén rượu là được rồi, hà tất phải tiêu pha lãng phí thế?”.

Từ Triều Thanh thiếu chút nữa là khóc bù lu bù loa. Vừa nãy là ai mặt mũi lạnh lùng không thèm để ý đến ta, lúc này lại quay ra nói những lời ấy. Nếu thật sự không muốn vàng bạc mà chỉ nói chuyện tâm tình uống rượu, thì hạ quan đòi lại tiền về có được không? Chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh cố nén nước mắt vào trong, khoát khoát tay với vẻ không chút để tâm: “Tiêu pha lãng phí gì đâu, Thừa tướng đại nhân đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Ngài quả nhiên thương dân như con, đối đãi với con trai của hạ quan cũng thật lòng thật dạ.” Tạ Lâm đã đồng ý rồi, dựa vào quyền thế một tay che trời của Thừa tướng đại nhân, thì chỉ sợ rằng chức quan của con trai mình trong tương lai, không thể nào thấp được.

Nghĩ đến đây, mặt mày Từ Triều Thanh tươi cười hơn hở, cùng với sư gia vái hết cái này đến cái khác, cảm tạ hết lần này đến lần khác, hận không thể hành đại lễ ba quỳ chín khấu cho chu toàn. Tạ Lâm thản nhiên ngồi nhận, không mảy may né tránh.

Sau khi Từ Triều Thanh ra khỏi cửa, Lạc Thạch Thiện lời ghen đầy một bụng đang định mở miệng hỏi, thì lại có những vị khách quý khác kéo đến không ngừng.

Không có ngoại lệ, mục đích của những người này đều giống nhau, biểu xén ngân phiếu và tiền tài, cảm tạ muôn phần, vì con trai, cháu trai, bà

con thân thích, thậm chí cả những người dây tơ rã má xa tí múi của bản thân, chỉ vì muốn một vị trí công danh trên bảng tiến sĩ, mà hoặc nịnh nọt hoặc a dua, hoặc làm ra vẻ trấn tĩnh dưng hoàng kim, biểu bạc trắng, ngay đến mắt cũng không hề chớp, thật khiến người ta phải bội phục.

Bất luận là đại lễ gì, Tạ Lâm cũng đều坦然 nhận hết, không chút xấu hổ, lại còn hứa hẹn với đám người đó, “Phàm là người tới tặng lễ vật, không phân lớn nhỏ, đều sẽ có chức quan.”

“Không phân lớn nhỏ”? Mọi người tới dâng tặng lễ vật đều nghĩ, ai dám nghe những lời này của Tạ Lâm thì đó đúng là kẻ ngốc, lễ từng món từng món càng ngày càng đắt giá hơn, Tạ Lâm nhận hết, tuyệt không nói hai lời.

Cuối cùng đợi đến khi Lạc Thạch Thiên thấy Tạ Lâm đã rảnh rang rồi, liền quay đầu nhìn khắp bốn phía, thấy không còn ai nữa, mới vội vàng túm lấy bả vai gầy mảnh của nàng, thấp giọng nói: “Nàng đang làm gì vậy hả? Tham ô nhận hối lộ sao? Đây là sự kiên trì trong suốt mười năm của nàng ư?”

Thế mà hắn còn tưởng rằng, từ cái lần quỳ cách đây nửa tháng, khi miệng vết thương của Tạ Lâm bị vỡ, đau đến toát mồ hôi lạnh, thì trí nhớ của nàng đáng lẽ ra phải tốt hơn nhiều rồi chứ.

So với những trung thần, thì chẳng mấy gian thần có được kết cục tốt đẹp, hắn không tin Tạ Lâm không biết điều này!

Làm một trung thần thì có gì không tốt? Không nên làm một gian thần tiếng xấu để lại đến muôn đời như vậy.

Một loạt ba câu hỏi, người bình thường chỉ e là đã bác bỏ, hoặc không thì cũng bị dọa cho sợ ngây người rồi.

Duy chỉ có Tạ Lâm là liếc nhìn hắn.

Như dòng suốt trong veo, tỏa ra những đốm sáng lấp lánh, nhưng trong đó, lại không có hình bóng của bất cứ một ai.

Chỉ một cái nhìn đó thôi, đã khiến mọi lời nói của Lạc Thạch Thiên tắc nghẹn nơi cổ họng, không thể thốt ra được.

“Người tốt thường không sống lâu, tai họa để lại ngàn năm.” Tạ Lâm đột nhiên bật cười, nhưng trong đáy mắt lại không hề cười, “Kịch hay vừa mới bắt đầu thôi, Lạc Thạch Thiên, người vợ cái gì chứ?”.

Cùng lúc đó, buổi họp thảo luận đề thi của Hình Dư và Tả Minh cũng rất thành công. Hai người gửi thư hỏi Tạ Lâm, có muốn biết rốt cuộc đề thi nói về cái gì không. Nếu muốn biết, thì mời đến thư viện Lữ Dương, ở cùng với những người đánh giá và giám khảo cho đến khi kết thúc khoa cử.

Thư viện Lữ Dương vốn dĩ là nơi dành cho đám mọt sách trong kinh thành tới đọc sách, nhân cơ hội này được mang ra dùng làm nơi thi cử. Dựa vào tình vào lý mà nói, để tránh tiết lộ đề thi, các giám khảo và những người đánh giá phải ở cùng với nhau, nhốt liền mấy ngày mấy đêm trong một căn phòng nhỏ để bắt đầu phê bình phân tích.

Nhưng Tạ Lâm lại hỏi âm thầm: Biết đề thi để làm gì? Đợi đến lúc bắt đầu thi rồi đi cũng được.

Thừa tướng đại nhân đã lên tiếng, nói rằng không tới là không tới, Tạ Lâm ngay cả đề thi cũng không biết, thì đương nhiên tiết lộ đề thi thế nào được?

Sau khi nhận được thư, hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh, chỉ biết nhìn nhau cười khố.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Hôm ấy, Thái hậu lại triệu kiến Tạ Lâm, hình như có việc gấp. Hắn vội vàng lao vào cung, thì chỉ nghe thấy Thái hậu nường nường thở ngắn than dài, có vẻ vô cùng ưu sầu, nhưng đã qua một lúc lâu, liếc nhìn khắp hai bên chái nhà, vẫn cứ im lặng như tờ.

Tạ Lâm có thể ngồi lên vị trí Thừa tướng này, đương nhiên là có thể chịu được những thứ mà người thường không thể chịu được. Thái hậu không nói, Tạ Lâm cũng không lên tiếng. Tư thế quỳ nghiêm trang, kính cẩn ấy, đối với vị Thái hậu coi trọng lễ nghi bậc nhất trong cung mà nói, là sự lựa chọn tuyệt không hề sai.

Thái hậu cách một bức rèm nhìn thấy vậy, nhưng cũng không nói gì.

Tạ Lâm có thể nhẫn được, nhưng bà thì lại không thể nhịn được, bất giác thở dài thườn thượt. Tiếng thở dài này không lớn, nhưng giữa bầu không khí im lặng trống trải này, hiển nhiên là vô cùng rõ ràng.

“Nửa tháng nay, ai gia vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng từ sau hôm quỳ ấy, đại nhân không lên triều, khiến ai gia dù có lời, cũng khó có cơ hội để nói với đại nhân.” Bà chậm rãi đứng dậy, hơi hơi nhún mình, “Đại nhân không màng đến bản thân, nghĩ cho hoàng đế, là ân nhân của triều đình ta, ai gia thay bệ hạ cảm ơn Thừa tướng đại nhân.”

Khiến Thái hậu nường nường cảm ơn thần tử, đó quả thực là tội lỗi. Tạ Lâm cũng đứng lên, “Sao Thái hậu lại phải nói lời cảm ơn? Việc đó vốn

đĩ là bốn phận của thần, thần làm vậy, là chuyện đương nhiên thôi ạ.”

Hôm đó quỳ suốt hai ngày hai đêm, cho dù là Úy Trì Chính xuất thân từ võ tướng, cũng khó mà chịu nổi, huống hồ là Tạ Lâm? Theo lý mà nói Tạ Lâm là gian thần trong miệng người đời, bệ hạ không lên triều, Tạ Lâm đương nhiên sẽ lộng quyền, biến vương triều Đại Sở thành vương triều của Tạ gia, đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Tiên đế miễn cho Tạ Lâm cả đời này không phải quỳ, Thái hậu tất nhiên cũng biết. Nhưng Tạ Lâm lại mang theo vết roi quất quỳ trước mặt bệ hạ, khiến trái tim người có chút rung động mà quay về triều, có thể nói là lập được đại công. Tạ Lâm tưởng, Thái hậu đang cảm ơn chuyện này, hẳn tuy kiêu ngạo, nhưng cũng biết tôn ti trật tự, cái nhún mình cảm ơn này của Thái hậu, quả thực là giảm thọ lắm, Tạ Lâm không gánh nổi, cũng gặp người trả lễ

Không ngờ Thái hậu nường nường lại thở dài nói: “Tạ đại nhân không cần phải nói thêm gì nữa, cái nhún mình cảm ơn này, đại nhân đáng được nhận.”

“Đại nhân không màng đến bản thân, biết rõ sẽ khiến bệ hạ nổi giận, nhưng vẫn khiến trái tim bệ hạ xúc động, mưa móc ban đều khắp hậu cung, việc truyền hậu của bệ hạ có hy vọng rồi, việc này công lao của đại nhân cũng không ai sánh bằng. Nhưng đại nhân lại tự mình xin nhận phạt roi, cuối cùng lại phá vỡ ưu tiên miễn quỳ do tiên đế ban cho, kết thúc này thật đáng tiếc. Tạ đại nhân làm việc quên mình vì hương hỏa của nhà họ Minh, ai gia là đứng đầu quản lý hậu cung, sao có thể quên cái ơn này của đại nhân được? Cái nhún mình cảm ơn này, đại nhân đương nhiên xứng đáng được nhận.” Nói đoạn, Thái hậu lại hơi nhún mình lần nữa.

Tạ Lâm vừa nghe xong, trong lòng liền tự thấy hổ thẹn.

Thì ra sự chú ý của Thái hậu nường nường lại hoàn toàn khác hẳn. Người khác cảm thấy hành động sai trái mà Minh Trọng Mưu phạm phải là

của một hôn quân, thì Thái hậu lại thấy cảm động sâu sắc với hành động mang lại lợi ích hương hỏa phúc trạch cho Minh thị của Minh Trọng Mưu.

Hôm trước, Thái hậu mời Tạ Lâm đến nghĩ cách khiến Minh Trọng Mưu lập hậu sinh hoàng tử, nhưng vì Tạ Lâm bận rộn nhiều việc khác, nên đã quên sạch chuyện này từ lâu. Giờ Thái hậu nhắc lại chuyện cũ, Tạ Lâm mới chợt nhớ ra, thì ra vẫn còn chuyện như vậy nữa.

Xem ra có lẽ trong mắt Thái hậu, cái quỳ này của hãn, không thể nói là cảm động trời xanh cảm động hoàng đế được, chỉ e là còn thầm oán trách Tạ Lâm người sao lại không để hoàng đế ở trong hậu cung thêm vài ngày nữa rồi. Thời gian năm ngày quá ngắn, mưa móc còn chưa rải đủ thì Minh Trọng Mưu đã phải quay trở về chủ trì triều chính rồi.

Đứa bé đang ở đâu? Chả thấy đâu.

Tạ Lâm đang mãi nghĩ, thì quả nhiên nghe Thái hậu thở dài nói tiếp: “Đáng tiếc thời gian quá ngắn, chỉ có năm ngày, trong đó hai ngày hai đêm đã bị một cái “quỳ” của đại nhân gây náo loạn rồi, chỉ sợ là hoàng đế cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới chuyện hành lễ với Chu Công cùng phi tử nữa, nửa tháng qua, cũng chẳng thấy hậu cung thông báo có gì vui gì, xem ra lần này lại không có phi tử nào trúng tuyển mang thai rồi.” Nói đoạn, Thái hậu lại không kìm được thở dài buồn bã.

Phi tử trong hậu cung của Minh Trọng Mưu không nhiều, cũng chỉ có năm người. Thái hậu rất quan tâm, nên năm phi tử đều có ngự y riêng chẩn đoán mọi lúc, mỗi khi có một người trong số đó được Minh Trọng Mưu lâm hạnh, thì không tới mười ngày, ngự y chắc chắn sẽ tới chẩn mạch, xác định xem nàng ta có thai hay không, từ đó có thể thấy Thái hậu có biết bao nhiêu hy vọng Minh Trọng Mưu có thể có con thừa tự, có thể nói là luôn ở trong tâm trạng thấp thỏm lo âu. Vì thế suốt hơn nửa tháng qua, chẳng có vị ngự y nào tới báo tin mừng, hy vọng của Thái hậu càng lớn, thì thất vọng lại càng nhiều.

“Tạ đại nhân,” Thái hậu nhứt chí nói, “Đại nhân văn tài võ lược, kiến thức phi phàm. Việc bệ hạ phải có hoàng tử, thiết nghĩ đại nhân phải chú ý hơn mới được, cũng mong đại nhân nghĩ thêm thật nhiều biện pháp.”

Tạ Lâm toát mồ hôi, cúi người nói: “Xin Thái hậu nương nương đừng lo, chuyện của bệ hạ, đương nhiên là chuyện của những kẻ bề tôi như chúng thần, ủy thác của Thái hậu, thần nhất định sẽ không quên.”

Thái hậu nở nụ cười hài lòng. “Vậy phiền Tạ đại nhân lưu tâm thêm nhé.”

Tạ Lâm ra khỏi cửa, liền móc ra một cái khăn tay, khẽ lau mồ hôi trên trán, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Những lời Tạ Lâm nói quả thực rất đúng. Chuyện quốc gia của bệ hạ, quả thực là bốn phận của chúng thần, nhưng chuyện nhà của bệ hạ, mà thần tử cũng phải lo luôn nữa sao?

Vậy thì vị thần tử ấy cũng vất vả quá cơ!

Tạ Lâm lại lắc lắc đầu, đi chưa được bao lâu, thì nhìn thấy từ xa có vài cô gái đi tới, người đi đầu, tóc dài thướt tha, váy gấm áo lụa mịn màng, dung mạo xinh đẹp trong trẻo, giữa trán còn vẽ một bông hoa mai, trông lại càng quyến rũ hơn. Tạ Lâm vừa nhìn một cái, liền lùi về sau vài bước, cúi đầu đứng sang một bên.

Vốn dĩ cứ định đứng im như thế, không để đối phương phát hiện ra mình, nhưng cả người hấn mặc triều phục, nền đỏ chỉ vàng, trong số toàn bộ thần tử của triều đình Đại Sở chỉ có duy nhất một bộ như vậy, là thứ độc nhất vô nhị. Cái cầm cao và thanh tú của cô gái kia vốn dĩ đang hướng lên cao, mắt không nhìn lại những chỗ vừa đi qua, nhưng lại nghe một trổng số những cô gái ăn vận theo kiểu cung nữ đi sau lưng nàng ta kêu lên một tiếng, “Thừa tướng đại nhân.”

Tên tuổi Tạ Lâm, như sấm nổ bên tai.

Mặc dù y phục của Tạ Lâm khác biệt rất lớn, nhưng phần lớn người trong cung đều e ngại cái “hung danh”, cùng biểu cảm lạnh lùng khiến người ta rùng mình của gã gian thần hắc, nên đa phần mọi người khi ở trước mặt hắc, đều gần như không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám liếc nhìn từ phía xa, e là nhớ được mỗi dáng đứng thấp tắp, và phong độ hơn người của hắc mà thôi.

Một vài cung nữ đứng bên cạnh nàng cung nữ kia vừa nghe xong, không kìm được ngược nhìn bốn phía xung quanh, thì thầm hỏi nhau lung tung: “Ở đâu cơ? Ở đâu cơ?”. Giọng nói của những thiếu nữ vô cùng trong trẻo, vài người cùng hỏi một lúc, lại đứng cùng với nhau, nên nghe giống như tiếng hót của chim hoàng yến, vô cùng êm tai.

Nàng cung nữ kia rất ngạc nhiên khi thấy mấy cô gái lại phản ứng mạnh đến vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, chỉ chỉ về phía Tạ Lâm đang đứng cách mọi người không xa ở chỗ lùm cây, rồi cúi đầu xuống.

Đám cung nữ không ngờ hôm nay lại được đứng gần vị đại thần quyền thế bậc nhất thiên hạ kia, người nào người nấy không nhịn được khuôn mặt xinh xắn cũng theo đó mà ửng hồng, tiếng bàn tán xôn xao, lập tức nhỏ đi hẳn.

Tạ Lâm bị các cung nữ nhận ra, đành phải thoải mái phóng khoáng để mặc cho các nàng nhìn. Nhưng chợt trông thấy cô gái đi đầu, đang hơi nghiêng đầu, phân vân ngắm mình.

Tạ Lâm vừa nhìn, thì không khỏi cười khở.

Lúc này Tạ Lâm không quan sát nàng ta cẩn thận, giờ trông mới thấy, dung mạo của cô gái này rất xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, y phục tuy rằng diễm lệ thướt tha, nhưng lại không hề lá lơi, rõ ràng là có xuất thân

tốt. Đây chính là một trong hai cô gái mà ngày trước Tạ Lâm dùng để mê hoặc Minh Trọng Mưu, Sử Hồng Dực.

Ngày đó Thái hậu ủy thác, hi vọng Tạ Lâm chọn được người tốt để sau đó lập hậu, sớm sinh hoàng tử nối dõi. Nhưng Minh Trọng Mưu không muốn lập hậu, lại càng không muốn sinh con. Tạ Lâm sử dụng thuốc mê, khiến Minh Trọng Mưu trong lúc đầu óc mơ màng, quan hệ với hai cô gái, hủy hoại sự trinh bạch của con nhà người ta như vậy, lại không ngoại trừ khả năng khiến hai cô gái mang thai, vậy thì Minh Trọng Mưu tất nhiên sẽ phải lấy cả hai nàng ấy rồi.

Không ngờ Minh Trọng Mưu trong lúc lâm nguy đầu óc tự dừng thông minh hẳn ra, thiếu chút nữa là biến thành Tạ Lâm hủy hoại sự trinh bạch của con gái nhà người ta. Kế hoạch mê hoặc hai cô gái cũng chết từ trong trứng nước.

Sau đó không lâu, một trong hai cô là con gái của Hầu Thiết Tranh, cựu Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, Hầu Vận Vi cũng lên đường gả đến nước Di xa xôi.

Cô gái trước mặt, là con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Đạt, tên là Sử Hồng Dực, tướng mạo cũng thuộc dạng có phúc tướng, gia thế trong sạch hiển hách. Vị Sử Đạt này, gần lúc tứ tuần mới có được mụn con gái, nên đương nhiên yêu chiều che chở hết mực. Hiện giờ Sử Đạt đã ngoài sáu mươi, hôm đó khi quần thần quỳ xin hoàng đế Vạn Triều quay trở lại triều, ông ta là người đầu tiên bị ngắt. Thể lực tuy không tốt, nhưng lòng trung thành lại rất đáng khen. Nếu Sử Hồng Dực, con gái của Sử Đạt có thể gả cho bộ hạ, thì đối với bộ hạ mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Giờ Sử Hồng Dực nhìn thấy Tạ Lâm, khuôn mặt lộ ra vẻ suy tư, nghi hoặc hỏi: “Ngài là Tạ Thừa tướng? Ta đã từng gặp ngài chưa nhỉ?”.

Hôm ấy, Tạ Lâm trực tiếp đánh thuốc mê cả Sử Hồng Dực và Hậu Vận Vi, sau đó đóng gói mang đi, Sử Hồng Dực trong một khoảnh khắc, có lẽ đã nhìn thấy mặt Tạ Lâm, hoặc lúc ngất thuốc mê, đầu óc mơ mơ màng màng, ánh mắt lướt qua mặt Tạ Lâm, cho nên mới nhớ mang máng như vậy. Nhưng từ đó trở đi, hai người không hề chạm mặt nhau, vì thế Sử Hồng Dực nghi ngờ như vậy, cũng là hợp tình hợp lý.

Tạ Lâm nghe những lời này, mặt không đỏ, tim không run, hỏi ngược lại luôn: “Cô nương là con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Đạt, Sử Hồng Dực?”.

Sử Hồng Dực khẽ gật đầu.

Tạ Lâm lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy là đúng rồi. Lệnh tôn và Tạ mỗ cùng làm quan trong triều, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, Tạ mỗ đã từng có duyên gặp Sử cô nương một lần rồi. Nếu không dựa vào đầu mà Tạ mỗ lại nhớ Sử cô nương, còn Sử cô nương lại không nhớ Tạ mỗ?”.

Sử Hồng Dực nghĩ ngợi một lúc, quả thực thấy cũng có chút có lý, cũng gật gật đầu theo.

Tạ Lâm tiếp lời: “Không biết Sử cô nương đang đi đâu vậy?.”

“Thái hậu triệu kiến, nên đương nhiên là phải đến đó rồi.”

Sử Hồng Dực và Hậu Vận Vi là hai nhân tuyến, vốn dĩ do Tạ Lâm tiến cử, hiện giờ một người đã gả đi, người còn lại vẫn còn là một thiếu nữ chốn khuê các, tất nhiên Thái hậu sẽ phải động não rồi.

Tạ Lâm gật đầu, thấp giọng nói: “Sử cô nương, có thể quá bộ nói vài câu được không?”.

Sử Hồng Dực nghi ngờ, liếc nhìn đám cung nữ đằng sau, lại trông thấy biểu cảm người nào người nấy như đang lén cười trộm, bèn khoát khoát tay, mỉm cười nói: “Mau đi đi, mau đi đi.”

Tạ Lâm thấy mấy cô cung nữ kia hình như có mối quan hệ rất thân thiết với Sử Hồng Dực như vậy, mới giật mình hiểu ra. Thì ra đó là nha hoàn trong phủ Lại bộ Thượng thư, vì Sử Hồng Dực phải vào cung, nên mới ăn vận như cung nữ đi cùng, chẳng trách ăn nói không biết kiêng kị gì cả.

Sử Hồng Dực nhìn thấy đám nha hoàn của mình đều lui ra rồi, mới ngần ngại đi theo Tạ Lâm, đến một chỗ khuất người.

Lúc ấy Tạ Lâm mới nghiêm sắc mặt lại nói: “Sử cô nương, Tạ mỗ có một chuyện, không thể không hỏi cô nương.”

Sử Hồng Dực quan sát sắc mặt nghiêm túc của hắn, cũng không kì được nghiêm túc theo, “Thưa tướng có chuyện cần hỏi, nếu như tiểu nữ biết, thì đương nhiên biết sẽ nói, không biết thì chẳng thể giúp được gì.”

“Vậy được, Tạ mỗ hỏi cô nương,” Tạ Lâm nhìn chăm chăm vào Sử Hồng Dực, nói từng từ từng từ một. “Cô nương có muốn gả cho bộ hạ, cai quản khắp toàn bộ hậu cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, đương kim hoàng hậu không?”

Sử Hồng Dực không ngờ chuyện Tạ Lâm muốn hỏi, lại là chuyện này, liền trợn mắt há hốc mồm, “Cái này.....”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Cô nương có muốn gả cho bệ hạ, cai quản khắp toàn bộ hậu cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, đương kim Hoàng hậu không?”

Sử Hồng Dực không ngờ chuyện Tạ Lâm muốn hỏi, lại là chuyện này, liền trợn mắt há hốc mồm, “Cái này.....”

“Đương kim thánh thượng tuy mới hơn hai mươi tuổi, nhưng văn tài võ lược hơn hẳn người thường, lại chăm chỉ siêng năng, có trách nhiệm, thương yêu dân chúng, tương lai nhất định sẽ là một minh quân,” Tạ Lâm chậm rãi nói, “Hiện giờ là Vạn Triệu năm thứ hai, nhưng sẽ còn có Vạn Triệu năm thứ ba thứ tư, thậm chí năm thứ mười, thứ một trăm, tương lai triều đình Đại Sở ta, chắc chắn nằm trong lòng tay của thánh thượng.” Tạ Lâm nhìn vào đôi mắt Sử Hồng Dực, “Cô nương không muốn gả cho người, phò tá người, nhìn người trưởng thành, cho đến khi đôi cánh dần trở lên cứng cáp, mạnh mẽ, rồi sải rộng, tung hoành trên bầu trời sao?”

Năm Vạn Triệu đầu tiên, tiên hoàng băng hà, quần thần không có người đứng đầu, nước không thể một ngày không có vua. Thời gian Minh Trọng Mưu làm Thái tử còn quá ngắn, rất nhiều chính sự vẫn chưa thông thuộc, thì đã đột nhiên bị đẩy lên ngôi vào ngai vàng. Năm ấy phía Nam có Lưu Cầu quấy nhiễu, phía Bắc có nước Di nhăm nhe như hổ đói rình mồi, dù khi đó Minh Trọng Mưu còn quá trẻ, kinh nghiệm non nớt, nhưng đối mặt với tình cảnh ấy, vẫn không may mắn có chút nao núng, lúc gặm binh thư, vẫn thường xuyên hỏi Thừa tướng đạo trị quốc, nghiên cứu cùng các

học giả, thu vào nhiều bỏ ra ít. Tuy trước đây Thừa tướng từng là Thái phó của Thái tử, phụ trách việc giám sát bộ hạ, nhưng bộ hạ hiếu học, Thừa tướng chỉ cần chỉ điểm đôi chút, bộ hạ đã có thể ngầm lĩnh hội, học một hiểu mười. Năm ấy, thậm chí là sớm hơn, Thừa tướng đã hạ quyết tâm, phò tá hoàng đế Vạn Triệu xây bá nghiệp dựng cơ đồ.

Ngắm nhìn con chim ưng sải đôi cánh rộng, chao liệng trên không trung, hòa với trời xanh mây trắng.

Sử Hồng Dực nghe những lời Tạ Lâm nói, hơi mở to đôi mắt, dường như đang thật sự nhìn thấy cảnh tượng của tương lai. Chiến tranh với nước Di đã bình ổn, bách tính an cư lạc nghiệp, giang sơn rộng lớn, thịnh thế phần hoa.

Nàng ta liền mím mím môi, con ngươi sáng lên, “Được.”

Sử Hồng Dực vừa đồng ý, lập tức, Tạ Lâm liền ghé vào tai nàng ta nói nhỏ, nên như thế như thế, phải như vậy như vậy. Tạ Lâm vốn dĩ không nên ghé sát lại Sử Hồng Dực quá gần, cho dù là một bên sườn mặt thôi, nhưng hơi thở vẫn phả vào lỗ tai của Sử Hồng Dực. Nhưng một là nơi này không một bóng người, hai là cũng tùy cơ mà ứng biến, nên Tạ Lâm cũng không kiêng kị gì nữa.

Nói được vài câu, gò má trắng trẻo xinh đẹp của Sử Hồng Dực đã ửng đỏ như ráng chiều, “Nhất định phải như vậy sao?”.

“Tùy cơ hành sự.” Tạ Lâm nghiêm sắc mặt bảo.

Sử Hồng Dực khẽ “ừm” một tiếng.

Tạ Lâm thấy nàng đã hiểu, khẽ mím cười rồi mới quay người rời đi.

Lại bộ Thượng thư Sử Đạt già rồi mới có được một mụn con gái, nên đương nhiên là yêu chiều hết mực, nhưng cũng may là tâm tư thuần lương,

nên vẫn chưa nhiễm phải thói kiêu căng ngạo mạn. Sử Đạt là một trung thần, và cũng là một thần tử có đầu óc, con gái của ông ta, Tạ Lâm nghĩ nàng ta sẽ không phải kẻ ngốc. Chỉ cần dẫn dắt thêm đôi chút, thì tin rằng sẽ trở thành nhân tuyển Hoàng hậu vô cùng thích hợp của triều đình Đại Sở.

Đợi đến khi Sử Hồng Dực chậm rãi quay lại, mấy nha hoàn liền quây đến, mồm năm miệng mười hỏi: “Thế nào rồi ạ thế nào rồi ạ? Thừa tướng đại nhân nói gì với tiểu thư vậy?”.

Một nha hoàn cười hì hì nói, “Thừa tướng đại nhân tướng mạo tuấn tú nho nhã, lại quyền khuynh triều dã, “Nàng ta thủ thi, lén lút nhìn sang bên cạnh, nói tiếp, “Quyền thế của ngài ấy, ngay cả bệ hạ cũng không bì kịp, ngài ấy bảo tiểu thư qua đó, rốt cuộc là vì chuyện gì? Lẽ nào.....” Nàng ta tinh nghịch nói nốt, “Lẽ nào, thích tiểu thư rồi?”.

“Nói vớ vẩn.” Khuôn mặt Sử Hồng Dực đỏ ửng, nàng liếc nhìn về hướng Tạ Lâm vừa đi, cười cười, “Ngược lại ta thấy, cô nương mà Thừa tướng đại nhân thích, có lẽ không phải kiểu giống như ta.”

“Không phải kiểu giống như tiểu thư?” Đám nha hoàn kinh ngạc, tiểu thư là cô gái xinh đẹp, lại xuất thân từ danh môn, lẽ nào Tạ Lâm lại không thích? “Vậy thì phải kiểu nào mới được?”.

“Ta nghĩ,” Sử Hồng Dực thoáng suy tư, “Đại khái, sẽ là một người có mục tiêu giống với ngài ấy, theo đuổi những thứ tương tự như ngài ấy, và cùng chung một chí hướng với ngài ấy.”

Là núi xanh sông ngàn, hay cánh chim đơn lẻ bóng nền cô đơn, là tranh đoạt thiên hạ, hay son đỏ phấn hồng phồn hoa, là trung hay là gian, là không sợ trời cao đất dày hay mưu mô phản nghịch?

Chỉ có duy nhất một đạo lý trên thế gian, một tấm chân tình mà thôi.

XXX

Dạo này Minh Trọng Mừu nhàm chán lắm.

Từ thời tiên đế, sau khi xuân vi ngày xưa trở thành thu vi, quần thần đều bận rộn với việc khoa cử. Đợt thi lần trước, quần thần còn phớt lờ luôn chuyện hoàng đế bệ hạ đăng cơ sang một bên, không ai thèm đoái hoài đến. Không ngờ lần đăng cơ sau, lại càng không ai thèm quan tâm. Có lẽ hiện giờ, suy nghĩ của bọn họ là, bệ hạ mau ra để cho kỳ điện thí của mình đi, nhưng chuyện khác, không cần phải quan tâm.

(Xuân vi còn được gọi là thi Hội diễn ra vào mùa xuân năm kế tiếp của kỳ thi Hương (tức thu vi), tức các năm Sửu, Thìn, Mùi, Tuất, do Bộ lễ tiến hành, nên còn gọi là "lễ vi", "xuân vi". Kỳ thi này cũng diễn ra qua 3 lần (tam trường), mỗi lần 3 ngày. Người đỗ đầu cũng gọi là hội nguyên.)

(Điện thí là kỳ thi tổ chức ngay trong cung vua, do nhà vua đích thân khảo xét, còn được gọi là kỳ thi Đình.)

Vì thế hoàng đế Vạn Triệu rất cô đơn, hẳn muốn tìm một người nói chuyện cùng.

Đám năm nàng phi tử gồm Sương phi của cung Cẩm Tú, Lạc phi của cung Tấn Dương, nghe nói khắp thiên hạ đang bận rộn với việc khoa cử, vì không muốn lạc hậu, nên cũng đồng loạt cầm sách cầm vở, đọc vô cùng nghiêm túc.

Minh Trọng Mừu đang lúc buồn chán nhìn thấy cảnh ấy. Trong lòng thầm nhủ các nàng sớm không đọc muộn không đọc, nhất định phải đọc vào lúc trẩm đang buồn đời thế này sao. Sao trẩm thấy lòng trống vắng quá.

Nghĩ đi nghĩ lại, Minh Trọng Mừu cảm thấy, có vẻ như nên tốn chút sức lực, vì thế bèn bãi giá đến thư viện Lư Dương, kiểm tra các giám khảo xem thế nào.

Nói đến thư viện Lư Dương, thì nơi này được thành lập vào thời tiên đế, lúc ấy Minh Trọng Mưu vẫn chưa tham gia vào chính sự, nhưng cũng nhớ rất rõ người tự tay dâng tấu đề cập đến chuyện thành lập học đường học phủ từ chính quốc khố chính là Tạ Lâm. Thư viện Lư Dương là nơi thiên về bình luận văn thơ đề phú hơn là thể hiện uy vũ, không chê bai gia thế, không phân biệt cha mẹ, chỉ cần có tài, có chí hướng, là có thể vào đọc sách. Vì thế nên hồi đầu khi mới thành lập, những người đọc sách trên dưới khắp cả nước, đều vui vẻ ủng hộ.

Và bắt đầu từ lúc ấy, trong bầu không khí học hành và thi cử để tìm ra người có phẩm vị, phẩm chất cao, kỳ thi Hội của triều đình Đại Sở, đã được tổ chức tại thư viện Lư Dương, còn đám học sinh thì phát ghen, vì bị lệnh cưỡng chế buộc phải trở về nhà. Cảnh sắc trong thư viện khiến tâm tình thoải mái tinh thần thư thái, vô cùng thích hợp với người đọc sách, quả nhiên những thí sinh dự thi phần chẵn văn thơ tuôn ra dào dạt, nên trông càng đẹp dễ hơn.

Nghĩ tới đây, Minh Trọng Mưu vẫn thấy vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc tại sao một trung lương thần có tài hoa, có nhãn nại, có thực lực như Tạ Lâm, lại dần dần lẫn lộn biến thành một tên đại gian thần như thế?

Sau khi hỏi han một nhóm những thần tử xong, Minh Trọng Mưu chợt nhớ đến vị Thừa tướng của mình, bèn quyết định đi gặp Tạ Lâm xem thế nào.

“Tạ Lâm đâu? Gọi hă ra đây gặp trẫm.” Minh Trọng Mưu thực sự ngồi xuống, bưng tách trà mà một vị đại thần đưa tới lên, từ từ uống một hớp. Hă vốn dĩ còn đang nghĩ, lần này Tạ Lâm thân là chủ khảo của cuộc thi, nhất định sẽ không lơ là nhiệm vụ, lúc này, chỉ e là đang khẩn trương cùng bàn luận việc ra đề với quần thần, nên không kịp tới tham kiến trẫm, chuyện này về tình về lý cũng đều có thể tha thứ được.

Tả Minh một trong những phó khảo đứng bên cạnh hấn, quệt quệt mồ hôi trên trán, có hơi lúng túng đáp: “Thừa tướng đại nhân, ngài ấy.....”

Động tác uống trà của Minh Trọng Mưu khựng lại, “Thừa tướng làm sao?”.

Bộ dạng gian xảo âm hiểm của Thừa tướng đại nhân hiện lên trong đầu của Tả Minh, khiến ông ta rùng mình một cái, ném bóng dáng Thừa tướng đại nhân ra khỏi suy nghĩ, sau đó lấy thêm dũng khí, từ từ cúi đầu xuống, “Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân, không có ở đây.....”

Minh Trọng Mưu ngược mắt lên, khẽ “hử” một tiếng bằng giọng mũi, mang theo ý nghi ngờ, hấn đặt chén trà xuống bàn, hai tay khoanh lại trước ngực, dựa bừa vào lưng ghế. “Xảy ra chuyện gì?”.

Trái tim Tả Minh đột nhiên như chìm xuống.

Minh Trọng Mưu của hiện giờ, sớm đã dần dần không còn giống với ngày xưa nữa, hấn thường xuyên đọc sách thu vào nhiều bỏ ra ít, lại có sự chỉ điểm của Thừa tướng, cộng với tài học một hiểu mười của bản thân, và năng lực xử lý triều chính, hấn đã dần dần tiêu hóa nắm chắc trong tay, càng lúc càng giống một bậc đế vương. Nếu là trước đây, chỉ sợ Minh Trọng Mưu đã nổi cơn lôi đình đập bàn đùng đùng rồi, võ công của hấn cao cường, xuống tay vô cùng mạnh mẽ, bàn trong cung thường xuyên bị hấn đập một chường vỡ tan thành bốn năm mảnh. Vì thế mọi người sợ hấn, chẳng qua cũng chỉ là sợ cái uy lực của hấn mà thôi.

Huống hồ cái tình khí nóng nảy của bệ hạ, mọi người cũng đều biết cả, hễ không cẩn thận, thì bệ hạ muốn chém đầu người ai, thì đầu người đó sẽ lìa khỏi cổ. Nhưng một vấn đề là, không thể trị nổi vị Thừa tướng đại nhân có với năng lực tiềm ẩn một tay che trời dù chỉ là một lần. Quần thần đương nhiên là sợ, sợ mất chức quan, mất luôn cả đầu.

Nhưng sau một hồi, Tả Minh lại phát hiện ra, dường như bệ hạ có một chút thay đổi. Bệ hạ chỉ tùy tiện dựa vào lưng ghế, tùy tiện ngước mắt lên nhìn, rồi đặt chén trà xuống, có lẽ là do bệ hạ muốn nghe mình giải thích. Cho nên bệ hạ chỉ im lặng nhìn ông ta như thế thôi, mà khiến lòng bàn tay của ông ta bất chợt đổ mồ hôi lạnh.

“Tuy trên danh nghĩa nói là sợ tiết lộ đề thi, Thừa tướng đại nhân không nên rời khỏi thư viện, nhưng.....” Tả Minh run lấy bầy nói: “Đại nhân căn bản là không hề đặt chân tới thư viện, ngài ấy không biết đề thi có những gì, thì nói gì đến chuyện tiết lộ đề thi?”.

Minh Trọng Mưu nghe xong, liếc nhìn ông ta một cái, nheo nheo mắt, “Tạ Lâm chưa hề đặt chân tới thư viện?”.

Tả Minh khẽ gật đầu, “Lúc thần và và Hình đại nhân cùng thảo luận việc ra đề thi, vì Tạ đại nhân mới là chủ khảo, nên đã đặc biệt tới phủ của ngài ấy, không ngờ lại bị lơ đẹp,” biểu cảm của Tả Minh lộ ra đôi chút giận dữ, xem ra Tả Minh đại nhân lúc bị phớt lờ tuy bên ngoài vẫn có thể coi là bình tĩnh, kỳ thực bên trong đang nổi bão, “Thần cũng khuyên Tạ đại nhân rồi, nhưng ngài ấy chẳng mảy may để ý đến. Tới giờ cũng chưa thấy ngài ấy xuất hiện ở trường thi. Thần tự thấy giấu không nổi, nên mới bẩm báo với thánh thượng, mong thánh thượng định đoạt.”

Minh Trọng Mưu nghe xong, bảo ông ta gọi Hình Dư tới, Hình Dư cũng xác nhận thông tin đó —— Sau khi Thừa tướng của triều đình đảm nhận chức quan chủ khảo, có được ân sủng của thánh thượng như cầm cờ lệnh trong tay, nhưng đến giờ vẫn chưa hề tới trường thi làm việc, căn bản là lơ là chức trách, còn đùn đẩy trách nhiệm cho cấp dưới, bản thân lại rảnh rỗi nhàn tản, tư tưởng này thật không thể dung tha. Minh Trọng Mưu cười lạnh, nhìn hai vị đại thần đang nổi giận phừng phừng, mồm năm miệng mười mách tội, hăn tặc tặc lưỡi, khoe ra hàm răng trắng đều tăm tắp, “Tạm thời các khanh cứ quay về đi, trẫm sẽ cho các khanh một lời giải thích sau.”

Lúc ấy Hình Dư và Tả Minh mới phào nhẹ nhõm, chủ khảo bê trễ, phó khảo cũng khó tránh khỏi trách nhiệm. Trước tiên khai ra vấn đề là ở chủ khảo, rửa sạch tội danh đã, lương tâm của hai người Hình Dư có hơi bất an, nhưng liên quan đến lợi ích của bản thân, nên cũng chẳng thể để tâm đến nhiều thứ được.

Đang nói, thì đột nhiên có người hầu đi tới, ghé vào tai Hình Dư thì thầm hai ba câu. Sắc mặt Hình Dư tái mét, đưa mắt nhìn bộ hạ, sau đó cúi đầu xuống.

Minh Trọng Mưu vừa liếc thấy phản ứng khác thường của Hình Dư, liền biết ngay là có chuyện.

Hoàng đế Vạn Triệu nheo nheo mắt, “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Hình Dư đành phải lấy hết dũng cảm nói: “Bộ hạ, Thừa tướng đại nhân, ngài ấy..... ngài ấy tới rồi ạ.”

Vị chủ khảo lơ là chức trách đã tới rồi, Thái phó của bộ hạ khi còn là Thái tử, bộ hạ sẽ xử lý sao đây?

Hai người Hình Dư chỉ thấy khóe môi Minh Trọng Mưu từ từ nhếch lên, ánh mắt sắc nhọn lộ ra ánh sáng khác thường, giọng nói lạnh lùng của hắn, bắn xuyên qua người gã người hầu, biến gã thành một cái sàng, “Bảo hắn chờ ở bên ngoài, không được để hắn vào trong.”

“Vâng!” Nói đoạn, gã người hầu lập tức quay người chạy đi.

Minh Trọng Mưu đứng dậy, hơi hơi rũ ống tay áo trên bộ thường phục của mình, “Thừa tướng đại nhân của Đại Sở, phải để trẫm đích thân ra nghênh đón mới được.”

Trong giọng nói mang theo ý lạnh, hai người Hình Dư nghe vậy, chỉ biết cúi đầu im lặng.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tạ Lâm chậm rãi tiến đến cửa lớn của thư viện Lư Dương, đang muốn bước vào trong, thì lại bị hai gã gác cửa chặn lại, “Trọng địa của hội thi, không nhiệm vụ miễn vào.”

Thân là quan chủ khảo mà lại bị chặn ngoài cửa, nhưng Tạ Lâm cũng không hề nổi giận. Suy cho cùng nhìn khắp lượt cả cái triều đình Đại Sở từ khi khai quốc tới nay, là quan chủ khảo nhưng lại không coi mình là chủ khảo, cũng chỉ có mình Tạ Lâm như vậy mà thôi.

Tạ Lâm cười cười, “Các người thông báo với bên trong một tiếng, nói rằng Tạ Lâm đã đến rồi, vậy là được.”

Hai gã gác cửa vừa nghe thấy hai chữ “Tạ Lâm”, thì liền lộ ra vẻ kinh ngạc nghi ngờ. Nhưng thấy bộ y phục Tạ Lâm mặc đơn giản, chất liệu tuy là thượng hạng, nhưng vì giặt giũ nhiều nên có hơi bạc màu, khác biệt rất lớn với gã gian thần trong lời đồn. Hai gã không khỏi quay ra nhìn nhau, một trong hai lên tiếng hỏi: “Ngài tạm thời đợi ở đây một lát, để bọn ta vào trong thông báo.”

Tạ Lâm vẫn mỉm cười dễ tính: “Làm phiền.”

Lúc Minh Trọng Mưu bước vào cửa, hai gã liền biết ngay vai vế của hắn không hề nhỏ, áo bào dệt bằng gấm, thấp thoáng có thể nhìn thấy hoa văn hình con rồng được thêu bằng chỉ vàng trên đường viền cổ áo, không chỉ phong độ khí phái, mà toàn thân đều toát lên vẻ quý tộc, chỉ nhìn hai vị

đại nhân Hình Dư và Tả Minh vây xung quanh thôi là cũng đủ biết Minh Trọng Mưu là người vô cùng đặc biệt.

Bởi vậy trong khi hai vị đại nhân còn chưa kịp lên tiếng, Minh Trọng Mưu đã dặn bảo Tạ Lâm chờ ở bên ngoài, gã gác cửa lập tức hành động dứt khoát, dạ một tiếng, xoay người quay lại vị trí.

Vừa mới đến cửa lớn, thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Tạ Lâm và gã gác cửa còn lại, “Con cháu nhà quyền quý khắp thiên hạ giờ sắp tụ tập cả về đây, tranh giành công danh đến sứt đầu mẻ trán, các hạ cũng có bà con thân thích chứ, hôm nay có đến tham gia thi cử không?”.

Gã gác cửa trả lời bằng giọng nói lạnh lùng: “Đương nhiên là không c, nếu có, thì tiểu nhân cũng đã không đứng ở đây.”

Tạ Lâm nhìn thân hình rắn chắc, vóc dáng cao lớn của đối phương, cười đáp: “Người là tiểu nhân? Nếu người là tiểu nhân, thì há chẳng phải ta thành lùn một mẩu ở chỗ này sao?” Hắn vỗ vỗ lên bả vai của gã, an ủi, “Không sao đâu, nếu có một ngày, người có bà con thân thích, lên kinh ứng thi, thì cứ nói với ta một tiếng, Tạ mỗi nhất định sẽ tranh thủ lúc làm quan chủ khảo, giúp đỡ cho các người.”

Khóe miệng gã gác cửa co giật.

Vừa nói đến đó thì gã gác cửa đi thông báo từ bên trong chạy ra, nghe thấy câu này, trong bụng hắn vốn dĩ còn đang nghi ngờ không biết đối phương có phải là Tạ Lâm không. Thì đoạn đối thoại đó hiển nhiên đã bộc lộ rõ bản chất gian xảo của Tạ Lâm rồi. Gã thở phào nhẹ nhõm nói: “Tạ đại nhân, không phải là chúng tiểu nhân không cho ngài vào, mà là bên trong có một đại nhân vật, bảo ngài đợi một lát, ngài tạm thời chờ ở đây đi vậy.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày.

Là đại nhân vật nào, định tiếp đón mình, nhưng lại còn bảo mình đứng chờ ở ngoài này thế?

Đang nghĩ, thì nhìn thấy bên trong cửa lớn, có một người chậm rãi bước ra, bóng râm âm u từ trên người hắt vì có ánh mặt trời chiếu vào mà dần dần tan đi.

Tạ Lâm vừa nhìn thấy, liền vội cúi đầu, khom người hành lễ, “Bệ hạ.”

Hai gã gác cửa kinh hãi, nhưng người ở bên trong đã bước ra, cặp mắt thâm trầm sắc nhọn như mũi dao, phong độ phi phàm, khí chất cao quý đến ép người. Nghĩ tới dáng vẻ của các vị đại nhân Hình Dư, cung kính lễ độ với người này, tuy rằng biết đối phương là người cao sang, nhưng không ngờ địa vị lại cao sang đến mức độ ấy.

“Tạ Lâm.” Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói, “Đi cùng với trẫm,” Hãn nghiêng răng nói, “Trẫm có rất nhiều lời, muốn nói khanh.”

Tạ Lâm vừa nghe thấy bệ hạ có chuyện quan trọng muốn nói, vội vàng tuân lệnh, còn lo lắng hỏi: “Bệ hạ muốn thần đi cùng, thần không dám không đi, nhưng bệ hạ thân thể đáng giá ngàn vàng, không thể coi nhẹ được. Thần không biết võ công, không bảo vệ được cho bệ hạ, tốt nhất bệ hạ nên dẫn theo vài người biết võ.”

Minh Trọng Mưu hờ hững đáp: “Bản thân trẫm biết võ.” Chẳng hiểu sao, lần này bên người ngoài Tạ Lâm, hãn không muốn để bất kỳ ai đi theo cả, bất luận đó là nam, hay nữ. Khó khăn lắm mới ra ngoài được một lần, muốn cùng Thừa tướng tâm sự chuyện trong nhà, không muốn bất cứ ai cản trở mình.

Không ngờ vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy Tạ Lâm không biết đang thì thầm to nhỏ nói gì đó với một trong hai gã gác cửa, gã đó còn liên tục gật gật đầu, thế còn chưa đủ, Tạ Lâm còn vỗ vỗ lên vai gã, “Sau này nếu người cần gì, thì cứ thoái mái nói ra, có bà con thân thích định thi cử giành công

danh, Tạ mỗ cũng có thể giúp đỡ được đôi chút. Hoặc là, “Tạ Lâm cười cười, “Nếu người muốn lấy vợ, Tạ mỗ tuy quen biết ít, nhưng cũng sẽ giúp hết sức mình.”

Khóe miệng gã gác cửa lại giật thêm cái nữa, rồi mới quay đầu chạy vào.

Minh Trọng Mưu cau mày rất kinh, “Tạ Lâm, giữa thanh thiên bạch nhật, người lại dám lạm quyền âm mưu làm việc riêng ngay dưới mắt trẫm sao!?” Hơn thế lại còn sán lại gần cái gã gác cửa nữa chứ! Trong lòng Minh Trọng Mưu vô cùng khó chịu.

Tạ Lâm cười cười, “Hắn giúp thần một việc lớn như vậy, đương nhiên phải cảm tạ người ta rồi.”

Minh Trọng Mưu hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Tạ Lâm lắc đầu bất đắc dĩ, đi theo sau.

Hoàng đế bệ hạ xuất cung, nhưng lại không dẫn theo các hộ vệ, ngộ nhỡ có thích khách, thì biết làm sao? Tạ Lâm dù có làm trái ý của Minh Trọng Mưu, cũng không thể không lo nghĩ đến vấn đề an toàn của đối phương được. Đành dặn dò một trong hai gã canh cửa vào trong nói với nhóm đại nhân Hình Dư một tiếng, để bọn họ phái vài hộ vệ, âm thầm đi theo.

Không ngờ Minh Trọng Mưu lại bài xích như vậy.

Minh Trọng Mưu đi trước, Tạ Lâm nối gót theo sau.

Minh Trọng Mưu căn bản vẫn còn đang giậm đùng đùng phẫm phẫm đi về phía trước, qua một lúc, cảm giác được bước chân Tạ Lâm đang theo sát, bất tri bất giác, bước chân của chính hắn cũng dần chậm lại. Hoặc có lẽ

là vì sợ người phía sau không theo kịp, hoặc là vì một nguyên nhân nào đó, Minh Trọng Mưu cảm thấy trái tim của hắn, bình tĩnh hơn rất nhiều.

Kinh thành phồn hoa, ngựa xe tấp nập.

Người đi qua kẻ đi lại, cả người mặc áo gấm như Minh Trọng Mưu, suy cho cùng cũng rất ít, đại đa số đều là vải bố sợi đay, dáng đi vội vã, nhưng giữa đất trời, lại yên tĩnh đến lạ.

Minh Trọng Mưu cũng thoải mái được đôi chút, thả chậm bước chân, nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

Tiếng rao tiếng thét nơi phố chợ, tiếng bước chân người đi đường, và cả tiếng y phục sột soạt rất khê do bị một cơn gió thổi qua nữa.

Nhìn những sạp hàng rong bên đường, Minh Trọng Mưu giống như tìm lại được cảm giác hào hứng mới mẻ ngày xưa. Trước khi tiên đế đăng cơ, hắn vẫn còn là một Quận vương. Hắn không có nhà cửa phủ đệ trong kinh thành, chỉ có tôn danh Quận vương mà thôi, khác với những vị hoàng tử bình thường khác, hắn lớn lên ở bên ngoài hoàng thành. Sau khi tiên đế đăng cơ, thân phận của hắn loáng cái đã thay đổi, trở thành Thái tử, sau đó liền lên ngôi. Trở thành hoàng đế rồi, cả đời này, đều bị bó buộc trong cung, khó có cơ hội được xuất cung lấy một lần.

(Quận vương là danh hiệu dành cho các hoàng tử, có đất phong cấp quận trong phạm vi đế quốc.)

Tiếng rao từ một sạp hàng, thu hút hắn, hắn liền bước đến gần, thấy trên sạp bày bán rất nhiều những món trang sức long lanh rực rỡ, một cây trâm hình như là làm bằng bạch ngọc khắc hình chim khổng tước, khi cầm lên, sợi tua rua liền chảy xuống men theo những ngón tay, xúc cảm ấm áp vô cùng. Chủ sạp vừa nhìn món đồ hắn chọn, liền vội vàng chạy tới, hưng phấn nói: “Khách quan quả là có con mắt tinh đời, cây trâm này được chế tác từ ngọc đẫy, không giống với những thứ vàng bạc khác, nó vừa thanh

nhã lại đặc biệt, không hề tục khí chút nào, nếu tặng cho con gái, thì bảo đảm cô gái đó sẽ rất thích.”

Minh Trọng Mưu nhìn cây trâm lấp lánh, tâm tư dường như có chút rung động.

Vừa nhìn là biết ngay món đồ này không đáng tiền, khác hẳn với những món đồ trân quý hiếm có trong cung, hay cống phẩm từ các nước khác. Nhưng sự khác nhau này, không biết tại sao, lại khiến Minh Trọng Mưu nhớ tới quãng thời gian trước đây khi còn là Quận vương, lúc ấy hẳn cũng thích những sưu tầm những thứ đồ chơi mới mẻ kiểu này, phàm là món đồ quý giá, thượng hạng, đều không bao giờ tiếc ra giá mua về, còn hiện giờ dù muốn thứ gì là có thứ nấy, thì hẳn lại hoài niệm những món đồ rẻ tiền và không thiết thực này.

“Tặng cho con gái ư?” Minh Trọng Mưu nghĩ ngợi, rồi hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

Gã đó giơ tay lên, “Không nhiều không ít, vừa đúng mười lượng bạc.”

Minh Trọng Mưu sờ lên người, quả nhiên không mang theo tiền, bèn sai Tạ Lâm: “Trả tiền đi.”

Tạ Lâm nhìn theo, quả nhiên là thế mà. Minh Trọng Mưu thân là hoàng đế, đương nhiên trên người có thói quen không mang theo tiền, bản thân là người đi cùng bệ hạ, tất lẽ là phải móc tiền túi ra rồi. Tạ Lâm liếc nhìn cây trâm hẳn cầm trên tay, lông mày cau lại, chán ghét nói: “Cái món đồ này, mà cũng đáng giá mười lượng bạc cơ à?”

Gã bán hàng vẫn đang cân nhắc, Minh Trọng Mưu toàn thân găm vóc, chất vải mềm mại, hoa văn tinh tế, vừa nhìn là biết ông chủ giàu có, còn người đi sau lưng hẳn, khoan không nói đến dáng vẻ thư sinh tuấn tú vội, chỉ nhìn bộ y phục bị giặt đến bạc màu kia, cũng biết là không có tiền, chắc chắn là người hầu đi theo. Gã chủ động nịnh nọt ông chủ giàu có, nhưng

ông chủ còn chưa cần nịnh nọt gì thì đã cắn câu rồi, nhưng cái tên không có tiền kia, sao lại làm bộ mặt chán ghét kinh thế?

Gã bán hàng vội vàng nói: “Khách quan, ngài đừng thấy nó đơn giản mà lầm, chiếc trâm này được chế tác từ loại bạch ngọc thượng hạng, khắc hình chim phượng hoàng sải cánh, hơn thế soi lên ánh mặt trời, trong suốt long lanh, thứ này chắc chắn là đáng tiền.”

Minh Trọng Mưu cũng nói: “Không phải chỉ có mười lượng bạc thôi sao? Trả cho hẳn đi. Huống hồ thứ này, ta cũng rất thích, tặng người ta cũng vừa đẹp.....”

Không biết tại sao, Tạ Lâm vừa nghe thấy ba chữ “tặng người ta” lại cảm thấy có phần hơi chói tai, không nhịn được lạnh lùng nói: “Vậy thì để thần trả.”

“Vốn dĩ nên vậy mà.”

Tạ Lâm móc túi tiền từ trong người ra, hơi nới lỏng dây buộc, số bạc trắng lấp lánh khúc xạ dưới ánh mặt trời, khiến đôi mắt gã bán hàng sáng lóe lên.

Nhưng Tạ Lâm lại thắt miệng túi lại.

Sau đó tiếp tục móc, móc tới móc lui, móc ra một xâu xu đồng, và ném cho gã bán hàng, “Cộng cả lại, có lẽ cũng không đến một lượng, người cầm tạm đi.” Gã bán hàng vội vàng vơ lấy, “Cám ơn, cám ơn.” Sau đó nhìn Tạ Lâm bằng ánh mắt chờ mong, đợi hẳn trả nốt số còn lại.

Nhưng Tạ Lâm lại nhét túi tiền trên tay vào lại trong người, nói với Minh Trọng Mưu: “Tiền trả xong, Gia có thể đi rồi.”

Minh Trọng Mưu cũng ngậy người, gã bán hàng lập tức bày ra bộ mặt đau khổ, “Chỗ này còn chưa đủ một lượng, mà hai vị đã muốn cầm cái trâm

này đi, thì tiểu nhân lỗ chết mất, hai vị không ngại thì trả thêm hai lượng nữa đi, để tiểu nhân còn thu hồi vốn?”.

Tạ Lâm lờm hẩn ta một cái, hờ hững nói: “Chỗ ta cho người, là đủ thu hồi vốn rồi.” Thân là Thừa tướng, nên biết rõ cuộc sống của dân chúng, đây là điều đương nhiên, huống hồ Tạ Lâm xuất thân từ Hộ bộ, rốt cuộc cây trâm này đáng giá bao nhiêu tiền, liếc mắt cái là biết ngay.

Gã bán hàng nghe xong, định tranh cãi tiếp, thì Tạ Lâm đã nói: “Sau này đừng có ăn nói vớ vẩn nữa, món đồ này rõ ràng khắc hình chim khổng tước, người lại bảo nó là phượng hoàng. Chỉ là một con chim bình thường, dù có bay lên cành cao, cũng chẳng thể tôn quý được, vẫn chỉ là một con chim mà thôi. Hơn thế,” Tạ Lâm nghiêm mặt, hơi ghé lại gần, trầm giọng nói, “Phượng hoàng là linh vật của hoàng tộc ta, lẽ nào có thể tùy tiện chơi đùa như vậy sao? Nếu để quan lại nhìn thấy, có tịch thu chín họ nhà người, cũng không đủ.”

Gã bán hàng hoảng sợ, ánh mắt lập tức đại đi, đứng ngây người tại chỗ.

Sau khi Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm rời đi, hai người trầm mặc một lúc rất lâu Minh Trọng Mưu mới nói: “Chiếc trâm này, thật sự chỉ đáng chút tiền vậy thôi sao?”.

“Ngọc này là giả, số tiền vừa này trả còn nhiều hơn giá trị của nó.” Tạ Lâm đáp.

Minh Trọng Mưu nhìn chiếc trâm trong tay, thở dài, “Nói như vậy, thứ này không tặng được rồi.”

Tạ Lâm khẽ “hừ” mũi một cái, cũng không biết là đồng ý hay đang mất kiên nhẫn nữa.

“Dù sao, món đồ này cũng là do khanh mua, trăm thân là vua một nước, tặng cho con gái, chắc chắn sẽ bị người khác cười chê, chi bằng, cho khanh vậy.”

Tạ Lâm ngậy người, vẻ mặt đầy chán ghét, “Thần là đàn ông, lấy thứ này về để làm gì chứ? Người cứ ban thưởng bừa cho một cung nữ hay ai đó cũng được, đừng ban cho thần.”

Vẻ mặt chán ghét của Tạ Lâm, khiến Minh Trọng Mưu nổi cáu: “Ai bảo tặng cho khanh, không phải khanh có ba thị thiếp sao? Tặng cho các nàng ta đi, nếu vẫn không ổn, thì đem cho người hầu trong phủ các khanh, dù sao, cũng đã mất một lượng bạc rồi, số tiền đó không thể để lãng phí được.”

Bệ hạ cũng biết tiền của hắn rất khó kiếm, vậy sao vừa nãy còn quá quyết bắt hắn trả?

Tạ Lâm bực bội nhận lấy, nhét vào trong ngực, “Được rồi, thần thay mặt các nàng ấy, cảm tạ bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu liếc trộm, thấy Tạ Lâm cất đi rồi, khóe môi không nhin được nhếch lên.

Cứ để cho người phải ghét đấy! Thứ do chính mình mua, thì tự mình cầm lấy mà chơi đi, Thừa tướng của trăm ả.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sóng Gió Trường Thi

Trên lầu trong kinh thành, có một vài cô gái đang nhảy múa, trong khi Minh Trọng Mưu muốn lại gần để xem, thì Tạ Lâm lại không may may có hứng thú, nhưng Hoàng đế bệ hạ cảm thấy quá đổi mới mẻ, nên đã đi lên rồi, Tạ Lâm thân là thần tử, đương nhiên đành phải liêu mình đi theo thôi.

Gọi một vài món ăn xong, Minh Trọng Mưu kéo Tạ Lâm hưng phấn xông vào ngồi ăn, vừa mới gắp được một miếng, đã lại bỏ xuống, Minh Trọng Mưu cau mày, “Còn nói là đệ nhất lầu ở kinh thành nữa chứ, món ăn còn chẳng bằng bát vằn thắn ở quán ăn ven đường tiện tay nấu bữa.”

Tạ Lâm nếm thử một miếng.

Thực ra mùi vị không đến nỗi tệ như Minh Trọng Mưu nói, đệ nhất lầu ở kinh thành, cũng có cái đặc sắc riêng của nó. Chỉ là mùi vị của sự thanh nhã tinh tế này, cách quá xa so với trong cung. Bệ hạ ăn quen sơn hào hải vị rồi, muốn đổi sang những món rau dưa thanh đạm, đương nhiên sẽ cảm thấy mùi vị từ những món ăn do các quán ăn nhỏ ven đường nấu thơm ngon hơn, và ngược lại sẽ thấy những món ăn do những lầu thế này nấu không có gì đặc biệt.

Đang lúc ăn uống nặng nề khó nhọc, thì mấy cô gái nhảy múa trong lầu sau khi xoay tròn mấy vòng cuối ống tay áo bay phấp phới xong, thì cũng là lúc cảnh hay đến hồi kết, Minh Trọng Mưu xem mê say, đang định vỗ tay, thì mấy cô gái nhảy múa khẽ nhún mình, quay người, lần nữa xếp thành hàng, đi mất.

Minh Trọng Mưu ngẩn người, hần và Tạ Lâm đến đây là vì điệu múa uyển chuyển kia, giờ không múa nữa, cơm canh thì mùi vị như vậy, càng ăn lâu, càng thấy vô vị.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, thì vừa hay nhìn thấy một ông lão run lẩy bả lẩy bầy, bước từng chút từng chút một lên bậc thang, kéo ghế, ngồi xuống, sau đó kẹp hai thứ gì đó như hai miếng vỏ trúc, lông mày nhíu lại, rồi một loạt những câu chữ thao thao bất tuyệt tuôn ra từ miệng ông lão, “Nói ra thì, Giang Chiết của triều đình Đại Sở gặp trận lũ lớn, từng bản từng bản tấu chương, bay tới tấp đến kinh sư, quan lại địa phương nhất tề thỉnh cầu mở kho lương cứu nạn dân.....”

Minh Trọng Mưu sững người, mấy cô gái nhảy múa vừa đi, thì lại đến một ông lão kể chuyện.

Đã tới rồi, thì cứ ở lại vậy. Hần nhìn khắp lượt tửu lâu, mọi người đều giật mình, khuôn mặt vốn dĩ còn đang mơ màng buồn ngủ, thì giờ như vừa tỉnh khỏi mộng, lỗ tai dựng đứng hưng phấn lắng nghe ông lão kể chuyện.

Trước đây lúc Minh Trọng Mưu còn là một Quận vương, hần cũng biết trong kinh thành, có một vài tửu lâu vào một giờ nhất định thường mời những người kể chuyện tới, người nào người nấy kể đều vô cùng sinh động, rất nhiều người thường xuyên kéo đến những tửu lâu này, gọi vài món ăn, nhưng thực ra là muốn nghe chuyện. Đây cũng coi như là thủ đoạn hút khách trong kinh doanh.

Từ khuôn mặt của những người đang lắng nghe, Minh Trọng Mưu có thể nhìn ra được đây không phải lần đầu tiên ông lão kia đến tửu lâu kể chuyện, rất nhiều người ở đây, e là đều đang đợi ông ta đến. Nhưng lại vừa hay trái ngược với Minh Trọng Mưu.

Hần chỉ đành cười khố, lạng lẽ gầy gầy mấy miếng cơm, toan gọi Tạ Lâm đi về, thì đột nhiên lại nghe thấy ông lão kể chuyện nói tiếp: “Mở kho

lượng cứu nạn dân, đây vốn dĩ là chuyện liên quan đến mạng người, nhưng tấu chương gửi tới kinh sư rồi, lại giống như bóng chim tắm cá, ba ngày ba đêm, cũng không thấy hồi âm. Quan lại địa phương lúc ấy mới hiểu ra, bên trên có người chặn giữ tấu chương lại, dâng lên mà trời xanh không nghe thấy, thì cho dù có lòng cứu nạn dân, cũng thành uổng phí.”

“Vậy người chặn giữ tấu chương lại là ai?” Ông lão thần thần bí bí hỏi, “Mọi người đoán xem, là ai?”.

Trong tửu lầu, đột nhiên trở nên im lặng. Khách khứa đang ăn uống đưa mắt nhìn nhau, trong đầu người nào cũng hiện lên một cái tên, nhưng không thể nói ra, cúi đầu uống rượu, vì thế thỉnh thoảng trong tửu lầu lại có tiếng gọi tiểu nhị rót thêm rượu.

Nhưng có một người trong trong góc nhà hừ một tiếng, bưng chén rượu lên miệng, ngửa cổ uống cạn, nuốt thẳng xuống bụng. Gã dẫn mạnh chén rượu xuống bàn, cảm hận nói: “Cần gì phải đoán, hiện giờ ngoại trừ cái kẻ được gọi là Thừa tướng đại nhân ra, thì còn có thể là ai được nữa?”.

Giọng nói của gã khá lớn, một vài người ở cùng bàn với hắn, sắc mặt tái mét, “Lục huynh, huynh say rồi, nói vớ vẩn gì thế?”.

“Ai nói vớ vẩn?” Gã họ Lục kia đáp, chén rượu nuốt xuống bụng, khiến mặt gã đỏ phừng phừng, “Tạ Lâm lộng quyền chèn ép dân chúng, coi quyền thế là trò chơi, từ lâu triều đình Đại Sở ta có người bất mãn với hắn, những ngay cả một câu, cũng chẳng dám nói.”

“Lục huynh, rõ ràng là huynh say rồi, Thừa tướng đại nhân làm vậy, hiển nhiên là có cái lý của ngài ấy, ta và huynh nói sau lưng thế này, một là bất kính, hai là mảy tin vĩa hè này, không đáng tin đâu.”

Gã họ Lục vừa nghe xong, liền hừ một tiếng, quay đầu nhìn chăm chăm vào người vừa nói chuyện với gã, cười lạnh đáp: “Kính cái gì mà kính? Huynh kính hắn, thì có thể thi đỗ được không?” Gã đột nhiên giống

như ngộ ra điều gì đó, “À mà đúng, nên kính trọng chứ, Thừa tướng đại nhân là quan chủ khảo mà, chọc giận hấn, vậy thì không phải chúng ta chắc chắn sẽ phải khăn gói về quê ư?” Gã chỉ vào đối phương, gật đầu thật mạnh, “Huynh nói đúng, huynh thông minh thật, con người Thừa tướng biết cách đùa giỡn với cảm xúc của người khác như thế, nếu không qua lại thân thiết với hấn, đút lót cửa sau xây dựng quan hệ, thì liệu hấn có để huynh thi đỗ không, huynh nói thật sự quá đúng.” Nói xong, còn vỗ một cái rất mạnh lên vai đối phương. Đối phương chỉ biết cười khổ, chẳng dám nói tiếp thêm một câu nào nữa, sợ gã lại nói ra những lời còn kinh thiên động địa hơn thế.

Sợ là ngay cả ông lão kể chuyện, cũng không ngờ lại xảy ra sự cố đúng lúc như thế, đành lúng túng quay trở lại câu chuyện, “Đang là đương kim Thừa tướng, nên Tạ Lâm đã chặn những tấu chương đó lại, không ngờ ba ngày sau, Thánh thượng ra lệnh, mở kho lương cứu nạn dân, nạo vét kênh mương, dẫn thông dòng chảy, cấy cối ruộng vườn, nhất loạt đều có biện pháp giải quyết, trận lũ lụt giống như thoáng qua, tan biến trong chớp mắt, nạn dân cũng ngày một giảm đi.....”

Ông lão kể chuyện đang nói phía trên, thì Minh Trọng Mưu cúi đầu, khuỷu tay khẽ huých nhẹ vào người Tạ Lâm đang vui đầu ăn uống hùng hục, thấp giọng nói: “Này, đang nói về người đấy.”

“Bệ hạ cũng có hứng ghê nhỉ,” vẻ mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, cũng thấp giọng nói, “Thần nhớ là, trong luật pháp của triều đình Đại Sở ta có nói, đồn đại bàn tán về chuyện triều chính, phạt năm mươi trượng, người và thần đều đang ở đây, người nói xem, có nên phạt luôn không? Nếu để mọi người ăn nói lung tung như vậy, triều đình bại hoại, lấy ai ra trị quốc?” Nàng quay đầu, liếc nhìn ông lão đang ở cách không xa kia, đánh giá cẩn thận, “Chỉ là ông già đó đã già như vậy rồi, bị đánh năm mươi gậy, chắc là không chịu nổi đâu.” Nàng lại liếc nhìn một cái bàn khác, cái gã họ Lục kia, vẫn còn đang uống rượu, cái bàn ấy, đều là văn nhân, tướng mạo nho

nhã lại thanh thú, tuổi cũng không lớn lắm, ngoài hai mươi là cùng, nghe những lời vừa nãy, thì có vẻ như đều là thí sinh đi thi khoa cử lần này. Năm mươi gậy, có lẽ cũng đi đời nhà ma luôn.”

Tạ Lâm tổng kết xong, lại cúi đầu ăn cơm, “Bệ hạ quyết định đi, bệ hạ chỉ đâu thần đánh đấy.”

Minh Trọng Mưu bị hấn làm cho vừa tức vừa buồn cười, sao ngày xưa không thấy hấn bảo bệ hạ chỉ đâu thần đánh đấy? Đến lúc trừng phạt những con người có cuộc sống khốn khổ này, thì lại đẩy mình lên đi đầu.

Đột nhiên ở bàn có mấy gã đọc sách kia, gã họ Lục bỗng thở dài một tiếng. Bọn họ vốn dĩ chỉ nói chuyện thì thâm thôi, nhưng Minh Trọng Mưu là người luyện võ, nên thính lực nhạy cảm hơn so với những người khác nhiều. Lúc này chỉ nghe thấy gã họ Lục đó nói: “Lục mỗ tự ý thức được rằng, gia cảnh nhà mình chẳng giàu có gì, nhưng tốt xấu gì gia cảnh dư dả hơn, thì chí ít trong nhà cũng cáng đáng được chi phí đọc sách, nhưng suốt mười năm đèn sách cực khổ, sao có thể chịu nổi sự thật này, mọi người không biết đâu, sau khi lên kinh, ta biết tin Thừa tướng sẽ làm chủ khảo, trong lòng tắt lạnh. Lúc đó đã nghĩ đến chuyện gói ghém hành lý, về luôn quê cũ cho xong.”

Một người khác ngồi cùng bàn với gã vội nói: “Hà tất phải thế? Tốt xấu gì Thừa tướng đại nhân cũng là trọng thần của triều đình, tuy thích lạm quyền đấy, nhưng cũng có rất nhiều chính sách để tâm đến bách tính, hiện giờ Đại Sở ta quốc thái dân an, người Di không tới xâm phạm, dân chúng đều có cơm ăn, thiết nghĩ cũng đâu có giống như những lời đồn, chỉ coi trọng quyền thế, coi nhẹ người dân. Ngồi lên vị trí đó đều phải có học thức thực tài, không thể lừa được người khác đâu, chỗ nào cũng đều là vàng cả, tội gì phải lo lắng buồn phiền chứ?”

“Trầm huynh, vậy là huynh không biết rồi,” gã thanh niên họ Lục lại thở dài, “Mấy hôm trước ta nghe nói, mấy vị quan lớn và mấy hộ nhà giàu

sau khi biết tin Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo, đều vui mừng hớn hở, tranh giành nhau tặng lễ vật cho Thừa tướng, chỉ cần Thừa tướng nhận quà, thì nghĩa là đồng ý, những thí sinh của những gia đình đó tất sẽ được làm quan. Ta vốn dĩ còn không tin, nên có một hôm, đến cạnh phủ Thừa tướng xem thử, thấy một hàng dài người đi ra đi vào, ta trông thấy rất rõ ràng, người đầu tiên, chính là sư gia của một huyện trong thành, vốn dĩ vác khuôn mặt âu sầu đi vào, lúc trở ra, thì mặt mày rạng rỡ, giống như đã hoàn thành xong một việc. Hôm khác, ta còn nghe nói vị sư gia của huyện đó gặp ai cũng khoe khoang ngay rằng, mình đã làm xong chuyện đại sự cho lão gia của huyện ấy, trong kỳ thi lần này, công tử của lão gia chắc chắn sẽ thi đỗ. Lúc ấy ta đã hoàn toàn mất hết hy vọng, lần này ta đã suy nghĩ rồi, ta thi thế nào thì chính là thế ấy.”

“Này..... này.....” Cho dù mấy gã thư sinh ngồi cùng bàn có học nhiều hiểu rộng đi nữa, cũng không khỏi sợ đến ngáy người, mấy người bọn gã có thể ở cùng với nhau, ngoài trừ việc là đồng hương, khoảng cách gần nhau ra, thì cũng còn vì hoàn cảnh gia đình tương đồng, học thức tương đương, không dễ nảy sinh sự đố kỵ, quen nhau lâu, mới trở thành bạn bè, giờ nghe gã nói vậy, trái tim cũng không khỏi nguội lạnh đi quá nửa.

Đang nói chuyện, thì lại nghe thấy một người bên cạnh thì thầm hỏi: “Các vị nói, Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo, nhưng lại nhận hối lộ, không coi kỹ luật nghiêm minh của khoa cử ra gì, công khai làm loạn sự công bằng trong kỳ thi à?”.

Mọi người cả kinh, thấy không biết từ lúc nào đã có một người đứng ở ngay cạnh bọn họ, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ tươi cười, ánh mắt sáng rõ, cả người tỏa ra khí chất quý tộc cao sang, khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

Gã thanh niên học Lục thấy thế, liền kéo hẳn ngồi xuống bên cạnh, thờ dài, “Đúng là vậy, bọn ta đang rất phiền muộn đây, không biết nên làm thế nào cho ổn nữa.” Gã rót cho hẳn một chén rượu, lại nói: “Nếu như tài học

không đủ, bọn ta chấp nhận thua, đương nhiên là tâm phục khẩu phục, nhưng giờ công khai hối lộ quan chủ khảo, chủ khảo cũng thân nhiên nhận, khiến bọn ta khó lòng mà chấp nhận được. Nếu thật sự là vậy, bọn ta cũng chỉ đành khăn gói đồ đạc về quê, đợi thêm ba năm nữa mà thôi. Thánh nhân đều nói, đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường, bọn ta sẽ coi lên kính sư này, như một dịp mở rộng tầm mắt, đọc nhiều sách bao nhiêu, thì đi nhiều dặm đường bấy nhiêu vậy.” Nói đoạn, cười khố, cúi đầu, uống một hơi cạn sạch.

Người nọ cung tay, đáp: “Tại hạ, Minh..... Việt Trung Ngôn, dám hỏi các vị huynh đài đây quý tính đại danh? Mới vừa nãy ở gần bàn các huynh, nghe các huynh thảo luận chuyện khoa cử, lần này tại hạ cũng lên kinh dự thi, chuyện công bằng trong thi cử, tại hạ cũng rất quan tâm, nếu như thật sự có chuyện đó, thì tại hạ cũng chỉ đành nghĩ kế tìm đường khác thôi.”

“Bi nhân họ Lục, tên chỉ có duy nhất một chữ Cận,” rồi gã chỉ vào mấy người bên cạnh, giới thiệu, “Đây là Trầm Hòa Anh, đây là Ứng Tông, còn đây là Mã Chí Hoa, mấy người bọn ta đều là đồng hương, lần này cùng lên kinh dự thi, mọi người cùng là bằng hữu cả,” gã cười khố nói tiếp, “Nhưng lần này, có lẽ phải dẹp đường hồi phủ luôn rồi.” Gã nhìn anh chàng Việt Trung Ngôn kia, không nhịn được than: “Nhưng..... thứ cho ta nói thẳng, huynh trông không giống người đang lo lắng vì chuyện này.....”

Việt Trung Ngôn liếc nhìn y phục trên người mình, cười khố đáp: “Có vẻ là vậy thật, nhưng nhà tại hạ nhiều đời kinh doanh buôn bán, giao tiếp với quan lại không nhiều, cha tại hạ cũng không rành xử lý những chuyện như thế này, nếu như không thể thi đỗ, thì sẽ quay về kế thừa sản nghiệp gia đình.”

Mấy gã hiểu ra gật đầu, lúc ấy mọi nghi ngờ đều tiêu tan.

“Thật ra, ta cũng không quá lo lắng cho bản thân, suy cho cùng cũng có sản nghiệp để thừa kế, không thi đỗ, thì vẫn có đường lui, nhưng ta là

đang lo cho vị huynh đệ của mình thôi,” Việt Trung Ngôn quay đầu, chỉ chỉ vào Tạ Lâm ở bàn bên cạnh đang vùi đầu ăn uống hùng hục nói, “Hoàn cảnh gia đình của hã không tốt, lại chỉ biết đọc sách, nếu như thật sự không thi đỗ, e là thật sự không còn gì, thân làm huynh đệ bằng hữu, ta cũng phải quan tâm chăm sóc hã nhiều hơn.”

Mọi người liếc nhìn y phục của Tạ Lâm, chất liệu vải nhìn thì cũng còn được, chỉ là giặt nhiều nên có hơi bạc màu, tuy đang ăn cơm ở trong tửu lâu như vậy, nhưng xem ra số lần cũng ít thôi, dáng vẻ ăn thùng uống vại kia, chỉ e là hôm nay Việt Trung Ngôn là người mời khách, nên muốn ăn cho no nê, mọi người không nhận được lộ ra ánh mắt đồng cảm.

Xem ra anh chàng này mới thật sự là nghèo này.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Việt Trung Ngôn thở dài: “Hắn là huynh đệ của ta, tên là..... Đổ Lãng, bọn ta không giống với các vị, tuy đều là người trong kinh thành, nhưng e là người trong thiên hạ cũng chia ra làm năm bảy loại, rỗng cá trong kinh sư hỗn tạp, có người giàu sang thì cũng có những kẻ thường dân áo vải như bọn ta. Các vị tốt xấu gì cũng từ quê lên kinh thành, đường xá tuy xa xôi, nhưng chí ít cũng được thăm thú trải qua trăm ngàn dặm đường, còn hai người bọn ta, từ lúc biết ghi nhớ mọi chuyện xung quanh, thì chỉ nhớ được cảnh tượng phồn hoa chốn kinh thành này thôi, e rằng còn chẳng bằng các vị.”

Đám người Lục Cận nghe hắn nói vậy, vội vàng khiêm tốn nói vài câu: “Quá khen, quá khen.”

Việt Trung Ngôn quay đầu lại, nhìn thấy Đổ Lãng đang vui đầu hùng hục ăn uống, không kìm được nói: “Huynh cứ từ từ mà ăn, không cần phải vội, vẫn còn có bữa sau nữa mà, tuy rằng huynh nghèo, nhưng ta thì không nghèo đâu, tiền ăn mấy bữa này, ta vẫn có thể trả được, cho dù huynh nghèo, nhưng cần gì, cứ nói với huynh đệ đây một tiếng ta sẽ giúp huynh.”

Hắn trái nói một lời, phải nói một lời, nói đi nói lại, khiến Đổ Lãng cảm thấy bản thân mình giống như nghèo thật, không nhịn được bảo: “Những thứ này đều là tiền cả, huynh là thiếu gia, huynh không hiểu được đâu.” Nói đến đây, có thể là do ăn vội quá, tí nữa thì bị nghẹn, ho khan một trận dữ dội, Việt Trung Ngôn vội vàng vỗ lưng cho nàng, trấn an: “Xem

huynh kìa, cho dù có tiết kiệm, cũng đừng đối xử với cơ thể mình thế chứ.” Nói đoạn, còn chậm rãi vuốt vuốt sống lưng nàng cho trôi cơm.

Tay Đỗ Lăng run lên, thiếu chút nữa là đánh rơi đĩa xuống đất.

Lục Cận ở bên cạnh thấy vậy, không nhịn được cảm thán: “Tình cảm các huynh tốt thật.”

Một lời vừa thốt ra, khiến hai người phản ứng khác hẳn nhau.

Việt Trung Ngôn nghe xong, đầu mày lập tức nhú lại.

Đỗ Lăng thì lại chậm rãi nuốt hết số thức ăn mỹ vị trên bàn xuống bụng, mãi cho đến khi đĩa nào đĩa nấy sạch đến sáng bóng, lúc ấy mới từ từ buông đĩa xuống, móc khăn tay từ trong người ra, lau lau miệng, sau đó tiện tay vớt luôn chiếc khăn xuống bàn, “Ta ăn xong rồi.” Nói xong, hẳn đứng dậy, khuôn mặt không chút cảm xúc nói với Việt Trung Ngôn: “Trung Ngôn, nên đi thôi, đã lên kinh thành dự thi, thì lát quay về phải đọc nhiều sách vào, đừng có ham chơi, không tốt cho việc sự nghiệp học hành đâu.”

Mấy gã đọc sách thấy Đỗ Lăng vừa nãy chỉ mãi vui đầu lo ăn uống, nên không cảm thấy gì. Giờ hẳn đứng dậy, thân hình cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, toát ra khí chất nhã nhặn. Trong lòng mọi người thầm kinh ngạc: “Đỗ Lăng này tướng mạo thật sự quá đẹp.” Không nhịn được liếc nhìn thêm vài cái nữa.

Hắn nói vậy, khiến Việt Trung Ngôn nhất thời khựng lại, “Trẫm..... ta và bọn họ đang nói chuyện vui vẻ, đúng lúc kết giao, mà lại bỏ về như vậy..... thì.....”

Đỗ Lăng lạnh lùng đáp: “Việt Trung Ngôn, huynh có biết Việt phụ, Việt mẫu đặt cho huynh cái tên ấy là mang hàm ý gì không?”

Việt Trung Ngôn khó hiểu nói: “..... Mang hàm ý gì?” Cái tên này vốn dĩ là hẩn tiện miệng nói bừa thôi mà, Việt đồng âm với Nguyệt, Nhật Nguyệt ghép lại thành Minh, Trung đồng âm với Trọng, lại lấy bộ Ngôn trong chữ Mưu, Việt Trung Ngôn, cũng tức là Minh Trọng Mưu, thì lấy đâu ra “Việt phụ Việt mẫu”, mấy chữ đó rốt cuộc lý giải làm sao được?

Minh Trọng Mưu đương không hiểu gì.

Còn Đỗ Lăng kia, đương nhiên chính là Tạ Lâm.

Chỉ nghe thấy Tạ Lâm lạnh lùng nói: “ ‘Trung Ngôn’ có thể coi là những lời nói trung thực, mà những lời thành thực thì rất khó lọt tai, Đỗ mỗ đã mang họ “Đỗ”, thì đương nhiên sẽ phải nói những lời thành thực nhưng khó lọt tai, ngăn chặn những hành vi sai trái của Việt huynh. Xin hỏi Việt huynh ăn no chưa? Uống đủ chưa? Có cần phải ăn gì thêm, uống gì thêm nữa không?”.

(Từ “Đỗ” mà Minh Trọng Mưu đặt cho Tạ Lâm không phải là Đỗ trong đỗ đạt, mà chữ này có nghĩa là bịt, chặn, ngăn ngừa.)

“Việt Trung Ngôn” và “Đỗ Lăng”, đều là Minh Trọng Mưu tùy tiện đặt bừa vậy, không ngờ lại bị chính Tạ Lâm kê tử đứng vào miệng như thế, nên chỉ biết lúng ta lúng túng nói: “Không ăn cũng không uống gì thêm nữa, đi thôi.” Rồi đứng dậy theo.

Mọi người nhìn thấy thế, không khỏi thắc mắc, Đỗ Lăng này thoát nhìn tuổi tác cũng chỉ tầm hai mươi mấy mà thôi, nhưng không hiểu sao lại mang theo một loại khí chất khiến người ta trở nên trầm hẩn xuống. Khi hẩn nói, Việt Trung Ngôn liền nghe theo, hai người bọn họ trông không giống như huynh đệ cùng lớp, mà ngược lại giống như thầy trò hơn.

Lục Cận thấy bọn họ định đi, vội vàng ngăn lại nói: “Việt huynh không phải muốn hỏi chuyện công bằng trong khoa cử sao? Nhìn khí độ của Đỗ huynh, sau này nhất định sẽ là một người xuất chúng, nếu bị tên

gian thần kia cản trở, khiến con đường làm quan về sau bị đứt đoạn, thì không khỏi có chút đáng tiếc, chi bằng chúng ta cùng nhau bàn bạc, xem có cách gì không?”.

Minh Trọng Mưu vừa nghe xong, liền liếc sang nhìn Tạ Lâm đứng bên cạnh, có chút hứng thú, lại ngồi xuống, “Cách gì?”.

Tạ Lâm thấy Hoàng đế bệ hạ đã ngồi xuống rồi, cũng đành ngồi xuống theo. Nhưng chỉ ngồi bừa ở một chỗ, chứ không ngồi cùng với mấy gã đọc sách kia.

Minh Trọng Mưu cũng không thể hiểu được nàng, chỉ là thấy hứng thú nhìn theo đám người của Lục Cận, thỉnh thoảng lại dạn dò bọn họ nói bé tiếng thôi, cũng may hai cái bàn ở trong góc phòng, người khác toàn nghe thấy chuyện học hành, nên cũng không có ai chú ý đến nữa.

Lục Cận trầm ngâm nói: “Tên gian tướng này tay nắm trọng quyền, sợ là chỉ dựa vào sức lực của chúng ta, thì rất khó để lật đổ được hẳn, mà chuyện công bằng nghiêm cần trong khoa cử, trên thực tế không được lơ là, nên quả thật rất khó nghĩ cách.” Vừa nãy gã nói bừa ra lý do đó, chẳng qua là vì muốn giữ hai người Minh Trọng Mưu lại, chứ thực ra chẳng có cách gì cả, nhờ nhắc đến, đành phải vắt óc ra mà nghĩ.

“Ta có một cách,” đúng lúc ấy, lại nghe thấy Trầm Hòa Anh lên tiếng: “Khoa cử cứ ba năm tổ chức một lần, thí sinh nhiều không đếm xuể, toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ, đều mong ngóng tương lai có một ngày có thể dựa vào con đường học hành, bước vào kinh sư làm quan, cống hiến cho triều đình ta. Trầm mỗ nghĩ, tất cả thí sinh trong thiên hạ thực sự có thực tài, có lẽ cũng không muốn bị những kẻ có quyền có tiền chôn vùi đâu, mà muốn dựa vào bản lĩnh đích thực, từng chút từng chút một bước chân vào triều đình. Trầm mỗ cho rằng, việc Thừa tướng làm chủ khảo, người trong cả thiên hạ đều không phục. Vì vậy Trầm mỗ nghĩ, chi bằng triệu tập tất cả những người đọc sách cả nước lại, cùng nhau ký tên vào một

bức thư dâng lên trên, phản đối Thừa tướng làm chủ khảo. Đến lúc ấy cho dù không thành công, thì cũng khiến cho Thừa tướng không dám tùy tiện nhận hối lộ nữa, chí ít cũng đảm bảo được tính công bằng nghiêm minh của việc khoa cử ở một mức độ nhất định.”

Những lời của Trầm Hòa Anh vừa nói, khiến mọi người lập tức ngộ ra nhiều điều, vì thế đều đồng loạt hưởng ứng, cùng nhau vạch ra kế hoạch, thảo luận làm sao để liên lạc với những người đọc sách trong nước, cùng bàn luận nên viết thư như thế nào, ý nghĩ trong bức thư cùng nhau ký tên dâng lên ấy ra làm sao....

Bốn anh chàng đọc sách này quả thực là rất có tài năng, trải qua mấy lần bàn bạc, dự thảo phương án thực hành ra sao đều đã có cả, ngay cả đương kim thánh thượng mặc thường phục đứng bên cạnh, cũng không thể không cảm thán rằng bản thân mình khó mà tìm ra được lỗi sai.

Lục Cận thảo luận rất hăng say, không kìm được mơ mộng tham vọng cùng mọi người, nghĩ tới sau này có thể phong hầu bá tướng, diệt trừ gian thần, thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương, loại bỏ Tạ đảng. Nói chuyện vô cùng hào hứng, vài người liên tiếp nâng chén kính rượu, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, nhưng do khoảng cách quá xa, lại thêm kiểu nói chuyện rì rả rì rầm, nên không nghe rõ lắm.

Khuôn mặt Trầm Hòa Anh mang theo ý cười, cúi đầu uống rượu, thờ dãi: “Chuyện sau này, thì để sau này hẵng nói, phải thi đỗ mới có tiền đồ được.” Mọi người nghe xong, lập tức đồng tình, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Trong bốn người, Lục Cận kích động, nhưng lại thấp thoáng mang dáng dấp của một nhà lãnh đạo, Trầm Hòa Anh trầm ổn, giỏi bày mưu tính kế, tâm cơ sâu xa, có thể gọi là quân sư, tài hoa của Ứng Tông và Mã Chí Anh cũng không hề tầm thường.

Mấy gã này liệu có thể gây sóng tạo gió được không đây?

Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm đang trầm mặc đứng bên cạnh.

Phong hầu bá tửng? Diệt trừ gian thần? Thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương, loại bỏ Tạ đảng?

Trầm thật sự đang rất háo hức mong chờ đấy.

Nói chuyện hồi lâu, sắc trời cũng đã tối, Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm đứng dậy cáo từ.

Một vài người toan nhóm dậy để tiễn, nhưng bị Minh Trọng Mưu cự tuyệt, mọi người còn đang chấp tay nói lời từ biệt, thì Trầm Hòa Anh đã thoáng thấy người tên là Đỗ Lăng kia quăng bạc trả cho chưởng quầy, chưởng quầy còn đang định đếm, thì đã thấy Đỗ Lăng khoát khoát tay, đi xuống lầu mất rồi.

Lúc ấy Minh Trọng Mưu mới nhận ra Tạ Lâm đã đi khỏi, bèn nói một tiếng “cáo từ”, rồi cũng đi theo.

Mọi người quay trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc ấy tiểu nhị bèn chạy tới thu dọn đồng bát đĩa trên cái bàn vừa nãy Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm ngồi, khước mắt Trầm Hòa Anh liếc nhìn, rồi bước đến cầm lấy chiếc khăn tay Tạ Lâm tiện tay vớt trên bàn lên. Lục Cận lấy làm lạ hỏi: “Huynh cầm khăn tay người ta đã dùng rồi làm gì?”.

Trầm Hòa Anh chăm chú nhìn chiếc khăn, lông mày cau lại, nói: “Huynh xem đi, chiếc khăn thêu này.....”

Lục Cận tiến lại gần, cúi đầu nhìn chiếc khăn, thấy trên chiếc khăn lụa thượng hạng, có thêu hình đôi chim uyên ương đang bơi dưới nước, đường thêu tinh tế dễ thương, sinh động y như thật. Lục Cận không tìm được nghi ngờ: “Đường thêu đẹp như vậy, không dễ gì có thể nhìn thấy được, người

này.....” Gã không nhịn được nhìn xuống dưới lầu, “VẬY mà người này lại tiện tay vứt đây.”

Nghĩ như vậy, khiến Lục Cận không khỏi cảm thấy không thể tin được.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, hết thảy đều thấy rất thắc mắc.

Trầm Hòa Anh lúc ấy mới nặng nề gật đầu, “Vừa nãy, ta nhìn thấy Đỗ Lăng kia, vung tay trả tiền cho chưởng quầy, thậm chí còn chẳng cầm tiền thừa, e là gã Đỗ Lăng ấy không nghèo khó như Việt Trung Ngôn nói đâu. Huynh nhìn phong tư khí độ của bọn họ đi, cũng chẳng giống người bình thường chút nào, ta e là.....”

Ba người còn lại không hẹn mà gặp đều đưa mắt nhìn nhau, Lục Cận không nhịn được nuốt nước bọt, kinh hãi nói: “Vừa nãy chúng ta còn bàn luận sau lưng về đương kim Thừa tướng, còn nói sẽ cùng nhau ký tên dâng thư, may mà chúng ta còn nhỏ giọng nói năng cẩn thận, lẽ nào đã bị hai người bọn họ nghe được sao?”.

Sắc mặt Trầm Hòa Anh trông rất trầm trọng, “Đây chính là chuyện ta đang lo lắng.”

Hai người bọn họ, rốt cuộc là ai?!

XXX

Trên đường, Minh Trọng Mưu nhớ tới những lời mấy người đó nói, bèn cười bảo: “Mấy gã đó, cũng có chút tài năng đấy chứ, sau này gặp ở kỳ thi, nói không chừng có thể có vài người xuất sắc, đi thi là đoạt giải. Tạ Lâm, khanh nghĩ sao?”.

Tạ Lâm chậm rãi đáp: “Có nhiệt huyết, có tài năng, nhưng thế vẫn chưa đủ.” Nàng khẽ lắc đầu, thở dài, “Quá trẻ, cần phải nếm chút khổ sở,

có vậy mới ngộ ra được đạo lý.”

Những người lớn tuổi ở quê cũ của nàng thường nói câu này. Nhưng nội dung thì không giống.

Những người lớn tuổi thường nói với nàng: “Con gái thì phải có dáng vẻ của một con gái, còn cháu, vừa không giống huynh trưởng của cháu, nhưng cũng lại quá giống huynh trưởng của cháu. Có cách nghĩ của riêng mình là tốt, nhưng nghĩ quá nhiều, thì lại không còn tốt nữa. Cháu ấy, nghĩ quá nhiều, sầu lo quá nhiều, thiếu đi nhiệt huyết và sự bốc đồng, suốt ngày nhìn trước ngó sau, với tình cách đó thì sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm.”

Chỉ là hiện giờ, nàng đã có mục tiêu, cũng không còn nhìn trước ngó sau nữa, nhưng tuổi tác năm này nối tiếp năm kia, càng ngày càng lớn, trước đây bị người ta gọi là tiêu đại nhân, giờ thì.....

Nhìn những đồng liêu xung quanh, từng người từng người thành thân, có thể tử, nàng mới cảm nhận được, nhìn trước ngó sau, quả nhiên không tốt chút nào, nhất là khi bản thân đang ngồi trên cái vị trí này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tạ Lâm bất giác có hơi thất thần.

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ lơ đãng không biết đang nghĩ gì của nàng, không hiểu sao lại thấy hơi cáu, “Tạ Lâm, khanh đừng tưởng rằng những người đó không có sức uy hiếp với khanh. Vừa nãy khanh cũng nghe thấy rồi, bọn họ cũng có chí hướng, tương lai muốn phong hầu bá tướng, bọn họ muốn diệt trừ gian thần, thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương đấy! Cho dù bọn họ chưa đỗ tiến sĩ, nhưng rồi sẽ có người thi đỗ. Cho dù thí sinh trong cuộc thi lần này không một ai phản đối khanh, thì ba năm lại có một kỳ thi, sẽ có một ngày, có một người ghét khanh, bước chân vào triều đình, cũng sẽ có một ngày, bọn họ thật sự phong hầu bá tướng, đến lúc ấy ——” Minh Trọng Mưu gằn từng chữ một, “Đến lúc ấy, Tạ Lâm à, khanh định làm gì nào?”

Thừa tướng Tạ Lâm, tâm cơ khó dò, bản thân là người có tài hoa, quyền thế nghiêng trời, ngay cả Hoàng đế cũng bất lực không làm gì nổi nàng.

Cho dù Hoàng đế có thể xử lý nàng đi nữa, cũng không muốn động đến nàng, bởi vì nàng có ý tưởng, biết kiềm chế, biết kiềm chế tất cả những phe cánh trong triều, là vị thần tử có quyền, có bản lĩnh mà Hoàng đế cần nhất, và là quân cờ tối quan trọng.

E là ngay cả bản thân Tạ Lâm cũng hiểu sâu sắc điều đó.

Quyền lực của Hoàng đế và quyền lực của Thừa tướng, từ xưa tới nay, là hai thế lực lợi dụng lẫn nhau.

Cho dù Hoàng đế có ý nghĩ muốn xuống tay với nàng, cũng không dám làm, lại càng không thể làm.

Nhưng Tạ Lâm trước giờ chưa từng có năng lực đánh cược với hoàng quyền. Hoàng đế có thể đổi, nhưng triều đình Đại Sở, chỉ có thể mang họ Minh.

Nhưng Tạ Lâm cũng lại chỉ có một.

Sẽ có một ngày nàng già đi, sẽ có một ngày đầu óc nàng trở nên chậm chạp. Thế gian cũng sẽ có một người thích hợp làm Thừa tướng hơn nàng.

Chỉ cần nàng sơ hở trong một khoảnh khắc thôi, thì Hoàng đế có thể nhân cơ hội đó, đổi vị trí Thừa tướng này cho kẻ khác ngồi vào.

Nhưng Tạ Lâm lẽ nào lại là người dễ bị chịu thua như vậy sao?

Tạ Lâm nghe những lời Minh Trọng Mưu nói, liền lộ ra nụ cười thâm trầm.

Muốn lật đổ thần?

“Vậy thì phải xem có người như vậy bước được chân vào triều đình không cái đã.” Đáng tiếc trước mắt, thần vẫn chưa nhìn thấy ai cả.

Nụ cười nhếch mép của Tạ Lâm, mang theo ý vị sâu cay.

P/s: Đạo này tớ "được" cử đi tập diễn hành cho mừng 2/9, tập xong lê được cái xác khô về đến nhà thì trong đầu chỉ nghĩ được 2 thứ là cơm và giường nên chả còn tâm trí đâu mà dịch truyện nữa. Nhưng giờ tớ đã "cắm bích", sẽ lại dịch đều đặn cho các nàng,

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mức Độ Trùng Khớp Của Tin Đồn

Đề thi cho kỳ thi Hương rất nhanh đã có. Toàn bộ quá trình, Tạ Lâm không hề tham gia vào.

Tuy rằng hai vị đại nhân Tả Minh, Hình Dư đã khuyên bảo hết nước hết cái, nhưng Tạ Lâm toàn coi như không nghe thấy gì, không hiểu gì, giả ngỗ giả ngốc, hai vị đại nhân cũng thật sự bó tay không biết làm thế nào khi gặp phải một cấp trên như vậy. Vì thế bản thân đành phải chăm chỉ làm việc, nghiên cứu đưa ra đề thi cho các thí sinh.

Theo lý mà nói, Tạ Lâm là tiền bối, là chủ khảo, các thí sinh lần này, mười người thì có đến tám chín người muốn gọi nàng là thầy, trở thành môn đồ đệ tử của nàng. Nếu hiểu được đạo lý này, thì các thí sinh nên sớm tranh thủ cơ hội, cẩn thận nghiên cứu đề thi, quan sát tỉ mỉ kỳ thi lần này, nắm chắc năng lực phẩm hạnh của từng người, đợi sao khi kỳ thi kết thúc, lập tức có thể trở nên thân thiết hơn với đối phương.

Kết quả Tạ Lâm gần như chả biết gì, hiện giờ Thừa tướng đại nhân thân mang trọng trách khoa cử, tạm thời không cần lên triều, nàng cũng thật sự giả vờ không biết, không hiểu. Cả ngày cống lớn của phủ Thừa tướng đóng chặt, cũng không biết rốt cuộc từ sáng đến tối Thừa tướng đại nhân đã làm những gì.

Duy chỉ có Hoàng đế bệ hạ thỉnh thoảng tạt vào chơi là âm thầm khinh bỉ.

Thừa tướng đại nhân chẳng làm gì, không chọi đế, thả diều, không uống rượu, nhưng thỉnh thoảng lại cùng đám tôi tớ đánh bài, không dạo chơi kỹ viện nữa, nhưng lại thường xuyên vui đùa cùng thị thiếp.

Mà nhắc mới nhớ, hãn cũng phải cảm ơn Tạ Lâm đã mở cửa cho hãn vào. Lần trước khi cửa lớn của phủ Thừa tướng đóng, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng không vào được, Thừa tướng đại nhân trực tiếp cáo bệnh hoặc nói bản thân có tội đóng cửa tự kiểm điểm, ngay cả Hoàng đế bệ hạ còn bó tay chẳng làm gì được, nói gì đến người khác?

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, đề thi đã có, ngày bắt đầu kỳ thi Hương cũng không còn xa nữa.

Thư viện Lư Dương quả thực là một địa điểm tốt, phong cảnh hợp lòng người, mang đến cảm giác yên tĩnh, toàn bộ bầu không khí trong thư viện đều là mùi sách. Đang từ hè sang thu, nên tiết trời cũng dần se se lạnh, chậu than trong thư viện cháy gần hết, cũng không khiến các thí sinh cảm thấy quá rét.

Tuy rằng quá trình ra đề, Tạ Lâm không tham gia, nhưng là giám khảo, thân là chủ khảo, nên nàng vẫn rất quan tâm.

Rất nhiều việc dựa theo quy tắc, chiếu theo lệ cũ mà làm. Khi đặt chân vào thư viện, kiểm tra, kiểm tra, rồi lại kiểm tra, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân. Bất luận là lần thi cử nào, thì đều có trường hợp lộ đề. Việc kiểm tra các thí sinh, luôn là một loại tình huống dở khóc dở cười. Có thí sinh chép hết vào trong mũ, có người lại viết lên dây buộc tóc, có thí sinh lại chép từng lớp từng lớp chữ bé tí dày đặc trên vạt áo, có người lại giấu phao vào trong tất, cũng chẳng sợ đến lúc thi bị ngạt thở, nên thậm chí có người còn kẹp vào háng.

Tạ Lâm không khỏi thở dài, thật sự là phát hãi.

Tạ Lâm ngẫm nghĩ, sao hồi đầu mình có thể trà trộn được vào trường thi nhỉ.

Nàng là con gái, một người con gái bình thường, những gì con gái nên có, thì nàng đều có cả, những gì đàn ông không có, nàng cũng không có. Nhưng nàng vẫn trà trộn được vào. Nếu người này một khi đã hạ quyết tâm, thì chuyện gì nàng cũng có thể thành công.

Ví dụ như một cô gái như nàng lại có thể qua mắt được giám khảo, đặt chân được vào trường thi, một cô gái, lại có thể che giấu được tất cả người trong thiên hạ, ngồi lên vị trí Thừa tướng.

Đó là đại tội khi quân chu di cửu tộc.

Tạ Lâm tự biết bản thân không phải là một vị quan tốt công bằng liêm khiết, nàng đã phạm rất nhiều tội, đây là tội lớn nhất. Nhưng.....

Đang nghĩ tới đây, thì giấy thi đã được phát xuống.

Đám người Lục Cận, Hòa Anh, nối đuôi nhau đi vào, vốn dĩ vẫn còn cảm thấy việc cời y phục ra kiểm tra, có gì đó hơi nhục nhã thiếu lịch sự, nhưng đã là vì công bằng trong thi cử, thì mọi người đành phải chịu đựng nỗi thống khổ này vậy.

Lúc ngồi được đúng vị trí, thì giám khảo đã lần lượt phát giấy xuống.

Lục Cận nhắc bút, chấm vào mực xong xuôi, đúng lúc định đại chiến viết lách, thì vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay Trầm Hòa Anh ngồi trước mặt đang nhướng nhướng mày, ra hiệu bằng mắt, cố gắng nhếch nhếch miệng về phía trước trường thi. Lục Cận nhìn theo ánh mắt hẩn, lập tức bị dọa cho giật thót, tay cầm bút không chắc tí nữa thì bay ra ngoài.

Chỉ thấy ở chính giữa trường thi phía trước, có một người đang có chút mất kiên nhẫn, gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, lại còn uể oải duỗi thắt

lưng, sau đó nhấc tay lên chống vào má, dáng ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo, nửa người mượn sức của chiếc bàn để giữ cái đầu được thẳng, trên người mặc triều phục nền đỏ viền vàng, dáng vẻ thư sinh nho nhã, nhưng khuôn mặt lại vô cùng lạnh lùng, lúc hấn ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo ở đó, ánh mắt sắc bén quét qua, khiến đám thí sinh cảm thấy như bị nhìn thấu tâm can, trong lòng dâng lên một cơn ớn lạnh.

Khuôn mặt của người này, mang đến một cảm giác quen thuộc rất đáng sợ.

Khí chất nổi bật của người này khiến Lục Cận cảm nhận được rằng, dù hấn có mặc y phục tầm thường, thì e rằng giữa đám đông chỉ liếc mắt nhìn qua một lần là đã thu hút sự chú ý rồi.

Đột nhiên Lục Cận nhớ ra, mấy hôm trước, người này chính người đi cùng với một người huynh đệ khác đụng mặt bọn hấn ở tửu lầu, hấn chẳng nói được mấy câu, nhưng đã thể hiện ra thân phận bất phàm của mình.

Giờ phút này, hấn đang ngồi ở trường thi ngay trước mặt, dáng vẻ thì giống như không chút để tâm, nhưng lại có thể quan sát từng thí sinh một.

Lúc ấy, có một người mặc một triều phục khác, hơi cúi người, nói chuyện với hấn, biểu cảm và động tác đều rất cung kính. Còn hấn lắng nghe xong, lại tựa như có chút nóng nảy, hơi hơi phẩy tay, người đó thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, lui sang một bên.

Lục Cận càng kinh hãi hơn. Bởi vì hấn đã tìm hiểu dò hỏi đủ các kiểu khi tới đây, vị đại nhân vừa lui sang một bên đó, chính là phó khảo của kỳ thi lần này, Lễ bộ Thị lang Hình Dư.

Người có thể khiến phó khảo kiêm Lễ bộ Thị lang nói chuyện đầy cung kính và không dám đắc tội thế kia, bất giác Lục Cận thấy rùng mình.

Người đó chỉ có thể là chủ khảo của kỳ thi lần này, Thừa tướng đương triều, gian thần Tạ Lâm!

Xui thay hăn lại còn lớn tiếng mắng gã gian thần đó nữa chứ. Nếu hăn không mắng, thì cuộc thi này có lẽ vẫn còn chút khởi sắc, nhưng kết quả là hăn có mắng, lại còn mắng người ta là đồ gian xảo, là sâu mọt của xã tắc, lời lẽ mắng chửi vô cùng khó nghe, cho dù người đó có tính cách tốt đến đâu, cũng không thể chịu nổi những lời lẽ mắng nhiếc ấy.

Xong rồi, xong rồi.

Con người Lục Cận tương đối đơn giản, ánh mắt lập tức đại đi.

Thẩm Hòa Anh ở đối diện nhìn hăn cười khổ.

Đúng lúc này, không biết Tạ Lâm nhìn thấy gì, dáng vẻ vốn dĩ còn đang lười biếng uể oải, đột nhiên ánh mặt chợt động, hướng về phía bọn họ, nhoén cười một cái.

Ngay cả những vị đại thần già đời cáo già xảo trá trên trường thi, cũng không đỡ nổi một nụ cười của Tạ Lâm.

Suy cho cùng bọn họ cũng chỉ là những gã trai trẻ tuổi mới bước chân vào đời, nào đã được nhìn thấy loại thế trận này bao giờ, nên nhất thời cảm thấy hãi hùng trong gió.

Đợi đến lúc phát giấy thi, các thi sinh vừa lướt qua đề thi, có người thở phào, có người gãi đầu gãi tai, có người vò tóc lung tung, cũng có người suy sụp định quăng luôn cả bút đi.

Lần này bút của Lục Cận bay thật, không phải là vì đề thi có gì khó, mà là vì nụ cười của Tạ Lâm vừa mới nẩy.

Hắn nóng nảy vò đầu, cây bút rơi xuống trước bàn của Trần Hòa Anh, quả thực là có hơi xa, mà hắn lại không thể rời khỏi vị trí ngồi, nên không khỏi có chút ảo não, muốn nhờ Trần Hòa Anh nhặt giúp hắn. Trần Hòa Anh cúi đầu nhìn, biết là bút của Lục Cận, đang định khom người nhặt hộ. Thì lại nhìn thấy phía trước cây bút, xuất hiện một đôi hài lụa đỏ thêu chỉ vàng, người đó cúi người xuống nhặt cây bút lên, khiến Trần Hòa Anh bất giác ngây ra.

Người đó ném cây bút lại cho Lục Cận, “Bài thi còn chưa viết ra đâu vào đâu, mà đã đánh mất đồ nghề rồi, nếu triều đình ta toàn là những vị quan giống như ngươi, thì vận mệnh của Đại Sở cũng coi như đến hồi tận số.” Nói xong, lại ngồi trở lại vị trí chủ chốt phía trước, cũng không để tâm đến những ánh mắt của mọi người, quay về dáng vẻ lười biếng uể oải hồi nãy.

Ở trước mặt mọi người quan chủ khảo nói “đến hồi tận số”, quả thực khiến người ta sợ phát khiếp. Có lẽ không chỉ Đại Sở, mà e rằng từ cổ chí kim cũng chưa từng có chuyện như vậy.

Đám thí sinh kinh hãi thiếu chút nữa là quên luôn việc làm bài thi.

Chủ khảo Thừa tướng, quả nhiên là giống y hệt như trong lời đồn.

XXX

“Tốt, bài này tốt!”.

Sau kỳ thi, các bài thi được thu lại, việc chấm điểm sẽ do chủ khảo, phó khảo và vài vị giám khảo khác cùng nhau làm, cho đến khi việc chấm điểm hoàn thành, các vị giám khảo không được phép ra khỏi trường thi, chỉ có thể ngồi xõm bên trong phạm vi trường thi, vùi đầu đọc đống bài thi chất cao như núi.

Sau khi hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh bàn bạc với nhau hồi lâu, mới đưa ra quyết định lần này lấy chữ “Su” làm đề thi.

Đọc đến chỗ nào hay, Hình Dư đại nhân lại không kìm được vỗ bàn kêu to. Hình Dư đại nhân là người coi trọng lễ nghĩa, bài thi này văn thơ bay bổng, lại cộng thêm sự tôn sự trọng đạo, hiển nhiên là thí sinh làm bài thi này cũng rất hiếu lễ nghĩa, nhưng lại không hề sùng bái quá lối, Hình Dư đọc được, đương nhiên là đập bàn khen hay rồi.

Rồi lại nghe thấy Tả Minh đại nhân ở bên cạnh mở lời cảm thán với một bài thi khác. Thí sinh này rõ ràng không phải kiểu người học vẹt nhồi nhét đầy đầu, mà ngược lại còn biết cách ứng dụng những gì đã học vào thực tế, bài văn này giống như một đối sách rất hợp thời, đã không ảo tượng xa vời, lại còn nói đúng trọng tâm, từ nhìn xa trông rộng, đến những đường đi nước bước cụ thể, có thể coi là luận điểm đầy đủ. Đây chính là kiểu bài thi mà vị đại thần triều đình Hộ bộ Thị lang Tả Minh thích nhất.

Nhất thời, cả Hình Dư đại nhân và Tả Minh đại nhân đều đỏ mặt tía tai, tranh nhau cho rằng bài thi đang trong tay mình mới là bài có nội hàm nhất, phong phú nhất, thú vị nhất.

Các vị giám khảo khác thấy vậy, đều vội vàng cúi đầu, đợi bọn họ tranh cãi hòm hòm rồi tính sau.

Không biết qua bao lâu, hai vị Hình Dư và Tả Minh cãi nhau nhiều mệt rồi mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, vừa ngước mắt lên nhìn, thì thấy Tạ Lâm vẫn đang ngồi ngả ngả nghiêng nghiêng một bên, không hề có ý xen vào cũng chẳng định vào hòa với cuộc đấu khẩu của bọn họ, mà chăm chú đọc một bài thi, lông mày nhíu lại, tiện tay gạch một cái, vứt xuống đất, sau đó lại lật một bài khác, lại nhíu mày, lại tiện tay vứt xuống đất.

Chỉ khổ cho vị giám khảo nhặt bài thi, ông ta cũng hiểu, những bài thi bị Thừa tướng đại nhân tiện tay vứt xuống đất này, tức là không cần xem

nữa, vị giám khảo ấy thẳng tay gạch chéo hai đường cực to lên bài thi, coi như loại.

Ném hết bài thi này đến bài thi khác, nhưng Tạ Lâm cũng không ném hết toàn bộ, vẫn giữ lại được vài bài, tất cả được đặt sang bên trái. Tả Minh nghĩ thầm, Thừa tướng đại nhân là Thừa tướng, nên có lẽ mắt nhìn sẽ sắc bén hơn đám hạ quan giống như ông ta, bèn mở những bài thi đặt bên tay trái Tạ Lâm ra với tâm trạng rất thành kính.

Vừa mở ra, thì đã bị nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn đâm mù cả mắt kia giáng cho một đòn nặng nề vào nội tâm yếu ớt, Tả Minh lật một tờ nữa, vẫn là một bài thi rất tệ, lại lật tiếp, lại càng tệ hơn, câu chữ còn chẳng viết được cho trôi chảy, thậm chí còn chưa làm xong!

Tả Minh đại nhân bị sốc, quả thực không tài nào hiểu nội dung ý của Thừa tướng đại nhân.

Hình Dư đại nhân cũng đọc, nghĩ rằng có lẽ dụng ý của Thừa tướng đại nhân cao thâm hơn so với bọn họ, nên kiên trì đọc tiếp.

Nhưng lời lẽ sáo rỗng nhàm chán, thậm chí cả một câu trích dẫn của thánh nhân trong sách cũng chẳng có, càng đừng nói đến phong thái văn vẻ.

Hai vị đại nhân quả thực không chịu nổi, hỏi: “Đại nhân, mấy bài thi của những thí sinh này, có phải định ném đi luôn không?”

Vì trình độ của mấy bài thi này quá kém, ngay cả việc để giám khảo gạch chéo thôi, hai vị đại nhân cũng cảm thấy đó là một động tác quá thừa.

“Không phải,” Tạ Lâm nói, “Những thí sinh ấy, các ngài xem qua một lượt đi, rồi sắp xếp bọn họ theo thứ tự, từ thấp đến cao là được.”

Cái gì?!

Hại vị đại nhân sớ không thốt lên lời.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bản Sắc Gian Thần

“Không phải,” Tạ Lâm nói, “Những thí sinh ấy, các ngài xem qua một lượt đi, rồi sắp xếp bọn họ theo thứ tự, từ dưới lên trên là được.”

Cái gì?!

Hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh sốc không thốt lên lời.

Lẽ nào đại nhân thực sự có dụng ý nào đó? Lẽ nào mấy bài thi này thực sự có điểm bất phàm?

Hai vị đại nhân nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cũng không nhìn ra được nội dung gì, nhưng nghĩ con mắt nhìn người của Thừa tướng đại nhân cao thâm, khác một trời một vực với đám người phàm phu tục tử bọn họ, đang định khiển trách viên quan ghi chép đứng bên cạnh vì tội sắp xếp thứ tự những người này bừa bãi. Thì đột nhiên một vị đại nhân ghé vào tai hai người thì thầm gì đó, lúc ấy hai người mới ngộ ra.

Má ơi, lẽ nào Thừa tướng đại nhân cố ý làm thế.

Mấy hôm trước, không ít quan viên tới phủ Thừa tướng tặng thứ này biểu thứ kia, tuy rằng người khác không nhìn thấy bọn họ biểu xén những gì, nhưng người nào người nấy ngời kiệu, phô trương thanh thế, khiến mọi người chú ý đến từ lâu rồi. Đặc biệt là trong lúc khoa cử thế này, biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm vào chủ khảo, lại càng nhiều những kẻ muốn tóm được lỗi sai của quan chủ khảo. Giờ vừa nhìn thấy mấy bài thi

này, đã có thể khiến cho Thừa tướng đại nhân chủ động đề ra thứ tự của bọn họ, hơn thế còn không màng đến xếp trước hay xếp sau, suy nghĩ một lát, là lập tức nhận ra ngay đó chính là con cái những vị quan đã tới tặng lễ vật cho Thừa tướng đại nhân.

Vì thế vị đại nhân vừa ghé tai nói nhỏ với hai vị Hình Tả xong, hai người thông minh như vậy, hiểu ngay tức thì.

“Đại nhân,” Hình Dư cau mày, “Mấy thí sinh này, tư chất tầm thường, văn viết lạc đề, câu cú lủng củng, nếu như bọn họ cũng được chấm điểm xếp hạng, thì sẽ khiến những người khác bị trượt, hạ quan cho rằng, như vậy là không công bằng với những thí sinh khác.”

Tả Minh cũng nói: “Tạ đại nhân, hạ quan cũng có ý này, kỳ thi Hương vốn dĩ là để tuyển chọn nhân tài cho quốc gia, đám đầu gối này, chúng ta hạ quan thật sự không hiểu sẽ dùng như thế nào.”

Cảm nhận của ông ta và Hình Dư về Thừa tướng đại nhân có chút không giống nhau. Thừa tướng đại nhân xuất thân từ Hộ bộ, nên trên dưới Hộ bộ cũng ít nhiều cũng có ý thân thiết sùng bái, Thừa tướng đại nhân tuy rằng có năng lực quản lý phi phạm, nhưng cả ngày trong đầu đều quanh quẩn cái danh gian thần, nên tâm tư của những người trong Hộ bộ cũng có chút phức tạp.

Vì thế ngay cả lúc ông khuyên nhủ Thừa tướng đại nhân, cũng có chút không tự chủ được, mang theo vẻ chân thành chu đáo, khiến Hình Dư đại nhân thỉnh thoảng không nhịn được liếc sang nhìn.

Tạ Lâm uể oải nhướng mắt, liếc nhìn người đã ghé tai nói nhỏ với hai vị đại nhân, hỏi: “Người là ai?”.

Người này không ngờ Tạ Lâm đã không trả lời hai vị đại nhân, lại quay ra tra hỏi mình, gã tự ý thức được tổ chức tâm lý của mình chẳng phải vững vàng gì cho cam, không tìm được thăm thẳm mồ hôi trên trán, cúi

đầu trả lời: “Hạ quan là chủ sự Lễ bộ Nghi chế, họ Nghiê, tên là Nghiê Quán.”

Tạ Lâm “Ồ” một tiếng, lại hỏi tiếp: “Thì là người của Lễ bộ, ta còn tưởng người của Bộ binh chứ.”

Sắc mặt Nghiê Quán hơi thay đổi, cúi đầu, không trả lời.

“Vị người và Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính, ở một mức độ nào đó rất giống nhau.”

Lúc này sắc mặt Nghiê Quán tái hẳn đi. Gã hiểu ngay, Tạ Lâm rõ ràng đã nhìn ra rồi. Úy Trì Chính và Tạ Lâm, vốn dĩ là hai thế lực trong triều, bên nào bên nấy đều tích cực tìm cách tóm đuôi đối phương. Vì chuyện Thừa tướng quỳ suốt hai ngày hai đêm khiến cho vết thương do roi quất tái phát lần trước, mà mối quan hệ giữa hai bên đã hòa hoãn đi đôi chút, nhưng suy cho cùng vẫn bất đồng chính kiến, mâu thuẫn khó hóa giải, hai người tất lẽ phải phân ra hai phái, hai thế lực cũng giống như nước với lửa.

Nghiê Quán đúng là người của đảng Úy Trì Chính, đều thuộc kiểu nguyên tắc, đen trắng phân minh. Lần này gã vội vàng bới móc chỗ sai của Thừa tướng, nào ngờ lại để lộ thân phận. Vì thế, không khỏi có phần ảo não.

Tạ Lâm quan sát sắc mặt không được tốt lắm của gã, bèn nói tiếp: “Người cũng không cần phải buồn phiền như vậy, đây không phải lỗi của người.” Rồi hãnh lại tiện tay vớt một bài thi nữa, viên quan bên cạnh vội vàng nhặt lại, vẽ hai dấu chéo thật to, “Chỉ trách phụ thân của người thôi.” Tạ Lâm mắt chẳng thèm nhìn, nói: “Tướng mạo của người và ông ấy quá giống nhau, cứ như đúc ra từ một khuôn, dù có muốn không nhận ra cũng khó.”

Lúc ấy hai vị đại nhân Hình Tả mới liếc sang nhìn, Hình Dư đại nhân không kìm được kinh ngạc thốt lên: “Thừa tướng đại nhân không nói, hạ quan cũng không biết, Nghiêm Quán, Nghiêm Liễu Phương Công bộ Thị lang ngày trước, là gì của người?”.

“Chính là phụ thân của hạ quân.” Nghiêm Quán cúi đầu nói.

Nghiêm Liễu Phương, chính là người lén bớt xén nguyên vật liệu khi tu sửa Lô Dương các ngày ấy, bị bộ hạ phát hiện, bộ hạ không chỉ miễn chức quan của Nghiêm Liễu Phương, mà còn chém đầu ông ta.

Nghiêm Quán tự biết rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thừa tướng, nếu không chuyện của Nghiêm Liễu Phương, bộ hạ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra một cách dễ dàng như thế. Vì thế cả ngày đầu óc mê muội chỉ toàn chứa những chuyện có liên quan đến Thừa tướng, khắc cốt ghi tâm, phải báo thù.

Đợi đến khi gã khôi phục được lý trí, thì mới phát hiện ra, mình đã đứng cùng một phe với Úy Trì Chính mất rồi.

Úy Trì Chính là kiểu người theo đuổi sự hoàn hảo lý tưởng, nhưng kẻ địch của kẻ địch, chính là bạn. Nghiêm Quán và Úy Trì Chính thành một phe, đương nhiên là vì lý do này.

“Tóm lại,” Tạ Lâm lại tiện tay vứt một tờ bài thi nữa, nói: “Chuyện này đã xong, bài thi của những thí sinh này, thiết nghĩ các ông trong lòng đều đã có tính toán rồi, không hồ là con của trọng thần trong triều đình ta, trong ngôn từ, cũng có rất nhiều kiến giải sâu sắc, chỉ bằng các ông cứ nghiên cứu cẩn thận đi, rồi sẽ phát hiện ra những điểm khác biệt, ngoài ra,” Hãn chỉ về phía mấy bài thi khác, “Những bài thi này, các ông cùng cầm đọc thử đi, cách nghĩ cũng thú vị lắm, nhưng có thể nhìn ra được trong nhà không có bà con thân thích gì là đại thần trong triều, nên nhân giới có hơi

thiền cận một chút, nhưng qua thêm một thời gian nữa, chắc chắn sẽ là miếng vàng phát sáng.”

“Còn về phần hai bài thi trong tay các ông,” Tạ Lâm ngửa người ra sau dựa vào lưng ghế, khoanh tay lại, “Thật ra ta cũng đã đọc qua rồi, một bài quá ổn trọng, một bài quá linh hoạt, một tuân thủ quy tắc, một lại nghĩ quá xa đến mức sáo rỗng, nhưng so với đám bài kia, thì hay hơn nhiều, có lẽ, Trạng nguyên và Bảng nhãn chính là hai người này, các ông thương lượng xong đi, rồi báo với ta một tiếng là được.”

Tạ Lâm lười biếng duỗi thẳng lưng, thở dài than: “Mấy ngày nay cứ phải nhìn cái đồng chữ này, mệt đến mỗi cả cổ, nhớ tay nghề xoa bóp của Mặc Nhi quá.” Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng biết là đang nghĩ gì, khóe miệng nhếch lên khẽ mỉm cười.

Vài vị đại nhân vô cùng bội phục, nhủ thầm quả nhiên Thừa tướng chính là Thừa tướng, tuyển chọn nhân tài khoa cử, từ con em quan lại trong triều đến con em thường dân áo vải, Thừa tướng đại nhân đều khai quật được ưu điểm của họ, ngay cả hai bài thi đứng đầu này, Thừa tướng cũng đã xem qua từ lâu rồi, còn định sẵn cả Trạng nguyên, Bảng nhãn nữa.

Nhưng nghe Thừa tướng đại nhân nói mãi nói mãi, lại nói đến thị thiếp trong nhà mình, cũng không biết đang nhớ đến giấc mộng đêm xuân nào, mà nụ cười trên miệng lại dịu dàng đến thế, khiến vài vị đại nhân không kìm được khóe miệng co giật.

Quả nhiên là bản sắc gian thần của Thừa tướng đại nhân, không hề tầm thường tí nào, muốn giấu cũng không giấu được.

XXX

Rất nhanh hoàng bảng đã được công bố, mấy nhóm người lập tức vây lấy, ồn ào đông đúc, đám người Lục Cận gần như không thể chen vào được.

(Hoàng bảng thường dùng để công bố những sự kiện lớn tầm quốc gia, như khi hoàng đế lên ngôi, đại hôn của hoàng đế, hay hoàng đế lập thái tử,.....)

Lục Cận đã thấp thỏm suốt mấy ngày nay rồi, đặc tội với gian thần Thừa tướng, hăn mà thi đỗ, thì có mà trời sập. Đạo gần đây cứ trần trọc mãi, suy nghĩ rất lâu, đã bắt đầu cân nhắc tới chuyện thu dọn hành lý, giải tán về nhà, cũng khỏi cần phải xem hoàng bảng làm gì nữa, cứ thu dọn quần áo luôn cho nhanh.

Đang nghĩ, thì lại bị nhóm người phía sau vây lấy, xô xô kéo kéo, đẩy hăn từ vòng ngoài vào hăn bên trong. Hăn quả quyết bắt đầu tìm từ phía dưới lên trên, dò xem từng người từng người một, đột nhiên thấy một cái tên, hai mắt lập tức phát sáng, hét toáng lên: “Mã Chí Hoa, Mã Chí Hoa, có tên của huynh này!”.

Hăn vừa hét lên xong, thì ngay sau đó đám người xung quanh liền hô to, có người chúc mừng, có người thờ dài chán nản. Mã Chí Hoa vội vàng chen vào, “Đâu cơ, đâu cơ?”.

Lục Cận chỉ, “Đây, Tam giáp xếp thứ nhất, truyền lư!”.

(Truyền lư nghĩa là sau khi thi Đình xong, ngay từ lúc sáng sớm đã xướng danh những người đỗ.)

Mã Chí Hoa nhìn, đúng thế thật, khoe miệng bất giác lấp bắp, mọi người xung quanh cũng nói: “Chúc mừng, chúc mừng.”

Lục Cận lại nhìn tiếp lên phía trên, bảng quá dài, danh sách có đến trăm người, nhìn thấy cái tên Ứng Tông, đã là rất giỏi rồi, đến khi nhìn kỹ lại hăn hoi, không khỏi phá lên cười, “Ứng Tông, huynh cũng đỗ rồi, Nhị giáp, xếp thứ năm mươi sáu.”

Bốn người đồng hương, nay đã đổ hai, Lục Cận cười không khép được miệng, Ứng Tông cũng vô cùng sung sướng. Mọi người xung quanh có người không ngừng nói chúc mừng, có người trông có vẻ hơi bệnh, đứng đầu Tam giáp thì cũng coi như thôi, giờ lại còn cả Nhị giáp nữa. Trượt vô chuỗi rồi, có vài người đã chuẩn bị khăn gói về quê.

Lục Cận tiếp tục tìm lên trên, càng tìm trái tim càng lạnh giá. Đã nhìn mấy lần rồi mà chẳng thấy tên hãn và Trầm Hòa Anh đâu. Tuy rằng trong bốn người tài học của hai bọn họ là giỏi nhất, nhưng ngọa hổ tàng long khắp nơi, nhân tài tuyệt học nào mà không có? Huống hồ lại còn đắc tội với chủ khảo lần này, có rớt cũng chẳng lấy gì làm lạ. Nên Lục Cận cũng không có quá nhiều tự tin.

Tìm khắp cả bảng Nhị giáp suốt một lượt, cũng không thấy tên của hai người, Lục Cận đã tuyệt vọng lắm rồi. Vốn tưởng rằng, Ứng Tông và Mã Chí Hoa cũng còn có thể đi đổ ghi danh, thì có lẽ gã Thừa tướng gian xảo đó, có lẽ không ghi thù đâu, nào ngờ.....

Đang trong lúc tuyệt vọng, thì đột nhiên có một người vỗ lên vai hãn một cái, quay đầu lại nhìn, thì thấy Trầm Hòa Anh. Trầm Hòa Anh là người ôn trọng như vậy, mà ánh mắt cũng nhìn đăm đăm vào hoàng bảng, không hề suy chuyển, cánh môi mềm có chút run rẩy, “Lục Cận, huynh nhìn Nhất giáp đi, huynh không dám nhìn đúng không? Ta cũng không dám nhìn.”

Lục Cận ngạc nhiên, bèn liếc nhìn lên trên, lập tức trái tim cũng nhảy thót lên một cái.

Chỉ thấy trên đó ghi:

Trạng nguyên: Lục Cận.

Bảng nhãn: Trầm Hòa Anh.

Thám hoa: Giải Luân.

Giải Luân là ai, Lục Cận không biết, hắn chỉ mãi chìn trên trời lên tấm bảng kia, sống chết nhìn chăm chăm vào hai cái tên trên bảng, Lục Cận, Trầm Hòa Anh.

Hai cánh môi của hắn run rẩy, quay đầu lại nói với Trầm Hòa Anh: “Chúng ta đỗ rồi hả?”.

Trầm Hòa Anh cong khóe miệng, “Đỗ rồi.”

“Còn là Trạng nguyên với Bảng nhãn nữa.”

“Ừ.”

Lục Cận không kịp được nhảy dựng lên, cao giọng hét: “Ta phải gửi thư về cho cha mẹ, báo cho bọn họ biết, ta đã thi đỗ rồi, còn đỗ Trạng nguyên nữa, huynh cũng viết thư về cho cha mẹ đi, báo với bọn họ, mình đã thi đỗ Bảng nhãn, huynh nói với bọn họ đi, mau, mau lên.”

Trầm Hòa Anh nhìn chữ trên hoàng bảng, không biết tại sao, dường như có đôi phần ảm đạm, miễn cưỡng gượng gạo nói: “Huynh cứ viết trước đi, huynh viết xong thì ta viết.”

Lục Cận chỉ mãi vui vẻ, không chú ý đến thần sắc của hắn, lúc này thấy bộ dạng hắn như vậy, bất giác chần chừ: “Lẽ nào ta thi đỗ Trạng nguyên, nhưng huynh chỉ đỗ Bảng nhãn, ta hơn huynh một bậc, nên huynh không vui?” Hắn vỗ vỗ lên bả vai Trầm Hòa Anh, “Đừng như vậy mà, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt,” nói đoạn hắn nhìn sang Ứng Tông và Mã Chí Hoa, hỏi xác nhận, “Đúng không?”.

Hai người Ứng Mã cười tủm tỉm, “Có huynh đệ có năng lực như vậy, chúng ta cầu còn không được nữa là, sau này hai người làm quan lớn, bọn ta sẽ bắt hai người phải dìu dắt bọn ta đấy.”

“Đương nhiên, đương nhiên.”

Trầm Hòa Anh cũng cười, “Đó là hiển nhiên rồi, thứ tự có là gì, ta không để ý đâu.” Mấy người cùng kéo nhau đi uống rượu chúc mừng một bữa, còn nói phải đến tửu lâu. Cả đám ồn ào nhộn nháo, vô cùng náo nhiệt.

Trầm Hòa Anh lúc sắp đi, không nhìn được lại quay đầu liếc nhìn hoàng bảng, miệng lẩm bẩm: “Tại sao không phải là đỗ Thám hoa?” Cũng không biết hẳn đang nói ai, ngay sau đó liền bị Ứng Tông kéo đi.”

Mọi người đang cùng nhau bàn bạc, thì bị một người khác chặn đường, bốn người đưa mắt nhìn, thì thấy đó là một nam tử trẻ tuổi, mặc quan phục, trông vô cùng nghiêm túc, nhìn thấy bọn họ, bèn nói: “Các vị đợi thêm một lát đã, bảng cáo thị này còn thiếu vài chữ, đợi Nghiêm mỗ bổ sung thêm.”

Bốn người nghi ngờ, ngoài trừ lúc ở trên trường thi Hương ra, cả bốn chưa được gặp vị quan nào, hơn nữa lại còn trẻ tuổi như vậy, nên cũng đồng loạt dừng bước.

Chỉ thấy viên quan họ Nghiêm ấy, thấp giọng dặn dò gì đó vị thủ vệ bên cạnh, vị thủ vệ bèn cao giọng nói: “Đại nhân, bút mực, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn rồi đây.” Nói xong, bèn lấy ra từ bên cạnh, đưa cho hắn.

Vị quan họ Nghiêm lúc ấy mới dẫm lên ghế, đứng ở chỗ cao, điền thêm vài chữ vào hoàng bảng. Sau khi viết xong, gã còn thổi thổi cho khô, rồi bước xuống.

Mọi người tiến lại gần để xem, mới thấy trên đó, viết mấy chữ sau:

Những người thi đỗ có tên trong danh sách này, còn phải trải qua một kỳ kiểm tra nữa, mời hai mươi người của Nhất giáp và Nhị giáp, vào đầu tháng Sáu, diện kiến bệ hạ, đến lúc đó mới định thứ tự.

Mọi người lập tức xôn xao, thế này là sao, thì ra điện thí vẫn còn đang ở giai đoạn đầu đã yết bảng, đám quan các ông đang chơi bọn ta sao?

Vị quan họ Nghiêm lớn tiếng nói: “Kỳ thi lần này vốn dĩ định là ai đỗ, thì đó sẽ được coi là thành tích cuối cùng, nhưng bộ hạ lại cho rằng, quốc có quốc pháp, những chế độ của triều đình ngày trước, vốn dĩ nên làm theo, nên mới có kỳ điện thí, nhưng xin các vị yên tâm, đã có tên trên bảng này, thì tất sẽ được làm tiến sĩ, các vị không cần phải lo lắng.”

Nói là như vậy, nhưng nếu bộ hạ không thoải mái, hủy bỏ tên của tiến sĩ nào, thì tiến sĩ đó cũng đâu thể nói được gì.

Vì thế những người có tên trong bảng xếp hạng, có người thờ dài ngàn ngăm, có người thì định ra sức liều một phen xem sao. Còn về phần những người thi trượt, chỉ có thể nói: “Còn nhìn cái gì nữa? Có thi gì cũng chẳng đến lượt chúng ta đâu, quay về nhà chăm chỉ đọc sách thôi!”.

Lục Cận cười nói: “Xem ra Trạng nguyên Bảng nhãn cũng chưa định hẳn, Trầm huynh vẫn có thể cố gắng thêm đấy.”

Ngược lại Trầm Hòa Anh cười đáp trả với vẻ khó lường, “Bất luận có ra sao, ta không định tranh giành gì với huynh cả, nhưng gã Giải Luân kia có vẻ không tầm thường đâu, cẩn thận hẳn sẽ đoạt mất chức Trạng nguyên của huynh đấy.”

Lục Cận bật cười ha ha: “Chỉ cần Thừa tướng đại nhân công bằng, thì một tên Giải Luân nhỏ bé kia, có gì ghê gớm?”. Hẳn vốn dĩ là một người vô cùng tự tin, nếu ngày đó không đắc tội với Tạ Lâm, e là cũng không sợ bóng sợ gió như thế, giờ đã định thần lại rồi, đương nhiên sợ gì mà không phô ra khí thế hào phóng thường ngày.

Trầm Hòa Anh chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Một lần đăng khoa, thân phận thay đổi, thiên hạ đảo lộn.

Đám người Lục Cận lũ lượt kéo nhau vào đại điện, đi mãi tới tận cuối, khước mắt đảo loạn xạ, phát hiện không chỉ mấy vị phó khảo đại thần Hình Dư, Tả Minh đang ở đây, mà hơn thế còn có cả rất nhiều những vị đại thần lạ mặt khác. Phía cuối con đường, một người đang khoanh tay đứng quay lưng lại với mọi người, tay áo rộng rũ xuống, triều phục nền đỏ thêu chỉ vàng, xa hoa tột bậc, vừa liếc nhìn một cái là nhận ra ngay, người này chính là chủ khảo Thừa tướng Tạ Lâm.

Áp lực trong đại điện đủ để khiến mọi người không ai dám ngẩng đầu lên, chỉ biết cúi mặt dập đầu. Nghe thấy giọng nói uy nghiêm của người ngồi trên ghế rồng vang lên: “Bình thân.”

Tất cả đều đã được người trong cung răn đi dạn lại từ trước, nên rất tự nhiên đáp lời: “Tạ ơn bệ hạ.”

Người ngồi trên ghế rồng, bước từng bước từng bước xuống cầu thang, lướt nhìn một lượt, khiến đám thư sinh không dám cả thở mạnh. Suy cho cùng tất cả đều biết người ngồi trên chiếc ghế rồng kia là ai, một khi không cẩn thận, rơi đầu là chuyện rất có khả năng.

Lục Cận đứng ngay đầu tiên, đầu cúi thấp xuống thêm chút nữa không dám ngước lên, chỉ thấy người này mặc bộ y phục bằng gấm hoa văn rồng màu đen, vô cùng sang trọng.

“Ngẩng đầu lên.” Người này trầm giọng nói.

Lúc ấy Lục Cận mới từ từ ngẩng đầu, hai mắt lập tức trợn tròn.

“Việt..... Việt.....” Hắn “Việt” cả nửa ngày, cũng không thốt nổi ra chữ tiếp theo.

Trầm Hòa Anh ở bên cạnh, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn theo, vừa thấy long nhan, mặt mũi lập tức tái mét.

Việt Trung Ngôn, Việt Trung Ngôn.

Việt phát âm giống “Nguyệt”, Nhật Nguyệt ghép lại sẽ thành “Minh”, “Trung” đồng âm với “Trọng”, “Ngôn” là một bộ trong chữ “Mưu”. Minh Trọng Mưu, là tên húy của đương kim Thánh thượng.

(Chữ Việt 越 và chữ Nguyệt 月 đều đọc là “Yuè”.

Chữ Nhật 日 và chữ Nguyệt 月 ghép vào thành chữ Minh 明.

Trung 中 và Trọng 重 đều đọc là “Zhòng”.

Chữ Mưu 谋 được ghép từ bộ Ngôn 言 và bộ Mỗ 某.)

Có thể đồng hành với Thừa tướng, mà lại không bị vê ung dung đầy phong độ đó lấn át, ngoài đương kim Thánh thượng ra, thì còn ai vào đây nữa?

Trầm Hòa Anh vội vàng cúi đầu xuống.

Minh Trọng Mưu tủm tỉm cười, “Mọi câu hỏi của hôm nay, mọi người cứ thoải mái trả lời, trầm, chẳng qua cũng chỉ là cùng mọi người nói chuyện tâm tình thôi, tránh để gặp mà lại không nhớ ra ai. Tài học của mọi người, trầm đều đã nắm rõ cả rồi.”

Nói đến đây, có vài người trong lòng đang khẩn trương, rốt cuộc đã có thể yên yên dạ được rồi

Nhưng Minh Trọng Mưu loáng cái đã lại thay đổi chủ đề, “Nhưng có câu này, vẫn cứ phải hỏi.”

Mọi người lại thót tim lên đến tận cổ.

Nhưng chỉ nghe Minh Trọng Mưu nói: “Dám hỏi đề thi lần này, rốt cuộc là gì?”.

“Bệ hạ,” Lục Cận cẩn thận dè dặt đáp, “Là “Thầy” ạ.”

(Nguyên văn đề thi là một chữ 師, phiên âm tiếng Hán là Sư, có nghĩa là sư phụ, thầy giáo, nhưng để chị em dễ hình dung, và đỡ liên tưởng đến sư cọ mốt mặc dù đúng là tăng sư thì dùng từ 師 này thật, thì tớ mạn phép dịch thẳng sang luôn là “Thầy” nhé.)

Minh Trọng Mưu mỉm cười, “Thầy là người thế nào?”.

“Người làm thầy truyền đạo thụ nghiệp giải đáp những điều băn khoăn nghi ngờ.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nhướn mày, “Vậy trăm muốn hỏi, người nào có thể làm thầy của trăm?”.

Mọi người ngẩn ra, không ngờ hẳn lại hỏi một vấn đề như vậy. Lục Cận không nhịn được liếc nhìn vị Thừa tướng đại nhân dường như chẳng mấy bận tâm đang đứng ở bên cạnh. Thế nhân đều biết, khi đương kim Thái thượng còn chưa đăng cơ, thì Thừa tướng đại nhân đã là Thái phó, thầy của Thái tử rồi, nhưng ngày hôm nay, trong giờ phút này, bệ hạ lại hỏi, “Người nào” có thể làm thầy của bệ hạ, thì ẩn ý trong đó, đã quá rõ ràng.

Vì Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo cho kỳ thi lần này, nên mọi người đều từng được gặp hẳn, hiểu rõ người này thần thông quảng đại, quyền lực thông thiên đến mức nào, lại tự giác được rằng họa từ miệng mà ra, nếu đắc tội với Thừa tướng đại nhân, sau này con đường làm quan biết tính sao, chỉ sợ là sẽ càng ngày càng khó, nên chỉ biết trầm mặc không nói gì.

Minh Trọng Mưu thấy mọi người đều im lặng, liền bật cười, “Mọi người đều không nói được, như vậy đi, trầm thấy thời tiết hôm nay rất đẹp, các vị đều biết khúc thủy lưu thương làm thơ, chi bằng hôm nay mọi người cùng khúc thủy lưu thương đi, chén rượu trôi đến trước mặt ai, thì người đó phải trả lời, thế nào?”.

(Khúc thủy lưu thương là một nét văn hóa dân gian cổ xưa, hàng năm vào tháng Ba âm lịch, mọi người bày những chén rượu quanh một con suối quanh co, nước chảy đến trước mặt ai, thì người đó sẽ lấy uống, với mong muốn xóa đi những điều không may mắn trong cuộc sống.)

Mọi người đành phải đồng ý.

Thế là bệ hạ cùng quần thần và những tân tiến sĩ vừa đăng khoa, tìm một nơi trong cung điện để khúc thủy lưu thương, các tiến sĩ xếp thành hàng ngang, ngồi quỳ trước dòng nước, sau khi những chiếc chén được rót đầy rượu, thả trôi đến trước mặt ai, thì người đó phải uống cạn, rồi nói, “Thầy là.”

Các tiến sĩ luân phiên đến lượt, có rất nhiều người tỏ ra e ngại uy tín của Thừa tướng, nên đa phần đều nói những câu kiểu như “Thừa tướng đại nhân học nhiều hiểu rộng, chúng tiểu nhân đã được chứng kiến rất nhiều khi ở trường thi rồi, nên đều tự cảm thấy không thể bì kịp, rất khó để nghĩ xem cuối cùng ai mới có thể bì được với Thừa tướng đại nhân”.

Minh Trọng Mưu nghe xong, chỉ cười tủm tỉm, không đồng tình cũng chẳng phản đối. Hắn quay đầu lại, dường như muốn nhìn xem phản ứng của Tạ Lâm ra sao, nhưng lại chỉ thấy lúc này, Tạ Lâm vẫn khư khư giữ quy tắc cũ, kiên quyết không quỳ, đứng ở một bên, lặng lẽ uống rượu, uống xong, dạn thị nữ rót tiếp, sau đó lại uống cạn.

Trong lòng Minh Trọng Mưu đột nhiên cảm thấy nổi giận mà chính hắn cũng không hiểu tại sao, chỉ là không thể hiện ra ngoài thôi.

Đến lượt Trầm Hòa Anh uống rượu, Lục Cận không nhịn được có hơi lo lắng, chỉ nghe thấy hắn cũng chọn cách trả lời không rườm rà mà cũng chẳng sai, “Xưa nay triều đình ta đã có quy định rồi, thảo dân nghĩ, ngày trước Tiên đế lệnh cho Thừa tướng đại nhân làm Thái phó của Thái tử, thì nghĩa là bản thân Tiên đế có cách nghĩ riêng của người, thảo dân cho rằng, bàn luận về Tiên đế, thì tức là có ý phản nghịch, vì vậy.....” Trầm Hòa Anh cúi đầu, “Thảo dân không dám nói bừa.”

Những lời này không chỉ Lục Cận không nghĩ đến, mà tất cả mọi người cũng đều không ngờ tới, hắn nói tuy ổn thỏa đấy, nhưng..... không dám nói bừa, đồng nghĩa với việc là Trầm Hòa Anh không có cách nghĩ và tầm nhìn xa.

Trong lòng Lục Cận thầm nghĩ không ổn rồi, quả nhiên nhìn thấy Minh Trọng Mưu sau khi nghe xong, khuôn mặt giống như một chiếc giềng cổ không chút gợn sóng, thâm sâu khó dò, lập tức hơi cau mày, tuy biểu cảm chỉ thoáng qua thôi, nhưng Lục Cận cũng cảm thấy có chút thấp thỏm, không tìm được huých huých khuỷu tay vào người Trầm Hòa Anh.

Nhưng Trầm Hòa Anh lại vẫn ung dung uống rượu, lấy chén rượu để giấu đi biểu cảm trên khóe môi, lắc lắc đầu với hắn.

Lông mày Lục Cận nhăn tít cả lại.

Đúng lúc ấy, chén rượu đầy tràn, lại đột nhiên trôi đến trước mặt Giải Luân.

Không hiểu tại sao Lục Cận cứ có cảm giác cái tên này có chút gì đó quen tai, bất giác đánh giá gã này kỹ thêm một tí, hàng mày dài đôi mắt sáng, tướng mạo dường như mang theo vài phần phong lưu. Khuôn mặt này, cũng thấy quen lắm.

Giải Luân lập tức cầm chén rượu nên, uống cạn sạch, rồi mới nở nụ cười, “Bệ hạ, từ sau khi diện kiến bệ hạ, thảo dân lại cho rằng, cách nói chuyện của người ung dung, không kiêu ngạo, không nóng nảy, hài hước mà bình dị gần gũi, không cần thiết phải có người thường chỉ dạy, Thừa tướng đại nhân thân mang trách nhiệm của Thừa tướng, thiết nghĩ ngày thường bận rộn, e là cũng khó có thời gian để chuẩn bị bài vở, nên hiệu quả trong việc dạy học sợ là chỉ rất nhỏ thôi.”

Minh Trọng Mưu nghe những lời giống hệt nhau đã chán ngấy từ lâu, giờ thấy xuất hiện mấy câu mới mẻ này, liền mỉm cười: “Ồ? Vậy theo những gì người thấy, ai làm thầy của trăm thì tốt hơn?”.

Giải Luân đáp: “Thảo dân cho rằng, chi bằng bệ hạ cứ thỏa thích đọc những gì mình muốn, chiêm nghiệm khắp cổ kim, thu vào tầm mắt trên dưới vạn năm, tự khắc sẽ thành luận.”

Những lời này vừa thốt ra, khiến mọi người ngồi đó đều kinh hãi, Minh Trọng Mưu liền thay đổi nét mặt, thả chén rượu xuống, “Nói tiếp.”

Giải Luân liếc nhìn Tạ Lâm đang đứng sau bệ hạ một khoảng hơi xa, chậm rãi nói tiếp: “Thảo dân cho rằng, không chỉ Thừa tướng, mà toàn bộ thần tử trong thiên hạ, tuy đều có thầy giáo, nhưng thầy giáo đều học từ trong sách mà ra, tài trị quốc an dân của bệ hạ, hà cứ gì lại không thể học từ trong sách?”.

Mọi người nghe xong, không khỏi ồ lên xôn xao. Hai vị Tả Minh và Hình Dư đưa mắt nhìn nhau. Ngày đó bài thi của Giải Luân, không hề to gan như vậy, nếu luận về độ liều, thì phải thuộc về anh chàng Lục Cận kia cơ. Hai người nghiên cứu rất lâu, đều cảm thấy sự ổn định an toàn này, tuy rằng tốt, nhưng dựa vào tính cách của bệ hạ và Thừa tướng, e là sẽ thích những ngôn từ bạo dạn hơn. Vì thế mới để Lục Cận đứng đầu.

Không ngờ ngôn từ của anh chàng Giải Luân này dường như còn to gan hơn nhiều. Khiến hai vị Hình Dư có chút khó hiểu.

Minh Trọng Mưu vốn dĩ muốn quay đầu lại nhìn thử biểu cảm của Tạ Lâm, nhưng lại cảm thấy Tạ Lâm chắc chắn sẽ vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt không cảm xúc ấy, trái tim đột nhiên thấy phiền muộn, đành cúi đầu uống rượu.

Những lời Giải Luân vừa nói khiến mọi người đều ngạc nhiên, hẩn hơi cúi đầu, giấu đi nụ cười không kìm được trên khóe môi, liếc nhìn đám Lục Cận và Trầm Hòa Anh ở bên cạnh, nhưng lại bị Lục Cận thấy được.

Không hiểu sao hẩn không ưa gã Giải Luân này, liền lập tức to tiếng: “Bệ hạ, thảo dân có lời muốn nói, không chờ được lưu thương.”

Minh Trọng Mưu vốn đang định dặn dò cung nữ rót đầy rượu, nghe thấy câu này, liền nhướng mày, “Nói.”

Lục Cận đáp: “Bệ hạ, tuy thảo dân cũng cho rằng, Thừa tướng là thầy dạy của hoàng đế, có điều không thích hợp, nhưng thảo dân lại không cho rằng, cứ đọc sách là có thể thông hiểu đạo lý.”

“Ồ?”

Lục Cận cao giọng nói tiếp: “Cổ nhân tuy có nói: Trong sách có hoàng kim ốc, có thiếu nữ xinh như ngọc. Nhưng cổ nhân cũng lại nói: Ba người cùng đi, tất sẽ có một người là thầy của ta. Người làm thầy truyền đạo thụ

nghiệp giải đáp những điều băn khoăn nghi ngờ, vậy thì ngày ấy chỉ cần người nào có thể giải thích được những băn khoăn nghi ngờ của bệ hạ, thì sẽ là thầy của bệ hạ!”.

“To gan!” Hộ bộ Hồ Du không nhịn được nổi giận quở trách, “Nói vậy nghĩa là, người trong toàn bộ thiên hạ này, đều là thầy của Hoàng đế sao? Những lời này làm đảo loạn triều cương ta, thật không ra thể thống gì hết!”.

Nói đoạn, Hồ Du định quát người bắt trói Lục Cận lại.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại xua xua tay, “Đừng nóng, nghe hãn nói hết đã.”

Hồ Du hậm hực lui xuống: “Vâng.”

Lục Cận nói tiếp: “Tuy thảo dân nói như vậy, nhưng bệ hạ là thiên tử tôn kính, đương nhiên khác với người thường. Vì thế những lời của thảo dân ngược lại có điểm giống với Giải Luân,” Lục Cận cúi xuống, khấu đầu nói: “Nguyên nhân chủ yếu khiến thiên hạ đều có thể làm thầy của Hoàng đế, nhưng trên thực tế cả thiên hạ đều không phải là thầy của Hoàng đế, là vì.....”

Lục Cận nói từng chữ từng chữ một: “Bệ hạ không có thầy.”

Mọi người đều ngẩn ra hồi lâu, sau đó đột nhiên ngộ ra.

Thiên hạ đều có thể làm thầy của Hoàng đế, nhưng trên thực tế cả thiên hạ đều không phải thầy của Hoàng đế.

Vậy thì đương nhiên là, bệ hạ không có thầy rồi.

Những lời này quả nhiên đã nói đến tận tâm khảm của Minh Trọng Mưu, hãn phá lên cười to, “Quán nhiên là đứng đầu Nhất giáp, được, được, được lắm, nói rất hay!”, nói xong, lại không nhịn được bật cười sáng khoái.

Lục Cận cúi đầu đáp: “Không dám, thảo dân chỉ là ăn ngay nói thật.”

“Khá khen cho cậu ăn ngay nói thật. Người là Lục Cận đúng không?”.

“Dạ phải.”

Tiếp sau đó, rượu nhạt linh đình, bệ hạ không hỏi nữa, nên mọi người cũng được thở phào nhẹ nhõm, không còn khoảng cách vua tôi, tất cả đều thoải mái ăn uống. Suy cho cùng Lục Cận cũng là thanh niên, lại đang lúc vô cùng đặc ý, nên liếc nhìn sang Giải Luân ở bên cạnh, cũng không biết hẳn đang mãi mê nhìn gì, mà nắm chặt chén rượu trong tay đến ngậy người, trong ánh mắt dường như có đôi phần mất mát.

Lục Cận vô cùng hiếu kỳ, bèn nhìn theo hướng ánh mắt hẳn, thì thấy tầm mắt hẳn đang dõi theo Thừa tướng đại nhân mặc triều phục màu đỏ, vì uống rượu nên sắc mặt có hơi tái, dựa vào cây cột trụ trong đình viện, hoàn toàn tách biệt khỏi cung cảnh ăn uống ồn ào náo nhiệt này.

Hắn không tìm được cúi đầu hừ khê, trong lòng nghĩ những lời hẳn nói vừa nãy, một là vì muốn phản bác Giải Luân, hai là, cũng cảm thấy Thừa tướng vốn dĩ là gian thần, căn bản không xứng làm thầy của Hoàng đế, tranh thủ cơ hội này nói vài câu, để bệ hạ thay thầy giáo cũng được, mà nếu không thay, thì mắng vu vơ vài câu, để bệ hạ có cách xử lý khác cũng đâu có gì là không tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất giác lại nghĩ tới câu trả lời không lấy gì làm xuất sắc lúc vừa nãy của Trầm Hòa Anh, đặt biệt là khi so sánh với Giải Luân, e là.....

Quả nhiên Lục Cận đã đoán đúng kết quả.

Bệ hạ vô cùng bất mãn với câu trả lời của Trầm Hòa Anh, nhưng hẳn cũng có thể coi là nhỉnh hơn người khác đôi chút, lại thấy bài thi viết cũng tạm được, nên tước đi danh hiệu Bảng nhãn của hẳn, rút xuống Đệ tam.

Lục Cận thở dài thay cho Trầm Hòa Anh: “Bảng nhãn giờ lại tụt xuống một hạng, thật quá đáng tiếc.”

Nhưng Trầm Hòa Anh lại rất ung dung bình thản, vừa rót rượu, vừa cười nói: “Thám hoa, vốn dĩ là mong ước của ta, đồ Bảng nhãn mới là ngoài ý muốn, Lục huynh không cần phải lo lắng cho ta.”

Lục Cận nghe xong, thấy rất hiếu kỳ, nhưng thấy đầu mày khóe mắt của Trầm Hòa Anh dường như còn mang theo đôi phần vui vẻ, tâm tình hình như còn tốt hơn hẳn ngày thường, tuy có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không muốn quấy rầy hẳn nữa.

Giải Luân nguyên là Thám hoa, lại được nâng lên Đệ nhị.

Bệ hạ rất hài lòng với những gì Lục Cận đã nói, nên hỏi đông hỏi tây, vô cùng hứng thú. Lục Cận suy cho cùng có thể có được cái danh Trạng nguyên, trong bụng cũng đầy sạn sỏi, người hỏi thần đáp, trả lời rõ ràng mạch lạc, vì thế càng được bệ hạ yêu thích, khiến người ta nảy lòng ghen tị.

Tạ Lâm đứng ở một bên, cúi đầu trầm tư uống rượu.

Tiên đế từng nói, miễn cho nàng không phải quỳ. Nàng vẫn luôn tuân theo hoàng lệnh của Tiên đế, ngoài trừ ngày hôm đó cầu xin bệ hạ quay trở lại triều ra, thì chưa từng làm trái. Vì vậy ngay cả lúc này, cũng vẫn không quỳ, chỉ đứng một mình, cách mọi người một khoảng khá xa. Thấy người xung quanh vui vẻ cười nói như vậy, Tạ Lâm chẳng may may có chút ngưỡng mộ nào, chỉ tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Đột nhiên có một người đi tới gần chỗ nàng, hừ một tiếng: “Rượu này tuy ngon, nhưng trầm tư uống như vậy, chẳng phải có phần vô vị sao?”

Tạ Lâm ngược mắt lên, thấy người vừa nói thân cao tám thước, mặt mày thần thái trác tuyệt, liền không nhịn được cười: “Cùng uống rượu với đám văn bối đó, nói chuyện không tìm được điểm chung, ngược lại, bệ hạ

trạc tuổi bọn họ, tính cách cũng có phần giống nhau, hôm nay tâm tình của bệ hạ rất tốt, đã lâu rồi Tạ mỗ không nhìn thấy bệ hạ vui vẻ như vậy, điều đó là đủ để an ủi rồi.”

Úy Trì Chính nghe nàng nói vậy, không nhịn được cau mày, “Tạ đại nhân, ngài cũng đâu có nhiều tuổi, sao lại nói những lời giống như là mình đã già lắm rồi vậy?”

“Ngài không hiểu rồi,” Tạ Lâm rót rượu vào chiếc chén trong tay, từng chút từng chút rượu đọng đầy chiếc chén, nàng cười nhạt nói, “Hôm nay những lời bệ hạ nói, là đang thị uy, thị uy với đám tân tiến sĩ, thị uy với thần tử, cũng là thị uy với ta.”

Tạ Lâm cúi đầu nhìn số rượu sóng sánh trong veo bên trong chén, “Ta gần như là nhìn bệ hạ lớn lên. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, bệ hạ không cần đến ta nữa.”

Hôm nay, bệ hạ đã không có ý định cần một thầy giáo, hẳn đã lạng lẽ thoát ra khỏi bàn tay khống chế của Thừa tướng nàng rồi.

Khoảnh khắc bệ hạ không còn cần đến sự chỉ bảo của thầy giáo nữa, không còn cần đến phò trợ của Thừa tướng nữa, hiểu được sức mạnh của quyền lực trong tay mình, và vận dụng đúng cách.....

Hôm nay nhìn mới thấy, ngày đó, đã đến rất gần rồi.

Úy Trì Chính cúi đầu nhìn khuôn mặt Tạ Lâm. Hoàng hôn bàng lảng, cũng là lúc màn đêm bắt đầu buông xuống.

Tạ Lâm có một đôi mắt đen lay láy, phản chiếu ráng chiều, ánh lên sắc cam.

Úy Trì Chính không nhịn được nói: “Ngài say rồi.”

Tạ Lâm bật cười khe khẽ, “Không, ta không say.” Nàng uống cạn số rượu trong tay, sau đó lại tiếp tục nghiêng bình rót tiếp. Úy Trì Chính giữ chặt tay nàng lại, “Ngài đừng uống nữa, rượu này cũng đâu phải rượu ngon.”

Tạ Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêng nghiêng mắt nhìn hẳn, “Úy Trì Chính, ngài nói ngụ tửu của triều đình không ngon sao?”

Úy Trì Chính khựng người, “Ta.....”

“Được rồi,” Tạ Lâm vỗ lên tay hẳn, “Úy Trì Chính, ngài không hiểu về rượu đâu.”

“Ta không hiểu về rượu?” Úy Trì Chính bực mình, “Ta chinh chiến nơi sa trường đại mạc, có rượu nào là chưa từng được uống chứ?”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày, “Vậy ngài từng uống rượu gì rồi?”

Úy Trì Chính không trả lời được. Trên sa trường, ở đại mạc, chủ yếu là uống rượu cả bát, ăn thịt cả tảng, làm gì có nhiều quy tắc đến thế? Hẳn cũng chỉ uống Thiêu Dao Tử mà thôi, cái gì mạnh thì uống cái đó, vì chỉ có rượu mạnh mới có thể chống chọi được với cái lạnh.

(Thiêu Dao Tử là một loại rượu có lịch sử lâu đời của Trung Quốc, có vào khoảng thời nhà Chu, Tân, nồng độ cao, vị mạnh, giống như tên của mình, vì Thiêu Dao Tử có nghĩa là thiêu đốt được cả đao kiếm.)

Thường rượu? Hẳn thật sự chưa bao giờ làm những chuyện thành thoi nhàn nhã ấy.

Tạ Lâm đẩy hẳn sang một bên, “Chưa từng thưởng rượu, thì đừng mạnh mẽ.” Tạ Lâm không khống chế được, dẫn mạnh cái chén kêu đánh cạch một tiếng, đầu thấy hơi choáng váng, “Thật là kỳ lạ, sao lại có đến hai Úy Trì Chính thế này?”

Úy Trì Chính nhìn bộ dạng say khật khưỡng của nàng, liền vội vàng đỡ lấy, bắt lực nói: “Tạ đại nhân, ngài thật sự uống quá nhiều rồi. Thôi để ta dìu ngài về.”

Nói đoạn, Úy Trì Chính bất chấp sự phản đối của Tạ Lâm, vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng, lại còn kinh ngạc cảm thán sao người này gầy đến vậy, sau đó dìu nàng đến trước mặt bệ hạ, “Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân uống say rồi, thần định đưa ngài ấy về phủ.”

Minh Trọng Mưu đang vui vẻ nói chuyện với mọi người, đột nhiên nghe Úy Trì Chính thông báo như vậy, lập tức cụt hứng, nghiêng đầu, thấy Binh bộ Thượng thư đại nhân của hắn ôm lấy vòng eo gầy mảnh của Thừa tướng, còn Thừa tướng đại nhân đang mơ màng, nghiêng người dựa vào lòng Thượng thư đại nhân.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 42

“Thừa tướng đại nhân uống say?”.

Minh Trọng Mưu chỉ hỏi một câu đơn giản vậy thôi, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo đến tận xương cốt. Bệ hạ đang nói chuyện rất vui vẻ với đám các tiến sĩ, các tiến sĩ cũng đang sâu sắc cảm nhận được rằng bệ hạ là người rất thân thiện, tuy rằng tôn quý, nhưng lại không hề kiêu căng ngạo mạn, ngược lại khá thân thiết với đám thanh niên cùng tuổi như bọn họ. Giờ đột nhiên nghe Minh Trọng Mưu nói chuyện lạnh lùng như vậy, khiến mọi người bất giác ngây ra, vội vàng cúi đầu xuống thấp hết mức có thể.

Có thân thiết hơn nữa, có không kiêu căng ngạo mạn hơn nữa, thì cũng vẫn là Hoàng đế. Vừa nghe qua đã biết Hoàng đế đang nổi giận, nhưng lại không hiểu vì sao mà giận.

Các đại thần cũng chẳng hiểu gì. Bệ hạ vừa mới đăng cơ được hai năm, mà đã có được uy nghiêm của bậc thiên tử như vậy, đương nhiên là đáng vui đáng mừng. Nhưng một chủ tử vui buồn thất thường như thế, đối với quần thần, lại là một chuyện nan giải khác.

Các đại thần không hiểu, Úy Trì Chính lại càng không hiểu. Hãn siết chặt eo Tạ Lâm thêm chút nữa, cúi đầu đáp: “Vâng, xem ra Thừa tướng đại nhân say lắm rồi, có lẽ thần nên đưa ngài ấy về phủ thì hơn.”

Minh Trọng Mưu nhìn theo động tác của hãn, ánh mắt rơi xuống bàn tay đang đặt trên eo Tạ Lâm, nặng nề uống cạn chén rượu, sau đó bảo cung

nữ bên cạnh rót thêm một chén nữa, rồi khoát khoát tay.

Úy Trì Chính cảm giác ánh mắt bệ hạ vừa lướt nhìn đến tay mình, hẳn đã linh cảm có điềm không lành rồi, nhưng lại thấy cái khoát tay của bệ hạ.

Bệ hạ cho hẳn lui xuống rồi.

Úy Trì Chính vội vàng khom lưng, xốc Thừa tướng đại nhân lên, để hẳn dựa cẩn thận vào trong lòng mình xong, mới cẩn thận lui ra ngoài.

Lục Cận phát hiện ra, từ sau khi Tạ Lâm và Úy Trì Chính rời đi, bệ hạ vốn dĩ đang cười nói rất vui vẻ, thì dường như có hơi buồn bã. Tuy rằng vẫn cùng bọn họ nói nói cười cười, nhưng trong lúc đối thoại, thỉnh thoảng bệ hạ lại không tập trung lắm, hoặc trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi, hoặc nói câu trước chẳng liên quan gì đến câu sau.

Hai người Giải Luân và Trầm Hòa Anh ngồi bên cạnh, dường như cũng trầm lặng đi nhiều, khiến cho việc thưởng rượu vốn đang cao trào, giờ chẳng còn gì thú vị nữa.

Lục Cận không nhịn được, nâng chén lên kính rượu bệ hạ, đã kính rượu thì phải thêm đôi lời vào mới phải phép, hẳn bèn nói: “Bệ hạ, rượu này, là uống vì sự phồn hoa hưng thịnh của Đại Sở ta, thảo dân xin được cạn trước.” Nói đoạn, uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu, cũng phải có nghiên cứu, Lục Cận có thể uống được, lại biết uống. Hẳn uống như vậy, lập tức có được hảo cảm của bệ hạ, nên người cũng uống cạn theo, “Vì sự phồn hoa hưng thịnh của Đại Sở ư? Lục Cận, người rất biết cách nói chuyện đấy.” Bệ hạ không kìm được bật cười vui vẻ, càng thêm tán thưởng.

Quần thần đứng xung quanh nhìn ra được, Trạng nguyên lần này, là một người biết ăn nói, mới vài ba câu thôi, đã có thể khiến bệ hạ vui rồi.

Khả năng tâm bốc, cũng cần được chú trọng. Tuy bệ hạ tuổi còn trẻ, nhưng rất nhiều thần tử chẳng hiểu gì về tính cách của hãn. Có lẽ Tạ Lâm là người có thể hiểu được, nhưng Tạ Lâm lại luôn đối chọi với hãn, khiến hãn lâm vào tình trạng hấp tấp nóng nảy triền miên hết năm này đến tháng khác.

Xem ra sau này phải thảo luận nhiều, lĩnh giáo nhiều, tìm hiểu nhiều với anh chàng Trạng nguyên này rồi.

Lục Cận bật cười ha ha, nhưng biểu cảm lại toát lên vẻ than thở, “Nếu ở trong triều, đều là những người liêm khiết, thì có lẽ Đại Sở ta sẽ còn giàu mạnh hơn bây giờ nhiều.”

Hãn nói xong, liền đưa mắt quan sát thái độ của bệ hạ.

Lục Cận đoán bệ hạ nhất định đang nghĩ tới Tạ Lâm, gã gian thần này, quả thực là một cái gai giữa những triều thần thanh liêm của Đại Sở, nếu đã nhai không được thì phải tiếp tục nhá.

Nhưng Lục Cận không hề quên, mục đích đọc sách của hãn chính là được lưu danh sử sách, sáng chói ngàn đời. Trừ gian thần, diệt loạn đảng bên cạnh minh quân, và nhất là thể hiện được tài hoa của bản thân, khiến người khác phải bật ngón cái khen ngợi, trong sách sử nhất định phải có ghi tên của hãn.

Gian thần, trước mắt chỉ có một người, không nhớ bỏ tận gốc, thì chắc rằng cuộc sống của bệ hạ khó mà yên ổn được.

Thật ra Lục Cận đã đoán đúng, bệ hạ quả thực đang nghĩ tới Tạ Lâm.

Nhưng Lục Cận chỉ đoán đúng một nửa, vì bệ hạ còn nhớ tới cả người cùng đi với Tạ Lâm lúc này, Úy Trì Chính.

Tạ Lâm đi đứng lảo đảo lảo đảo lại còn say rượu, ngay cả Úy Trì Chính là xuất thân là võ tướng mà còn vất vả không giữ được.

Nhưng hẳn lại không biết rằng, trước giờ cứ hễ Thừa tướng say rượu, thì việc thưởng rượu cũng chẳng ra làm sao. Tạ Lâm nhất thời không kiềm chế được, cảm hứng làm thơ tăng vọt, lúc thì ngâm đi ngâm lại mấy bài thơ gì đó của Lý Bạch khi say, lúc lại hát vài bài từ xa xưa của Tô Đông Pha, nào đã xong, thậm chí còn ca cả khúc Côn Sơn, hát đến là say sưa mê mải.

Úy Trì Chính cũng không ngờ Thừa tướng đại nhân lại hát khúc Côn Sơn hay đến như vậy, lại còn hát lời vai nữ nữa chứ, cách nhả chữ lấy hơi, tông giọng uyển chuyển lên bổng xuống trầm, giọng ngân dài, lại mang chút xa xăm, hoàn toàn khác với giọng điệu khàn sạn của Tạ Lâm lúc thường ngày, vốn dĩ còn đang hát chúc rượu, hát mãi hát mãi, lại thành thiếu nữ hoài xuân, sau lại mang theo âm điệu của người con gái đang oán than.

Úy Trì Chính ngẩn người, chỉ cảm thấy hôm nay Thừa tướng đại nhân cổ quái quá, bàn tay đặt lên eo Tạ Lâm, nóng bỏng người, khiến hẳn lập tức thấy lúng túng: “Đại nhân, ngài dẫn theo người hầu đến, hay là ngài kiệu đến?”.

Tạ Lâm hơi ngẩng đầu lên

Úy Trì Chính sửng sờ.

Có lẽ vì ánh trăng đêm nay quá đẹp, có lẽ vì vừa rồi giọng nữ uyển chuyển lên bổng xuống trầm khiến hẳn ngỡ ngẩn. Lúc hẳn cúi xuống, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Tạ Lâm, giống như làn sóng nước đập dềnh lấp lánh, vừa sâu thẳm không nhìn thấy đáy, lại rục rờ chói chang.

Hẳn không kịp được nghĩ, Tạ Lâm sau khi say rượu, ánh mắt trước đây giống như lưỡi dao khiến ta người ta phải đau đớn, đột nhiên biến mất,

nụ cười trước đây khiến người ta toàn thân ớn lạnh như rơi vào hầm băng, cũng hoàn toàn không còn nữa.

Tạ Lâm chỉ ngẩng đầu lên, nhìn hẩn vậy thôi, cho dù đang say rượu, nhưng sống lưng của nàng vẫn thẳng tắp, dường như mãi mãi không bao giờ cúi cong.

Nhìn mãi nhìn mãi, khiến hẩn không kiềm chế nổi muốn cúi đầu xuống.

Cúi đầu xuống làm gì, chính Ủy Trì Chính cũng không nói rõ được, bầu trời đêm quá huyền ảo, giờ phút này, hẩn chỉ còn lại bản năng thôi, vì thế Ủy Trì Chính lại từ từ cúi xuống.

Đột nhiên Tạ Lâm thốt lên: “Bệ hạ?” Nàng chớp chớp mắt, nhưng không biết tại sao, màn sương mù giăng trước mắt vẫn không hề tan đi. Nàng lại chớp chớp mắt, “Thạch Thiên?”.

Hai tiếng này, khiến đầu óc Ủy Trì Chính lập tức tỉnh táo lại. Hẩn nhìn ánh trăng phản chiếu trên người Tạ Lâm, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, và cả đôi môi mềm mịn nhưng nhợt nhạt kia nữa.

Hẩn bỗng bừng tỉnh.

Ta đang làm gì thế này! Ta đang nghĩ cái quái gì thế!

Người trong lòng hẩn, là Thừa tướng đương triều, bọn họ là đối thủ chính trị, hơn thế Tạ Lâm còn là một người đàn ông! Rốt cuộc hẩn đang nghĩ gì vậy!

Ủy Trì Chính không nhịn được muốn tát cho mình hai phát. Người xuất thân là võ tướng, nói là làm, thẳng tay giáng hai cái tát lên mặt mình.

Cái đầu tiên, giáng xuống, cơn đau bỗng rất ập đến.

Cái thứ hai, chưa kịp giáng xuống, đã bị một bàn tay ngăn lại.

“Người đánh bản thân như thế để làm gì?” Tạ Lâm trách móc, “Học không giỏi, thì cứ tiếp tục học là được, không thuộc được, thì cứ tiếp tục đọc cho đến khi thuộc là xong. Sao nào?” Cái nhìn quở mắng của Tạ Lâm lướt qua, “Là bệ hạ phạt người hả?”.

Tạ Lâm thở dài, “Đã làm Thái tử rồi, thì nên có dáng vẻ của một Thái tử, đừng suốt ngày nghĩ tới chuyện xông pha chiến trường, lập chiến công xây dựng đại nghiệp gì đó nữa, người đã là Thái tử rồi, không còn là hoàng tử hoàng đếet hoàng thân quốc thích gì nữa. Đám thần tử đều đang quan sát người, người chính là Hoàng đế tương lai đấy.”

Dáng vẻ ân cần dặn dò của Tạ Lâm, và cả những lời nàng nói, khiến Úy Trì Chính ngay lập tức hiểu ra, lẽ nào Tạ Lâm tưởng hắn là bệ hạ lúc còn chưa đăng cơ sao?

Có lẽ là có một hôm nào đó, Hoàng đế bệ hạ khi vẫn còn là Thái tử cảm thấy bản thân học hành chẳng ra sao, người chắc chắn ghét nhất những lời ngọt ngào văn vẻ, thấy xấu hổ với tiên đế, nên mới không kiềm chế được tự mình tát mình hai cái.

Tạ Lâm say khướt, chắc chắn đã tưởng Úy Trì Chính đang tát bản thân, thành Hoàng đế bệ hạ của năm đó. Dáng vẻ dặn dò thân thiết của Tạ Lâm, khiến Úy Trì Chính phì cười.

Tạ Lâm của năm đó, khác quá xa với gian thần Thừa tướng của hiện giờ.

“Nhưng quả nhân thà đọc binh thư, cũng còn tốt hơn xem mấy quyển tứ thư ngũ kinh vớ vẩn kia.” Úy Trì Chính cảm thấy, hẳn nhất định là bị ma quỷ dẫn đường rồi, lại dám đóng giả làm Hoàng đế bệ hạ khi còn là Thái tử để nói chuyện, nếu như bị người khác biết được, chắc chắn sẽ bị khép vào tội đại bất kính.

“Sống ngày yên ổn nghĩ lúc gian nan, cũng tốt mà. Nhưng ở chốn quan trường giống như đi đánh giặc, hễ không cẩn thận, là sẽ đi sai, khó lòng quay đầu lại. Thần tử chúng thần cũng vậy, hễ không cẩn thận, là sẽ mất mạng. Sau này khi Thái tử điện hạ nắm quyền đăng cơ, một khi không cẩn thận, khả năng sẽ là sự sống chết của ngàn vạn bách tính đấy. Đại Sở phồn hoa hay suy bại, là lớn mạnh hay tiểu nhược, đến lúc đó hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của Thái tử điện hạ.”

Úy Trì Chính mang trong mình tâm lý nghe trộm, lén muốn biết xem Tạ Lâm và bệ hạ khi còn là Thái tử, ở chung với nhau ra sao, hoặc nói khác đi rằng, hẳn muốn xem thử, Tạ Lâm khi chưa là Thừa tướng, rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng hẳn không ngờ Tạ Lâm lại nghiêm túc nói ra nhiều đạo lý lớn lao đến như vậy, ý tưởng rõ ràng, lập luận chặt chẽ, luận điểm luận cứ phong phú.

Nếu không phải là nàng đang trả lời cho câu “Nhưng quả nhân thà đọc binh thư, cũng còn tốt hơn xem mấy quyển tứ thư ngũ kinh vớ vẩn kia” của hẳn, thì Úy Trì Chính còn tưởng rằng, nàng không hề say.

“Hả?” Úy Trì Chính không nhịn được nói, “Ở chốn quan trường giống như đi đánh giặc, vậy thì tại sao ngài vẫn còn ở đây?”.

Khi đó, ngài đã biết sự triệt hạ lẫn nhau trên quan trường là vô hình, sao ngài còn nhất quyết làm một gian thần, khiến cho trên dưới triều đình Đại Sở mù mịt chướng khí?

Lẽ nào là vì biết sự triệt hạ lẫn nhau quá mơ hồ, lại thấm đẫm máu tanh, nên ngài mới không muốn làm một Tạ Lâm thẳng thắn liêm khiết của năm đó nữa, mà trở thành một gã gian thần khiến người người đều muốn tiêu diệt như ngày hôm nay.

Mùi vị của việc lộng quyền, tốt đến như vậy sao?

Câu này quá sắc bén. Đó không phải là những lời Ủy Trì Chính nên hỏi.

Nhưng năm đó vị Thái tử tài năng đầy mình nên hỏi thì lại không hỏi.

Tạ Lâm nghĩ ngợi, nàng hơi cúi đầu xuống, hàng lông mi dài, cũng rủ xuống theo.

“Có những chuyện, không thể không làm. Ví dụ như việc người trở thành Thái tử, sau đó đăng cơ, rồi thành thiên tử, ví dụ như nói về thần, sau này làm quan, lăn lộn trong chốn quan trường chờ chết, nhuộm toàn thân trắng này thành đen.”

“Nhân sinh khó tránh khỏi có đôi phần bất đắc dĩ, vậy nên khi còn sống, hãy dốc hết tâm sức đối đãi, nghe theo mệnh trời. Cuộc đời này, sẽ không uổng phí đâu.”

Thì ra ngài lộng quyền là vì bất đắc dĩ ư?

Ủy Trì Chính không hiểu, trong lòng vừa thống hận lại vừa kháng cự.

Hắn xuất thân từ con nhà võ, đã từng gặp rất nhiều những danh tướng, bọn họ đều giống nhau, thân hình cường tráng, sạch sẽ hết như vừa tắm rửa dưới nước đi lên.

Hắn không hiểu vì sao quan trường luôn có cảnh người lừa ta gạt, lại còn nhuộm tấm áo trinh bạch của bản thân thành đen. Trong mắt của Ủy Trì Chính, đen nghĩa là đen, trắng nghĩa là trắng. Đã trắng thì không đen, còn đã đen thì phải diệt trừ trắng tay.

Cả đời Ủy Trì Chính, chưa từng gặp kiểu người giống như Tạ Lâm, nên hắn không tài nào hiểu nổi.

Vì thế hãn thống hận, kháng cự, hãn cho rằng nếu tìm được một cơ hội, nhất định sẽ đưa gã này đến trước đoạn đầu đài, để hãn ném tay nghề lợi hại của đao phủ.

Vì vậy bàn tay hãn siết chặt lấy eo Tạ Lâm, nóng đến bỏng cả người. Tạ Lâm vốn còn tóm lấy một tay của hãn, hãn cũng không biết tại sao, mãi không chịu buông ra, chỉ là cứ nắm thật chặt vậy thôi.

Tay của Tạ Lâm không phải kiểu được sống trong cảnh sung sướng an nhàn, có vết chai, đó là dấu tích còn lưu lại từ những năm tháng phải lao động cày cấy.

Việc cầm đao cầm kiếm triền miên trong quân đội, cũng khiến lòng bàn tay của hãn đầy những vết chai cứng, nhìn chẳng thấy có gì khác cả, chỉ là những ngón tay thon dài kia, cứ khiến hãn muốn nắm mãi, khiến cho chúng nóng lên, rồi lại nóng lên nữa.

XXX

Minh Trọng Mưu cũng uống say.

Hãn được Tổng quản nội giám Lại Xương gọi người tới dìu về.

Lúc ấy Minh Trọng Mưu cũng có dâng trào thơ tình họa ý, hãn ngược lên nhìn vầng trăng sáng trên cao, cảm khái: “Mấy lúc có trăng thanh, nâng chén hỏi trời xanh.....”

(Thấy anh chị tâm ý tương thông không? Chị ngâm vài bài từ của Tô Đông Pha thì anh cũng cảm khái bằng hai câu thơ nằm trong bài Thủy điệu ca đầu – Trung thu của Tô Đông Pha, nguyên văn là: Minh nguyệt kỷ thời hữu – Bả tửu vấn thanh thiên.)

“.....”

Bài từ của Tô Đông Pha bị hăn nhai đi nhai lại, còn cả hát nữa.

Hát được hai lần, chưa thỏa cơn nghiền, Minh Trọng Mưu lại trừng mắt lên với thị vệ trong cung đang đứng gác bên cạnh, “Mang kiếm đến đây!”.

Bệ hạ nói cần kiếm, thị vệ nào dám không nghe, rút luôn thanh trường kiếm ở thắt lưng đưa tới, đang định cung kính dâng đến tận tay Minh Trọng Mưu, thì hăn lại hét lên “Á á á á” : “Đứng múa với thanh ảnh, trần thế khác chi đâu.”

(Không biết là do vô tình hay cố ý, nhưng bài thơ này là bày tỏ nỗi lòng nhớ thương người em trai Tô Triệt đang ở xa của Tô Đông Pha, lẽ nào chú Mưu nhà ta cũng rứa.....)

Nói đoạn, vung kiếm như đao, gió kêu vun vút.

Lại Xương không tìm được che mặt, nếu như không phải là chủ tử của ông ta, không phải là thiên tử của triều đình Đại Sở, thì ông ta thật sự muốn quay đầu chạy thẳng, giả vờ như không quen biết người này.

Đáng tiếc, vị trước mặt, chính là chủ tử của ông ta, là thiên tử của triều đình Đại Sở, vì thế ông ta không những không thể giả vờ như không quen biết hăn, mà còn phải đặc biệt thân quen với hăn, tán thưởng hăn, vô cùng tán thưởng hành động vung kiếm như ném đao kia của hăn.

“Kiếm của bệ hạ như đao, đao lại như kiếm, có thể nói là không phải đao cũng chẳng phải kiếm, không phải kiếm cũng chẳng phải đao, trong lòng có đao, trong lòng có kiếm, nhưng cũng lại như không có kiếm, không có đao, hay, hay, hay lắm.” Nói xong, Lại Xương còn vỗ tay, ép đám thị vệ quần chúng cùng phải vỗ tay theo.

(Bắt đầu vỗ vãn rồi đấy.)

Cái hành động say rượu xõa cùng binh khí thế kia, lại được Lại Xương vắn vẹo biến thành bệ hạ võ công cái thế, trở thành thứ võ công tối cao tâm tĩnh lặng không cần binh đao.

Đám thị vệ âm thầm bội phục, chẳng trách Lại Xương lại leo được đến chức Tổng quản nội giám, kỹ năng tăng bốc nịnh bợ này, chúng ta còn khướt mới theo kịp.

Gã Lục Cận kia nếu so với Lại Xương đại nhân, thì vẫn còn non và xanh lắm.

Nào có ai biết trong lòng Lại Xương muốn khóc mà không chảy được lệ, ông ta chỉ ước gì bệ hạ vút quách thanh kiếm rời hồi cung, đừng ở trước đại viện hoàng cung làm mấy trò mất mặt đáng xấu hổ này nữa.

Nghĩ vậy rồi, lại không tìm được thở dài, nếu như có Thừa tướng đại nhân ở đây, thì bệ hạ nhất định sẽ bị quản thúc ngoan ngoãn để bảo ngay, chắc chắn hận không thể gục luôn ở trong tấm cung, ngã đầu ngủ đấy.

Đáng tiếc Thừa tướng đại nhân đã say rượu đi trước mất rồi.

Đang trong lúc oán thán rồi rằm, thì đột nhiên thấy một cô gái mặc cung trang đón ánh trăng chậm rãi đi tới, người đi đầu, trên đầu cai trâm vàng đựng đưa theo từng bước chân, gót sen khoan thai uyển chuyển, khuôn mặt như vàng trắng nơi chân trời, vừa nhìn là biết ngay tiểu thư con nhà khuê các.

Nhìn kỹ thêm chút nữa, Lại Xương vốn là người có trí nhớ cực tốt lập tức nhớ ra ngay, cô gái này chính là con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Khánh, Sử Hồng Dực, cô gái vừa đoan trang, lại hiền thực.

Ông ta cũng không thắc mắc là tại sao một tiểu thư khuê các như Sử Hồng Dực, canh ba nửa đêm dẫn theo vài cung nữ đi dạo trong cung, mà chỉ thầm vỗ tay vui mừng.

Đại cứu tinh tới rồi.

Mấy ngày trước, Tạ Lâm đã âm thầm nhắc trước với ông ta rồi, cô gái này, gia thế tướng mạo tính tình, tiêu chuẩn nào cũng đều phù hợp với vị trí Hoàng hậu. Tạ Lâm đặc biệt dặn dò, nếu như Sử Hồng Dực có ý gì đó với Hoàng đế, thì ông ta phải ngầm giúp đỡ vun vào.

Ngầm giúp đỡ vun vào?

Hai mắt Lại Xương sáng lên.

Trước mắt, không phải đang là một cơ hội sao?

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lại Xương lập tức đi tới hành lễ với Sử Hồng Dực. Sử Hồng Dực nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ múa kiếm gió kêu vù vù, liền hiếu kỳ hỏi: “Lại Xương đại nhân, bệ hạ đang làm gì vậy?”.

Lại Xương vội vàng đáp: “Sử cô nương, bệ hạ người uống rượu say..... tiểu nhân, đang không biết nên khuyên như thế nào.” Ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm vào Sử Hồng Dực như nhìn thấy cứu tinh, “Sử cô nương, cô có cách gì không?”.

Sử Hồng Dực liếc nhìn ông ta, dường như nhìn ra được tâm tư của Lại Xương, ông ta vội vàng cúi đầu xuống, giấu đi ánh mắt mong mỏi khẩn thiết của bản thân.

Sử Hồng Dực thở dài rất khẽ, khoát khoát tay, ra hiệu cho đám cung nữ đằng sau lui xuống, sau đó lại kéo Lại Xương đến nép ở một bụi cây, “Đại nhân, người chính trực nói lời thẳng thắn, Tạ đại nhân có từng nhắc đến dân nữ chưa?”.

Lại Xương thấy Sử Hồng Dực là một cô gái hiếu chuyện, nên rất vui, “Đó là đương nhiên, Tạ đại nhân còn nói, Sử cô nương xét về gia thế tướng mạo hay đức hạnh, đều vô cùng xứng đôi với bệ hạ, nếu như có thể trở thành Hoàng hậu, thì sẽ là may mắn của Đại Sở, may mắn của Tạ đại nhân, và cũng là may mắn của tiểu nhân.”

Ánh mắt Sử Hồng Dực lộ ra vẻ thần bí, “Thật là như thế sao?”.

Lại Xương vội vàng mở miệng thề thốt, “Đích thực là vậy, Sử cô nương xin hãy cứ tin ở tiểu nhân.”

Sử Hồng Dực hơi cúi đầu, sóng mắt lưu chuyển, cũng không biết là đang nghĩ gì, hồi lâu, mới trầm ngâm nói: “Thôi cũng đành, ông hãy bảo thị vệ tạm thời lui xuống đi, chí ít cũng đừng ở gần quá, ngoài ra, phải thêm vài thái giám nữa, làm chứng cho ta về chuyện đêm nay thế là được. Tối nay, ta vốn dĩ không nên đến đây, nhưng sau khi nghe những lời của Tạ đại nhân, không hiểu sao lại đến,” Trong lời nói của nàng ta dường như chất chứa phiền não.

Lại Xương vừa nghe là đã hiểu ngay, phái thái giám đến ghi chép lại chuyện đêm nay, hiển nhiên là Sử Hồng Dực muốn dùng chút thủ đoạn gì đó, khiến bệ hạ và nàng ta..... nhưng nàng ta lại sợ sau đó bệ hạ không thừa nhận, nên nghĩ ra cách này.

Lúc Tạ Lâm nhắc với Lại Xương, cũng có ý như vậy, còn dặn đi dặn lại rằng Lại Xương không được để Sử cô nương chịu thiệt thòi.

Lại Xương vô cùng kính phục Tạ Lâm, trong lòng thầm khen đối phương tâm tư chu đáo, liền gật đầu nói: “Đây là việc đương nhiên, xin Sử cô nương đừng lo lắng.”

XXX

Minh Trọng Mưu đang múa kiếm rất cao hứng, không ngờ lại nghe thấy có tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên, hấn ngược lên nhìn, trong ánh mắt ngà ngà say, xuất hiện một mỹ nhân, thanh thuần tươi mát, dưới ánh trăng, ôn nhuận như nước. Những thị vệ xung quanh, không biết đã lui ra hết từ lúc nào.

“Cô là ai?” Minh Trọng Mưu lớn tiếng hỏi.

“Con gái của Lại bộ Sử Thượng thư Sử Khánh, Sử Hồng Dực.”

Minh Trọng Mưu nheo mắt nhìn, mơ mơ màng màng, cảm thấy cô gái này dường như rất quen, bèn nói: “Hình như trẫm đã từng gặp cô rồi?”.

Sử Hồng Dực da mặt mỏng khế ửng đỏ, ngượng ngùng xấu hổ, “Dân nữ là con gái của đại thần triều đình Đại Sở, bệ hạ đã từng gặp dân nữ, cũng không có gì là kỳ lạ.”

“Ồ.” Minh Trọng Mưu say đến độ đầu óc đặc lại như hồ dán, chẳng nghĩ ra nổi rốt cuộc đã gặp cô gái này ở đâu, mà cũng chẳng muốn nghĩ nữa, hần vút luôn thanh kiếm sang bên cạnh, khoanh hai chân lại, ngồi bệt luôn xuống đất, “Hiện giờ trong cung, đã là giờ nào rồi mà ai cũng có thể ra ra vào vào như vậy?” Hần liếc nhìn Sử Hồng Dực, “Cô là con gái của Sử Thượng thư, tiểu thư chốn khuê các, nếu đã không có phẩm cấp, lại không phải là đàn ông, càng không phải là phi tần, cung nữ trong cung, vậy cô vào đây làm gì? Thị vệ trong cung đều là thùng cơm hết cả hay sao? Hoàng cung của trẫm mà có thể tự ý tham quan như vậy hả?”.

Minh Trọng Mưu vốn dĩ chẳng phải kiểu người dễ tính gì cho cam, sau khi nói ra những lời này, lửa nóng trong người lại càng được dịp tích tụ thêm.

Cứ tưởng rằng hôm nay được nhìn thấy những nhân tài trụ cột tương lai của triều đình Đại Sở, sẽ vui lắm. Nhưng chẳng hiểu tại sao, trong lòng Minh Trọng Mưu lại thấy không thoải mái.

Nhưng rốt cuộc tại sao không thoải mái, thì Minh Trọng Mưu lại chỉ biết vò đầu bứt tai, chính hần cũng chẳng rõ nữa.

Chỉ cảm thấy lúc ấy, trong lòng giống như có lửa đốt, hận không thể xả hết những bức dọc đó ra ngoài, lợi dụng quyền lực có trong tay để làm việc riêng, chém đầu vài kẻ cho bõ tức.

Nhưng hần lại nhớ mang máng rằng, có một người tha thiết hy vọng hần có thể trở thành một minh quân, tạo phúc cho xã tắc.

Minh quân không thể giết người bừa bãi, nếu không sẽ là hôn quân, bạo chúa.

Vì thế hắn chỉ còn cách đè nén lửa giận trong lòng xuống, mượn rượu giải sầu, uống nhiều thêm vài chén, kết quả là say. Trước đây chỉ với chút rượu còn con ấy, hắn chẳng bao giờ say.

Sử Hồng Dực vội vàng đáp: “Bệ hạ, là Tạ đại nhân, bảo dân nữ tối nay đến đây.”

Tạ Lâm bảo nàng ta đến đây.

Trái tim Minh Trọng Mưu nảy lên một nhịp, hắn ngẩng đầu lên, nhìn Sử Hồng Dực, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, sau đó vẫy vẫy tay, “Cô qua đây, để trẫm nhìn thử xem.”

Sử Hồng Dực bước lại gần theo lời hắn, ngồi xuống bên cạnh Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy trên người Sử Hồng Dực có một mùi hương là lạ giống hoa lan, càng đến gần, mùi hương lạ này càng tươi mát rất dễ ngửi. Hắn nâng cằm để nàng ta ngẩng mặt lên. Hắn quan sát kỹ Sử Hồng Dực.

Cô gái này, khuôn mặt giống như ánh trăng tròn vành vạnh trên trời cao, dáng người thanh nhã tú lệ, cũng không hẳn là xinh đẹp nhất, nhưng lại thanh tú dễ thương nhất.

Minh Trọng Mưu cẩn thận nhìn ngắm nàng ta một lúc lâu, sau đó khước miệng nhếch lên nở nụ cười giấu cợt, “Tạ Lâm thích kiểu người như cô?”.

Trái tim Sử Hồng Dực giật thót, nhưng khuôn mặt vẫn rất duyên dáng giàu cảm xúc, gò má thoáng ửng hồng, “Không, là Tạ đại nhân cảm thấy, bệ hạ thích kiểu người như dân nữ.” Nàng ta giống như đóa hoa lan

giữa trời xuân, mọi người đến gần, đều cảm thấy luồng không khí thấm đẫm mùi lan toát ra từ người nàng ta, giọng nói nhẹ nhàng mà uyển chuyển, giống như một giấc mộng đêm trăng.

Minh Trọng Mưu thoáng ngây người, bàn tay nâng cằm nàng ta liền hơi thả lỏng. Sử Hồng Dực thoát khỏi sự kìm kẹp, liền ngồi sát lại gần Minh Trọng Mưu thêm chút nữa, cánh môi hồng như quả anh đào, thậm chí đã sắp dán lên gáy hắn rồi.

Nàng ta thấy hơi nóng, bàn tay liền nhấc lên cởi nút áo trên cổ, để lộ ra cần cổ trắng trẻo, cùng cái yếm đỏ tươi thắm. Từ góc nhìn của Minh Trọng Mưu mà nói, chỉ cần hãnh hơi cúi thấp xuống một chút nữa thôi, là có thể nhìn thấy phần bầu ngực tròn lẳn trắng trẻo mỡ màng, sâu hun hút, khiến người ta càng tò mò muốn nhìn sâu hơn.

“Bệ hạ,” Nàng ta ghé sát vào tai hắn, phả ra luồng khí toàn mùi hoa lan, mùi thơm thoang thoang trên cơ thể, thấm vào chóp mũi Minh Trọng Mưu, “Hôm trước, Tà đại nhân có nói, tối nay khi bệ hạ hồi cung, chắc chắn sẽ đi qua con đường này, dân nữ đợi hầu ở đây đã lâu lắm rồi, bệ hạ.....” Nàng ta nhẹ nhàng thản nhiên nói, “Người thật sự không thích kiểu người như dân nữ sao?”.

Minh Trọng Mưu say rượu đầu óc choáng váng, nàng ta liền khẽ hôn lên vành tai hắn, bàn tay mát lạnh, thuận thế luồn vào ống tay áo to rộng, với vào trong, đụng chạm thân mật vào da thịt hắn.

Minh Trọng Mưu thuận theo cơn say, cảm thấy có một ngọn lửa nóng âm ỉ dưới bụng, men theo sống lưng đi lên, ngọn lửa này hoàn toàn khác với lửa giận. Hắn biết điều đó.

Nhưng đầu óc say hồ đồ, khiến hắn không thể nhận ra, rốt cuộc ngọn lửa là này gì.

Trong lúc mơ màng, hắn chỉ cảm thấy cô gái này yêu kiều, quyến rũ, mềm mại đầy xúc cảm.

Cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng khiến hắn biết đây là một người phụ nữ. Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên hắn ôm phụ nữ, nhưng hắn chưa từng có khát vọng cháy bỏng trong người như thế này bao giờ.

Minh Trọng Mưu lật người, đè nàng ta xuống dưới.

Trong bụi cây lùm cỏ, đế vương say rượu, sủng hạnh một cô gái.

Nếu như là đó là một cô gái không quyền không thế, thì đó chỉ đơn giản là một chuyện phong lưu.

Nhưng nếu như đó là một cô gái có quyền có thế, thì có lẽ là một giai thoại. Vì cô gái có quyền có thế ấy, nhất định sẽ khiến Minh Trọng Mưu phải lấy nàng ta.

Nếu như nàng ta chỉ là con gái của Sử Khánh, Thượng thư Lại bộ, thì có lẽ nàng ta sẽ được phong phi.

Nhưng nếu nàng còn có cả sự ủng hộ của Thừa tướng, thì nàng ta sẽ càng gần hơn.

Đương kim Thánh thượng, chỉ có phi, chưa lập hậu.

Những ghi chép của đám thái giám, chính là để cho những trường hợp thế này. Sử Hồng Dực ngủ say, nhưng không phải ngủ một mình. Mà nàng ta được ngủ cùng Hoàng đế, vậy thì nàng ta nhất định sẽ đặt được chân vào hậu cung.

Hàng lông mi dài của Sử Hồng Dực sụp xuống, dưới ánh trăng, giống như một đóa hoa lan ngại ngùng e ấp. Mùi hương thanh khiết, tản ra theo mái tóc xõa tung.

Minh Trọng Mưu hôn lên tóc nàng ta, đang định hôn lên đuôi lông mày, thì lại nhìn thấy biểu cảm của Sử Hồng Dực.

Biểu cảm ấy, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy hình như mình đã từng thấy ở đâu rồi, hần cúi đầu nhìn nàng ta hồi lâu không làm gì.

Sử Hồng Dực vốn dĩ vẫn còn hơi ngượng, nhưng cảm thấy nụ hôn của bệ hạ, chần chừ mãi chưa hạ xuống, không nhịn được liền mở mắt ra, thấy ánh mắt của Minh Trọng Mưu trầm ngâm như ánh trăng trời đêm, nàng khẽ gọi, “Bệ hạ?”.

Minh Trọng Mưu giống như bừng tỉnh lại trong cơn mê, “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

Sử Hồng Dực không biết hần bị làm sao, không tiện lắc đầu, cũng chẳng dám gật đầu, đành nói: “Dân nữ là con gái của Sử Thượng thư, Thừa tướng chỉ chỉ điểm cho dân nữ tới đây đợi bệ hạ mà thôi.”

Nhưng Minh Trọng Mưu dường như không nghe thấy gì, lại hỏi: “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

Sử Hồng Dực thấy bệ hạ có điểm kỳ lạ, liền không nói tiếp nữa.

Minh Trọng Mưu có vẻ không mong chờ câu trả lời của nàng ta, lại hỏi lại: “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

“.....”

Sử Hồng Dực cảm thấy cơ hồ như bệ hạ say, mà còn say không hề nhẹ, nàng ghé sát lại gần Minh Trọng Mưu, muốn hôn lên môi hần, “Bệ hạ.....”

Nhưng Minh Trọng Mưu lại đẩy mạnh nàng ta ra.

Hắn phá lên cười, phủi phủi bụi đất bám trên người, đứng dậy, “Người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới, trăm không cần!”.

Sử Hồng Dực chật vật bò dậy, “Không, dân nữ không phải.....”

“Lúc đó hắn định dâng tặng trăm hai cô gái, nhưng trăm đã không mắc bẫy. Kết quả, một người bị gả tới nước Di, người còn lại, đoán chừng kết quả cũng chẳng được đến chỗ nào tốt đẹp hơn đâu.”

Gả đến nước Di?

Sử Hồng Dực nhớ ra, cô gái bị gả đến nước Di, ngoài Hầu Vận Vi con gái của Hầu tướng quân năm đó, thì còn ai vào đây nữa.

Minh Trọng Mưu cúi đầu nhìn khuôn mặt Sử Hồng Dực, trong đáy mắt mông lung của người say, giống như đột nhiên hiểu ra điều gì đó, bật cười ha hả: “Trăm đã nghĩ sao thấy khuôn mặt cô quen thế, hóa ra cô chính là người còn lại.” Minh Trọng Mưu chẹp chẹp miệng lắc lắc đầu, “Trăm không cần, đừng có cố cưỡng ép cho trăm. Của Tạ Lâm cho trăm, còn lâu trăm mới cần.” Nói đoạn, nhặt kiếm từ dưới đất lên, lảo đảo lảo đảo bỏ đi.

Để lại một mình Sử Hồng Dực khuôn mặt đỏ bừng, váy áo xộc xệch, ngồi ngẩn người trong bụi cỏ.

XXX

Úy Trì Chính dìu Tạ Lâm đi tới trước kiệu nhà mình.

Tạ Lâm có thói quen đi bộ vào cung, nên Úy Trì Chính cũng không hy vọng nàng sẽ mang theo kiệu và tùy tùng, vì thế đành phải làm vậy.

Con đường này có vẻ hơi ngắn.

Úy Trì Chính nắm tay Tạ Lâm, lại có cảm giác người này gầy quá.

Con người này có thể tham ô có thể nhận hối lộ, vậy sao bản thân lại gầy gò, nhợt nhạt tiêu tụy đến thế? Xem ra cái chức Thừa tướng, cũng không phải dễ làm.

“Tạ đại nhân, hạ quan đưa ngài về nhà, kiêu quá nhỏ, nên hai ta sẽ phải chen chúc một chút, ý ngài thế nào?”.

Úy Trì Chính biết Tạ Lâm vừa say, đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa. Nhưng hăn không ngờ, Tạ Lâm lại hơi ngược mắt lên, nhìn về phía hăn, Úy Trì Chính cảm thấy đôi mắt nàng như một cái đầm sâu, đứng vào lúc khóe mắt đập dờn lay chuyển, thì đột nhiên yết hầu của nàng khẽ động, phát ra một tiếng “Ọe” kinh khủng.

Úy Trì Chính sợ giật thót mình, vội vàng lùi lại sau một bước, có vậy mới không bị nàng nôn vào người.

Phu kiêu và người hầu ở bên cạnh cũng kinh hãi, xảy ra việc như vậy, nhất loạt vội vàng hét lên: “Đại nhân!”.

Úy Trì Chính khoát khoát tay, “Không sao.” Hăn nhìn thấy Tạ Lâm vẫn còn quỳ trên đất, dường như sắp nôn hết cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài, không kìm được bước tới vỗ vỗ lên lưng nàng, vuốt cho xuôi cơn.

Nôn được ra, nên thần trí của Tạ Lâm cũng tỉnh táo được phần nào, nàng hít sâu một hơi, thẳng lưng đứng dậy, hờ hững nhìn Úy Trì Chính, yếu ớt nói: “Úy Trì đại nhân.”

Ánh mắt này của Tạ Lâm, Úy Trì Chính nhìn qua là biết, trong suốt như nhìn thấy đá, hiển nhiên là khôi phục được sự tỉnh táo. Chỉ là không hiểu sao hăn bỗng thấy có đôi phần nuối tiếc, nhưng nuối tiếc điều gì, thì hăn lại không rõ lắm, đành nói như đang than thở: “Đại nhân, ngài thấy khá hơn chưa?”.

Sắc mặt Tạ Lâm trắng nhợt, nhưng lại toát ra chút cảm kích, “Không sao, làm phiền Ủy Trì đại nhân phải lo lắng rồi.”

Ngày xưa dù Tạ Lâm có thật sự cảm kích đi chăng nữa, cũng không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài. Nhưng giờ có lẽ do say rượu, hoặc cũng có thể do ánh trăng quá đẹp, nên sự cảm kích trên khuôn mặt nàng rất chân thật.

Không biết tại sao, Tạ Lâm có cảm giác khuôn mặt mình hơi nóng, Ủy Trì Chính duỗi tay ra định dìu Tạ Lâm: “Hạ quan đang định tiễn ngài về, ngài có người hầu tới đón không?”.

Tạ Lâm lùi lại sau né tránh bàn tay của hắn, “Chẳng qua chỉ uống chút rượu thôi mà, không phiền Ủy Trì đại nhân phải đưa về đâu, Tạ mạo tự có người hầu tới đón, chỉ là chưa tới giờ, nên bọn họ chưa tới.”

Ủy Trì Chính mấy lần nói muốn đưa nàng về, nàng đều từ chối, hắn cũng định đợi người hầu của nàng tới cùng nàng, nhưng bị nàng gạt đi, “Thị vệ trong ngoài cửa cung đâu phải để trang trí, đại nhân không cần phải lo lắng cho an nguy của Tạ mạo.”

Ủy Trì Chính cũng không tiện cố chấp thêm nữa, chỉ đành dặn dò: “Vậy trên đường đại nhân phải cẩn thận vào nhé.”

“Tạ mạo tự biết phải làm gì.”

Đợi Ủy Trì Chính đi khuất, Tạ Lâm mới dựa vào chân tường, những cơn gió khẽ thổi, khiến đầu óc nàng tỉnh táo hẳn lên.

Nàng làm gì có người hầu nào, Tạ Lâm ghét nhất có người đi đằng sau mình theo tới theo lui.

Tuy nói lần này nàng cũng đoán trước được rằng trong buổi gặp mặt những thần tử tương lai của Đại Sở, e là sẽ phải uống chút rượu. Nhưng

nàng lại không ngờ mình sẽ uống nhiều đến thế.

Tạ Lâm vốn định nhấp môi gọi là, nhưng từ lúc bệ hạ hỏi “Ai có thể là Thầy của trẫm”, thì tâm trạng của nàng liền xúc động, uống càng lúc càng nhiều, cuối cùng uống thành ra cái bộ dạng say khướt khó coi này.

Có còn được coi là Thừa tướng của triều đình Đại Sở nữa không?

E rằng ngay cả Tiên hoàng dễ tính mà nhìn thấy, cũng phải bất mãn với nàng mất.

Tạ Lâm đang dựa vào chân tường, trầm tư hồi lâu, thì lại nghe thấy tiếng quát đầy giận dữ của một người: “Các người cản trẫm làm gì? Trẫm phải xuất cung! Trẫm là Hoàng đế!”.

Tạ Lâm ngẩn người, tập trung ánh mắt, nhìn thấy, Minh Trọng Mưu đang kẹt ở góc tường, vịn vào bờ tường muốn đi ra ngoài, nhưng một vài thị vệ lại kéo hẳn lại, Minh Trọng Mưu quả nhiên không hổ danh là võ tướng trên sa trường, mấy thị vệ liền mà không giữ nổi hẳn, tất cả đều bị hẳn kéo đi theo.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Đám thị vệ canh giữ cửa đang mãi giằng co với Minh Trọng Mưu, không ngờ lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên, thiếu chút nữa là đông cứng cả ruột gan, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy một người mặc y phục bằng gấm nền đỏ chỉ vàng, khí độ ung dung, ánh mắt giống như một chiếc giếng cổ không gợn sóng, chỉ có hai má ửng hồng, là mang đến một vẻ khác biệt rất tự nhiên.

Thị vệ trong cung có ai là không biết vị đại nhân này chứ? Cho dù có không biết, cũng phải chủ động tìm hiểu để biết được tướng mạo trông ra làm sao, tránh để hôm nào đó đắc tội với vị trọng thần mặt mày thì sáng sủa trung lương, nhưng bản chất bên trong lại là gian thần này, mà chính bản thân cũng không biết.

“Thừa tướng đại nhân.” Mọi người nhất loạt trở nên nghiêm túc hẳn, quên luôn cả chuyện chính, thu lại đội hình, Minh Trọng Mưu vốn dĩ vẫn còn đang dùng sức lao về đằng trước, không ngờ những bàn tay kéo hẳn về đằng sau lại thu về hết, khiến hẳn thiếu chút nữa là ngã chúi đầu xuống đất.

Lúc ấy mọi người mới hốt hoảng, nãy chỉ mãi lo trấn an trái tim đang run rẩy trong lồng ngực, và chào hỏi với Thừa tướng đại nhân, thành ra vút luôn Hoàng đế ra khỏi đầu, bèn vội vàng chạy lại hét to: “Bệ hạ!” sau đó kéo hẳn lại.

“Thừa tướng đại nhân?” Minh Trọng Mưu “hừ” một tiếng, gạt phắt bàn tay đang túm lấy mình ra, đi tới trước mặt Tạ Lâm, liếc nhìn đôi lần một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại “hừ” tiếng nữa.

Tiếng “hừ” này, có thể là coi trọng, có thể là đồng ý, có thể là miệt thị, có thể mang theo ý tứ không rõ ràng, cũng có thể là nụ cười nhếch mép đầy chế giễu. Nói chung là nhiều không đếm xuể.

Minh Trọng Mưu “hừ” đến hai lần, lại càng quái lạ, nếu là khinh thường, thì sau khi hắt lườm Tạ Lâm một cái, hắt lại quay ra lườm thêm cái nữa.

Chỉ trong một thoáng ngẩn ngui, mà lườm đi lườm lại để có đến cả chục lần.

Đặc biệt là khi hắt nhẵn nhẵn cái mũi, hai mắt gườm gườm, giống với vị Tiên hoàng đã cười hạc quy tiên kia y như đúc ra từ một khuôn.

Tạ Lâm nghĩ giọng điệu của Minh Trọng Mưu là giọng điệu nghi ngờ, vậy nàng sẽ gạt đầu, đảm bảo không bao giờ sai được.

Vì thế nàng gạt gạt đầu.

“.....”

Câu trả lời của Minh Trọng Mưu là —— Lườm nàng một cái cháy mặt.

Tạ Lâm nhìn cái hiểu ngay, bệ hạ say rồi.

Mà cũng thật lạ lùng, vừa rồi nàng say, kết quả nôn được ra xong, hơi rượu bay đi, đầu óc tỉnh táo được đôi phần. Không biết bệ hạ đã nôn ra chưa, có cảm thấy được đôi phần tỉnh táo không.

Tạ Lâm cũng chẳng thèm so đo với con ma men này nữa, bèn quay đầu hỏi mấy gã thị vệ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Tên thị vệ trả lời giống hệt với những gì Tạ Lâm đã nghĩ, “Hình như bệ hạ uống rượu say, cứ ồn ào nói muốn xuất cung, bọn tiểu nhân chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, nên vội đuổi theo ngăn lại. Thừa tướng đại nhân đến đúng lúc quá, hãy giúp bọn tiểu nhân khuyên bệ hạ đi.”

Đám thị vệ đương nhiên là chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Nhưng nào có ai đã từng gặp phải chứ?

Quá nửa đêm, Hoàng đế bệ hạ kêu gào muốn xuất cung, nếu không phải là uống rượu say, thì cũng là bị bệnh, hơn thế thân thể Hoàng đế đáng giá ngàn vàng, vô cùng tôn quý, không thể ngăn cản quá quyết liệt được, chỉ có thể dịu dàng tỏ vẻ khuyên hãn hồi cung mà thôi.

Tạ Lâm cẩn thận suy nghĩ, Hoàng đế bệ hạ đang thiếu một người vợ danh chính ngôn thuận quản lý hãn, là một vị Hoàng hậu, hơn thế còn phải giúp Hoàng đế xử lý những chuyện lặt vặt như say rượu một mực đòi ra khỏi cung như thế này đây.

Nàng đột nhiên nhớ đến nhân tuyển thích hợp của mình, Sử Hồng Dực, giờ này vốn dĩ nên chặn Hoàng đế bệ hạ trên đường về cung chứ nhỉ, chẳng hiểu sao lại không chặn được, khiến Hoàng đế không nói không rằng cứ khăng khăng đòi xuất cung, bên người cũng chẳng có lấy một nỗi một người hầu.

Nàng liếc nhìn Minh Trọng Mưu, hiện giờ mà hỏi thì lại không tiện lắm, đầu óc nàng cũng vẫn còn hơi choáng váng, chỉ nghĩ đợi trời sáng, phải nhớ đi hỏi Sử Hồng Dực mới được.

Kết quả Minh Trọng Mưu bị ánh mắt nàng lướt nhìn qua một cái, liền thấy bất mãn, bèn hỏi: “Người là Thừa tướng, nhưng lại nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy, người nghĩ mình giỏi lắm sao? Dù có thể nào trẫm

vẫn là Hoàng đế!” Khí thế của hãn hùng hổ lao tới tóm lấy bả vai Tạ Lâm, “Trẫm đang có chuyện muốn hỏi người đây, cô gái vừa nãy, là người dâng tặng cho trẫm.....”

Hãn còn chưa nói hết câu, Tạ Lâm liền hiểu ra ngay hãn nhất định đã gặp Sử Hồng Dược rồi, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chắc chắn chưa kịp xảy ra chuyện gì với nàng ta, nhìn dáng vẻ kiêu này, thì khẳng định là hãn rất ghét Sử Hồng Dược.

Thừa tướng đại nhân tặng mỹ nhân cho bệ hạ, bị đám thị vệ nghe được thì sẽ nghĩ sao chú? Ngang ngược lộng quyền? Ngay cả chuyện trong hậu cung của Hoàng đế cũng muốn quản?

Tuy rằng Thái hậu bảo quản, nhưng Tạ Lâm cũng không thể để người khác nghe thấy chuyện này được.

Chỉ trong có một khắc mà suy nghĩ trong đầu Tạ Lâm đã đảo đi đảo lại đến mấy vòng, nàng cắt ngang lời Minh Trọng Mưu, quay đầu nói với thị vệ: “Bệ hạ uống say rồi, các người giúp một tay, đưa bệ hạ về tẩm cung đi.”

Đám thị vệ đợi câu này nói từ lâu lắm rồi, bèn quả quyết vực bệ hạ lên, hai người dìu, vừa đẹp, “Bệ hạ, đắc tội rồi!” Nói xong, chân nhanh thoăn thoắt, sải bước hướng về phía trước.

Tạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, đang tính quay đầu định xuất cung, thì lại nghe thấy hai tiếng “huych huych”, Tạ Lâm hoang mang nhìn lại, trong con mắt đờ đẫn của người say loáng thoáng nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ đang đá người, bên này tương một phát, bên kia chiếu cố tới cái môn của người còn lại một phát, hai tên thị vệ liền bay ra xa.

Minh Trọng Mưu lùi hai bước, quay người đi tới, ngón trỏ thiếu chút nữa là chọc vào mặt Tạ Lâm, “Trẫm không cần các người đưa trẫm về, trẫm chỉ cần hãn!”.

Nghe thấy câu nói đa nghĩa của Minh Trọng Mưu, đám thị vệ sốc, không nhìn được nhìn theo hướng đầu ngón tay hắt, đánh giá Tạ Lâm một lượt từ trên xuống dưới.

..... Nhìn thế này, thì đúng là Thừa tướng đại nhân cũng thật sự rất ưa nhìn. Rốt cuộc ngài ấy bao nhiêu tuổi nhỉ, đám thị vệ chẳng ai biết, chỉ nhớ hình như Thừa tướng đại nhân vẫn chưa lấy vợ, nhưng cũng nghe nói rằng ngài ấy có tới ba người thiếp, nhưng sao lại..... sao lại bị bệ hạ đoạn tụ?

Ánh mắt đám thị vệ rất khác thường. Đầu óc Tạ Lâm nặng chình chịch, cũng không còn tỏa ra ánh hào quang như ngày thường nữa, lập tức dìu Minh Trọng Mưu, đi về hướng tâm cung, “Được, thần đỡ bệ hạ về.”

Về..... về tâm cung.....

Trong khi đám thị vệ đang bị một thoáng nghĩ ảo lẩn quẩn trong đầu, thì một cơn gió thổi qua, khiến đầu óc Tạ Lâm tỉnh táo hơn hẳn, “Bệ hạ, cố nhân có nói, mê rượu dễ hỏng chuyện, bệ hạ uống nhiều như vậy, chi bằng ngày mai sau khi phê duyệt tấu chương xong, người nên chép lại một trăm lần câu “Duy tửu vô lượng, bất cập loạn” trong cuốn “Luận ngữ” đi.”

(Duy tửu vô lượng, bất cập loạn có nghĩa là: Rượu có thể uống không hạn chế, nhưng không nên uống say vì dễ gây ra chuyện.)

Đám thị vệ không kiềm chế được run rẩy sợ hãi, bọn họ chỉ biết võ nghệ, không giỏi chuyện sách vở, đặc biệt là chuyện chép sách này, lại còn chép đến một trăm lần cùng một câu giống nhau nữa chứ, thật chẳng khác gì giết người.

Màn dọa người ấy, khiến bao nhiêu ý nghĩ ảo diệu trong đầu lập tức tiêu tan sạch bách, nhủ thầm Thừa tướng đại nhân quả nhiên từng là Thái phó của Thái tử, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng dám giáo huấn.

Minh Trọng Mưu không muốn, cách một khoảng rất xa kháng nghị, nói: “Chép cái gì chứ? Người không phải là Thái phó của Thái tử, trẫm đã đăng cơ rồi, trẫm là Hoàng đế, trẫm không chép mấy thứ vớ vẩn đó!.....”

Cũng không biết Tạ Lâm đã trả lời thế nào, dù sao thì đám thị vệ cũng chẳng nghe thấy.

Mọi người chỉ nhìn thấy hai người chậm chậm đi xa dần, sau đó hình như bệ hạ lại phùng phùng giận dữ quát tháo mấy tiếng, dựa toàn bộ cơ thể cao lớn của mình vào Tạ Lâm, cơ thể nhỏ bé của Thừa tướng đại nhân đương nhiên không thể chống đỡ được, loạng choạng lùi ra sau hai bước, Thừa tướng đại nhân nổi cơn, nhắc chân lên định đá bệ hạ, bệ hạ lạng người quay hai vòng, sau đó lại dựa lên người Thừa tướng đại nhân. Cũng không biết Thừa tướng đại nhân đã nói gì, mà đến lúc ấy bệ hạ mới ngoan ngoãn, không dè toàn bộ trọng lượng của mình lên Thừa tướng nữa.

Hai người bị bộ càng lúc càng xa, cho đến khi dần dần biến mất vào trong bóng đêm.

XXX

Tạ Lâm đưa Minh Trọng Mưu về cung, lập tức cung nữ trước cửa cung liền náo loạn, ba chân bốn cẳng định đỡ Minh Trọng Mưu vào.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại không vui, mặt mũi bức bối, sống chết tóm chặt lấy tay Tạ Lâm không buông, cung nữ không biết phải làm sao, chỉ đành nói mình sẽ lui ra ngoài trước để làm cho bệ hạ bát canh giải rượu.

Tạ Lâm nghe vậy, vội nói: “Làm cho Tạ mỗi một bát nữa.” đầu óc nàng vẫn còn say bí tỉ, nên tiện miệng nói thêm với mấy nàng cung nữ ấy một câu, “Cám ơn các tỉ tỉ.”

Mấy nàng cung nữ vừa nghe xong, liền che miệng bật cười, vội vàng trả lời “Được ạ, được ạ”, sau đó cứ đi được vài bước lại ngoáy đầu lại nhìn,

lúc sau liền quay hẳn đầu lại nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, sau đó không biết bản thân đã nghĩ gì, mà mặt đỏ bừng bừng, chạy như bay ra khỏi phòng.

Nếu như là trước đây, Tạ Lâm khẳng định bản thân có thể hiểu được tâm tình thiếu nữ của những nàng cung nữ này rốt cuộc là bị làm sao.

Nhưng hôm nay Tạ Lâm vốn dĩ uống say, lại còn bị Minh Trọng Mưu náo loạn, hẳn to như vậy, nặng như vậy, một nửa trọng lượng đè hết lên vai Tạ Lâm. Tạ Lâm làm sao tha nổi cái đồng to xác ấy, nên đành phải gác hẳn lên người, bước từng bước, từng bước về tấm cung, sau đó hận không thể nghỉ ngơi thoải mái một lúc, trực tiếp ném Minh Trọng Mưu vào lòng một cung nữ, sau đó hạ mông ngồi xuống ghế, thật ra nàng vừa buồn ngủ vừa mệt lại vừa mới, chỉ hận nỗi không thể nằm ngủ luôn ở trong tấm cung này.

Canh giải rượu được bưng lên ngay lập tức, Tạ Lâm uống một ngụm, khó nuốt quá, thiếu chút nữa là nôn ra luôn, nhưng nàng nhanh chóng nuốt thứ kinh khủng đó xuống. Ở bên này Minh Trọng Mưu lại âm ỉ, “Cái thứ quái quỷ gì mà khó nuốt thế này?”.

Nàng cung nữ nhẫn nại khuyên lơn: “Là canh giải rượu, nó sẽ giúp bệ hạ tỉnh táo hơn.”

Minh Trọng Mưu cau mày, “Không uống.”

“Bệ hạ nên uống đi, nếu không tỉnh rượu, ngày mai làm sao lên buổi triều sớm được? Bệ hạ cứ uống tạm đi, nếu thực sự khó uống quá, thì vứt hoa quả đã chuẩn bị sẵn rồi đây, bệ hạ sẽ không còn thấy kinh nữa.”

Minh Trọng Mưu vẫn cau mày, hẳn lờm Tạ Lâm một cái, “Sao hẳn không uống?”.

Tạ Lâm bất lực nhìn cái bát sạch bách của mình đáp, “Uống hết lâu rồi.” Canh giải rượu đúng là rất có tác dụng, nếu như nói lúc vừa nãy nàng

chỉ tinh táo được có ba phần, thì giờ chỉ riêng mùi vị của bát canh này thôi cũng khiến nàng tỉnh đến năm sáu phần rồi.

Minh Trọng Mưu vẫn đẩy bát canh ra, “Không uống, cứ thế đi ngủ, cũng giống nhau cả thôi.”

Nàng cung nữ bất lực chỉ đành dõ dằn, “Được rồi, vậy để nô tì hầu người.” Mấy nàng cung nữ chân tay thoăn thoắt định cởi y phục cũ, thay y phục mới cho hăn. Tạ Lâm chợt nhớ ra mình cũng là nữ, cổ nhân đều nói, phi lễ thì chớ nhìn, mình nên nhanh tránh đi là hơn.

Tạ Lâm đang định nhắc người cáo từ, thì Minh Trọng Mưu đã quát to, “Ai cho các người tới hầu? Trẫm chỉ cần hăn!” Nói đoạn, lại chỉ tay.

Đám cung nữ nhìn theo hướng ngón tay hăn chỉ, không tìm được ý nghĩ xuyên xẹo giống như cánh thị vệ. Nhưng giờ Tạ Lâm đã tỉnh táo lên nhiều rồi, hiểu được ý bệ hạ không phải là đang nói lung tung, liền nở nụ cười lạnh lẽo.

Bệ hạ còn chưa cảm thấy gì, nhưng các cung nữ đều cúi thấp đầu, những suy nghĩ lung tung đối với vị Thừa tướng gian xảo nổi tiếng lập tức đã bay tận đến chín tầng mây.

Cô gái nào có thể có được người đàn ông này đây? Chỉ một nụ cười đã có thể khiến người ta lạnh sống lưng rồi.

Các cung nữ cũng là những người biết nghe lời đúng đắn, lập tức đóng cửa, tất cả ra ngoài, nhường lại nơi này cho bệ hạ và Thừa tướng đại nhân, để bọn họ tự giải quyết mâu thuẫn nội bộ với nhau. Suy cho cùng bệ hạ và Thừa tướng, đều là những người ở đỉnh cao quyền lực, mâu thuẫn của đám tiểu nô tì và quần chúng bách tính nhỏ nhoi bọn họ không đứng cùng một giai cấp với mâu thuẫn của nội bộ nhóm quyền lực.

Hai người Tạ Lâm và Minh Trọng Mưu, mắt to trừng mắt nhỏ, sau khi cứ lờm qua lờm lại như vậy, suy cho cùng Tạ Lâm cũng tỉnh táo nhiều hơn, cân nhắc Thừa tướng có thể cáo lỗi không lên triều sáng, nhưng Hoàng đế thì không thể chậm trễ việc triều chính.

Dựa vào tâm lý đồng cảm đối với bệ hạ, người đang ngồi ở vị trí Hoàng đế, Tạ Lâm đành tuân lệnh đứng dậy, đi tới trước mặt Minh Trọng Mưu, kéo hẳn dậy, thầm than một tiếng, “Bệ hạ rửa mặt chải đầu trước đi đã, rồi thay y phục.”

Bệ hạ cau mày rất kinh, “Ai thật sự muốn người hầu hạ chứ?” Ánh mắt mang theo hơi rượu nhìn chăm chú vào Tạ Lâm, “hừ” một tiếng, “Trẫm còn chưa hỏi người, người tặng trẫm cô gái đó, rốt cuộc là có ý gì?”.

Thằng nhãi này đã say rồi mà vẫn còn lợi hại thế, vẫn chưa quên sao? Chấp niệm sâu thật.

Tạ Lâm vừa nghĩ vừa nói: “Thái hậu đã dặn từ trước rồi, bệ hạ người phải lập hậu, sinh con đẻ cái đầy đàn, lo chuyện hương hỏa cho hoàng gia, người đã đăng cơ được hai năm, vậy mà ngay cả một đứa trẻ cũng không có, chẳng trách Thái hậu lại cuống lên như vậy.”

“Người cuống là việc của người, người cuống thay người làm gì?” Minh Trọng Mưu bất mãn nói, “Cũng không biết cô gái đó đã làm gì, cả người mang theo mùi hương kì dị, khiến mũi trẫm suýt thì tắc thở, cả người thì khó chịu, đặc biệt là.....” Hắn bắt lấy tay Tạ Lâm, sờ xuống phía dưới thắt lưng của mình, “Chỗ này là khó chịu nhất.”

“.....”

Tạ Lâm sực nhớ ra hồi đầu lúc mình dặn dò Sử Hồng Dược, có đặc biệt lưu ý nàng ta rằng, nếu bệ hạ không muốn, thì mê hoặc hẳn, nếu bệ hạ vẫn cứ không muốn nữa, thì dùng một chút mê hương hay thuốc mê gì đó,

những thủ đoạn nào có thể dùng được, Tạ Lâm đều hướng dẫn cho nàng ta cả.

Kết quả Tạ Lâm lại cảm thấy lo lắng không yên, nên đã tới chỗ Lạc Thạch Thiên báo hãn điều chế mê hương trợ hứng cho mình. Nhưng Lạc Thạch Thiên lại nổi điên, nói rằng bản thân là đường đường là một đại phu, hơi sức đâu mà đi giúp đỡ đám người bàng môn ngoại đạo rồi hơi kia.

Tạ Lâm liền nói: “Hãy nghĩ đến hương hỏa của Thánh thượng, đây là bốn phận của kẻ làm thần tử, ta chỉ hy vọng triều đình Đại Sở hưng thịnh phần vinh, mãi mãi dài lâu.”

Lạc Thạch Thiên lập tức trở mặt, hai ngày liền không thèm để ý tới nàng.

Tạ Lâm thầm bực chính bản thân mình uống say, vút luôn chuyện này ra khỏi đầu, vội bảo: “Chuyện này tạm thời không vội, bệ hạ cứ rửa mặt chải đầu trước đi đã, nếu vẫn khó chịu, thần sẽ nghĩ cách khác.”

Đám cung nữ thông minh nhanh nhẹn, đâu thể để Thừa tướng đại nhân thật sự làm nô tì đi hầu hạ Hoàng thượng được? Nước cần dùng đến, đều đã được chuẩn bị sẵn từ trước, đặt ở một góc cạnh giường.

Tạ Lâm kéo Minh Trọng Mưu tới đó, khăn mặt sạch sẽ, được vắt bên thành chiếc chậu vàng. Tạ Lâm vừa thấm ướt khăn, vừa nghĩ, muộn như vậy có rồi gọi phi tử nào đến cũng khó cả, chi bằng để cung nữ ở trong tấm cung tới hầu, đều đã biết rõ gốc gác rồi, kéo một người tới phục vụ, gia tăng quân số hậu cung, nói không chừng còn có thể có tiểu hoàng tử, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Bên này Tạ Lâm còn đang mãi ủ mưu tính kế cho việc hậu tự và hậu cung của Minh Trọng Mưu, thì đột nhiên Minh Trọng Mưu đang ở sau lưng nàng liền đứng dậy dí sát mũi vào tóc nàng, ngạc nhiên nói: “Tóc của người rất thơm, còn thơm hơn cả tóc của phụ nữ.”

“.....”

Sắc mặt Tạ Lâm không kìm được tái đi, ngũ quan thay đổi, biến thành hình “囧”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Tóc của người rất thơm, còn thơm hơn cả tóc của phụ nữ.”

Khuôn mặt Tạ Lâm☞ : “Bệ hạ, người say rồi.”

Minh Trọng Mưu vẫn ở phía sau người nàng, cũng không biết có phải do rảnh rỗi không có việc gì làm không, mà lại hít sâu thêm lần nữa, “Trầm không lừa người đâu, trầm thật sự không lừa người mà.”

..... Thần không phải sợ bị người lừa, mà là sợ người phát hiện ra bị thần lừa!

Tạ Lâm hít sâu, bình tĩnh nhúng khăn mặt vào trong nước, khoảng khoảng vài cái, sau đó nhắc ra, chỉ có một lúc vậ thôi, mà hai tay của Minh Trọng Mưu đã ôm trọn lấy thắt lưng nàng, lại còn nghi ngờ bảo: “Eo lưng của người gầy quá.”

Tạ Lâm không thèm để ý đến hấn, cứng rắn xoay người, úp thẳng cái khăn lên mặt Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ, rửa mặt đi.” Nói đoạn, còn chà xát mấy cái.

Giọng nói của Minh Trọng Mưu truyền tới từ dưới chiếc khăn, “Ái phi, nàng chẳng dịu dàng tí nào.”

..... Bị hiểu lầm thành một phi tử nào đó trong cung của bệ hạ, Tạ Lâm nhất thời cảm thấy đây là một chuyện tốt. Nếu không, những chuyện

mắt mặt của Hoàng đế và Thừa tướng đại nhân kéo dài từ tận ngoài cung vào đến tẩm cung mà để Tiên hoàng dưới tuổi vàng biết được, sợ là dù đã chết cũng phải bò ra khỏi hoàng lăng mất.

“..... Bệ hạ, rửa mặt xong thì lên giường đi, đừng nghĩ ngợi nhiều. Ngày mai người còn phải lên triều sáng nữa.” Tạ Lâm ra sức chà xát mặt Minh Trọng Mưu, nàng cảm thấy bản thân kích động một cách kỳ lạ, muốn cho thẳng nhãi này nghệt thở chết luôn đi cho xong.

“Lên giường?” Minh Trọng Mưu tóm được từ then chốt trong câu nói của Tạ Lâm, lập tức sung sướng, “Được thôi, được thôi.”

Tạ Lâm nghe xong, tay liền dùng sức, chỉ nghe thấy Minh Trọng Mưu ú ớ mấy tiếng, liền sợ giật bản mình, vội vàng nhắc một góc khăn lên nhìn thử, vừa nhìn phát, lập tức tái mặt.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu vốn dĩ anh tuấn, bị nàng vắn vò một hồi, toàn bộ ngũ quan thay hình đổi dạng, từ một vị Hoàng đế tuấn tú lập tức không còn ra hình người nữa.

Tạ Lâm kính hãi, “Bệ hạ!”.

Màn kính hãi này không vừa đâu, Minh Trọng Mưu thuận thế ôm Tạ Lâm vào lòng, vỗ vỗ lên lưng nàng, nói bằng giọng an ủi: “Ái phi đừng sợ, chỉ là trẫm thay đổi dung nhan chút thôi, trẫm vẫn Hoàng đế của nàng, là thiên tử của nàng, là bầu trời của nàng, là chỗ dựa của nàng mà, ái phi đừng sợ nhé, nào, nhìn trẫm này.”

Minh Trọng Mưu kéo một lớp da từ dưới cằm ra, sau đó bóc từng chút một từng chút một, bóc lên trên..... bóc lên trên nữa.

Cho đến khi lột hết khỏi toàn bộ khuôn mặt, Tạ Lâm trợn mắt há hốc mồm ra nhìn.

Người trong thiên hạ đều biết, Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu sở hữu khuôn mặt anh tuấn, làn da màu mật ong, toát lên vẻ mạnh mẽ và khỏe khoắn đầy sức sống, kết hợp cùng vóc dáng cao lớn cường tráng, bao phủ trên dưới toàn thân là hơi thở của người luyện võ. Là một nam tử nguyện chinh chiến chốn sa trường, làm một tướng quân chí lớn, hẳn muốn thống lĩnh quân đội Đại Sở, Nam chinh Bắc phạt, diệt trừ phản loạn, thống nhất thiên hạ.

Tuy hiện giờ hắn đã trở thành Hoàng đế, không thể tiếp tục điều binh khiển tướng, làm một vị tướng quân vĩ đại được nữa, nhưng không một ai cho rằng tướng mạo, xuất thân, khí chất của hắn không thể xông pha sa trường, làm một vị tướng dũng mãnh.

Tướng mạo của hoàng đế Vạn Triệu khiến hắn trở thành nam tử trong mộng của mọi thiếu nữ chốn khuê các.

Chí ít là trước ngày hôm nay, Tạ Lâm đã nghĩ vậy.

Nhưng sau ngày hôm nay, bắt đầu từ giờ phút này trở đi, Tạ Lâm cũng..... rất muốn nghĩ như vậy.

Hàng lông mi dài, giống như hai chiếc quạt nhỏ, rợp bóng phủ lên đôi mắt phượng đào hoa, đáy mắt trong trẻo, sáng rõ đến gần như trong suốt, vì say rượu, nên vẫn còn ửng đỏ, rồi sống mũi thẳng tắp, và bờ môi hồng tươi tắn đầy đặn kia nữa.....

Phản ứng đầu tiên của Tạ Lâm là —— Nhìn đi, một thẳng nhóc thư sinh.

Cẩn thận nhìn lại lần nữa, mới ngộ ra, chẳng trách Tạ mỗ luôn cảm thấy, Minh Trọng Mưu càng trưởng thành, lại càng bắt đầu “lệch”. Thì ra là vì khuôn mặt này, mới chính là khuôn mặt trẻ thơ trắng trẻo của vị hoàng tử mà Tạ Lâm đã từng nhìn thấy năm xưa, đã nhiều năm trôi qua, trí nhớ của Tạ Lâm tuy chỉ còn mang máng, nhưng giờ phút này, hồi ức càng lúc càng

trở nên rõ ràng hơn. Vì khi trưởng thành khuôn mặt bánh bao đó không còn vẻ non nớt nữa, nhưng trắng trẻo thanh tú thì vẫn còn nguyên, xinh trai đào hoa y như năm nào, khiến nàng đột nhiên nhớ lại hồi ức thuở ấy.

May mà thân hình cao lớn và tinh thần không giống một cô gái, có điều khuôn mặt kia..... cặp mắt phượng kia.....

Dù bản lĩnh của Tạ Lâm là núi Thái Sơn có sập cũng không nao núng đi nữa, thì giờ phút này cũng không kiềm chế được mà trợn mắt, nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Sau đó nhìn đến bờ môi hồng hào tươi tắn của Hoàng đế Vạn Triệu đang hé mở, thở một hơi dài khẽ khàng, “Trẫm không chịu nổi nữa rồi, ngoan, tới giúp trẫm.....” Nói đoạn, cánh môi của hắn tiến lại gần, áp lên môi Tạ Lâm.

Tạ Lâm ghen hống nhìn trân trối, không thể ngờ mình lại phải chịu loại kích thích này, Minh Trọng Mưu là kẻ theo chủ nghĩa cơ hội, thời cơ tốt như thế, sao lại không biết đường mà lợi dụng? Lập tức tiến vào càng sâu, cuốn lấy lưỡi của Tạ Lâm.

Cũng may Tạ Lâm là người đầu óc linh hoạt, phản ứng cũng mau lẹ.

Nàng dùng sức đẩy Minh Trọng Mưu ra, ra sức đẩy, rồi lại ra sức đẩy.....

Nhưng không đẩy ra nổi.

Tạ Lâm bực bội, nàng quên mất Minh Trọng Mưu là người học võ, một khi hắn thật sự sử dụng đến nội công, thì tám Tạ Lâm cũng đâu không lại.

Minh Trọng Mưu nắm lấy tay Tạ Lâm, hai cánh môi rời ra, lại còn phát ra một tiếng “chụt” nữa chứ, hắn thì thầm: “Nàng nhiệt tình quá.”

Giọng nói trầm sâu, tuôn ra từ cánh môi đỏ hồng ẩm ướt, sóng mắt phong tình như sương khói, nhìn đắm đắm vào nàng.

Đây là khuôn mặt quá mức đào hoa, lực sát thương quá lớn.

Suy cho cùng Tạ Lâm cũng không còn là Tạ Lâm bình tĩnh của ngày thường nữa, đầu óc nàng vẫn còn quá nửa là đang say rượu, lại thêm khuôn mặt mơ hồ kia, khiến nàng cảm thấy đầu óc càng nặng nề hơn, trong lúc đó, Minh Trọng Mưu đã cởi xong vạt áo ở lưng Tạ Lâm, lộ ra cái yếm thêu đôi uyên ương đang bơi dưới nước, tôn lên làn da trắng nõn nà dưới ánh nến lấp lánh, có một sức hút kì lạ.

Minh Trọng Mưu cúi đầu, ngón tay chạm lên xương quai xanh của nàng lưu luyến không rời.

Tạ Lâm vừa run lên, thì Minh Trọng Mưu đã cúi đầu, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống sau đó quay sang ngậm mút, lưu lại những dấu hồng hồng trên da thịt, giống như đóng ấn.

Minh Trọng Mưu cười ngây ngô, ôm nàng đặt lên giường, cố chấp cởi y phục của nàng.

Tạ Lâm sức nhớ ra, số mê hương nàng lấy từ chỗ Lạc Thạch Thiên đưa cho Sử Hồng Dực, đúng là đã cho Minh Trọng Mưu dùng, nhưng hiệu quả của mê hương tại sao lại phát huy trên người nàng?

Minh Trọng Mưu cúi đầu quanh quẩn với đám dây buộc ở trước ngực nàng, sau đó kéo một cái, y phục liền bị cởi ra, Minh Trọng Mưu vứt chúng sang bên giường, phần ngực vốn dĩ vẫn còn bằng phẳng của nàng, lập tức phồng lên.

Vào lúc Minh Trọng Mưu mãi vui đầu vào ngực nàng, thì suy nghĩ đầu tiên trong cái đầu còn đang say ngất ngây của Tạ Lâm, chính là không thể để người khác phát hiện ra khuôn mặt đã được thay đổi của Minh Trọng

Mừu, nên giờ phút này không thể tìm phi tử hay cung nữ nào đến thay được.

Suy nghĩ thứ hai là bản thân sống đến hơn hai mươi sáu năm rồi, vẫn chưa được nếm mùi vị của tình dục nó ra làm sao, đoán chừng cả đời này có khả năng cũng sẽ sống cô độc đến già, vậy thì chi bằng.....

(Ế là hay làm liều lắm đấy, chị em đừng để bị FA lâu quá không là dễ nhắm mắt đưa chân như thế lắm.)

Suy nghĩ thứ ba là phải làm thế nào để bệ hạ và những người khác đều tin rằng, vị Thừa tướng đã ngủ cùng với bệ hạ đêm nay, chỉ đơn giản là đắp chung chăn nằm nói chuyện phiếm mà thôi?

Tạ Lâm tính toán đâu ra đấy, cảm thấy vẫn rất có lãi, đã kiếm được thân thể và mỹ sắc của bệ hạ, cũng đâu có thiệt gì.

Vì thế lúc Minh Trọng Mừu lột quần của Tạ Lâm ra, nàng cũng lột luôn y phục của đối phương, nếu so xem ai lột nhanh hơn, thì Tạ Lâm sẽ giành phần thắng.

Đã quyết định xong xuôi rồi, nên lúc Minh Trọng Mừu định cúi đầu xuống hôn, nàng liền tóm lấy đầu hấn cản ngược trở lại, hai chân quấn chặt lấy thắt lưng hấn, Minh Trọng Mừu vừa mới ngậy người ra được một lúc, thì Tạ Lâm đã kẹp chặt thắt lưng hấn, lật người đảo vị trí, cười lên người hấn.

Tạ Lâm liếm liếm cánh môi, tháo luôn sợi dây buộc tóc xuống, mái tóc đen như mực xõa tung trên vai.

Vẻ sắc nhọn, lạnh lùng của nàng, đột nhiên trong nháy mắt liền biến mất.

Nàng lột y phục của hần, khiến hần giống hệt mình, cả hai như những đứa trẻ mới sinh, nàng quấn lấy thắt lưng hần, ăn xuống.

Đến lúc nàng chú ý tới, thì gò má hần đã đỏ rực như có lửa đốt, tựa ráng chiều.

Tạ Lâm cười khê, khuôn mặt này thật sự rất có tố chất lừa đảo, nếu không phải vì khuôn mặt này, thì nàng cũng không nghĩ tới chuyện sẽ làm như thế này với hần.

Đêm đó, trướng rủ màn phù dung êm ái, một khắc đêm xuân.

(Trướng Phù Dung là một loại rèm trướng được nhuộm bằng màu của hoa phù dung, câu nói trên nằm trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Dị, nguyên văn là: 芙蓉帐暖度春宵 - Phù dung trướng noãn độ xuân tiêu, tức là trải qua đêm xuân trong trướng phù dung ấm áp.)

Không biết là hần chủ động, hay nàng chủ động.

Hai người bọn họ đều uống say, sáng mai, hần sẽ không còn nhớ nữa, và nàng có lẽ cũng vậy.

Chỉ là trong lòng nàng thỉnh thoảng lại thấy hơi hối hận.

Tiên đế ơi, thần cũng là vì cống hiến cho xã tắc, còn nhân tiện “thịt” luôn con trai của người, người sẽ không..... để ý chứ? Nhờ?

XXX

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc trời mới tờ mờ sáng, Minh Trọng Mưu đã bị cung nữ đập cửa đánh thức.

Từ sau khi thay đổi khuôn mặt của bản thân đến giờ, hần ra lệnh cấm các cung nữ đi tới trước mặt đánh thức hần dậy lúc hần đang ngủ.

Minh Trọng Mưu dụi dụi mắt, đột nhiên cảm thấy cả người vừa sung sướng lại vừa mệt mỏi, đầu cũng có hơi choáng váng, nhủ thầm có lẽ là hậu quả sau khi say rượu tối qua, nên cũng không để ý tới nữa, chỉ là trong lúc mơ màng, dường như có ôm một nữ nhân nhuyễn ngọc ôn hương thì phải.

Nhưng hăn nhìn gương đệm của mình sạch sẽ như mới, bản thân ngoài việc hơi mệt ra, thì cũng không có bất kỳ dấu vết nào, y phục bên lót được mặc rất nghiêm chỉnh, áo ngoài cởi ra cũng được xếp gọn gàng bên cạnh, hăn không khỏi có chút nghi ngờ, hình như tối qua, không có thay đổi nào quá nhiều.

Lúc hăn ngồi xuống trước tấm gương đồng, liền ngậy người.

Người trong gương là ai thế?!

Hồi lâu, hăn mới chợt nhớ ra, người đó chính là mình, là khuôn mặt đáng bị phỉ nhổ, cực kỳ phỉ nhổ của mình, thậm chí chán chả buồn nhìn. Lúc còn tuổi thiếu niên, hăn mong muốn trở thành một vị tướng quân. Nhưng khuôn mặt này mà dẫn quân đánh trận, thì ai tin phục chứ? Bản thân hăn cũng chẳng thể tin phục nổi.

Vì thế từ ngày đó giờ đó, hăn sửa sang lại dung nhan của mình từng chút từng chút một, lông mày trở nên thô hơn, đen dày hơn, mắt phượng cũng làm cho to hơn, làn da trở nên giống với đàn ông hơn..... từng tí từng tí, cho đến khi dáng vẻ được như hiện giờ.

Về sau hăn không làm tướng quân, mà trở thành Hoàng đế.

Nhưng hăn vẫn cảm thấy, quyết định sửa sang lại dung nhan ban đầu của mình, là vô cùng chính xác, như vậy mới có được uy tín của một bậc đế vương, khiến người khác kính nể.

Hăn đeo chiếc mặt nạ đó quá lâu, nên thỉnh thoảng cũng quên tháo ra, đến nỗi có lúc quên luôn khuôn mặt ban đầu của mình rồi cuộc là như thế

nào.

Cuối cùng là ai đã tháo chiếc mặt nạ của hãn xuống? Người đó có phát hiện ra khuôn mặt thật của mình không? Có rêu rao để lộ ra ngoài không?

Liệu có cho rằng gã này là giả mạo, vị Hoàng đế anh tuấn thần võ kia đã đi đâu mất rồi? Có phải lén bị đánh tráo rồi không?

Minh Trọng Mưu cảm thấy, đây là chuyện lớn, phải cẩn thận một chút mới được. Vì thế hãn lại dán chiếc mặt nạ lên mặt mình, trở về với hình tượng Hoàng đế Vạn Triệu anh tuấn, phong độ hiên ngang.

“Người đâu.” Hãn nói.

Cung nữ đẩy cửa bước vào, hầu hãn thay y phục làm vệ sinh cá nhân, lúc rửa mặt cho hãn, theo thói quen cũ, hãn nói để mình tự làm.

Qua một lúc, Minh Trọng Mưu lơ đãng hỏi: “Tối hôm qua, có ai tới không?”.

Nàng cung nữ đang cài cúc áo cho hãn, nghe vậy liền đáp: “Tối hôm qua người say rượu, là Thừa tướng đại nhân đã dìu người về.” Nói đoạn, nàng ta còn bật cười, khuôn mặt thoáng ửng hồng, “Người còn khăng khăng bắt Thừa tướng đại nhân phải hầu mình, còn bảo bọn nô tì lui hết ra ngoài.”

..... Người nói thì cứ nói, sao tự dừng lại đỏ mặt thế?

Minh Trọng Mưu không hiểu sao thấy rất khó chịu.

Hãn lại hỏi: “Vậy Tạ Lâm rời đi lúc nào?”.

“Lúc nửa đêm Thừa tướng đại nhân đã đi rồi, lúc đi hình như xách theo một cái túi, nói là đồ linh tinh trong cung, ngài ấy cầm đi vứt, nô tì còn bảo những chuyện nhỏ nhặt như vậy, thì để chúng nô tì làm là được, nhưng

Thừa tướng đại nhân lại bảo: “Đã là chuyện nhỏ, vậy thì để Tạ mỡ nhân tiện mang vứt đi cho, không phiền đến các vị cô nương.”

Tạ Lâm định vứt thứ gì, Minh Trọng Mưu cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, chỉ là đột nhiên hẳn cảm thấy khó chịu khi Tạ Lâm trả lời câu hỏi của nàng cung nữ kia. Hơn thế còn.....

Hắn cúi đầu nhìn gò má ửng hồng của mấy nàng cung nữ, trong lòng càng bức bối.

Hắn nói muốn ra khỏi cung thì thôi cũng kệ, nhưng sao lại còn quấy nhiễu cung nữ của trẫm? Ba nàng thiếp trong nhà của người vẫn chưa đủ sao?

Cứ thế Minh Trọng Mưu mang theo tâm trạng bức bối lên triều.

Trên triều không một ai vạch ra chuyện hẳn thay đổi khuôn mặt. Hẳn liếc nhìn Tạ Lâm mấy lần liền, chỉ thấy Tạ Lâm vẫn bình tĩnh trầm ổn y hệt mọi ngày, khuôn mặt không chút cảm xúc, lúc cần nghị sự thì vẫn nghị sự như thường, lúc nên nói chuyện thì nói chuyện, lúc không nên nói, thì nàng tuyệt không xen vào.

Minh Trọng Mưu có đôi chút nghi ngờ, trong lòng vẫn luôn thấy rất khó chịu, không biết Tạ Lâm rốt cuộc đã phát hiện ra việc hẳn thay đổi khuôn mặt hay chưa.

Trong lúc hẳn còn đang hoang mang, láng máng cảm thấy tối đó dường như mình đã ôm một người con gái thơm tho ấm áp, cho đến giờ hẳn cũng chưa từng gặp cô gái có thể phù hợp với mình như vậy. Nhưng sau khi tỉnh lại, hẳn lại không hề nhìn thấy dấu máu hồng trên chăn đệm, cũng không nhìn thấy bất kỳ một vết tích nào chứng tỏ đã từng xảy ra chuyện gì đó.

Hắn nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, không hiểu sao cứ có cảm giác Tạ Lâm có thể giải đáp được thắc mắc của mình.

Đợi đến khi sắp bãi triều, Minh Trọng Mưu lập tức tươi cười hơn hở nói: “Những người khác có thể lui, riêng Thừa tướng ở lại, trăm có việc cần đến khanh.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đêm qua, Tạ Lâm triền miên với Minh Trọng Mưu đến quá nửa đêm.

Làm một lần xong, Tạ Lâm lại kéo Minh Trọng Mưu dậy đưa thêm đến già nửa tối. Không thể không thừa nhận, màn vận động kịch liệt kiểu này, cả hai người đều đã vận động rất vui, rất thích, nhưng kết quả lại cực kỳ không ổn, trình độ tiếp thu của Minh Trọng Mưu tụt dốc, đầu óc xây xẩm choáng váng.

Vốn dĩ là vì trúng mê hương nên hãn mới nảy sinh dục vọng, sau khi xả được một lần rồi, Minh Trọng Mưu hoang mang hết hoảng, ý rượu trào dâng, hai mắt trợn ngược, hôn mê ngất đi.

.....

Tạ Lâm thì may mắn hơn, tuy bản thân không được thử cảm giác lơ lửng giữa không trung, nhưng chí ít cũng còn được trải qua quá trình từ đáy vực cho đến đỉnh cao trào, rồi lại từ đỉnh cao trào lao xuống đáy vực, cứ lặp đi lặp lại như vậy, không hề bị giày vò ở lưng chừng, hay ở chỗ không hề bị rơi lúc giữa đường.

Tạ Lâm kéo người Minh Trọng Mưu, giúp hãn nằm ngửa lại hãn hoi trên giường, sau đó mặc áo lót vào cho hãn.

Cho dù Minh Trọng Mưu có khuôn mặt, có hàng lông mày, có làn da, có mái tóc, có đôi mắt của một gã thư sinh trắng trẻo, “Hàng mày như ngọn

núi xanh phía xa xa, làn da như đóa hoa đào đang thì hé nụ, tóc mềm như mây trôi, con người sáng rõ như sao trên trời” đi nữa, thì người đang được nói đến là hãn, là hãn đấy! Thăng nhãi này sau khi uống say, vẫn không thể thay đổi được một sự thật rằng hãn rất to, rất nặng, cơ bắp thì rắn chắc, thích rèn luyện thân thể, vũ lực đạt đến mức bùng nổ.

(Đó là một câu nói của Tư Mã Tương Như dùng để miêu tả vẻ đẹp của vợ mình là Trác Văn Quân.)

Vì thế Tạ Lâm phải tốn sức cỡ chín trâu hai hổ, cuối cùng mới có thể mặc xong quần áo cho Minh Trọng Mưu, vượt phẳng các loại nếp nhăn trên người hãn, nàng lại tốn thêm một nén hương, để thở lấy lại sức.

Vừa mới vận động kịch liệt xong, lại còn bị hành hạ không được nghỉ ngơi như thế này, thì ai mà chịu nổi. Sau đó còn phải lột chăn đệm ra, thay bằng một bộ mới lấy từ trong tủ. Nàng vò tròn bộ cũ lại, nhét vào trong túi, rồi thân nhiên rời đi.

Đọc đường, gặp mấy nàng cung nữ hầu hạ Minh Trọng Mưu, Tạ Lâm lên tiếng phủ đầu, chỉ tay vào đồng chăn đệm bên trong nói: “Tạ mỗ định mang đồng rác trong tấm cung ra ngoài vứt, mấy thứ đó các cô có cần không?”.

Thừa tướng nói sẽ đi vứt rác, đám cung nữ sao dám nói gì nữa? Cho dù những thứ hãn nói muốn đem đi vứt là đồ có giá trị trong tấm cung, thì bọn họ cũng chỉ có thể nhắm một mắt, mở một mắt, nịnh nọt đáp lại rằng: “Chút chuyện nhỏ nhặt này để đám nô tì làm là được rồi, không dám làm phiền đại nhân.” Nói đoạn, định giành lấy cái túi.

Nhưng Tạ Lâm đã nhanh chóng đáp lời: “Đã là chuyện nhỏ, vậy thì cứ để Tạ mỗ nhận tiện đi vứt hộ cho, cũng không làm phiền đến các cô nương nữa.” Nói xong, liền quay đầu, sau khi rẽ ngoặt ở vài khúc cua, bóng dáng Tạ Lâm hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt các nàng cung nữ.

Tạ Lâm vừa về đến cửa, đang bản khoăn canh ba nửa đêm, sợ là thằng nhóc gác cổng đã đánh một giấc từ lâu rồi, cổng lớn liệu có mở không nhỉ?

Tạ Lâm đi tới, thử gõ gõ lên ổ khóa có khuyên tròn hình mặt thú đầu hổ (1) trước cửa lớn.

Cả thiên hạ này Tạ Lâm là nhân vật dưới một người trên vạn người, phủ Thừa tướng là một tấm gương và ví dụ điển hình cho mọi thần tử trong triều, hấp dẫn đủ các thế hệ thư sinh đọc sách khoa cử người trước ngã xuống kẻ sau đứng lên trong Đại Sở, nên đương nhiên không thể tồi tàn được.

Tạ Lâm vàng bạc nhiều, chịu nhận hối lộ, chịu chi tiền, cũng biết cách chi tiền, là người chấp nhận bỏ tiền bạc ra trang trí nhà cửa. Vì thế mặt tiền cũng khá đẹp, cửa lớn làm bằng gỗ gụ, trên có khóa hình mặt thú, trước cửa là bậc thang bằng đá cẩm thạch, hai con sư tử chia ra đứng ở hai bên sườn, trông vô cùng khí khái.

Nhưng thứ khí khái nhất lại thuộc về ba chữ đề mục rồng bay phượng múa trên bức hoành ở cửa lớn, mang theo đôi phần cá tính của bậc đại gia, nhưng thấp thoáng trong đó, lại có đôi chút run rẩy.

Ba chữ trên bức hoành là do Tiên hoàng trước khi lâm chung đề lên, những ai biết được chuyện này đều bất giác bùng tỉnh hiểu ra, chẳng trách ba chữ ấy thoát nhìn thì mạnh mẽ phóng khoáng đấy, nhưng thực ra lực bút không đủ, nét cuối gần như không chút sức lực nào.

Theo lý mà nói, chữ như vậy không thể treo ở trước cửa lớn phủ Thừa tướng được, nhưng đây là do Tiên đế ngự ban, không treo, chính là đại bất kính, mà treo, thì lại là đại bi kịch. Toàn bộ người trong phủ đều phải âm ức thay cho Tạ Lâm, nhưng Tạ Lâm lại nói: “Trên đầu ba thước có thần linh, Tiên đế lão nhân gia người ngày ngày giờ giờ đều đang quan sát các người

đấy, không thể không hiểu việc tôn kính người lớn tuổi, coi trọng người hiền đức như thế được.”

Mọi người ớn lạnh, chuyện này coi như đến đây là kết thúc, không ai nhắc đến nữa.

Tối ấy, Tạ Lâm đi về, tay nắm chặt cái vòng trên ổ khóa hình mặt thú, gõ gõ vài cái, không ngờ vừa mới gõ xong, thì lập tức đèn đuốc trong phủ Thừa tướng liền sáng trưng.

Tạ Lâm nhủ thầm trong bụng: “Lẽ nào do ma làm?”.

Sau đó một tiếng “két” vang lên, cánh cửa bật mở.

Một người bước ra, đàn ông, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Một nam ba nữ.

Đèn đuốc sáng rõ chiếu lên khuôn mặt không cảm xúc của bốn người, tái nhợt vô cùng đáng sợ.

Tạ Lâm ra tay trước bật cười nói: “Ô, vẫn chưa ai ngủ à?”.

Khuôn mặt Lạc Thạch Thiên lạnh lùng, “Nàng đi đâu vậy hả? Muộn như vậy còn chưa chịu về!”.

Tạ Lâm đáp: “Uống vài chén rượu với bộ hạ cùng các vị đại thần và đám tân khoa tiến sĩ, uống đến tận giờ, vừa mới tan.”

Lạc Thạch Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Ồ, vừa mới tan?”.

Lý trí của Tạ Lâm vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nên không nhìn ra được sắc mặt của Lạc Thạch Thiên sầm sì gấp mười lần bình thường, nên gật gật đầu xác nhận. “Ừ, vừa mới tan.”

Ở bên này Khởi La hừ lạnh một tiếng, “Muộn thế này rồi, mà vẫn còn khúc thủy lưu thương đàm chuyện thơ ca đạo thầy trò cơ à, Gia, người cũng có nhã hứng quá nhỉ.”

Tạ Lâm nghe thấy nàng nhắc đến “khúc thủy lưu thương”, thì hiểu ra ngay nàng đã biết chuyện lần này bộ hạ hỏi han đám đệ tử tân khoa rồi, liền chỉnh chỉnh lại cổ áo, Tạ Lâm bày ra vẻ “tuy bất ngờ, nhưng vẫn hợp lý”, hỏi ngược lại: “Nàng biết rồi à?”.

Khởi La nhìn dáng vẻ không chút hối lỗi của Tạ Lâm, không khỏi tức điên: “Phải, ta biết rồi! Tất cả bọn ta đều biết rồi!”.

Thục Hà thở dài, “Khởi La, sao muội lại tức giận với Gia?” Nàng khoác áo choàng lên vai Tạ Lâm, than: “Chạng vạng tối, Ủy Trì đại nhân có đến phủ Thừa tướng, nói với bọn ta rằng yến tiệc đã tan từ lâu rồi, lại còn nhắc đến chuyện Gia say rượu, thậm chí say đến nôn cả ra, sợ say ngất trên đường, nên bảo bọn ta nhanh đánh xe tới đón Gia.”

“Bọn ta tìm những người mắt tinh nhất, được việc nhất ở trong phủ, đánh xe ngựa chờ Gia ở bên ngoài cửa cung, kết quả mãi chẳng thấy bóng dáng Gia đâu, lúc quay về, còn bị Lạc đại nhân mắng cho một trận. Bọn ta còn đang nghĩ, lẽ nào Gia say rượu ngất dọc đường?” Thục Hà than, “Cũng may Gia đã về, nên bọn ta cũng thấy yên tâm.” Nói đoạn, Thục Hà làm động tác cảm tạ trời đất, rồi nhìn Tạ Lâm bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Lạc Thạch Thiên hừ lạnh: “Chỉ thế là xong sao? Ta cũng đang không vui đây, yến tiệc rõ ràng đã kết thúc từ lâu rồi, mà nàng ta vẫn chưa về nhà, nhất định là đã giở trò mèo rồi! Thăng thần thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

Không ngờ nàng lại bị gã Ủy Trì Chính kia bán đứng?

Tạ Lâm vừa nghe xong, liền cảm thấy ngạc nhiên, hôm này làm sao thế, người nào người nấy đều như trúng tà vậy, sắc mặt trắng nhợt trắng nhạt, cứ như phấn, lẽ nào muốn bới lông tìm vết nàng.

Tạ Lâm cười, “Thật sự không có gì mà.” Nàng hỏi ngược lại Lạc Thạch Thiên, “Không phải người nên ở trong hoàng cung sao? Sao lại rảnh rỗi chạy tới phủ Thừa tướng thế này?”.

Lạc Thạch Thiên hăm hứ: “Ta tới để xem nàng thế nào, xem xem nàng đã chết chưa. Không phải bị roi quất chưa khỏi sao? Nào, để ta bôi thuốc cho nàng!” Nói xong, thực tay vào người lần tìm lung tung, cuối cùng móc ra một cái bình, định sán lại gần Tạ Lâm.

Tạ Lâm vội nói: “Thôi khỏi, không cần dùng nữa đâu, vết thương của ta đã khỏi từ lâu rồi.” Nói xong liền cúi người, chui vào từ khe hở ở cửa lớn.

Lạc Thạch Thiên vội vàng đuổi theo, “Này, Tạ Linh Nhi, nàng đứng lại đó!..”

XXX

Tối hôm đó, Tạ Lâm khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của Lạc Thạch Thiên, đầu óc quay cuồng, chỉ muốn đánh một giấc luôn thôi.

Tạ Lâm không dám lưu lại dấu vết lên người Minh Trọng Mưu, nhưng Mưu Trọng Mưu lại để lại không ít vết tích trên người nàng, trong đó có

một dấu hồng hồng ở xương quai xanh là rõ ràng nhất. Trước đây Tạ Lâm không quan tâm đến việc mình bị người ta nhìn vào bàn tán, nàng vốn dĩ cho rằng, có lẽ bản thân sẽ sống cô độc đến già, hưởng hồ Lạc Thạch Thiên là vị hôn phu chưa cưới của nàng, nàng để lộ thân thể ra cho đối phương nhìn, hơn thế chỉ là để lộ phần lưng thôi, có gì đâu.

Nhưng hiện giờ thì Tạ Lâm không thể để cho hắn nhìn được.

Không phải là không dám, mà là không muốn.

Tuy rằng nàng không nhìn thấy rết cuộc trên lưng có những vết tích gì, nhưng dựa vào tình trạng lý trí sau khi say rượu của Minh Trọng Mưu, nàng bất giác cảm thấy vết tích sau lưng không thể ít được.

Trước đây, Tạ Lâm thường ôm mỹ nhân đi ngủ, nhưng hôm nay, nàng không dám ôm bất kỳ một người đẹp nào để ngủ.

Thôi tự mình ngủ vậy.

XXX

Kết quả buổi tối nằm ngủ mơ, Tạ Lâm hốt hoảng cảm nhận được có một người đang ôm mình, vòng tay nóng hổi, Tạ Lâm giãy dụa tỉnh giấc, vừa mở mắt ra nhìn, thì thấy ánh mắt của Thục Hà đang nhìn mình đăm đăm.

Ngủ một giấc khiến cơn say của Tạ Lâm cũng lui đi được đôi chút, thấy nàng như vậy, khuôn mặt không chút cảm xúc nói: “Nàng tới đây làm gì?”.

Ánh mắt Thục Hà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng, di chuyển đến cổ áo để hở một nửa, chỗ hở ấy có một dấu hồng hồng, nằm vừa vặn, quang minh chính đại trên xương quai xanh.

“.....” Tạ Lâm tỉnh bơ khép lại vạt áo, sau đó mới nói: “Sao nàng phát hiện ra.”

Đây là một câu trần thuật, nhưng Thục Hà quyết định coi đây là một câu nghi vấn.

Thục Hà buồn bã nói: “Lạc đại nhân là đàn ông, cho dù ngài ấy có cẩn thận tỉ mỉ hơn nữa, cũng không thể bằng phụ nữ bọn ta được, vì thế ngài ấy không phát hiện ra, nhưng bọn ta phát hiện ra.”

“ ‘Các nàng’ ?” Tạ Lâm tóm được trọng điểm, hỏi, “Ba người các nàng đều biết?”.

“Mặc Nhi chưa từng trải sự đời, nên muội ấy không hiểu.” Thục Hà cúi đầu, “Nhưng ta và Khởi La đều đã nhìn ra rồi.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tạ Lâm, “Gia, người đó..... có phải là..... có phải là.....” dường như yết hầu của nàng bị nghẹn, cắn chặt răng, mới phát ra được một tiếng rên rỉ, “Có phải là bộ hạ không!?”.

Thục Hạ không biết là tại sao, có thể là vì sợ hãi, cũng có thể là vì nghĩ đến thân phận gian thần của Tạ Lâm, hoặc cũng có thể nghĩ đến chức vị Thừa tướng một quốc gia mà Tiên đế đã chỉ định Tạ Lâm làm, nhưng lại cùng bộ hạ..... Tiên đế nhất định sẽ cho rằng, đây là quan hệ bất chính.

“Gia, sao người lại có thể hồ đồ như vậy?” Thục Hà nghẹn ngào nói.

Ngủ với Hoàng thượng trong cung, thì có thể có được kết quả tốt đẹp nào chứ? Nếu Tạ Lâm là người đồng ý ở lại trong tầm điện hoàng cung, đợi Hoàng đế tới lâm hạnh rồi thỉnh thoảng bố thí cho chút yêu thương, thì thôi cũng đành, nhưng nàng rõ ràng không phải.

“Gia, người rõ ràng là người lòng chứa cả thiên hạ, sao lại để xảy ra chuyện như vậy? Người..... người cũng cam tâm như thế được sao Gia!”.

Thục Hà không phải là một người mau nước mắt, từ khi gia đình nàng gặp khó khăn, nàng đã không còn khóc nữa, khi nàng lưu lạc chốn phong trần, nước mắt của nàng đã khô cạn từ lâu rồi.

Nhưng trong giờ phút này, nàng lại không tìm được nước mắt rơi là chã, như thế cột chống trời bị đổ, như thế vạn vật hỗn loạn giờ lại càng hỗn loạn hơn.

Nàng khóc lóc rất thương tâm, Tạ Lâm liền vỗ lên đầu nàng, thuận thế khẽ vuốt ve mái tóc dài đen như mực của nàng.

Tạ Lâm khẽ nói: “Chỉ một lần thôi, cho phép ta, chỉ một lần này thôi.”

Đột nhiên nhớ ra, ngày đó tiết xuân ấm áp, hoa đua nhau khoe sắc, bầu trời xanh ngọc như vừa được gột rửa. Giữa bầu không khí trong lành tươi mát ấy, Tạ Lâm đã gặp cậu thiếu niên tướng mạo thanh tú, da trắng nõn đến gần như trong suốt sáng lấp lánh, nàng của khi đó, vẫn chưa bị cái chức vụ Thừa tướng ấy gông xiềng, khi đó nàng vẫn không biết rằng, hắn sẽ trở thành đế vương tương lai.

Cho dù biết, chỉ e rằng cũng cam tâm phò trợ, cúi đầu xưng thần.

Hắn nói, trăm muốn giang sơn tươi đẹp, thịnh thế phồn hoa.

Tạ Lâm cúi đầu nói, thần cũng muốn giang sơn của bệ hạ tươi đẹp, thịnh thế phồn hoa.

Giờ phút này, đêm nay, Thục Hà rơi lệ vì Tạ Lâm, khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng đỏ nên như quả hạch đào.

Tạ Lâm vuốt tóc nàng, nhớ đến cảnh tượng năm đó, cười trấn an. Thục Hà không nhìn thấy nụ cười của nàng, giống như mặt nước hồ xuân không gợn sóng, không những không giống mà còn đẹp hơn cả hoa lê, vừa có vẻ

gì đó ẩn giấu, lại vừa không ẩn giấu, có gì đó ấm áp, nhưng lại thiếu chút lạnh lẽo.

Thục Hà chỉ nghe thấy giọng nói khàn sạn của Tạ Lâm ở phía trên đỉnh đầu mình, nhẹ nhàng nói: “Cho phép ta chỉ một lần này thôi, Thục Hà của ta.”

Cho phép ta được tự làm theo ý mình một lần thôi. Đêm này, chẳng qua cũng chỉ có một đêm mà thôi, sẽ không giữ lại bất cứ điều gì cả.

Tạ mỗ đã từng hứa với Tiên hoàng, một khi đã hứa rồi, đương nhiên sẽ không bao giờ thay đổi.

Mong ước của thần, chỉ có một, đó là một Đại Sở hưng thịnh.

Chỉ cần như vậy mà thôi.

XXX

“Trẫm hỏi khanh, tối hôm qua, rốt cuộc là ai đã dìu trẫm về tẩm cung?” Sau khi bãi triều, Minh Trọng Mưu vội vã truy hỏi Tạ Lâm.

Tạ Lâm cúi đầu đáp: “Bẩm bệ hạ, là thần.”

Minh Trọng Mưu sung sướng, “Vậy khuôn mặt của trẫm, khuôn mặt của trẫm.....” Minh Trọng Mưu muốn hỏi, rốt cuộc khuôn mặt của hãn có bị bóc trần không, lúc hãn tỉnh giấc, mặt nạ không còn ở trên mặt nữa, nhưng Minh Trọng Mưu lại không thể đi hỏi được, nên ruột gan nhọn nhọn, ấp a ấp úng, phun ra được mỗi hai câu.

Tạ Lâm nhìn hãn bằng ánh mắt nghi ngờ, “Tướng mạo của bệ hạ đương nhiên là mạnh mẽ anh tuấn rồi, tướng mạo làm tướng làm soái được, lại vừa làm vua làm chúa được, khuôn mặt rồng đại phúc đại quý, mà sao bệ hạ lại cứ chỉ chỉ vào mặt mình như thế?”

Minh Trọng Mừu nghe xong, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao lại có vài phần thất vọng.

“Có một cô gái nào đó, đêm đó, trẫm cứ có cảm giác hình như..... chep.....” Minh Trọng Mừu vò đầu, cuối cùng nghiêng răng, “Hình như trẫm đã ôm một cô gái.”

“Nhưng nội thị và các cung nữ, không một ai biết rốt cuộc cô gái ấy là ai, trẫm chẳng có cách nào đi hỏi, khanh là người cuối cùng dìu trẫm về cng, khanh nói thử trẫm nghe, rốt cuộc cô gái đó là ai.”

Minh Trọng Mừu nói có chút sốt sắng.

Tạ Lâm nhìn sâu vào mắt hắn, ánh mắt rất kỳ lạ.

“Bệ hạ thực sự không nhớ là ai sao?”.

Minh Trọng Mừu gật gật đầu, thở dài thườn thượt: “Nếu như nhớ, thì sao còn phải hỏi khanh?”.

Tạ Lâm lại liếc nhìn hắn, giống như đang cố gắng nhớ thật kỹ hắn vậy, Minh Trọng Mừu cảm thấy ánh mắt ấy, dường như có thể nhìn xuyên thấu chiếc mặt nạ, đâm vào lớp da thịt thật sự của hắn, lại còn rạch lên trên đó một vết sẹo mới chịu thôi.

Hồi lâu sau, Tạ Lâm mới đáp: “Thần tuy không nhớ rõ trong tầm cung của bệ hạ có những ai, nhưng thần cho rằng, nếu các cung nữ và nội thị không biết cô gái bệ hạ ôm, thì có lẽ bệ hạ đã ôm ở một nơi nào đó ngoài tầm cung rồi, bệ hạ cứ nghĩ kỹ thử xem, biết đâu sẽ nhớ ra.”

Minh Trọng Mừu nghe xong, cúi đầu trầm tư, nhớ lại những gì đã nhìn thấy hôm qua.

Nếu là nói đến con gái, thì dưới ánh trăng đó chỉ có duy nhất một người thôi.

Minh Trọng Mưu lại hỏi: “Đêm qua, thật sự không có phi tử của điện nào tới gần trâm sao?”.

Tạ Lâm lắc lắc đầu.

Chỉ có nàng ta thôi, Minh Trọng Mưu vẫn nhớ mang máng, cô gái đó, tỏa ra một mùi hương thơm ngát, mặc một cái yếm đỏ thêu hình uyên ương, quả thực có đôi nét giống với cô gái gặp dưới ánh trăng.

Minh Trọng Mưu đau khổ nói: “Thật sự là nàng ta sao? Trâm nhớ tên nàng ta là..... là.....” Minh Trọng Mưu giống như đột nhiên ngộ ra chân lý, vỗ tay nói: “Sử Hồng Dực!”.

Tạ Lâm lại nhìn hẩn, lộ ra nụ cười ý vị thâm sâu, gật đầu đáp: “Bệ hạ anh minh.”

Bệ hạ anh minh, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.

1. Ổ khóa có khuyên tròn hình mặt thú đầu hổ:

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Minh Trọng Mưu là một vị hoàng đế anh minh, suốt những năm Vạn Triệu Đại Sở, hẳn là kỳ vọng của bách tính, cột trụ của muôn dân.

Hắn nhất định phải anh minh.

Thuật đế vương, cần phải chú trọng Hợp tung Liên hoành và kiểm chế.

(Hợp tung và Liên hoành là kế sách quân sự, trong đó Hợp tung là những nước nhỏ hợp lại với nhau đánh một nước lớn, nhằm tránh bị thôn tính. Liên hoành là dùng thủ đoạn bày cái lợi trước mắt ra cho các nước chư hầu. Các nước chư hầu đều vì tham cái lợi trước mắt mà không tính đến hậu quả lâu dài, bội ước với nhau.)

Hắn không thể gần gũi bất cứ một vị triều thần nào, cũng không thể có bất cứ mối quan hệ khác với gian thần. Minh Trọng Mưu có thể trở thành vua và học sinh của Tạ Lâm, nhưng không thể có mối quan hệ thân mật hơn được.

Triều đình này không thịnh chơi trò nam sủng, cũng không thể chơi trò nam sủng.

Trong mắt người khác, Tạ Lâm là một người đàn ông, nếu như canh ba nửa đêm người đàn ông đó ở lại trong tấm cung, trong triều nhất định sẽ xuất hiện dòng chữ “Hôn quân Đại Sở, triệu gọi thần tử lộng quyền”.

Tạ Lâm lộng quyền, là dựa vào năng lực và thủ đoạn của bản thân, chứ không phải dựa vào thân thế. Nàng không bao giờ cho phép bất cứ kẻ nào nói về mình như vậy, cũng sẽ không bao giờ dung thứ cho bất cứ kẻ nào dùng những lời lẽ như thế để sỉ nhục bệ hạ.

Vì thế nhìn từ rất nhiều phương diện, lập con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Hồng Dực làm hoàng hậu, chấm dứt mọi lời đồn đại, là chuyện vô cùng tất yếu, hơn thế còn là chuyện nhất định phải làm.

Vậy nên vừa nghe thấy bệ hạ nhắc đến cái tên “Sử Hồng Dực”, Tạ Lâm liền lập tức đáp: “Nếu thật sự là Sử Hồng Dực, thì bệ hạ phải chịu trách nhiệm, danh tiết của con gái vô cùng quan trọng, không thể đối đãi tùy tiện được. Huống hồ Lại bộ Thượng thư Sử Khánh, là lão thần của triều đình ta, hơn thế còn là trọng thần, lập con gái của ông ta làm phi làm hậu, lại có được sự phò tá của Sử Khánh, bệ hạ đương nhiên như hổ mọc thêm cánh.”

Những lời của Tạ Lâm vô cùng có lý, khiến Minh Trọng Mưu không thể không đồng ý.

Nhưng lại vì quá có lý, mà ngược lại khiến hãn thấy nghi ngờ: “Tạ Khanh, chuyện của Sử Hồng Dực, hình như Khanh suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Tạ Lâm gật đầu đáp: “Nhận lộc của vua, thì phải tận lực làm việc cho vua.”

Minh Trọng Mưu ghé lại sát gần nàng, trầm giọng hỏi: “Hình như trầm nhớ, cô gái dưới ánh trăng tối đó từng nói rằng, nàng ta do Khanh phái tới?”

Tạ Lâm vẫn cúi thấp đầu: “Ồ, vậy sao?”

Minh Trọng Mưu khẽ nói: “Mấy tháng trước, nàng ta và con gái của Hầu tướng quân, cả hai đều được dâng lên cho trẫm, trẫm không cần bọn họ. Chuyện này, trời biết đất biết, khanh biết trẫm biết. Khanh làm gì, trẫm coi như không biết, trẫm làm gì, khanh cũng coi như chưa từng xảy ra. Trẫm nghĩ, chuyện này giống như một hạt bụi, cứ để gió cuốn đi đi.”

“Chỉ là trẫm không ngờ rằng,” Minh Trọng Mưu nghiêng rặng nghiêng lợi nói, “Đã lâu như thế rồi, mà khanh vẫn cố chấp đến vậy, thậm chí còn bảo nàng ta tự mình đến quyến rũ trẫm!”.

“Tạ Lâm à Tạ Lâm,” Minh Trọng Mưu bật cười khe khẽ, “Khanh thật sự là thần tử trung lương của triều đình Đại Sở ta, thật sự là vắt hết trí não vì giang sơn xã tắc của trẫm đấy.”

“Trẫm thật sự phải..... cảm ơn khanh thật chu đáo!”.

Nụ cười của hắn toát lên sự lạnh lẽo âm u, mang theo cả cơn giận. Cả triều đình Đại Sở này ngoài Tạ Lâm ra thì bất cứ ai đứng ở đây, khi nghe thấy tiếng cười ấy, chỉ sợ đều run rẩy ớn lạnh.

Tạ Lâm biết tiếng cười của mình, cũng biết cười như thế tính uy hiếp rất nặng.

Nhưng nàng không ngờ rằng trong giờ khắc này mình lại nghe thấy tiếng cười ấy từ miệng bệ hạ. Nàng không run ớn lạnh, mà lại cảm thấy được an ủi vô cùng, xem ra bệ hạ đã nắm được thuật đế vương rồi, tương lai tiền đồ sau này nhất định rộng mở thênh thang.

Tạ Lâm không ngẩng đầu lên, chỉ càng thêm phần cung kính, “Vì bệ hạ mà đầu rơi máu chảy, là bốn phận của thần.”

Minh Trọng Mưu liếc nhìn nàng, “Giang sơn của trẫm, trẫm tự mình cai trị,” hắn nghiêng rặng, nhả từng chữ từng chữ một, “Không phiền Thừa

tướng đại nhân phải nhọc lòng!” Nói đoạn, hần hừ mạnh một tiếng, phất tay áo, nghênh ngang bỏ đi.

Phản ứng của bệ hạ, vừa hợp lý, lại vừa không hợp lý.

Đối với việc này, Tạ Lâm chỉ đành cười khổ.

XXX

Triều đình Đại Sở tuy rằng không cường thịnh bằng tiền Đường, nhưng cũng phồn hoa như gấm.

Thịnh thế thường đi kèm với ca múa. Trong cung đình, lời ca tiếng hát cất lên ồn ào rộn rã, lụa múa gấm hoa rực rỡ, vũ công như mộng như ảo. Ở chính giữa có một người mặc y phục gấm thêu tinh xảo như áng mây trời, so với những vũ công khác, lại càng ung dung, càng thanh nhã sang trọng, và tinh tế hơn.

Minh Trọng Mưu nghiêng người dựa ra sau, đang trong tâm trạng thoải mái, lại càng nhàn nhã xem ca múa.

Nhưng chẳng được bao lâu, Minh Trọng Mưu sâu sắc nhận ra rằng, Tạ Lâm là một người cực kỳ biết hưởng thụ.

Tạ Lâm có ba người thiếp, trong số đó Khởi La với kỹ thuật múa điêu luyện vô cùng uyển chuyển, trong triều không ai bì kịp. Minh Trọng Mưu thường nghe mọi người nói, trong phủ của mình, Tạ Lâm ngồi nghe nhạc xem múa, tâm trạng thư thái, cảm thấy rất tự đắc.

Minh Trọng Mưu muốn noi theo Tạ Lâm, vờ con gái của Sử Khánh, Sử Hồng Dực tiến cung múa một bài.

Ngày trước tiền Đường có Dương Ngọc Hoàn với khúc Nghệ Thường, không biết ngày nay Sử Hồng Dực, so với tiền Đường thì thua kém bao

nhieu.

Minh Trọng Mừ muốn nhân cơ hội này quan sát nàng ta, hẳn muốn biết, rốt cuộc Tạ Lâm đã nhìn trúng chỗ nào của nàng ta, ngoài trừ gia thế ra, rốt cuộc nàng ta có năng lực gì, mà có thể trở thành Hoàng hậu của triều đình Đại Sở.

Sử Hồng Dực quả không hổ danh là tiểu thư khuê các, điệu múa này không hề mất đi vẻ đoan chính trang nhã, sâu sắc giàu cảm xúc, có thể coi là độc nhất. Rõ ràng vũ công không chỉ có một mình nàng ta, nhưng nàng ta lại có thể khiến cho người khác chỉ có thể nhìn vào một mình mình.

Màn múa kết thúc, Minh Trọng Mừ khẽ vỗ tay, tán thưởng nói: “Người xưa từng nói: “Đứng múa với thanh ảnh, trần thế khác chi đâu”. Giờ trẫm mới hiểu, thế nào gọi là múa, thế nào mới là nhân gian.”

Sử Hồng Dực hơi hơi cúi đầu, “Lời khen của bệ hạ, tiểu nữ không dám nhận.”

“Đây là lời khen, vì quả thực người múa rất giỏi, nhưng còn ngôi vị Hoàng hậu, thì trẫm lại không rõ, rốt cuộc người có đảm đương nổi không.” Minh Trọng Mừ trầm giọng đáp.

Hắn để Lại Xương đứng bên cạnh đỡ mình từ từ ngồi dậy, nhìn thẳng vào Sử Hồng Dực, “Hoàng hậu của trẫm, phải là người thông minh nhất triều đình Đại Sở, nàng ấy sẽ là mẫu nghi thiên hạ, mẹ của con trẫm, hơn thế còn là mẹ của đế vương tương lai, vì thế nàng ấy nhất định phải người phụ nữ thông minh nhất Đại Sở này.”

Hắn nhìn chăm chăm vào Sử Hồng Dực, khuôn mặt toát lên vẻ kỳ quái, “Sử Hồng Dực, người cho rằng mình xứng đáng trở thành Hoàng hậu của trẫm sao?”

Đây rõ ràng là một lời khiêu khích trần trụi.

Ý tứ của dương kim thánh thượng vô cùng rõ ràng.

Sử Hồng Dực đúng là một cô gái thông minh, thành thực lĩnh hội ý tứ của bậc lãnh đạo. Sau khi múa xong, nàng khuyu hai gối xuống, cung kính quỳ trên sàn, cúi đầu trả lời.

“Bẩm bệ hạ, tiểu nữ không xứng.”

Minh Trọng Mưu mỉm cười.

“Ồ? Người không xứng?”

“Vâng, tiểu nữ quả thực không đủ thông minh,” Sử Hồng Dực lễ phép đáp, “Tiểu nữ cho rằng, người phụ nữ thông minh nhất Đại Sở, nhất định sẽ không bao giờ muốn trở thành Hoàng hậu Đại Sở.”

“Còn tiểu nữ, muốn trở thành Hoàng hậu. Vậy nên không thông minh.”

Minh Trọng Mưu không ngờ nàng ta lại trả lời như vậy.

Câu trả lời rất khéo léo, hẳn nghe cũng thấy rất xuôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa nàng ta là người phụ nữ rất thông minh.

Minh Trọng Mưu vịn vào tay Lại Xương, đứng dậy, đi tới trước mặt Sử Hồng Dực, hẳn vươn tay ra nhắc cằm Sử Hồng Dực, để nàng ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt mình. Vừa hay hẳn cũng có thể đánh giá được nàng ta.

Hai bên nhìn nhau hồi lâu, Minh Trọng Mưu mỉm cười ôn hòa, “Khuôn mặt của trẫm, hợp ý người lắm à?”

Sử Hồng Dực lộ ra vẻ si mê, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn tú, đây là hình tượng trong mơ của mọi cô gái tiểu thư khuê các, nhưng nàng ta

lại đáp: “Tiểu nữ thất lễ rồi.”

Minh Trọng Mưu hơi hơi gật đầu, ngửi thấy mùi hương trên người nàng ta, “Trẫm nhớ rõ, đêm hôm đó, mùi hương trên tóc người, hình như không phải mùi này.”

Sử Hồng Dực đáp: “Đúng vậy,” lúc này nàng cúi đầu, “Mùi hương đó, là của Thừa tướng đại nhân cho, gây ra ảo giác hứng tình, ngài ấy hy vọng tiểu nữ có thể cùng với bệ hạ.....” suy cho cùng đó cũng không phải là những lời mà một tiểu thư khuê các nên nói, vì thế nàng ta lại cúi đầu.

“Để trẫm thay người nói nốt,” Minh Trọng Mưu cười đáp, giọng điệu càng ôn hòa hơn, “Nếu đêm đó ngủ cùng với nhau, gạo nấu thành cơm, cả người và ta đều phải có trách nhiệm với nhau, trẫm làm vua, người làm hoàng hậu, như vậy đúng chứ?”.

Sử Hồng Dực có chút xấu hổ gật gật đầu.

Minh Trọng Mưu thẳng lưng, đột nhiên hẳn thấy hơi mệt mỏi, “Nhân quang của Thừa tướng đại nhân đúng là rất tốt, người là nhân tuyển thích hợp cho ngôi vị Hoàng hậu, con gái của các gia đình quan lại trong triều sợ rằng ngoài trừ người ra, không còn ai thích hợp với vị trí này nữa.”

Sử Hồng Dực nghe vậy vui mừng nói: “Vậy là bệ hạ đã đồng ý rồi? Tiểu nữ..... tiểu nữ có thể trở thành.....” nàng ta nhất thời sung sướng, nhưng không thể thốt lên lời, cứ nghẹn ở trong cổ họng, hai chữ “Hoàng hậu” dường như không tài nào nói ra được.

Minh Trọng Mưu thở dài, lắc lắc đầu, hẳn duỗi tay, đỡ nàng ta dậy, “Nếu không có chuyện đêm hôm đó, để lỡ mất một cô gái như người, có lẽ trẫm sẽ hối hận vô cùng, nhưng.....”

Cuối cùng hẳn vẫn không đành lòng nói ra sự thật, khoát tay bảo Lại Xương đưa nàng ta ra ngoài.

Sử Hồng Dực là một cô gái xinh đẹp, Minh Trọng Mưu thừa nhận.

Nhưng rốt cuộc nàng ta vẫn không phải là cô gái đêm hôm ấy, nàng ta rõ ràng là si mê khuôn mặt của hãn hiện giờ, điều đó chứng tỏ nàng ta thích kiểu đàn ông cao lớn anh dũng, cũng chứng tỏ rằng, nàng ta chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của Minh Trọng Mưu.

Hơn thế trong đêm hôm đó, mùi hương trên người nàng ta, bị mùi hương gây hứng tình nồng nặc kia lấn át, vì thế Minh Trọng Mưu không hề nghĩ thấy. Hôm nay, hãn mới chú ý nghĩ thử.

Không hề có, trong trí nhớ của hãn, mùi hương thoang thoảng ưu nhã đó không hề có trên người nàng ta.

Đêm đó, nếu Minh Trọng Mưu không hủy hoại sự trinh bạch của cô gái tên “Sử Hồng Dực” kia, vậy hãn cũng sẽ không cần tự mình tìm phiền phức đi từ chối nàng ta làm gì, cũng chẳng hơi đâu cưới về một cô gái không có bất cứ quan hệ gì với mình.

Vậy rốt cuộc người đó là ai?

Kiều điểm một đêm xuân, hay chỉ là ảo mộng sau cơn say?

Tại sao mùi hương trên người người đó lại quen thuộc đến thế, thậm chí lúc nghĩ thấy còn cảm thấy xúc động đến rơi lệ?

XXX

Hôn sự giữa Minh Trọng Mưu và Sử Hồng Dực không thành, điều này chứng tỏ việc Tạ Lâm thúc giục bộ hạ sinh long tử lập Hoàng hậu đã thất bại.

Thái hậu lại vời Tạ Lâm vào cung.

Tạ Lâm vừa tiến cung, Thái hậu đã bắt đầu liên tục kể khổ.

“Tạ đại nhân, ngài đã từng nói với ai gia, Sử Hồng Dực là người hiểu chuyện biết chiều lòng người, xứng đáng làm Hoàng hậu, những tiểu thư chưa chồng con gái của quan lại trong triều, ngoài trừ con bé ra, thì không có người thứ hai nào thích hợp hơn, nhưng Hoàng thượng vẫn không thích. Tạ đại nhân, rốt cuộc Hoàng thượng thích thế nào? Tuy rằng nó là con trai độc nhất của ai gia, nhưng nó nghĩ sao, ai gia không tài nào hiểu nổi.”

Tạ Lâm cũng không tài nào hiểu nổi, “Sử Hồng Dực, trong số những con gái của các đại thần trong triều có thể coi là đoan trang và thông minh nhất, cầm kỳ thi họa nữ công gia chánh thứ nào cũng đều tinh thông cả, thần cứ tưởng rằng, bệ hạ thích những người vừa thông minh lại hiền thực như vậy. Lẽ nào bệ hạ không thích mẫu con gái kiểu như thế?”

“Đoan trang, nó không yêu, yêu kiều dễ thương, nó cũng không thích, chẳng nhẽ.....” Về mặt Thái hậu đầy hoảng sợ, “Chẳng lẽ nó thích kiểu con gái ma mị quyến rũ?”

Thái hậu vô cùng kinh hãi, giữa hai hàng lộ ra một cái rãnh sâu hoắm, “Thế..... thế này còn ra thể thống gì nữa, huống hồ loại con gái đó nếu mà sủng phi thì còn tạm chấp nhận..... nhưng không thích hợp làm Hoàng hậu chút nào.”

Tạ Lâm nghĩ ngợi hồi lâu, rồi mới cung kính đáp: “Thần cho rằng, bệ hạ đã không muốn lập hậu, vậy thì nạp phi trước vậy. Bệ hạ đã trưởng thành khôn lớn rồi, trước mắt việc có hoàng tử mới là quan trọng, nếu có hoàng tử rồi, sau đó tính đến chuyện lập hậu, cũng coi như là hợp với quy tắc của tổ tiên.”

Tạ Lâm bất lực thở dài, “Cho dù là kiểu con gái ma mị quyến rũ đi nữa, nếu bệ hạ đã thích, có thể sinh con đẻ cái cho bệ hạ, thì cũng không phải là không được.”

Thái hậu nghe xong, lập tức thả lỏng, “Được, được, được, Tạ đại nhân, vậy làm theo lời ngài vậy.”

Lời của tác giả: Mọi người đều nói bệ hạ là tên trì độn.....

..... Nhưng thực ra, Tạ Lâm mới là người ngốc thật sự.

Trong đầu của nàng ta, luôn có một bất đẳng thức như sau: Quốc gia thiên hạ > Nữ nhi tình trường.

..... Vì thế, Sử Hồng Duyệt có ngồi lên vị trí Hoàng hậu hay không, đối với Tạ Lâm mà nói..... chỉ cần điều đó tốt cho bệ hạ, thì sẽ giành về hết cho hắn.

..... Nàng ta chỉ sợ bệ hạ không cần mà thôi.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trong đợt khoa cử của triều đình năm nay, có ba trăm sáu mươi chín người trở thành tân khoa tiến sĩ. Lục Cận quét mắt nhìn, có đến hơn một trăm người, xếp hàng theo thứ tự, đa phần tướng mạo đều đàng hoàng đỉnh đạc, có khí chất của những thư sinh, cũng có những người ăn mặc xa hoa lộng lẫy, hành vi suồng sã cợt nhả, tuổi tác thì từ cực trẻ đến cực già, từ thanh niên đến ông lão, từ ông lão đến thanh niên, có thể nói là muôn màu muôn vẻ, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Sau đó, các triều thần chia nhau ra mà đứng, Tạ Lâm lùi ra phía xa xa, Ủy Trì Chính đứng nghiêm thẳng tắp, đám tiến sĩ tân khoa rất hiếu kỳ, lén lút nhìn sang phía bên này.

Lục Cận vừa buông tiếng thở dài, thì thiên tử đã lệnh cho thái giám Lại Xương sắp xếp từng vị trí cho đám tiến sĩ, từ trên là những người làm quan ở kinh thành, cho đến dưới là các vùng xa xôi hẻo lánh, đều nói qua một lượt.

Điều hẳn chú ý đến là, sự phân bố này có hơi kỳ lạ, đại đa phần đều bị phân về làm quan địa phương, chỉ có một số ít được ở lại kinh thành mà thôi.

Trạng nguyên Lục Cận, Thám hoa Trầm Hòa Anh, đều được ở lại kinh thành, và vài người trong cái danh sách tiến sĩ ngược từ dưới lên ấy, cũng được ở lại đây.

Chỉ loáng cái thánh chỉ đã được đọc xong, Lục Cận nhanh nhẹn dứt khoát tạ chủ long ân, cả đoàn tiến sĩ và tất cả các triều thần cùng dập đầu hết cỡ.

Nhưng trong số đám tiến sĩ ấy, duy chỉ có một đứng ở chính giữa, khuôn mặt đầy bất mãn, quát to: “Thảo dân phản đối.”

Tiếng quát này của hắn, âm vang suốt ba vòng không ngừng nghỉ trong cả triều đường.

Sau hôm nay, sau giờ phút này, đám tiến sĩ sẽ không còn là tiến sĩ nữa, thánh chỉ đã ban, tất cả đều đã thành quan, nên tự xưng là vi thần mới đúng.

Còn người vừa tự xưng là “thảo dân” ấy, hiển nhiên là trong lòng rất khó chịu, muốn kháng nghị đến cùng với thiên tử.

Mọi người đều biến sắc, Lục Cận nghe xong liền nhận ra được ngay, người đó hiển nhiên là người đã thi đỗ Bảng nhãn Giải Luân. Thánh chỉ đã ban, vậy mà tên Giải Luân đó lại kháng chỉ, đúng là đại nghịch bất đạo. Mọi người đều lo sợ bệ hạ sẽ nổi giận lôi đình, nên đã cúi thấp đầu rồi còn cúi thấp hơn nữa.

Minh Trọng Mưu cau mày, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng một người đứng, mọi người quỳ này có vài phần quen thuộc. Hắn liếc nhìn phía sau đám tiến sĩ, trong số những triều thần đang quỳ, cũng có một người, lưng thẳng tựa quản bút, chính là Tạ Lâm.

Minh Trọng Mưu bất giác bật cười, lúc ấy mới chợt nhớ ra, người đang đứng kia, nếu đổi thành Tạ Lâm, chẳng phải thà mỗi sáng khi lên triều phiền muộn muôn phần còn hơn là không được thấy cảnh tượng ấy sao?

Minh Trọng Mưu nhẫn nại hỏi: “Giải Luân, người phản đối điều gì?”

Giải Luân chấp tay hướng về phía thiên tử, ngang nhiên nói: “Thảo dân tự hào rằng sở học của mình không kém Trạng nguyên, chữ nghĩa trong bụng không kém Thám hoa, vậy tại sao hai người Lục Cận, Trầm Hòa Anh lại được ở lại kinh thành?” Giải Luân liếc mắt quét qua mấy vị tiến sĩ đứng sau, phần nộ nói: “Thêm nữa là, mấy vị ở đằng sau, ăn mặc xa hoa lộng lẫy, hành vi suồng sã cợt nhả, xếp hàng ở cuối, chứng tỏ học thức chẳng giỏi giang gì, không có phong thái của người đọc sách, càng chứng tỏ chữ nghĩa ít, đọc sách lại càng không đủ.”

Mấy câu này, đã dạy cho mấy tên con cháu nhà giàu ăn chơi trác táng kia một bài học, nhất thời khiến sắc mặt bọn họ tái đi, thà chọc giận uy nghiêm của thiên tử, cũng phải trừng mắt lên nổi điên với Giải Luân.

Đám con nhà giàu trác táng, vừa hay là đám sau khi Tạ Lâm nhận hối lộ, cố ý cất nhắc lên, thả cho qua đến kỳ khoa cử cuối cùng, giờ bị Giải Luân bóc mẽ, cũng đương tương với việc xem thường mặt mũi Tạ Lâm, giáng cho Tạ Lâm một cái bạt tai.

Hai vị đại nhân Hình Dư, Tả Minh, cùng một vài người khác biết tổng hết từ lâu, cũng nghe qua những lời đồn đại, đều bất giác quay ra nhìn Tạ Lâm, âm thầm đánh giá sắc mặt nàng.

Nhưng Tạ Lâm vẫn giữ vẻ lạnh lùng phủ sương, cánh môi mỏng hơi nhếch lên, cười mà như không cười.

Mọi người lập tức càng cúi thấp hơn, thềm rùng mình.

Giải Luân hồn nhiên không cảm thấy gì, chỉ mang theo cơn giận, lạnh giọng nói: “Mấy người đó, còn được giữ lại kinh thành, còn thảo dân, lại bị sắp xếp đến nơi xa xôi.” Hai mắt Giải Luân sáng rực, nhìn thẳng vào mắt thiên tử, “Bệ hạ, thảo dân không phục!”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu ra cái vẻ suy nghĩ sâu sắc lắm, “Việc này..... thánh chỉ đã ban, lời của trăm đáng giá ngàn vàng, đã nói ra rồi, không thể

thu lại được, Giải Luân, trầm thấy người không phải là làm thế nào để kháng chỉ, mà chẳng qua là muốn có một lý do khiến mình có thể không kháng chỉ, đúng chứ?”.

Giải Luân chỉ cảm thấy bệ hạ uy nghiêm thâm sâu khó dò, lời vừa nói ra, khiến người ta không thể cự tuyệt, bèn cúi thấp đầu, nghiêng răng đáp: “Đúng ạ.”

“Được, vậy trầm cho người lý do.” Minh Trọng Mưu dừng lại một lúc, lớn tiếng gọi, “Tạ Lâm.” Minh Trọng Mưu chỉ chỉ vào Giải Luân, “Khanh giải thích cho hãn đi, những vị quan này, đều do khanh bố trí, điều đi xa hay giữ lại trong kinh thành, cũng do khanh quyết định, có người nảy sinh nghi ngờ, vậy khanh giải thích cẩn thận cho hãn nghe đi!”.

Giải Luân ngậy người, vội quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy Thừa tướng đương triều, chỉ là cúi đầu, cùng lắm là ngược mắt lên, hờ hững liếc nhìn mình một cái, rồi lại cúi mặt xuống, giọng nói cũng khàn sạn thanh lãnh, “Thần nghĩ, không nhất thiết phải tốn thời gian của mọi người, tạ ơn ân điển các vị đã tạ ơn rồi, khấu đầu cũng đã khấu đầu rồi, trường hợp ngoại lệ này, thần sẽ thảo luận riêng với hãn sau, tin rằng sẽ nhanh chóng khiến hãn hiểu ra. Chiếm dụng thời gian của quần thần và các vị tiến sĩ là chuyện không cần thiết.”

Minh Trọng Mưu nhìn sâu vào mắt nàng, hồi lâu sau mới đáp: “Vậy được, Giải Luân người thấy thế nào?”.

Hàng lông mày tuấn tú của Giải Luân nhíu lại rất chặt, lại liếc nhìn Tạ Lâm một cái, rồi mới cúi đầu thưa: “Được ạ, thảo dân nhất định sẽ nghe sự dạy bảo của Thừa tướng đại nhân!”.

Mọi người chỉ cảm thấy cách nói chuyện của hai người Tạ, Giải này đều có vài phần giống nhau. Giải Luân này tuổi trẻ nhiệt huyết, nhưng lại

giống vị gian thần kia, không có việc gì cũng khiến người ta thấy ngọt nhạt. Tất cả nhất thời liền không có ấn tượng tốt đẹp gì về hẳn.

Minh Trọng Mưu thấy hai người định nói chuyện riêng với nhau, tự nhiên sẽ nghe theo lời phải, lập tức nói: “Cứ như vậy đi, hy vọng những tiến sĩ tân khoa sẽ cần cù tiết kiệm, chu đáo cẩn trọng, tận trung tận lực làm việc, tương lai của Đại Sở ta, dựa cả vào mọi người.”

Mọi người lại khấu đầu: “Bệ hạ thánh minh.”

Đợi đến khi tan triều, Lục Cận sát gần đám ba người đồng hương Trầm Hòa Anh, cười lớn nói: “Từ hôm nay trở đi, ta và huynh đều có con đường đi riêng rồi, để chúc mừng tiền đồ của mọi người mượn mà suôn sẻ như gấm như vóc, chúng ta hôm nay không say không về.”

Ứng Tông, Mã Chí Hoa đều nhất loạt gật đầu, “Đó là đương nhiên, hôm nay quả thực đáng chúc mừng.”

Duy chỉ có Trầm Hòa Anh là lộ ra vẻ nửa mừng nửa lo, tâm trạng có vẻ bất an: “Đúng là nên như vậy.”

Lục Cận tuy vui vẻ, hào sảng, nhưng cũng có đôi chút cẩn thận, thấy vậy liền nghi ngờ hỏi: “Trầm Hòa Anh, huynh làm sao vậy? Vừa mừng vừa lo, hôm nay là một ngày vui mà, sao huynh lại buồn thế?”

Trầm Hòa Anh cau mày nói: “Mọi người có phát hiện ra không, tên Giải Luân đó, cái tên rất quen, tướng mạo, cũng hình như đã gặp ở đâu rồi.”

Ba người Lục Cận nghĩ ngợi, rồi gật gật đầu, Lục Cận đã chú ý đến cái cảm giác quen thuộc khác thường của Giải Luân, không kìm được hỏi ngược lại: “Vậy rồi sao?”

“Ta chỉ sợ, cái tên Giải Luân này, có khả năng là giả.”

“Giải Luân, Tạ Lâm,” Trầm Hòa Anh hỏi ba người, “Mọi người có cảm thấy, hai cái tên này nghe giống nhau không?”.

(Tạ Lâm đọc là “xiè lín”, còn Giải Luân đọc là “jiě lún”. Nghe cũng na ná nhau nhờ!!!)

Lục Cận lập tức vỗ tay nói: “Đúng thế, ta còn đang thấy kỳ quái, sao cái tên Giải Luân này lại nghe quen tai đến thế, vừa nghe huynh nói vậy, lập tức vỡ vạc ra ngay.”

“Hơn nữa,” Trầm Hòa Anh nói, “Không chỉ là tên, mà tướng mạo của hắn cũng có vài phần rất quen, vừa nãy ta đã nói rồi, các huynh có phát hiện ra không?”.

Ba người suy nghĩ một thoáng, rồi trợn mắt há hốc mồm như vừa nuốt phải một quả trứng vịt, “Vậy..... tướng mạo của Giải Luân..... hắn.....” cả ba đều kinh hãi, bất giác lắp bắp.

Trầm Hòa Anh trầm giọng đáp: “Không sai, tướng mạo của Giải Luân chỉ ít cũng phải giống Thừa tướng đại nhân đến năm sáu phần.”

“Tên Giải Luân này, e là có mối quan hệ huyết thống thân thích với Thừa tướng đại nhân, nhưng dù có thân thích hơn thế, cũng không nhất thiết phải lấy cái họ “Giải” đồng âm như thế chứ, lại càng không cần thiết phải tìm một cái tên na ná giống Thừa tướng đại nhân như vậy,” Trầm Hòa Anh nói, “Nên ta mới đoán rằng, cái tên “Giải Luân” này, là tên giả!”.

“Đương nhiên, chỉ là phán đoán của riêng ta, có lẽ thật sự chỉ là tên và tướng mạo giống với Thừa tướng đại nhân thôi.” Trầm Hòa Anh cười ha ha, rồi khoác vai ba người đám Lục Cận, sai bước: “Uống rượu thôi, chúng ta đi uống rượu trước, có chuyện gì thì để ngày mai tính!”.

“Đêm nay, chúng ta không say không về!”.

XXX

“Thúc phụ, đúng là trời xanh thương xót, cháu và thúc gặp lại nhau ở đây. Nghe nói quyền thần trong thiên hạ, Thừa tướng đương triều, lại chính là thúc phụ, điệt nhi còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, điệt nhi..... điệt nhi còn tưởng rằng, người cũng giống như cha mẹ cháu, đều đã chết từ lâu rồi.....”

(Thúc phụ là em trai ruột của bố.)

Thằng nhóc năm nay sắp hai mươi tuổi, đứng ở trước mặt, ngoác mồm gọi mình là thúc phụ, còn khóc lóc thảm thiết, trong khoảng khắc ấy Tạ Lâm có cảm giác đầu óc não loạn.

Tạ Lâm vốn dĩ chỉ định gọi Giải Luân lại gần, dạy dỗ tử tế một phen, để hẳn hiểu ra, đạo lý trong thiên hạ này, trong triều cương này, trong xã hội này, không phải một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch như hẳn có thể không chế được.

Kết quả nàng chỉ mới đối mặt với hẳn đang định mở miệng ra nói, thì Giải Luân đã bắt đầu gào khóc như một đứa trẻ, còn kêu to “thúc phụ”, giống hệt như đang xác nhận mình chính là thúc phụ của hẳn, khuôn mặt rất cảm động, nhìn chăm chăm Tạ Lâm một cách khó hiểu.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới đột nhiên nhớ ra, trong dòng họ đúng là có vài họ hàng thân thích, kém nàng một lứa, bọn trẻ con thì gọi nàng là “cô cô”, gọi huynh trưởng của nàng là “thúc phụ”. Có lẽ thằng nhóc Giải Luân này, tưởng nhầm nàng là huynh trưởng, chẳng trách lại gọi như thế. Mà cũng chẳng trách được, những người họ hàng này cũng không qua gần gũi với gia đình nhà nàng, nên không thể trách hẳn đã không nhận ra được mặt mũi và thân phận, huống hồ là lúc Tạ Lâm thi đỗ tiến sĩ, Giải Luân chẳng qua chỉ là một thằng bé choai choai, nàng đương nhiên cũng không thể nhận ra hẳn là ai.

Tạ Lâm không muốn cắt ngang, thấy hãn khóc lóc vừa thương tâm lại vừa mừng rỡ như thế, trong lòng có đôi phần cảm động, “..... Ta cũng cứ tưởng rằng, người trong thôn đều đã chết cả rồi, rất nhiều người trong Tạ gia, đều đã bị cơn lũ đó cuốn đi, không tìm lại được nữa, người.....” Cuối cùng nàng không kìm được xoa đầu hãn, nhẹ giọng hỏi, “Người sống thế nào?”.

Nàng tưởng rằng, không thể được nhìn thấy người thân nữa.

Không ngờ rằng hôm nay trong giờ phút này, có thể gặp được người thân của mình ngay tại chốn đây.

Hãn vẫn nghẹn ngào, “Hôm đó mưa to, bão lũ, không qua được suối, cũng không qua được cầu, cháu chỉ nghe thấy mọi người cứ hét mãi rằng “nước lên rồi, nước lên rồi, cứu với, cứu với”. Sau đó thì nước lên thật, con sông dâng lên nhấn chìm mọi thứ xung quanh, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị nước cuốn trôi. Mẹ cứ che chở cho cháu suốt, hai mẹ con trèo lên nóc nhà, nhưng dòng nước vẫn ngập lên tận trên đó. Chúng cháu còn thuyền, nghĩ rằng ngồi thuyền rồi có lẽ có thể sống sót qua kiếp nạn này.”

“Kết quả là cơn lũ lao đến, con thuyền nhỏ bị lật, mẹ ôm cháu vào lòng bảo vệ, chúng cháu bị lũ cuốn đi, cứ như vậy qua hai ngày, cháu dạt vào bờ, lúc ấy nước lũ đã khiến đầu óc cháu choáng váng, cũng may thường bơi lội ở ngoài sông, nên không đến mức bị ngạt nước, nhưng lúc cháu tỉnh lại, thì nhìn thấy.....”

“..... Nhìn thấy mẹ cháu va đầu vào một tảng đá ngầm dưới nước nên hôn mê, lại bị sặc nước, nên đã qua đời từ lâu, nhưng bà ấy vẫn ôm chặt cháu vào lòng, bảo vệ đầu cho cháu.”

“Mẹ sợ cháu giống bà, sẽ bị va đầu vào đá ngầm, chết không rõ lý do trong cơn lũ.”

Hắn nói rất chậm, có lẽ do đau buồn quá, hoặc có lẽ do nhớ đến người mẹ quá cố của mình, hoặc cũng có lẽ do nước mắt chảy xuống cổ họng, nên nói chuyện rất khó khăn.

Vẻ mặt của hắn chứa đầy vẻ bi thương, rõ ràng là một thanh niên trai tráng đã qua tuổi trưởng thành, nhưng có lẽ dó hắn còn quá trẻ, trong cơn lũ xảy ra vào năm đó, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tạ Lâm xoa xoa đầu hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, ấn hắn lên vai mình, nàng cảm giác phần áo ở đầu vai, có hơi ẩm ướt, là vì nước mắt của cậu trai trẻ tuổi thấm ướt cả áo.

Hắn cũng không nhìn được vòng tay ôm lấy nàng, nghẹn ngào nói: “Thúc phụ, người đừng trách cháu, người..... người có mùi của mẹ, khiến cháu không kìm được muốn lại gần.” Hắn cố ý nói bằng giọng thoải mái.

Hắn cảm giác có lẽ đối phương sẽ bật cười, đổi lại hắn, hắn cũng sẽ cười khi có người nói vậy với mình.

Nhưng nàng lại chỉ hỏi hắn: “Người tên gì?”.

“Tạ Luân, cháu tên là Tạ Luân.”

“Tên của người, cùng với tên của huynh muội bọn ta, nghe rất giống nhau.”

Giải Luân đột nhiên nhớ ra, hắn từng có một vị cô cô, nhưng nhiều năm trôi qua, hắn đã không còn nhớ rõ nữa.

Hắn vẫn có vài phần thấp thỏm, suy cho cùng, một người giờ đã là Thừa tướng trong triều, quyền khuynh triều dã, lẽ nào thật sự vẫn còn nhớ đến đôi phần tình nghĩa trong dòng họ năm đó.

Hắn nhớ, trên khắp phố phường đều đồn đại rằng, Tạ Lâm đối xử với người khác rất phũ, đối với bản thân cũng phũ chẳng kém, vô tình lại chuyên quyền, nếu không phải hắn đã nhìn thấy người này, thì quả thực hắn không thể tin được, đây chính là vị Thừa tướng có vẻ như tội ác tày trời trong lời đồn.

Nàng trầm mặc hồi lâu, rồi nói: “Từ nay về sau, người không nhất thiết phải gọi ta là thúc phụ nữa, gọi là huynh trưởng, là ca ca hay cái gì cũng đều được cả, giờ ta chỉ có một mình người là người thân thôi, người giống như là một người em trai của ta vậy, ta nhất định sẽ chăm sóc người, không để người phải lo lắng chuyện cơm ăn áo mặc, tính mạng cũng được bảo toàn.”

Nàng ngăm hắn, lại cười, “Nhưng, có lẽ người cũng không cần đến ta, giờ người đã là Bảng nhãn, tiền đồ rộng mở, còn cần gì nữa?”

Tạ Luân trong lòng vô cùng sung sướng. Hắn đợi lâu như vậy, chính là vì điều này.

Thừa tướng Tạ Lâm, quả nhiên không giống lời đồn, vẫn có đôi chút mềm lòng đấy chứ.

Tạ Luân quyết định tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, “Vậy huynh trưởng,” hắn rất biết nghe lời, liền thử thăm dò một tí xem sao, “Đệ có thể ở lại kinh thành không?”

Hắn chỉ đợi đối phương lập tức nói một tiếng “được”, nhưng đợi rất lâu, cũng không thấy một chữ được nào, hắn giãy thoát ra khỏi vòng tay của nàng, thu lại cánh tay, ngược mắt nhìn nàng.

Trong đôi mắt ấy, sâu mà trầm tĩnh, phẳng lặng không một gợn sóng.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới trả lời: “Không được.”

Trong câu nói, vẫn cái vẻ trầm tĩnh, bình thản ấy, đôi mắt của nàng sâu thẳm như một cái giếng, nội tâm cứng rắn vững vàng như bàn thạch.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tạ Luân nghe xong, không kìm được kinh ngạc hỏi: “Tại sao không thể?” Hãn vội vàng nói: “Trong kỳ thi này đệ là người xếp thứ hai, đọc sách nhiều, thấu hiểu đạo lý, lại không phải kiểu học vẹt, lý luận suông, tại sao đệ không thể ở lại kinh thành?”.

Tạ Lâm trầm mặc, không trả lời.

Tạ Luân nóng lòng muốn biết đáp án, liền tóm chặt lấy bả vai nàng, vừa tự hỏi sao bờ vai của “huynh trưởng” lại gầy mảnh như vậy, vừa cuống cuống hỏi: “Thúc..... Huynh trưởng, lẽ nào là bệ hạ không cho? Nếu thật sự là vậy, Tạ Luân..... Tạ Luân cũng không trách huynh đâu.”

Nói đoạn, hãn cúi mặt, thần sắc lộ ra vẻ thất vọng.

Suy cho cùng cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, hãn còn chưa hiểu rõ đạo lý thắng không kiêu bại không nản.

Thánh nhân từng nói, “Trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi”. Những lời này, ai đã từng đọc sách đều biết cả, nhưng chưa chắc đã hiểu, huống hồ là làm được.

Tạ Lâm nhìn mặt mày hãn có vài phần tương tự giống mình, chậm rãi nói: “Mấy năm nay, đệ ở đâu?”.

Tạ Luân ngây người, không biết tại sao nàng lại hỏi thế, có dụng ý gì, bèn trả lời: “Sau trận lũ năm đó, đệ được gia đình đã cứu tính mạng đệ nhận nuôi, gia đình đó cho đệ cơm ăn áo mặc, giúp đệ có cơm no áo ấm, còn đóng tiền học tư thực cho đệ.”

“Ồ?” Tạ Lâm hỏi, “Có lẽ cuộc sống của gia đình này thuộc dạng khá giả, cũng có chút kiến thức, hiểu được đạo lý người đọc sách như cây người.”

Khuôn mặt Tạ Luân lập tức đỏ bừng, lộ ra đôi phần quẫn bách: “Khó mà nói là khá giả, nhưng miễn cưỡng có thể tự cung tự cấp, cha mẹ nuôi cũng biết đôi chút chữ nghĩa, rất ngưỡng mộ những người chăm chỉ đọc sách, chỉ mong đệ có thể đỗ đạt làm quan.”

Tạ Lâm nghe xong, cười cười, “Vậy bọn họ cũng có thể coi là ân nhân của đệ rồi.”

Tạ Luân không biết trong bụng nàng đang nghĩ gì, thoáng chần chừ rồi gật gật đầu.

“Nghe đệ nói, thì người nhà cũng chỉ có thể tự cung tự cấp thôi, thiết nghĩ đệ cũng khá hiểu rõ chuyện ruộng vườn trồng trọt nhỉ.”

Tạ Luân nghe nàng đột nhiên nói thế, bất giác ngạc nhiên, ngây người đáp: “Cũng..... cũng tạm.....”

Tạ Lâm nở nụ cười vui mừng, “Vậy đệ nói thử xem, ruộng vườn người nhà đệ cày cấy, bao giờ thì chín?”

“Việc này.....” Tạ Luân trở mắt ra nhìn.

Lại nghe Tạ Lâm nói, “Bao giờ thì ruộng dưa cần tưới nước, cách bao lâu thì bón phân một lần?”

“.....”

“Thêm nữa, bếp lò trong nhà đệ bao lâu thì nổi lửa một lần? Thối cơm bao lâu thì nhắc nồi khỏi bếp?”.

“Cái này.....” Tạ Luân đấu tranh hồi lâu mới nghiêng răng đáp: “Quân tử tránh xa nhà bếp, đệ không biết những việc này.”

“Vậy đệ biết những gì?” Tạ Lâm cười cười, hỏi ngược lại: “Đọc sách? Trị quốc? Trong đầu đệ toàn suy nghĩ việc bình phẩm, thao lược thôi sao?”.

Tạ Luân ghen hòng, không nhịn được ngượng quá hóa giận, “Đúng thế, đệ đọc hàng ngàn vạn cuốn sách, văn chương trác việt, trong đầu đệ đương nhiên là toàn suy nghĩ việc bình phẩm, tề gia trị quốc, chất đầy.....”

Hắn càng nói càng kích động, Tạ Lâm liên cắt ngang lời hắn, chen lời bảo: “Chính là không biết bao giờ ruộng dưa mới chín, bao giờ lúa mới thu hoạch được, bao giờ phải tưới nước, bao giờ phải bón phân, chỉ biết có gạo nhưng không biết nấu cơm, không biết cách nhóm lửa, trong đầu toàn suy nghĩ chuyện bình phẩm, nhưng trong hành động lại không biết nổi khó khăn của cha mẹ, cái gọi là người đọc sách, chỉ đơn giản là “đọc sách” thôi há?”.

Tạ Luân bị nàng nói đến đỏ bừng cả mặt mũi, phản bác: “Chẳng qua đệ chỉ không biết những chuyện vặt vãnh đó thôi, nhưng chữ nghĩa trong bụng đệ nhiều hơn gấp trăm lần người bình thường, sao có thể chỉ là “đọc sách” không thôi chứ?”.

Tạ Lâm khẽ gật gật đầu, bàn tay ấn lên đầu hắn, trượt xuôi theo mái tóc, vỗ vỗ lên vai hắn.

Nàng nở nụ cười vui vẻ, “Đúng là người trẻ tuổi.”

Tạ Luân không phục, mặt mũi ghen đỏ rục, “Đệ sắp tròn hai mươi tuổi rồi, không còn trẻ nữa.”

Tạ Lâm lắc lắc đầu, “Chỉ có người trẻ tuổi, mới bốc đồng nhiều như vậy, nghe con không sợ hổ, từ những câu này, có thể nhìn ra đệ vẫn còn rất non trẻ.”

Tạ Luân đang định phản bác, thì Tạ Lâm đã khoát khoát tay, ngăn những lời hăn định nói lại, chỉ bảo: “Vậy ta hỏi đệ.”

“Tại sao Đại Sở lại phát triển được như hiện giờ?”

Tạ Luân nghĩ qua một lúc rồi mới trả lời: “Triều đại ta trải qua ba đời, từ Vĩnh Lưu hoàng đế, tiên đế, đến đương kim thánh thượng, đều được quần thần phò tá, cần cù cần trọng, hết lòng vì nước vì dân, nên mới phát triển được như hiện giờ.”

Nhưng Tạ Lâm lại không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, không tán thành, cũng chẳng phản đối, chỉ nói: “Những lời này rất đúng, nhưng cũng lại không đúng.”

“Đạ?”

“Đệ chưa nói tới gốc rễ căn bản của triều đình ta.” Tạ Lâm đáp, “Ta lại hỏi đệ, gốc rễ căn bản của triều đình ta là gì?”

Tạ Luân nghĩ ngợi.

Hắn có thể thi đỗ Bảng nhãn, đương nhiên đầu óc thuộc dạng cực kỳ thông minh.

Người trong thiên hạ, ngoài trừ hoàng đế, ngoài trừ triều thần, gốc rễ thật sự của quốc gia, căn bản của sự phát triển, chỉ có một.

Tạ Luân nghe xong, lập tức hiểu ra, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, hỏi ngược lại: “Dân?”.

Đến lúc ấy Tạ Lâm mới lộ ra vẻ tán thưởng, “Chính là dân. Dân không cày cấy chúng ta không có thức ăn để ăn, không trồng dâu nuôi tằm, chúng ta không có quần áo để mặc, không kinh doanh buôn bán, thì quốc gia không có tiền tài, của cải.”

“Chính vì vậy, gốc rễ căn bản của triều đình ta, là ở dân.”

“Thánh nhân thường nói, kẻ làm vua quan phải hiểu được nỗi của khổ của bách tính. Ngay cả những chuyện nhỏ như nông canh nấu nướng còn không hiểu, chưa từng làm, thì sao có thể hiểu được nỗi khổ của bách tính chứ?” Nàng nhìn sâu vào mắt Tạ Luân, chậm rãi nói, “Đệ đệ, đệ nói xem, có phải không?”.

Tạ Luân chỉ cảm thấy ánh mắt nàng rất kiên quyết, sắc bén mà lại trong trẻo, dường như có thể nhìn thấu cả nội tâm hẳn.

Hắn không tìm được xấu hổ cúi đầu.

Tạ Lâm lại nói: “Quan trường như chiến trường, hầu như không khác nhau là mấy, chiến trường là quang minh chính đại chém giết, còn quan trường là âm thầm lén lút tiêu diệt nhau. Trên quan trường, thường thì nếu đệ đi sai một bước, thì sẽ thua cả bàn cờ, thậm chí phải trả giá bằng tính mạng.”

“Tạ Luân, tính khí của đệ rất giống với ta, cao ngạo, nóng nảy, tài năng quá nổi trội —— Như vậy không tốt, ta đã ném trái đu đủ nhưng khổ cực từ chúng rồi, nhưng chính chúng lại là vũ khí của ta, ta không thể cắt bỏ được chúng.” Nàng vỗ vỗ vào vai Tạ Luân, nói, “Nhưng đệ cũng lại không giống ta, tiền đồ của đệ không có giới hạn, nhưng giờ khắc này, nếu đệ cứ nhất quyết bộc lộ những nổi trội của mình ra, thì lại không hề tốt với đệ chút nào.”

“Vì thế, đệ không thể ở lại kinh thành, quan trường ở kinh thành là nơi chém giết kịch liệt nhất, đệ của trước mắt, không thích hợp với nơi này.”

“Điều đệ đến nơi xa xôi hẻo lánh một chút, cũng là muốn để đệ hiểu cho nỗi khổ của bách tính hơn, nếu như đệ không biết, thì hãy bắt đầu học từ bây giờ.”

Tạ Lâm cười cười, “Ta tin, đệ sẽ là một vị quan tốt.”

Tuy Tạ Luân không hiểu tại sao nàng rõ ràng đã biết “cao ngạo, nóng nảy, tài năng quá nổi trội” lại không tốt với nàng, nhưng lại nói chúng là vũ khí của nàng, và ánh mắt trầm tĩnh của Tạ Lâm lại khiến hấn dao động.

Từ trong đôi mắt đen như mực của nàng, có thể thấy được sự cơ trí, trong sáng, quả quyết, còn cả sự tự kiểm điểm, mà những thứ đó, hấn còn xa mới có thể đạt tới được.

Cuối cùng hấn nói: “Đệ biết rồi, đệ quả thực còn lâu mới bằng được tiêu chuẩn huynh trưởng yêu cầu, đệ tâm phục khẩu phục. Nhưng.....” Hấn không nhịn được nói, “Nhưng đám Lục Cận và Trầm Hòa Anh, và cả lũ con ông cháu cha chơi bời trác táng kia nữa, bọn họ cũng đâu có đạt được tiêu chuẩn của huynh, tại sao huynh lại cho phép bọn họ ở lại kinh thành? Thật không công bằng!”

“Đám con ông cháu cha chơi bời trác táng kia, ta tham tiền của phụ thân thúc bá bọn chúng, muốn cho bọn chúng thứ hạng, ta đã cho rồi, tuy chỉ là vài vị trí chót đuôi của tiến sĩ, nhưng đệ thật sự cho rằng, bọn chúng thích hợp làm quan sao?”

Tạ Luân nghĩ ngợi, rồi chậm rãi lắc đầu.

“Chính vì vậy, thay vì để mặc bọn chúng gây nguy hại khắp nơi, thì chi bằng giữ lại kinh thành, dưới chân thiên tử, gần với thiên uy như vậy, bọn chúng dù có to gan lớn mật đến thế nào, cũng không dám làm ra

những chuyện thương thiên hại lý.” Tạ Lâm ngấp ngừng, nói: “Còn về phần Lục Cận và Trầm Hòa Anh.....”

“Tên Lục Cận này không giống với đệ lắm, tâm khí tuy cao, nhưng lại không ngạo mạn, xuất thân từ gia đình bình dân, nên hiểu rõ nỗi khổ của bách tính, là một nhân tài có thể bồi dưỡng được. Hẳn ta là một viên ngọc thô, có góc cạnh, cần có người đẽo gọt thì mới có thể trưởng thành được.”

“Chỉ là dù hẳn muốn va vấp, nhưng lại chưa gặp được bức tường chắn đường đích thực —— Kinh thành là nơi có nhiều bức tường nhất, hẳn không cần phải chạy đến những vùng hoang vu hẻo lánh, tìm những viên đá mài vô dụng kia làm gì.”

“Còn về Trầm Hòa Anh.....”

Lúc Tạ Lâm nhắc đến hẳn, không nhịn được cau mày.

Tạ Luân chỉ cảm thấy lúc nàng nhắc đến thiên hạ đại cục, nhắc đến từng người một, đều nhìn bằng ánh mắt thấu suốt, thấu hiểu, lại rất công bằng, khiến người ta không nhịn được mà vui vẻ phục tùng, nhưng không ngờ, lúc nhắc đến Trầm Hòa Anh, nàng lại lộ ra vẻ chần chừ như vậy.

Tạ Luân thấy thế, không kìm được hỏi: “Trầm Hòa Anh làm sao ạ?”.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới thở dài nói: “Trầm Hòa Anh ôn trọng, sáng suốt, biết chừng mực, e là.....”

“..... e là tương lai, thành tựu mà hẳn đạt được sẽ còn lớn hơn đệ và Lục Cận rất nhiều.”

Rất nhiều năm về sau, Tạ Luân nhất nhất kiểm chứng những lời Tạ Lâm đã nói, hẳn kinh hãi về lời phán đoán chính xác, và sự quan sát đầy tinh tế của nàng. Vì thế lúc hẳn trở thành trọng thần của triều đình Đại Sở,

luôn khắc ghi những lời Tạ Lâm đã nói với mình, từng giờ từng phút, không lúc nào quên tự kiểm điểm lại bản thân.

Thế nhưng một Tạ Luân đang ở độ tuổi thiếu niên, lại thấy Tạ Lâm khen ngợi Trầm Hòa Anh như vậy, trong lòng liền trào lên cảm giác ghen tị, chua lè: “Huynh trưởng, huynh và cái tên Thừa tướng gian trá kia, vừa giống lại vừa không giống.”

Dường như nội tâm của nàng rất mềm yếu, nhưng trái tim của nàng, lại cứng rắn như sắt thép. Nàng là người có nguyên tắc, nhưng nguyên tắc của nàng, lại không hoàn toàn giống với số đông, vì vậy rất nhiều người cho rằng, bụng dạ nàng thâm sâu, là người khó lòng đoán biết.

Nàng quả đúng là thâm sâu khó đoán.

Phản ứng của nàng khi đó, chỉ là một nụ cười mỉm rất khẽ.

Lông mày đang cau chặt lại của nàng chẳng qua chỉ giãn ra một thoáng, nụ cười cũng không quá âm trầm.

Nhưng đối với Tạ Luân, nụ cười đó đã khắc ghi sâu vào trong đầu hẳn.

Đợi đến khi hẳn nhắm mắt cũng chẳng thể nào quên được.

XXX

Cuộc thi lần này, đến giờ phút này mới hạ màn hoành tráng.

Tạ Luân cùng một đám tân tiến sĩ, được phân tới các vùng miền khác nhau làm quan, phẩm cấp tuy rằng không lớn, nhưng đều mang danh tiến sĩ, nên tương lai tiền đồ sau này, nhất định rộng thênh thang.

Trong đám tiến sĩ, đám con ông cháu cha chơi bởi trác táng đội số, cũng được phân các chức quan tương xứng, có mười mấy tên làm giáo đầu cấm quân, có tên vào Ngự sử đài, có tên lại làm Thư lại Ti văn, viết văn tế,

chép lại sổ sách, có người vào Ti thiên đài, quan sát trăng sao soạn Kinh Dịch, phẩm cấp tuy bé, nhưng cũng là quan. Cha mẹ chú bác trong nhà thấy thế, đều cho rằng con cháu mình có việc để làm, sẽ không chơi bời lêu lổng nữa, còn đám con ông cháu cha ấy, được tiếp xúc với những thứ mới mẻ, không còn gì phải nuối tiếc nữa, ai nấy đều vui vẻ, đôi bên coi như vừa lòng êm ấm.

Còn Lục Cận và Trầm Hòa Anh, người trước làm việc cho tả bộ Lại, người sau làm Thôi quan cho bộ Hình, đều bắt đầu từ mức thất phẩm.

Triều đình Đại Sở hưng thịnh kéo dài, đây mới chỉ là mở màn mà thôi.

Còn Tạ Lâm vì chuyện này mà tiện tay đề một hàng chữ, tuy rằng đường nét có lực, nhưng dòng chữ lại rất đẹp, cứng cáp mạnh mẽ, nhưng với nội dung của hàng chữ ấy ai nấy đều lắc đầu ngao ngán.

“Mỹ nhân kế hoặc Lữ Phụng Tiên, mặc khách phong tao Minh Trọng Mưu”

(Lữ Phụng Tiên là tên tự của Lữ Bố, sau vì rơi vào mỹ nhân kế của Điêu Thuyền mà khiến liên minh Đồng Trắc Lữ Bố tan ra, quay ra giết hại lẫn nhau.)

Tạ Lâm còn cho khắc dòng thơ hàm ý xiên xẹo đó thành một cái biển, treo mãi tít trên cao ở đại sảnh phủ Thừa tướng. Tạm không nói đến dòng chữ vừa giống câu đối lại vừa không giống câu đối, vế đối đã không chỉnh tề, lại còn gọi thẳng tọc danh của thánh thượng ra nữa.

Có người ở Ngực sử đài lập tức làm một bản tấu, nói Tạ Lâm đại bất kính, theo lý phải tháo tấm biển đó xuống.

Cũng may Tạ Lâm là Thừa tướng, chứ nếu đối lại là người khác mà làm vậy, thì có lẽ cái theo lý phải tháo xuống không phải là “cái biển”, mà phải là “cái đầu” kìa.

Minh Trọng Mưu vừa nhìn thấy, lại chỉ cười trừ.

“Nếu văn nhân mặc khách của triều đình ta thật sự có thể như Quốc phong Ly tao, thì nghĩa là đang chứng minh triều đình ta hưng thịnh phồn vinh. Có câu là “Biển thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn”. Nếu có thể khiến trăm cảm hoài được ý vị phong tao ấy, thì trăm vui còn không kịp nữa là, sao lại phạt chứ?”.

(Quốc phong nằm trong tác phẩm Kinh thi, được coi là do Khổng Tử san định từ những bài ca dao của 15 nước chư hầu hoặc khu vực.)

(Ly tao là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông, tác phẩm dài 370 câu tả tâm sự của tác giả. Đặc sắc của bài trường thiên này là lời bi thảm triền miên, thường dùng lối tượng trưng, lối nhân cách hóa và dẫn rất nhiều điển cố thần thoại.)

Nói xong, Minh Trọng Mưu liền hạ chỉ, thưởng cho Tạ Lâm nghìn lạng vàng, bút và nghiên mực vân hồ mỗi loại một cái, còn dặn dò một câu: “Lần trước là vì khanh, nên đã quăng cái nghiên mực mà trăm thích nhất, để bồi thường cho trăm, cái nghiên mực này, khanh phải bảo quản cho cẩn thận, không được phép để va đập lung tung, nếu không, sẽ hỏi tội mình khanh thôi đấy.”

Thứ bị quăng đi rõ ràng là cái nghiên mực của bộ hạ, nhưng sao lại bảo Tạ Lâm bảo quản cẩn thận?

Quần thần không hiểu, chỉ đành dập đầu, “Bộ hạ anh minh.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Lúc Tạ Lâm cầm đến cái nghiên mực, chỉ biết khóc dở mếu dở.

Mấy ngày trước, Tạ Lâm ép buộc Hầu Thiết Tranh cáo quan về quê dưỡng lão, Minh Trọng Mưu đã lấy cái nghiên mực này ném vào mặt Tạ Lâm, nhưng Tạ Lâm né sang một bên, nên cái nghiên đập vào tường, rơi mẻ xù nó luôn một góc.

Cái nghiên đó rất quý, lại là bảo bối trong lòng Minh Trọng Mưu, rơi vỡ như vậy nên không thể sử dụng tiếp được nữa, lại đúng vào lúc trong lòng Minh Trọng Mưu đang tích lửa giận, nên không trách được việc hăn cứ canh cánh mãi trong lòng, chỉ thiếu điều hét toáng lên “Ta hận người, ta hận người, ta sẽ liều mạng với người”.

Không ngờ rằng lần này Tạ Lâm lại được Minh Mưu Trọng thưởng cho cái nghiên mực đó, còn bị dặn dò nghiêm khắc, không được không được phép để va đập lung tung.

Ai không biết, lại tưởng là đồ cổ trân quý, sợ va sợ đập.

Tốt thôi, đồ được ngự ban vốn dĩ cũng nên bảo quản cẩn thận, vì thế Tạ Lâm dặn dò Mặc Nhi, rửa cái nghiên cho thật sạch, đặt ngay ngăn trên bàn, bút cũng được đem đi rửa, cắm vào trong ống bút.

“.....” Mặc Nhi thắc mắc hỏi, “Đây là đồ được ngự ban, đối đãi tùy tiện vậy, không hay lắm?”.

Tạ Lâm khoát khoát tay, “Không sao đâu, chẳng qua cũng là món đồ rơi hỏng rồi, bộ hạ có hỏi cũng sẽ chỉ hỏi mình ta thôi. Nàng cứ qua loa đại khái thôi cũng được, bộ hạ sẽ không đối xử với nàng như thế đâu.”

“.....”

Mặc Nhi không còn lời nào để nói.

Vấn đề không phải ở nghĩa đen của câu “chỉ hỏi mình người”, không phải là “chỉ” hỏi mình người, lại càng không phải chỉ “mỗi mình người” là hỏi, cứ chấp nhất bám víu vào câu chữ, liệu có thích hợp không? Bộ hạ muốn đổi mạng của Thừa tướng lấy “mạng” của cái nghiên mực này, đây vốn dĩ là một vụ mua bán lỗ vốn, Gia cũng tùy tiện quá, dù không coi mạng mình là mạng, thì cũng không nên lấy “mạng” của nghiên mực làm mạng như thế chứ.

Cả ngày Mặc Nhi đành nhìn chăm chăm vào thư phòng, mỗi ngày khi Tạ Lâm bắt đầu mài mực viết sách, là Mặc Nhi lại đích thân ra tay, lúc không dùng đến, liền cất vào trong tủ, quyết không để người thứ hai động tay vào, sợ cái nghiên mực thật sự sẽ va đập lung tung mà vỡ hỏng.

Tạ Lâm cười nàng, “Cái nghiên mực này là bảo bối của nàng sao? Sau này nàng đi lấy người khác, cho nàng cái nghiên mực này làm của hồi môn nhé.”

Mặc Nhi khóc dở mếu dở, của hồi môn ngự ban, cũng phải xem vị hôn phu tương lai của nàng có thể nhận nổi không mới được, huống hồ, tiền đề cho việc này, phải là bộ hạ đồng ý để thứ đồ ngự ban đó thành của hồi môn cơ.

Tạ Lâm thấy nàng không muốn, bèn nói: “Vậy bỏ đi, nếu sau này nàng không gả ra ngoài, thì gả cho cái nghiên mực này cũng được.”

Mặc Nhi: “.....”

Tạ Lâm vừa bước vào thư phòng, thì Mặc Nhi cũng đi theo hầu, ban đêm đi ngủ, Mặc Nhi cũng được triệu gọi thường xuyên. Vì thế phớt xá đồn đại rằng, Mặc Nhi là nàng thiếp được Tạ Lâm sủng ái nhất, có thể nói là tối đến một khắc đêm xuân không ngừng nghỉ, ban ngày lại còn đăm đõi nhìn nhau, cứ như thể một ngày nhiều canh giờ như vậy, cũng không đủ cho cả hai người dùng.

Trong khoảng thời gian đó, hai nàng thiếp khác trong phủ Thừa tướng là Thục Hà và Khởi La, đang phải đối mặt với nguy cơ thất sủng.

Lời đồn bên ngoài càng lúc càng khiếp, vừa hay không cẩn thận liền truyền vào trong cung, khiến Minh Trọng Mưu cũng phải ghé mắt tò mò chuyện của Tạ Lâm.

Bình thường lúc triều sáng, hễ Tạ Lâm mở lời giảng giải, là đầu óc Minh Trọng Mưu lại phiêu du đến chỗ khác, sau khi tan buổi triều, lúc phê duyệt tấu chương, cùng các chư thần nghị sự, chỉ cần Tạ Lâm lên tiếng, là Minh Trọng Mưu cũng thất thần theo.

Thường là Tạ Lâm đã nói xong, mà Minh Trọng Mưu vẫn còn ngây ra nhìn chăm chăm vào mặt nàng, nàng liền cung kính nói: “Thần đã bẩm báo xong xuôi, bệ hạ thấy ý kiến của thần thế nào?” Minh Trọng Mưu vẫn ngây người.

Đợi Tạ Lâm gọi hẵn đến hai ba tiếng, hẵn mới hoàn hồn.

Minh Trọng Mưu vừa nãy chẳng nghe vào tai được chữ nào, nên đương chẳng thể có suy nghĩ gì về “ý kiến” của Tạ Lâm được, hẵn chỉ đành ho khan một tiếng, nói như thể trầm tư lắm: “Khanh hãy nói lại một lần nữa đi, trong đầu trẫm đang suy, nên chưa kịp kiểm chứng.”

Tạ Lâm chỉ đành lặp lại một lần nữa với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Tạ Lâm không phải là kẻ ngốc, cũng không hề bị mù, nên đương nhiên có vài ý kiến về tác phong của Minh Trọng Mưu.

Sau vài lần như thế, cuối cùng Tạ Lâm không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, sau khi các đại thần đã rời đi, mới vái hấn một cái sát đất, chậm rãi mở miệng nói bằng giọng nặng nề: “Bất kể bệ hạ bất mãn với thần bao nhiêu đi chăng nữa, bệ hạ cũng nên lấy quốc sự làm trọng. Trước giờ thần luôn tận tâm phò tá bệ hạ, chưa từng có tư tâm, bệ hạ minh giám, xin hãy cứ yên tâm về thần, không nên.....” nàng nghĩ ngợi một lúc, lần đầu tiên có cảm giác mở miệng có chút gian nan đến vậy, “Không nên cứ nhìn chăm chăm vào thần như vậy.” Nói đoạn, Tạ Lâm sầm mặt xuống, khe khẽ lắc đầu, rời đi.

Hành động này của Tạ Lâm, khiến Minh Trọng Mưu sững sờ.

Tạ Lâm nhất định là đang cho rằng, Minh Trọng Mưu không tín nhiệm nàng, nên mới nhìn chăm chăm mình như vậy.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại không hề nghĩ như thế.

Chỉ là hấn bổng nhiên cảm thấy, Tạ Lâm của mọi ngày, đã khác rồi.

Khi thì nàng nói chuyện hùng hồn, miệng lưỡi linh hoạt, thậm chí có thể phản bác khiến quần thần á khẩu không nói được gì, khi thì lại trầm tĩnh khiến người ta phát hãi, lúc Tạ Lâm trầm tư không một ai biết được rốt cuộc nàng đang nghĩ những gì.

Có lẽ chuyện mà nàng đang nghĩ, đủ để khiến toàn bộ giang sơn triều đình Đại Sở run rẩy.

Nhưng hấn lại cảm thấy, gần đây Tạ Lâm ôn hòa hơn rất nhiều.

Có lẽ là một loại ảo giác, bởi lẽ ngôn từ của Tạ Lâm, vẫn sắc bén như xưa, cả con người nàng, vẫn bén nhọn như dao không gì bì kịp, sống lưng

vẫn cứ thẳng tắp, như thể dù có chuyện gì đi nữa, cũng không thể nào đánh gục được nàng.

Nhưng hẳn vẫn cảm thấy nàng ôn hòa hơn rất nhiều.

Hoặc là vì khoảnh khắc thần thái của người ấy, hoặc là do nghi đến giọng điệu ngữ khí của người ấy.

Minh Trọng Mưu không nhìn được muốn quan sát nàng.

Hắn phát hiện ra, lúc nàng không đồng ý một việc gì đó, lông mày của một bên sẽ hơi nhướng lên, lông mày của nàng cũng không giống với người khác, mà rất sắc, trong ánh mắt nàng luôn chứa đựng luồng ánh sáng từ những mảnh vỡ của các vì tinh tú trên cao.

Khi nàng cảm thấy mất kiên nhẫn, nàng sẽ gõ nhẹ ngón tay lên bàn, ngón tay của nàng thon dài, khớp xương không rõ ràng lắm, chỉ là những vết chai trên đốt ngón tay chứng tỏ nàng là văn nhân thường xuyên viết chữ.

Tuy rằng sống lưng của nàng luôn thẳng tắp, nhưng bóng lưng lại rất cô độc, có những lúc, sự gãy mảnh của nàng, khiến hẳn cảm thấy không sao hiểu nổi.

Nếu người này không phải là Thừa tướng của hắn, nếu người này tâm cơ không thâm sâu, khó đoán, thì không ai có thể hiểu được con người này gánh vác trách nhiệm của ngàn vạn con dân Đại Sở, là trọng thần, quyền thần của triều đình, thủ đoạn của người này, có thể khiến cho tất cả bách tính Đại Sở phải ớn lạnh không thôi.

Nhưng cho dù là vậy, Minh Trọng Mưu vẫn cứ có cảm giác, dường như con người này không phải như thế, nàng nhất định có một khía cạnh riêng, chỉ là không biết nàng định sẽ thể hiện khía cạnh này cho ai xem mà thôi.

Gần đây tin đồn về tình cảm sâu đậm của Tạ Lâm và Mặc Nhi đã lan truyền ầm ĩ khắp nơi, thậm chí có đạo còn có lời đồn rằng, Tạ Lâm định đưa Mặc Nhi lên làm chính thất, để nàng trở thành bà cả của phủ Thừa tướng.

Không hiểu sao Minh Trọng Mưu rất bài xích cái tin đồn này, nhưng hẳn lại không hiểu, tại sao mình bài xích.

Gần đây hẳn nằm mơ càng lúc càng nhiều.

Dưới ánh nến mờ ảo lay động, đêm tối như càng huyền diệu hơn, đôi mắt của người ấy, say lòng người biết bao.

Hình bóng nàng khiến người ta mê đắm, hẳn nhớ ánh nến hắt bóng nàng lên bức tường, mềm mại vô cùng, tựa hồ như một giấc mơ đẹp mong manh.

Nàng không phải là cô gái đầu tiên hẳn từng ôm, nhưng nàng lại là cô gái khiến hẳn thương nhớ nhất.

Nhưng lúc hẳn muốn được nhìn thấy khuôn mặt nàng, thì khuôn mặt nàng lại hiện lên quá đổi mơ hồ, hẳn lảng máng nhớ rằng mình đã gọi nàng là gì, hẳn gọi nàng là “ái phi”.

Minh Trọng Mưu không phải là vì hoàng đế thích phóng túng, hẳn có năm vị phi tử, mấy ngày nay, hẳn đã đi khắp một lượt cung của các nàng ấy, không có việc gì cũng uống trà, nói chuyện, khi đêm xuống, liền ngủ lại. Hẳn nghĩ mình đã từng ôm các nàng ấy rồi, vậy thì có lẽ cô gái ấy, chính là một người trong số họ.

Hành động của hẳn, bị Thái hậu nhìn thấy, bà liền cảm thấy có đôi phần được an ủi, nhủ thầm cuối cùng hoàng đế cũng nghĩ thông chuyện con cái rồi, hiểu được rằng hoàng gia nên có thêm cành thêm lá sung hạnh hậu cung sinh con nối dõi lo chuyện hương hỏa sau này.

Nhưng.....

Mỗi lần Minh Trọng Mưu sủng ống đạn được sẵn sàng, thì kết quả lúc ôm các nàng ấy vào lòng, cho dù các nàng ấy có quyến rũ mê hoặc hơn nữa, da thịt có mềm mại nõn nã hơn nữa, khuôn mặt có yêu kiều khả ái hơn nữa, thì Minh Trọng Mưu cũng không nảy sinh chút dục vọng nào với các nàng ấy cả, vừa nhìn thấy mặt họ, vừa ôm lấy thân hình họ, thì bao nhiêu dục vọng của hắn đều tiêu tan, tinh thần vô cùng tỉnh táo, trong đầu tuyệt đối không vương một chút ý niệm mê đắm nào.

Những cô gái này, khi ôm hoàn toàn không có cảm giác vừa vặn ấy. Hắn vẫn còn nhớ buổi tối hôm đó, đối với cô gái kia, hắn có làm sao cũng thấy thiếu, có muốn bao nhiêu, cũng đều thấy không đủ. Nhưng đối với những cô gái khác, chẳng có chút ham muốn nào.

Minh Trọng Mưu và phi tử ở trong chăn cởi hết chỉ còn lại áo lót, sau đó, cả đêm mất ngủ.

Hoàng đế bệ hạ im lặng đến sáng.

Minh Trọng Mưu thật sự rất khổ sở. Mỗi ngày mỗi đêm, khi lên triều bãi triều, khi đi thỉnh an Thái hậu, đều mang theo cặp mắt đen sì rõ ràng mà nổi bật, gây náo loạn đến nỗi mưa gió khắp hoàng thành, để lại biết bao lời đồn đạu sau lưng, rằng hoàng đế bệ hạ phóng túng quá độ, mọi người nhìn đi, đến mắt cũng thâm đen sì rồi kìa!

Ngay cả Tạ Lâm cũng không thể làm ngơ, một hôm khi đang ở trong ngự thư phòng bàn việc, Tạ Lâm cũng không màng đến chuyện phê duyệt tấu chương, ánh mắt nhìn đăm đăm vào mặt Minh Trọng Mưu, im lặng hồi lâu, rồi mới nói: “Bệ hạ..... nên chú ý nghỉ ngơi nhiều vào, đêm vẫn còn dài, không nên vội vã cấp tập trong một chốc một lát thế.”

“.....”

Đây là đang phê bình hẳn chỉ biết chú ý đến chuyện một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, vậy là không được, phải chú ý tiết chế!

Minh Trọng Minh không biết nói gì chỉ đành hỏi trời xanh.

Ta có lòng, có sao người nữ đành lòng phủ ta!

Minh Trọng Mưu quyết định nếu hẳn chỉ có thể ôm cô gái kia, hơn thế hẳn cũng đã hủy đi sự thanh bạch của nàng ấy, thì hẳn nhất định phải thẩm tra nghiêm ngặt, liệt tất cả những cô gái có dấu hiệu khả nghi vào trong danh sách đối tượng thẩm tra, bao gồm cả cung nữ, tú nữ, cùng đều phải liệt kê ra. Nếu cô gái ấy thật sự phù hợp với hẳn, hơn thế lại biết cách nói năng có đầu óc, lại thêm vài phần nhan sắc..... thì được phong làm Hoàng hậu, cũng không phải chuyện không thể.

Sau khi loại trừ hết người này đến người khác, Minh Trọng Mưu cảm thấy vô cùng sâu não, hiện giờ, hẳn gần như đã hoảng loạn nghi thần nghi quỷ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Mấy ngày trước Minh Trọng Mưu quyết định thẩm tra một cung nữ mài mực và dọn dẹp ngự thư phòng cho mình, vì thế trước khi nghị sự, Minh Trọng Mưu càng chú ý đến dáng người dung mạo và động tác của cô cung nữ này.

Nhưng khi bắt đầu nghị sự, khoảnh khắc lúc Tạ Lâm bước vào, Minh Trọng Mưu liền quên sạch bách những chuyện đó, hẳn bị ngôn từ sắc sảo lại nhạy bén của Tạ Lâm hấp dẫn, sau đó nhìn cứ ngây ra nhìn nàng.

Đợi đến khi quần thần đã lui ra hết, Minh Trọng Mưu dường như vẫn còn đang thần thờ, việc quan sát cung nữ gì đó, đã bị hẳn ném luôn ra khỏi đầu từ lâu.

Minh Trọng Mưu chỉ tưởng rằng, chuyện hôm ấy tuy có bất ngờ, nhưng cũng hợp tình hợp lý. Vì Tạ Lâm quả thực thông minh mẫn tiệp, lại

ăn nói lưu loát, hẳn thường xuyên bị lời nói kinh người của Tạ Lâm làm cho đứng hình, nên cũng không trách được.

Nhưng vài ngày sau, thì Minh Trọng Mưu nhận ra rằng, tình trạng bệnh của mình có vẻ như càng ngày càng nghiêm trọng, hẳn thường xuyên nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm đến thất thần, thỉnh thoảng thậm chí còn ngậy ra nhìn đối phương mở miệng ra khép miệng lại khi nói chuyện.

Thỉnh thoảng có những lúc còn liếc trộm thắt lưng của đối phương, nhủ thầm thắt lưng của hẳn thon nhỏ biết bao, liệu một tay có thể ôm trọn được không nhỉ.

Lúc bị đối phương chọc tức đến thiếu chút nữa là trợn trừng cả mắt, thì lại luôn cảm thấy rất kích động.

..... Khép chặt cánh môi của đối phương lại, để đối phương không thể phun ra những lời khiến hẳn nổi điên nữa.

Minh Trọng Mưu bị cái suy nghĩ đó làm cho kinh hãi.

Cho dù dáng vẻ của Tạ Lâm quả thực là khá được, đầu óc cũng không tồi, vừa thông minh lại cơ trí, còn có thể giúp hẳn trị quốc, có vẻ như có đủ tư cách làm Hoàng hậu của hẳn.....

Minh Trọng Mưu vừa nghĩ đến đây, liền không nhịn được tát vào mặt mình một cái, nhanh chóng chấm dứt luồng suy nghĩ mới manh nha trong đầu.

Cho dù là vậy, hẳn cũng không thể để Tạ Lâm bước vào hoàng cung, trở thành Hoàng hậu của hẳn được!

Vì, cho dù ngoại hình của Tạ Lâm rất được, đầu óc rất được, học thức uyên bác, cũng không thể che giấu được một lỗ hổng khủng khiếp.

Tạ Lâm là đàn, ông, một gã đàn ông, đáng sợ, cho dù Tạ Lâm có học thức hơn thế, có đầu óc hơn thế, cũng không thể giấu đi sự thực rằng hắn là đàn ông.

Huống hồ là, triều đình Đại Sở cũng chưa từng có tiền lệ đàn ông nắm quyền, lại trở thành Hoàng hậu như vậy bao giờ, như thế không hợp với tổ chế, nếu để Tạ Lâm bước vào hoàng cung, chỉ sợ khó mà phá được cửa ải của các vị đại thần, nhưng dựa vào bản lĩnh và sự quyết đoán của hắn, của ải của các vị đại thần thật sự có khó phá như vậy sao? Nếu Tạ Lâm trở thành Hoàng hậu, cùng chung hưởng thiên hạ với hắn, thiết nghĩ Tạ Lâm thích quyền lực như vậy, sợ rằng vui còn chẳng kịp ý chứ.

Nghĩ đến Tạ Lâm sẽ nở nụ cười, Minh Trọng Mưu không nhịn được liền rùng mình.

Minh Trọng Mưu không tìm được giáng cho mình một cái tát nữa, hy vọng đánh cho bản thân tỉnh ra.

Sao hắn lại có thể nghĩ đến việc giải quyết vấn đề Tạ Lâm lên làm Hoàng hậu chứ?

Rõ ràng vấn đề ở đây là Tạ Lâm không thể gả cho hắn!

Minh Trọng Mưu buồn bực vô đầu.

Ngày hôm sau, Minh Trọng Mưu không chỉ vác theo đôi mắt đen sì mà còn cả cặp má đỏ ửng lên triều.

Các đại thần đều không tìm được liếc trộm hai má của bệ hạ, thầm nghĩ ai mà to gan thế, dám đánh vào mặt bệ hạ?

Hôm nay tâm tình của Minh Trọng Mưu rất không tốt, toàn bộ triều đình áp suất thấp nghiêm trọng, quần thần ngay cả việc thở mạnh cũng không dám.

Thật sự có người dám đánh vào mặt bệ hạ sao?

Có một vị đại thần không nén được liếc mắt quan sát Tạ Lâm đang đứng ngay phía trước.

Tạ Lâm dường như không mảy may nhận ra, vẫn thao thao bất tuyệt, những vị đại thần khác của Đại Sở, trước sau như một, tất cả đều bị nàng phản bác. Sau đó Minh Trọng Mưu lại không nhìn được nhìn nàng đến thất thần. Đến lúc tan triều, còn phải để Lại Xương tới nhắc, lúc ấy mới cho tan triều.

Sau khi tan triều, Úy Trì Chính liền hỏi Tạ Lâm, “Tạ đại nhân, bệ hạ cứ nhìn ngài chăm chăm, có phải gần đây ngài đã làm gì khiến bệ hạ không vui không?”.

Tạ Lâm nghĩ ngợi một lúc, rồi nói: “Có lẽ gần đây bệ hạ đã ban tặng cho ta một cái nghiên mực người rất thích, nhưng bản thân người lại không nở, sợ ta làm hỏng. Nhưng suy cho cùng đồ thì đã ban tặng rồi, mà người thì lại không thể thu hồi lại mệnh lệnh, vì thế muốn ta tự mình nhắc đến, trả lại nghiên mực chẳng.”

“.....” Úy Trì Chính đờ người, “Không ngờ bệ hạ lại là người keo kiệt như vậy.

Bàn luận sau lưng bệ hạ, hình như không ổn lắm. Úy Trì Chính nghĩ thầm.

Tạ Lâm nhớ lại rồi thở dài bảo: “Tiên đế rõ ràng đã miễn cho ta không phải quỳ, nhưng bệ hạ lại cứ chấp nhặt bắt ta phải quỳ. Chuyện quỳ này, ta cảm thấy đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, suy cho cùng không thể làm trái lệnh của tiên đế được, cho dù có là bệ hạ, cũng không thể dễ dàng thay đổi như vậy. Nhưng bệ hạ từ lúc đăng cơ đến giờ vẫn luôn nhớ dai đến tận ngày nay. Có thể thấy, bệ hạ quả thực không phải là người rộng lượng.”

“Ừ.” Úy Trì Chính nghĩ, quả thực là vậy.

..... Không biết Minh Trọng Mưu nghe thấy, có thể huyết không nữa.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tạ Lâm cho rằng vì bệ hạ muốn cái nghiên mực, thậm chí còn bực bội giận dữ, nên nàng quyết định trả lại.

Lúc nàng đề cập đến chuyện này với Mặc Nhi, phản ứng đầu tiên của Mặc Nhi là trợn trừng mắt lên, “Gia, không phải người nói sẽ cho ta cái nghiên ngự ban này làm của hồi môn sao? Không phải người nói sẽ gả ta cho cái nghiên này à?” Lúc Mặc Nhi thu dọn cất cái nghiên đi, không nhận được giả vờ cô đơn nói, “Xem ra Gia hối hận rồi, đám đàn ông đều chỉ biết nói mà không biết giữ lời, Gia cũng nói mà không giữ lời.”

“.....” Tạ Lâm thở dài, “Mặc Nhi, đàn ông trong phủ Thừa tướng nào có nhiều nhận gì, hơn thế ai ai cũng thành thực đáng tin. Rốt cuộc nàng đã quen biết ai vậy, hơn thế còn là một người đàn ông nói mà không biết giữ lời nữa? Nàng nói cho Gia, Gia muốn nghe thử.”

Mặc Nhi không ngờ sự chú ý của Tạ Lâm lại khác với người thường như thế, ngay lập tức đã tóm được lỗi trong lời nói của nàng.

Mặc Nhi lập tức bối rối, nghiên mực trong tay cũng thiếu chút nữa là rơi xuống đất, nàng vội vàng nắm chặt, vẻ thông minh lanh lợi thường ngày cũng mất đi quá nửa, lắp ba lắp bắp nói: “Gia, người nhìn ra ư?”

Tạ Lâm mặt không chút cảm xúc: “Mặc Nhi.”

Nàng chỉ gọi hai tiếng, trong hai tiếng ấy, rõ ràng không lộ ra chút vui vẻ hay giận dữ nào, nhưng lại khiến cả người Mặc Nhi run rẩy, quỳ sụp xuống, “Gia, ta..... ta..... người hãy tha thứ cho Mặc Nhi, tháng trước có một gánh hát đến phủ hát hí khúc, có một hí tử đóng vai thư sinh, tên là Chúc Viễn, Mặc Nhi có một chút..... một chút hảo cảm với hắn, ba ngày trước đã hẹn sẽ cùng nhau đi ngắm đèn, nhưng hắn lại thất hẹn, vì thế Mặc Nhi cảm thấy, phần lớn đàn ông chỉ biết nói nhưng lại không biết giữ lời, chứ không phải.....”

(Hí tử là cách gọi chung của những người hát hí khúc thời cổ đại.)

Nàng cứ quỳ như vậy, giọng nói cũng không kìm được mà có phần nghẹn ngào.

Suy cho cùng Mặc Nhi cũng là thị thiếp của Thừa tướng, hành vi của nàng, trong mắt của người ngoài, chính cảm sừng lên đầu Thừa tướng.

Phải cái, may mà Tạ Lâm là con gái.

Mặc Nhi là cô gái bạo gan nhưng thẳng thắn, lại có chút ngây thơ, tuy rằng nàng thường xuyên ngủ cùng giường với Tạ Lâm, nhưng nàng biết, nàng không hiểu Tạ Lâm bằng Thục Hà, thậm chí cũng không hiểu Tạ Lâm bằng Khởi La.

Nàng không biết, đối với hành động hồng hạnh vượt tường này của mình, Tạ Lâm sẽ có suy nghĩ gì.

Mặc Nhi chưa tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Tạ Lâm bao giờ, nhưng nàng đã từng nghe nói rồi.

Vì thế giờ phút này, cho dù trong lòng nàng cảm thấy Tạ Lâm sẽ không làm gì mình, nhưng vẫn có chút lo sợ bất an.

Tạ Lâm thấy vậy, thở dài một tiếng, “Mặc Nhi, nàng đứng dậy đi.”

Nàng đỡ Mặc Nhi đứng lên, phủ phủ bụi dính lên đầu gối, còn vuốt vuốt tóc của Mặc Nhi nữa. Nàng nhớ đến tên thư sinh Chúc Viễn tương mạo anh tuấn, nhưng đầu mày cuối mắt lại có chút phong lưu kia, không nhìn được lắc lắc đầu, thờ dài, “Mặc Nhi, ở trong phủ lâu như vậy, hạng người nào nàng cũng đều gặp qua rồi, vậy mà sao vẫn không có mắt nhìn người như vậy? Thế nào mà lại đi thích kiểu đàn ông đó? Rõ ràng là một tên không đáng tin, căn bản không muốn cùng nàng sống những ngày tháng sau này.”

Tạ Lâm không nổi cáu, nàng thì đương nhiên không thể giận dữ rồi, nàng vốn dĩ còn hy vọng, tất cả những người phụ nữ trong phủ Thừa tướng có thể có một mái nhà của riêng mình, cứ phung phí tuổi xuân ở phủ Thừa tướng mãi như vậy, tất nhiên Tạ Lâm cũng không đành lòng.

Trên khắp phố phường, từ lâu đã có rất nhiều lời đồn đại rằng gã Chúc Viễn kia tự cho mình là người phong lưu, đã hại đời không biết bao nhiêu con gái nhà lành, chơi xong rồi, liền phát tay áo bỏ đi không chút trách nhiệm. Tháng trước gã Chúc Viễn này liếc mắt đưa tình với hoa đán của gánh hát, mấy ngày sau lại thấy gã đang trêu ghẹo tiểu cô nương trên phố. Nhưng Tạ Lâm không sao ngờ được rằng, Mặc Nhi chọn tới chọn lưu, lại chọn đúng phải gã đàn ông ấy.

Hành động an ủi của Tạ Lâm, lại thêm giọng điệu thờ dài, khiến hốc mắt Mặc Nhi vốn đã ầng ậc lệ, giờ lập tức tuôn rơi. Nàng không kìm được ôm lấy cổ Tạ Lâm, vùi mặt mình vào hõm vai nàng, thút tha thút thít nói: “Ta biết, hẳn là kẻ chẳng ra gì, trước đây không biết..... sau hôm đó, ta đã biết rồi.”

“Hôm đó, hôm đó ta đã chuẩn bị trao thân cho hẳn.....”

“May mà không làm thế, may mà không làm thế.....”

“Hôm sau, ta nghe được hần nói với người khác rằng, chẳng qua hần muốn nếm thử mùi vị người phụ nữ của Thừa tướng xem nó thế nào, hần căn bản..... căn bản không hề thích ta.....”

“May mà hần thất hẹn..... may mà.....”

Mặc Nhi ghen ngào nói.

“Đàn ông đều là hạng bạc bẽo, bọn họ đều chỉ biết nói lời mà không biết giữ lời..... trước mặt nói một kiểu, sau lưng làm một kiểu.” Mặc Nhi giậm giậm chân, “Ta..... ta sẽ không bao giờ tin đàn ông nữa.”

“..... Đàn ông cũng có người tốt,” Tạ Lâm nghĩ ngợi, “Đàn ông trong thiên hạ nhiều như vậy, sẽ có một người, nguyện nắm tay nàng chung sống một đời, hần sẽ không bắt nạt nàng, không để nàng bị tổn thương, không để nàng phải rơi lệ, không để nàng phải chịu uất ức.”

“Có thật là sẽ có không?” Mặc Nhi không kìm được sự chờ mong với người đàn ông Tạ Lâm vừa nói.

“Nhất định sẽ có, hần nhất định đang ở trong số đó, chờ nàng.” Tạ Lâm tủm tỉm cười, “Góc bể chân trời, sẽ có một người thích hợp với nàng nhất, hai người phu xướng phụ tùy, bách niên giai lão.”

Mặc Nhi ngược đầu lên từ hõm vai nàng, trong mắt vẫn còn ngập nước mắt, “Nếu có, vậy tại sao Gia không tìm lấy một người?”.

Tạ Lâm không trả lời.

Nàng chỉ vuốt tóc Mặc Nhi, nhẹ nhàng nói: “Mặc Nhi, sau này nàng thích kiểu người nào, thì phải nói với ta, nói với Thục Hà, nói với Khởi La, nói với bất kỳ ai mà nàng tin tưởng trong phủ đều được cả, bọn ta sẽ giúp nàng đánh giá, xem xem hần có thật sự chân thành đối đãi với nàng không.”

“Ta đã nói rồi, trời cao như vậy, đất rộng như vậy, rồi sẽ có một ngày, nàng tìm được một người mà mình yêu thương, cùng hẳn sống những tháng ngày yên bình, núi cao sông dài, thần tiên quyến rũ.”

“Ừ.” Mặc Nhi mắt lấp lánh lệ, gật gật đầu.

XXX

Minh Trọng Mưu trừng mắt nhìn chiếc nghiên trên bàn, vừa ngước mắt lên, lại trừng mắt lườm Tạ Lâm đang đứng trước mặt, “Đây là cái gì?”.

Tạ Lâm cung kính đáp: “Là cái nghiên.”

Vớ vẩn, chẳng lẽ trẫm không nhìn ra đó là cái nghiên mực chắc?

Minh Trọng Mưu cúi đến nỗi suýt chút nữa là quăng luôn cái nghiên mực trên bàn vào mặt Tạ Lâm. Nhưng đây là cái nghiên mực hẳn thích thứ hai, đập hỏng rồi, thì sẽ lại lần thứ hai mất đi một mảnh tim.

Khó khăn lắm hẳn mới dè được ham muốn ném cái nghiên mực xuống, trẫm giọng nói: “Trẫm nhớ, đây là thứ trẫm đã ban cho khanh, khanh lại đặt lên bàn trẫm, vậy là muốn làm gì?”.

Tạ Lâm nói: “Vật của bệ hạ ban cho, quá quý giá, thần tự cho rằng không thể nhận nổi, vì thế xin dâng lên hoàn cố chủ.”

Hàng mày của Minh Trọng Mưu, không kìm được nhăn tít lại, hẳn nói: “Nếu trẫm đã ban thưởng cho khanh, thì sao có thể nhận lại được? Khanh cầm về đi.”

Ánh mắt của hẳn sống chết nhìn gắt gao vào mặt Tạ Lâm, hẳn biết, gã này chắc chắn khác người thường! Người khác được ban thưởng, thì đều vui mừng phấn chấn quay về, coi trọng món đồ của hẳn như bảo bối, nhưng còn gã này khi được ban thưởng, lại sợ tránh né còn không kịp. Đấy xem

thử đi, ngay cả liếc nhìn trộm một cái, hăn cũng không muốn, lúc đặt chiếc nghiên lên bàn, lông mày cũng cau hết cả lại, giống như rất khó chấp nhận, nghĩ kỹ thì có khi còn tức giận nữa.

Lời vừa nói ra, quả nhiên Minh Trọng Mưu lại thấy lông mày Tạ Lâm nhíu chặt.

Tạ Lâm nhíu mày thưa: “Bệ hạ, vật quý giá như vậy, vốn dĩ rất khó bảo quản, nó lại là một cái nghiên mực, dùng thì sợ hỏng sợ vỡ, không dùng, cứ để đấy lại thấy chướng mắt, vì thế, thần không nhận thì tốt hơn.”

Nghe đi, ngay cả cái từ “chướng mắt” gã này cũng nói ra rồi kìa, vội vàng vàng đẩy trả lại kìa, rõ ràng là rất ghét cái nghiên này.

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy một nỗi chua xót tức giận tầng tầng lớp lớp trào lên trong lòng, hăn không nhịn được nói: “Tạ Lâm, người thật sự không thích cái nghiên mực này sao?”

Tạ Lâm nghe ngữ khí của Minh Trọng Mưu có gì đó không đúng, ngẫm nghĩ một lúc, cân nhắc câu chữ, rồi nói: “Bệ hạ, cổ nhân có câu, quá đam mê một thứ gì đó sẽ mất hết chí khí, thần cảm thấy, bệ hạ đừng nên tham luyện những thứ này mới tốt, tránh để kẻ khác lợi dụng.”

Nàng nói những câu này hoàn toàn là vì lo nghĩ cho bệ hạ mà thôi. Nhưng bệ hạ thích cái nghiên mực này như thế, thậm chí đã ban thưởng cái nghiên mực đó cho nàng rồi, nhưng vẫn cảm thấy ai oán khôn cùng, điều này đối với thành tựu của một bậc đế vương, quả thực rất đáng lo ngại.

Nhưng Minh Trọng Mưu nghe thấy câu này, chỉ cảm thấy như bị một gáo nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống, thấm ướt lạnh luôn tim hăn, “..... Những lời Thừa tướng nói rất đúng, quả thực không nên quá đam mê một thứ gì đó để mất hết chí khí, trẫm hiểu rồi.” Hăn khoát tay cho Tạ Lâm lui ra, trên mặt bất giác cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Tạ Lâm thấy sắc mặt hần không ổn lắm, nên lúc sắp lui ra ngoài, liền nói: “Bệ hạ nên chú ý nghỉ ngơi, hương sắc dịu dàng tuy rằng có lợi cho xã tắc có lợi cho bệ hạ, nhưng sa đà thái quá, thì cũng giống như quá đam mê một thứ gì đó để mất hết chí khí vậy, ngược lại sẽ thành bất lợi với bệ hạ.”

“.....” Minh Trọng Mưu mệt mỏi gật gật đầu, khoát khoát tay, lúc ấy Tạ Lâm mới lui ra.

Minh Trọng Mưu nhắc cái nghiên mực lên, nhìn nó dưới ánh nến.

Nghiên mực thường không có quá nhiều trang trí, chỉ có một khóm tre cành sau cao hơn cành trước, tuy rằng lay động theo từng cơn gió, nhưng không bao giờ cong lưng, ngẩng cao đầu ngạo nghễ, sống động như thật.

Đây là chiếc nghiên mực hần thích thứ hai, chiếc nghiên đầu tiên, trong lúc nổi cáu, đã bị hần ném về phía Tạ Lâm để trút giận, vỡ hỏng mất rồi.

Còn chiếc nghiên này, là năm sinh nhật mười tuổi, tiên đế đã ban tặng cho hần.

Lúc ấy tiên đế vẫn chưa đăng cơ xưng vua, nhưng đã sớm có dự liệu về tiền đồ của Đại Sở rồi.

Hần vẫn còn nhớ, lúc ấy tiên đế đã nói: “Thứ Đại Sở thiếu nhất, chính là những cây tre như vậy, nếu có thể nhìn thấy một người bản lĩnh như cây tre, thì phải trọng dụng, Đại Sở hùng mạnh nhất định sẽ tiến lên phía trước thêm trăm năm nữa.”

Đại Sở thiếu tre sao?

Rõ ràng Đại Sở đất rộng của nhiều, từ Bắc đến Nam, lãnh thổ rộng lớn biết bao nhiêu, đặc biệt là phương Nam, tre nhiều không biết bao nhiêu mà kể, lẽ nào lại thiếu?

Minh Trọng Mưu khi ấy tuổi còn nhỏ, nên không thể hiểu được lời của tiên đế.

Nhưng đến khi hãn gặp Tạ Lâm, hãn đột nhiên hiểu ra đạo lý về cây tre.

Hoặc giống như muốn xin lỗi, hoặc xuất phát từ một lý do nào đó, hãn giống như lúc lên mười, tặng nghiên mực có hình cây tre cho Thừa tướng của hãn. Hãn không chịu nói thẳng ra, nhưng hãn thầm nói với nàng rằng, nàng chính là cây tre đó.

Đây là món quà đầu tiên Minh Trọng Mưu tặng cho Tạ Lâm.

Hãn đúng là một hoàng đế hà khắc, nếu đổi lại là tiên đế, e là đã ban thưởng cho những trọng thần, lương thần của mình vô số bảo vật tặng phẩm rồi.

Đáng tiếc, lần đầu tiên hãn tặng quà lại bị trả lại.

Minh Trọng Mưu nắm chặt cái nghiên, ngây người thất thần.

“Trọng thần lương thần của Đại Sở ư?” Hãn vuốt ve đường vân phù điêu trên chiếc nghiên, lăm bà lăm bắm, “Rõ ràng là gian thần mà, phụ hoàng, người nhìn nhầm rồi?”.

Rõ ràng là gian thần, tại sao sống lưng luôn thẳng tắp như vậy? Tại sao khi mình nhìn hãn, lại luôn nghĩ đến bức phù điêu hình cây tre ấy? Tại sao mỗi khi nhìn thấy hãn, lại nhớ đến lời của phụ hoàng năm nào?

Minh Trọng Mưu rời khỏi ngự thư phòng, đến mật đạo ở Lô Dương các.

Công bộ Thượng thư Nghiêm Liễu Phương chịu trách nhiệm tu sửa Lô Dương các, lén bớt xén nguyên vật liệu, ăn chặn dứt túi riêng, đã bị Minh

Trọng Mưu chém đầu.

Nhưng không chỉ như vậy, phía dưới Lô Dương các, có một căn hầm bí mật, trong đó, có rất nhiều rất nhiều những điều bí mật không muốn cho người khác biết. Vì muốn giữ kín những bí mật này, mà Minh Trọng Mưu đã chém đầu Nghiêm Liễu Phương, kẻ biết quá nhiều, như vậy bí mật sẽ mãi mãi nằm im dưới đất.

Minh Trọng Mưu đi vào trong căn mật thất, nhìn quanh bốn phía.

Trong căn phòng này, có bản đồ cất giấu kho báu của Đại Sở, có yếu lược quốc phòng của nước Di, có đủ các loại binh khí cổ quái hiếm có của tiền triều, đương triều, có rất nhiều thứ cơ mật của triều đình Đại Sở, ví dụ như có một bí mật chôn vùi nhiều năm, rằng tại sao hoàng đế Vĩnh Lưu lại vô sinh chẳng hạn.

Còn có cả một bức tranh.

Bức tranh này giống như là tiện tay vẽ bừa, bôi đen hết cả, một người có sở trường vẽ công bút lại sử dụng kỹ thuật vẽ tả ý để họa bức tranh này.

(Công bút là lối vẽ có từ xưa, trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao để càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này tỉ mỉ, công phu, trau chuốt đến từng chi tiết nhỏ.)

(Tả ý là lối vẽ chủ trương dùng hội họa để diễn tả tư tưởng, không phải để truyền thần sự vật. Mọi vật được vẽ theo cái thấy bằng tâm tư của họa gia, thể hiện chính tâm hồn của tác giả. Bức tranh nói lên tâm tư, cảm xúc, dao động, thái độ của chính con người. Lối vẽ này tương tự lối vẽ biểu ý của Tây phương, trái ngược với lối vẽ công bút.)

Nhưng bôi đen loạn xạ thế này, khiến Minh Trọng Mưu không nhìn ra được ý đồ của người vẽ.

Bức họa này vốn dĩ là Tạ Lâm cho Ủy Trì Chính, nhưng Minh Trọng Mưu đã âm thầm phái người lấy trộm về, tự tay treo nó ở đây.

Mỗi ngày hẳn đều ngắm bức tranh này, rồi đoán xem, tại sao tác giả bức tranh lại vẽ như vậy.

Tối đen, hoàn toàn tối đen, rốt cuộc chỉ là tiện tay vẽ ra, hay là còn có ý đồ gì trong đó?

Minh Trọng Mưu chỉ có thể nhìn ra được cảm giác áp lực nặng nề rất khó dùng từ ngữ để miêu tả từ bức tranh mà thôi.

Mỗi lần nhìn thấy Tạ Lâm, hẳn đều muốn hỏi, tại sao lại vẽ bức tranh như thế?

Rốt cuộc người đang chịu những áp lực nặng nề gì?

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Bất kể Minh Trọng Mưu thường xuyên bị Tạ Lâm giày vò đến điên loạn, nhưng suy cho cùng bức tranh này là đoạt lại từ tay Ủy Trì Chính, vì thế Minh Trọng Mưu vẫn cảm thấy được an ủi rất nhiều.

..... Hoặc có lẽ đây một loại chiến thắng về tinh thần của hoàng đế Vạn Triệu.

Hai người Lục Cận, Trầm Hòa Anh được giữ lại kinh thành, nhanh chóng bắt đầu làm việc. Tuy chức quan của hai người không cao, nhưng đều có thể coi là nắm ở vị trí chủ chốt. Tính cách Trầm Hòa Anh trầm ổn, nhậm chức Thôi quan của bộ Hình, cai quản hình ngục, có những vụ án cần suy luận, dần dần đều đưa cho Trầm Hòa Anh phán xử, hẳn có óc quan sát tỉ mỉ, thường đưa ra những phán quyết khiến người khác kinh ngạc. Còn tính cách Lục Cận lại nhanh nhẹn hoạt bát, là người tài hoa mà lại rất khiêm tốn, nhậm chức trong bộ Lại, quả thật như cá gặp nước, chưa được bao lâu, đã qua lại thân thiết với đủ các thần tử trong ngoài.

(Thôi quan: là quan viên trợ lí của thuộc hạ các châu quận, đa phần chủ quản về quân sự.)

Lục Cận thỉnh thoảng gặp Trầm Hòa Anh ở bộ Hình, thường nhìn thấy cảnh tượng trong hình ngục, hình phạt tuy rằng không nặng, nhưng phạm nhân lại kêu la như quỷ khóc sói gào, quá sức thâm thảm. Lục Cận không dám nhìn, chỉ biết lúng túng khuyên nhủ Trầm Hòa Anh: “Huynh hà tất

phải thế, hành hạ bọn họ thảm như vậy, huynh cũng thấy khó chịu, cứ xử án thật dứt khoát, vậy là được rồi.”

Nhưng Trầm Hòa Anh lại bình tĩnh đáp: “Hình phạt của ta đã nhẹ hết mức có thể rồi, vả lại có mất thì sẽ có được, muốn tra ra manh mối rõ ràng, thì đương nhiên cũng phải dùng vô số thủ đoạn, nếu không Đại Sở không pháp luật, không hình phạt, không lao tù, thì quốc sẽ không còn quốc pháp nữa, nói gì đến gia quy, lúc ấy vua không ra vua, thần không ra thần, chẳng phải Đại Sở sẽ mù mịt chướng khí ư? Thờ ượng..... Bộ hạ sẽ phải quản lý thế nào?”.

(Tự dưng cứ thấy thẳng cha Trầm Hòa Anh này có gì đó rất là..... vi diệu.)

Lục Cận thấy giọng điệu hẳn rất bình tĩnh, quả thực đối với chuyện ở hình ngục rất đối thờ ơ, có phần lạnh lùng, nên dần dần cũng không khuyên hẳn nữa.

Ngược lại Chân Mộc chủ sự bộ Hình lại rất khen ngợi sự quả quyết có thừa này của Trầm Hòa Anh, tên của con người này tuy rằng đồng âm với “chân mộc”, nhưng việc ông ta thích nhất, chính là dùng hình thật nhiều với các phạm nhân, nhất định phải dùng hình, phạm nhân không nói, thì ép cho phải nói ra thì thôi. Trầm Hòa Anh không mềm lòng như đàn bà, cần làm gì, thì sẽ làm cái đó, nên trái lại Chân Mộc còn khá tôn sùng hẳn là khác.

(Tên của vị quan này là 甄沐, 甄 – Chân trong Chân Hoàn (keke), 沐 – Mộc nghĩa là gội đầu, gội rửa, còn từ đồng âm 真木 – chân mộc thì lại có nghĩa là hiền lành ngờ ngạc, gốc ngạc.)

Thình thoảng Tạ Lâm nhớ tới hai người Trầm Hòa Anh và Lục Cận, muốn hỏi thử xem hai người này hiện giờ thế nào, Chân Mộc luôn khen ngợi hẳn trước mặt Tạ Lâm, ông ta cảm nhận được trong kỳ thi lần này Trầm Hòa Anh đỗ Thám hoa, tiền đồ sau này sợ rằng sẽ rộng thênh thang,

chi bằng nhân cơ hội này bồi dưỡng nhân tài, lung lạc dụ dỗ, nên lại càng ra sức nói tốt về Trầm Hòa Anh, thường thường nói mười câu thì có đến năm câu là những lời tán thưởng.

Còn lúc Tạ Lâm hỏi về Lục Cận, thì Sử Đạt Thượng thư bộ Lại tuy cũng có khen ngợi đấy, nhưng mới nói được hai ba câu, ông ta đã chuyển sang chủ đề khác, thấp giọng bảo: “Tạ đại nhân, qua mấy tháng nữa là tiểu nữ tròn mười tám rồi, nếu còn đợi nữa, sẽ lỡ mất tuổi thích hợp để kết hôn, đến lúc ấy sợ rằng sẽ rất khó lấy chồng, đại nhân, lần đó không phải ngài nói, sẽ giúp tiểu nữ một tay sao, giờ..... giờ không biết đã đến đâu rồi?”.

Thượng thư bộ Lại Sử Đạt, là lão thần nổi tiếng kiên nhẫn, mà con gái của ông ta Sử Hồng Dực lần chần mãi không thể đặt chân vào làm chủ hậu cung, Minh Trọng Mưu không hề có chút ý niệm nào sẽ nạp nàng ta thành thê, thành hậu cả. Hành động hôm nay, xem ra vị lão thần kiên nhẫn trứ danh này cũng sốt ruột lắm rồi.

Tạ Lâm nhớ tới đêm đó, nàng dạy Sử Hồng Dực mang theo theo mê hương trên người, tiếp cận Minh Trọng Mưu, nhân tiện mê hoặc đầu óc hẳn, chuyện tốt của hai người sẽ thành công. Kết quả thì đúng là có thành công thật nhưng lại không phải là chuyện tốt của Minh Trọng Mưu và Sử Hồng Dực.

Trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Tạ Lâm, thoáng ửng hồng, đầu óc xây xẩm, “Ta đã dạy lệnh nữ cách tiếp cận bệ hạ rồi, thậm chí cả những cách cực đoan nhất, ta cũng bảo nàng ta làm rồi, nhưng nàng ta vẫn không thể thành công, vậy thì còn oán trách được ai.”

Sử Đạt không chú ý đến sắc mặt Tạ Lâm, chỉ biết lo lắng nói: “Nhưng qua một tháng nữa là độ tuổi đẹp nhất của tiểu nữ sẽ trôi qua, quả thực không thể đợi thêm được nữa, Tạ đại nhân, suy cho cùng tiểu nữ có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ được không, ngài vẫn còn cách chứ?”.

Tạ Lâm nhìn ông ta, chỉ là một ánh nhìn mà thôi.

Nhưng Sử Đạt lại rùng mình, không kìm được cúi đầu.

Tạ Lâm không định làm khó ông ta nữa, chỉ chậm rãi nói: “Sử đại nhân, nếu quả thực ông nóng lòng như vậy, thì chi bằng tìm kiếm vài thanh niên anh tuấn toàn tài, rồi gả con gái ông cho họ, ông nói xem thế có được không?”.

“Việc này, việc này.....” Sử Đạt ngớ người, ông ta chỉ là có chút sốt ruột, muốn giục Tạ Lâm giúp ông ta nghĩ cách thôi, thậm chí không nhận được định lấy chuyện gả Sử Hồng Dực cho người khác để uy hiếp Tạ Lâm, vì trong số con gái của các trọng thần trong triều, Sử Hồng Dực là nhân tuyển thích hợp nhất để làm Hoàng hậu

Không ngờ Tạ Lâm thật sự lại bảo ông ta gả phất con gái đi luôn đi, khiến Sử Đạt ngây người, những lời sau đó, không thể nào nói tiếp được nữa.

Tạ Lâm thấy dáng vẻ á khẩu không thốt nổi lên lời của ông ta, bèn nói: “Mấy ngày trước ta đã bàn bạc với Thái hậu rồi, chỉ cần có cô gái có thể sinh hoàng tử cho bệ hạ, sinh được người thừa kế, thì chúng ta sẽ không để ý đến thân phận của người đó, không cứ nhất định phải là con gái của trọng thần.”

Sử Đạt nghe xong, càng đờ người ra hơn.

Tạ Lâm thấy bộ dạng ông ta như vậy, không kìm được vỗ vai ông ta với vẻ đồng tình: “Hoặc, bảo con gái của ông cố gắng thêm nữa đi, để bệ hạ yêu mến, rồi cùng chung hưởng một đêm xuân với nàng ta, hoặc là cứ gả phất nàng ta đi.”

Nói đoạn, Tạ Lâm còn lắc lắc đầu, xoay người bỏ đi.

Sử Đạt chờ người ra hồi lâu, lúc sau mới định thần lại được, liền nhổ một bãi nước bọt, tức giận quát: “Tạ Lâm, người nghĩ ta đang bán con gái mình đấy chắc? Được, được, được lắm, ta lập tức sẽ tìm một nhà thật tốt rồi lập tức gả con bé đi!”.

Sử Đạt vốn dĩ cũng coi như là về già mới có được mụn con gái, vì chỉ có một hòn ngọc quý trên tay như vậy, nên đương nhiên là yêu chiều hết mực, giờ lại bị Tạ Lâm nói như vậy, ông ta liền nổi giận đùng đùng, lập tức cắt đứt ngay ý tưởng để Sử Hồng Dực nhập cung làm Hoàng hậu, nâng cao vị thế của nhà họ Sử, lúc quay về nhà liền bàn bạc với con gái, bảo, “Đừng làm Hoàng hậu nữa con ạ, cha sẽ tìm cho con một thanh niên anh tuấn toàn tài, hậu cung không phải là nơi tốt giành cho con.”

Sử Hồng Dực nghĩ ngợi, rồi cũng đồng ý.

Sử Đạt rất vui mừng, bắt đầu tìm kiếm những nhân tuyển để trở thành đức lang quân như ý cho con gái bảo bối nhà mình.

Tất cả những bức tranh, đủ loại giới thiệu của bà mỗi, đổ xô tới trước mặt Sử Hồng Dực, Sử Đạt chọn tới chọn lui cho con gái, trên trên dưới dưới Sử gia cũng chọn đi chọn lại cho nàng ta.

Kết quả nếu không phải tướng mạo quá xấu, thì gia thế không tốt, không phải không có học vấn không có bản lĩnh, thì lại là gia tộc quá lớn, đông người phức tạp, sợ Sử Hồng Dực gả đến đó rồi sẽ phải chịu khổ.

Chọn đi chọn lại, Thượng thư bộ Lại đầu đầu vật vã, dứt khoát chuyển hết đồng giấy tờ tranh vẽ đó đến cho Sử Hồng Dực xem, “Con gái, con chọn đi, toàn bộ thanh niên tuấn tú toàn tài trong kinh thành, đều ở đây cả.” Dù sao thì ông ta cũng không thể chọn được.

Sử Hồng Dực lật giở xem từng trang một, mãi cho đến khi xem tới trang cuối cùng, Sử Hồng Dực mới ngẩng đầu lên, hỏi phụ thân mình, “Cha, ở đây không có Tạ Lâm ạ?”.

Sử Đạt ngậy người.

Phải nhỉ, Tạ Lâm tướng mạo không tồi, xuất thân từ Thám hoa, đương nhiên là có học thức có bản lĩnh, Tạ Lâm trong nhà vẫn chỉ có một mình, ngoài trừ ba nàng thị thiếp ra, thì nhân khẩu trong nhà cũng không có gì phức tạp, nếu con gái mình gả qua đây, dựa vào gia thế, nhân phẩm, chắc chắn sẽ là chính thất, hơn thế tuy rằng gia thế của Tạ Lâm không được coi là hiển hách, nhưng bản thân địa vị của Tạ Lâm lại rất cao, năng lực nổi bật, so với tám trong mười những gia đình gia thế hiển hách, thì có khi còn mạnh hơn.

Quả thực là mỗi hôn nhân tuyệt vời với con gái nhà mình.

Mà sao lại không nghĩ đến chuyện tính cả Tạ Lâm vào nhỉ?

Sử Đạt khó nhọc nuốt nước bọt, nhìn con gái bảo bối, lông mày nhăn tít cả lại, “Con gái, con thích Tạ đại nhân hả?”.

Sử Hồng Dực cúi đầu, gò má ửng đỏ, “Tuy con gái ngưỡng mộ bề hạ, nhưng nói thực lòng, người như Tạ đại nhân, mới là người con thích, con..... con.....” nàng nói lí nhí như muỗi kêu, “Con..... muốn gả cho ngài ấy.”

Sắc mặt Sử Đạt tái mét.

Ông ta nghĩ đến tính cách đáng ghét của Tạ Lâm, nhớ đến địa vị cao quý của hắn, quả thực là gian thần nổi danh, nghĩ đến nụ cười thâm hiểm khiến người ta rét lạnh.....

Sử Đạt rùng mình, cảm thấy mật xanh mật vàng trong bụng mình càng ngày càng nhiều, “Con gái à, chúng ta đổi người khác được không?”.

Sử Hồng Dực cup mắt: “Cha, con biết tính cách Tạ đại nhân cao ngạo, nhất định sẽ không thích con, con cũng nghĩ rồi, nếu ngài ấy thực sự

không thích con, con sẽ..... con sẽ từ bỏ.”

Sử Hồng Dực nói xong, cúi đầu xuống càng thấp.

Sử Đạt thấy con gái dường như đã quyết tâm rồi, cũng nghiêng rặng, “Được! Ngày mai cha sẽ đi cầu thân.” Cái thân già này, phải dốc hết sức lực ra mới được!

Sử Đạt quyết định hôm sau, đích thân ông ta sẽ tới phủ Thừa tướng dò hỏi ý tứ của Tạ Lâm, nếu Tạ Lâm từ chối, thì ông ta sẽ khuyên nhủ, nhất định phải bắt Tạ Lâm, người có khả năng trở thành chàng rể tương lai tài năng xuất chúng này lại.

XXX

Sáng sớm hôm sau, Sử Đạt hấp ta hấp tấp, khí thế cực lớn đi tới phủ Thừa tướng, Tạ Lâm cũng không ngăn cản khó dễ, thuận lợi vào trong phủ.

Đôi bên khách sáo với nhau một lúc, lại thảo luận về chuyện quốc gia đại sự xong, Sử Đạt liền bóng gió chuyện con gái nhà mình mướn mộ Tạ Thừa tướng, có ý kết thân hai nhà.

Lúc đó Tạ Lâm đang nhàn nhã uống trà, vừa nghe xong câu này, thiếu chút nữa là phụt cả trà ra ngoài, nhất thời cổ họng nghẹn cứng.

Tuy nói là phận thị thiếp không được xuất đầu lộ diện, nhưng Mặc Nhi đã quen với việc làm nha hoàn hầu hạ Tạ Lâm rồi, giờ nghe được chuyện này, cũng không kìm được tái mặt, biểu cảm vô cùng kỳ quái. Nàng nhìn Tạ Lâm uống trà mà phát ghen, liền vỗ vỗ lên lưng nàng, chỉ là động tác cứng nhắc, trông cực kỳ mất tự nhiên.

Tạ Lâm biết ông già này không có việc thì còn lâu mới dám mon men đến đây, sợ là có việc muốn xin xỏ, không ngờ vừa đến, đã phun ra một cái tin kinh hồn như thế.

Tạ Lâm thề rằng, bản thân không hề nhìn ra được Sử Hồng Dược có tình ý gì với mình, lần đó không phải Sử Hồng Dược còn định quyến rũ bệ hạ, suýt chút nữa là thành công đó sao, loáng cái đã chuyển thành Sử Hồng Dược thích nàng rồi?!

Sử Đạt quan sát phản ứng của Tạ Lâm, có hơi kỳ lạ.

Ông ta tự tin rằng dung mạo của con gái mình không xấu, phẩm hạnh cũng đoan trang, gia thế đủ để xứng đôi vừa lứa với Tạ Lâm, con gái nhà mình cũng là đứa thông minh, nếu như Tạ Lâm thành thân với con gái mình, thì có lẽ giữa hai người có rất nhiều chủ đề có thể nói chuyện, có thể tâm sự.

Bình thường bên nhà gái chủ động tới tìm bên nhà trai, nếu bên nhà trai thích cô gái đó, thì việc vui sướng đến phát điên đương nhiên không cần bàn cãi, nhưng nếu bên nhà trai không thích, thì nghe nói con gái nhà người ta thích mình, cũng nên có vài phần sung sướng ngược ngùng mới phải chứ.

Biểu cảm khóc dở mếu dở của Tạ Lâm, là có làm sao?

Sử Đạt cảm thấy vô cùng tức giận.

“Tạ đại nhân, ngài quá thất lễ rồi.” Sử Đạt nói.

Tạ Lâm đặt chén trà sang bên cạnh, nói lời xin lỗi, “Xin lỗi, chỉ là Tạ mỗ nhất thời có hơi kinh ngạc thôi.”

Lông mày Sử Đạt xoắn lại rất kinh.

Tạ Lâm thấy biểu cảm hung dữ đó của ông ta, liền thở dài, lắc đầu nói: “Đa tạ lệnh nữ đã coi trọng, chỉ là.....” nàng liếc mắt nhìn Mặc Nhi đang cười trộm, “Ta không phải là lựa chọn an toàn đâu, trong nhà đã có đến ba nàng thị thiếp rồi, sợ là lệnh nữ mà gả cho ta, sẽ phải chịu khổ.”

Sử Đạt xua xua tay: “Đây không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần tiểu nữ có thể làm chính thất là được thôi, con bé do hạ quan nuôi dạy, hạ quan tự tin rằng phương pháp dạy của mình rất tốt, là tiểu thư khuê các xinh đẹp nết na, Tạ đại nhân ngài cũng gặp qua rồi, con bé không phải là người hay ghen ghét đố kỵ đâu, xin đại nhân cứ yên tâm.”

..... Ngay cả cái lý do đào hoa này cũng không cản được ông sao?

Tạ Lâm rối rắm, lại nói: “Tạ mỗ không cha không mẹ, sợ rằng lệnh nữ gả đến rồi, cũng không có chỗ dựa.”

Sử Đạt nghiêm mặt nói: “Thế thì đã làm sao? Nếu như là người khác, có lẽ hạ quan sẽ suy nghĩ thêm, nhưng đại nhân địa vị cao quý, tài hoa xuất chúng, mới là chỗ dựa đích thực cho con gái ta. Tạ đại nhân không cha không mẹ, chỉ là chuyện rất nhỏ, cho dù thật sự đã có lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối đi chẳng nữa, thì đại nhân cứ bố cáo với trời đất, với hương hồn lệnh tôn lệnh đường trên trời, vậy là được rồi, tin rằng con gái ta sẽ không khiến lệnh tôn lệnh đường phải xấu mặt đâu.”

“.....” Thế này mà ông cũng giải thích được hả?

Ở triều đình Đại Sở, từ trước tới nay đều là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, nam nữ hai bên còn chưa từng gặp mặt nhau, chỉ cần hai bên gia đình môn đăng hộ đối, là kết thành vợ chồng, hơn thế tháng ngày sau này còn sống rất hòa thuận.

Vì thế nếu như Tạ Lâm nói, ta thực sự không thích con gái ông, thì Sử Đạt sẽ không bao giờ chấp nhận.

Vì thế Tạ Lâm bối rối rất lâu, mới bảo: “Đại nhân, nói thực với ngài vậy.”

Sử Đạt tò mò hỏi: “Nói gì cơ.”

“Phiền đại nhân ghé sát tai lại đây.”

Sử Đạt dựa lại gần, Tạ Lâm liền ghé vào tai ông ta, khẽ khàng đáp: “Sử đại nhân, ngài thật sự cho rằng, ta thích hợp làm chồng của con gái ông sao?”.

Sử Đạt nghe xong, liền chậm chạp quay đầu lại, cách một khoảng gần như vậy, ông ta có thể nhìn thấy rất rõ, ánh mắt của Tạ Lâm, thâm sâu như một hồ nước, lạnh buốt như băng, ông ta nhìn chăm chăm Tạ Lâm hồi lâu, Tạ Lâm trầm mặc nhìn ông ta một lúc, rồi bỗng nhiên bật cười.

“.....” Sử Đạt lạnh run.

Thật sự không thích hợp chút nào!

Nếu Tạ Lâm kết thân với con gái mình, vậy thì con gái mình nhất định sẽ bị Tạ Lâm vờn tới chết!

Sử Đạt âm thầm rơi lệ giàn giụa.

“..... Tạ đại nhân, làm phiền rồi.” Sử Đạt nói xong câu này, cáo từ đi thẳng, Tạ Lâm còn muốn mời ông ta ở lại dùng cơm, nhưng ông ta cũng không chịu, giống như bị người ta đuổi đi, lao thẳng ra khỏi phủ Thừa tướng, lên kiệu về luôn.

Vừa quay về phủ, Sử Đạt liền ôm lấy con gái bảo bối của mình, thở dài, “Con gái, con gái mệnh khổ của cha.”

Sử Hồng Dực nghe xong, liền giãy ra khỏi vòng tay của ông ta: “Cha, ngài ấy không thích con?”.

Sử Đạt nhìn Sử Hồng Dực hồi lâu, không nói câu nào, lại ấn nàng ta vào lòng mình.

Con gái à, vấn đề không nằm ở việc có thích con hay không.

Mà là cho dù Tạ Lâm có thích con, ta cũng không dám gả con cho hẳn.

Chẳng trách dù tướng mạo Tạ Lâm rất được, nhưng những người muốn mai mối cho Tạ Lâm trong kinh sư này, lại chẳng có mấy, có lẽ đều bị thằng nhãi ấy dọa sợ.

Chuyện này rất nhỏ, cực nhỏ.

Nhưng vài ngày sau, chuyện Sử Đạt đích thân tới mai mối cho Tạ Lâm, đã xôn xao truyền đi khắp cả kinh thành, hơn thế còn truyền vào tận trong cung, truyền đến tai của thánh thượng.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Chuyện này đối với Tạ Lâm mà nói, quả thực chỉ là chuyện vặt vãnh. Vì thế nàng vẫn bình tĩnh như ngày thường, phê duyệt tấu chương, lên triều, tan triều, cùng bàn luận đạo lý để vương với bệ hạ, tất cả vẫn như trước kia, cứ như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng Minh Trọng Mưu thì ngược lại, hắn thường xuyên liếc mắt nhìn nàng, trong đáy mắt là những cảm xúc rất phức tạp.

Tạ Lâm đang cúi đầu tiện tay mở xem một bản tấu, thỉnh thoảng lại cảm giác có một luồng ánh mắt gai người đang nhìn mình, tưởng rằng Minh Trọng Mưu có điều gì muốn nói, nhưng vừa ngẩng đầu lên, thì lại thấy Minh Trọng Mưu cúi đầu cầm bút chu sa, chuẩn bị múa bút thành văn trên các bản tấu, cơ hồ như không có việc gì hết, Tạ Lâm lắc lắc đầu, lại cúi đầu làm chuyện của mình.

Đến lúc ấy Minh Trọng Mưu lại ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Lâm, thấy nàng cúi mặt, cứ nhìn dáng vẻ rất biết nghe lời ấy, là hắn lại nhớ tới lời đồn đạo gần đây.

Thượng thư bộ Lại Sử Đạt chủ động đến phủ Thừa tướng, có ý muốn để Tạ Lâm trở thành rể cưng nhà mình.

Sử Hồng Dực con gái của Sử Đạt, tuy rằng bị Minh Trọng Mưu cự tuyệt lấy làm vợ, nhưng sau khi bỏ cuộc trên con đường trở thành Hoàng

hậu, cha con Sử Đạt lại suy nghĩ đến chuyện chọn Tạ Lâm tài hoa xuất chúng làm rể!

Tạ Lâm ngẩng đầu lên, khuôn mặt không chút cảm xúc vớt bản tấu trong tay sang một bên, nói: “Chỉ là một vụ án con con thế này, mà kéo dài đến tận dăm bữa nửa tháng, khiến cho phạm nhân đang sống sờ sờ trong ngục lâm bệnh mà chết. Xem ra Phủ doãn Thông Châu không muốn làm nữa thì phải.” Giọng nói của nàng chẳng có mấy nghiêm khắc, nhưng lại rét lạnh đến cực hạn, may mà Minh Trọng Mưu là hoàng đế, tố chất tâm lý cực tốt, nếu không cũng bị nàng dọa cho sợ thót tim.

(Phủ doãn là một chức quan đứng đầu một phủ, nơi đặt kinh đô.)

Tính cách kiểu này, mà cũng có người thích sao?!

Minh Trọng Mưu cảm thấy hơi chua chua, ứ nghẹn trong cổ họng. Hắn cầm lấy bản tấu Tạ Lâm vừa vớt sang một bên lên, đọc lướt qua, “Ông ta đã không muốn làm, thì không nhất thiết phải làm tiếp nữa.” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu vung bút, vậy là vận mệnh tương lai của Phủ doãn Thông Châu, coi như đã được định đoạt.

Tạ Lâm liếc nhìn Minh Trọng Mưu.

Trước đây, Minh Trọng Mưu thường suy nghĩ nghiên cứu rất kỹ nhưng ý kiến của nàng, để tránh rơi vào tình cảnh tin tưởng Thừa tướng một cách mù quáng, rồi đưa ra phán quyết sai lầm, kết quả hôm nay không biết tài sao, lại giống như đang trút giận, một người vốn dĩ rất ghét việc nghe vài lời nói mà quyết định sống chết của người khác như Minh Trọng Mưu, lại dễ dàng tiện tay phán định mạng người như vậy.

Nghĩ một lúc, Tạ Lâm bèn nói: “Bệ hạ, hôm nay người không khỏe sao? Hay là nghỉ ngơi một lát đi vậy, ngày mai lại phê tấu chương tiếp, thần đã xem qua rồi, không có việc gì gấp gáp cả, bệ hạ không cần phải nôn nóng.”

Hừ, người cũng biết quan tâm đến trăm sao!

(Anh ku này ghen ác các chế ạ!!!)

“Trăm không có gì là không khỏe cả,” Minh Trọng Mưu nắm chặt bút, giọng điệu lạnh lùng: “Tạ Lâm, con gái của Sử Đạt, dung mạo không tồi, đầu óc cũng thuộc dạng đủ dùng, nếu như khanh lấy nàng ta, trăm sẽ chuẩn bị quà cưới thật hậu hĩnh, để khanh cưới nàng ta về thật rình rang náo nhiệt.”

Tạ Lâm ngẩn người, hiếm khi khuôn mặt lại tỏ ra hoang mang như thế, “Thì ra bộ hạ đã biết chuyện này rồi, chỉ là..... từ khi nào thần nói sẽ lấy nàng ta vậy?”.

Thì ra chỉ là lời đồn hè phố, chỉ có Sử Đạt muốn Tạ Lâm trở thành con rể quý của mình mà thôi, vậy mà lời đồn sống động y như thật, tựa hồ việc hai người Tạ Lâm và Sử Hồng Dực thành thân, do không thể ngăn cản được sự tác động từ bên ngoài, rơi vào tình thế nhất định phải tiến hành.

Chuyện này truyền đến tai Minh Trọng Mưu, đã bị thay đi đổi lại đến tám chín phiên bản, Minh Trọng Mưu tự động tự giác đổi nó thành phiên bản thứ mười.

Minh Trọng Mưu không trả lời, chỉ hậm hực hỏi lại: “Tạ Lâm, khanh thích nàng ta à?”. Giọng nói lạnh lùng, khẩu khí có vẻ không vui, rõ ràng có thể khiến người ta nghe phát nhận ra ngay.

Hắn nhìn chăm chăm vào cánh môi Tạ Lâm, bàn tay siết cây bút chu sa càng lúc càng chặt, lồng ngực bực bội bí bách, chỉ đợi Tạ Lâm nói ra một từ “thích”, thì hắn sẽ.....

Minh Trọng Mưu của lúc này, cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc bản thân muốn trút giận điều gì. Chỉ là hắn cứ nhìn chăm chăm vào môi Tạ

Lâm, bức xúc chờ đợi cái chữ mà hẳn hoàn toàn không muốn nghe thấy kia.

“Thích nàng ta?” Tạ Lâm cau mày, đang định nói tiếp, thì lại nghe thấy một tiếng “rắc” vang lên, cây bút trong tay Minh Trọng Mưu, đã bị hẳn dùng lực, bẻ gãy, những lời Tạ Lâm định nói, lập tức dừng lại.

Chính trong một thoáng dừng lại đó, Minh Trọng Mưu đã kịp quăng cái bút sang một bên, không chút thương xót, sau đó đứng phắt dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Tạ Lâm, hơi cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt Tạ Lâm, “Khanh thực sự thích nàng ta?”.

Thật ra Tạ Lâm luôn cảm thấy, từ thích này, là một từ rất mực xa xỉ.

Nàng thích người thân của mình, nhưng trận lụt năm ấy đã khiến cho tất cả người thân ngoài trừ những người trong dòng họ của Tạ Luân ra, đều chết không còn một ai.

Nàng thích triều đình Đại Sở, bởi vì ở đây, nàng có thể thi triển hết tài hoa của bản thân, làm rạng danh họ Tạ. nhưng hiện giờ hãy nghe thử đi, thiên hạ đều đồn rằng, Thừa tướng Tạ Lâm, là gian thần của triều đình, lừa dối qua mặt thánh thượng, có thể coi là tội ác tày trời.

Trước năm mười sáu tuổi, nàng chỉ là một thiếu nữ, dung mạo xinh đẹp mỹ lệ, giọng nói ngọt ngào dễ nghe, người đến cầu thân, có thể xếp hàng dài từ đỉnh núi phía Đông đến đỉnh núi phía Tây.

Sau năm mười sáu tuổi, đợt khoa cử năm ấy, đem lại vinh hoa phú quý, nhưng một cơn lũ đã nhấn chìm quê hương của nàng, trong một buổi nói chuyện Vĩnh Lưu hoàng đế đã bảo với nàng rằng hãy cắt đứt cái ý nghĩ trở về quê cũ tế bái và chịu tang làm tròn đạo hiếu đi, vài năm sau, lại cùng tiên đế nói chuyện, Tạ Lâm đã quyết định sẽ vì xã tắc của Đại Sở, vì xã tắc của Vạn Triệu, vì xã tắc của đương kim bệ hạ, nguyện gánh vác cái danh

xấu xa nhất thiên hạ này, cũng muốn làm chuyện gì đó mà bản thân thật sự muốn làm.

Thậm chí còn uống thuốc, để khiến giọng nói của mình trở nên thô khan khó nghe.

Mười năm trước, Tạ gia đã định mối hôn sự của nàng với Lạc gia, Tạ Lâm đã nghĩ, gả cho Lạc Thạch Thiên, hai người là thanh mai trúc mã, tuổi nhỏ vô lo vô nghĩ, tóm lại là một chuyện vui, nên thấy cũng tốt.

Nhưng mười năm sau, lúc Tạ Lâm nhìn thấy Lạc Thạch Thiên, nàng lại nghĩ, không nhất thiết vì bản thân mình sai mà hại thêm người khác.

Tạ Lâm của bây giờ, lạnh lùng, ngang ngược, không thể nói lý, không ai ngờ được rằng, người như vậy, lại có thể là một cô gái?

Ai còn muốn lấy nàng làm vợ nữa?

Tạ Lâm cười cười, “Chẳng có gì hay để thích cả.”

Minh Trọng Mưu nghi hoặc nhìn nàng, có lẽ là do hăn đa nghi, vì hăn luôn có cảm giác sâu trong đáy mắt của Tạ Lâm, đang cất giấu một thứ gì đó, hăn nghĩ, có lẽ nào Tạ Lâm thực sự thích nàng ta? Hăn nghe thấy chính mình hờ hững nói: “Trẫm nói được đương nhiên sẽ làm được, nếu khanh thực sự thích nàng ta, muốn lấy nàng ta, trẫm nhất định sẽ không bạc đãi khanh, Thừa tướng của trẫm lấy vợ, sao có thể giống như những người tầm thường ngoài kia được? Đương nhiên phải khiến khanh lấy vợ thật xa hoa náo nhiệt, để nàng ta gả cho khanh được náo nhiệt xa hoa rồi.”

Tạ Lâm không biết tại sao Minh Trọng Mưu cứ chấp nhất vấn đề mình có thích Sử Hồng Dực hay không như thế.

Tạ Lâm nghĩ, tương tự như với việc “mài gương”, nàng càng không thích đoạn tụ.

(Mài gương là cách gọi của đồng tính nữ thời Trung Quốc cổ đại, khi hai người con gái dùng những hành động vuốt ve để tạo khoái cảm cho đối phương, nhưng do có cấu tạo cơ thể giống nhau nên giống như đặt một cái gương ở giữa rồi cọ xát nên được gọi là mài gương – Nguyên văn là磨镜tui dịch từ định nghĩa về từ đó trên baidu, 磨 nghĩa là mài mòn, gọt dũa, 镜 nghĩa là kính, gương, nên mạn phép đặt là mài gương, có gì mọi người góp ý thêm vào nhé.)

Chẳng lẽ bệ hạ đang ghen?

.....

Tạ Lâm ngay lập tức tiếp thu lời khuyên đúng đắn, cung kính đáp: “Bệ hạ, Sử Hồng Dực quả thực là nhân tuyển thích hợp nhất để làm Hoàng hậu, nếu như người thật sự thích Sử Hồng Dực, thần có thể nói với Sử đại nhân một tiếng thay người.”

Xem ra bệ hạ miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo rồi, rõ ràng là rất thích Sử Hồng Dực, nên nghe thấy tin đồn liền bồn chồn bất an.

Thần chỉ chờ cái thích đó để về bẩm báo với Thái hậu thôi.

Minh Trọng Mưu không ngờ Tạ Lâm lại vắn vẹo ý nghĩ theo hướng này, đối với việc ấy, Minh Trọng Mưu chỉ có thể, “.....”

“..... Trẫm không thích nàng ta.”

Tạ Lâm nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao bệ hạ lại nôn nóng về chuyện thành thân của thần với Sử Hồng Dực thế?” Còn cả khuôn mặt như đang ghen kia nữa? Nàng cảm giác được mùi giấm chua tràn ngập khắp đại điện đây này.

“..... Ai nôn nóng chứ? Là trẫm nôn nóng cho khanh.....” Nói đến đây, đột nhiên Minh Trọng Mưu khựng lại, giống như sức hiểu ra điều gì

đó.

Hắn bỗng hiểu ra, tại sao khi nghe tin Tạ Lâm muốn thành thân với Sử Hồng Dực, tâm tình tồi tệ giống như hôm nay lúc ăn cơm uống phải một hũ giấm. Tại sao khi Tạ Lâm nói một chữ “thích”, hắn lại thấy tụt hết cả cảm xúc như thế.

Minh Trọng Mưu nhìn sâu vào mắt Tạ Lâm, bỗng nhiên hỏi: “Trẫm nghe nói, thời xưa có đoạn tỵ chia đào, Tạ khanh nghĩ sao về chuyện đó?”.

(Đoạn tỵ nói về mối tình giữa Hán Ván Đế và Đông Hiền, đây là mối tình quá nổi tiếng rồi tui không giải thích thêm nữa nhé, còn về sự tích “Chia đào” có liên quan đến Vệ Linh công vua nước Vệ đã từng say mê và sủng ái Di Tử Hà, một thanh niên thông minh, khôi ngô, tuấn tú, phong cho làm đại phu. Một lần Di Tử Hà cùng Vệ Linh công thăm hoa viên, Di Tử Hà thấy có quả đào ngon bèn tự ý hái đào ăn trước mặt Vệ Linh công, ăn không hết thì đem phần cắn dở đút vào miệng Vệ Linh công. Dân gian gọi mối tình giữa Vệ Linh công là tình chia đào.)

“.....” Tạ Lâm khó hiểu, tại sao vừa nãy đang nói về vấn đề hôn nhân với Sử Hồng Dực, giờ lại liên tưởng đến đoạn tỵ chia đào thế, rốt cuộc hai vấn đề này có gì liên quan đến nhau sao? Tạ Lâm đành phải đáp: “Thần nghe nói, thời xưa tuy có đoạn tỵ chia đào, nhưng Lão Tử cũng đã nói, âm dương điều hòa, cần là dương, khôn là âm, đây là đạo trời, hành động đoạn tỵ chia đào, có làm trái lại đạo trời thì thôi cũng đành, nhưng nếu để ảnh hưởng tới quốc gia, vua không ra vua, thần không ra thần, náo loạn triều cương, thì quả thực không ổn chút nào.”

..... Quả nhiên Thừa tướng của hắn không thời khắc nào là không nghĩ đến quốc gia xã tắc.

Minh Trọng Mưu khổ sở.

Hoàng đế Vạn Triệu khó khăn lắm mới mở lòng nói chuyện yêu đương được một phát, thì đã bị cự tuyệt rất phũ. Đã thế còn bị quốc gia xã tắc như một ngọn núi lớn đè xuống nữa chứ.

Minh Trọng Mưu suy sụp khoát khoát tay, “Bỏ đi, khanh lui xuống đi. Trẫm phải nghỉ ngơi một lát, ngày mai sẽ phê duyệt tấu chương tiếp.”

Không phải bệ hạ vừa nói thân thể không có chỗ nào không khỏe sao? Sao giờ lại nói muốn nghỉ ngơi?

Tuy Tạ Lâm thấy rất nghi ngờ, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ hành lễ, rồi quay người lui ra ngoài.

XXX

Nói là nói như vậy, nhưng hôm sau sau khi thượng triều xong, Minh Trọng Mưu không triệu Tạ Lâm tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương nữa. Lúc Tạ Lâm hỏi đến, lại bị Lại Xương ngăn lại. Lại Xương cười khổ nói: “Tạ đại nhân, bệ hạ có lệnh, mấy hôm này Tạ đại nhân không cần đến ngự thư phòng, lúc quần thần nghị sự cũng không cần đến nữa.”

“Trẫm không muốn nhìn thấy hăn.” Minh Trọng Mưu đã nói vậy.

Lại Xương cũng rất quần bách, ngăn cản Tạ Lâm đúng là việc khổ sai, Lại Xương tự vấn bản thân không có bản lĩnh gì, nhưng ăn lộc của vua, thì phải trung thành với vua, ông ta chỉ có thể mang cái thân già gầy guộc này ra, ra sức chắn trước mặt Tạ Lâm mà thôi.

“Đại nhân, ngài nên quay về đi.”

Tạ Lâm cũng không làm khó ông ta, hôm đó liền quay về, trong lòng nghĩ có lẽ ngày mai bệ hạ sẽ thay đổi ý kiến, nhưng liên tục mấy ngày nữa, Minh Trọng Mưu đều nói không gặp, khiến Tạ Lâm có phần xúc động.

Ai mà không biết Tạ Lâm kiêm luôn chức vụ giám quốc, chuyện trong thiên hạ, trước khi dâng lên đặt trước mặt bệ hạ, thì Tạ Lâm đã phải lướt qua trước một lần rồi, thế nên mới khiến người trong thiên hạ nói rằng, Tạ Lâm chính là gian thần, chuyên quyền độc đoán, qua mặt thánh thượng.

Lúc này Minh Trọng Mưu không muốn để Tạ Lâm vào ngự thư phòng nữa, dùng lời nói và hành động cự tuyệt sự chuyên quyền của Tạ Lâm, ý rằng muốn nắm giữ toàn bộ triều chính.

Càng chứng tỏ rằng, Minh Trọng Mưu đã có năng lực xử lý việc nước một mình rồi, không cần đến Thừa tướng giúp đỡ nữa.

Tạ Lâm đang phải đối mặt với nguy cơ thất thế.

Chuyện này lập tức lan truyền khắp triều, trong buổi triều sáng lúc nhìn Tạ Lâm, quần thần đều như thăm Tạ Lâm người cũng có ngày hôm nay, cho người lộng quyền, cho người độc đoán, cho người hoành hành bá đạo chán đi, sớm muộn gì người cũng xong đời.

Nhưng Tạ Lâm lại mỉm cười.

Mọi người đều thấy kỳ quái, gặp phải tình cảnh như thế này mà Tạ Lâm vẫn còn có thể cười được sao? Hãn cười gì chứ? Sợ là đang cười khổ chăng.

Nhưng Tạ Lâm lại cười thật sự.

Từ trước khi tiên đế lâm chung, lúc phó thác Minh Trọng Mưu cho nàng, nàng đã biết, rồi sẽ có một ngày, Minh Trọng Mưu sẽ thực sự trưởng thành, là một bậc đế vương tài năng trác tuyệt, hơn thế còn không cần đến nàng nữa.

Nhưng không phải là bây giờ.

Hoàng đế Vạn Triệu của bây giờ, vẫn còn rất nhiều khiếm khuyết, vẫn cần phải có sự giúp đỡ của nàng.

Vì thế đến ngày thứ tư, sau khi Minh Trọng Mưu nói tan triều, Tạ Lâm bèn nhanh chóng nổi gót theo sau, định liều mình lao vào cung. Lại Xương vội vàng ngăn nàng lại, “Tạ đại nhân, hôm nay bệ hạ cũng nói, không muốn gặp ngài, xin ngài hãy quay về cho.”

Tạ Lâm cười lạnh lùng, gạt phắt ông ta sang một bên, “Tạ mỗ đích thân tới gặp bệ hạ, muốn xem thử xem, bệ hạ gặp hay không gặp!” Nói đoạn, sải bước nhanh thoăn thoắt đi thẳng vào bên trong, Tạ Lâm vốn dĩ thích đi bộ lên triều, nên hai chân một khi đã sải bước, có hai Lại Xương đuổi theo cũng không kịp.

Tạ Lâm đi tới bên cạnh xe rồng của Minh Trọng Mưu, theo sát sần sạt, đám thị vệ đi xung quanh nhìn thấy Thừa tướng, đều không tiện ngăn trở, Tạ Lâm chỉ đi song song bên cạnh, nói: “Nghe nói bệ hạ không muốn gặp thần.”

Giọng nói của Tạ Lâm không to lắm, trong giọng nói cũng không có vẻ gì là oán hận cả, nhưng đám thị vệ đều vội vã cúi thấp đầu xuống.

Minh Trọng Mưu đang mãi chìm trong cảm xúc của mình, không ngờ lại nghe thấy giọng của Tạ Lâm, trong khoảng khắc đó, trái tim hẫng như mặt biển bất ngờ cuộn cuộn nổi sóng, hẫng vừa quay đầu sang, thì đã nhìn thấy Tạ Lâm đang sải bước ngay cạnh.

Con người này, hẫng còn chưa chuẩn bị xong thì đã gặp lại rồi.

“Phải, trẫm không muốn gặp khanh.” Minh Trọng Mưu nói.

“Tại sao?”.

Phải nhỉ, tại sao chứ. Minh Trọng Mưu cũng muốn hỏi bản thân, tại sao không muốn gặp hẳn?

Con người này, ngoài trừ tướng mạo tuấn tú, đầu óc thông minh ra, chẳng còn điểm gì tốt nữa cả.

Thân mang cái danh gian thần, có lẽ còn mang cả âm mưu đối với hoàng vị của hẳn cũng nên, lộng quyền ngang ngược, tính khí cực xấu, bụng dạ lại hẹp hòi nữa chứ, nhưng quan trọng nhất là, hẳn còn là một người đàn ông!

Rốt cuộc là con mắt nào của hẳn trúng tiếng sét ái tình nên mới đi thích Tạ Lâm vậy? Cứ như thế bị trúng tà ấy.

Tối hôm đó, Minh Trọng Mưu lại nằm mơ một giấc mơ xuân, người con gái đó, bóng dáng say đắm lòng người, mùi hương quyến rũ, hòa hợp với hẳn như vậy, chủ động mà không hề yêu mị, dịu dàng mà không hề bá đạo. Trước đây, khuôn mặt của cô gái đó đều chỉ hiện lên mơ hồ, nhưng đêm qua, trong mơ lúc hẳn khẽ hôn từng chút từng chút một từ ngực cho đến xương quai xanh của nàng, từ cái cằm cổ trắng nõn đến bờ môi đỏ hồng, khi ngẩng đầu lên, hẳn nhìn nàng một cách bình tĩnh và trọn vẹn nhất.

Sau đó bị dọa cho giật mình.

Cô gái đó là con cái nhà ai thế? Khuôn mặt giống hệt Tạ Lâm.

Sau khi bừng tỉnh, Minh Trọng Mưu tí nữa thì phát điên, ồn ào đến nỗi toàn bộ tâm cung náo loạn, còn tưởng có thích khách xông vào hoàng cung định hành thích Hoàng đế.

Ngay cả Thái hậu cũng suýt chữa nữa bị kinh động, còn nói rằng chỗ của ta làm sao thế này, chịu bao nhiêu là hãi hùng, lẽ nào trúng tà.

Minh Trọng Mưu vội vã quay ngược lại an ủi lão nhân gia, “Không sao, không sao đâu ạ, chỉ là một giấc mơ đáng sợ thôi, dọa khiến trẫm giật mình, ăn một chút cháo sẽ trấn an tinh thần ngay thôi.”

Thái hậu vội vàng hỏi: “Mơ thấy gì? Phải bảo người giải mộng, tránh để ác mộng trở thành thực.”

“.....” Ác mộng trở thành thực?!

Minh Trọng Mưu sợ thót tim, cũng không biết là đang thuyết phục người khác, hay đang thuyết phục mình, vội nói: “Chẳng qua là mơ thấy một người con gái, dung mạo đáng sợ quá thôi ạ, không sao đâu, mẫu hậu quay về nghỉ ngơi đi.”

Thái hậu thấy yên tâm hơn một chút, vội dặn dò cung nữ nấu cháo cho Minh Trọng Mưu ổn định tinh thần, rồi mới quay về cung của mình.

Lúc Minh Trọng Mưu húp cháo, không nhin được lại nhớ đến giấc mơ kia, khiến ngậm cháo tí nữa thì phụt cả ra.

Thời gian này Minh Trọng Mưu ngủ không đủ giấc, ăn sâu bên dưới lớp mặt nạ là cặp mắt đen sì, giờ vừa nghe thấy giọng nói của Tạ Lâm, lại nhớ tới giấc mơ ấy, sợ đến toát mồ hôi hột.

Trẫm thật sự không muốn gặp người mà lị.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 54

“Bệ hạ không muốn gặp thần, thần không dám có nửa lời trách móc, nhưng thần cũng có vài lời phải nói với bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu nghe Tạ Lâm nói vậy, cảm thấy có vẻ như chuyện sắp nói sau đây vô cùng quan trọng, bất giác trầm giọng bảo: “Nói!”.

Nhưng Tạ Lâm từ chối trả lời ngay, chỉ cúi đầu thưa: “Xin cho phép thần đi cùng bệ hạ đến ngự thư phòng, thần sẽ nói trước mặt bệ hạ.”

Cho dù Minh Trọng Mưu không muốn nhìn thấy Tạ Lâm, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ từ chối ý định muốn gặp mặt mình của đối phương. Huống hồ đối phương còn chủ động thân thiết muốn nói chuyện với mình như vậy, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy một niềm sung sướng không thể giải thích dâng trào trong lòng.

Minh Trọng Mưu mím mím môi, che dấu độ cong đang nhếch lên của khóe môi, cố ý nói bằng giọng rét lạnh, nhưng khuôn mặt rõ ràng lại lộ ra vẻ ôn hòa vui vẻ, “Được! Rốt cuộc Thừa tướng của trẫm muốn nói gì, trẫm nhất định sẽ rửa tai kính cẩn lắng nghe!”.

Sau khi hai người rời bước đến ngự thư phòng, Minh Trọng Mưu ngồi ở vị trí cao nhất, Tạ Lâm vốn dĩ được ban cho ngồi, nhưng sau khi nàng tạ ơn xong, vẫn cung kính đứng đó.

Minh Trọng Mưu chỉ cần nhìn thấy cái dáng vẻ khiêm nhường cung kính đó của nàng, là đã thấy cực kỳ chướng mắt rồi, từ trước tới nay con người này rõ ràng chưa bao giờ thực sự cung kính cả.

Minh Trọng Mưu hừ lạnh một tiếng, nói: “Tạ Lâm, rốt cuộc khanh muốn nói gì?” Tuy rằng Tạ Lâm không nhìn thẳng vào mắt hắn, nhưng Minh Trọng Mưu luôn có cảm giác, đôi mắt ấy sáng lấp lánh và rất thông minh, vừa liếc nhìn đã có thể nhìn thấu những suy nghĩ ẩn sâu trong nội tâm hắn.

Tạ Lâm kính cẩn nói: “Bệ hạ, thần có một câu hỏi.”

“Nói!”.

“Vừa nãy thần từng hỏi bệ hạ, tại sao không muốn gặp thần.” Tạ Lâm bẫm, “Thần có chỗ nào làm không đúng, xin bệ hạ chỉ rõ.”

Người chẳng đúng chỗ nào hết!

Ánh mắt Minh Trọng Mưu hơi hơi nheo lại, nói: “Lý do trăm không muốn gặp khanh à? Trăm muốn gặp khanh thì sẽ gặp khanh, không muốn gặp khanh thì không gặp khanh, lẽ nào điều này còn cần Tạ Lâm khanh phê chuẩn sao?”.

“Tạ Lâm không dám.” Tạ Lâm cúi đầu, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên, “Chuyện trong thiên hạ đều có lý do của nó cả, nhưng thần hỏi bệ hạ, bệ hạ lại không thể nói ra được lý do,” ánh mắt Tạ Lâm ngưng lại, “Điều đó cho thấy, là vì trong lòng bệ hạ không muốn, chứ không phải là không thể.”

Lòng không muốn, thì tự khắc sẽ không có lý do.

Tạ Lâm lại tiếp lời: “Bệ hạ, thần từng nói, vui buồn không thể hiện trên mặt, mới là đạo của kẻ làm đế vương. Dù núi Thái Sơn có sụt lở cũng

không biến sắc, cho dù chưa đạt được đến cảnh giới đỉnh điểm đó, nhưng cũng cách không còn xa nữa, bệ hạ hãy tự vấn xem, đã làm được bao nhiêu?”.

Minh Trọng Mưu nhắm mắt thoáng suy nghĩ một lúc, mới thận trọng đáp: “Không nhiều, chỉ một nửa mà thôi.”

Lúc này Tạ Lâm mới cúi đầu đáp: “Bệ hạ ghét thần, không muốn gặp thần, là dục vọng của nội tâm, dục vọng nặng, thì vui buồn sẽ hiện rõ trên mặt, dục vọng càng nhẹ, thì vui buồn càng không thể hiện ra ngoài. Nếu bệ hạ muốn gặp thần, mà khi nói thần sắc không đổi, thì chứng tỏ bệ hạ đã thấu triệt được đạo đế vương rồi.”

“Những lời này của thần có thể không thuận tai, bệ hạ có thể nghe hoặc không nghe, nhưng thần vẫn cứ là Thừa tướng của Đại Sở, cùng với người làm vua, hay là với xã tắc, thần đều không thể không gặp bệ hạ, hy vọng bệ hạ hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Minh Trọng Mưu nghe hiểu cả. Tạ Lâm đang nói rằng, hấn làm Thừa tướng, là người có năng lực, là người không thể không gặp. Hơn thế, dựa vào việc hấn khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy chán ghét, thì Minh Trọng Mưu gặp hấn nhiều, sẽ càng lúc càng khống chế được biểu cảm chán ghét của bản thân, càng lúc càng khắc phục được cảm xúc chán ghét ấy, cảm xúc càng ít, thì càng không thể hiển buồn vui giận dữ ra bên ngoài, điều này có lợi cho Minh Trọng Mưu sớm trở thành một bậc đế vương chân chính.

Đối với điều này, kết luận của Minh Trọng Mưu là – Lòe dân.

Trong lòng Minh Trọng Mưu biết rõ, hấn căn bản không phải không muốn gặp Tạ Lâm, mà là dục vọng muốn gặp quá mãnh liệt, mãnh liệt đến độ khiến hoàng đế Vạn Triệu có một loại cảm giác càng ngày càng rõ ràng hơn: Có một thứ gì đó, từng chút từng chút một đang vượt ra khỏi sự khống chế.

Minh Trọng Mưu không hề ghét Tạ Lâm một chút nào, ngược lại, giờ nhìn thấy Tạ Lâm, hẳn chỉ muốn ôm chặt vào lòng, vuốt ve sợi tóc trước trán Tạ Lâm, chạm vào gò má, và hôn lên môi Tạ Lâm.

Nhưng điều đó là không đúng.

Vì đối phương là một người đàn ông, còn là một gian thần nổi tiếng của Đại Sở.

Nếu Minh Trọng Mưu muốn làm một minh quân của thời đại, thì hẳn nên cách xa người đang đứng trước mặt đây, giấu tất cả những cảm xúc đó vào nơi sâu nhất trong trái tim.

“Đạo đế vương?” Minh Trọng Mưu cười lạnh nói: “Nhìn thấy khanh, trẫm có thể trở thành một bậc minh quân được sao?”.

Tạ Lâm hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt trầm tĩnh, rơi xuống khuôn mặt Minh Trọng Mưu, sau khi hai luồng ánh mắt chạm vào nhau, Tạ Lâm cụp ánh mắt xuống trước, “Phải, khắc phục được tình cảm trong lòng, bất luận là chán ghét hay yêu thích, đối với việc trở thành minh quân một thời của bệ hạ, đúng là đều vô ích.....” Có lẽ Tạ Lâm cũng cảm thấy những lời vừa nói quá mức vô tình, nàng khựng lại một lúc, rồi mới chậm rãi nói tiếp, “Nếu đã vô ích với bệ hạ, thì tức là có hại, loại tình cảm này nên vứt bỏ thật.”

Minh Trọng Mưu cười, hẳn đứng dậy, đi tới trước mặt Tạ Lâm, lần này, hẳn cần thận đánh giá Tạ Lâm một phen, rồi khẽ nói: “Tạ Lâm à Tạ Lâm, khanh luôn làm trẫm thấy ngạc nhiên.”

Tạ Lâm khiêm tốn đáp: “Thần không dám.”

Minh Trọng Mưu bị câu nói khiêm tốn của nàng dỗ cho vừa tức vừa buồn cười.

Hắn không tìm được dùng giọng nói trầm thấp của mình, chậm rãi thăm dò nàng: “Vô ích, tức là có hại, luận điệu kiểu này, lần đầu tiên trầm được nghe đấy.”

Tạ Lâm nói: “Đối với người khác, vô ích chỉ là vô ích, nhưng đối với bệ hạ, vô ích đương nhiên là có hại.”

Minh Trọng Mưu lại chậm rãi nói: “Tạ khanh cho rằng nếu đã là vô ích, thì đối với bậc đế vương mà nói, điều đó nên bị vứt bỏ?”.

Câu nói này lại càng lộ ra cảm giác áp lực thâm sâu hơn so với câu trên. Minh Trọng Mưu không hề to tiếng, hắn chỉ đang trần thuật lại một sự thật mà thôi, giọng điệu của hắn thậm chí còn vô cùng ôn hòa, nhưng không hiểu sao Tạ Lâm lại cảm thấy một loại áp lực đè nén mà trước giờ nàng chưa từng cảm nhận.

Tạ Lâm cũng lại gật gật đầu.

“..... Tạ khanh cho rằng bất luận là chán ghét, hay là yêu thích, kẻ làm đế vương, đều nên vứt bỏ sao?”.

Minh Trọng Mưu dừng lại một thoáng, hắn ghé sát vào mặt Tạ Lâm, loáng thoáng chạm vào tóc mái của nàng, giọng nói càng lúc càng dịu dàng và êm tai, như gió xuân lướt qua mặt đất, lại như ánh mặt trời nóng bỏng làm tan chảy sương lạnh gió buốt.

“Khanh lại định gật đầu,” hắn khẽ than một tiếng, lại hỏi thêm câu nữa, “Vứt bỏ hết tình thân, tình yêu, tình bạn, căm ghét, hận thù, trầm sẽ trở thành minh quân một thời chứ?”.

Có lẽ do giọng điệu của hắn đã khiến nàng rúng động, hoặc do những ẩn ý sâu bên trong hai câu nói khi hắn cố ý nhấn mạnh nói với nàng đã khiến nàng rúng động, hoặc có lẽ do hắn cao hơn nàng, nên dáng vẻ lúc hắn cúi xuống nhìn nàng, làm cho nàng có cảm giác bị vây khốn bên dưới bóng

hình hấn, nàng là Thừa tướng, là gian thần của triều đình Đại Sở, nên rất ít khi phải trải qua cảm giác áp lực này. Có lẽ loại áp lực này, khiến nàng rúng động.

Nàng do dự.

Nhưng Tạ Lâm là người thế nào chứ, lẽ nào chỉ một câu nói như vậy, mà có thể khiến nội tâm nàng dao động ngay lập tức ư?

Nàng đáp: “Có lẽ vứt bỏ được hết những thứ đó, bệ hạ chưa chắc đã trở thành minh quân một thời, nhưng nếu muốn trở thành một minh quân một thời, thì nhất định phải vứt bỏ những thứ đó, nếu không, thiên hạ này chưa chắc đã là thiên hạ đó, thiện tính của bệ hạ cũng dễ dàng bị rối loạn.”

Tạ Lâm khanh luôn có bản lĩnh chọc giận trẫm.

Minh Trọng Mưu hơi cúi đầu ngửi mùi hương thơm mát tỏa ra từ tóc mái của nàng.

Chính là mùi hương này.

Cái đêm kiều diễm ấy, hấn vẫn còn nhớ, trong cảnh êm đềm trướng rủ màn che ấy, nàng giống như một giấc mơ tan chảy thấm đẫm vào tận xương tủy, mái tóc đen như mực, ánh mắt sáng như sao, mùi hương của nàng giống như hương rượu nồng nàn, ngấm vào trong ruột gan.

Nàng và hấn hòa hợp biết bao, đêm đó, trái tim hấn nhảy nhót như đánh trống trận, nhưng hấn lại không biết, trái tim nàng có nhảy nhót như đánh trống trận không.

Hiển nhiên là không phải rồi.

Hôm sau, hấn đã đích thân hỏi nàng, nàng đã dùng lời nói để thể hiện rằng, người trong đêm trước đó không phải là mình. Nàng thậm chí còn

tiến cử một người con gái khác, bài bố con đường rộng rãi bằng phẳng và sáng sủa cho hãn, trên con đường đó hãn nắm tay cô gái ấy, hai bên đường là giang sơn gấm vóc của triều đình Đại Sở, phía trước, là năm thág yên ổn dài lâu.

Nhưng trong tất cả những thứ đó, lại không hề có nàng.

Nàng căn bản không có bất cứ cảm giác nào về buổi tối hôm đó, tình lại trong lòng một người đàn ông khác, nhưng lại không mảy may có chút hoảng sợ nào, thậm chí còn có thể xử lý hết thảy mọi chuyện lúc về sau, cứ như thể gặp nhiều thành quen, bình tĩnh trầm ổn.

Nhưng hãn biết đó là lần đầu tiên của nàng, vì trong lúc hãn chiếm lấy nàng, nàng đã đau đến nhú máu.

Nhưng chính vào lúc hãn chuẩn bị thương tiếc nàng, thì nàng lại đẩy hãn ra. Còn nói rằng.....

“Đạo đế vương, nằm ở chỗ biết từ bỏ.”

Từ bỏ yêu ghét, từ bỏ những thứ vô ích.

Rõ ràng nàng không hề đặt hãn trong tim, tất cả mọi tâm tư của nàng, chỉ đặt ở giang sơn thôi!

Tối qua Minh Trọng Mưu năm mơ, nhìn thấy khuôn mặt Tạ Lâm, hãn quả thực bị dọa cho phát sợ.

Hãn biết sẽ như vậy mà!

Có thể trở thành một minh quân hay không tạm thời không bàn đến, Minh Trọng Mưu nghĩ, đầu tiên hãn sẽ là một vị hoàng đế có thể giải việc nhìn xa trông rộng.

Minh Trọng Mưu cười cười, “Nói như vậy, lẽ nào đạo của kẻ muốn làm đế vương phải là vô tâm vô tình? Minh quân của sử sách, quả đúng là thánh nhân.”

Tạ Lâm cúi mặt, “Có mất sẽ có được, đó là đạo lý từ xưa đến nay rồi, bệ hạ muốn làm một minh quân của thiên hạ, người phi thường phải làm những việc phi thường, đương nhiên cái giá phải trả cũng sẽ hơn hẳn cái giá của người thường.”

“Dù cái giá phải trả, chính là.....” chính là nàng?

Minh Trọng Mưu khựng lại, không nói tiếp nữa.

Tạ Lâm không biết hẳn muốn nói gì, nhưng nàng chỉ đáp rằng: “Tương tự như vậy, thần vì mong bệ hạ trở thành một minh quân, xây dựng một Đại Sở hùng mạnh, đương nhiên cũng phải trả giá.”

Gian thần, công trên lưng ô danh bị người đời chửi mắng, để lại bút tích trong sử xanh một dòng chữ “Thừa tướng Tạ Lâm, gian thần của Đại Sở”, thẳng cả thiên hạ, nhưng cũng lại thua cả thiên hạ.

Đây chính là cái giá phải trả của Tạ Lâm.

Minh Trọng Mưu đột nhiên bước lùi lại, ngạc nhiên và sợ hãi.

Có lẽ là bị những lời của Tạ Lâm làm cho kinh động, hoặc có lẽ do cái giá phải trả của cả hai người làm cho kinh hãi, nên khuôn mặt Minh Trọng Mưu lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt trầm tĩnh của Tạ Lâm.

Tạ Lâm vẫn bình tĩnh như trước, một vài lọn tóc vương trên trán, mềm mại rủ xuống sườn mặt nàng.

Minh Trọng Mưu khẽ nhắc tay lên, dịu dàng vén những sợi tóc trên trán nàng ra phía sau tai.

Hắn đã muốn làm điều đó từ lâu lắm rồi.

“Tạ Lâm, ta hỏi khanh.” Minh Trọng Mưu khẽ nói, “Bức họa ấy, cái bức họa mà bị bôi đến gần như đen sì ấy, hàm nghĩa bên trong bức tranh đó là gì? Trẫm chỉ muốn biết thế thôi.”

Tạ Lâm hơi nghiêng đầu, tránh đi ngón tay hắn, trả lời: “Bức tranh đó, bị bôi đen quá, nên bệ hạ đã không nhìn đến tên của bức tranh.”

“Thật ra bức tranh đó có tên, tên của nó là Vô tình.”

Tranh, là bức tranh vô tình.

Người vẽ tranh, là người vô tình.

Người vô tình, có người thân, nhưng lại mất đi người thân; có người yêu, nhưng lại không may mắn lưu giữ tư tình; bất luận là sống hay chết, đều không biết nên chết sao mới ổn, nên sống sao mới tốt.

Người vô tình, vẽ một bức tranh vô tình. Trong tranh không vật chẳng người, chỉ có duy nhất một sắc đen, hoang mang hỗn loạn.

Hết thủy không thật không giả, vô tâm vô tình.

Minh Trọng Mưu cảm thấy, có lẽ hắn không nên hỏi câu ấy.

Thừa tướng vô tình được, hoàng đế Vạn Triệu của triều đình Đại Sở, tại sao lại không thể làm được?

Minh Trọng Mưu thở dài rất khẽ như có như không, sau đó hắn nghe thấy bản thân nói mấy lời ảm đạm sau: “Trẫm hiểu rồi.”

Nhưng trăm nói cho nàng hay, trăm là hoàng đế Vạn Triệu của Đại Sở, không vứt bỏ những thứ ấy, trăm vẫn có thể được lưu danh sử sách, triều đình Vạn Triệu vẫn hùng mạnh đời đời như thường.

XXX

Thật ra nếu Úy Trì Chính ở đó, hẳn sẽ nói Tạ Lâm phạm phải tội khi quân.

Bất kể Minh Trọng Mưu có cẩn thận nhìn bức tranh đó tỉ mỉ đến đâu, nhưng trong căn mật thất ở Lô Dương các, vốn dĩ đèn đuốc lơ mờ, Minh Trọng Mưu không thể đứng ngây dại ở đó mãi được, vì thế hẳn không hề phát hiện ra bên dưới lớp mực đen trên bức tranh, thật ra có một bí mật.

Úy Trì Chính từng treo bức tranh đó đường đường chính chính ở thư phòng, vì đó là bức tranh Tạ Lâm tặng rất quang minh chính đại, không thể so với Minh Trọng Mưu lén lút lấy trộm được.

Úy Trì Chính phát hiện ra, bên dưới lớp lớp mực đen, từ nét vẽ, có thể thấy còn có một bức tranh nữa ẩn giấu dưới những khoảng hở của lớp mực.

Nhưng Úy Trì Chính lại không nhìn ra được bức tranh đó vẽ gì.

Dưới bức tranh bị vẩy đầy mực đen, giấu một người, đó là một thiếu niên, phong thái tuấn lãng, mặt tựa như ngọc, người đó có đôi mắt sáng ngời, lấp lánh như những vì sao phía chân trời, gió nhẹ thổi phất phơ, tà áo khẽ lay động. Toàn thân người đó mặc cẩm bào thêu hình mãng xà, đầu đội mũ rồng vàng gắn ngọc.

(Với quan niệm hoàng đế là bậc anh minh, thay trời trị dân, nên trang trí hình rồng chỉ được thể hiện trên trang phục vua và thái tử. Tuy nhiên nếu trên long bào, hình rồng chân năm móng được thể hiện dưới các kiểu thức phi long (rồng bay) hay hồi long hướng nhật (rồng quay đầu về phía mặt trời) có kích thước cân đối, mặt rộng uy nghi thì hình rồng trên long

bào thái tử chỉ là mặt nạ, chân có bốn móng, thân thu nhỏ. Còn hình rồng trang trí trên y phục hoàng tử chỉ là các loài giao, mãng, những biến thể thứ cấp của rồng, vì thế y phục hoàng tử được gọi là mãng bào hay mãng lan.)

Đó chính là y phục của hoàng tử Đại Sở thường mặc.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Hôm ấy, lúc Minh Trọng Mừ đến thỉnh an Thái hậu, Thái hậu lại nhắc đến chuyện Minh Trọng Mừ nên ban mưa móc rộng rãi, để hoàng cung có thêm hoàng tử, công chúa.

Minh Trọng Mừ nghĩ ngợi, rồi đáp: “Mẫu hậu, trẫm có một chuyện không hiểu, muốn xin mẫu hậu chỉ dạy.”

Trước đây, đối với chuyện ban mưa móc ân sủng khắp hậu cung của Tiên hoàng, Minh Trọng Mừ cảm thấy rất phản cảm, nhưng hôm nay thái độ của hần lại khác hẳn ngày thường, thậm chí còn chủ động hỏi đến chuyện này với Thái hậu. Thái hậu băn khoăn, có lẽ Minh Trọng Mừ đã nghĩ thông rồi, bèn cười nói: “Chuyện gì?”

Minh Trọng Mừ thấy tâm tình Thái hậu đang rất vui, bèn nói thẳng luôn: “Mẫu hậu, điều trẫm muốn hỏi là, tình là gì?” Hần hơi lắc đầu, thờ dãi nói, “Người ta đều nói đế vương là kẻ vô tình, nhưng mẫu hậu là phụ nữ, không phải là đế vương, thiết nghĩ trong lòng mẫu hậu, nhất định là có tình, nên trẫm mới hỏi chuyện này.”

Minh Trọng Mừ nói vậy, khiến Thái hậu bất giác ngây người, bà đột nhiên trở nên trầm mặc.

Vốn dĩ Minh Trọng Mừ đang đợi Thái hậu thổ lộ tình cảm của bà với Tiên đế cho hần nghe, không ngờ Thái hậu lại trầm mặc.

Hồi lâu sau, Thái hậu mới cười cười, nói: “Tiên đế vô tình, tuy mẫu hậu là phụ nữ, nhưng cũng không thể không vô tình, nếu không.....”

Nếu không sợ rằng giang sơn này, không đến lượt Minh Trọng Mưu ngồi.

Những lời đó Thái hậu tuy chưa nói ra, nhưng ý tứ đã lộ ra rất rõ ràng.

Một khi đã trở thành người phụ nữ của bậc đế vương, có tình, sẽ chỉ trở thành điểm yếu để người khác công kích mình mà thôi. Thái hậu là người vợ kết tóc với Tiên đế, thậm chí Tiên đế đăng cơ còn chưa được bao lâu, đã băng hà, nhưng Thái hậu lại vẫn có thể sống rất lâu.

Có lẽ, mật thất dưới Lô Dương các, có thể sẽ lại tăng thêm một bí mật chốn cung đình nữa rồi.

Nhưng Minh Trọng Mưu của hiện giờ, lại không có tâm tình hỏi chuyện đó.

Minh Trọng Mưu đi thẳng vào vấn đề chính: “Mẫu hậu, nếu có một cô gái khiến trẫm cứ hề nhìn thấy là lại muốn hôn nàng ấy, nhưng lại không muốn nói chuyện tử tế với nàng ấy, muốn ôm nàng ấy, nhưng cũng lại muốn cách xa nàng ấy, lúc nhìn thấy chỉ muốn cau mày, lúc không nhìn thấy thì lại thấy nhớ, như vậy.....” hần chần chừ hồi lâu, mới nghiêng răng nói, “Rốt cuộc, đó có phải là có tình không?”.

Thái hậu nghe xong, cảm thấy rất kinh ngạc, “Hoàng thượng, người đang thích cô gái nào à?”.

Thái hậu không nói thẳng ra, nhưng hiển nhiên bà cho rằng, phản ứng kiểu như vậy, chính là có tình.

Khuôn mặt tuần lãng dưới lớp mặt nạ của Minh Trọng Mưu đỏ ửng, may mà có lớp mặt nạ che đi, nên Thái hậu không nhìn ra.

Thái hậu thấy hẳn không nói năng gì, biết rằng mình đã đoán đúng, bất giác bật cười: “Rốt cuộc là con gái nhà ai, có bản lĩnh thế nào mà quyến rũ khiến Hoàng thượng mất hồn thế? Nếu người Hoàng thượng thích là tiểu thư khuê các con nhà tử tế, lại có đầu óc, không kiêu căng ngạo mạn lại hiếu lễ nghi, thì chi bằng nạp con bé vào cung, ai gia cũng muốn được ôm hoàng tôn từ lâu rồi.”

Minh Trọng Mưu nghe Thái hậu nói vậy, không nhịn được phì cười, lắc đầu nói: “Nếu là vậy, thì có lẽ cả đời này nàng ấy cũng không thể nhập cung được đâu.”

Tuy rằng ngồi ở vị cao, nhưng không phải là tiểu thư khuê các; rất có đầu óc, nhưng lại quá kiêu ngạo; nếu nói nàng rất hiếu lễ nghi, nhưng lâu lắm rồi, chẳng thấy nàng quý nổi lấy một lần, thế mà cũng được gọi là hiếu lễ nghi sao?

Minh Trọng Mưu khẽ lắc đầu, “Mẫu hậu nhất định sẽ cho rằng, nàng ấy không phải cô gái có thể chôn mình chốn hậu cung, hơn thế, còn không phải là cô gái có thể trở thành Hoàng hậu.....”

“Cái gì?” Thái hậu cả kinh, “Người định lập cô gái đó làm Hoàng hậu sao? Nghe những lời người nói, thì dường như cô gái ấy không có tư cách.”

Minh Trọng Mưu cười, “Không phải là không có, nếu nàng ấy không có tư cách, thì toàn bộ phụ nữ trong thiên hạ, đều không có tư cách.”

Thái hậu hoài nghi, “Ai mà có tư cách, nhưng lại không thể làm Hoàng hậu thế? Hoàng thượng à, người khiến ai gia loạn hết cả lên rồi.”

Minh Trọng Mưu vỗ vỗ lên tay bà, “Mẫu hậu cũng không cần thiết phải hiếu đâu, tóm lại trăm hiếu lòng trăm rồi, từ nay về sau sẽ không làm những chuyện khiến người khác nhầm lẫn, bản thân nhờ nhàn nữa đâu.”

Thái hậu nghe mà bối rối, nhưng Minh Trọng Mưu đã lảng sang chủ đề khác, Thái hậu đành phải giữ mối nghi vấn này lại trong lòng, đợi ngày tháng sau này sẽ tìm hiểu làm rõ.

XXX

Trong ngày thiết yến đợt thi vừa rồi, Tạ Lâm uống say, Úy Trì Chính đã báo việc này với phủ Thừa tướng, nói rằng Thừa tướng say rượu, hoặc là phái người đến đón ngài ấy về, hoặc ra cửa mà ngóng. Nhưng người trong phủ trái đợi phải chờ, cũng không thấy Tạ Lâm về, phái người đi đón, khắp dọc đường đi cũng không nhìn thấy Thừa tướng đâu, hỏi thị vệ canh giữ hoàng cung, thì lại nghe nói rằng, hẳn thấy Thừa tướng đi ra, rồi lại thấy đi vào.

Thế là may rồi, người trong phủ Thừa tướng canh ở cổng lớn, kết quả đến nửa đêm Thừa tướng cũng vẫn chưa về, người trong phủ đoán rằng, có lẽ đêm muộn, Tạ Lâm ở lại luôn trong cung, không về nữa. Vì thế mọi người cũng đành quay về chờ lệnh, kết quả canh ba nửa đêm rồi vẫn không thấy bóng dáng Thừa tướng đâu, phủ Thừa tướng lập tức gà bay chó sủa.

Tối đó tuy Úy Trì Chính đã trở về phủ, nhưng lại vẫn canh cánh lo lắng không biết Tạ Lâm đã về phủ chưa, vì trước lúc chia tay, Tạ Lâm vẫn đang nôn rất kinh.

Buổi triều sáng hôm sau, Úy Trì Chính liền tới đại điện sớm hơn hẳn để đợi, mắt thấy Tạ Lâm thần thái sáng khoái tinh táo đi vào đại điện, hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vô tình, ánh mắt cứ xoắn lấy bóng lưng Tạ Lâm.

Tạ Lâm cũng cảm nhận được ánh mắt của hẳn, bất giác quay đầu lại, “Úy Trì đại nhân có việc gì không?”.

Úy Trì Chính giật mình, vội vàng thu lại ánh mắt của mình: “Không có gì.”

Hàng mày của Tạ Lâm khẽ động, nhìn lướt qua hắn một lúc, rồi mới nhìn sang chỗ khác, đợi thượng triều. Còn Úy Trì Chính tranh thủ lúc nàng không để ý, ánh mắt không kìm được lại liếc nhìn nàng.

Đêm đó Úy Trì Chính trần trọc mãi không ngủ được, cảm thấy cứ thấp thỏm, nên giờ khó tránh khỏi cảm giác muốn xác định xem Tạ Lâm có bình an thật không. Lúc ánh mắt liếc nhìn đến trên cổ Tạ Lâm, trong lòng lập tức rúng động, “Tối qua Tạ đại nhân uống say, nhưng lại rất thú vị nhỉ, trong nhà đại nhân có đến mấy thị thiếp, phục vụ chắc tốt lắm nhỉ?”.

Tạ Lâm quay đầu lại, thấy ánh mắt hắn cứ nhìn mãi vào cổ mình, liền hiểu ra rằng, nhất định là tối hôm qua, Minh Trọng Mưu dùng sức hôn mút lên cổ nàng nên mới để lại dấu hôn. Tạ Lâm hơi hơi dựng lại cổ áo, che kín dấu hôn, nàng rất cảm kích lời nhắc nhở của Úy Trì Chính, che giấu kín đáo mọi bề, mới có thể giấu được Minh Trọng Mưu. Tạ Lâm phì cười nói: “Uống rượu say, khó tránh khỏi việc làm những việc hoang đường, đã khiến Úy Trì đại nhân chê cười rồi.”

Ấn ý trong lời nó đó nghĩa là đã thực sự ở lại chỗ của thị thiếp.

Ánh mắt Úy Trì Chính khựng lại, còn muốn hỏi nữa, nhưng đúng lúc đó Hoàng thượng đến, nên những lời muốn nói lại nuốt ngược vào trong.

Sau này khi Úy Trì Chính muốn hỏi, thì lại không còn cơ hội nữa.

Về sau, Úy Trì Chính thường ở trong phủ Thượng thư, tâm hồn treo ngược cành cây, thường xuyên nhìn thứ gì đó đến ngậy người, khách khanh Trác Thanh nhìn thấy, bất giác cũng thấy nghi ngờ, hỏi người hầu, người hầu nói: “Mấy ngày gần đây, đại nhân thường như vậy, tiểu nhân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Trác đại nhân có lẽ biết được điều gì chăng.”

(Khách khanh là một chức quan có từ thời Tần, có nghĩa là mời người của các nước chư hầu khác về làm nước Tần làm quan, vị quan này gọi là

khanh, lại dùng đạo tiếp khách để đối đãi, nên gọi là Khách khanh.)

Dưới ánh mắt sáng lấp lánh đầy vẻ chờ mong của người hầu, Trác Thanh cau mày, nhủ thầm, biết cái gì mà biết, ta chả biết cái gì hết.

Vì chuyện này mà mấy ngày nay Trác Thanh cứ lén la lén lút quan sát Úy Trì Chính, xem xem rốt cuộc nhìn thấy thứ gì ngài ấy mới ngăn người, hẳn là Khách khanh mưu sĩ của phủ Thượng thư, xưa nay luôn bày mưu nghĩ cách cho Úy Trì Chính, mà người trước giờ luôn quả cảm anh minh như Thượng thư đại nhân đột nhiên lại thường xuyên thất thần như vậy, khiến Trác Thanh đương nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ phải tìm hiểu cho rõ.

Một ngày, Úy Trì Chính đang ở trong thư phòng, định múa bút viết vài chữ, nhưng mới viết được hai ba chữ đã ngẩng đầu lên, rồi cứ thế ngáy ra nhìn bức tường đối diện.

Trác Thanh thấy thế, suýt chút nữa là lật bàn.

Trên bức tường trống không, tuyền một màu trắng, chẳng có bất cứ thứ gì. Trác Thanh nghĩ hàng trăm hàng nghìn lần, cũng không ngờ được rằng, Úy Trì Chính lại chỉ vì nhìn một bức tường rỗng tuếch ấy mà đờ đẫn cả người.

Đại nhân ngày cũng làm khó ta quá đấy, lẽ nào mấy ngày gần đây đại nhân đều ngáy dại chỉ vì cái bức tường này thôi à?

Lại qua thêm một lúc nữa, Úy Trì Chính mới tỉnh táo lại, lại viết thêm được hai hàng chữ nữa, kết quả lúc người hầu vào mài mực, hẳn lại nhìn nghiêng mực đến ngáy người.

Trác Thanh thở phào nhẹ nhõm, so với cái bức tường kia, thì cái nghiêng mực này tốt xấu gì cũng là thứ đồ vật có thể nhìn thấy được, sờ thấy

được, có ý nghĩa tượng trưng hơn hẳn. Có lẽ vì thế mà hẳn có thể đoán ra được, rốt cuộc Ủy Trì đại nhân ngăn người vì chuyện gì.

Ủy Trì Chính nhìn rồi lại nhìn, đột nhiên mở miệng hỏi, “Trác Thanh à, người nhìn cái nghiên mực này đi, mấy ngày trước, ta mang nó về từ Lưu Cầu thuộc địa của Đại Sở, điêu khắc hình hoa lan chốn sơn cốc, mùi thơm nồng đượm, so với cái nghiên mực bộ hạ ban tặng cho Tạ Lâm, cái nào tốt hơn.”

Trác Thanh sợ giật nảy mình, hẳn không ngờ Ủy Trì Chính nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng đầu óc lại nghĩ đến chuyện này. Nghiên mực của thần tử và hoàng đế, có thể mang ra so sánh được chăng?

Cho dù nghiên mực của thần tử có thật sự tốt hơn của hoàng đế đi chăng nữa, cũng không thể nói ra miệng được.

Cho dù cái nghiên mực đó đã không còn là của hoàng đế mà là của Tạ Lâm đi chăng nữa, nhưng đó vẫn là vật được ngự ban, không thể đặt lên bàn cân so sánh với những thứ bên cạnh được.

Trác Thanh đành cúi đầu thưa: “Trác Thanh nghe nói, cái nghiên của bộ hạ, hình điêu khắc là những cây trúc, tuy Trác Thanh chưa từng nhìn thấy, nhưng từ xưa đến nay trúc luôn kiên cường khí khái, thiết nghĩ so với chiếc nghiên khắc hình hoa lan ở sơn cốc của đại nhân, đều có chỗ kỳ diệu tương tự nhau.”

Ủy Trì Chính vừa nghe xong, liền nhớ ngay đến người ấy, nếu lấy trúc ra để so sánh, thì quả thực là càng hợp, càng giống hơn là so với lan, cây trúc quả thực rất khí khái kiên cường.

Tuy Trác Tranh không trả lời thẳng, nhưng Ủy Trì Chính đã bật cười to nói: “Được, được, được lắm, đúng là rất kiên cường khí khái, những lời của Trác Thanh người rất hợp ý ta, nào nào nào, chúng ta cùng viết vài chữ bằng cái nghiên mực hoa lan này đi.”

Tuy tâm tình của Úy Trì Chính đã thoải mái, nhưng Trác Thanh phát hiện ra, trước đây Úy Trì Chính vẫn rất thích chiếc nghiên mực đó, nhưng giờ niềm yêu thích đối với nó đã phai nhạt dần rồi.

Sau này Trác Thanh nhận ra, trên bức tường trắng trơn ấy, thật ra không phải hoàn toàn không có vết tích gì, mà có những đường hằn vuông vắn rất mờ, rõ ràng ở chỗ này đã từng treo một bức tranh. Hỏi người hầu, đó là bức tranh nào.

Người hầu trả lời, đó là bức tranh Thừa tướng tặng cho Úy Trì đại nhân, đại nhân thường đứng ngắm bức tranh đó rất rất lâu, cũng không biết là ngắm những gì. Nhưng không biết sao, một hôm đột nhiên không thấy bức tranh đó nữa, đại nhân cứ tiếc nuối mãi, đến mức còn đến phủ Thừa tướng để xin lỗi.

Trác Thanh hơi nheo nheo mắt, lúc ấy mới đột nhiên nhớ ra, đúng là có chuyện này thật.

Không thể đợi thêm nữa

Trác Thanh nghĩ thầm.

XXX

Mấy tháng sau đợt khoa cử, khí trời dần trở lạnh, Đại Sở chìm trong những bông hoa tuyết phiêu diêu bay giữa trời đông trắng xóa, đẹp đến nao lòng người.

Một hôm, trong ngự thư phòng, Tạ Lâm đọc được một bản tấu như sau – Thị lang bộ Binh Ông Đạt, vạch tội Chân Mộc chủ sự bộ Hình, lạm dụng chức quyền, ý có Thừa tướng chống lưng, cường ép tổng giam rất nhiều bách tính vô tội, vu oan giá họa cho bọn họ, Ông Đạt tấu lên thánh thượng, xin điều tra rõ ràng việc này, trả lại sự công bằng và trong sạch cho bách tính.

Ông Đạt Thị lang bộ Binh là người của Ủy Trì Chính, Chân Mộc lại là người của Tạ Lâm.

Có lẽ Chân Mộc không phải thực sự là người vu oan giá họa cho người ta, nhưng trong giờ khắc này, giữa vòng xoáy trốn triều đình, ông ta lại trở thành bia ngắm cho hai bên kèn cựa.

Trong lòng Tạ Lâm quá hiểu điều đó.

Có lẽ Chân Mộc cũng không phải là một vị quan tốt, nhưng dưới ông ta, lại bao gồm rất nhiều những thế lực của Tạ Lâm.

Tạ Lâm lập tức dâng bản tấu ấy lên cho Hoàng thượng.

Minh Trọng Mưu vừa liếc mắt nhìn, liền không nhịn được bật cười, “Chân Mộc? Trẫm vẫn còn nhớ, cái tên này rất có ý nghĩa.”

Đến lúc này rồi mà người vẫn còn để ý đến chuyện cái tên này rất có ý nghĩa sao? Tạ Lâm nhủ thầm.

Minh Trọng Mưu lại nói tiếp: “Tạ khanh, khanh nghĩ sao về chuyện này?”

Tạ Lâm cung kính đáp: “Đương nhiên là phải tra xét rõ ràng vụ án này rồi, nếu Chân Mộc thật sự lạm dùng tư hình, khiến cho bách tính vô tội bị tổng giam, thì sẽ là mối nguy hại đối với Đại Sở, nhất định phải chém không tha.”

“Ừ, vậy giao cho khanh xử lý.”

“Vâng.”

Nguyên nhân của việc này là, trong kinh thành có một gia đình giàu có, chủ nhà tên là Trương Trạch Đồ, có mối quan hệ dây tơ rể má gì đó với một vị quan lớn của triều đình Đại Sở, nên ngang ngược hống hách, cậy thế

bắt nạt dân đen trên gheo gái nhà lành, không việc xấu xa nào là không làm. Vị quan lớn này cũng cảm thấy như vậy là không ổn, đã nhiều lần khuyên can, nhưng Trương Trạch Đồ dù chết cũng không chịu hối cải, bản thân làm nhiều chuyện xấu thì thôi cũng đành, còn dung túng cho người nhà làm theo, vì thế thường xuyên gây náo loạn cái chợ chốn công đường, cứ hễ cãi cọ được một ngày, là vị quan lớn ấy lại đứng ra bao che, vì thế những vụ án thường xuyên không được giải quyết, bách tính giận lắm nhưng không dám nói.

Vị quan lớn ấy cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, cả ngày khuyên bảo nhà Trương Trạch Đồ, đừng là như vậy nữa, nếu không sẽ phải dọn ra khỏi kinh thành.

Thất phu nhân của Trương Trạch Đồ là người xấu tính, nghe thấy lời ấy, lập tức giậm chân, “Chúng ta có chàng làm chỗ dựa, tại sao phải dọn đi? Ta mặc kệ!”.

Vị quan lớn đó lăn lộn ở kinh thành mãi mới leo lên được vị trí như hiện tại, sao có thể để mất uy nghiêm, mất phong độ như vậy được, thấy nàng ta giậm chân, lửa trong lòng ông ta cũng bùng lên, đang định lên tiếng quát mắng, thì bát phu nhân thấy tình thế không ổn, vội vàng khéo léo ngọt nhạt, nhắc khăn lụa hồng, che miệng cười hi hi, “Đại nhân đừng nóng, chúng ta chỉ cần thu liễm lại là ổn thôi mà.”

Nói là thu liễm, nhưng nào có thu liễm được chắc?

Hoành hành ngang ngược như thế, nên làm gì thì làm đó vậy.

Vị quan lớn biết thế, nên cũng cảm thấy thôi đành, chỉ cần không liên lụy khiến cả họ bị tru di, kèm thêm cả cái mạng của bản thân, thì bọn họ thích thế nào thì cứ làm thế ấy.

Đáng tiếc trời có khi mưa khi nắng, người có lúc phúc lúc họa, gia đình Trương Trạch Đồ không bị trời cao nhìn đến thì không thoải mái, nên

ngược lại vào một tháng nào đó, ngày nào đó, giờ nào đó, khắc nào đó, trong lúc bát phu nhân của Trương Trạch Đồ ở trên giường mơ mơ màng màng tỉnh giấc, thì nhìn thấy đầu của Trương Trạch Đồ bị người ta chặt lấy đi mất, lập tức sợ đến ngất người, tiếng hét của nàng ta, có thể truyền từ phía tây đến phía đông kinh thành.

Nhưng tạm không quan tâm xem là phía đông hay phía tây, cái tin Trương Trạch Đồ bị giết, quả thực nháy mắt đã ồn ào đến tận kinh thành.

Chuyện này bắt đầu từ Phủ doãn kinh thành, ồn ào lên trên nữa, cho đến khi ồn ào đến tai Chân Mộc, Chân Mộc nhủ thầm, vụ án bé con con thế này, hiển nhiên là vì trả thù, bèn cho dẫn giải hết những người có thù oán với Trương Trạch Đồ đến công đường.

Kết quả người có thù với nhà họ Trương quá nhiều, nhồi nhét chật đầy cả công đường.

Chân Mộc sốc, suýt chút nữa thì tắt thở vì bị đám người đó cướp mất không khí, bèn dứt khoát chuyển luôn vụ án này cho tân Thám hoa của năm nay, Trầm Hòa Anh xét xử.

Ông ta biết, Tạ đại nhân đang có ý định dìu dắt Trầm Hòa Anh, vụ án con con như thế, để Trầm Hòa Anh phân xử, vừa đẹp, hơn nữa nói không chừng, vì chuyện này thăng nhóc ấy được thăng quan, ông ta cũng được thăng quan, cả làng đều vui.

Kết quả vì vụ án này, Chân Mộc bị tố cáo.

Đối với việc này, Chân Mộc nghĩ thế nào cũng không tài nào hiểu nổi.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Hôm ấy, lúc Trầm Hòa Anh bắt đầu xử án, đã chuẩn bị tốt công tác tư tưởng rồi, tuy vụ án không phải là một vụ án lớn, nhưng lại có rất nhiều chỗ khó giải quyết.

Những người bị tình nghi trong vụ án này quá nhiều, rất khó để xác định.

Lúc Trương Trạch Đồ đang ngủ cùng bát phu nhân của ông ta, thì bị cắt mất đầu, vì thế thủ phạm rất có thể là người có võ công, cho dù có tìm được phạm nhân, thì e là cũng khó mà bắt được.

Hơn thế, Trương Trạch Đồ có mối quan hệ không tiện nói ra với một vị quan lớn trong triều, xử lý không tốt, đặc tội chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ tương lai có khi mất luôn cả mạng.

Không ngờ Trầm Hòa Anh tra đi xét lại, cũng thật sự tra ra.

Trong cả thiên hạ, tài văn chương khỏi thì phải nói rồi, đầu óc cũng khá thông minh, nội dung trong bài thi khoa cử không chỉ sâu sắc lai láng, mà còn có cả thời thế, quốc luận nữa, từ thiên văn tới địa lý, từ lịch sử đến thuật toán, có thể coi là bao hàm trời đất vạn vật, kẻ có thể nắm trong tay một trong những điều đó, đã hữu ích to rồi, vậy thì kẻ nắm trong tay rất nhiều những thứ ấy, hơn thế thứ nào cũng giỏi, nếu không trọng dụng hẳn, thì triều đình này hủ bại biết bao?

Vì thế có thể chọn ra được nhân tài xuất chúng từ cuộc thi trong cả toàn thiên hạ, đa phần đều là nhân tài tổng hợp, một người thân kiêm nhiệm nhiều chức vụ cũng không cảm thấy nhiều.

Chúng ta quay lại chuyện chính.

Trầm Hòa Anh tìm ra được thủ phạm, đó chính là một tên cướp của giết người, vốn dĩ là muốn ăn trộm nhà Trương Trạch Đồ, kết quả lại chặt luôn đầu của ông ta, cũng là do Trương Trạch Đồ hoành hành ngang ngược, chèn ép bách tính, tên trộm này nhìn không vừa mắt, lại bị Trương Trạch Đồ phát hiện ra hành vi trộm cướp của mình, bèn dứt khoát không làm thì thôi, còn đã làm thì phải làm đến cùng, bèn ra tay giết ông ta.

Lúc chuẩn bị kết án, Trầm Hòa Anh sai người giải phạm nhân xuống chờ phán quyết, sau đó báo lên trên.

Nhưng đúng vào lúc hăn thở phào nhẹ nhõm định đi nghỉ, thì đột nhiên ngoài cửa lớn có tiếng hét kêu cứu mạng, lại có người kêu oan đây mà, Trầm Hòa Anh vội vàng mời vào, thấy hai nam một nữ ăn mặc quần áo tả tơi, chân thấp chân cao vừa mới vào đến nơi, đã quỳ “phịch” xuống dưới đất, “Đại nhân, bọn thảo dân là thủ phạm, xin đại nhân minh giám!”.

Trầm Hòa Anh ngạc nhiên, “Ba người gây ra việc gì, phạm phải tội nào?”.

Hai người đàn ông và một người phụ nữ đưa mắt nhìn nhau, người phụ nữ khóc nức nở nói: “Đại nhân, Trương Trạch Đồ không phải là người tốt, hôm đó hăn cưỡng ép dân nữ, muốn dân nữ trở thành cữu phu nhân của ông ta, dân nữ không chịu, ông ta định cưỡng bức dân nữ, dân nữ..... sự trinh bạch của dân nữ suýt chút nữa là bị ông ta đoạt mất, nếu không phải có hai vị đại ca đây rút đao tương trợ, thì sợ rằng..... sợ rằng.....” Người phụ nữ nói được một nửa, lại bắt đầu khóc thút thít.

Trầm Hòa Anh bất đắc dĩ đành quay ra hỏi hai người bên cạnh, “Nhưng tại sao các người có thể hành động được ngay dưới tầm mắt bát phu nhân của Trương Trạch Đồ chứ? Bà ta ngủ ngay cạnh Trương Trạch Đồ mà.”

Trong mắt hai người đàn ông lộ ra vẻ ngạc nhiên, có vẻ không ngờ rằng lúc Trương Trạch Đồ chết, bát phu nhân lại ngủ ngay bên cạnh, bất giác đưa mắt nhìn nhau, lại cúi đầu nói: “Là mê dược, bọn thảo dân tranh thủ lúc bát phu nhân và Trương Trạch Đồ ngủ, đã khiến hai người bọn họ hôn mê, sau đó cắt đầu Trương Trạch Đồ, nên đương nhiên bát phu nhân không tài nào phát hiện ra.”

Vốn dĩ Trầm Hòa Anh quả quyết rằng bọn họ không có năng lực gây ra vụ án này, nhưng không ngờ bọn họ lại rào trước đón sau cho lời nói dối của mình được tròn trịa.

Sau đó, Trầm Hòa Anh phái người đi dò hỏi tất cả những hiệu thuốc trong thành, nhưng không một ai bán mê hương cả, mà hai người đàn ông đó, lại cứ khẳng khẳng nói rằng, không phải mua mê dược ở ngoài, mà là trong nhà vốn dĩ cất giấu sẵn, lần này thấy cần dùng đến nên mới mang ra.

Trầm Hòa Anh bèn nói: “Luật pháp Đại Sở nghiêm cấm tàng trữ mê hương, người vi phạm tội sẽ nặng thêm một bậc, các người đã suy nghĩ kỹ chưa.”

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng không ngờ rằng tàng trữ mê hương, là có tội, sau một lúc lâu, cả hai cùng dập đầu, “Thảo dân đã nghĩ kỹ rồi, thảo nhân phạm tội giết người, giờ có nặng thêm một bậc, cũng không bằng với tội giết người, đại nhân cứ xét xử luôn đi.”

Trầm Hòa Anh vốn dĩ muốn để họ biết khó mà lui, nhìn dáng vẻ này, rõ ràng là đến gánh tội thay, quần áo tả tơi chứng tỏ chỉ là bách tính tầm thường, sao dám to gan lớn mật đi báo thù được? Nhưng tên cướp của giết

người kia cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, đâu cần phải có ai đó đứng ra chịu tội thay?

Bất luận ba người đó có nói gì đi nữa, Trầm Hòa Anh đều không định tội ai cả, chỉ sắp xếp họ vào trong hai căn phòng nhỏ, cho ăn uống ngủ nghỉ tử tế, bất kể ba người đó nói gì, làm gì, đều không xét xử, sau đó định tội cho tên cướp của giết người kia, đợi chính ngọ hôm sau sẽ mang ra chém đầu.

Nghe thấy vụ chém đầu, ba người dân thường kia lập tức sợ đến vãi cả ra quần, và bản tấu tố cáo Chân Mộc, cũng được đưa tới ngự thư phòng đặt trên thư án của thánh thượng.

Có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu, giờ Chân Mộc và Trầm Hòa Anh đang ngồi trên cùng một con thuyền, người chết, thì ta cũng chết. Vì thế Chân Mộc cũng không kịp oán trách gì Trầm Hòa Anh, vừa mới gặp Tạ Lâm một cái, liền bật khóc tu tu, “Tạ đại nhân, ngài phải giải oan cho bọn ta, thật là oan uổng chết mất thôi.”

Tạ Lâm chỉ hỏi một câu, “Người đứng sau Trương Trạch Đồ là ai?”.

Chân Mộc lập tức nín bật, cung kính đáp: “Thượng thư bộ Binh, Ông Đạt.”

Chỉ một câu này đã khiến Tạ Lâm lập tức hiểu ra.

Ông Đạt rõ ràng là muốn rũ bỏ người bà con thân thích không đáng tin này, rồi quay lại đẩy vụ án này vào giữa vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi.

Tên trộm kia đích thực đã giết Trương Trạch Đồ, nhưng rất có khả năng Ông Đạt đã cố tình tạo ra cơ hội, tranh thủ dùng một vài thủ đoạn, ép buộc ba người dân vô tội kia nhận tội thay.

Rõ ràng ông ta biết năng lực xử án của Trầm Hòa Anh, và chính vì biết, nên ba người dân thường kia, nhất định sẽ không bị hỏi tội.

Người bị hỏi tội, vẫn chỉ là tên cướp kia mà thôi.

Nhưng ba người dân kia bị ông ta ép buộc, vẫn cứ khẳng khẳng nhận mình là thủ phạm.

Ông Đạt công khai chỉ trích Chân Mộc và Trầm Hòa Anh lạm dụng tư hình, khiến cho tên cướp vô tội bị vu oan hãm hại, còn hung thủ thật sự vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Bản tấu vạch tội này cũng không phải là không đúng, vì bộ Hình xử án trước nay hầu như toàn dùng hình.

Đối với việc này, Chân Mộc thật sự khổ không nói lên lời, vụ án này không phải do ông ta xử, nhưng kết quả là Ông Đạt lại công kích ông ta, thật đúng là nằm mà cũng trúng đạn.

Chuyện này ồn ào không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, Lục Cận nghe loáng thoáng được ở bộ Lại, vội vàng chạy đến chỗ Chân Mộc và Trầm Hòa Anh, cách một quãng rất xa, đã nghe thấy tiếng gọi “Hòa Anh, Hòa Anh” hốt hơ hốt hải của hắn.

Lục Cận vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy một người mặc áo gấm màu đỏ chỉ thêu vàng, dáng người cao gầy thẳng tắp, Chân Mộc và Trầm Hòa Anh đứng cung kính trước mặt người đó, Lục Cận vội sai bước rồi dừng lại, “Tạ đại nhân.”

Dáng vẻ cúi đầu tuy kính cẩn, nhưng đầu lại ngoái ra liếc trộm Trầm Hòa Anh, ánh mắt chứa toàn lo lắng.

Tạ Lâm thấy thế, trong lòng bất giác thở dài, nói với Chân Mộc: “Người trẻ tuổi bây giờ, tính tình thật đúng là thiếu kiên nhẫn, nhưng

ngược lại cái tính trượng nghĩa lo lắng bảo vệ cho bạn bè thế này, trong triều đình Đại Sở đúng là rất ít, nếu như có thể tiếp tục duy trì như vậy, thì Đại Sở ta nhất định sẽ luôn hòa thuận vui vẻ, bớt được rất nhiều chuyện phiền phức.”

Chân Mộc lau lau mồ hôi, những lời này hiển nhiên là đang nói về ông ta, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, nhủ thầm không hổ danh là Thừa tướng, làm việc ngày thường mà cũng có thể lôi ra được những đạo lý lớn lao yên ổn giang sơn, chỉ là đừng chỉ nói mồm những điều đó, hành động theo những điều đó thì mới tốt.

Đối với hình tượng gian thần của Tạ Lâm, Lục Cận cũng có vài phần phản cảm, nhưng hành vi ngày thường vẫn rất cung kính, đối phương là quan lớn, nên tự nhiên bản thân cũng ít nói hăn đi, hăn còn nhớ hôm ấy khi ở quán rượu, những lời hăn phê bình Thừa tướng, Tạ Lâm đã tận tai nghe thấy hết. Tuy rằng sau chuyện đó Tạ Lâm chẳng làm gì hăn cả, nhưng theo lời đồn của Đại Sở, thì Thừa tướng đại nhân là người lòng dạ hẹp hòi.

Không có lửa nào sao có khói, Lục Cận tự giác, hăn cứ nên cẩn thận là tốt hơn cả.

Không ngờ, sự cẩn thận đó của hăn, ngược lại lại tạo thành ấn tượng bản thân khá trầm ổn trong mắt Tạ Lâm.

Tạ Lâm quay sang nói: “Ba người đó, hiện giờ đang ở đâu?”.

Trầm Hòa Anh đưa tay làm tư thế dẫn đường, nói: “Mời đại nhân đi theo hạ quan.”

Lúc Tạ Lâm nhìn thấy những người dân bình thường ấy, cả ba người đang khóc lóc thút thít. Bình sinh Tạ Lâm ghét nhất chính là cảnh tượng khóc lóc, biểu cảm yếu ớt thế này, thấy thế, chỉ muốn đập cho mỗi người một cái.

Phải khó khăn lắm nàng mới dẫn được cái ý nghĩ đó xuống, quay đầu sang hỏi Trầm Hòa Anh: “Chính là ba người này?” Tạ Lâm chỉ bình tĩnh hỏi một câu thôi, Trầm Hòa Anh vẫn còn chưa quen, chứ Chân Mộc thì rùng mình, thụt lùi ra sau một bước.

Trầm Hòa Anh không biết tại sao Thừa tướng lại hỏi lại lần nữa như thế, bèn gật gật đầu, “Chính là ba người họ.”

Tạ Lâm hừ lạnh một tiếng nói, “Từ trước tới nay các người võ ngược tự xưng mình là mệnh quan của triều đình, đọc Tam cương ngũ thường, đương nhiên coi trọng nhân nghĩa, nhưng Tạ Lâm ta là gian thần, đương nhiên không sợ những thứ ấy, giết thêm một người chẳng qua cũng chỉ khiến ta ngồi chắc chắn trên cái ghế gian thần này thêm một bậc mà thôi, thiết nghĩ cũng không phải chuyện gì quan trọng.” Tạ Lâm cúi đầu, nâng cằm người phụ nữ trong số ba người người lên, để nàng ta ngược lên nhìn thẳng vào mắt mình.

Mấy ngày này nàng ta được cho ăn uống đầy đủ, lại còn được mặc quần áo mới, nên trông có da có thịt hơn hẳn, không còn xanh xao vàng vọt như hồi đầu nữa, quần áo lam lũ trở nên sạch sẽ, quả nhiên có vài phần tư sắc, nàng ta nói bị Trương Trạch Đồ bắt về làm cứu phu nhân, cũng có chút đáng tin.

Khóe môi Tạ Lâm khẽ nhếch lên, dịu dàng nói: “Người nói xem, có phải không?”

Mọi người không ngờ Tạ Lâm sẽ nói ra những lời như vậy, nhất thời đều kinh hãi.

Người phụ nữ ngây người đến quên luôn cả việc khóc, đôi mắt mở to ăng ặc lệ, hiển nhiên là bị dọa đến ngây người.

Tạ Lâm nói với Trầm Hòa Anh: “Giết hết bọn họ đi, có chuyện gì, Tạ mỗ sẽ chịu trách nhiệm.”

Chữ “giết” này quả nhiên là máu tanh, ba người dân thường nghe vậy cũng ngừng khóc, ngược mắt lên nhìn Tạ Lâm chăm chăm, đầu óc choáng váng.

Trầm Hòa Anh cũng bị dọa cho giật mình, “Nhưng rõ ràng là bọn họ không có tội, tại sao phải giết bọn họ.”

Tạ Lâm quay đầu, liếc nhìn, rồi bình tĩnh đáp: “Chẳng qua Ông Đạt ý vào việc bọn họ vô tội, nên việc các người không giết bọn họ, là cái cớ để cản các người tội xét xử nhằm, lạm dụng tư hình, nhưng nếu Ông Đạt cứ khẳng khẳng ba người đó có tội, thì cứ giết luôn đi, coi như xử lại án sai cho tên cướp của kia, nói rằng hãn bị oan vậy là được.”

“Dù sao phạm nhân đích thực đã bị giết, phạm nhân Ông Đạt nhận định cũng bị giết, sự việc đương nhiên tới đây là ổn thỏa, đến lúc ấy, giết không giết nhằm người, thả không thả nhằm người, sẽ không còn ai quan tâm nữa.” Tạ Lâm nheo nheo mắt, cười cười, “Mọi người đều vui, tốt quá còn gì.”

Đám người Chân Mộc nhìn nụ cười của nàng, càng cảm thấy kinh hồn táng đờm.

“Việc này.....” Chân Mộc đang mãi do dự, thì đột nhiên Trầm Hòa Anh nói: “Những lời đại nhân nói rất có lý, phạm nhân thực sự đã chết rồi, giờ để bảo vệ mạng sống cho ngài và hạ quan, đương nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.” Nói đoạn, Trầm Hòa Anh quát to, “Người đâu!” Bên ngoài lập tức có hai gã quan sai vội vàng bước vào, thưa, “Đại nhân có gì dặn dò?”

Chân Mộc và Lục Cận sửng sốt, Lục Cận vội vàng kéo hãn, thấp giọng nói: “Tạ Lâm là gian thần, hãn muốn giết người, huynh hòa theo làm gì? Đừng làm loạn!”

Nhưng Trầm Hòa Anh lại coi như chưa nghe thấy gì, chỉ vào hai người đàn ông, nói hai câu, “Kéo ra ngoài, đến trưa hành hình!”

“Vâng!”.

Hai gã quan sai bước vào, thẳng tay lôi hai người đàn ông ra, ba người thấy mình thật sự sắp bị giết, lập tức không quan tâm gì đến việc khóc lóc nữa, hai người quỳ sụp xuống đất, ôm lấy chân gã quan sai, gào to: “Oan uổng quá, đại nhân ơi oan uổng quá! Bọn ta không có tội, không có tội đâu, đại nhân ơi.....!”.

Đám quan sai chi lo kéo bọn họ đi, không quan tâm xem bọn họ nói gì, quả quyết trói chặt bọn họ lại, đang định đưa đi.

Hai người vẫn gào to, “Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân oan uổng quá, tiểu nhân oan uổng quá, đại nhân ơi!”.

Chân Mộc và Lục Cận nhủ thầm, sớm không nói oan, muộn không nói oan, chọn lúc này để nói, liệu kịp chắc? Không thấy có hai hung thần ác sát quyết tâm muốn giết các người à?

Hai người đàn ông cứ thế bị lôi ra ngoài, người phụ nữ trong bọn họ thấy tình hình không ổn, nàng ta cũng là người là có mắt nhìn, nhận ra Tạ Lâm là người lớn nhất ở đây, các vị đại nhân đều nghe thấy một tiếng “cộp” phát ra khi nàng ta quỳ xuống trước mặt Tạ Lâm, “Đại nhân, đừng giết bọn họ, đại nhân, xin đừng giết bọn họ!” Nàng ta vội vã dập đầu, một cái không được, lại dập thêm cái nữa, “Đại nhân, là có người bảo bọn tiểu nữ làm vậy, không phải là bọn tiểu nữ muốn thế đâu, đại nhân, đại nhân, xin ngài hãy tha cho bọn họ, đại nhân!”.

Tạ Lâm lạnh lùng nhìn dáng vẻ đáng thương dập đầu hết lần đến lần khác của nàng ta, lười biếng nói: “Được rồi, không giết nữa.” Lời này, là nói với Trầm Hòa Anh, khách phải theo sự sắp xếp của chủ, dù sao nàng cũng không phải người của bộ Hình, mệnh lệnh đương nhiên phải để Trầm Hòa Anh hoặc Chân Mộc ra.

Trầm Hòa Anh vội nói: “Dừng tay, nghe thấy lời Tạ đại nhân chưa?”.

Hai gã quan sai ngạc nhiên, lập tức buông tay, hai người đàn ông vừa nãy bị trói tay vôi vàng tránh sang một bên, người vẫn còn run lẩy bẩy.

Sự việc thay đổi quá nhanh, Chân Mộc và Lục Cận tận mắt chứng kiến, đưa mắt nhìn nhau, Chân Mộc dè dặt hỏi lại Tạ Lâm: “Không giết nữa?”.

Tạ Lâm nheo nheo mắt nhìn người phụ nữ đang quỳ trên đất, “Chỉ cần nàng ta thành thực, thì tất nhiên sẽ không giết bọn họ.”

Chân Mộc và Lục Cận không hiểu.

Không phải ba người này tới nhận tội thay sao? Người nhận tội thay không cần mạng nữa còn gì?

Người không cần mạng nữa vẫn còn sợ bị chém sao? Chân tướng sự việc là sao đây?

Tình huống kiểu gì thế này?

Hai người hoàn toàn mơ hồ, Lục Cận ghé sát tai Trầm Hòa Anh, thấp giọng nói: “Huynh có biết chuyện này là sao không?”.

“Chuyện này là sao cái gì chứ?” Trầm Hòa Anh tươi cười, nhìn về phía Tạ Lâm, sau đó thấp giọng nói bằng vẻ ý vị thâm sâu, “Ta hoàn toàn nghe theo lời sai bảo của Thừa tướng đại nhân thôi.”

Lục Cận thấy hẩn như vậy, thiếu chút nữa là tức đến lật bàn, nhìn cái điệu cười của huynh, hiển nhiên là đã biết rồi chứ gì? Lại còn bày đặt giả vờ giả vịt?

Huynh sắp giống cái tên Tạ cáo già đó rồi đó huynh biết không?

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Nói giết người là giết người, nói không giết là không giết, hành vi của Thừa tướng đại nhân thật sự khiến người không biết đầu mà lặn.

Người phụ nữ đang quỳ dưới đất, run rẩy nói: “Đại nhân, bọn thảo dân chỉ là những bách tính bình thường mà thôi, bọn thảo dân nhận tội thay cũng sợ lắm. Nhưng bọn thảo dân làm vậy, cũng là vì người thân bị bắt làm con tin, tính mạng nằm trong tay kẻ khác, họ đe dọa bọn thảo dân, bắt bọn thảo dân phải đi chịu tội thay, bảo dân nữ đứng ra làm chứng là hai người bọn họ đã giết người.”

“Bọn họ..... bọn họ rõ ràng đã nói, các ngài sẽ không, sẽ không dám làm tổn hại đến tính mạng của bọn thảo dân, cho dù bọn thảo dân có thật sự đến chịu tội thay, như vậy bọn thảo dân có thể bảo vệ được tính mạng của người thân, và cũng không bị mất đầu, nên đương nhiên không dám không làm.”

Nghe những lời người phụ nữ này nói, Chân Mộc và Lục Cận mới chột hiểu ra.

Ba người quả nhiên thật sự chỉ là những bách tính bình thường, sao lại dám to gan lớn mật tùy tiện đi nhận tội giết người thay kẻ khác được?

Người đã đe dọa ba người bọn họ, còn bảo đảm rằng bọn họ sẽ không bị xử phạt, là người nắm rõ suy nghĩ của người ở bộ Hình, hoặc có thể nói rằng, nắm rất rõ suy nghĩ của Trầm Hòa Anh.

Trầm Hòa Anh là người trẻ tuổi, mới dò dẫm đặt chân vào trường đời, chưa trải qua những mưu hèn kế bẩn của những kẻ trên chốn quan trường này lâu, nên khi xử án, vẫn cố gắng hết sức đảm bảo tính công bằng liêm chính, đương nhiên sẽ không bao giờ để hung thủ nhờn như ngoài vòng pháp luật, còn người vô tội bị hành hình.

Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ rằng đã thỏa hiệp rồi.

Nhưng, có lẽ bọn họ không ngờ được rằng Tạ Lâm lại đích thân nhúng tay vào vụ án này, hơn thế còn bá đạo nói giết là giết, không chút kiêng dè.

Suy cho cùng lá gán của ba người dân này không lớn, vừa rồi sợ hãi, lại bị chèn ép nên không nhịn được nói ra hết chân tướng.

Người phụ nữ kia giải thích xong, lại dập đầu xuống đất rất mạnh, run rẩy nói: “Xin đại nhân minh xét.”

Tạ Lâm hơi nhướng mày, “Minh xét? Xưa nay Tạ mỗ chẳng bao giờ minh xét cả, toàn người khác nói sao, ta nghe thế.” Nàng nâng cằm người phụ nữ đó lên, nhẹ nhàng nói, “Nhưng rốt cuộc ta phải nghe điều gì, đương nhiên cũng phải xem xem cô muốn nói điều gì.”

Người phụ nữ đó bị ánh mắt của Tạ Lâm làm cho kinh hãi, không kịp được cup mắt xuống, cánh môi run rẩy, “Đương nhiên..... dân nữ đương nhiên chỉ nói sự thật.....”

“Vậy được!” Tạ Lâm nói, “Ta hỏi cô, lúc này cô nói, tính mạng người thân của cô đang nằm trong tay kẻ khác, vậy “kẻ khác” đó rốt cuộc là ai?” Tạ Lâm ngồi xổm xuống, thân người thấp ngang với tầm mắt nhìn của người phụ nữ, nàng cười cười, nhẹ nhàng bảo: “Nói đi, rồi ta sẽ thả các người ra, và cả người thân của các người nữa, để cho các người được đoàn tụ, người thấy vụ giao dịch này thế nào?”.

Người phụ nữ vừa nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, nhưng sau đó lại lắc lắc đầu, ánh mắt ảm đạm, “Không không, bọn thảo dân không thể lấy tính mạng người thân ra để mạo hiểm được, lỡ như..... lỡ như bọn họ giết người thân của bọn thảo dân, vậy bọn thảo dân.....” Nói đến đây, nghĩ đến cảnh tượng thương tâm kinh hoàng đó, lại bưng mặt khóc.

Mọi người thở dài, Lục Cận nhủ thầm, quả nhiên là phụ nữ, dùng tình cảm để làm việc, Tạ Lâm không nên hỏi nàng ta mới phải.

Đang nghĩ đến đây, thì Chân Mộc đã hừ một tiếng, tay chỉ vào Tạ Lâm, nói: “Cô gái, người có biết, vị đại nhân này là ai không?”

Người phụ nữ ngây người quên cả khóc, ngược nhìn Tạ Lâm, thấy cách ăn vận của người này quả thực khác với những người khác, phong thái cũng không giống, giọng điệu khi nói chuyện cũng uy quyền hơn, hiển nhiên là những người xung quanh đều coi người này là đứng đầu, chỉ đâu đánh đó, nhưng ruột cuộc là chức quan cao tới mức nào, thì nàng ta lại không rõ lắm.

Đột nhiên nàng ta nhớ ra, hình như vừa nãy người này tự xưng là “Tạ mẫu”, rồi “gian thần” gì đó, nhưng dân chúng đều cảm thấy cứ là quan là cao hơn trời, chức quan nào cũng thế, vì vậy không ý thức được người đứng trước mặt, là nhân vật lớn đến cỡ nào.

Chân Mộc thấy biểu cảm mờ mịt của nàng ta, không nhịn được nổi cáu, “Người này là Thừa tướng đại nhân của triều đình ta, dưới một người trên vạn người, cho dù là đương kim thánh thượng.....” Ông ta còn chưa nói xong, liền cảm giác có một người kéo áo mình, vừa quay đầu lại nhìn, thì thấy Trần Hòa Anh lộ ra vẻ không tán thành lắm, ông ta vội rút lại sáu chữ “cũng phải nể mặt mấy phần” phía sau vào bụng, rồi nói tiếp, “Nếu người có oan uổng gì, cứ nói hết với Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân đương nhiên sẽ làm chủ cho các người.”

Người phụ nữ ngậy người, nàng ta thật sự không ngờ rằng, đương kim Thừa tướng lại đích thân tới, muốn nói nhưng cánh môi lại vẫn cứ run rẩy, muốn mở miệng nhưng không thể thốt lên lời, muốn đập đầu, nhưng không tìm được sự đúng mực, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hai người đàn ông bên cạnh thấy thế, một trong số đó vội vàng nói: “Đúng là đàn bà, đến lúc này còn không biết nắm bắt cơ hội!” Hãn vội vàng hãy bàn tay đang đè mình xuống của gã quan sai ra, dùng cả tay lẫn chân để bò tới, quỳ xuống bên cạnh người phụ nữ, “Đại nhân, đây là vợ của tiểu nhân, nàng ta không biết nói chuyện, xin các ngài hãy lượng thứ cho nàng ta, để tiểu nhân nói, để tiểu nhân nói!”.

Nói đoạn, hãn ta vội vàng kể lể câu chuyện đã trở nên rối tinh rối mù ra.

Hãn ta và người phụ nữ này là vợ chồng, người còn lại là hàng xóm của họ, có một hôm, đột nhiên có một đám quan binh xông vào trong thôn, loáng cái đã bắt hết người thân của họ đi, có một người đứng đầu bước ra, bảo bọn họ làm một chuyện.

Bọn họ vội vàng đồng ý. Người này liền nói về vụ án này cho họ nghe, bảo bọn họ đi nhận tội thay, bọn họ vốn dĩ sợ bị mất mạng, sống chết cũng không chịu làm, lúc ấy người đó mới đứng ra bảo đảm rằng, bọn họ tuyệt đối sẽ không chết đâu, cho dù bọn họ có nói vụ án này là do họ làm, thì cũng sẽ không bao giờ bị giết.

Dưới sự cam đoan bảo đảm của ông ta, ba người mới quyết định nhận lời.

Lúc mới bắt đầu vẫn còn tốt, còn được cho cơm ăn nước uống, cũng không bị xử chém, chẳng qua là người mà vốn dĩ bọn họ đến nhận tội thay đã thật sự bị chém đầu, nên khiến bọn họ có chút hoảng sợ mà thôi.

Cứ tưởng những ngày tháng như vậy sẽ tiếp tục mãi, cho đến khi bọn họ bình an về nhà, người thân cũng được thả ra, kết quả vị Thừa tướng đại nhân trước mặt đây đột nhiên muốn giết chết bọn họ, bọn họ sợ quá, mới muốn nói hết chân tướng ra.

Tạ Lâm nghe xong lời trần thuật đó, nheo nheo mắt nói: “Vậy thì, người đứng ra bảo đảm với các người rằng sẽ không bị chém đầu, rốt cuộc là ai?”.

Người đàn ông vừa nói lắc lắc đầu, “Không biết ạ, trước đây bọn tiểu nhân chưa từng gặp ông ta, chỉ biết ông ta tầm ba mươi bốn mươi tuổi, để một hàng râu chữ bát, dáng người tầm trung.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lục Cận không kìm được nói nhỏ: “Nghe sao giống Tang Tông thế.”

Tang Tông, là chủ sự bộ Binh, tâm phúc của Úy Trì Chính và Ông Đạt.

Tạ Lâm cười cười, nói với ba người: “Đừng có lừa ta đấy, nếu như những lời các người nói là thật, thì ta đương nhiên sẽ đưa người thân của các người về nhà, đó coi như là món quà báo đáp vì các người đã nói thật.”

Ba người vội vàng dập đầu: “Đương nhiên là thật rồi, tuyệt đối không dám lừa đại nhân đâu.” Nói đoạn, bọn họ lại liên tục nói, “Cám ơn đại nhân, cám ơn đại nhân.....”

Sau chuyện này, Chân Mộc không nhịn được, nhân lúc không có ai dè dặt hỏi Tạ Lâm, “Tạ đại nhân, ngài thật sự cho rằng, những lời bọn họ nói là thật sao?”.

Khóe môi Tạ Lâm nhếch lên, nở nụ cười ý vị thâm sâu, “Thật cũng là giả, giả cũng là thật, lời thật lời giả cũng không phải điều gì quá quan

trọng, người có bộ râu chữ bát, không chỉ có một mình Tang Tông, nhưng chỉ một mình cái này thôi là cũng đã đủ rồi.”

Buổi triều sáng hôm sau, Minh Trọng Mưu đang ngồi trên ghế rồng, quan sát quần thần, nhìn quanh bốn phía, thấy thiếu mất người đứng đầu, bèn hỏi Úy Trì Chính, người thường xuyên đứng cạnh Tạ Lâm: “Úy Trì khanh, Tạ Lâm đâu?”.

Một ngày không gặp, Minh Trọng Mưu có cảm giác bản thân có hơi nhớ, có vài chuyện trên triều đình, hẳn muốn cùng bàn bạc với Tạ Lâm.

Úy Trì Chính cũng vô cùng kinh ngạc, bèn tâu rằng: “Thần không rõ ạ, có lẽ là đến muộn chăng.”

Nếu Tạ Lâm không lên triều, nhất định sẽ sai người vào cung báo với Hoàng thượng một tiếng, nhưng Hoàng thượng lại không biết, nên theo lý mà nói, hôm nay Tạ Lâm vẫn lên triều bình thường mới phải.

Thượng triều thiếu vua thì không được, chứ thiếu Thừa tướng vẫn có thể nghị sự, Minh Trọng Mưu đành ra hiệu cho Lại Xương, ông ta liền cất giọng the thé như thường ngày quán triệt khắp đại điện, “Có việc thì dâng tấu, không có việc thì bãi triều!”.

Vừa mới có một vị quan bước sang trái một bước, định dâng bản tấu, thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của hai người từ bên ngoài cánh cửa lớn bước vào, bước chân của một trong số hai người đó lộn xộn chân thấp chân cao, vừa mới bước vào, đã nghe thấy một tiếng “bịch” vang lên.

Quần thần ngạc nhiên, vội vàng quay đầu lại nhìn, thầm nghĩ kẻ nào dám cả gan làm náo loạn đại điện.

Vừa liếc nhìn một cái, cả đại điện đều sửng sốt.

Hai người, một đứng, một quỳ, một ngẩng cao đầu đứng thẳng, một bị trói gô, mắt sạch cả vẻ phong nhã, quỳ ở dưới.

Quần thần nhìn người đang quỳ, dáng vẻ nhếch nhác, quỳ cũng không quỳ hẳn hoi được, thiếu chút nữa là nằm bò ra sàn rồi, may mà người cầm sợi dây thường trói ông ta kéo một cái, mới khiến ông ta không rơi vào tư thế ngã chổng vó khó coi. Trong lòng mọi người liền hiểu ra, tiếng “bịch” vừa nãy, là âm thanh từ động tác quỳ của người này phát ra.

Mọi người nhìn kỹ tiếp, thì lại càng sốc hơn. Người đang quỳ đó, ngay trên mép là bộ râu chữ bát, đầu gục xuống trông như không còn sức sống, ánh mắt vô thần, cả người mặc triều phục, mặt mũi nhăn nhúm, nhìn chẳng ra sao.

Sợi dây thường trói chặt ông ta đang nằm trong tay người đang đứng. Người này mặc áo gấm màu đỏ thêu chỉ vàng ống tay áo rất rộng, khí thế hiên ngang, sắc mặt hồng hào, rõ ràng là tối qua ngủ rất ngon.

Minh Trọng Mưu bất giác hiếu kỳ hỏi: “Tạ khanh, khanh đang làm gì vậy?”.

Ông Đạt ở bộ Binh vừa nhìn một cái, là nhận ra thuộc hạ thân yêu của mình, giờ khắc này khuôn mặt thảm hại, bị sợi dây thường trói chặt, triều phục cũng nhăn nhúm trông như một cái giẻ, thể diện thể diện coi như mất sạch, bất giác kinh hãi, quát hỏi Tạ Lâm: “Tạ Lâm, ngài đây là đang tự ý bắt trói mệnh quan triều đình đấy, còn không mau thả Tang Tông ra?!”.

Người quỳ trên sàn, cùng hàng ria mép chữ bát, trông vô cùng quen mắt, đó chính là chủ sự bộ Binh, Tang Tông.

Dường như đến lúc này Tạ Lâm mới phản ứng lại, cúi đầu nhìn Tang Tông đang quỳ phía dưới, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Tự ý bắt trói mệnh quan triều đình? Ôi trời, thần quên mất cái tội này, chỉ là do thần vội

vàng trói tên tội thần này dâng lên bệ hạ thôi, mong bệ hạ thứ cho cái tội không biết này của thần.”

Tội không biết?

Ông Đạt tức lộn ruột, nếu như tên Tạ Lâm này mà còn không biết đến luật pháp Đại Sở, thì trong thiên hạ chẳng ai biết hết! Rõ ràng là biết những vẫn cứ cố tình vi phạm!

Ông ta liếc nhìn thánh thượng, đợi thánh thượng xử lý tên gian thần này.

Nhưng thánh thượng lại chẳng mảy may có ý trách phạt, ngược lại chỉ nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc Tang Tông đã phạm phải tội gì, mà khiến khanh bắt trói ông ta vội vã dẫn giải đến buổi triều sáng thế này?”.

Tạ Lâm cung kính đáp: “Ý thế ước hiếp dân lành, dùng quyền mưu cầu việc tư, bạo lực bách tính, xoay chuyển sống chết!”.

Hai mươi chữ chụp mũ này, khiến tất cả đều kinh hãi.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tạ Lâm cung kính đáp: “Ỗ thế ức hiếp dân lành, dùng quyền mưu cầu việc tư, bạo lực bách tính, xoay chuyển sống chết!”.

Hai mươi chữ này vừa thốt ra, thì trong triều cho dù có là người hành sự tùy tiện qua loa tới đâu đi chẳng nữa, cũng không khỏi giật mình kinh hãi, ánh mắt của quần thần đều không hện mà cùng bắn về phía Tạ Lâm, thấy nàng thần nhiên bình tĩnh, tựa như thể không hề quan tâm.

Minh Trọng Mưu ngồi trên ghế rồng nghi ngờ hỏi: “Tạ khanh, rốt cuộc Tang Tông đã làm sai chuyện gì, mà khiến khanh dùng đến hai mươi chữ đó để đánh giá về ông ấy? Nếu không làm sai chuyện gì,” Minh Trọng Mưu từ tốn nói, “thì khanh có biết tự ý bắt trói mệnh quan triều đình là trọng tội không, nếu ông ta không có tội thì khanh sẽ là người có tội đấy.”

Tạ Lâm khẽ mỉm cười, ngẩng đầu đón ánh mắt của Minh Trọng Mưu nói: “Bệ hạ, tội này, thần đương nhiên có thể gánh được, nhưng thần cũng có nghi vấn này muốn hỏi ngay trước mặt bệ hạ.”

Nếu là những ngày trước, khi ánh mắt của Tạ Lâm nhìn thẳng vào mặt mình như lúc này, Minh Trọng Mưu nhất định sẽ cảm thấy bị mạo phạm, nhưng hôm nay hẳn lại chỉ hơi cau mày đáp, “Nói.”

Tạ Lâm thưa: “Sống ở trên đời không chỉ vì một mình mình, đương nhiên phải có sinh, có tử, dám hỏi bệ hạ có phải vậy không?”.

“Con người đương nhiên có sinh thì sẽ có tử, Tạ khanh, đó không phải là vấn đề.” Minh Trọng Mưu nói.

“Vậy được, thần vẫn còn một vấn đề nữa muốn hỏi,” Tạ Lâm nói tiếp, “Mạng của quan lại quan trọng, vậy mạng của dân đen có quan trọng không?”.

“Hoặc đổi lại, điều thần muốn hỏi là làm quan to hay dân to.....”

Tạ Lâm còn chưa nói xong, thì nghe thấy Ông Đạt sắc mặt tái mét ở bên cạnh, nạt ngang: “Tạ Lâm, ngài thật quá vô lý. Không chỉ chiếm dụng quá nhiều thời gian của chúng ta, còn ý mình to gan lớn mật dám hỏi bệ hạ những vấn đề đó, quả đúng là trong mắt không còn kỷ cương phép tắc gì nữa!” Ông ta vội vã quay đầu lại, cung kính tâu với Minh Trọng Mưu: “Xin bệ hạ hãy trừng trị Tạ Lâm tội bất kính, không hợp lễ nghĩa!” Nói đoạn, Ông Đạt kính cẩn cúi đầu, đợi Minh Trọng Mưu lên tiếng.

Không ngờ Minh Trọng Mưu lại chỉ khoát khoát tay, sốt ruột nói: “Được rồi được rồi, nếu Ông Đạt khanh cảm thấy hãn hoi trầm những điều đó là không phù hợp, là bất kính, là trong mắt không còn kỷ cương phép tắc, vậy khanh trả lời đi.”

Ông Đạt không nghĩ Minh Trọng Mưu lại đá cái vấn đề hóc búa này cho mình, bất giác đờ người, “Quan to hay dân to, việc này.....”

Ông Đạt muốn trả lời lắm, nhưng nghĩ đến là thấy khó. Nếu đáp là quan to, nhưng có dân mới có xã tắc, trên đại diện, những người tự cho mình là trung thần rất nhiều, hơn thế trung thần đều có thói quen tự nhận yêu dân như con, đương nhiên sẽ không đồng ý với quan điểm của ông ta, chỉ sợ còn mắng ông là đồ gian thần nịnh hót, chuyên làm bậy cùng một giuộc với tên Tạ Lâm kia; nhưng nếu đáp là dân to, thì thánh thượng còn an ổn mà ngồi trên ghế rồng được chắc, đừng thấy ánh mắt của Hoàng thượng

đang hứng trí bưng bưng chờ mong câu trả lời của ông ta mà lằm, chỉ sợ một khi nói sai, thì đầu sẽ rơi ngay xuống đất.

Khoảnh khắc này, Ông Đạt thấy rất khó xử, bối rối một lúc lâu, mới cúi đầu thưa: “Xin bệ hạ thứ cho thần ngu muội, thần không biết được rốt cuộc là quan to hay dân to, nhưng thần cho rằng, quan vốn dĩ là quan phụ mẫu, đứng ra làm chủ cho dân, còn dân dựa vào quan đứng ra xử án giải oan cho mình, nếu cả hai đều ai làm tốt việc của người nấy, thì vấn đề quan to hay dân to đều tự khắc sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Ông Đạt căng hết cả não mới thốt ra được những lời đó, Minh Trọng Mưu nghe xong, lập tức cười ha hả, “Hay, nói rất hay,” hần lại hỏi Tạ Lâm, “Trẫm cho rằng khanh ấy nói không sai, còn Tạ khanh thấy sao?”

Ông Đạt thấy bệ hạ hưng phấn, cảm giác bản thân có chỗ cậy nhờ, liền nhìn Tạ Lâm bằng ánh mắt ẩn chứa vẻ đắc ý không hề giấu diếm.

Ngay cả bệ hạ cũng cho rằng ta nói hay, nếu như người dám nói không hay, há chẳng phải làm trái ý của bệ hạ sao?

Ông Đạt trước giờ không vừa mắt với những hành động của Tạ Lâm, thường cho rằng Tạ Lâm kiêu ngạo ngang ngược, không để ai vào mắt, lại đùa bỡn quyền mưu, có thể nói là gian thần đích thực, giờ không khiến Tạ Lâm chết ghen, thì bản thân ông ta thấy khó chịu.

Không ngờ Tạ Lâm lại đáp: “Thần đồng ý với những lời của Ông Thị lang, quan và dân, chỉ cần làm tốt việc của mình, thì người người đều vui, cũng không còn cái gọi là quan to hay dân to nữa.”

Ông Đạt ngây người, ông ta không nghĩ Tạ Lâm sẽ đồng ý với quan điểm của mình, trong lúc đang mải sững sốt, thì Tạ Lâm lại kéo sợi dây thừng trói Tang Tông, lạnh lùng nói: “Nhưng người đang quỳ dưới đây, rõ ràng biết mình là mệnh quan triều đình, nhưng lại không biết nặng nhẹ đầu cuối, thân ở bộ Binh, nhưng lại nhúng tay vào việc của bộ Hình, vốn dĩ

hung thủ đã bị bắt về quy án, nhưng người này lại ngang ngược chen chân vào, thiếu chút nữa là khiến những bách tính bình thường chịu tội thay phải chết oan, khiến hung thủ nhờn như ngoài vòng pháp luật. Hơn thế người này còn hãm hại trung lương, gán cho Chân Mộc ở bộ Hình tội lạm dụng tư hình, không từ thủ đoạn bắt trói dân đen, uy hiếp lợi dụng người thân của họ, quả thực là trong mắt không còn kỷ cương phép tắc, âm mưu dựa vào thế lực một người, khiến một người sống, hai người chết.”

“Quan không yêu dân như con, thì là quan kiểu gì? Quan không giải oan cho dân, thì là loại quan gì?” Tạ Lâm nhìn về phía Tang Tông nói, “Bệ hạ, thần cho rằng, loại người không hiểu rõ chức trách của bản thân, không làm được một vị quan tốt, càng không hiểu được thế nào là quan, vậy thì cũng không cần thiết phải làm quan nữa.”

Ông Đạt không ngờ quan điểm của về “quan và dân” mình vừa trả lời, vừa hay lại rơi đúng vào bẫy ngôn từ của Tạ Lâm, nên không kịp được giật mình, lại liếc sang Tang Tông, thấy ông ta đang cúi gục đầu, mặt mũi thảm hại, dường như không thể phản bác được điều gì, bất giác quỳnh lên.

Minh Trọng Mưu nghe vậy, lông mày nhăn tít cả lại, trầm giọng nói: “Tạ khanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Tạ Lâm liền tâu rõ sự tình về vụ án Trương Trạch Đồ bị chặt mất đầu, quần thần nghe xong đều ồ lên xôn xao, ánh mắt nhìn Tang Tông không giấu nổi vẻ kinh ngạc, kỳ dị và khinh bỉ.

Những vị quan dựa vào quyền thế của mình, hi sinh tính mạng của hai người dân vô tội, chỉ vì muốn lật đổ đối thủ chính trị mà không thẹn với lòng đương nhiên không có cảm giác gì về chuyện của Tang Tông, những vị quan lớn đứng giữa chốn triều đình, vì quan điểm chính trị, vì quyền thế, vì muốn như điều gặp gió, một bước lên mây, dù đã công khai hay lén lút làm những loại chuyện kiểu như vậy, tổng cộng không biết là có bao nhiêu

nữa, nhưng giờ nhìn thấy tình trạng của Tang Tông, bất giác đều thấp thỏm bất an.

Minh Trọng Mưu nói: “Tạ Lâm, chuyện này có chứng cứ gì không? Liên quan tới mệnh quan triều đình không thể tùy tiện vu oan giá họa được đâu.”

“Đương nhiên là có chứng cứ rồi.”

Trên triều đình, dân đen bình thường không thể muốn vào là vào, muốn ra là ra, nhưng đây là chuyện lớn, nên Minh Trọng Mưu và quần thần liền rời bước đến bộ Hình, lập tức bộ Hình nhìn đâu cũng thấy người, chen chen lấn lấn, e rằng từ trước tới nay chưa bao giờ có cảnh tượng nhiều nhân vật lớn tề tựu lại đây như vậy.

Ba người dân thường kia là nhân chứng, được nhìn thấy thiên nhan, lại được gặp rất nhiều những vị quyền cao chức trọng nên ngạc nhiên đến đờ cả người, lúc Tạ Lâm bảo bọn họ nói chuyện, bọn họ đều lắp ba lắp bắp, những lời muốn nói dường như không thể thốt lên lời.

Thấy cảnh tượng ấy, Lục Cận liền lén lút kéo áo Trầm Hòa Anh, ò ò thấp giọng hỏi: “Ở bộ Hình mà có thể gặp phải nhiều nhân vật lớn như vậy, sợ rằng trước đó chưa từng có sau này càng không thể có? Phải nhìn cho nhiều vào mới được, nói không chừng chúng ta có thể kết giao được với một vị đại nhân nào đó, sau này chuyện thăng quan tiến chức chẳng phải sẽ gần ngay trước mắt sao.” Trong lời nói của hắn không che giấu nổi nỗi niềm hưng phấn, suy cho cùng cảnh tượng Hoàng đế Đại Sở và những trọng thần đều ở cùng một nơi, thật sự quá hiếm gặp, tuy hắn và Trầm Hòa Anh nhậm chức trong kinh thành, nhưng chức quan quá nhỏ, vẫn chưa đủ tư cách để tham gia những buổi thượng triều, hai người có địa vị cao nhất từng gặp là Tạ Lâm và Hoàng đế Vạn Triệu cũng chỉ được có mỗi một lần.

Nhưng Trầm Hòa Anh lại không hề nhìn sang Lục Cận, ánh mắt nhìn đăm đăm không rời về phía Tạ Lâm đang đứng ở giữa từ tốn chỉ đạo ba người dân thường kia nói chuyện, đối mặt với Hoàng đế Vạn Triệu và các trọng thần của Đại Sở mà mặt không hề đổi sắc, nói bằng giọng bé đến mức gần như không thể nghe thấy hừ hừ hai cái: “Quan lớn Đại Sở có là gì? Ta chỉ cần học được một nửa của ngài ấy, là có thể hưởng thụ cả đời rồi.”

Hắn nói bằng giọng rất bé, Lục Cận không nghe thấy rõ, không nhin được quay đầu hỏi lại: “Gì cơ?”.

Trầm Hòa Anh cười cười, “Không có gì.”

Vụ án xôn xao ồn ào, trong nháy mắt đã ngã ngũ, tuy Tang Tông phạm tội không hề nhẹ, nhưng niệm tình ông ta mấy năm nay có công đánh nước Di, nên miễn cho tội chết, chỉ cách chức quan, vĩnh viễn không thu nhận. Còn bản tấu chĩa mũi dùi vào Chân Mộc, là do Ông Đạt viết, e là hành vi của Tang Tông, cũng do Ông Đạt đứng sau giật dây sai khiến.

Tuy rằng Ông Đạt luôn khẳng khẳng tất cả đều do Tang Tông làm, ông ta không biết gì hết, toàn bộ là do Tang Tông tự tung tự tác, nhưng hậu quả tồi tệ từ việc làm của Tang Tông khiến Minh Trọng Mưu quyết không dung tha, hưởng hồ tụy người bị hại Trương Trạch Đồ tự làm tự chịu, nhưng Ông Đạt là thân thích của ông ta, không những không ngăn cản những hành vi lúc sinh tiền, ngược lại còn dung túng, khiến cho sự việc càng trầm trọng thêm, cuối cùng ác giả ác báo, mới để xảy ra vụ án này, nên Ông Đạt cũng có lỗi.

Vì thế, Minh Trọng Mưu phạt giáng ông ta ba cấp, chức vụ hiện tại sẽ đổi người khác tiếp nhận. Vụ án này đến đây coi như đã hạ màn.

XXX

“Gã Tạ Lâm này ức hiếp người ta quá lắm!”.

Trong thư phòng của Thượng thư bộ Binh, Úy Trì Chính đập bàn tức giận, đứng bật dậy, đi đi lại lại.

Ông Đạt vốn dĩ là Thị lang bộ Binh, là phụ tá đắc lực của Úy Trì Chính, giờ ông ta bị giáng ba cấp, Úy Trì Chính coi như thiếu mất một cánh tay, đau không bút nào kể xiết.

Vụ án này nhìn thì giống như Trương Trạch Đồ hoành hành, khiến người ta thấy ngứa mắt, nên gieo gió ắt gặt bão, nhưng trên thực tế, lại là kết quả của cuộc giao tranh giữa hai thế lực trong triều đình Đại Sở, Ông Đạt lợi dụng vụ án này để tấn công đánh bại đối thủ chính trị của mình, nhưng không ngờ lại bị Tạ Lâm cản ngược trở lại. Nếu không phải Tạ Lâm nhắc đến việc ai là người viết bản tấu tố cáo Chân Mộc, thì có lẽ Hoàng thượng cũng không nghĩ đến.

Úy Trì Chính vẫn còn nhớ, hôm đó Tạ Lâm đã nói: “Tang Tông phạm phải tội này, cho dù Ông Đạt không biết sự tình, thì cũng không thể dung túng cho ông ta làm bậy, khiến ông ta không biết bốn phận, không hiểu đạo làm quan, Ông Đạt thân là Thị lang có lỗi là quản giáo kẻ dưới không nghiêm, nên luận tội!”.

Úy Trì Chính vốn dĩ còn đang bội phục tài phá án nhanh gọn, lời nói sắc bén của Tạ Lâm.

Nhưng đến lúc này khi Ông Đạt ngã ngựa, Úy Trì Chính lập tức như bị mất đi một cánh tay, làm việc vô cùng lóng ngóng.

Hắn còn nhớ biểu cảm của Tạ Lâm ngày hôm đó, bình tĩnh, cứ như thể không đặt bất cứ chuyện gì trong mắt vậy, khuôn mặt như mặt hồ vĩnh viễn không hề gợn sóng. Có những lúc hắn thực sự hoài nghi, rốt cuộc Tạ Lâm có tình cảm không, hay luôn luôn lý trí, giống như thể không hề có nhược điểm như thế.

Trác Thanh cung kính đứng ở một bên, cùng lạnh giọng nói: “Đại nhân, Tạ Lâm không phải là người tốt, từ chuyện của Ông Đạ đại nhân có thể nhìn ra được, gã Chân Mộc kia không phải là một vị quan mẫu mực, làm gì có chuyện bộ Hình không tùy tiện dùng hình trong đại lao được chứ? Ông Đạ đại nhân chẳng qua chỉ dựa vào cơ hội này lợi dụng vụ án của người thân mà thôi, Trương Trạch Đồ cũng không phải do ông ấy hại chết, hơn thế bao che đôi chút cho người thân của mình cũng không đáng bị chỉ trích đến mức ấy. Kết quả chức quan bị hạ xuống ba bậc, còn gã Chân Mộc kia, lại ung dung nhớn nhạo, tiểu nhân.....” Trác Thanh run giọng nói: “Tiểu nhân thực sự không phục! Nếu như nói về tội bao che, thì tiểu nhân cảm thấy tội của Tạ Lâm còn nặng hơn!”.

Úy Trì Chính nghe hẳn nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy bức xúc, cứ đi đi lại lại phòng suốt, đến lúc ngồi trở lại ghế, thì vừa hay nhìn thẳng đến bức tường phía đối diện, trên bức tường vẫn còn thấy loáng thoáng dấu vết bốn góc của một vật gì đó, dường như trước đây trên bức tường ấy đã treo một bức tranh, nhưng giờ là một mảng trống không, hiển nhiên là đã bị lấy trộm mất.

Lúc Úy Trì Chính nhìn bức tường, trong lòng đột nhiên cảm thấy lửa giận đã tiêu tan đi quá nửa mà chính hẳn cũng không biết là tại sao.

Trác Thanh thấy hẳn hình như lại ngẩn người, không kìm được lập tức cuống quýt gọi: “Đại nhân, đại nhân.”

Úy Trì Chính không thèm để ý gì đến hẳn.

Trác Thanh vừa nhìn là biết ngay không ổn, bất giác vội vàng hỏi: “Đại nhân, lẽ nào ngài quên Hầu tướng quân bị Tạ Lâm hại đến mức phải cởi giáp về quê như thế nào rồi ư? Con gái của ông ấy bị gả cho vua nước Di, một kẻ còn đáng tuổi cha của nàng ấy, còn Hầu tướng quân thì bị Tạ Lâm dùng tính mạng của bách tính Giang Tô Chiết Giang ép buộc nên mới

phải từ quan! Thứ cần hạ quyết tâm mà không hạ quyết tâm được, ngược lại sẽ càng thêm loạn đấy đại nhân à!”.

Trác Thanh và Úy Trì Chính vốn dĩ là thuộc hạ cũ của Hầu Thiết Tranh, Úy Trì Chính là phó quan, còn Trác Thanh trước đây bỏ võ theo văn, định thông qua con đường thi cử lập công danh, nhưng thi mấy lần liền đều trượt, nên mới chuyển sang đầu quân làm Khách khanh phụ tá trong phủ của Úy Trì Chính, vì thế nên cả hai đều có tình cảm sâu đậm với Hầu Thiết Tranh. Hầu Thiết Tranh bị Tạ Lâm ép buộc phải từ quan, nên trong lòng Trác Thanh trước giờ vẫn luôn ghi hận, khắc ghi từng giờ từng khắc, quyết không quên.

Bởi vậy lúc hần thấy Úy Trì Chính mấy ngày trước cứ ngẩn người mãi, liền cảm thấy không ổn. Dường như Úy Trì Chính đã bị gã Tạ Lâm kia mê hoặc quá sâu, Trác Thanh cho rằng bản thân hần chưa quên, nhưng có vẻ như Úy Trì Chính đã sắp quên mất rồi.

Vì thế Trác Thanh có hơi hoảng, hần đã bí mật liên hệ với Thị lang cũ của bộ Binh Ông Đạt.

Ông Đạt bàn bạc với hần, trước tiên hãy ra tay với mắt xích bạc nhược nhất trong thế lực của Tạ Lâm, chính là chủ sự của bộ Hình, đánh ngã Chân Mộc, tiếp đến sẽ đào khoét toàn bộ thế lực của Tạ Lâm, kết quả lại bị Tạ Lâm phản kích, Chân Mộc chưa đổ, thì Ông Đạt đã ngã ngựa.

Chân Mộc là một con tốt, Trác Thanh và Ông Đạt đều cho rằng sẽ xử hần nhanh gọn thôi, nhưng Chân Mộc cũng chính là điểm yếu của toàn bộ thế lực Tạ Lâm, hiển nhiên Tạ Lâm hiểu được điều đó, nên đã bảo vệ Chân Mộc, và trả thù bọn họ.

Trác Thanh càng hoảng hơn, khi nhìn ra được Úy Trì Chính của lúc này, cơ hồ như không có ý định trả thù, hần không hiểu Úy Trì Chính rốt

cuộc đang do dự điều gì, nhưng hăn cho rằng mình có nghĩa vụ phải nhắc nhở Úy Trì Chính.

Hăn đến cậy nhờ Úy Trì Chính, không phải là để nhìn đối phương do dự đi do dự lại, Úy Trì Chính đang nắm giữ toàn bộ niềm hy vọng mà hăn muốn, nhưng Úy Trì Chính của lúc này, lại đang chặt đứt niềm hy vọng ấy.

Úy Trì Chính nhìn vào bức tường trống không một lúc lâu, rồi hỏi: “Trác Thanh, mấy ngày trước ta nghe nói người dò hỏi trên bức tường đó treo thứ gì?”.

Trác Thanh giật thót, rõ ràng là Úy Trì Chính đã chú ý đến rồi, ngài ấy vẫn luôn lén lút quan sát mình, có lẽ ngài ấy còn biết mình lén đi đêm sau lưng ngài ấy nữa cũng không chừng.

Trác Thanh nhìn Úy Trì Chính, thấy hăn không có vẻ gì là sẽ nổi giận, nhưng Trác Thanh lại không biết, rốt cuộc hăn đã biết được bao nhiêu.

Cuối cùng thì trong hồ lô của hăn bán thuốc gì thế.

Trác Thanh trấn tĩnh lại trái tim vừa phải chịu chấn động của mình, cúi đầu thưa: “Thì ra đại nhân đã biết tâm tư của tiểu nhân rồi.”

Úy Trì Chính liếc nhìn hăn, nói tiếp: “Ta luôn nghĩ không biết ý nghĩa của bức tranh đó là gì, một mảng đen tuyền, chỉ có duy nhất một mảng đen tuyền đó thôi, không có bất cứ sức sống sinh khí nào trong đó cả.” Úy Trì Chính ngẩng đầu, dựa ra đằng sau ghế, “về điểm ấy, ta rất muốn biết, cực kỳ muốn biết.”

“Trác Thanh, cứ đợi tiếp đi, đừng gấp gáp thế.” Hăn xoay đầu, nhìn Trác Thanh chậm rãi nói, “Lần này Ông Đạt chính là một ví dụ, nếu như người muốn thực hiện những điều trong lòng mình, thì không thể vội vàng được. Nếu như quá vội vàng, chúng ta sẽ xôi hỏng bỏng không.”

Nghe được câu này, tảng đá vẫn đang treo lơ lửng trong lòng Trác Thanh, trong thoáng chốc đã rơi xuống.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Minh Trọng Mưu đã từng đặc biệt bố trí một bộ bàn ghế trong ngự thư phòng cho Tạ Lâm, đơn thuần là vì muốn Tạ Lâm có thể ở bên giúp hăn phê duyệt tấu chương.

Trong triều đình Đại Sở, đây có thể coi là ân sủng tột bậc.

Đối với việc này, Tạ Lâm vẫn như ngày thường, khẩu đầu tạ ơn, trên mặt không buồn cũng chẳng vui, cứ như thể việc Minh Trọng Mưu ban thưởng cho mình chẳng có gì đặc biệt hơn khi so với việc ban thưởng cho thần tử khác, đó chỉ đơn giản là hành động của bậc làm vua ban thưởng cho quần thần mà thôi, không có gì đặc biệt.

Minh Trọng Mưu thấy thế, cũng chỉ đành thở dài bất lực.

Kể từ sau vụ án đó, Tạ Lâm vẫn thường xuyên đến ngự thư phòng giúp Minh Trọng Mưu phê duyệt tấu chương. Ánh mắt của nàng nhìn xuống, hàng mi dài, rợp một bóng râm mờ mờ nhỏ xinh, lộ ra con người đen như mực.

Từ sau đêm đó, Minh Trọng Mưu thường hay chú ý tới nàng.

Kinh thành, hoàng cung, đều là những nơi tranh quyền đoạt thế, tất cả mọi người đều bị quyền thế che mờ mắt. Minh Trọng Mưu là hoàng đế, hăn rất rõ, nội tâm của từng người trong chốn cung đình này đều chưa từng lặng sóng.

Nhưng điều rất lạ là, mỗi khi Minh Trọng Mưu nhìn thấy sườn mặt nàng, giống như lúc này chẳng hạn, bản thân hấn ngồi trước ngự án, còn nàng cúi mắt xuống, lúc hấn ngẩng đầu lên, sẽ thấy dáng vẻ tập trung của nàng, trái tim hấn đột nhiên bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Tạ Lâm cảm nhận được ánh mắt hấn, không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi, “Bệ hạ có chuyện gì không?”.

“Không có gì,” Minh Trọng Mưu nhếch nhếch miệng, “chẳng qua trẫm muốn hỏi Thừa tướng, cách xử lý của trẫm với vụ án của Ông Đạt và Tang Tông đã hợp lý chưa?”.

Thì ra là vì chuyện này. Tạ Lâm ngẫm nghĩ, đáp: “Bệ hạ anh minh quyết đoán, từ lâu đã không còn giống với ngày xưa nữa, đương nhiên là xử lý vô cùng hợp lý, sau này gặp những chuyện tương tự, bệ hạ cứ trực tiếp xử lý là được, tránh để thiên vị thần hoặc những người khác.”

“Khanh cũng sợ thiên vị sao?”.

“Thần đương nhiên là sợ rồi,” Tạ Lâm nói, “thần còn sợ tiếng xấu sử sách ghi về mình, nói thần vu hại trung lương, kết bè kết đảng, bao che cho tội thần, có thể coi là một gã đại đại gian thần ấy chứ.”

Minh Trọng Mưu bất giác bật cười, “Lẽ nào khanh không phải thế?”.

Ánh mắt ngời sáng của Tạ Lâm thoáng nhạt đi đôi chút, “Thần phải thì thế nào, không phải thì thế nào? Sử sách muốn viết về thần thế nào cũng được, đó là chuyện của Sử quan, là việc của hậu thế, thần không thể can thiệp.”

“Khanh không thể can thiệp?” Minh Trọng Mưu cười lạnh, “Tạ Lâm, trẫm phát hiện hình như khanh và Lục Cận, Trầm Hòa Anh rất thân thiết gần gũi.”

Tạ Lâm cung kính nói: “Thần là chủ khảo trong kỳ thi của bọn họ, hai người đó là do thần tuyển chọn, tiến cử, bọn họ giống như học trò của thần, vì muốn bảo vệ cho những người mình tiến cử không phạm sai lầm, cũng đề phòng bọn họ đi vào con đường sai trái, nên đương nhiên phải chú ý đến bọn họ nhiều hơn.”

“Nói nghe rất hay,” Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, “Tạ Lâm, khanh nói thật đi, nếu trăm không bố trí Lục Cận và Trầm Hòa Anh, một Trạng nguyên, một Thám hoa đảm nhiệm việc sửa chữa bổ sung lại sử sách, thì có phải khanh rất thất vọng không?”

Theo thông lệ của Đại Sở, Tiến sĩ vừa thi đỗ đợt thi năm ấy, nếu được giữ lại kinh thành, thì đều trở thành Tu soạn, không chỉ soạn chiếu thư cho bệ hạ, mà còn thường xuyên chỉnh sửa lại sách sử, chức quan tuy nhỏ, nhưng thực quyền lại không nhỏ chút nào. Nhưng trong đợt thi trước, Lục Cận và Trầm Hòa Anh tuy rằng được giữ lại kinh, nhưng lại không được làm Tu soạn, dù được phân về bộ Lại và bộ Hình, thực quyền nắm được nhiều hơn hẳn, nhưng còn xa mới tới được gần trung tâm quyền lực thực sự.

(Tu soạn là một chức quan, chịu trách nhiệm ghi chép, chỉnh lý lại lịch sử của quốc gia.)

Tạ Lâm vốn dĩ cho rằng, Trầm Hòa Anh và Lục Cận không được bố trí làm Tu soạn, có lẽ do Minh Trọng Mưu có suy nghĩ riêng, nhưng nàng không ngờ cái Minh Trọng Mưu nghĩ lại là điều này.

Nhưng Tạ Lâm lại trả lời câu hỏi của Minh Trọng Mưu rằng: “Không, hai người bọn họ đều xuất thân từ Nhất giáp, đầu óc vốn dĩ đã xuất sắc hơn người bình thường, đối với việc trị quốc, cũng có kiến giải của riêng mình, thần không lo về tiền đồ của họ.”

Nghe Tạ Lâm nói vậy, rõ ràng là cố ý bẻ cong ý của Minh Trọng Mưu.

Hai người Lục Cận và Trầm Hòa Anh không trở thành Tu soạn thực ra đối với Tạ Lâm, người từng là chủ khảo của hai người, là một chuyện vô cùng bất lợi.

Tiền triều có rất nhiều gian thần, đều nghĩ trăm phương ngàn kế để khiến Sử quan viết về mình dễ nhìn hơn đôi phần, hoặc có những trung thần, lương tướng, không muốn Sử quan bẻ cong chuyện về mình, nên cũng thường xuyên hối lộ.

Thân làm quan trong triều, người không muốn được lưu danh trong sử sách, quả thực là không thể tượng tượng được.

“Trầm cũng không cần khanh phải lo lắng đến tiền đồ của bọn họ.” Minh Trọng Mưu cười lạnh nói. Hắn đứng dậy, phẩy ống tay áo, bước từng bước đến trước mặt Tạ Lâm. Bóng người cao lớn, phủ lên người nàng. Giọng nói của Minh Trọng Mưu phiêu diêu, cứ như thể bị gió thổi cho tan biến, “Tạ Lâm, điều khanh muốn nói chỉ có vậy thôi à?”

Tạ Lâm ngẩng đầu.

Mặt nạ của Minh Trọng Mưu, đương nhiên là anh tuấn miễn bàn, tướng mạo cao lớn tuấn lãng khiến người ta nảy sinh một cảm giác tin tưởng khá đáng kể. Nhưng lúc tâm tình hắn không tốt, thì khuôn mặt ấy lại khiến người ta có cảm giác âm trầm. Hắn đã càng lúc càng có khí thế của một bậc đế vương rồi, lúc hắn từ trên cao nhìn xuống, sẽ khiến người ta có cảm giác bé nhỏ như một hạt cát.

Nhưng vẻ mặt của Tạ Lâm lại rất trầm tĩnh: “Bệ hạ, người muốn thần nói gì.”

Minh Trọng Mưu nhìn đôi mắt như một chiếc giếng không mây may có một gợn sóng nhưng lại chứa đầy trí tuệ của nàng, cảm thấy nàng biết nhưng lại cố giả vờ như không biết, “Nói gì ư?” Hắn hừ một tiếng, “trong lòng khanh hiểu rõ hơn ai hết.” Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm

vào má nàng, ánh mắt không kiềm chế được quan sát biểu cảm của nàng, thấy nàng khẽ cau mày, đầu hơi ngửa ra sau, tránh đi.

Minh Trọng Mưu thu tay lại, hắn không cưỡng ép nàng, “Trẫm từng muốn khanh nghĩ có kỹ, trẫm từng cho rằng có lẽ khanh vẫn cần thêm thời gian, trẫm không muốn ép khanh, khanh từng là Thái phó của trẫm khi trẫm còn là Thái tử, là Thừa tướng của trẫm, là thầy dạy của trẫm, trẫm kính trọng khanh, nhưng khanh lại là gian thần của Đại Sở, những lời đồn khắp cả thiên hạ này đều hướng về khanh, nói khanh là kẻ lộng quyền, trẫm cũng muốn trốn tránh khanh. Trẫm biết, trong một chốc một lát, rất khó để khanh xoay chuyển mối quan hệ giữa khanh và trẫm, nên trẫm không vội.”

“Nhưng,” hắn từ từ ghé lại gần, nhìn đăm đăm vào mắt nàng, “khanh căn bản không nghĩ gì cả.”

“Tạ Lâm, trẫm cho khanh thời gian, là để khanh nghĩ cho rõ ràng, chứ không phải để đỡ dành khanh! Rốt cuộc khanh có hiểu không?”

Tạ Lâm nghe xong, hai mắt không kìm được trợn tròn.

Không thể không nói, từ một Minh Trọng Mưu ngay thẳng không giấu diếm điều gì của trước đây cho đến luôn ănh nhẫn của bây giờ, quả là một thay đổi quá lớn. Tạ Lâm từng nghĩ, muốn coi chuyện tối hôm ấy trở thành mây khói thoáng qua, hắn uống say, nàng cũng uống say, nàng không để ý đến sự trinh bạch quý giá nhất của người phụ nữ, còn sau đêm hôm ấy, mê hương và rượu nồng có thể sẽ khiến hắn thần trí mơ hồ, thậm chí quên luôn.

Đến ngày thứ hai, lúc Minh Trọng Mưu hỏi nàng, cô gái tối hôm qua là ai, là nàng biết hắn không nhớ.

Không nhớ gì là tốt nhất, lần kết hợp thân mật nhất ấy căn bản chỉ là việc ngoài ý muốn, hắn và nàng, một là vua, một là thần, một ngồi trên ghế

rông, học thuật đế vương, một là thần tử trăm tĩnh, làm bốn phận của một thần tử tận trung.

Như thế sẽ tốt hơn.

Không ngờ đến hôm nay giờ phút này, Minh Trọng Mưu lại đột nhiên nói những lời đầy thâm ý.

Mối quan hệ giữa bọn họ?

Mối quan hệ giữa bọn họ là vua tôi, là thầy trò, là hai thái cực.

Nàng mãi mãi đi ngược lại con đường của hắn.

“Thần không hiểu bệ hạ đang nói gì.”

Minh Trọng Mưu tóm chặt lấy bả vai nàng, “Không, Khanh hiểu!” Hắn ghé sát lại gần khuôn mặt nàng, “người con gái trong buổi tối hôm ấy, trẫm đã biết nàng ấy là ai rồi.”

Lời hắn vừa thốt ra, giống như bầu trời bị vỡ vụn.

Cảnh đêm của buổi tối hôm đó quá đẹp, những vì sao như một dòng sông bạc, ánh nển chiếu lên đôi mắt nàng.

Đêm đó, Tạ Lâm đã quên hết cuộc bản thân mình là ai – là lúc nàng nhìn thấy khuôn mặt của hắn, ánh mắt của hắn.

Khi ấy, nàng đột nhiên nhớ lại mười năm trước, lần đầu tiên nàng gặp hắn, lúc đó hắn vẫn còn nhỏ, khuôn mặt trắng hồng, vô cùng dễ thương. Nhưng hắn lại có một chí hướng khác.

“Không cần đến năm năm, ta sẽ trở thành một đại tướng quân, hộ quốc an bang cho Hoàng bá bá, khiến cho đám người Di mọi rợ đó không dám tới xâm phạm nữa!”.

Và cũng chưa cần đến năm năm, ước mơ của hắn đã vỡ vụn.

Còn ước mơ của nàng vẫn chưa bị vụn vỡ, chỉ là đã thay đổi.

Chỉ vì khuôn mặt ấy khiến nàng nhớ lại quá khứ, nhớ đến bức tranh khó nói thành lời, nhớ đến mộng tưởng của hắn, mộng tưởng của nàng. Quá nhiều thứ khiến nàng quên đi bản thân mình là ai.

Nhưng như thế là sai. Nàng là thần tử, hắn là vua, bọn họ không thể có bất kỳ mối quan hệ ám muội nào.

Bất kể nàng là nam hay nữ đều không thể.

Nàng là nam nhân, hắn đương nhiên không thể có quan hệ gì với nàng. Nàng là nữ nhân, hắn và nàng cũng lại càng không thể có quan hệ gì.

“Nàng ta là ai?” Tạ Lâm hỏi.

Minh Trọng Mưu gắt gao nhìn nàng, ánh mắt nàng vẫn trầm tĩnh như thế, mà hắn thì không thể nhìn ra được trăm ngàn cảm xúc ẩn giấu trong đôi mắt trầm tĩnh ấy, hắn chỉ cảm thấy đôi mắt của nàng như một cái hồ không gợn sóng, và trái tim nàng, cũng phẳng lặng giống thế.

“Nàng ta là ai ư?” Minh Trọng Mưu nghiến răng, “điều này mà khanh còn muốn hỏi trăm sao?”.

“Thần không biết.” Tạ Lâm nói.

Trái tim nàng thật sự được làm bằng sắt đá, phải là một trái tim như thế nào, mới có thể khiến nàng mở miệng hỏi một câu quá đỗi bình thản như vậy?

Minh Trọng Mưu cười giễu, “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Tạ Lâm trầm mặc.

Minh Trọng Mưu nhìn nàng, ánh mắt không tìm được lộ ra vẻ chờ mong.

Tạ Lâm nghĩ ngợi một hồi, cảm thán: “Bệ hạ, nếu như người thích nàng ta, thì cứ nạp nàng ta vào hậu cung là được, dựa vào tư chất đầu óc và gia thế của nàng ta, làm Hoàng hậu có lẽ cũng không quá khó.”

Minh Trọng Mưu tưởng nàng đã nghĩ thông suốt, mặt mày liền giãn ra: “Trẫm cảm thấy nàng ấy là một nhân tuyển vô cùng thích hợp, nhưng.....” Minh Trọng Mưu cau mày, “trẫm sợ nàng ấy không muốn.”

“Nàng ta không muốn?” Thần sắc Tạ Lâm lộ ra vẻ kỳ quái, “bệ hạ là Hoàng đế của Đại Sở, thần cho rằng, không một cô gái nào có thể cự tuyệt được bệ hạ đâu.”

Minh Trọng Mưu cười khố, nhìn sâu vào mắt nàng, “Đúng vậy, trẫm cũng tưởng thế, trẫm chỉ muốn nàng ấy cho trẫm một cơ hội.”

“Cơ hội? Bệ hạ cần gì cơ hội, bệ hạ chỉ cần đưa nàng ta vào cung, đó đã là ân điển cực lớn với nàng ta rồi, gia tộc của nàng ta nhất định mong còn không kịp muốn xin bệ hạ ban ngay cái ân điển này ấy chứ.”

(Tự dưng thấy có mùi ông nói gà bà nói vịt)

Minh Trọng Mưu đột nhiên trở lên cảnh giác, đề phòng hỏi: “Khanh đang nói ai vậy?”.

Ánh mắt Tạ Lâm lộ ra vẻ nghi ngờ: “Sử Hồng Dực chứ ai, có chuyện gì sao?”.

Minh Trọng Mưu vỗ trán, ngửa đầu ra sau, phẩy tay áo, ngồi trở lại thư án, không tìm được phì cười, hần thì thầm bằng giọng chỉ đủ cho bản thân nghe thấy: “Trẫm không nên ôm kỳ vọng quá lớn vào nàng, đây là lỗi của trẫm.”

Trong lúc ấy, Tạ Lâm vẫn nhìn hẩn đầy nghi ngờ, nàng không hề biết võ công, nên đương nhiên không nghe ra Minh Trọng Mưu đang nói gì. Chỉ là cảm nhận được trong thoáng chốc sắc mặt hẩn trở nên không được tốt lắm.

Minh Trọng Mưu chẹp chẹp miệng, khẽ hất sợi tóc vương trên trán lên, khước mắt của hẩn liếc nhìn Tạ Lâm, cười bảo: “Tạ Lâm, khanh nhìn đây này.”

Hẩn bảo các cung nữ bưng một chậu nước và khăn mặt vào, rồi khoát tay cho bọn họ lui ra, bao gồm tất cả các thái giám và cung nữ. Sau đó nhấp nhấp khăn vào chậu nước, lau lên mặt, để đường viền xung quanh mặt được thấm ướt xong, lại dùng tay thuận thế lột lớp mặt nạ ra.

Khuôn mặt trắng trẻo như ngọc, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu thăm thăm như bầu trời đêm, cánh môi phơn phớt hồng nhuận. Khuôn mặt ngay trước mắt đây, tuấn tú xinh đẹp miễn bàn, Tạ Lâm không phải chưa từng nhìn thấy nam tử nào xinh đẹp như thế, nhưng chỉ có người trước mắt đây, mới có đôi mắt sâu hút hồn ấy.

Trong toàn bộ quá trình, Tạ Lâm đều quan sát với sắc mặt không chút thay đổi, dường như chuyện đang xảy ra trước mặt không liên quan gì đến mình.

Chỉ là cung nữ lui ra ngoài, tuy đã đóng cửa chính lại, nhưng lại quên không đóng cửa sổ, Tạ Lâm mặt mũi không chút cảm xúc liền đóng kín cửa sổ vào.

Như vậy mới kín không còn kẽ hở, bí mật dù lớn hơn nữa cũng phải mở cửa ra nhòm thì mới có thể truyền ra ngoài được.

Hoàng đế của Đại Sở, trước mặt là một khuôn mặt, sau lưng lại là một khuôn mặt khác, nếu như bị người ngoài biết được, nhất định sẽ là chuyện kinh thiên động địa.

Lúc Minh Trọng Mưu bóc lớp mặt nạ ra, thỉnh thoảng vẫn liếc trộm biểu cảm của Tạ Lâm.

Nhưng cứ những lúc hăn nhìn nàng, thì nàng lại nhìn trả lại hăn bằng ánh mắt dửng dưng như không, khiến hăn có phần nhụt chí.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại không biết rằng, khoảnh khắc khi bóc lớp mặt nạ đó ra, tay và lớp mặt nạ đó đã che khuất mất đôi mắt hăn, nên không nhìn thấy ánh mắt của Tạ Lâm đã có một thoáng rung động.

Minh Trọng Mưu tự mình an ủi tim gan bị tổn thương của bản thân, lúc nhìn về phía Tạ Lâm, vẫn không tìm được vẻ đặc ý nói: “Thế nào? Một khuôn mặt khác hăn nhé.” Ánh mắt hăn nhìn đăm đăm vào Tạ Lâm, nói thăm dò, “người trong toàn thiên hạ này nhiều như vậy, nhưng ngay cả Thái hậu cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ lúc trưởng thành của trẫm, trẫm chỉ cho duy nhất một người xem khuôn mặt này thôi.”

“Chính là cô gái trong buổi tối hôm đó, cô gái khiến trẫm muốn lập nàng ấy làm Hoàng hậu.”

Minh Trọng Mưu cười khẽ, không thể không nói, lúc đeo mặt nạ, biểu cảm của hăn không tài nào sinh động nổi.

Giờ khi lớp mặt nạ đã được lột xuống, khi tâm tình hăn đang vui vẻ hưng phấn, khi ngũ quan của hăn trở lên sinh động, thì khuôn mặt trắng trẻo ấy khoe ra vẻ xinh xắn rất kinh.

“Cô gái đó là nàng, Tạ Lâm.” Khuôn mặt xinh đẹp của hăn để lộ biểu cảm vô cùng dịu dàng, giọng nói của hăn khẽ khàng, giống như lời thì thầm dưới ánh nến đêm đó.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẨM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Minh Trọng Mưu nhìn sâu vào mắt nàng, cẩn thận quan sát biểu cảm của nàng. Hãn nhìn rất chuyên chú, thậm chí hãn còn nhìn thấy rất rõ ràng lúc Tạ Lâm nghe thấy câu ấy, lông mày đã nhăn tít cả lại.

“Bệ hạ, người nhất định là nhàn tản quá, nên mới xuất hiện ảo giác. Đóng tấu chương trên bàn đã tích lại khá nhiều rồi, người nên phê duyệt cho xong đi.” Tạ Lâm không nhìn hãn nữa, mà quay người đi về vị trí của mình, ngồi xuống.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu biến sắc, hãn sai những bước dài đến trước mặt Tạ Lâm, cúi đầu nhìn nàng, hô hấp của hãn có chút gấp gáp: “Trẩm biết cả rồi! Nàng đừng lảng sang chuyện khác nữa!” Hãn tóm lấy vai nàng, ép nàng phải ngẩng đầu lên nhìn mình, “Tạ Lâm, nàng có nghe thấy không? Trẩm đang nói với nàng rằng, trẩm chỉ cần nàng thôi!”.

Tạ Lâm cầm cây bút lông chấm vào mực rồi chậm rãi viết lên giấy, “Bệ hạ, có lẽ người vẫn chưa tỉnh rượu, có phải đêm qua ngủ không ngon không? Tốt nhất người nên đeo mặt nạ vào đi, tai mắt của người trong cung ngoài cung quá nhiều, với khuôn mặt này của người, dù có đóng cửa sổ lại, thì vẫn thấy không thích hợp.”

“Tạ Lâm! Đêm qua trẩm nghỉ ngơi rất tốt, trẩm không hề xuất hiện ảo giác, trẩm vô cùng tỉnh táo! Trẩm cũng biết bản thân mình đang nói gì.” Minh Trọng Mưu nắm chặt lấy tay nàng, mực khế bắn ra ngoài vương đầy trên giấy, thành một mớ lộn xộn, “Tạ Lâm, nàng vẫn quan tâm đến trẩm

đúng không? Trẫm không đeo mặt nạ nữa, trái tim nàng cũng thấy thấp thỏm bất an, sợ thân phận của trẫm bị lộ ra ngoài, đúng không?”.

Hắn sấn lại gần nàng, chặn hết hoàn toàn đường lối tở trên bàn lại, khiến nàng chỉ có thể nhìn một mình hắn.

Tạ Lâm không thể không thừa nhận, khuôn mặt này của Minh Trọng Mưu cực kỳ có lực sát thương với mình. Đường nét tinh tế, tuyệt mỹ vô song giống như giang sơn Đại Sở vậy.

Thật ra nàng không dám nhìn hắn kỹ quá. Vì nàng sợ, giây phút nàng nhìn hắn rồi sẽ khó lòng di chuyển được tầm mắt, lại càng khó lòng tìm lại được nội tâm mình.

“Bệ hạ,” cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn, “người là vua, thần là tôi, vua tôi khác nhau, xin bệ hạ hãy tự trọng.”

“Tự trọng?” Minh Trọng Mưu phá lên cười, “nàng cũng biết trẫm là hoàng đế cơ à.”

“Thiên hạ này là của trẫm, người trong thiên hạ là con dân của trẫm, thần tử trong thiên hạ cũng đều là thần tử của trẫm.” Hắn nhìn xoáy vào nàng, “nàng cũng là của trẫm, nàng nói trẫm nên tự trọng,” hắn không nhịn được cười giễu, “trẫm vẫn chưa làm gì, mà nàng đã phòng bị thế rồi.”

“Bệ hạ!” Tạ Lâm mất kiên nhẫn nổi cáu, trẫm giọng nói, “Thần từng nói với bệ hạ rồi, từ thuở khai quốc đến nay, Đại Sở vẫn luôn sừng sững hiên ngang, đó là vì quân thần đều làm tốt chức trách của mình, trước nay không bao giờ đi quá giới hạn, không bao giờ bê trễ phóng túng, nên Đại Sở mới khí thế hùng hực như thế. Cho dù Đại Sở đã từng xuất hiện những kẻ gian thần tiểu nhân, nhưng vẫn hùng mạnh đầy sức sống. Nếu vua tôi lẫn lộn, không biết trách nhiệm ta người, vậy thì Đại Sở sẽ không được như ngày hôm nay đâu. Thần không muốn ta người không rạch ròi, vua tôi không rõ ràng, người là Hoàng đế, thần là thần tử, chỉ như vậy mà thôi.”

“Vua tôi lẫn lộn? Nghe giống như thế là một tội danh không hề nhẹ ý nhỉ,” ánh mắt Minh Trọng Mưu sâu như trời đêm ngưng đọng lại, hần nhướng nhướng mày, “Tạ Lâm, những chuyện như thế nàng làm đâu có ít. Nhưng so ra, trầm lại cảm thấy, âm dương đảo lộn, khi quân phạm thượng, tội còn to hơn nhiều!”.

Tạ Lâm ngạc nhiên, bệ hạ muốn trị tội của nàng sao? Nàng không chút sợ hãi, ngược lại còn đứng dậy, vén vạt áo quỳ xuống.

“Đúng vậy, trước nay thần chưa từng kiêng dè, quả thực là có tội. Thần đảo lộn âm dương, nữ tử lại dám làm Thừa tướng, khi quân phạm thượng, thật sự che giấu thân phận của mình với bệ hạ.”

“Xin bệ hạ giáng tội.”

Cuối cùng Tạ Lâm cũng thừa nhận rồi.

Đêm hôm đó, quả nhiên là nàng.

Có lẽ chỉ là do ý loạn tình mê, đôi bên cùng uống say, không kiềm chế được mới ngủ với nhau.

Nhưng trinh bạch của con gái, suy cho cùng rất quan trọng.

Hần để tâm, ngày đêm nhung nhớ nàng.

Nhưng nàng lại quên luôn đêm đó đi, chẳng để lại một chút vết tích nào cho hần.

Minh Trọng Mưu nhìn Tạ Lâm đột nhiên nhận tội, không tìm được lùi ra sau, nhưng nghĩ rồi hần lại không hành động.

Hần cười khỗ, “Tạ Lâm, trước đây trầm bắt nàng quỳ, nàng không quỳ. Giờ trầm không bắt nàng quỳ, nàng lại quỳ.” Hần nắm tay nàng, muốn

kéo nàng đứng lên, “nàng đứng dậy đi, trẫm không hề có ý trách móc nàng.”

Tạ Lâm thuận theo ý hăn đứng dậy.

Minh Trọng Mưu quay người, xoay lưng về phía nàng, thở dài nói: “Đề bạt nàng làm Thừa tướng, không phải là trẫm, nên trẫm không muốn trách nàng. Nhưng trẫm có việc muốn hỏi nàng, nàng phải nói thật.”

“Xin bệ hạ cứ nói.”

“Phụ hoàng có biết thân phận nữ nhi của nàng không?”

Ánh mắt Tạ Lâm ngưng lại, nàng mở miệng đáp, “Biết.”

Minh Trọng Mưu không nhịn được bật cười, nhưng hăn lại không biết tại sao mình lại cười.

Tạ Lâm nhìn đăm đăm vào bóng lưng hăn. Áo bào thêu hình rồng, không gió mà động. Thiếu niên của mười năm trước nay đã trưởng thành rồi.

Hăn vĩnh viễn không bao giờ biết được, tại sao Tiên đế lại để một người con gái làm Thừa tướng của Đại Sở.

Tạ Lâm nghĩ thầm.

Minh Trọng Mưu không kìm được lại cất tiếng hỏi: “Nàng và Tiên đế có quan hệ gì? Chỉ trong có vài năm, nàng ngồi được lên vị trí Thừa tướng này, đó là vinh dự mà trước giờ Đại Sở chưa từng có, cho dù nàng có xuất thân từ Thám hoa, thì suốt mười năm ba đời vua của Đại Sở, vua sao thần tử vậy, nhưng nhanh như thế nàng đã leo lên được vị trí này, nên trẫm luôn có chút nghi ngờ.....”

Minh Trọng Mưu không biết tại sao mình lại hỏi những câu này, hơn thế hỏi vừa nhanh vừa vội, cứ như thể có người đuổi sau lưng.

“Bệ hạ nói vậy là có ý gì?”.

“Không có ý gì cả.” Minh Trọng Mưu cũng cảm thấy bản thân mình đã nghĩ quá nhiều. Nhưng đây là điều hãn thường xuyên nghĩ tới.

Sau khi đặng cơ, hãn cảm thấy, lấy hình tượng nam tử mà nói, tướng mạo của Tạ Lâm quá đỗi tuấn tú xinh đẹp, tuy rằng hành vi và tính tình của nàng thường khiến người ta quên khuấy mất tướng mạo.

Nhưng lúc Minh Trọng Mưu biết nàng là con gái, hãn lại không thể không nghĩ tới việc nàng liên tiếp được đề bạt, có phải vì đã cùng Tiên đế..... hơn thế Tiên đế còn biết rõ nàng là con gái, nhưng vẫn không hề giáng tội nàng.

Ít ra là lúc đó, liệu Tiên đế có giống hãn, có những suy nghĩ kỳ quặc với Tạ Lâm không?

“Bệ hạ đang nghi ngờ thần và Tiên đế.” Tạ Lâm nói.

“Trẫm không hề.” Minh Trọng Mưu cuống quýt đáp.

“Bệ hạ, có lẽ thần nên nói với bệ hạ điều này,” Tạ Lâm nói, “Không chỉ Tiên đế, mà ngay cả Vĩnh Lưu Hoàng đế cũng biết thân phận của thần.”

Vẻ mặt Minh Trọng Mưu bất giác thay đổi.

“Thần đã nói cạn lời. Nếu vua tôi đã có khác biệt, thì để tránh vua tôi lẫn lộn, đảo loạn triều cương. Từ hôm nay trở đi, thần sẽ không bao giờ bước chân vào ngự thư phòng dù chỉ một bước, sau này tấu chương dâng lên, bệ hạ hãy tự mình phê duyệt đi, thần sẽ không nhúng tay vào nữa.”

Tạ Lâm hơi hành lễ. Thực ra nàng nên quỳ hành lễ, nhưng nàng nghĩ rồi, vẫn nên tuân theo ý chỉ của Tiên hoàng, không quỳ thì hơn.

Sau đó quay người định lui ra ngoài.

Minh Trọng Mưu cuống quý xoay người kéo nàng lại.

Tạ Lâm nghiêng đầu nhìn bàn tay đang giữ chặt mình của hắn, bàn tay hắn đã không còn giống với rất lâu trước đây, mười ngón tay thon dài, rắn chắc mà có lực, sức nắm tay nàng cũng hoàn toàn khác hẳn, vô cùng nóng bỏng.

Tạ Lâm nói: “Bệ hạ, nếu người muốn trị tội của thần, thần sẽ nhận tội. Nếu người không muốn trị tội của thần, thì thần xin tạ ơn, và vẫn sẽ tận lực phò tá người, bệ hạ không cần phải lo lắng. Bệ hạ trưởng thành nhanh chóng, thông minh và quả quyết, nếu bệ hạ muốn tự mình giải quyết chính sự thì cũng không quá khó.”

Minh Trọng Mưu tái mặt, “Tạ Lâm, trẫm không muốn giả ngốc với nàng nữa, trẫm nói với nàng rồi, trẫm muốn lập nàng làm Hoàng hậu!”.

“Sau đó thì sao? Đền thần chờ đợi đằng đằng trong cung cấm, không được ngắm bầu trời, không được màng quốc thổ, không được chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra ở bên ngoài, mỗi ngày mỗi đêm đều chỉ có thể ngóng chờ bệ hạ, trông chờ vào sự bố thí tình cảm của bệ hạ sao?”.

Minh Trọng Mưu rúng động, sắc mặt của hắn giống như bầu trời đêm sau khi mặt trời lặn.

Tạ Lâm nhìn thẳng vào mắt hắn, thật ra nàng không thường xuyên nhìn hắn như vậy, vì thế khi thấy ánh mắt chăm chú của nàng, hắn không chịu được phải lảng nhìn đi chỗ khác.

“Bệ hạ,” Tạ Lâm nói, “Người phải hiểu, thần chỉ có thể là ‘thần’ thôi.”

Có lẽ từ lúc nàng bắt đầu trở thành Thừa tướng, hoặc bắt đầu từ cơn lũ mười năm trước, hoặc còn sớm hơn nữa bắt đầu từ khi nàng thi đỗ khoa thi, trở thành Thám hoa. Thiên hạ Đại Sở là của hã, nhưng nàng lại ôm hết trọng trách vào mình.

Ở Đại Sở, hậu cung không được tham gia vào việc triều chính. Nếu nàng trở thành Hoàng hậu, vậy thì có lẽ nàng sẽ tháo được trọng trách này xuống, và giao lại cho hã, sống ung dung nhàn tản phần đời còn lại.

Nàng cũng rất muốn cong lưng, cúi đầu, tìm một tư thế thoải mái hơn, được hưởng thụ, không màng đến trọng trách, không quan tâm đến ân oán thị phi của Đại Sở nữa.

Nhưng nàng đã quen rồi.

Quen với việc thẳng lưng, quen với việc gánh vác trọng trách trên vai, quen với việc thà gầy gập cũng không luôn cúi.

Nàng sẽ không bao giờ đồng ý với hã.

Nàng chỉ là có thể là ‘thần’, tuyệt đối không thể làm một con ếch ngồi đáy giếng trong thâm cung, sẽ không tháo bỏ trọng trách này xuống, gửi gắm bản thân vào một đoạn tình cảm.

Minh Trọng Mưu lùi lại sau, vẫn nắm chặt lấy tay nàng, thậm chí còn dùng sức mạnh hơn.

Tạ Lâm giãy ra nhưng không được, đành bảo: “Bệ hạ, người không cần phải thấy áy náy, tuy thần là phụ nữ, nhưng trước nay chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề trinh bạch, từ mười năm trước vào cái ngày thi đỗ Thám hoa, thần đã không còn nghĩ bản thân mình sẽ là phụ nữ nữa rồi. Thần cũng hy vọng bệ hạ sẽ quên điều đó đi.”

Minh Trọng Mưu cau mày. Hắn không hề thấy áy náy! Chỉ là hắn từng nghĩ, muốn đem đến cho nàng những gì tốt đẹp nhất, để nàng trở thành chủ hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, cho nàng vinh hoa phú quý tột bậc, cùng nàng tận hưởng giang sơn này.

Nhưng nàng lại nói: “Bệ hạ, đây chỉ là việc ngoài ý muốn. Nếu người bắt thần làm chủ hậu cung, thì ít nhất thần cũng phải có tình ý với người.”

“Nhưng thần không yêu người.”

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy lòng mình đau nhói, giống như bị một mũi kim đâm vào tim, “Trẫm không quan tâm.”

“Nhưng thần quan tâm.” Tạ Lâm nghiêm túc nói.

Hắn biết mà!

Từ trước đến nay lập hậu, đều là những cô gái đoan trang, thông minh, có gia thế, mặt nào nàng cũng đủ tiêu chuẩn, duy chỉ thiếu có tình cảm. Nếu nàng không có vinh hoa phú quý, hắn có thể dùng vinh hoa phú quý để mê hoặc nàng, nếu nàng là con gái của gia đình cao quý hiển hách, hắn có thể dùng gia tộc để ép buộc nàng, nếu nàng có tình cảm với hắn, hắn có thể dùng chính bản thân mình để quyến rũ nàng.

Nhưng cái nàng nên có thì lại không có, cái không nên có thì lại có, khiến hắn khó lòng ra tay, căn bản không thể nào khống chế được nàng.

Thật là quá đáng.

“Tạ Lâm, nàng thật tàn nhẫn!”

Tạ Lâm tranh thủ lúc hắn sững sờ, giãy thoát khỏi tay hắn, quay người sải bước dài biến mất khỏi tầm mắt hắn.

“Nhưng trăm sẽ không bỏ cuộc đâu.” Minh Trọng Mưu hét lớn, “Tạ Lâm, nàng đợi đấy, trăm sẽ không bao giờ bỏ cuộc.”

Lúc Tạ Lâm ra đến cửa, bước chân nàng khựng lại, nhưng không hề quay đầu, sau đó đẩy cửa, bước qua bậc cửa cao ngất rồi đi thẳng.

Ngự thư phòng, sau này nàng sẽ không đến nữa.

XXX

“Đại nhân nhà ta nói rồi, bảo ta đừng sốt ruột, ta nghĩ ngài cũng đừng nóng nảy.” Trác Thanh nói không chút cảm xúc.

Ông Đạt đập bàn, run đến nỗi khiến bộ râu trên mép cũng phải rung rinh: “Đừng nóng nảy? Đừng nóng nảy thế nào được? Ta đã bị giáng liền ba cấp, khó khăn lắm mới trèo được lên cái chức Thị lang, cứ thế này không biết bao năm nữa mới trèo lên lại được vị trí đó.” Ông ta lườm Trác Thanh, khinh bỉ nói: “Ta không giống người, thi bao nhiêu lần như vậy còn không đỗ, người coi như bị phế, nhưng ta vẫn còn cả tiền đồ rộng mở phía trước, không thể để lãng phí ở chốn này được.”

Trác Thanh thầm hừ một tiếng, nghe ông ta nói vậy chỉ cười nhạt, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, “Ông đại nhân, tuổi tác của ngài cũng không còn trẻ, tiền đồ gì nữa, để lại cho những người trẻ hơn đi, ngài đừng mơ tưởng hảo huyền có khi còn tốt hơn.”

Ông Đạt nghe xong, lửa giận trào lên lồng ngực, tức quá bật cười: “Trác Thanh, người nói hay lắm, lúc đó nếu không phải người nghĩ ra cái chủ ý này, tìm ta làm ra mấy cái chuyện bất cần đó, thì sao ta lại làm ra chuyện thế này? Còn khiến Tang Tông bị cách chức điều tra, thiếu chút nữa là mất mạng. Hiện giờ hai bọn ta xảy ra chuyện, người lại đứng ngoài đứng đưng, được, được, được lắm! Thật không hổ là tham mưu đặc lực của Thượng thư đại nhân.”

Trác Thanh thấy Ông Đạt quả thực đang rất tức giận, trong lòng cũng không khỏi thấy chột dạ. Đối phương có thể làm được cái chức Thị lang bộ Binh suốt bao nhiêu năm nay, thiết nghĩ nhất định là có chỗ hơn người, rất biết suy nghĩ, gặp đối thủ quyết không nường tay. Tâm lý của Trác Thanh vốn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chí ít cũng là nghĩ cho đại nhân nhà hãn, có thể bớt được kẻ địch nào thì bớt kẻ địch đó, không có kẻ địch đương nhiên còn tốt hơn. Trác Thanh bèn cười nói: “Ông đại nhân đừng tức giận thế, ngài cũng biết chuyện này vốn dĩ không thể gấp gáp được, gấp quá sẽ loạn. Thêm nữa, ngài có tội vạ gì cũng không thể đổ lên đầu ta được, nếu đổi lại là đối phó với kẻ khác, chỉ sợ hãn đã xong đời từ lâu rồi, căn bản không cần chúng ta phải hao tổn tâm tư nhiều như thế.”

“Không sai!” Ông Đạt nghĩ ngợi quả thực thấy có lý, bèn căm giận nói: “Nếu không phải là Tạ Lâm, thì ta và Tang Tông đã không bị đẩy đến bước đường này. Tạ Lâm, người suýt nữa giết chết cánh tay đắc lực của ta, ta không đội trời chung với người!”.

Trác Thanh thấy Ông Đạt đã di chuyển sự chú ý sang người khác, không tìm được kẻ cười, “Với tình hình hiện nay mà nói, ngài và đại nhân nhà ta, đều là người của bộ Binh, hơn thế ngài và đại nhân nhà ta đều một lòng muốn đối phó với gã Tạ Lâm kia. Càng là những lúc thế này, thì chúng ta càng phải đồng tâm hiệp lực mới phải.”

Ông Đạt hừ một tiếng, trầm giọng đáp: “Được, ta không vội, nhưng chúng ta sớm muộn gì cũng phải lật đổ Tạ Lâm, mầm họa của Đại Sở không thể không diệt trừ, càng không thể không trả mối thù của ta và Tang Tông!” Ông ta cung tay với Trác Thanh nói, “Chỉ sợ đến lúc ấy, cần huynh đài và Úy Trì đại nhân tốn nhiều tâm tư rồi!”.

Trác Thanh để lộ ra nụ cười ý vị thâm sâu, “Điều đó là đương nhiên. Xin đại nhân cứ yên tâm.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Sau buổi triều sáng ngày hôm sau, quả nhiên Tạ Lâm không đến ngự thư phòng nữa.

Khi ánh nắng bên ngoài thuận thế rọi vào ngự thư phòng qua khung cửa rơi xuống sàn nhà, Minh Trọng Mưu cầm bút chu sa, đột nhiên có cảm giác tịch mịch vô cùng.

Lúc hăn ngồi trên ghế rồng, vị trí thể hiện sự tôn quý bậc nhất của cả Đại Sở, nhìn thấy Tạ Lâm cung cung kính kính đứng ở đó, không may may có ý bước lên trước, nhưng vẫn đủ sức đối chọi gay gắt với những lời chế giễu mỉa mai của các thần tử bên cạnh, giọng điệu bắt bẻ khiến cho đối thủ phải đỏ mặt tía tai, nhưng lại không hề có ý định ngẩng đầu lên nhìn – Lúc ấy, sự tịch mịch mà Minh Trọng Mưu cảm nhận lại càng được khắc sâu.

Từ nhỏ Minh Trọng Mưu chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ làm Hoàng đế, không chỉ là vì lúc đó hăn vẫn chưa đủ tư cách, mà còn vì hăn không thích vị trí ấy.

Khoảnh khắc người trở thành kẻ tôn quý nhất Đại Sở, cũng đồng nghĩa với việc người sẽ mất đi rất nhiều thứ.

Minh Trọng Mưu hiểu quá rõ đạo lý này.

Hăn thường xuyên cảm thấy bản thân mình quá ấu trĩ. Cho dù bọn họ là thầy trò, là Hoàng đế và Thái phó, nhưng khoảng cách giữa vua tôi quá

thực là quá xa vời, lúc Tạ Lâm cách hẳn càng lúc càng xa, thì hẳn lại có cái ý nghĩ muốn phá bình cái gì đó, ví dụ như phạm sai lầm, phê nhảm tấu chương chẳng hạn, làm cho to chuyện lên, Tạ Lâm đương nhiên sẽ tới thu dọn tàn cuộc cho hẳn.

Nhưng khi hẳn nhớ đến ánh mắt sắc nhọn của Tạ Lâm, nhớ đến sống lưng luôn luôn thẳng tắp không bao giờ cúi cong của nàng, nhớ đến cánh tay gầy mảnh của nàng khi hẳn tóm lấy chúng, nhớ đến tinh thần quật cường của nàng khi bước lùi ra sau là lại cầm bút chu sa lên, chấm một chấm lên bản tấu viết trên giấy Tuyên trắng.

Hẳn không nhịn được thở dài.

Thật sự là bị nàng nắm trong lòng bàn tay mất rồi, mắt mũi kiểu gì thế không biết, tại sao lại đi thích nàng chứ?

Con người Minh Trọng Mưu vô cùng kiên trì, hẳn không phải kiểu người mới gặp khó khăn đã suy sụp bỏ cuộc, đặc biệt là trước mặt Tạ Lâm, hẳn đã quen trang bị vũ trang cho bản thân rồi.

Trước đây vì không muốn chịu sự bắt nạt của Tạ Lâm, hiện giờ cũng là vì Tạ Lâm, chẳng qua là mục tiêu thì thay đổi, còn người thì không.

Vì thế ngày hôm ấy, sau khi tan buổi triều sáng, quần thần nối đuôi nhau ra về, Tạ Lâm cũng đang định nổi gót, thì nhìn thấy một người rảo bước, nhảy ra trước mặt mình, “Thừa tướng đại nhân xin dừng bước.”

Tạ Lâm cẩn thận nhìn kỹ lại, thấy người vừa cất tiếng gọi mình là Lại Xương. Tạ Lâm là người thế nào chứ, lập tức hiểu ra ngay, hai hàng lông mày không kìm được nhăn tít cả lại, nếu không phải ông ta là tâm phúc bên cạnh Minh Trọng Mưu, thì sợ rằng Tạ Lâm còn chả thèm liếc mắt nhìn đến, một bước đi thẳng luôn rồi. “Lại Xương đại nhân, ông không cần phải phiền phức thế.” Câu này coi như là câu chào hỏi, nói xong Tạ Lâm liền bước sang bên cạnh, định vòng qua người ông ta đi ra phía cửa lớn.

Lại Xương thấy nàng bước sang bên, cũng vội vàng bước theo, vừa vặn dùng thân mình chặn Tạ Lâm lại, khiến nàng không thể đi tiếp được nữa.

Tạ Lâm lại bước sang bên cạnh nữa, Lại Xương cũng lại bước theo, lại chặn hết lối đi của nàng.

Tạ Lâm thấy ông ta như vậy, lập tức lửa giận bùng bùng. Nàng cố gắng đè nén cơn giận xuống, trầm giọng đe: “Lại đại nhân!” Giọng nói khàn sạn lại càng thêm thâm trầm, thể hiện rõ chủ nhân của nó đang ở trong cơn phẫn nộ.

Lại Xương quả thực cũng khó xử lắm, nhưng nghĩ tới người đã dặn dò ông ta, đành chỉ biết lắc đầu than: “Đại nhân, bệ hạ đang đợi ngài.”

Tạ Lâm đáp: “Lại đại nhân, ngài quay về chuyển lời với người rằng, nếu Tạ Lâm đã nói không đến ngự thư phòng nữa, thì tuyệt đối sẽ không đến nữa, Lại đại nhân cũng không cần phải tốn công làm gì!” Tạ Lâm nói xong, gạt phắt ông ta sang một bên. Chương ngại vật đã được giải quyết, Tạ Lâm sải bước bỏ đi.

Lại Xương vội vàng đuổi theo, “Thừa tướng đại nhân.....”

Úy Trì Chính vốn dĩ đã chuẩn bị rời khỏi đại điện rồi, nhưng lại thấy Tạ Lâm bước nhanh lướt qua ngay bên cạnh mình mà không thèm liếc nhìn xung quanh. Tuy rằng thường xuyên nhìn thấy Tạ Lâm xuất cung đi trên đường hồi phủ, nhưng tốc độ nhanh như vậy thì vẫn là lần đầu tiên hắn được chứng kiến, đang cảm thấy kỳ quái, thì lại thấy Lại Xương lẻo đẻo vừa đuổi ở đằng sau vừa gọi “Thừa tướng đại nhân”, Úy Trì Chính không khỏi phì cười.

Hắn bèn dừng lại một lúc, phát hiện Tạ Lâm và Lại Xương hình như đang tranh cãi việc gì đó, nhưng âm thanh quá nhỏ, nên không nghe thấy.

Tạ Lâm cứ một mực gạt Lại Xương sang một bên, nhưng Lại Xương không mảy may nhúc nhích, dường như muốn giữ Tạ Lâm lại. Tạ Lâm liếc mình giãy dụa, Lại Xương dù sét có đánh chết cũng không thả.

Có vẻ như Tạ Lâm rất tức giận, hãy ông ta ngã luôn xuống đất.

Úy Trì Chính rất tò mò, theo lý mà nói dù Tạ Lâm có là Thừa tướng, nhưng Lại Xương cũng là Tổng quản nội giám, là người bên cạnh Hoàng đế, ngay cả những đại thần bình thường cũng biết người này không nên đắc tội, vậy mà Tạ Lâm lại không chút kiêng kỵ nể mặt đối phương, đẩy đối phương ngã dúi dụi xuống đất thế kia?

Hơn thế càng tò mò hơn là, Lại Xương không có vẻ gì là đang tức giận, dù rằng trên mông và sau lưng bị đập cả xuống đất, Tạ Lâm vừa dợm bước định đi, thì Lại Xương đã dùng cả chân lẫn tay bò tới, ôm chặt lấy một chân Tạ Lâm.

Tạ Lâm muốn nhấc chân để đi, nhưng Lại Xương cũng không chịu thả tay, chấp nhận để bị kéo lê, tối hôm qua tuyết rơi dày, giờ ông ta lại nằm bò ra rồi bị Tạ Lâm kéo đi, khiến cho một lớp tuyết cũng bị ông ta cào đi theo.

Lông mày Tạ Lâm nhăn tít lại rất kinh, nhưng chỉ thoáng chốc sắc mặt đã trở lại bình thường, quay đầu quát hỏi Lại Xương câu gì đó, thanh âm có to hơn một chút, Úy Trì Chính nghe rất rõ, “Lại đại nhân, ông có bỏ tay ra không thì bảo?!” Tuy rằng Úy Trì Chính vẫn không hiểu ý nghĩa của câu đó, nhưng có thể biết được là, Tạ Lâm hiển nhiên đang phùng phùng lửa giận, sắp sửa mất sạch kiên nhẫn với hành vi của Lại Xương rồi.

Lại Xương ôm lấy chân Tạ Lâm, cũng lớn tiếng trả lời lại: “Ngài đi theo nô tài thì nô tài sẽ buông tay!”

Tạ Lâm đi thử mấy bước nhưng Lại Xương vẫn cứ ôm nhằng nhằng lấy chân nàng, kéo lê suốt một đoạn, Tạ Lâm bất lực, đành cúi đầu hình như nói gì đó với Lại Xương. Lần này âm thanh tương đối nhỏ, Úy Trì

Trình không nghe rõ, nhưng nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm đã hòa hoãn đi khá nhiều, hần đoán, có khả năng muốn nhẹ nhàng mềm mỏng khuyên Lại Xương buông tay.

Lại Xương lộ ra biểu cảm quật cường, hiển nhiên là không đồng ý.

Tạ Lâm thở dài, lắc đầu chán nản, sau đó mới nói một câu gì đó, sắc mặt Lại Xương lập tức tươi tỉnh, nhưng vẫn có vẻ hoài nghi, hỏi lại lần nữa, nhưng có lẽ có được sự xác nhận của Tạ Lâm, nên ông ta vội vàng đứng dậy.

Nhìn lại thì, cả người Lại Xương đầu tóc quần áo toàn bụi bặm là bụi bặm.

Sau đó hai người xoay lưng rời đi, nhìn phương hướng thì có vẻ như là đại nội hoàng cung.

Úy Trì Chính thực sự không tài nào hiểu nổi, tại sao Lại Xương lại phải ôm chân cầu xin Tạ Lâm “đi theo mình” như vậy, lẽ nào là vì.....

Lại liên tưởng đến Tạ Lâm, một đại thần trên triều, một người đàn ông, mà lại để một gã thái giám, nam không ra nam nữ không ra nữ quỳ xuống xin hãn “đi theo mình”.....

Úy Trì Chính muốn , mồ hôi thiếu chút nữa là tí tách rơi, quyết định nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi cung, không nên nghĩ ngợi quá nhiều.

Úy Trì Chính của khi ấy, đang cố gắng phớt lờ một loại cảm xúc kỳ lạ đang trào dâng trong lòng.

Tạ Lâm và Lại Xương đi chưa được bao xa, đã thấy Minh Trọng Mưu đứng chờ ngay bên đường.

Hoàng cung vào trời đông giá rét nên rất lạnh, đặc biệt là đêm qua còn vừa có một trận tuyết lớn. Hoàng bào bị cơn gió đông rét lạnh thấu xương thổi bay phấp phới, chủ nhân của chiếc áo bào ấy chăm chú nhìn nàng, chăm chú đến độ dường như mái ngói lưu ly khắp cả hoàng cung đều không lọt được vào tầm mắt hẳn, tuyết trắng phủ kín mặt đất cũng không đọng lại được trong đôi mắt hẳn. Người hẳn nhìn thấy, chỉ có nàng mà thôi.

Làn hơi trắng phả ra theo nhịp thở, nhưng gò má hẳn lại nhợt nhạt.

Trong một thoáng hoảng hốt, Tạ Lâm dường như lại được trông thấy cậu thiếu niên của mười năm về trước.

Khi ấy cậu thiếu niên cau hàng mày rất đẹp của mình, vẻ mặt đầy chán ghét nói, “Làm Hoàng đế chẳng có gì hay, ta chẳng muốn làm Hoàng đế.”

Nhưng hiện giờ hẳn lại đội mũ rồng, mặc hoàng bào, giống như nàng, bị trách nhiệm gông cùm xiềng xích.

Có lẽ hẳn không muốn ngồi lên hoàng vị, nhưng nàng lại hy vọng hẳn ngồi lên đó.

Lẽ nào đó không phải là một kỳ vọng khác, một trách nhiệm khác ư?

“Thị vệ đâu hết rồi?” Tạ Lâm thấy cạnh hẳn không có ai, kìm nén cơn giận nói, “Hoàng đế đứng ở đây chịu lạnh, mà không một ai quan tâm!” Nàng định cởi áo choàng của mình khoác lên người Minh Trọng Mưu.

“Trẫm bảo bọn họ quay về trước đấy, nàng đừng trách bọn họ.”

Minh Trọng Mưu vốn cứ tưởng rằng mình sẽ phải đợi mãi đợi mãi ở đây, nhưng không ngờ Lại Xương quả nhiên rất được, thật sự khuyên được Tạ Lâm đến đây, trong lòng Minh Trọng Mưu sung sướng muốn nở hoa, quên sạch cả việc bản thân phải đứng giữa cảnh tuyết rơi rét căm căm, lúc

Tạ Lâm nói câu ấy, hẳn mới sực nhận ra hai chân mình dường như không thể cử động được, rõ ràng là do bị lạnh nên tê mất rồi.

Nhưng hẳn lại thấy như vậy rất đáng, hẳn lớn đến từng này rồi, đây là việc đầu tiên bản thân làm mà hẳn thấy đáng đến thế.

Sự quan tâm không hề che giấu và hành động cởi áo khoác để giữ ấm cho hẳn của Tạ Lâm, khiến hẳn chẳng thấy thời tiết hôm nay lạnh chút nào.

“Không, không cần đâu.” Minh Trọng Mưu từ chối áo choàng của nàng, ngược lại còn khoác trả lại lên người Tạ Lâm, còn buộc dây lại cẩn thận, “Nàng mặc còn hữu dụng hơn trăm nhiều.”

Nếu là trước đây, hẳn sẽ không bao giờ thừa nhận mình cũng có ngày làm những hành động kiểu như thế. Không chỉ vì sự biến hóa thân phận của Tạ Lâm. Quả thật, trước đây trong lòng hẳn Tạ Lâm là “đàn ông”, mà trước giờ tinh thần và thể chất của đàn ông đều khỏe mạnh hơn phụ nữ rất nhiều. Điều quan trọng hơn là, trái tim hẳn thay đổi rồi.

Mấy ngày nay, hẳn hồi tưởng lại từng chút, từng chút một những tháng ngày khi bọn họ ở bên nhau.

Hẳn phát hiện ra, Tạ Lâm không phải không quan tâm đến hẳn, cũng không phải đang coi thường hẳn, mà là thường xuyên dùng một cách quan tâm hoàn toàn khác.

Trước nay Tạ Lâm không bao giờ nói ra những chuyện nàng đã làm, nhưng hẳn lại nhớ rõ và khắc sâu những điều đó.

“Bệ hạ!” Tạ Lâm không kịp được thốt lên, định từ chối, nhưng thấy dáng vẻ Minh Trọng Mưu tập trung cẩn thận buộc dây cho mình, rèm mi dài loáng thoáng đọng tuyết trắng che giấu đôi con ngươi thâm thúy, khiến những lời từ chối của nàng không hiểu sao không thốt ra được.

“Nàng không cần phải lo cho trẫm, trẫm sẽ không để bản thân bị lạnh đâu.” Hãn nhanh chóng buộc lại dây cho nàng, rồi lùi một bước, ngắm nhìn thành quả của mình để lộ nụ cười đắc ý, sau đó Minh Trọng Mưu ngoắc ngoắc tay về phía Lại Xương, Lại Xương là người nhanh nhẹn, lập tức cởi áo khoác của mình ra, khoác lên vai Minh Trọng Mưu rồi buộc lại với tốc độ rất nhanh.

Tạ Lâm thấy vậy, sắc mặt liền thay đổi, nàng thật sự không muốn chỉ trích hành động này của bệ hạ đâu, tuy rằng có vẻ như hãn vì không muốn nàng bị lạnh, nhưng hành động kiểu thế này.....

Tạ Lâm kiềm chế đám gân xanh đang đập loạn xạ trên trán, nhắc nhở hãn, “Bệ hạ!”

Minh Trọng Mưu cười cười, khoát khoát tay với Lại Xương, “Tạ khanh không cần lo lắng, trẫm biết Lại Xương là người thông minh nhanh trí, ông ta chắc chắn sẽ quay về nhanh thôi, tuyệt đối không để bản thân mình bị lạnh đâu.” Minh Trọng Mưu quay lại, nhìn về phía Lại Xương, cười nhẹ răng, “Có phải không?” Trong tiết trời đông nọ nụ cười của hãn vô cùng ấm áp. Giữa trời mưa tuyết hàm răng của hãn lại càng trắng hơn.

Lại Xương vội vàng đáp: “Vâng..... vâng vâng ạ..... bệ hạ..... Thưa, Thưa tướng..... tiểu nhân cáo lui ạ, ạ!” Một trận gió lạnh thổi tới, khiến những lời ông ta vốn muốn nói tử tế lập tức trở nên đông cứng. Vất vả lắm mới lắp bắp nói được cho xong, rồi dưới cái trừng mắt của bệ hạ, ông ta linh nhanh như chớp.

Tạ Lâm đỡ trán kìm nén cảm giác xúc động, nếu không phải Lại Xương quỳ xuống ôm chân nàng không chịu buông, thì nàng cũng sẽ không đứng đây. Khoảnh khắc khi sát tinh đã đi khỏi, Tạ Lâm vội vàng nói với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, nếu đã vậy thì thần cũng xin cáo từ, bệ hạ hay quay về nghỉ ngơi đi.” Nói đoạn nàng xoay người định đi.

Nhưng Minh Trọng Mưu đã nhanh chóng giữ chặt lấy tay nàng, bất lực nói: “Tạ Lâm, nàng không muốn trẫm cũng quỳ xuống đây ôm chân nàng xin nàng đừng đi giống như Lại Xương đấy chứ?”.

Tạ Lâm quay đầu lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng nhớ lúc Lại Xương quỳ xuống ôm chân nàng, Minh Trọng Mưu đâu có đứng ở đó.

Minh Trọng Mưu thở dài, “Tuy rằng trẫm không bảo thị vệ đi theo mình, nhưng tai mắt của trẫm ở trong hoàng cung cũng sẽ nói với trẫm trong cung đã xảy ra chuyện gì, vì thế trẫm đương nhiên là biết rồi.” Hẳn ngừng lại, “Tạ Lâm, nàng đừng có kinh ngạc như thế.”

Tạ Lâm thu lại mớ cảm xúc ngạc nhiên ấy, nàng đương nhiên không cho rằng, hơn hai năm qua kể từ sau khi đăng cơ, Minh Trọng Mưu không hề trưởng thành thêm chút nào.

“Nhưng, bệ hạ,” Tạ Lâm thưa, “thần đã từng nói, thần sẽ không bao giờ đến ngự thư phòng nữa, cũng sẽ không hứa hẹn bất cứ điều gì với bệ hạ cả, xin bệ hạ đừng như vậy nữa, thần sẽ khó xử.....”

“Suyt.” Minh Trọng Mưu đặt một ngón tay lên cánh môi nàng, “nàng đừng nói những lời đó nữa, trẫm biết rồi, chỉ là trẫm..... chỉ là trẫm rất nhớ nàng, rất muốn gặp nàng thôi.”

Tạ Lâm vốn dĩ đang nghĩ đến những lời cự tuyệt, nhưng Minh Trọng Mưu nói vậy, khiến nàng chỉ có thể lặng im.

“Hôm qua tuyết rơi” Minh Trọng Mưu sóng vai đi bên cạnh nàng, nhìn hoàng cung chìm trong lớp tuyết trắng tinh mịn màng, khẽ nói, “trẫm mở cửa sổ ở ngự thư phòng nhìn ra bên ngoài, tuy rằng xung quanh ngự thư phòng rất yên tĩnh, nhưng trẫm lại có thể nghe thấy tiếng nói chuyện râm ran vui vẻ của các cung nữ thái giám khi ngắm tuyết rơi. Thậm chí trẫm còn có thể nghe thấy được tiếng những đứa trẻ trong cung đang háo hức chơi đùa, tuyết rơi đúng lúc báo hiệu được mùa, năm sau nhất định sẽ bội

thu. Tuy rằng những ngày tuyết rơi rất lạnh, nhưng đột nhiên trẫm nhận ra rằng, bách tính của trẫm, con dân của trẫm, lại rất sung sướng, một niềm sung sướng hiếm thấy.”

Gió rất to, thổi bay vạt áo của cả hai. Tạ Lâm nghe từ trong gió tiếng Minh Trọng Mưu vọng lại.

“Lúc đó, bỗng trẫm thấy cô đơn lạ lùng, trẫm nhớ rất nhiều người, muốn cùng chia sẻ cảnh tuyết rơi này. Nhưng có ai nào?”

“Ít nhất có Thái hậu và các phi tử của bệ hạ mà.” Tạ Lâm nói.

“Mẫu hậu?” Minh Trọng Mưu ngẩng đầu, hồi tưởng, “Mẫu hậu có phụ hoàng để hồi tưởng, trẫm không phải là người không hiểu thế nào là niềm vui như thế, nên đương nhiên không thể làm phiền người. Còn phi tử của trẫm.....”

Hắn xoay người, nhìn chăm chăm vào mắt Tạ Lâm, “Tạ Lâm, rốt cuộc nàng có hiểu không vậy, trẫm không muốn tìm bất cứ ai ngắm cảnh tuyết cùng trẫm cả. Người trẫm muốn tìm, chỉ có nàng thôi.”

Có lẽ ánh sáng của những bông tuyết chiếu lên đôi mắt hắn, khiến con người tỏa ra luồng ánh sáng vô cùng khác biệt, hoàn toàn khác so với con người thâm trầm như mực của nàng.

Giống như hai trái tim, một trẻ trung, giàu cảm xúc, tràn đầy lý tưởng, theo đuổi ráo riết không bao giờ buông bỏ; một lại giống như một đầm nước chết, trầm mặc, bình tĩnh, phảng lảng không một gợn sóng.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Sắc trời xám xịt, đèn đuốc trong cung mờ mờ tỏ tỏ.

Cảnh vật tịch mịch, trong ánh mắt ấy chỉ có duy nhất hình bóng nàng.

Lúc Tạ Lâm nhìn vào mắt hăn, trái tim liền run lên, giống một đầm nước chết lặng sóng bỗng nhiên bị một hòn đá ném vào, cho dù đó là một đầm nước tù cũng phải nổi sóng.

“Không,” Tạ Lâm lắc lắc đầu, rồi lại lắc lắc đầu, nàng lùi về sau, dường như muốn cự tuyệt một cơn lũ hay mãnh thú nào đó, “thế này không đúng quy củ, càng không hợp lẽ, bệ hạ, thần xin cáo lui.” Nàng dùng sức giãy thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ tay gầy mảnh của mình, nhanh chóng rời đi.

Minh Trọng Mưu bước một bước rất dài giữ chặt lấy nàng, “Nàng lại muốn chạy, lại muốn trốn, thế này có gì không hợp lẽ, càng chẳng có gì là không đúng quy củ cả.” Hăn vừa dùng sức, nàng đã bị kéo vào lòng, hăn ôm lấy thắt lưng nàng, giam nàng trong vòng tay mình, nàng ra sức giãy dụa, nhưng cánh tay của hăn như gang như thép, trói chặt nàng trong lòng mình. Bầu không khí lạnh lẽo bị chặn lại ở bên ngoài, cái ôm áp sức của hăn ngăn cách hết thủy mọi ân oán thị phi của thế tục.

“Trầm chỉ cần có nàng, chỉ một điều đơn giản vậy thôi.”

Đôi con ngươi đen thẫm của Tạ Lâm trong thoáng chốc mở to.

Minh Trọng Mưu ôm nàng trong lòng, một bàn tay đè gáy của nàng lại, khiến nàng phải ngẩng đầu lên, nụ hôn nóng rực tựa như thiêu như đốt rơi xuống cánh môi nàng. Ánh lên trong đáy mắt là vẻ mặt say mê của hắn, hàng mi dài mảnh che dấu đi mọi cảm xúc trong đôi mắt ấy.

Bầu trời xám xịt, khiến những bông tuyết như đang rắc những tia sáng trắng xuống thế gian.

Hắn cưỡng ép nàng phải mở miệng, gọi mời lưỡi của nàng cũng nhảy múa với mình, bàn tay đặt lên eo lưng xiết chặt ôm nàng vào lòng, khiến nàng không tài nào giãy thoát được.

Tuyết phát ra những tia sáng lấp lánh, mái ngói lưu ly phản chiếu khiến những tia sáng ấy càng trở lên lung linh hơn, tựa như những vì sao trên thiên không.

Thời khắc ấy, khiến con người ta quên hết trăm ngàn ánh lửa, quên cả việc bản thân đang ở hoàng cung, quên hết trách nhiệm, thành tựu, công lao sự nghiệp, danh vọng.

Cậu thiếu niên dưới lớp mực đen trên bức tranh dường như hợp nhất với Minh Trọng Mưu của lúc này, cậu thiếu niên trong bức tranh ấy nở nụ cười ấm áp, khiến người ta phải mê say.

Chỉ một khoảnh khắc như thế thôi.

Trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên có một ảo giác như cả giang sơn hoàn toàn sụp đổ. Bọn họ đứng trên đỉnh cao quyền lực của Đại Sở, ranh giới vua tôi dường như không thể nào vượt qua, giống như hai cực của trời đất, âm dương, càn khôn, vĩnh viễn không thể dung hợp.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn đứng rất gần nàng, gần sát đến nỗi khiến nàng không thể lùi bước.

Thậm chí trong một thoáng chốc, cả hai đều có ý nghĩ, giá cứ dừng lại mãi ở khoảnh khắc này, để thời gian vĩnh viễn ngừng trôi.

Nhưng đó là một giấc mơ quá đổi xa vời, có lâu hơn nữa, rồi cũng sẽ phải chia cách.

Minh Trọng Mưu ngẩng đầu, cánh môi tách rời. Lòng bàn tay nóng hôi hổi của hắn khẽ chạm vào gò má Tạ Lâm.

Minh Trọng Mưu mỉm cười, có chút cay đắng, “Đúng là Tạ Lâm, ngay cả một chút xiu phản ứng cũng không có, để mình trầm vui mừng suốt nửa ngày.”

Tạ Lâm trầm mặc.

Minh Trọng Mưu cầm tay nàng lên đan vào tay mình, mười ngón tay giao nhau siết chặt, “Nàng không phải không có chút cảm tình nào với trầm, đúng không?”

Tạ Lâm nhìn hắn, ánh mắt dừng lại chưa được bao nhiêu nàng đã quay đầu đi.

“Bệ hạ,” hồi lâu sau Tạ Lâm mới tìm được giọng nói của bản thân, nàng nghe thấy giọng mình khàn sạn vô cùng, so với ngày thường còn u ám hơn nhiều, “cảnh tuyết đã ngấm xong rồi, thần nên cáo lui thôi.”

“Trầm biết rồi,” mười ngón tay của Minh Trọng Mưu càng siết chặt hơn, “lúc hôn trầm đã phát hiện ra, thật sự rất ấm, ấm như một cơn gió rét lạnh thấu xương, buốt giá đến nỗi cả người trầm đông cứng.”

Không muốn để hắn nhìn thấy biểu cảm của mình nên Tạ Lâm không quay đầu lại. Nàng chỉ nghe thấy giọng nói của bản thân vừa khàn sạn vừa cứng nhắc. Có lẽ làm Thừa tướng, làm gian thần quá lâu, nên đã quen với việc làm vậy, hoặc có lẽ trái tim nàng thật sự lạnh lùng đến hết thuốc chữa

mất rồi. Nàng nghe chính mình hồ hững đáp: “Bệ hạ nên gọi ngự y tới khám bệnh là tốt nhất, hoặc đến cung Tấn Dương, cung Cẩm Tú tìm mấy vị phi tần, thần nghĩ trong chần của bọn họ chắc sẽ rất ấm.”

Nàng cảm thấy mình nói càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng hít một hơi thật sâu, rồi khe khẽ thở ra một luồng hơi giá màu trắng giữa cảnh trời băng đất tuyết. Nàng tổng kết lại một câu, “Bệ hạ không nên tìm một người nhạt nhẽo lại lạnh lùng như thần, thần không phải người có thể sưởi ấm được cho người khác, bệ hạ tìm nhằm đối tượng rồi.”

Minh Trọng Mưu nghe thấy nàng nói những lời này nhưng không hề thất vọng chút nào, ngược lại còn cười cười, “Nàng đang ghen.”

“Thần không hề.”

“Nàng ghen.”

“Thần không ghen.”

“.....” Minh Trọng Mưu nói, “Nếu nàng không ghen, vậy tại sao lại nhắc tới mấy nàng phi tần của trẫm? Vì nàng, trẫm có thể không cần bọn họ.”

Trái tim Tạ Lâm run lên dữ dội, nhưng nàng vẫn nói: “..... Thần không ghen.”

Minh Trọng Mưu mỉm cười, gió lạnh khiến những lời hần nói trở lên run rẩy, “Nếu nàng không ghen, vậy tại sao không quay lại nhìn trẫm?”.

Đại Sở, xã tắc, giang sơn.

Tạ Lâm lẩm nhẩm đọc đi đọc lại sáu chữ này trong lòng, sau đó quay đầu lại.

Có lẽ do gió rét và tuyết lạnh nên gò má nàng có hơi ửng đỏ. Hoặc có lẽ do gió rét nên đôi mắt nàng vẫn đen thẫm như mực, sắc mặt vẫn yên ả lặng sóng.

Minh Trọng Mưu không nhìn ra được những dao động trong tâm tư nàng, và cả đôi mắt có hơi vẫn đỏ kia nữa.

Nàng cũng không để cho hắn nhìn thấy.

Vì thế khi nhìn thấy dáng vẻ cố chấp, hờ hững của Tạ Lâm, trái tim Minh Trọng Mưu đau đớn như bị dao cắt.

“Tạ Lâm, nàng tàn nhẫn thật.”

Tạ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, “Đa tạ lời khen của bộ hạ.” Nàng nhìn bàn tay Minh Trọng Mưu đang nắm chặt cổ tay mình, đáp: “Bộ hạ có thể thả thân về nhà được chưa?”.

Lúc ấy Minh Trọng Mưu mới phát hiện ra mình vẫn đang giữ chặt lấy nàng, hắn vội buông tay như phải bóng. Tạ Lâm liền quay người chuẩn bị đi. Minh Trọng Mưu thấy nàng thật sự định bỏ đi, lại vội vàng túm lấy cánh tay nàng.

Tạ Lâm dừng bước, nghiêng đầu nhìn bàn tay đang tóm lấy cánh tay mình, rồi lại ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt sốt sắng của Minh Trọng Mưu. Nàng không hề cười, mà chỉ bình tĩnh nhìn hắn. Trong đôi mắt vẫn luôn bình thản của nàng, dù có là cảm xúc gì đi nữa, cũng đều bị giấu đi sau đôi mắt ấy, trước giờ không để cho bất kỳ ai biết.

Nàng nhìn hắn, dường như muốn nhìn đến thiên hoang địa lão.

Thế nhưng bàn tay hắn lại khẽ run lên, cứ như thể trời đã sập, đất đã nứt.

Nàng là thầy của hắn, là bạn của hắn, là thần tử của hắn, duy nhất lại không thể làm thê tử của hắn.

Luồng suy nghĩ trào dâng lên ấy cuối cùng đã khiến hắn bình tĩnh lại được.

Hắn nói: “Trẫm hiểu rồi, rốt cuộc trẫm đã hiểu rồi.” Sau đó hắn buông tay, một ngón, một ngón, lại một ngón.

Tạ Lâm nhìn từng ngón tay thả ra của hắn, sắc mặt tuyệt nhiên không có chút cảm xúc.

Minh Trọng Mưu luồn tay vào ống tay áo, nhếch khóe miệng lên nói: “Tạ Lâm, nàng lại dạy cho trẫm thêm một bài học nữa rồi. Dù nàng là Thái phó, hay Đế sư, thì đều xứng đáng với những danh xưng đó cả.”

Tạ Lâm đáp: “Đây là bốn phận của thần.” Nói đoạn, nàng cẩn thận cúi đầu hành lễ vua tôi.

Lần này không giống với trước kia, nàng nghiêm túc quỳ xuống, cung kính dập đầu, cho dù nền đất rất lạnh, nàng vẫn không nề hà.

Còn hắn đứng đó, trầm mặc, không tránh không né, hoàn toàn chấp nhận cái hành lễ vô cùng hoàn chỉnh này của nàng.

Sau khi dâng cơ, hắn dù năm mơ cũng muốn bắt nàng quỳ, cẩn thận mà nhìn nhận rõ bốn phận làm thần tử của bản thân.

Nhưng chính vào cái lúc hắn không muốn nàng quỳ một chút nào, thì nàng lại quỳ.

Hơn thế sau khi hành lễ xong còn nói: “Tiên đế từng miễn cho thần phải quỳ, đây là một sự khẳng định đối với thần, cũng là một loại ân điển, nhưng thần lại quên mất bốn phận của kẻ làm thần tử, phụ lòng ủy thác của

Tiên đế, vì thế từ nay về sau thần nghĩ mình nên giống với toàn bộ văn võ bá quan trong triều, lúc nào nên quỳ thì quỳ, lúc nào nên khấu đầu thì khấu đầu, tránh để phụ hoàng ân. Sau này thần chỉ là thần thôi, tuyệt đối không đi quá giới hạn.”

Minh Trọng Mưu nhìn nàng hồi lâu, vì nàng cúi thấp đầu nên hẳn không nhìn ra được cảm xúc của nàng, nhưng hẳn biết, cho dù nàng có ngẩng đầu lên thì hẳn cũng vẫn không thể nhìn ra được.

Con người này có trái tim không? Nàng thật sự rất biết cách xát muối vào vết thương người khác.

Minh Trọng Mưu tự mình cười giễu, khoát khoát tay, “Không cần, trăm biết nàng là bề tôi trung thực, trung thực đến mức quá đáng, nếu Tiên đế đã miễn cho nàng phải quỳ, thì nàng không cần phải quỳ, trước đây thế nào thì sau này thế đó.”

“Vâng, tạ ơn ân điển của bệ hạ.”

“Được rồi,” Minh Trọng Mưu lại khoát khoát ống tay áo, “không phải nàng cứ khăng khăng muốn đi sao? Đi đi, đi đi, hôm nay trăm không muốn nhìn thấy nàng thêm nữa.”

“Vâng, thần xin cáo lui.”

Nàng đi càng lúc càng xa chẳng mấy may có chút lưu luyến, cuối cùng ngay cả bóng lưng trên nền tuyết trắng cũng không thấy nữa.

Nàng ấy đã bao giờ ở gần mình chưa nhỉ?

Có lẽ là có, hẳn từng đưa tay chạm thử rồi, trong lòng vẫn còn lưu lại độ ấm của nàng.

Nhưng nàng thật sự lạnh lẽo đến độ chưa từng sưởi ấm được trái tim hãn sao? Đương nhiên là đã từng, nhưng sự ấm áp đó quá quá ngắn, nên đã tan biến rất nhanh dưới cơn gió rét buốt ngày đông, cho dù hãn có liều mạng muốn níu giữ đến mức nào, cũng không thể ngăn được chút ấm áp ấy biến mất trong giá lạnh.

Giống như nàng chưa từng bước tới.

XXX

“Muội đi đâu về vậy?”.

Lúc Tạ Lâm vừa quay về phủ Thừa tướng, thì Lạc Thạch Thiên cũng vừa bước chân ra khỏi cửa, gã đi về phía Tạ Lâm, vẻ mặt rất kiên nhẫn, “Ta đã muội suốt từ lúc lúc tan buổi triều sáng đến giờ.”

Tạ Lâm không nhìn đến gã, mà đi lướt sang bên cạnh, nhấc chân sai bước qua cửa lớn.

Lạc Thạch Thiên không ngờ ngay cả một câu chào hỏi nàng cũng chẳng thèm nói, nhưng gã nuốt cục tức xuống, đuổi theo, vừa sai những bước dài vừa lớn tiếng nói: “Tạ Linh Nhi! Sao muội không chịu nói năng gì thế? Rốt cuộc muội đã đi đâu? Muội có biết bọn ta đều đã đợi muội rất lâu rồi không?”.

Tạ Lâm bước chậm lại, “Bọn ta? Các nàng ấy cũng đợi sao?”.

Lạc Thạch Thiên vội bước vượt qua, đứng chắn trước mặt rồi cúi đầu nhìn nàng. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, là thanh mai trúc mã, nên có lẽ hiểu rất rõ về nhau, gã mang máng nhận ra được sự khác thường của nàng.

“Muội có biết dạo gần đây mình có đôi chút quái lạ không?” Gã không nhin được nói, “bắt đầu từ cái hôm bệ hạ thiết yến đám tiến sĩ tân khoa

nhưng muội lại về muện ấy, là đã thấy là lạ rồi.” Gã tóm lấy bờ vai nàng, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, “Tạ Linh Nhi, muội sẽ không quên thân phận của mình đấy chứ? Ngày ngày muội đều nhắc nhở ta, đêm đêm cũng đều nhắc nhở ta, ta thấy muội đang nhắc nhở chính bản thân mình thì có! Hiện giờ tên muội là Tạ Lâm, muội đang dùng tên của huynh trưởng mình chứ không phải tên của chính muội, muội có hiểu không hả?!”.

Hàng mày đang nhíu lại của Tạ Lâm dần dần giãn ra, để lộ biểu cảm có phần an tâm, khẽ đáp: “Ta hiểu, ta đương nhiên là hiểu, hiểu đến không thể nào hiểu thêm được nữa.”

Nàng ngược mắt lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay gã, cảm xúc dao động của gã cũng lây sang cả nàng, khiến nàng rất khó giữ được vẻ mặt bình thản, “Người yên tâm,” nàng nói, “ta không sao, vẫn sẽ giống như trước đây thôi, ta là Tạ Lâm, hiện giờ ta là Thừa tướng của triều đình Đại Sở, không có khó khăn nào là không vượt qua được.”

Nói xong, nàng liền khẽ mỉm cười, ánh mắt như nước chảy, sau đó chậm rãi bước vào, “Có chuyện gì thì để sau hẵng nói, giờ ta chỉ muốn yên tĩnh một lát.”

“Không có chuyện gì cả.” Gã nhìn theo bóng lưng nàng.

“Vậy thì tốt.” Tạ Lâm đẩy cửa, đi vào.

“Không có chuyện gì cả,” Lạc Thạch Thiên lẩm bẩm, “chỉ là có hơi nhớ mà thôi.”

XXX

Triều đình Đại Sở người đi trước mở lối cho người đi sau, trải qua vô số đời các bậc đế vương, tướng sĩ, trung thần, đạt được thành công trong văn hóa giáo dục và thành tích trong quân sự, bảo vệ được bình yên của xã tắc.

Nhưng đến giờ phút này, tiểu nhân nắm quyền, tham quan hoành hành, bên ngoài các nước như Di, Lưu Cầu, Nam Man như hồ đối rình mồi, có thể nói là thù trong giặc ngoài, Tiên đế đã được dự liệu được từ lâu, nhưng ông lại dùng “nhân” để cai trị thiên hạ, cuối cùng không nhẫn tâm để sinh linh oán thán, lại không đủ tàn nhẫn để ra tay trừng trị.

(Nam Man là tên gọi chung cho người dân vùng đất phía Nam sông Dương Tử. Người Man thường bị người Trung Nguyên xem là có tính gian trá, “sáng đầu tối đánh”. Man vương Mạnh Hoạch bị Khổng Minh bắt thả năm lần bảy lượt mới chịu “quy thuận”.)

(Lưu Cầu là một vương quốc thống trị phần lớn quần đảo Ryukyu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua Lưu Cầu đã thống nhất đảo Okinawa và mở rộng lãnh địa vương quốc đến quần đảo Amami là một phần của tỉnh Kagoshima ngày nay, và quần đảo Yaeyama gần Đài Loan.)

Nhưng Tạ Lâm lại là người dám làm, kể từ thời của hoàng đế Vĩnh Lưu, Tạ Lâm thuộc bộ Hộ, cách xử lý công việc táo bạo, vô cùng quyết đoán, hành sự uy phong mạnh mẽ, hoàng đế Vĩnh Lưu từng khuyên nàng rằng, bộc lộ tài năng quá mức không phải là chuyện tốt, nhưng Tạ Lâm lại không nghe lời khuyên ấy. Tiên hoàng thì lại cho rằng, Tạ Lâm tuy là phận gái, nhưng e là sẽ trở thành chìa khóa cho sự từ suy đến thịnh của Đại Sở.

Lúc Tiên đế lâm trọng bệnh, đã gọi Tạ Lâm đến bên giường.

Đối mặt với cô gái mặt mày thanh tú, nhưng từ đầu đến cuối đều phải dựa vào một mình con bé để gánh vác giang sơn, ông cảm thấy rất áy náy.

“Vị trí Thừa tướng này trăm giao nó cho khanh, từ giờ sẽ do khanh kế thừa, khanh có đồng ý không?”.

Tạ Lâm của lúc đó vẫn chưa có được bản lĩnh vui buồn không lộ ra mặt, trái tim cũng không giống như một đầm nước chết như bây giờ, nàng nghe xong vừa kinh sợ lại vừa vui mừng, lại không tránh khỏi có phần thấp

thôm, “Việc này..... thần sợ rằng kinh nghiệm không đủ, sẽ phụ thánh ân.”

“Khanh đừng từ chối,” Tiên đế cười cười, “trẫm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy dựa vào tình hình hiện giờ chọn khanh là thích hợp nhất.”

Tạ Lâm trầm mặc.

“Hiện giờ Đại Sở từ hưng chuyển sang suy, thay đổi điều đó vốn dĩ là chuyện mà người làm Hoàng đế như trẫm nên làm, nhưng giờ trẫm.....” ông nhìn ngắm bàn tay bệnh tật gầy guộc của mình, từng đường từng đường nhăn nheo hẳn lên, giống như là vết thương, “trẫm sợ rằng không còn kịp nữa.”

“Tạ Lâm, nếu để khanh làm Thừa tướng, thì có lẽ khanh sẽ mất đi rất nhiều thú vui, thậm chí mất đi cả tính mạng, khanh cũng đồng ý chứ?”

Tạ Lâm vốn dĩ là người vô cùng thông minh, Tiên đế nói vậy, nàng cũng lờ mờ đoán được ẩn ý bên trong là gì.

Trong khoảnh khắc ấy, Tạ Lâm không hề do dự lâu.

Nàng chỉ chậm rãi cúi xuống, khấu đầu, hành đại lễ vua tôi, rồi nhẹ nhàng đáp: “Tạ ơn ân điển của bệ hạ.”

Sau đó, Tạ Lâm ngồi lên vị trí Thừa tướng, nhưng lại là một vị Thừa tướng xấu, bên ngoài, trên thì bất kính với Hoàng đế, dưới thì cấu kết với đám gian thần tiểu nhân tham ô lại. Nhưng ẩn sâu bên trong lại thu hồi hoàng quyền của triều đình lại cho Minh Trọng Mưu, diệt trừ hết mọi chướng ngại, hủ bại.

Nàng vẫn luôn lạnh lùng bàng quan.

Tuy nàng là Thừa tướng, nhưng vị trí Thừa tướng này chưa chắc đã ngồi yên ổn.

Vì nàng là phận nữ, hơn thế còn vì thu nạp hết toàn bộ những tham quan vsô lại, gian thần tiểu nhân về phía phe cánh của mình, vinh thì cùng vinh, mà chết thì cũng chết!

Một khi muốn diệt trừ hết những ung nhọt của Đại Sở, thì việc nàng xong đời đầu tiên là điều chắc chắn.

Hơn thế Tiên đế từng nói: “Đại Sở đến lúc phế bỏ Thừa tướng, thì nghĩa là từ nay về sau vị trí này sẽ không còn nữa.”

Vì như thế, Đại Sở mới có thể thay đổi được tất cả, thắng thế hưng thịnh bừng bừng.

Tạ Lâm vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi đến một ngày nào đó, nàng được mai táng nơi cố thổ Giang Nam cùng với những người thân trong gia đình, được mai táng cùng giấc mộng đại nghiệp xuân thu của bản thân.

Nàng vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi đến một ngày nào đó Đại Sở không còn cần đến nàng nữa, giang sơn này không còn cần đến nàng nữa, bách tính không còn cần đến nàng nữa, và vị Hoàng đế đang ngự trên cao kia, cậu thiếu niên từng không muốn làm Hoàng đế nay đã dần dần trưởng thành kia cũng không còn cần đến nàng nữa.

Đợi đến khi ấy, nàng nghĩ, mình nhất định sẽ được nhắm mắt yên nghỉ, xếp hết tất cả những công danh, ảo vọng mang lên chín tầng mây.

Đến lúc ấy, trong sử sách của Đại Sở nhất định sẽ ghi lại rằng cuộc đời gã gian thần ấy rơi xuống kết cục thế này là gieo gió gặt bão, không thể oán thán được ai.

Nàng vẫn cứ chờ.

Chỉ là xin lỗi cậu thiếu niên xinh đẹp mười năm trước dù không muốn trở thành Hoàng đế, nhưng lại phải gánh trên vai thứ trách nhiệm và giang sơn nặng đến nỗi đã từng khiến nàng dường như không thể thở nổi, sau này sẽ phải từng bước từng bước một mình đi tiếp.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tạ Lâm cứ cảm thấy đêm nay không tài nào ngủ nổi, cứ trằn trọc mãi cho đến khi trời sáng.

Trước đây Tạ Lâm còn cho một người trong đám Mặc Nhi tới ngủ chung cho ấm, nhưng không biết là vì mệt mỏi hay vì lý do nào khác mà giờ nàng chỉ muốn ngủ một mình, kết quả cả đêm cứ mơ mơ màng màng, không sao dễ được giấc.

Mặc Nhi không phải là người tỉ mỉ nên lúc chải tóc cho Tạ Lâm không hề phát hiện ra, Khởi La bình thường cũng không để tâm lắm nên lúc Thừa tướng dùng bữa cũng không nhận thấy điều gì, may mà Thục Hà cẩn thận, vừa nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm không tốt, liền vội vàng lấy nước nóng chườm lên mắt để Tạ Lâm được thư giãn. Lúc ấy Mặc Nhi và Khởi La mới chú ý nhìn kỹ thần sắc nàng, không nhìn thì thôi, nhìn rồi liền cả kinh, “Gia làm sao vậy?”.

Cả phủ Thừa tướng đều dựa vào Tạ Lâm, cho dù trời có sập xuống, thì vẫn có Tạ Lâm gánh vác, tuy nói tâm phúc đều biết Tạ Lâm là phụ nữ, nhưng có lẽ dựa lâu quen rồi, nên không ngờ Tạ Lâm cũng có lúc mệt mỏi, phải dựa vào người khác.

Bên này Thục Hà chườm mắt, bên kia Mặc Nhi và Khởi La vội vàng gấp thức ăn cho, luôn chân luôn tay vô cùng vui vẻ. Nhưng lại nghe thấy Lạc Thạch Thiên ở bên cạnh không mặn không nhạt nói: “Làm Thừa tướng đúng là không tồi, có người hầu hạ, có mỹ nhân ủ ấm chăn cho, ta làm Ngự

y lâu như vậy cũng chưa được nếm thử mùi vị ấy.” Nói đoạn, gã còn gật gật đầu, “không tòi, không tòi.....”

Mấy ngày qua, Lạc Thạch Thiên thường xuyên lấy danh nghĩa khám bệnh cho Tạ Lâm để xuất cung, lần nào bệ hạ cũng cho phép. Dần dà, ngay cả chuyện thông báo hãn cũng bỏ qua, hễ nói phải đi khám bệnh cho Thừa tướng, là thị vệ trong cung đương nhiên thả cho đi. Tối qua muộn quá rồi, nên ngủ luôn tại phủ Thừa tướng, thành ra sáng sớm hôm nay tất nhiên là ngồi ăn cơm chung một bàn.

Mặc Nhi nghe gã chế giễu, mắt hạnh lập tức trừng lên, “Có bản lĩnh người cũng kiểm vài thị thiếp tới hầu hạ làm ấm giường đi, còn không thì ngậm miệng lại.”

“Kiểm vài thị thiếp? Sợ rằng ta càng không có cơ hội.....” Lạc Thạch Thiên lẩm bẩm, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có mình gã mới có thể nghe thấy, gã liếc nhìn Tạ Lâm, ánh mắt rất phức tạp, cũng không biết là có ý gì, sau đó liền cúi đầu xuống, vùi mặt vào bát cơm.

“Lẩm bà lẩm bẩm gì vậy?” Mặc Nhi cau mày, lại gắp cho Tạ Lâm một đĩa.

Tạ Lâm nhìn thấy thức ăn tích lại trong bát đầy có ngọn, không biết nên bắt đầu gắp từ đâu, liền thở dài thườn thượt, “Khởi La, mang triều phục tới đây cho ta, ta phải lên triều rồi.”

Buổi triều sáng hôm nay, văn võ bá quan tập trung đầy đủ chờ ở đại điện.

Tạ Lâm vẫn đứng ở trước nhất. Dáng đứng của nàng thẳng tắp, nên không biết Úy Trì Chính đứng ở phía sau đang không tìm được mái mê ngắm nhìn bóng lưng mình đã rất lâu rồi.

Hôm qua tuyết rơi trắng xóa, hành động khốc lóc bò lăn ra đất sống chết túm chặt lấy ống quần Tạ Lâm của Tổng quản nội giám Lại Xương vẫn khắc sâu trong đầu hẳn.

Tạ Lâm là một nam nhân, Lại Xương là bán nam nhân, tối qua hai người cứ dây dưa lằng nhằng mãi, Lại Xương lại còn nức nở van xin lăn lộn trên đất, cảnh tượng ấy đã kích thích Úy Trì Chính, khiến trái tim hẳn không nhịn được thấp thỏm bất an, không thể không mở miệng, thấp giọng hỏi Tạ Lâm: “Thừa tướng đại nhân, tối qua Lại Xương đại nhân.....”

Hẳn còn chưa kịp nói hết, thì đã thấy Lại Xương dẫn một đoàn thái giám trong cung từng bước, từng bước đi tới bậc thang dẫn lên đại điện, quần thần sửa sang lại tư thế, ai nấy đều cho rằng bộ hạ sẽ theo sát phía sau, khí độ hiên ngang ngời trên ghế rồng, nhưng lại thấy Lại Xương khoát tay, tỏ ý quần thần không cần phải quỳ, “Long thể của bộ hạ không khỏe, tạm thời không thể thượng triều, các vị đại nhân không cần đợi hầu nữa.”

“Việc này.....” Mọi người đều rất ngạc nhiên.

Mấy tháng trước bộ hạ giận dữ với Thừa tướng, nên mấy ngày liền không thượng triều, nhưng sau đó được khuyên giải nên đã quay trở lại, hơn thế hiện giờ Thừa tướng đã trả lại triều chính cho bộ hạ, sau khi bộ hạ tự mình chấp chính, quyền lực đều tập trung cả về tay người, trong khoảng thời gian này ngày nào bộ hạ cũng lâm triều không hề có ngoại lệ, phê duyệt tấu chương câu nào câu nấy đều thấu tình đạt lý, quần thần càng ngày càng yên tâm, nhủ thầm gian thần càng lúc càng khó đảo loạn triều cương rồi đây.

Không ngờ hôm nay bộ hạ lại bệnh, lẽ nào có liên quan đến Thừa tướng đại nhân?

Tạ Lâm không màng tới những ánh mắt đó, chỉ hơi cung tay với Lại Xương nói, “Xin Lại Xương đại nhân hãy nói với bộ hạ, chúng thần cầu

chúc bệ hạ sớm mạnh khỏe, bảo trọng long thể.” Nói đoạn, hành lễ quân thần, tuy rằng nàng không cần quỳ, nhưng những thần tử khác thì phải quỳ, vì thế trên đại điện lại vang một tràng “vạn tuế” vang dội.

Đợi mọi người lui ra rồi, Úy Trì Chính lại thả chậm bước chân, liền nhìn thấy Lại Xương đang vẫy vẫy tay với Tạ Lâm, khuôn mặt mang theo vẻ khẩn cầu, Tạ Lâm do dự rồi cũng đành đi theo, Lại Xương vội vàng tóm lấy tay Tạ Lâm, khuôn mặt tươi như hoa nở, chỉ sợ hấn từ chối, rồi lôi tuột đi.

Trái tim Úy Trì Chính rối loạn, lập tức ngồi sụp xuống, nhưng ánh mắt vẫn cứ dõi theo Lại Xương vui vẻ hí hửng kéo tay Tạ Lâm rời đi, mãi cho đến khi khuất bóng.

Chuyện hấn thăm phỏng đoán, hình như đã trở thành hiện thực ngay trước mặt hấn mất rồi.

(Đến khộ với mấy anh!!!)

Chỉ trong một thoáng, nội tâm của Úy Trì Chính – chàng Thượng thư bộ Binh trẻ tuổi của Đại Sở, rồi như tơ vò, tâm tình kích động quá mức, rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Sao cơ? Tạ Lâm..... thật sự là đoạn tụ?!

XXX

Lại Xương túm chặt ống tay áo Tạ Lâm, sợ nàng bỏ chạy, vừa kéo vừa nói: “Tạ đại nhân, ngài đừng chọc giận bệ hạ nữa, Ngự y nói rồi, hiện giờ bệ hạ cần nhất là tâm tình được ổn định, cảm xúc không nên vui buồn quá mức, đại nhân cứ nói mấy câu quan tâm tình cảm khiến bệ hạ vui vẻ là được.”

Tạ Lâm bất đắc dĩ để ông ta túm ống tay áo, giờ nghe thấy mấy lời này, bất giác trầm mặc, cuối cùng không nhịn được nói: “Sao qua có một đêm đã ốm rồi? Không phải hôm qua vẫn còn rất khỏe mạnh đấy sao?”.

Lại Xương thở dài, khoát tay cho đám cung nhân thái giám đi theo bọn họ lui xuống, đáp: “Đại nhân, tiểu nhân không rõ hôm qua đại nhân và bệ hạ đã nói những gì, nhưng tiểu nhân không biết, lẽ nào ngài lại không biết? Tối qua ngài nói gì đó, chọc giận khiến bệ hạ tổn thương liền đứng cả đêm ngoài trời tuyết rơi.....”

Nghe đến đây, Tạ Lâm liền kinh hãi “À” một tiếng, Lại Xương vẫn thở dài buồn bã, “Tiểu nhân khuyên nhủ thế nào bệ hạ cũng không chịu trở vào, trời thì lạnh mặt đất thì đóng băng, gió thì rét, bệ hạ lại cứ đứng như thế mãi, người nào mà chịu nổi cả một đêm chứ. Vì thế, đến sáng sớm, mặt trời vừa lên cao thì bệ hạ cũng đỡ bệnh, nhưng vẫn nghĩ đến việc nước, muốn lên triều, tiểu nhân bèn khuyên người nên quay về. Nhưng bệ hạ cứ khăng khăng nói nhất định phải thượng triều, đại nhân mau tới thăm đi, tiểu nhân..... tiểu nhân.....” nói đến đây, Lại Xương không nhịn được vén ống tay áo, chùi chùi khóe mắt sưng đỏ, nghẹn ngào mấy tiếng rồi cũng không nói gì thêm.

Tạ Lâm không ngờ vì sự cự tuyệt của mình mà Minh Trọng Mưu lại đứng dầm tuyết suốt một đêm.

Tiết trời quả thực rất lạnh, đêm qua hơi giá khí lạnh thấm đẫm toàn thân đã khiến nàng không tìm được nói những lời lạnh lùng cứng rắn.

Hắn còn khoác áo choàng lên người để giữ ấm cho nàng. Tuy sau đó lại lấy áo choàng của Lại Xương để mặc, nhưng con người có thể đứng cả đêm trong trời đông tuyết lạnh mà không bị cảm lạnh chắc?

Đêm hôm qua, nàng quay về phủ Thừa tướng từ sớm, ủ ấm cơ thể bên lò sưởi. Còn hắn lại mãi miết nhìn theo hướng nàng đã đi xa, cảm xúc phức

tạ, chỉ có thể đứng đó để mặc giá rét thấm vào cơ thể, cuốn đi mọi lo lắng, cho đến khi cái lạnh ngấm vào tận xương cốt.

Nàng thậm chí còn không nói nổi một câu ấm áp với hấn.

“Thật sự rất ấm,” nàng nhớ Minh Trọng Mưu đã nói như vậy, “ấm như một cơn gió rét lạnh thấu xương, buốt giá đến nỗi cả người trầm đông cứng.”

Nhưng nàng lại bảo hấn đến chỗ những phi tử của mình, ở chỗ nàng chỉ có lạnh lẽo, lạnh lẽo đến cùng cực mà thôi, nàng thậm chí không thể sưởi ấm chính bản thân mình, thì làm sao sưởi ấm cho hấn được?

“Ngự y nói thế nào?” Tạ Lâm tỉnh táo lại, khẽ hỏi.

“Cơ thể nhiễm phong hàn, đau đầu mệt mỏi, khuyên bệ hạ nên nghỉ ngơi nhiều hơn, cảm xúc tốt nhất là luôn ở trạng thái ôn hòa, không được nổi nóng, kê thêm vài thang thuốc, bệ hạ uống rồi có đỡ hơn, chỉ là cứ khăng khăng đòi lên triều, nói rằng nếu không thượng triều, thì sợ là..... sợ là.....” Lại Xương liếc nhìn Tạ Lâm, hốc mắt lại đỏ lên.

Tạ Lâm ngửa mắt cái thái độ ấp a ấp úng của ông ta, liền hỏi luôn: “Sợ là cái gì?”.

Lại Xương nghiêng răng, nói: “Sợ là Thừa tướng đại nhân sẽ quở trách người, bệ hạ bảo, người không muốn ngày nào cũng bị Thừa tướng đại nhân giáo huấn như vậy.”

Tạ Lâm trầm mặc.

(Nghe sao có mùi khở nhục kể đâu đây)

“Bọn tiểu nhân không còn cách nào khác, đành bảo Ngự y kê mấy đơn thuốc an thần nên bệ hạ mới bình tĩnh lại, giờ đang ngủ rồi, nhưng trong lúc

ngủ mơ toàn gọi tên đại nhân thôi.”

Lại Xương dẫn Tạ Lâm đi tới trước cửa tâm cung của Minh Trọng Mưu, rồi khẽ thì thào bảo: “Tạ đại nhân, ngài đừng giáo huấn bệ hạ nữa, bệ hạ đang vô cùng cău giận, nói không hay thì thế nào cũng phiền muộn, càng phát bệnh thì càng khó chữa, ngài nên nói dễ nghe một tí để bệ hạ được vui vẻ, bệnh cũng có thể nhanh khỏi hơn.”

Dễ nghe? Cái gì dễ nghe?

Chỉ sợ Minh Trọng Mưu của lúc này, chỉ muốn nghe nhất một câu, mà câu đấy là câu nàng không thể nói được nhất, không thể đồng ý được với hẳn nhất.

Tạ Lâm bất lực, đành bước vào.

Gió lạnh vờn rèm trướng, cảnh tượng mờ ảo, phảng phất thấy trên long sàng hình như có người đang nằm. Tạ Lâm vén rèm lên, thấy Minh Trọng Mưu đang ngủ say, khuôn mặt vẫn âm trầm lẫm lẫm mấy câu vô nghĩa, Tạ Lâm nghiêng tai nghe thử, hình như là “Tạ Lâm, nàng nhớ kỹ cho trẫm.....”

Dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, cứ như thể có thâm thù đại hận với nàng.

Tạ Lâm phì cười, nhớ đến câu Lại Xương vừa nói, cái gì mà “trong lúc ngủ mơ toàn gọi tên đại nhân thôi”, bất giác lắc lắc đầu, e là bệ hạ nhớ thù nhớ hận với nàng thì có? Có lẽ lại nhớ đến dáng vẻ giáo huấn mình của nàng, hẳn không phục, nên ngay cả trong mơ cũng thấy hận.

Bàn tay Tạ Lâm đặt lên trán hẳn, trên trán đang đắp một cái khăn ướt để hạ sốt, chỉ là đã hơi khô, Tạ Lâm liền nhẹ nhàng cầm cái khăn lên, nhúng vào chậu nước đặt bên cạnh, sau đó lại đắp lên trán hẳn.

Có lẽ cảm giác mát mẻ trên trán khiến hấn bình ổn lại, mặt mũi không còn nhăn nhó nữa, chỉ là miệng vẫn cứ nói mớ, lần này đổi thành:

“Tạ Lâm..... Tạ Lâm..... đừng đi.....”

“Đừng đi.....”

“Trẫm sẽ không nói những lời đó là được mà..... đừng đi.....”

Hấn nói rất khẽ. Cái giường hơi rung lên, hấn không hề nói to, vì thế trong khoảng khắc yên tĩnh như thế này, một tiếng động rất khẽ thôi cũng có thể khiến vô số người giật mình.

Tạ Lâm hình như bị chấn động, nàng nghiêng tai, lặng lẽ lắng nghe hấn lẩm bẩm tên nàng, một lần rồi lại một lần nữa.

Hấn không biết tên thật của nàng. Hấn không biết tên của nàng vốn dĩ là Tạ Linh Nhi, hấn không Tạ Lâm là tên huynh trưởng của nàng, hấn không biết vì cái tên này mà nàng phải gánh một trách nhiệm như thế nào thì sau này hấn cũng sẽ phải gánh những trách nhiệm như thế.

Vốn dĩ nàng đã chuyển hết trách nhiệm đó cho hấn, ví dụ như tự mình chấp chính, ví dụ như binh quyền, ví dụ như bách tính trong toàn thiên hạ, đây vốn dĩ là những thứ Tiên đế trao cho nàng, giờ nàng chuyển lại cho hấn.

“Trẫm sẽ chăm chỉ thượng triều, nàng đừng mắng trẫm.....”

Hấn lẩm bẩm, ngay cả trong mơ cũng tâm tâm niệm niệm nhớ những lời của nàng.

Hấn là một học trò ngoan, hàng ngàn hàng vạn học trò của Đại Sở cũng chưa chắc đã có thể bằng hấn.

“Nhưng thần lại không phải là một người thầy giỏi, không phải là một vị tiên sinh tốt.” Thần bình thường như vậy, chỉ có thể nghĩ được mưu đồ lo được cho giang sơn xã tắc mà thôi. Nhiều hơn nữa thần không thể tiếp nhận nổi.

Nàng cúi đầu, nàng biết dưới hàng lông mi dài ấy ẩn giấu đôi mắt sáng long lanh như sao trời.

Đây không phải là khuôn mặt của hắn, nhưng môi của hắn thì nàng vẫn còn nhớ nó ấm áp ra sao, mềm mại đến mức nào.

Nàng khẽ khàng đặt một nụ hôn, rồi ngậm lấy cánh môi hắn.

Chỉ có duy nhất khoảnh khắc này thôi, hắn sẽ không bao giờ biết.

Nhưng chính vào khoảnh khắc ấy, nàng lại cảm nhận được một đôi tay chắc khỏe níu chặt lấy cổ mình, cánh môi ấm áp động đậy, rồi hung hăng cắn lấy môi nàng, cái lưỡi mềm mại mạnh mẽ liếm lấy, vươn ra trượt vào miệng nàng, cường thế ép nàng cùng nhảy múa với hắn.

Một cú lật người, nàng đã bị hai cánh tay cứng rắn ấy đè xuống dưới người, rèm giường khẽ động đậy, nàng liền bị giấu kín bên trong.

Tạ Lâm trợn tròn mắt, nhìn thấy ngay gần mình là đôi mắt sáng long lanh như sao đêm, chăm chú nhìn nàng, tựa hồ như muốn khắc sâu dung mạo của nàng vào trong tim.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 64

“Người.....” Tạ Lâm cả kinh, nàng cứ tưởng Minh Trọng Mưu đang ngủ rất an ổn rồi, Lại Xương cũng nói với nàng rằng, bệ hạ uống bát thuốc an thần vào thì mới ngủ được, kết quả không ngờ rằng con người này lại giả vờ ngủ. Tạ Lâm vừa nói được một chữ thì cánh môi đã bị Minh Trọng Mưu cắn, những lời sau đó bị nuốt xuống bụng như thể một lớp sương tan biến.

Từ trước tới giờ nàng không nghĩ hẳn lại là người có thể dây dưa đến vậy. Hẳn ấn nàng vào lòng, bóng đen che phủ lên khuôn mặt nàng, cánh tay ngoan cố khiến nàng không thể giãy thoát.

Màn trướng mềm mại rủ che, chấp chới dao động, giống như một giấc mộng mát lành.

Có lẽ do ánh nắng buổi sớm quá đẹp, hoặc do nhất thời mê loạn. Tạ Lâm không kiên trì giãy dựa nữa, đầu lưỡi nháy múa như tâm hồn đang giao hòa, khiến nàng không thể thốt lên lời từ chối, giãy dựa cũng trở nên vô lực.

Hắn gỡ mái tóc vừa buộc cẩn thận lúc sáng của nàng ra, mái tóc đen bóng mượt như mực xõa tung rơi đầy trên long sàng, phủ lên bờ vai nàng, chạm vào cổ tay hắn, len vào những giữa ngón tay.

Nàng duỗi tay ra muốn che đi, nhưng hắn lại tóm lấy cổ tay nàng, đè sang hai bên người, sau đó nắm ngón tay hắn đan vào nắm ngón tay nàng,

mười ngón tay siết chặt lấy nhau.

Không biết đã qua bao lâu, Minh Trọng Mưu ngẩng đầu lên, hai cánh môi rời ra, hấn lại cúi đầu xuống nhìn nàng, khẽ hít vào một hơi, mái tóc dài xõa tung cùng khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng, cánh môi do bị hôn mà sưng đỏ tăng thêm một phần huyết sắc cho khuôn mặt trắng nhợt nhạt của nàng, như thể thoa một lớp son đỏ.

Người này, sao hấn có thể nghĩ nàng không phải là phụ nữ chứ?

Minh Trọng Mưu bật cười khe khẽ, rung động của vòm ngực cũng truyền sang cả nàng, “Vừa nãy nàng hôn ta.”

Tạ Lâm vẫn còn đang ở trạng thái mơ màng, nụ hôn mãnh liệt đó đã cướp đi hô hấp của nàng, thần trí mông lung khiến nàng lộ ra khoảnh khắc không tỉnh táo ngăn ngại hiếm thấy. “Cái gì cơ?”.

Minh Trọng Mưu thấy dáng vẻ mờ mịt hiếm có đó, lại nhớ tới việc nàng vừa nãy tranh thủ lúc hấn đang ngủ khê hôn hấn, khiến tâm tình hấn càng lúc càng sung sướng, “Vừa nãy nàng hôn ta,” Minh Trọng Mưu không nhìn được bật cười vui vẻ, “vừa nãy nàng chủ động hôn ta.”

Hấn lặp lại hai lần câu nói đó khiến nàng đột nhiên bừng tỉnh, “Không, ta không hôn.” Nàng muốn giãy thoát khỏi tay hấn, nhưng mười ngón tay của hấn đan rất chặt, khiến nàng không dùng được một chút sức lực nào.

“Nàng có.”

“Ta không có.”

“.....” Minh Trọng Mưu không muốn dây dưa tranh cãi với nàng về một vấn đề vô vị kiểu thế này nữa, hấn nhấc tay của nàng lên rồi khê khàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay, “.....nàng có.” Hấn dụi dụi nói.

Có lẽ vì giọng nói của hắn quá nhẹ nhàng, hoặc do động tác của hắn quá mức kinh dị, nên ánh mắt sáng như sao của Tạ Lâm khi nhìn hắn liền ngậy ra.

Nhưng sau đó nàng lập tức quay mặt sang hướng khác, “Người đừng như vậy nữa, thả thần ra.”

“Thả ra thì nàng sẽ chạy trốn mất.” Minh Trọng Mưu lắc đầu, hắn dứt khoát giữ lấy thắt lưng nàng, tay còn lại sau đó mân mê dưới cằm rồi lột lớp mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt thật của mình. Hắn biết, khuôn mặt này có sức hấp dẫn hoàn toàn khác biệt với nàng, vì thế hắn không ngại việc lợi dụng nó nhiều hơn. “Vừa nãy nàng tranh thủ lúc ta ngủ hôn lên môi ta, nàng tưởng ta không cảm nhận được sao?”.

Có lẽ vì tâm tình đang rất tốt, nên Minh Trọng Mưu không dùng chữ “trăm” để xưng hô nữa.

Hoặc có lẽ là do, hắn sợ mình sẽ nhắc nhở Tạ Lâm về thân phận của cả hai, khiến nàng lại muốn lánh tránh mình, kéo khoảng cách giữa hắn và nàng càng sâu càng xa hơn.

“Nàng hôn ta rồi, có phải chứng tỏ rằng.....” hắn ghé sát khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta phải kinh ngạc của mình lại gần nàng, ép nàng phải trả lời câu hỏi của mình, “nàng thích ta?”.

Tạ Lâm khinh ngạc há hốc miệng, những lời nói gây sốc của hắn đã vạch trần tâm tư của nàng, khiến nàng không thể trốn tránh, “Không, sao thần lại thích người được?”.

“Vậy tại sao nàng lại hôn ta?” Hắn ghé sát lại gần nàng, để nàng có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trong đôi mắt hắn, phản chiếu vẻ mặt kinh hoàng hiếm có của nàng.

“Thần nói rồi, thần không hôn người.”

“Nàng còn định giả vờ nữa?” Hãn nâng cằm nàng lên, cắn một cái vào đôi môi không chịu nói thật, “Tạ Lâm, nếu nàng đã không dám thừa nhận mình thích ta, vậy thì để ta nói, ta thích nàng, vậy đã được chưa?”

Nàng nghiêng đầu sang một bên, tránh nụ hôn của hãn, khiến nụ hôn ấy rơi xuống gò má, “Nhưng thần lớn tuổi hơn người rất nhiều, thần còn là thầy giáo của người, là thần tử của người, chúng ta không thể.....”

Minh Trọng Mưu liền hung hăng cắn mạnh lên cánh môi nàng, chặn những lời nàng chưa kịp nói hết lại.

Nàng lại lấy cái mớ vua tôi, tuổi tác ra để dỗ hãn, cự tuyệt hãn.

Cho dù nàng lớn hơn hãn năm tuổi thì đã sao, cho dù nàng là thầy giáo của hãn thì đã sao, cho dù bọn họ là vua tôi thì đã sao?

Hãn vì nàng, có thể không xưng trẫm, có thể từ một hoàng tử không muốn ngồi lên ngai vàng trở thành một minh quân giống với sự kỳ vọng của nàng, có thể từ một người chỉ biết đọc binh pháp, mà giờ đến việc phê duyệt tấu chương cũng không phạm bất kỳ sai lầm nào, tất cả những thứ đó đều vì nàng.

Có lẽ Tạ Lâm là gian thần của Đại Sở, nhưng trong mắt của Minh Trọng Mưu, nàng là người đã dạy hãn rất nhiều điều, diễn rất nhiều vai diễn đa dạng trong cuộc đời của hãn.

Mà mỗi một vai diễn ấy đều không thể thiếu được.

Hoàng đế Minh Trọng Mưu của Đại Sở, có thể không có hậu cung ba ngàn giai nhân, nhưng không thể không có Tạ Lâm.

Không biết nàng có hiểu được điều đó không.

Nụ hôn của hắn vừa bá đạo vừa độc ác, khiến ngay cả lời cự tuyệt nàng cũng không nói nổi, nàng nuốt cơn giận xuống cắn mạnh vào cái lưỡi cứ ép nàng phải tiếp nhận mình, hắn bị đau nhưng kiên quyết không chịu rút lui, “Ở bên cạnh ta, nàng có thể dõi theo ta, dõi theo ta đến tận cuối cuộc đời.”

“Giang sơn của Đại Sở, ta có thể chia một nửa cho nàng, nàng và ta cùng nhau nắm tay chung hưởng, Tạ Lâm, nàng hãy đợi mà xem, sẽ có một ngày ta cai trị Đại Sở trở nên hùng mạnh, bách tính được an cư lạc nghiệp, nàng là thần tử của ta, là hoàng hậu của ta, là thê tử của ta, bày mưu tính kế cho ta, ta cũng sẽ vì nàng, tận tâm tận lực trì vị quốc gia này.”

Hắn cởi quần áo của nàng, kéo màn trướng thêm kín, chặn gấm che phủ thân thể họ phía dưới.

Hắn ép nàng phải tiếp nhận mình, bất luận nàng có muốn từ chối bao nhiêu đi nữa. Nhưng hắn cứ luôn vươn đầu lên cao, cần cổ trắng trẻo hoàn mỹ đến nỗi dù có là người thợ điêu khắc tinh tế tỉ mỉ đến mức nào cũng không thể làm ra được.

Ung nhọt của Đại Sở đã ở hết dưới chân nàng rồi, tất cả tham quan đều bu xung quanh thừa tướng Tạ Lâm, dựa vào hơi thở của nàng mà tồn tại.

Vinh thì cùng vinh, mà chết thì cũng chết.

Nếu như Tạ Lâm thực sự là gian thần thì cũng thôi, chẳng qua là Đại Sở sẽ suy bại dần dần từng ngày từng ngày một mà thôi.

Nhưng mỗi khi nàng nhìn thấy vị đế vương cao quý ở trước mặt mình, nhớ đến hắn của mười năm trước, sống cuộc sống bình yên không lo nghĩ của một vị hoàng tử, nàng lại không đành lòng để hắn sau khi đăng cơ phải phiền não.

Bức tranh bị bôi đen ấy chứa đựng ký thác của nàng trong đó, ngoài việc chứa đựng cả phần tình thế gian đều biết kia.

Cũng ký thác cả những gì tốt đẹp nhất, năm tháng tốt đẹp, con người tốt đẹp.

Tạ Lâm không nỡ để những phần tốt đẹp ấy vỡ vụn, âm đạm không biết đến ánh sáng.

Nhìn biểu cảm của Minh Trọng Mưu như chìm đắm trong đó, đôi con ngươi sáng lấp lánh sa lầy, ôm lấy nàng như ôm một niềm hạnh phúc cực lớn trong vòng tay, hận không thể chôn chặt nàng trong lòng mình, trái tim Tạ Lâm không tìm được cảm thấy êm đềm.

Nếu như người muốn tấm thân này, thần có thể cho người, nhưng nhiều hơn, thì không thể được.

Sẽ có ngày Đại Sở này không cần thần nữa, giang sơn này không cần thần nữa, bách tính cũng không cần thần nữa, thần không muốn khiến bệ hạ trở thành người duy nhất cần thần.

Thế cay đắng lắm, thần không nỡ để bệ hạ nếm trải.

Vì thế khoảnh khắc này, bọn họ lại kết hợp thật sâu vào nhau, giống như bất kỳ đôi vợ chồng bách tính bình thường của Đại Sở, nhưng trái tim lại vĩnh viễn xa cách, hai người rõ ràng là rất gần, nhưng cũng lại rất xa.

Mà trong khoảnh khắc này, Minh Trọng Mưu vẫn đang mãi chìm đắm trong mộng đẹp ôm người thương trong lòng, nên không may mắn nhận ra.

XXX

Hôm nay Lại Xương rất khó nghĩ.

Ông ta đã thả gian thần Tạ Lâm vào tầm cung của bệ hạ, ai bảo bệ hạ cứ nằm mơ gọi tên Tạ đại nhân suốt cơ, sở trường giỏi nhất của Lại Xương là hiểu ý bề trên, mà theo như suy đoán lúc trước của ông ta, thì có lẽ bệ hạ cực kỳ muốn gặp Thừa tướng đại nhân.

Lại Xương cho rằng mình đã đưa ra một quyết định rất đúng đắn, vì thế vô cùng đắc ý về sự thông minh nhanh trí của bản thân, cảm thấy bệnh tình của bệ hạ nhất định sẽ khỏe lại.

Vì thế lúc ông ta cầm lô giữ ấm được một lúc, lại thêm cảnh đứng một mình khoanh tay bên ngoài cách không xa tầm cung của bệ hạ, bỗng sâu sắc cảm nhận được bản thân có hơi lạnh.

Trời đông giá rét, cũng may hôm qua bệ hạ không đứng lâu như vậy.

Được một lúc, Lại Xương cảm thấy hai chân mình tê rần, ông ta ngẩng đầu nhìn sắc trời âm đạm, tự nhủ thừa tướng đại nhân đã ở trong tầm cung của bệ hạ suốt cả một ngày rồi, bệ hạ nhìn thấy ngài ấy chắc chắn là rất vui, mà hề vui là sẽ không thả người đâu, mà sẽ giữ đại nhân ở lại lâu thêm một chút. Lát nữa tâm tình bệ hạ sẽ tốt đẹp hơn, đoán chừng khẩu vị sẽ tốt hơn so với hôm qua, có lẽ sẽ ăn cơm uống thuốc, ông ta liền vội vàng dặn dò vài thái giám đi hâm chút đồ ăn, để lát nữa đưa tới cho bệ hạ.

Rất nhanh, một bàn đầy thức ăn ngon miệng đã được làm xong, Lại Xương nhanh chóng khoát tay cho đám thái giám lui xuống, bưng thức ăn lên, sau đó khẽ gõ cửa tầm cung, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, thức ăn đã chuẩn bị xong, giờ cũng là trưa rồi, bệ hạ có muốn dùng cơm không?”.

Ông ta làm vậy cũng không có gì đáng trách, chẳng qua là lo lắng cho thân thể của chủ nhân nên làm chút đồ ăn mà thôi, đó cũng coi như là bổn phận mà một tổng quản nội giám như ông ta phải làm, nhưng vấn đề ở chỗ năm bắt thời cơ không chuẩn chút nào.

Gõ hai ba tiếng, bên trong vẫn không có phản ứng, Lại Xương nghĩ có lẽ bệ hạ đang ngủ, thừa tướng đại nhân không tiện đánh thức bệ hạ, nên đương nhiên cũng không lên tiếng, cứ đặt thức ăn ở bên cạnh, để thừa tướng giục bệ hạ ăn.

Nghĩ thế nên ông ta mới đẩy cửa bước vào, nhưng lại thấy bên trong rất yên tĩnh, vốn dĩ cứ tưởng rằng Tạ đại nhân đang ngồi bên cạnh giường bệ hạ, nhưng đảo mắt nhìn quanh lại không thấy người đâu. Lại Xương nghĩ thầm lẽ nào Tạ đại nhân đã rời đi trước rồi? Nhưng ông ta đã dặn dò trước với người hầu phải trông chừng để mắt cửa tẩm cung, hễ thấy Tạ đại nhân đi ra thì nhất định phải báo với ông ta, rõ ràng không có người hầu nào nhìn thấy có người bước ra khỏi tẩm cung mà.

Lại Xương không nghĩ ra, đành lắc lắc đầu, khe khẽ gọi: “Bệ hạ, nên dùng bữa rồi.”

Màn trướng che kín nên không nhìn rõ, nhưng thấy bên trong thoáng động đậy, Lại Xương nghĩ có lẽ bệ hạ đã tỉnh rồi, giờ chính là lúc hầu bệ hạ rời giường. Ông ta đặt thức ăn lên bàn, nhẹ tay nhẹ chân đi tới long sàng.

Nhưng lại kinh hãi khi thấy có hai người nằm trên giường, một người hơi nghiêng đầu, mái tóc đen dài phủ kín giường, phần da thịt dưới cổ hơi lộ ra, thân dưới được lớp chăn che đi, nhưng hiển nhiên là vẫn chưa dừng lại ở đó, còn có một người nữa.....

Người này ngũ quan xinh đẹp khiếp, đôi mắt đen trắng rõ ràng, ánh mắt như thiêu cháy người khác bắn thẳng đến người Lại Xương.

Lại Xương vừa nhìn, liền cảm thấy mồ hôi trên trán “tách” một tiếng nhỏ giọt xuống sàn nhà.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Nằm trên long sàng, một người đã bóc lớp mặt nạ ra là Minh Trọng Mưu, người đang ngủ còn lại chính là Tạ Lâm.

Thằng nhãi Minh Trọng Mưu này giống như ba ngày rồi không được ăn thịt, hung hăng gặm nhấm Tạ Lâm thêm lần nữa, nên không trách được việc nàng ngủ mê mết. Đến khi mặt trời lặn về phía Tây, cũng không thấy bất cứ dấu hiệu nào cho thấy nàng sẽ tỉnh. Minh Trọng Mưu hài lòng liếm liếm môi, thấy Lại Xương vẫn còn đứng ngây người ở đó, bất giác sầm mặt xuống.

Lại Xương sốc đờ cả người, ông ta nhìn thấy trên long sàng trong tầm cung của bệ hạ có một cô gái đang nằm trông cực kỳ giống Thừa tướng, nhưng mái tóc đã che khuất mất đường nét khuôn mặt nàng ta. Và một người đàn ông có khuôn mặt hoàn toàn khác bệ hạ, nhưng khí thế và tuổi tác thì lại vô cùng tương đồng đang dùng tay đỡ đầu, liếc mắt lườm ông ta, người đó và cô gái ấy cùng đắp chung một cái chăn, vừa nãy đã làm những gì chắc không cần nói cũng biết.

Giờ chỉ thấy sắc mặt người đàn ông sa sầm, hai chân Lại Xương không kìm được run lấy bầy, lắp bắp nói: “Bệ bệ, bệ bệ bệ.....” ông ta mấp má, răng môi va vào nhau lập cập, yết hầu lên lên rồi lại xuống xuống khó khăn nuốt nước bọt, chữ “hạ” mãi không thể nặn ra được.

Người đàn ông thấy thế, không nhịn được cười trêu, “Lại Xương, sao lại bị dọa cho đến mức ấy? Cứ lắp bắp mãi không lên lời vậy là sao?”.

Lại Xương nghe thấy giọng nói mới nhận ra được đây quả nhiên là bệ hạ nhà ông ta, chỉ là mặt mũi sao khác xa nhau thế, nhưng cũng không chẳng có thời gian mà suy nghĩ nhiều, trong lòng giờ thấy vô cùng may mắn, len lén chùi mồ hôi, cúi đầu nói: “Bệ hạ,” cuối cùng cũng nói được một câu hản hoi rồi, “tiểu tiểu tiểu nhân chỉ là muốn mời mời mời bệ hạ dùng bữa rồi uống thuốc thôi, tiểu tiểu tiểu nhân không không không nhìn thấy bất cứ cứ cứ điều gì hết! Bệ hạ bệ hạ, tiểu tiểu tiểu nhân xin cáo lui.” Nói đoạn, Lại Xương cúi đầu, cũng không màng xem lễ số đã chu toàn chưa, chỉ tiện tay làm bữa một lễ, muốn nhanh chóng quay đầu bỏ chạy.

Minh Trọng Mưu khẽ hừ một tiếng, vén rèm ngồi dậy, “Nếu đã vào rồi, thì người cũng không cần phải đi, nào, thay y phục cho trẫm.”

Hắn buông một câu không nặng không nhẹ, nhưng ngay lập tức đã khiến cho Lại Xương phải vội vã quay đầu lại, “Vâng.” Ánh mắt ông ta nhìn chăm chú vào phần cổ của bệ hạ, trên không dám nhìn sắc mặt bệ hạ, dưới không dám nhìn thân thể bệ hạ, làm Tổng quản nội giám suốt mấy năm nay, vốn dĩ bắt đầu từ việc hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, nên đương nhiên ông ta giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý.

Lúc này Lại Xương tất nhiên hiểu rằng bệ hạ không giận ông ta, tâm tình ngược lại còn có đôi phần vui vẻ, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt của bệ hạ chỉ lướt qua thôi cũng đủ để đâm chết người ta rồi.

Lại Xương chợt hiểu ra, Hoàng thượng của triều đình Đại Sở dịch dung để lên triều xử lý chính sự, đây là chuyện lớn, hơn thế hình như Hoàng thượng còn dụ dỗ một cô gái rất giống Thừa tướng đại nhân.

Giống Thừa tướng đại nhân, e là..... ông ta liếc trộm về phía long sàng, không dám nói phán đoán của mình là đúng hay sai, nhưng Thừa tướng đại nhân rõ ràng sau khi vào cửa thì không hề thấy quay ra, cũng không nhìn thấy bất cứ ai đi vào, vậy người đang nằm trên long sàng kia là ai, còn cần phải nói ra sao?

Hai chuyện này đều là chuyện lớn, theo lý mà nói không thể tùy tiện để cho người khác biết, nhưng bệ hạ lại để cho ông ta nhìn thấy.....

Lúc Lại Xương bước vào, đã nói rõ ràng rằng mời bệ hạ dùng bữa, bệ hạ không nói năng gì nên mới ông ta mới tự đi vào, tận mắt chứng kiến bí mật trong tấm cung của bệ hạ. Rốt cuộc bệ hạ đang nghĩ gì vậy?

Trong lòng Lại Xương run rẩy, cuống quýt cúi đầu, không dám lên tiếng.

Minh Trọng Mưu vừa sửa sang lại ống tay áo, vừa nhìn chòng chọc vào ông ta, cũng không biết có nhìn ra được vẻ mặt hoảng loạn của ông ta không, thản nhiên nói: “Lại Xương, chuyện hôm nay chính là muốn để cho người biết, làm người phải có mắt nhìn, tránh để hôm nào đó chạm phải nỗi đau của trẫm mà bản thân lại không hề biết.”

Minh Trọng Mưu buông một câu không mặng không nhạt xong, Lại Xương liền vội vàng vâng dạ: “Vâng, vâng vâng, khuôn mặt của bệ hạ, còn cả việc của bệ hạ và Tạ..... đại nhân, hai việc ấy tiểu nhân tuyệt đối không hé răng nói với ai, xin bệ hạ cứ yên tâm.”

“Người là tâm phúc của trẫm, chỉ cần người trung thành, thì đương nhiên trẫm sẽ không bao giờ bạc đãi người, còn nữa,” Minh Trọng Mưu khẽ nhướn nhướn mày, khóe mắt có hơi nhếch lên hướng về phía long sàng, nói, “liên quan đến việc xưng hô với Tạ đại nhân, có lẽ người cũng nên đổi dần đi, chi bằng gọi là Hoàng hậu nương nương, người thấy sao?”.

“Việc này.....” Lại Xương lập tức biến sắc, nhủ thầm mối quan hệ giữa Tạ đại nhân và bệ hạ tốt đến nỗi bệ hạ có ý lập hậu sao? Bất luận là Tạ Lâm đã từng được sủng hạnh hay chưa, thì với thân phận và địa vị, quyền thế và danh tiếng, còn cả giới tính vốn dĩ là nam của Tạ đại nhân, ý định muốn lập hậu của bệ hạ e rằng sẽ khó khăn trùng trùng.

Nhưng Lại Xương nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng để thể hiện lòng trung thành, lập tức quỳ xuống hướng về phía long sàng, “Những lời của bệ hạ rất có lý, tiểu nhân bái kiến Hoàng hậu nương nương!”.

Giọng nói tuy rằng không lớn, nhưng ẩn ý bên trong lại rất kiên định. Long nhan của Minh Trọng Mưu quả nhiên tươi tỉnh hẳn lên, bật cười ha hả, đang định mở lời nói hai ba câu khen ngợi Lại Xương, thì đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng hờ hững từ bên trong tấm màn vang lên: “Cái gì mà Hoàng hậu nương nương há, toàn là mấy trò vô nghĩa mà Lại đại nhân cũng tin sao?”.

Lại Xương trước giờ vẫn luôn rất sợ Thừa tướng đại nhân, nghe nàng nói như vậy cổ của ông ta liền rụt luôn vào trong cổ áo, hai chân đang quỳ không nhịn được khẽ động đậy, hơi nhích nhích sang bên cạnh không dám hướng về phía long sàng nữa.

Ông ta làm như vậy, ngược lại lại khiến Minh Trọng Mưu không vui, hăn quát Lại Xương: “Người không được nhúc nhích!”.

Lại Xương bị tiếng quát làm cho sợ đến phát hãi, càng cúi thấp đầu hơn, không dám hó hé gì.

Minh Trọng Mưu nén giận, quay mặt về phía long sàng, nói với người đang ở trên giường: “Tạ Lâm, nàng và ta đã thành thật với nhau biết bao nhiêu lần, cũng đã lên giường rồi, ta vẫn còn nhớ cái dáng vẻ đau đến nhăn mày của nàng tối qua, vết máu hồng trên nệm gấm ta cũng nhìn thấy rất rõ ràng, tại sao sau khi xài ta sạch sẽ rồi lại trở mặt không chịu thanh toán?”.

“Người.....” người ở trên giường nghe thấy những lời ấy, cũng không nén được run lên vì tức.

Lại Xương thấy tình thế không ổn, cặp đôi vua tôi, sư đồ này đúng là oan gia, vừa mới dạo một vòng trên giường xong giờ đã lại bắt đầu nổi sóng. Kể từ ngày ông ta vào cung đến giờ hai cái người này không làm

cách nào yên bình nổi. Lại Xương luống cuống hành lễ thỉnh an với Minh Trọng Mưu, lại nhắc nhở bệ hạ nên dùng bữa, rồi vội vã lui ra ngoài, lúc đi ra còn không quên đóng cửa lại, nhủ thầm có lẽ Tạ đại nhân cũng sẽ dùng bữa trong đấy, vậy có phải nên dọn dò ngự thiện phòng chuẩn bị thêm một phần nữa không?

Bên này Tạ Lâm bị Minh Trọng Mưu tùy tiện trách móc trước mặt người ngoài nên nổi cáu, nàng xoay người vén rèm, cuốn chặt chắn che toàn bộ cơ thể lại rồi nói với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, thần đã nói rồi, thần chỉ là bề tôi thôi, hơn thế những chuyện này chỉ là hư danh, vị trí Hoàng hậu đó thần không hề nghĩ tới, trong lòng thần chỉ nhớ đến tấu chương Đại Sở người vẫn chưa phê xong, phi tần trong tam cung lục viện của người cũng nhiều lắm, chi bằng người cũng nên tới đó thăm các nàng ấy đi, đừng suốt ngày ở chỗ này với thần.....”

Nàng mới nói được vài câu, thì không ngờ Minh Trọng Mưu đã sải bước đến, ôm luôn cả nàng lẫn chắn lên, đặt ở trên chiếc ghế bên cạnh, cách một lớp chắn gấm khê xoa xoa vị trí sau eo nàng.

Tạ Lâm run lên, “Làm gì vậy? Không được động vào!”.

Minh Trọng Mưu thấy nàng lộ ra vẻ sợ hãi hiểm thấy, cổ họng không nhin được phát ra tiếng cười nhỏ, “Yên tâm đi, nàng đã mệt quá rồi, ta sẽ không động vào nàng nữa đâu.” Hắn nhìn dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của nàng sau khi nghe thấy lời mình nói, khóe miệng bất giác cong lên, hắn hôn lên mi tâm nàng, cúi người xuống nở nụ cười ôn hòa: “Ta sẽ mặc y phục lại cho nàng.”

Hắn dịu dàng kéo tấm chắn nàng đang quần ra, giúp nàng mặc lại y phục mà không hề mang theo chút dục vọng nào, nhẹ nhàng như thể nàng là báu vật ở nơi mềm mại quý giá nhất trong trái tim hắn, dễ vỡ đến độ hắn không dám chạm vào.

“Tuy ta là vua, có cung nhân hầu hạ ta thay y phục, nhưng ta lại là trượng phu của nàng, vì thế ta nên giúp nàng trang điểm mới đúng.” Hãn không buộc tóc cho nàng mà để mặc mái tóc đen dài xoa tung trên bờ vai, như thế sẽ làm dịu đi ánh mắt sắc bén của nàng. Cả người nàng mặc triều phục, không hề có phản ứng gì, chỉ lặng lẽ nhìn hãn từng chút từng chút một mặc y phục cho mình.

Mười năm trước, lúc vẫn còn là một thiếu nữ, có lẽ nàng cũng từng mơ đến những chuyện như thế này, có một trang nam tử, yêu thương nàng, tôn trọng nàng, thay y phục rửa mặt chải đầu trang điểm cho nàng, đó sẽ là người nàng thân thiết gần gũi nhất.

Nhưng khi cái ngày ấy thật sự đến, thì giấc mộng của nàng đã phai tàn, đã tan biết mất rồi.

Nàng cứ lặng lẽ nhìn hãn như vậy, cho đến khi động tác của hãn dừng lại, ánh mắt vẫn cứ xoáy sâu vào khuôn mặt hãn.

Bị ánh mắt ôn hòa của nàng nhìn chăm chăm như vậy khiến hãn có phần bối rối, “Sao thế? Có phải cảm thấy ta cũng có chút cao lớn mạnh mẽ, đủ để làm trượng phu của nàng không?” Hãn nói.

“.....” Tạ Lâm không quan tâm đến câu nói này, vẫn chỉ nhìn hãn đăm đăm không nói gì, khiến hãn có hơi ngượng. Minh Trọng Mưu không nhịn được nói: “Việc nàng tranh thủ lúc ta ngủ mơ rồi hôn trộm ta, ta vẫn còn chưa tính toán với nàng, vậy mà đã muốn vạch rõ ranh giới với ta rồi sao?”

Tạ Lâm ngồi ở trên cao, cúi đầu nhìn hãn đang ngược mắt lên nhìn mình, ánh mắt sáng lấp lánh, tôn lên cái mũi cao thẳng đầy tinh tế, khiến nàng bất giác cứ ngây ra nhìn. Nàng khẽ thở dài, nói: “Bệ hạ, bệnh của người khỏi chưa?”

Nàng vẫn còn nhớ hẳn bệnh đến nỗi không lên triều sáng được, giờ lại khỏe như rồng như hổ.

“Khỏi rồi khỏi rồi,” hẳn gật đầu như gà mổ thóc, “nàng và ta.....” trước cái trừng mắt của nàng hẳn vội lợc bớt đi vài từ không được hài hòa lắm, “..... sau khi làm cái đó, ta đã đỡ khá nhiều rồi, có lẽ vừa hay được hoạt động gân cốt, ra được mồ hôi nên khỏi. Ngược lại ta còn sợ nàng vì ta mà bệnh kìa, chi bằng để ngự y tới kê một đơn thuốc chữa cảm lạnh, coi như đề phòng.”

Nói đoạn, Minh Trọng Mưu đứng dậy, sải bước ra phía cửa lớn, Tạ Lâm vội gọi hẳn lại, “Bệ hạ, không cần gọi ngự y tới khám cho thần đâu.....”

Minh Trọng Mưu cắt ngang lời nàng, “Yên tâm, ta sẽ không để bọn họ đi vào nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng đâu.” Nói xong, hẳn khoát khoát tay, hé cửa rồi lách qua đi ra ngoài.

Tạ Lâm bất giác lắc lắc đầu, nàng vốn dĩ định để ngự y tới khám bệnh cho bệ hạ, đối với tình hình hiện giờ của nàng mà nói, ngự y là không cần thiết.

Không ngờ Minh Trọng Mưu lại lý giải sang nghĩa này.

“Dáng vẻ lúc này?” Dáng vẻ lúc này làm sao?

Tạ Lâm nghiêng đầu, nhìn thấy cảnh tượng trong chiếc gương đặt trên bàn, mái tóc đen như mực xõa tung trên bộ triều phục, ánh mắt ngậm chứa ý xuân, cánh môi như tô một lớp son đỏ, yêu kiều quyến rũ như đang lơ lửng ngậm mình trong tình yêu, còn đâu chút hình tượng của Thừa tướng đại nhân một lời át muôn người khi ở trên triều nữa?

Không vừa mắt chút nào.

Tạ Lâm thở dài, đẩy cái gương đồng sang một bên, mặt gương úp xuống bàn, không thể nhìn tiếp được nữa.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Minh Trọng Mưu đeo mặt nạ lại cẩn thận, lệnh cho Ngự y kê vài đơn thuốc trị cảm lạnh, sau đó đem đi sắc, thuốc sắc xong lại đích thân bưng lên, Lại Xương đứng hầu bên cạnh không thể nhìn tiếp được nữa, “Trời ạ, bệ hạ người không bưng được đâu, để tiểu nhân làm cho.” Nói đoạn, ông ta thò tay ra định giăng lấy, nhưng lại bị Minh Trọng Mưu ngăn lại.

“Tại sao lại không bưng được?” Minh Trọng Mưu cười, “đích thân hầu hạ mới thể hiện được ý nặng tình thâm của trẫm, việc này người không hiểu được đâu.” Nói xong, hẩn cầm theo một cái khăn ướt, rồi cẩn thận bưng bát thuốc lên sải bước về phía tẩm cung.

Lại Xương lau mồ hôi, trước khi làm thái giám ông ta cũng từng trải qua thứ tình yêu đó rồi, nhưng lúc đó bản thân còn là một bách tính bình thường, lại nghèo khó nên hầu hạ vợ cũng là chuyện rất bình thường, còn bệ hạ là bậc đế vương quyền quý sao lại muốn đi hầu hạ người khác thế?

Thánh thượng quả nhiên là thánh thượng, tâm tư quả nhiên không phải ai cũng có thể đoán được.

Đột nhiên Lại Xương nghĩ ra một chuyện, liền vội vàng đi theo, thì thầm nói: “Bệ hạ, việc người và Tà đại nhân..... có cần thái giám ghi chép lại không?”.

Minh Trọng Mưu ngẩn người, bước chân đang phi như bay lập tức chậm lại.

Lý do quan trọng nhất của việc thái giám ghi lại việc hoàng đế lâm hạnh phi tần nào đó, đương nhiên là vì xuất thân của vị hoàng tử sau này, suy cho cùng chừng nào vị trí Thái tử còn để trống, thì chừng đó tất cả các vị hoàng tử đều có khả năng trở thành hoàng đế tương lai của Đại Sở. Nếu có phi tử nào đó cảm sùng hoàng đế, khiến vị hoàng tử không có huyết thống hoàng gia đăng cơ, thì e rằng sẽ trở thành chuyện cười để đời của Đại Sở, hoàng đế chẳng còn mặt mũi đâu đối diện với liệt tổ liệt tông.

Nghĩ đến hoàng tử bé rất có thể đang dần dần trưởng thành trong bụng Tạ Lâm, đó là kết tinh giữa hãn và nàng, trong lòng Minh Trọng Mưu bỗng nhiên thấy ấm áp hẳn lên, không kìm được khe khẽ mỉm cười, “Không cần, cũng không cần nhắc nhở nàng ấy, cứ để thuận theo tự nhiên là được.”

Dù sao tình cảm của hãn và nàng cũng mới có chút tiến triển, loáng cái đã nhảy đến mức độ sinh hoàng tử, dựa vào tình cách của Tạ Lâm e rằng sẽ không chấp nhận nổi, chi bằng cứ để thuận theo tự nhiên, nếu như không có thì là không có, còn nếu có.....

Minh Trọng Mưu đi tới trước cửa tẩm cung, lệnh cho Lại Xương canh chừng ở bên ngoài, một tay hãn bưng bát thuốc, một tay đẩy cửa bước vào.

Trong tẩm cung ánh nến ảm đạm, Tạ Lâm vẫn giữ tư thế rồi nghiêm chỉnh từ lúc hãn ra khỏi cửa, ánh nến hắt lên sườn mặt tuyệt đẹp tỏa ra luồng ánh sáng nhàn nhạt.

Trái tim Minh Trọng Mưu bỗng nhiên thấy mềm mại, hãn đặt bát thuốc xuống bàn mức một thìa lên thôi cho nguội bớt, sau đó bón đến tận miệng Tạ Lâm, “Vừa tìm ngự y kê một đơn thuốc trị cảm lạnh, mới đun xong, nào, há miệng ra.”

Trước đây hãn chưa bao giờ nghĩ giọng nói của mình cũng có lúc trở nên dịu dàng như thế, nhưng hiện tại, hãn nhìn Tạ Lâm cúi rù rèm mi, kinh ngạc khi phát hiện rằng cảm giác này cũng không đáng ghét lắm.

Tạ Lâm chờ người, không ngờ trước mặt mình lại xuất hiện một cái thìa, bất giác nàng liền nhìn sang hướng khác ngược với người cầm thìa, đôi mắt bị ánh nến chiếu vào sáng lấp lánh giờ như mặt hồ nổi sóng.

Tạ Lâm cả kinh, “Bệ hạ, người đang làm gì vậy? Thế này còn ra thể thống gì nữa,” hoàng đế bôn thuốc cho thần tử?” Tạ Lâm chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ của ngày hôm nay đều sai trái, bắt đầu từ lúc nàng bắt đầu chiều theo Minh Trọng Mưu, thì càng lúc lại càng sai, đặc biệt là lúc này.

Minh Trọng Mưu bất lực, “Có gì mà không ra thể thống? Ta là hoàng đế, ta muốn làm thế đấy. Lẽ nào ta muốn làm gì còn cần người khác đồng ý sao?”.

“Không, bệ hạ muốn làm gì đương nhiên không cần người khác đồng ý,” Tạ Lâm muốn đẩy tay Minh Trọng Mưu ra, nghiêm mặt nói, “nhưng bệ hạ phục vụ thần tử, thì vua không ra vua, bề tôi không ra bề tôi, đó là tội lớn, thần không dám nhận đâu!”.

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói như vậy, động tác cố chấp cầm thìa của hắn đột nhiên dừng lại, “Vua không ra vua, bề tôi không ra bề tôi? Tội lớn?” Hắn chậm rãi lặp lại một lần nữa, ánh mắt nhìn xoáy vào khuôn mặt Tạ Lâm, “đây là điều nàng nghĩ sao?”.

Bất kể ánh mắt của Minh Trọng Mưu giết người đến mức nào, thì Tạ Lâm vẫn nhìn thẳng vào hắn, “Phải, thần là thần, bệ hạ là bệ hạ, bệ hạ hầu hạ thần tử, đây là làm loạn đạo vua tôi, loạn triều cương, thần tuy rằng không muốn làm danh thần, nhưng lại hy vọng bệ hạ là một minh quân, loại hành vi đảo loạn triều cương này thần không muốn gánh vác,” nàng hơi cúi đầu, dáng vẻ hối lỗi, “xin bệ hạ lượng thứ.”

Minh Trọng Mưu sống chết nhìn chăm chăm vào nàng, hắn duỗi tay nắm lấy cằm nàng, để nàng ngẩng lên nhìn hắn. Vốn dĩ hắn giúp nàng mặc quần áo, sắc thuốc vui đến quên trời đất, đích thân bưng thuốc bôn cho

nàng, hẳn cứ tưởng rằng giữa những cặp vợ chồng trong nhân gian thì đây là hành động quá đỗi bình thường của kẻ làm trượng phu, nàng nhất định sẽ cảm động. Tuy nàng vẫn luôn trốn tránh tình cảm hẳn giành cho nàng, nhưng hẳn cũng tin rằng, nàng có tình cảm với mình, nên đương nhiên hẳn càng hy vọng có thể lay động được trái tim nàng.

Nhưng trái tim nàng thật sự cứng rắn như đá tảng.

Vua tôi vua tôi, nàng chỉ nhớ đến thân phận vua tôi, nhưng lại quên rằng vừa nãy bọn họ đã hành động như vợ chồng.

Minh Trọng Mưu ném cái thìa trở lại bát, tiếng đồ sứ va vào nhau “loảng xoảng” vang lên giòn tan, trong tấm cung yên tĩnh rõ ràng là vô cùng chói tai, “Tạ Lâm, nàng thật sự không hiểu trái tim ta đau đớn đến mức nào sao! Ta không muốn xưng trẫm trước mặt nàng chính là vì hy vọng nàng có thể quên đi việc chúng ta một người là vua một người là bề tôi, thà rằng nàng và ta làm một đôi vợ chồng bình thường ở chốn thâm sơn cùng cốc nào đó của Đại Sở, nam cày cấy, nữ dệt vải còn hơn.”

Tạ Lâm không nói gì, chỉ là trong đôi mắt bình tĩnh thoáng gợn sóng.

Minh Trọng Mưu thấy dáng vẻ nàng sống chết không chịu thay đổi, lạnh lùng hờ hững, tức không chịu được bật cười bảo, “Nàng không uống có phải không?”.

Tạ Lâm nhìn bát thuốc bên cạnh, liền vươn tay ra định bưng lên, “Thần tự mình uống.”

Minh Trọng Mưu gạt tay nàng đi, Tạ Lâm ngẩng đầu lên nhìn đầy ngạc nhiên.

“Không cho phép động tay vào! Hôm nay ta nhất định phải tự tay bón cho nàng uống!” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu bưng bát thuốc lên, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó “cạch” một cái đặt bát xuống, nắm lấy cầm Tạ

Lâm, hung hăng ngậm lấy cánh môi nàng, ép nàng phải mở miệng, để nước thuốc ở trong miệng hắt chảy vào miệng nàng.

Tạ Lâm trợn tròn mắt, Minh Trọng Mưu dạo gần đây không bóc lột mặt nạ ra, nhưng ở khoảng cách gần như thế này, lại có thể nhìn thấy rõ ràng bên dưới hàng mi rất dài của hắn là đôi mắt như hồ nước, phản chiếu bóng dáng nàng đang ngẩn ngơ trong đó, hắn cúi mắt nhìn nàng, đuôi mắt khẽ cong lên, ánh mắt dịu dàng, toát lên tình ý sâu nặng khiến nàng dường như không thể thở nổi.

Sau khi cho nàng uống hết thuốc rồi, hắn còn ép lưỡi của nàng cuốn lấy nhảy múa cùng mình, khoảng cách gần như vậy, da thịt cơ hồ dính sát vào da thịt, tình cảm nóng bỏng của hắn dường như truyền sang cả cho nàng, nàng muốn né tránh, muốn thoái lui, nhưng hắn lại ấn tay lên phía sau đầu nàng, khiến nàng không thể trốn thoát.

Không biết đã qua bao lâu, hắn mới chịu thả ra, nàng vội vàng mở miệng hít thở, vừa nảy tình cảm hắn buộc nàng phải nhận, khiến nàng ngập trong lo lắng không thể chịu nổi.

“Ta nói rồi mà, hôm nay ta nhất định sẽ đích thân bón cho nàng,” Minh Trọng Mưu cười cười, liếc mắt nhìn bát thuốc, “nếu nàng không chịu để ta dùng thìa đút, vậy thì.....” hắn liếm liếm môi, giọng nói càng lúc càng trở nên trầm thấp nhẹ nhàng, giống như đang thì thầm bên tai nàng, “ta sẽ dùng cách đó để bón cho nàng.”

Tạ Lâm sốc, nàng ngẩng phắt đầu lên, thấy ánh mắt rất nghiêm túc của hắn hiểu rằng hắn không hề nói đùa, hắn thật sự nghĩ thế. Tạ Lâm cảm nhận được sự hoang mang hiểm có của bản thân, “Bệ hạ, việc này.....”

Một ngón tay của hắn ấn lên môi nàng, “suyt” một tiếng, ra hiệu cho nàng đừng nói nữa, sau đó một tay bưng bát thuốc, một tay cầm thìa, đã

qua một lúc rồi nên thuốc không còn nóng nữa, hãm mức luôn một thìa, kê gần môi nàng, “Nào, há miệng ra đi.”

Tạ Lâm muốn ngửa ra sau tránh đi, Minh Trọng Mưu thấy nàng muốn từ chối, bèn làm động tác như muốn đưa thìa thuốc vào miệng mình, sau đó dùng cách thức ấy bón thuốc cho nàng. Sắc mặt Tạ Lâm ửng hồng, mắt liếc nhìn số thức ăn đang đặt trên bàn cách đó không xa, đó là đồ do Lại Xương mang tới lúc vừa nãy, Tạ Lâm nói: “Bệ hạ, nếu người cứ nhất định muốn vậy, thì thần có một điều kiện.”

Minh Trọng Mưu ngậy người, cười đáp: “Nói.”

“Thần không muốn nhận kiếu..... kiếu hành vi này của bệ hạ,” nàng nhìn nhìn cái thìa, cùng những ngón tay thon dài đang cầm cán thìa rất chắc chắn trước mặt kia, trên mặt đỏ bừng, nàng cân nhắc câu chữ, rồi nói tiếp: “Làm một cuộc trao đổi, thần cũng muốn làm giống bệ hạ, hầu bệ hạ dùng bữa. Nếu bệ hạ đồng ý, thần sẽ chấp nhận.”

Minh Trọng Mưu nhìn đến số thức ăn trên bàn, đồng ý rất sáng khoái: “Được, nàng không được phép hối hận đâu đấy.”

Tạ Lâm không ngờ hãm lại đồng ý thoải mái như thế, không nhịn được ngậy ra, Minh Trọng Mưu lại đưa thìa tới, nàng đành cúi đầu ngậm lấy cái thìa uống thuốc, lúc ngước mắt lên nhìn Minh Trọng Mưu, lại thấy biểu cảm dịu dàng, ánh mắt sâu thăm thăm toát lên vẻ nồng nàn của hãm, khiến Tạ Lâm lại một lần nữa đờ đẫn.

Hãm theo sát ánh mắt nàng, khiến nàng không biết nên trốn vào đâu.

Cứ như thế, Minh Trọng Mưu bón từng thìa từng thìa, Tạ Lâm cũng uống từng thìa từng thìa, thuốc cũng vơi đi từng chút từng chút một cho tới khi nhìn thấy đáy bát.

Uống đến thìa cuối cùng, Minh Trọng Mưu đứng dậy, bước tới chỗ bàn thức ăn rồi bưng chúng lại đây, đặt xuống cẩn thận, sau đó cúi đầu vào tay Tạ Lâm nói, “Nào, nào, bón cho ta.” Nói đoạn, còn há miệng phát ra một tiếng “a” khe khẽ.

Thằng nhóc này há hức như thế khiến Tạ Lâm trợn mắt há hốc mồm, “Bệ hạ, người.....”

“Người cái gì mà người? Nàng nói rồi, nàng sẽ bón cho ta ăn, nào nào.....” Minh Trọng Mưu lại há miệng ra.

Tạ Lâm hết cách, “Bệ hạ, cơm canh hình như nguội cả rồi, vậy không tốt cho thân thể của người đâu, chi bằng bảo Lại Xương đại nhân mang đi hâm lại rồi hẵng ăn.”

Minh Trọng Mưu ngậm mồm lại, thấy hơi nóng trên đồ ăn đúng là đã không còn bốc lên nữa, “Đúng đúng, nên hâm nóng, lạnh đến trăm thì không sao, chứ lạnh đến ngàn thì không tốt đâu.”

Mặc kệ sự hoài nghi của Tạ Lâm rằng tại sao hẳn ăn lại lạnh đến ngàn, Minh Trọng Mưu đã gọi Lại Xương vào phòng, bưng đồ ra đi, bảo ngự thiện phòng hâm lại cho nóng.

Lại Xương đi một lúc rồi quay lại, tuy rằng ông ta cũng thấy kỳ lạ, bệ hạ dùng bữa, cơm canh nguội rồi thì nấu món mới là được, tại sao phải mang đi hâm lại?

Nhưng nghĩ tới một người là bệ hạ, một người là Thừa tướng, cả hai đều là những nhân vật lớn quan tâm đến quốc gia xã tắc, giờ ở gần nhau, đương nhiên là cái gì có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm rồi. Lại Xương cũng không còn cách nào khác, đành bảo ngự thiện phòng hâm lại cho nóng, sau đó lại bưng lên.

Lại Xương vừa lui ra ngoài, Tạ Lâm liền cầm đũa lên, gắp từng miếng từng miếng cho Minh Trọng Mưu ăn, hành động này đối với Tạ Lâm mà nói lúc mới bắt đầu có thể có hơi vất vả, vì hình như quá thân mật. Lúc Minh Trọng Mưu nhai thức ăn, toàn vô tình cố ý cắn vào đầu đũa, khiến nàng không thể rút về được, có những lúc còn cố tình thè lưỡi liếm đũa.

Tạ Lâm không thể nhìn nổi, chỉ biết cố gắng hết sức tránh né.

Minh Trọng Mưu nhai rất ngon lành, đắm chìm trong niềm hạnh phúc của một đôi vợ chồng hòa hợp, nên được voi đòi tiên nói: “Đừng chỉ bón cho ta ăn không, nàng cũng ăn, cũng ăn đi.”

Tạ Lâm ngẩn người. Có mỗi một đôi đũa dùng để gắp thức ăn cho bệ hạ rồi. Nàng lấy gì mà ăn?

Nàng đột nhiên mang máng nhớ ra, vừa nãy hình như có hai đôi đũa, nhưng sau khi Lại Xương mang đồ ăn đi hâm nóng rồi quay lại, Minh Trọng Mưu đã sai ông ta mang một trong hai đôi đũa đi, lúc ấy Tạ Lâm nghĩ bệ hạ ưu tiên dùng bữa vốn dĩ là chuyện đương nhiên phải thế, huống hồ bệ hạ vừa mới khỏe lại, không thể để đói được. Vì thế nàng tạm thời nhẫn nhịn một chút cũng không sao.

Lẽ nào lúc ấy Minh Trọng Mưu đã muốn để bọn họ dùng chung một đôi đũa rồi?

“Ăn đi ăn đi,” Minh Trọng Mưu trước giờ không quá coi trọng lễ nghi trước mặt Tạ Lâm, dù sao nàng cũng nhìn hãnh lớn lên, hãnh cũng không để tâm vấn đề mặt mũi lắm, vì thế giờ Minh Trọng Mưu vừa nhai vừa nói chuyện bặt mạng, “chỉ mình ta ăn thì chán lắm, nàng cũng ăn đi, ăn đi.”

Hãnh không ngừng thúc giục, Tạ Lâm đành gắp một đũa thức ăn, đưa vào miệng.

Mùi vị của món này quả thực không đến nỗi khó ăn.

Tạ Lâm tâm tình phức tạp nghĩ.

Muộn một lúc mà sắc trời đã tối sẫm, Tạ Lâm quay về phủ Thừa tướng.

Lúc nàng vừa vén rèm kiệu lên đi vào, thì vừa hay đụng mặt Lạc Thạch Thiên đang khoanh tay đứng chờ ở trước cổng.

“Sao người lại đến đây?” Tạ Lâm không nhanh không chậm hỏi, nàng bước lên bậc thang, đẩy cửa đi vào trong. Lạc Thạch Thiên vội vàng theo sát gót, ánh mắt hẩn sống chết dính chặt vào nàng, “Nàng đi đâu vậy? Ta đợi nàng suốt cả một ngày rồi.”

“Không có gì, thảo luận chính sự với bộ hạ thôi.” Tạ Lâm nói. Nàng cho rằng chuyện giữa mình và Minh Trọng Mưu không nhất thiết phải nói cho Lạc Thạch Thiên biết.

“Hôm nay bộ hạ bệnh, không lên triều, nên buổi triều sáng tan từ rất sớm, ta là Ngự y chẳng lẽ còn không biết chắc?” Lạc Thạch Thiên lạnh lùng nói, “nàng bàn chuyện chính sự với bộ hạ ấy hả, định lừa ai vậy?”.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Đêm đã về khuya, màn đêm phủ lên bầu trời một màu đen tuyền, càng khiến ngữ điệu của Lạc Thạch Thiên thêm phần lạnh lùng băng giá.

Lời vừa thốt ra, Tạ Lâm liền hơi quay đầu lại, trời đêm rét lạnh, ánh đèn mờ ảo, càng khiến cho biểu cảm của Lạc Thạch Thiên lộ ra một thoáng thâm trầm khác hẳn ngày thường. Tạ Lâm cau mày, giọng điệu pha chút tức giận của gã khiến nàng có cảm giác mình bị mạo phạm.

Nàng không trả lời câu chất vấn của gã, mà hỏi ngược lại: “Bệ hạ thật sự bị nhiễm phong hàn, không phải do người kê đơn à? Nếu không phải, vậy thuốc Ngự y kê người đã xem qua chưa?”.

Lạc Thạch Thiên không ngờ nàng lại hỏi như vậy, bất giác ngây ra, đáp: “Xem rồi, bệ hạ quả thực bị nhiễm lạnh, có lẽ do gần đây thời tiết giá rét, ban đêm gió lạnh.”

Quả nhiên việc bệ hạ đứng suốt đêm giữa trời tuyết là chuyện quá sức mất mặt, nên những người biết chuyện không nhiều lắm.

Tạ Lâm gật gật đầu, không nhìn đến gã nữa, đi thẳng, đẩy cửa bước vào phủ.

Lạc Thạch Thiên vội vàng đuổi theo.

Phủ Thừa tướng đèn đuốc sáng trưng, có lẽ ở bên ngoài Tạ Lâm đã trải qua rất nhiều mệt mỏi, nên mỗi khi về tới đây, nàng luôn thả lỏng, nội tâm cảm thấy vô cùng bình tĩnh. Tạ Lâm không có người thân, người trong phủ Thừa tướng chính là người thân của nàng.

“Nàng đừng chỉ hỏi ta không, câu hỏi của ta nàng vẫn chưa trả lời!” Lạc Thạch Thiên hít vào một hơi thật sâu, nhưng cơn giận dữ trong lồng ngực khiến gã không tìm được muốn biết đáp án cuối cùng, “Rốt cuộc nàng đã đi đâu? Nàng có biết Mặc Nhi đã hầm canh cho nàng từ rất lâu đợi nàng về uống không, giờ canh đều nguội cả rồi, Khởi La và Thục Hà cũng đợi nàng suốt cả một ngày, hơn thế.....”

Còn cả ta nữa.

Gã nhẫn nhịn nuốt bốn chữ ấy xuống, sải bước lên trước chặn đường đi của nàng, “Tạ Linh Nhi, nể tình bọn ta đợi nàng lâu như vậy, nàng đi đâu ít nhiều gì cũng phải nói với bọn ta chứ?”.

Tạ Lâm bị gã chặn đường, đành phải dừng bước, nghĩ đến việc mấy người Mặc Nhi mà nàng luôn coi là người nhà chờ đợi mình cả ngày, trong lòng không tránh khỏi có chút áy náy. Nàng ngược mắt lên nhìn gã, nói: “Chuyện này là lỗi của ta đã không nói trước lịch trình của mình cho các người biết, hại các người phải lo lắng, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.”

“Nàng.....” Lạc Thạch Thiên không ngờ nàng lại đột nhiên nhận lỗi, bất giác ngây ra, nhưng dưới ánh lửa hắt lên, cho dù vừa mới xin lỗi xong, nhưng khuôn mặt của người đó vẫn bình tĩnh tự nhiên, không cố ý, cũng chẳng mấy may có chút gì hèn mọn. Giống hệt như thuở ban đầu gã gặp nàng.

Lạc Thạch Thiên đột nhiên không biết nên nói gì, chỉ lẩm bẩm: “Hà tất phải nhận lỗi, sao bọn ta có thể trách nàng.....” gã khựng lại không nói

tiếp nữa, nhờ ánh đèn, gã bỗng phát hiện ra trên cần cổ trắng nõn của nàng dù được bộ triều phục che đi mất một nửa, có một dấu hồng hồng, theo nhịp hô hấp lên xuống của nàng mà lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Vì gã cứ mãi nhìn chăm chăm vào nàng nên mới phát hiện ra, chứ giữa sắc trời tối đen, ánh nến khi mờ khi tỏ, thì sao gã có thể chú ý đến cái vết ám muội đó được.

Đó tuyệt đối không phải là vết muỗi đốt, mùa đông lạnh như thế này không bao giờ có muỗi.

Phải là tình huống như thế nào mới xuất hiện cái dấu vết màu hồng rõ ràng như thế, đáp án không cần nói cũng biết.

Lạc Thạch Thiên cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng xuống, vội vàng hỏi: “Tạ Linh Nhi, rốt cuộc nàng vừa đi đâu? Nàng nói cho rõ ràng đi.”

“Người thật sự không chịu bỏ cuộc à,” cho dù Tạ Lâm có là người có tính kiên nhẫn đi nữa, thì cũng không thể chịu nổi sự truy hỏi liên hồi của Lạc Thạch Thiên, đáp, “Bệ hạ quả thực bị bệnh, Lại đại nhân bảo ta tới thăm người, vì thế giờ mới về được.”

Bệ hạ?

Lạc Thạch Thiên không kiềm chế được bước thụt lùi ra sau, gã vội vàng kìm nổi chua xót đang trào lên trong lòng xuống, nhanh chân bước tới gần: “Bệ hạ bệnh, Lại Xương đại nhân bảo nàng đi, thế là nàng đi?” Gã không muốn nổi nóng, nhưng không thể khống chế được giọng nói của mình, “Sao Lại Xương đại nhân không bảo người khác đi, mà nhất định phải là nàng đi?” Giọng nói của gã càng lúc càng lớn, “Bệ hạ có phải là trẻ con đâu, nàng là gì của người chứ, bệ hạ bị bệnh dựa vào đâu mà nhà nàng cũng không thể về? Trong mắt nàng có còn cái phủ Thừa tướng này không,

có còn cái nhà này nữa không? Có còn mấy cô nương Thục Hà nữa không, có còn.....”

Có còn ta nữa không.

Gã kinh hoàng ngậm miệng lại, không nói tiếp nữa.

Âm lượng của gã càng lúc càng to, cuối cùng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phủ, có người hầu còn đẩy cửa sổ thò đầu ra xem, nhưng thấy Tạ đại nhân và Lạc Ngự y đứng trong đình, một vài người trộm le le lưỡi, rồi lạng lẽ đóng cửa sổ lại, coi như chưa từng nghe thấy gì.

Tạ đại nhân là cha mẹ, là quần áo, là cơm ăn của bọn họ, hơn thế đối xử với bọn họ rất tốt, tội gì nghe trộm vách tường nhà chủ tử khiến chủ tử tức giận.

Ở phía khác mấy người Mặc Nhi trên danh nghĩa là thị thiếp của Tạ Lâm, nhưng từ xưa tới nay không phân biệt tôn ti trật tự lớn nhỏ với nàng, nên không kiêng kị nhiều như thế, nghe thấy hình như là giọng của Ngự y Lạc Thạch Thiên, tò mò đi ra xem thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Lâm nghe gã thao thao bất tuyệt đột nhiên ngậm miệng không nói năng gì nữa, nhưng nàng cũng chẳng hơi đâu đi tìm hiểu nguyên do gã ngậm miệng, chỉ bật cười một tiếng, sau đó lại lạnh lùng hờ hững nói: “Lạc Thạch Thiên, người lo chuyện bao đồng quá rồi đấy.”

Nàng không nói gì nhiều, nhưng chỉ một câu này thôi đã như một cái bạt tai giáng vào mặt Lạc Thạch Thiên, vô cùng mạnh mẽ.

Nói xong câu này, Tạ Lâm cũng quay người đẩy cửa đi vào phòng mình, sau đó đóng cửa lại nhốt Lạc Thạch Thiên bên ngoài, không thèm để ý đến gã nữa.

Người lo chuyện bao đồng quá rồi đấy?

Phải rồi. Lạc Thạch Thiên tự hỏi mình, gã quản chuyện của nàng nhiều như vậy, nhưng bản thân gã là gì, là gì của nàng chứ?

Chỉ ít bệ hạ còn là học trò của nàng, là bệ hạ của nàng. Còn Lạc Thạch Thiên, chỉ là một đồng hương của nàng mà thôi, càng chẳng có chút quan hệ họ hàng máu mủ nào. Có lẽ trước đây giữa họ đã từng có hôn ước, có lời ước hẹn, có lệnh của phụ mẫu.

Nhưng sau trận lũ lụt ấy, toàn bộ đều đã biến mất không còn một mảnh. Hôn ước, đương nhiên cũng trở thành một tờ giấy bỏ đi.

Lạc Thạch Thiên cứ đứng ngẩn ngơ ở đó, dường như lời nói của nàng đã khiến gã chết đứng, không thể nói trả được câu nào.

Mấy nàng Thục Hà đứng ở cách đó không xa, tuy rằng các nàng không biết nguyên nhân sâu xa, nhưng cũng có thể đoán được phần nào. Mặc Nhi bước đến gần, vỗ vỗ lên vai Lạc Thạch Thiên, nhẹ nhàng nói: “Người như vậy là không được rồi, càng nóng vội thì lại càng không thể theo đuổi được đại nhân đâu.”

Đến lúc này dường như Lạc Thạch Thiên mới bình tĩnh, khẽ ho khan một tiếng đáp, “Trước kia ta cũng nghĩ như vậy, không được nóng vội, cứ từ từ rồi sớm muộn gì nàng ấy cũng sẽ rung động.”

Nhưng không nóng vội thì nàng ấy cũng đã thuộc về vòng tay của người khác mất rồi.

Rõ ràng hẳn đã quen biết nhiều năm như vậy, nhưng lại không bằng người đó sớm tối ở bên nàng mười năm.

Mười năm không dài, nhưng đủ để đời người thay đổi, bãi bể nương dâu.

XXX

Đạo gần đây Úy Trì Chính cứ nghi ngờ suốt, hình như Tạ Lâm và Lại Xương qua lại rất thân thiết. Lần trước rõ ràng hẳn đã nhìn thấy, Lại Xương dẫn Tạ Lâm đi vào đại nội hoàng cung.

Đại nội hoàng cung, hoặc là nơi ở của Hoàng đế, phi tần của Hoàng đế, hoặc là của thái giám và cung nữ.

Lại Xương và Tạ Lâm qua lại thân thiết như vậy.....

Lẽ nào Tạ Lâm đại nhân thật sự là đoạn tụ?

Lại nghĩ Lại Xương đại nhân tuy rằng tuổi tác đã lớn, nhưng cũng coi như mặt mày thanh tú, hơn thế còn là Tổng quản thái giám đi theo bệ hạ từ lâu, quyền lực không hề nhỏ, nếu như thật sự là đoạn tụ, cũng không coi là bôi nhọ Tạ Lâm, vị Thừa tướng cả ngày chứng ra bộ mặt không để ai vào trong mắt.

Úy Trì Chính cực kỳ coi thường, vì đột nhiên trong lòng hẳn nổi lên một loại suy nghĩ rất không cam tâm, lúc ở trên triều hẳn cứ nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm và Lại Xương, lúc tan triều, cầm sách lên là lại nghĩ tới Lại Xương và Tạ Lâm.

Quả thực tần suất qua lại giữa Tạ Lâm và Lại Xương càng lúc càng nhiều, Lại Xương liên tục triệu Tạ Lâm vào điện, Tạ Lâm vốn dĩ cau mày giống như thể từ chối, nhưng ánh mắt cầu xin của Lại Xương rõ ràng đã khiến Tạ Lâm có chút mềm lòng, sau đó đi theo ông ta.

Hành tung của hai người này càng lúc càng kỳ quặc, khiến người ta không tìm được muốn làm cho rõ mối quan hệ giữa họ.

Cảm xúc trong lòng Úy Trì Chính ngổn ngang, khiến hẳn ngây ngẩn, Trác Thanh ở bên cạnh thấy thế, liền cúi người xuống, thấp giọng hỏi: “Đại nhân, ngài đang phiền não chuyện gì ư?”.

Úy Trì Chính không ngẩng đầu lên nói: “Trác Thanh, người nói thử xem, hai người qua lại càng lúc càng thân thiết, không rời nhau ra lấy một khắc thì nghĩa là sao?”.

“Việc này.....” Trác Thanh không ngờ hẳn lại hỏi như vậy, nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Đại nhân, thứ cho tiểu nhân ngu muội, tiểu nhân cho rằng, ngoài trừ việc hai người ấy có tình ý với nhau ra, thì tiểu nhân không nghĩ ra được nguyên nhân gì khác khiến họ khó lòng xa nhau như vậy.”

(Thôi thế là tập xác định rồi!!!)

Úy Trì Chính trầm mặc, hồi lâu sau, mới thở dài một hơi, nhượng nhượng mày, rồi lại gật gật đầu, “Người nói không sai, những lời người nói đúng là không sai, đáng khen lắm.”

Trác Thanh không vì được Úy Trì Chính, Thượng thư bộ Binh tán dương mà đắc ý, ngược lại vẫn dùng vẻ khiêm nhường, thậm chí còn hơn cả khiêm nhường nói với Úy Trì Chính, “Vẫn là nhờ vào sự chỉ dạy ngày thường của đại nhân, nên tiểu nhân mới ngộ ra được.”

Lời khen không tự ti cũng không kiêu ngạo của hẳn khiến Úy Trì Chính cau mày, “Sau này nếu người tâng bốc ta thì nói ít đi vài câu, nghe chẳng giống phong cách của người chút nào.”

Trác Thanh không phản bác, chỉ tiếp tục cúi đầu, “Vâng.”

“Nhưng người nói cũng đúng,” Úy Trì Chính đan hai tay vào nhau, rồi đặt cằm lên chỗ giao nhau, giọng nói trầm thấp quanh quẩn trong thư phòng, “Nhìn hai người bọn họ quả đúng là có tình ý thật,” hẳn cười giễu nói, “Hai người đàn ông, cũng sẽ có chân tình chứ?”.

“Thì ra đại nhân đang nói đến chuyện đoạn tụ sao?” Trác Thanh thật sự có chút kinh ngạc, hẳn nghĩ ngợi, “Theo những gì tiểu nhân biết, thì những người đoạn tụ rất hiếm khi chân tình, nhưng cũng không phải không

có, nếu như tình cảm của hai người rất tốt, thì có lẽ sẽ sống với nhau cả đời.”

“Sống với nhau cả đời?” Úy Trì Chính ngẩng đầu lên nhìn hẳn, lại hừ mũi một cái nói, “Một đôi đoạn tụ ư?”.

Trác Thanh lại cúi đầu, “Vâng.”

Úy Trì Chính nheo nheo mắt, “Vậy thì,” giọng nói của hẳn trầm thấp vọng tới, “Ta hy vọng người hẳn có thể sống cùng cả đời, tốt nhất đừng là người đó.”

Sau ngày hôm ấy, cứ mỗi lần nhớ lại là cả người Trác Thanh toát mồ hôi lạnh.

Ngày hôm đó, ánh mắt của Úy Trì đại nhân dường như đã vút hết vẻ công bằng nghiêm minh vốn có, đồng thời toát lên vẻ lạnh lùng âm u trước giờ chưa từng có.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ánh mặt trời bên ngoài bị giấy dán trên cửa sổ chặn lại nên trong phòng có phần hơi tối, vì thế người hầu trong cung phải thắp thêm nến.

Tạ Lâm cúi đầu, nhìn qua một lượt tất cả tấu chương, đường nét khuôn mặt sắc nét, nhìn từ góc độ của Minh Trọng Mưu thì luôn gợi lên một loại cảm giác tâm tĩnh như nước, đẹp lòng thích mắt.

Hắn liếc nhìn đồng tấu chương trong tay, lắc lắc đầu, tiện thể vút luôn sang một bên, đi tới trước mặt Tạ Lâm, tay chống lên bàn, lưng cúi xuống, ghé sát vào tai Tạ Lâm nói, “Thừa tướng đại nhân của ta vẫn còn đang đọc tấu chương sao?” Hắn cười khẽ, “Những lúc yên tĩnh thế này, chỉ có hai người nàng và ta, mà nàng vẫn tiếp tục xem tấu chương được à. Lẽ nào tấu chương hấp dẫn nàng đến thế? Khiến nàng chẳng thèm liếc nhìn ta lấy một cái.”

Đây là ngự thư phòng, còn nàng lại ngồi cách hắn không xa lắm.

Tạ Lâm vốn dĩ đã nói rằng sẽ không đến nữa, nhưng Minh Trọng Mưu đã khuyên nàng quay lại.

Nàng là thầy của hắn. Quốc gia của hắn phải dựa vào nàng mới duy trì được trật tự ngăn nắp. Không có nàng, Minh Trọng Mưu không nghĩ được Đại Sở sẽ ra sao. Nàng không muốn bước chân vào ngự thư phòng, đồng nghĩa với việc buông bỏ quyền lực, hoàn toàn trao chúng lại cho hắn.

Điều này càng đồng nghĩa với việc, gần như mối liên hệ giữa bọn họ bị cắt đứt triệt để.

Mảnh đất Đại Sờ giàu mạnh này thuộc họ Minh, chủ nhân là thiên tử Đại Sở Minh Trọng Mưu. Nhưng hẳn cũng lại muốn Tạ Lâm tham dự một phần vào giang sơn ấy.

Hắn muốn cùng nàng chung hưởng giang sơn.

Cũng vì thế, lên khi Tạ Lâm thân mặc triều phục, lại một lần nữa bước từng bước vào ngự thư phòng, tuy trông nàng vẫn bình tĩnh như thường ngày. Nhưng hẳn lại có một loại cảm giác nàng đang bước từng bước dần dần tiến vào trong trái tim hắn.

Hắn không nhịn được hôn lên gò má nàng, “Tạ Lâm, ta thật sự không dám tin là nàng đang ngồi đây, và chấp nhận ta.” Khi ở trước mặt nàng dường như hắn không thể che giấu được tâm tình của bản thân, cho dù hắn đã mặc long bào, đăng cơ trở thành bậc đế vương cao quý, cả thiên hạ đều ở dưới chân.

Tạ Lâm đã luôn nhìn hắn lớn lên, trên thực tế không phải hắn không phát hiện ra sự thay đổi của Tạ Lâm.

Sự sắc sảo, tài hoa và bản lĩnh của nàng vẫn luôn thể hiện ra ngoài, nhưng có lẽ do phải gánh vác trách nhiệm quá nặng, nên sống lưng của nàng còn thẳng hơn so với trước.

Năm tháng dường như rất hậu đãi Tạ Lâm, không để lại dấu vết rõ ràng trên người nàng, vì thế hắn có thể điềm nhiên đứng bên cạnh nàng, tựa hồ như giữa bọn họ không hề có bất cứ khoảng cách tuổi tác nào.

Minh Trọng Mưu không nhịn được cười cười, có lẽ tiếng cười của hắn quá kỳ quái, khiến Tạ Lâm nghiêng đầu liếc nhìn hắn, hờ hững nói: “Bệ hạ, người đứng cách ra một chút đi, chấn hết ánh sáng rồi.”

Minh Trọng Mưu đỡ người, cúi đầu nhìn, quả nhiên bóng râm từ cơ thể to lớn của hắn vừa hay che hết ánh nắng phía sau, đành phải hơi nghiêng người tránh sáng một bên, sau đó lại nhìn tới cái dáng vẻ đúng mực của Tạ Lâm, ôm trán bất lực nói: “Đúng là Thừa tướng đại nhân nghiêm túc, ta không nên ôm mong chờ gì với nàng mới phải.”

Minh Trọng Mưu gỡ bút ra khỏi những ngón tay của nàng, sau đó xoay vai của nàng lại, “Tạ Lâm, lúc ở bên cạnh ta, đừng gọi ta là bộ hạ.”

Tạ Lâm ngẩng đầu, “Nhưng người chính là bộ hạ.”

“Nhưng ta còn là người yêu của nàng, người thương của nàng, ta có tình cảm với nàng, muốn cả hai cùng nương tựa vào nhau,” Minh Trọng Mưu nghiêm túc nói, “Nàng đã bao giờ nghĩ tới chưa?”

Ánh mắt hắn nhìn đăm đăm vào nàng khiến nàng không nhịn được muốn trốn tránh, “Việc này..... bộ hạ, giờ nói những chuyện này là quá sớm.”

“Không sớm,” Minh Trọng Mưu nói, “Ta nghĩ rồi, ta muốn lập nàng làm Hoàng hậu, cùng nàng chung hưởng giang sơn này, nàng hãy tưởng tượng đến lúc lấy ta đi, ta đã nghĩ rồi, nhất định phải là đại kiệu tám người khiêng cưới hỏi hoàng cung, lấy nàng về rồi chắc chắn sẽ ta lập nàng làm Hoàng hậu, ngay và luôn!”

Minh Trọng Mưu càng nghĩ càng thấy vui, biểu hiện trên mặt càng sung sướng hỉ hả hơn.

Tạ Lâm thấy dáng vẻ hắn dường như đang rất cao hứng, sắc mặt đột nhiên có phần ủ rũ, “Lập thân làm Hoàng hậu? Bộ hạ, chuyện này để sau này chúng ta nói đi, hiện giờ có vẻ quá vội vàng.”

“Vội vàng?” Minh Trọng Mưu ngạc nhiên, “Có gì mà vội vàng, nàng và ta tâm đầu ý hợp, địa vị của nàng cũng chẳng phải là không xứng với ta,

nữ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, nhưng ta chỉ muốn lấy một mình nàng thì có gì mà vội? Huống hồ, sự trinh bạch của nàng đã trao cho ta rồi, cho dù ta không phải là một hoàng đế mà là một thường dân đi nữa, thì cũng vẫn là một người đàn ông, phải có trách nhiệm rước nàng bước qua cửa chứ. Giờ nói vẫn còn vội, vậy thì phải đến khi nào mới thích hợp?”.

Tạ Lâm nghiêng nghiêng đầu, không muốn để hẳn nhìn thấy những cảm xúc đang bộc lộ trong đáy mắt mình, nói lời từ chối, “Bệ hạ, thần chỉ nghĩ rằng, hiện giờ quả thực vẫn còn quá sớm, từ xưa tới nay, hậu cung không được can thiệp vào việc triều chính, nếu thần làm Hoàng hậu, thì chắc chắn không thể giúp người xử lý chính sự được. Thời gian người tự mình chấp chính chưa lâu, giờ chưa phải thời cơ cho thần và người thành hôn.”

Minh Trọng Mưu trợn tròn mắt, dường như không thể tin được vào tai mình: “Ai nói sau khi lập nàng làm Hoàng hậu rồi thì không thể xử lý chính sự được? Ta chưa bao giờ nghĩ thế.”

Tạ Lâm cau mày, “Bệ hạ, từ cổ chí kim hậu cung không được can thiệp vào việc triều chính, triều đình ta cũng không ngoại lệ, hiện giờ đối với bên ngoài thần vẫn là nam nhân, làm Thừa tướng là chuyện danh chính ngôn thuận, nhưng một khi thần khôi phục lại thân phận nữ nhi, sợ rằng không chỉ các quan viên đại thần không phục, mà e rằng người trong thiên hạ cũng không phục. Nếu thần xử lý công việc thỏa đáng thì thôi cũng đành, nhưng lỡ như một ngày nào đó gây ra họa, thì sẽ nói thần là nữ nhân họa quốc, đến lúc ấy miệng lưỡi khắp nơi, giống như là chống lũ vậy, không chống được đâu.”

Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, “Bọn họ dám không phục? Ta là hoàng đế, mệnh lệnh của ta là trên hết, lời của bọn họ có tính là gì chứ? Suy cho cùng ta là hoàng đế hay bọn họ là hoàng đế? Rốt cuộc là nàng nghe theo mệnh lệnh của ai hả?”.

“Đương nhiên là của người rồi.”

“Như thế thì không được.” Minh Trọng Mưu nổi giận, “Bọn họ dám nói gì nàg, ta sẽ cắt lưỡi chặt đầu bọn họ, xem bọn họ còn dám nói nữa không!”.

“Người là hoàng đế, người có thể dùng bạo lực khống chế bạo lực,” Tạ Lâm nhìn đăm đăm vào hã, khẽ nói, “Nhưng thần muốn người làm một minh quân của Đại Sở, được lưu danh sử sách, để hậu thế hể nhắc tới người sẽ khen ngợi văn trị võ công của người, tán thưởng người là vị hoàng đế anh minh vĩ đại của Đại Sở, một minh quân xưa nay hiếm thấy trong lịch sử. Thần không muốn vì một người con gái như mình, mà bôi nhọ thanh danh của người. Như vậy không đáng.”

Minh Trọng Mưu bị những lời của nàng làm cho sững sờ.

Xưa nay, bọn họ chỉ muốn quốc gia hưng thịnh, khiến ngoài Đại Sở không còn giặc ngoại xâm, trong Đại Sở không còn phiến nã, vui vẻ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, hoàng đế Vạn Triệu sẽ trở thành một vị quân vương sáng suốt bản lĩnh được hậu thế nể phục.

Minh quân, không thể để bị bôi nhọ hay có tì vết. Hã chỉ có thể đứng ở đây, để người đời sau kính ngưỡng.

“Như vậy không phải sẽ làm khổ nàng ư?” Minh Trọng Mưu rất muốn hỏi câu ấy, nhưng lời đột nhiên lại mắc nghẹn ở cổ họng, không thốt ra nổi.

Hồi lâu, hã mới tìm lại được giọng nói của mình, “..... Ta không đồng ý.” Hã nghe thấy bản thân nói thế.

Tạ Lâm nhìn thẳng vào hã, chậm rãi nói: “Đó là cái giá của một minh quân, bệ hạ, cho dù người không đồng ý, cũng vẫn phải chấp nhận.”

XXX

Hai ngày nay, Chân Mộc ở bộ Hình có một nỗi phiền não. Ấy là vì Tạ Lâm lại tới theo dõi ông ta, hơn thế còn nhân tiện hỏi thăm về tình hình của Trầm Hòa Anh. Vốn dĩ Chân Mộc còn cảm thấy bản thân nhất định là đã lọt vào mắt xanh của Thừa tướng đại nhân, sắp được thăng chức tới nơi, nhưng đại nhân nhìn thấy ông ta lại chẳng hỏi gì, những chuyện muốn hỏi toàn liên quan đến Trầm Hòa Anh, điều này khiến Chân Mộc cảm thấy vô cùng buồn bực.

“Đại nhân,” Chân Mộc thể hiện sự quyết tâm, “Trầm Hòa Anh tuổi trẻ, có tài hoa bản lĩnh, chăm chỉ cẩn thận, lại rất nghiêm túc làm việc, người như vậy, hạ quan đương nhiên sẽ coi trọng hẳn, bình thường cũng cho hẳn nhiều cơ hội để rèn luyện.” Thừa tướng đại nhân lo lắng điều gì, đương nhiên trong bụng Chân Mộc hiểu rất rõ, ông ta tuy tham, nhưng cũng rất biết quan sát để ý, nếu không làm sao ngồi lên được vị trí hiện giờ.

Tạ Lâm hơi hơi gật đầu, “Chân đại nhân, lần này Tạ mỗ đến là có việc hơi quá phận, vì ông là thượng cấp của hẳn, nên Tạ mỗ nhất định phải nói với ông đôi lời.”

Chân Mộc vội vàng đáp: “Đại nhân quá lời rồi, có chuyện gì xin đại nhân cứ nói, hạ quan xin rửa tai kính cẩn lắng nghe.”

Tạ Lâm nói: “Tạ mỗ muốn nhận Trầm Hòa Anh làm học trò, nếu được như vậy, thì e là sẽ phải dẫn hẳn tới nhiều nơi để trui rèn cạo sát, mở mang kiến thức, cũng may hẳn chỉ là một Thôi quan, Tạ Lâm hy vọng hẳn sẽ bỏ hết công việc ở đây, giao lại cho người khác làm, chỉ là nếu làm thế, sợ rằng sẽ gây ra nhiều phiền phức cho bộ Hình, vì thế cần có sự đồng ý của ông.”

Chân Mộc cả kinh. Thừa tướng đại nhân thu nhận Trầm Hòa Anh làm học trò ư?

Học trò của Tạ Lâm vốn dĩ rất ít, nếu phải nói ra thì cũng chỉ có một mình bệ hạ mà thôi, giờ Thừa tướng lại muốn thu nhận học trò, chắc là có ý để đối phương tiếp nối con đường của mình.

Lẽ nào Tạ Lâm định để Trầm Hòa Anh ngồi lên vị trí Thừa tướng tiếp theo? Nhưng Tạ Lâm tuổi vẫn còn trẻ, cần gì phải đưa ra quyết định sớm như thế.

Chân Mộc nghĩ lên nghĩ xuống chỉ cảm thấy càng nghĩ lại càng loạn, lúc này chỉ đành cung kính đáp: “Đại nhân đã có yêu cầu, hạ quan đương nhiên sẽ tuân theo, quyết không nói hai lời.”

“Tiểu tử này được lắm, chuyện tốt như thế này ấy thế mà lại đến lượt huynh.” Lúc gặp Trầm Hòa Anh, Lục Cận không nhịn được sung sướng nói, lời nói cũng mang theo vẻ hi há.

Trầm Hòa Anh cầm ly rượu, nhìn thì có vẻ như không sung sướng hi há như Lục Cận, nhưng khóe môi cũng không kìm được cong lên, “Chẳng qua cũng chỉ là môn sinh của Thừa tướng thôi mà, có là gì đâu.”

“Có là gì đâu?” Lục Cận hừ một tiếng, “Huynh nói gì nghe nhẹ bằng vậy, là học trò của Thừa tướng đương triều, bao nhiêu người trầy da tróc vẩy muốn được như thế mà không được kia kìa, huynh phải biết đủ chứ.”

Trầm Hòa Anh không nhịn được nở nụ cười vui vẻ: “Ta đương nhiên biết đủ, huynh làm sao biết được ta thấy hài lòng thế nào chứ.” Nói đoạn, hần lại nhắc chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Mơ ước lớn nhất của những kẻ đọc sách trong thiên hạ, chính là có thể dựa vào bản thân xoay chuyển càn khôn, trị quốc gia bình thiên hạ. Hần trở thành học trò của Thừa tướng, thậm chí rất có khả năng là học trò duy nhất, thì coi như đã thành công được một nửa rồi. Môn sinh của Thừa tướng sao lại không thể một bước lên mây chứ? Huống hồ bản thân càng có thêm cơ

hội tiếp xúc nhiều với vị Đế sư này, học bù lại những chỗ còn thiếu sót của bản thân.

Đây quả thực là cơ hội tốt ngàn năm có một. Trầm Hòa Anh nghĩ.

Lục Cận lại cười nói với hãn thêm một lúc thì chợt nhớ tới con người và cách đối nhân xử thế ngày thường của vị Thừa tướng đại nhân này, sắc xảo và đầy bản lĩnh đều thể hiện hết ra bên ngoài, lại không nhịn được cau mày, “Hòa Anh à, chuyện này tuy nói là tốt, nhưng hình như cũng không tốt lắm. Khoan không nói đến cái thanh danh gian thần của Thừa tướng đại nhân, chỉ dựa vào cái tính thù dai của ngài ấy thôi, nếu huynh làm môn hạ của ngài ấy, sợ rằng khó có quả ngọt mà ăn lắm, mọi việc nên cẩn thận, đừng hành động khinh suất rồi rước họa vào thân đấy.”

Trầm Hòa Anh trong lòng không cho là đúng, nhưng trên mặt chỉ cười cười, “Đương nhiên là phải thế rồi, huynh không cần phải lo lắng.”

Thật ra tuy Tạ Lâm nói với Chân Mộc rằng muốn thu nhận Trầm Hòa Anh làm học trò, nhưng nàng cũng bảo Chân Mộc không được để lộ chuyện này ra bên ngoài. Vì thế việc này vốn dĩ chỉ có ba người là nàng, Chân Mộc và Trầm Hòa Anh biết.

Nhưng Trầm Hòa Anh lại kể chuyện này với Lục Cận, không chỉ vì mối quan hệ giữa hãn và Lục Cận, mà còn bởi một nguyên nhân khác, chính là Lục Cận và hãn chính là hai thí sinh duy nhất trong kỳ thi này được giữ lại kinh thành, hãn không muốn vì chuyện Thừa tướng thu nhận học trò ồn ào khiến về sau hai người xảy ra bất hòa không vui, việc này đối với tương lai làm quan của cả hai đều có ảnh hưởng cả. Vì thế Trầm Hòa Anh đã kể hết cho Lục Cận nghe, còn dặn dò hãn không được kể với ai.

Lục Cận tuy rằng hiếu động, lại dễ gặp rắc rối, nhưng cũng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ. Nếu Trầm Hòa Anh đã trịnh trọng bảo hãn không được để lộ cho người khác biết, thì hãn đương nhiên cũng không thể lăm mồm đi

khắp nơi kể lẽ được, vì thế chuyện thu nhận học trò thành ra có bốn người biết mà thôi.

Rất lâu sau này, có một lần Trầm Hòa Anh hỏi Tạ Lâm: “Người đọc sách trong thiên hạ nhiều như vậy, tại sao người lại chỉ chọn mỗi học trò làm đệ tử.”

Tạ Lâm của khi ấy chỉ khoanh tay, nhìn về phía bầu trời không phía xa, nơi rắng chiều nhuộm đỏ chân trời, như thể chuyện xưa không níu giữ được, hoặc giả như tương lai không nắm chắc được.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới chậm rãi nói: “..... Có lẽ, vì người và ta vừa giống nhau nhất, lại vừa không giống nhau nhất.”

Trầm Hòa Anh làm việc cẩn trọng, có khát vọng, có nhãn tâm, có dũng khí, dám chịu trách nhiệm.

Hắn có rất nhiều những ưu điểm mà nàng có, nhưng lại không có vô số những khuyết điểm mà nàng mang.

Nàng sắc sảo, góc cạnh, không muốn nhận nhịn, mạnh mẽ hiếu thắng, thực tế, công danh lợi lộc, ân oán rõ ràng. Những khuyết điểm này hắn đều không có.

Vì thế, nàng là Thừa tướng của triều đình Vạn Triều do chính Tiên đế chọn lựa, dùng trăm ngàn thủ đoạn để loại bỏ ung nhọt của Đại Sở, phò tá hoàng đế Vạn Triệu vượt mọi chông gai, mở rộng bá nghiệp rộng lớn.

Còn sở trường của hắn là biết chịu trách nhiệm, là thần tử giỏi việc gìn giữ những thứ đã có, biết cách phò tá, là cánh tay phải đắc lực thích hợp nhất cho Minh Trọng Mưu, là vị thần tử trụ cột của triều đình Đại Sở.

Trầm Hòa Anh lại hỏi Tạ Lâm: “Người thu nhận học trò làm đồ đệ, nhưng tại sao không để học trò hành đại lễ ba quỳ lạy chín khấu đầu? Học

trò cũng chỉ bái lạy bài vị của các sư tôn sư bá mà thôi, nếu như đã làm môn đệ của người thì những lễ nghi đó không thể bỏ qua được.”

Cái gọi là sư tôn sư bá chẳng qua cũng chỉ cha và anh trai của Tạ Lâm mà thôi, nàng không có thầy dạy, ngoài trừ những điều được huynh trưởng truyền thụ ra, thì gần như đều tự mình lĩnh ngộ, nên đương nhiên không có cái gọi là chia phe chia phái của người đọc sách trong thế tục.

Trầm Hòa Anh kiên trì muốn hành ba quỳ chín lạy vì chỉ có thế mới là bái sư chân chính, nhưng lại bị Tạ Lâm cự tuyệt.

Nhưng lần này, Tạ Lâm không đáp, nàng chỉ khẽ mỉm cười, để mặc những cơn gió lạnh lướt qua gò má.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Trầm Hòa Anh là một nhân tài giỏi, học một hiểu mười. Hẳn thường xuyên hỏi những vấn đề nằm ngoài dự đoán, nên cũng thường xuyên khiến Tạ Lâm trở tay không kịp, nhưng cẩn thận xem xét những vấn đề của hẳn, lại phát hiện ra đó là kết quả của một quá trình suy nghĩ sâu rộng. Tài hoa của hẳn đã đầy đủ, có chăng chỉ là thiếu kinh nghiệm và sự chỉ điểm mà thôi.

Mấy ngày trước Thị lang bộ Binh là Ông Đạt bị rớt đài, tuy rằng bộ hạ nói sẽ tìm một vị chủ sự bộ Binh thay thế vị trí của ông ta, nhưng suy cho cùng Thượng thư bộ Binh Úy Trì Chính vẫn mất đi một tâm phúc.

Sóng gió triều đình hung hiểm, tuy Trầm Hòa Anh không ở trong cơn phong ba chính trị ấy, nhưng cũng chịu ảnh hưởng, “Nghe nói hình như ân sư và Úy Trì đại nhân khác phe phái, không ai chịu nhường ai, không biết có hiềm khích từ thời xa xưa nào không?”.

Con mắt Tạ Lâm khẽ cong lên, “Không đến nỗi là có hiềm khích, quan điểm chính trị khác nhau thì tự khắc mỗi người sẽ có phe phái riêng, những ai theo ta sẽ thuộc phe của ta, ai chí đồng hợp đạo với hẳn tự nhiên sẽ thuộc phe của hẳn, đôi bên không ai chịu nhường ai âu cũng là chuyện bình thường.”

“Quan điểm chính trị khác nhau, vậy theo như ân sư thấy thì của ai đúng?”.

“Không có gì gọi là đúng ở đây cả.” Tạ Lâm đáp.

Trầm Hòa Anh không khỏi kinh ngạc, “Không có gì gọi là đúng ư?”.

Tạ Lâm trả lời, “Dựa vào tình thế phát triển của thiên hạ gọi là đúng, trải qua sự kiểm nghiệm của thời gian mới gọi là đúng. Chẳng có ai là vĩnh viễn không bao giờ sai, chỉ có thời gian sẽ chứng minh rốt cuộc kẻ đó sai hay đúng.”

Trầm Hòa Anh dường như đã ngộ ra, lại hỏi: “Vậy ân sư cũng cảm thấy bản thân chưa hẳn đã đúng.”

Vấn đề này hiển nhiên mang theo vẻ sắc nhọn, nhưng Tạ Lâm lại chỉ cười cười, trả lời: “Ta từng nói rồi, chẳng có ai là vĩnh viễn không bao giờ sai, cũng chẳng có ai là sai vĩnh viễn, cho dù là bậc thánh hiền cũng thế cả. Nhưng, so với Úy Trình Chính có lẽ ta sai nhiều hơn.”

Trầm Hòa Anh không ngờ nàng lại nói vậy, bất giác ngây ra, Tạ Lâm quay người lại vỗ vỗ lên vai hắn, cánh môi cong cong, dường như tâm tình đang rất tốt, “Chỉ cần người đúng nhiều hơn hẳn, là lòng ta thấy mãn nguyện rồi.”

Trầm Hòa Anh lại càng ngạc nhiên, quan điểm chỉ bảo của nàng ngay cả thầy dạy của hắn trước kia cũng chưa bao giờ giảng, chỉ sợ tất cả thầy dạy trong thiên hạ cũng chưa bao giờ nói những luận điệu kiểu như thế, nhưng ngược lại điều đó khiến hắn có cảm giác vỡ vạc rất nhiều, tựa hồ như những điều trước kia chưa hiểu thì sau khi được nàng khai thông, đột nhiên rộng mở sáng rõ. Tạ Lâm có thể từ cái danh Thám hoa ngòi lên được vị trí như bây giờ, thủ đoạn trong đó nhiều không đếm hết, Trầm Hòa Anh của khi đó nhìn thấy Tạ Lâm đã âm thầm hạ quyết tâm, lén học thật nhiều thủ đoạn của nàng, có thể được như Tạ Lâm, thẳng tiến như điều gặp gió. Nhưng hắn có năm mơ cũng không ngờ được rằng Tạ Lâm lại tự tay đặt cơ hội này ngay trước mặt mình.

Giờ trong lòng Trầm Hòa Anh cảm thấy mình đã là học trò của nàng, là người do nàng dạy dỗ mà ra, nên đương nhiên cách nghĩ cũng giống với nàng, thì sao có thể thể sai ít hơn nàng được?

Nhưng Tạ Lâm đã quay đầu đi, đáp án đó, nàng không hề giải đáp cho Trầm Hòa Anh.

Tạ Lâm dẫn Trầm Hòa Anh đi hết chỗ này đến chỗ kia, nên khó tránh khỏi việc thu hút sự cảnh giác của mọi người xung quanh, đặc biệt là Minh Trọng Mưu, gần đây sắc mặt hắc đen sì. Lúc Tạ Lâm đi cùng học trò của mình, thì đương nhiên là không có thời gian để ý tới hắc, khiến hắc phải ôm nỗi khổ của sự tương tư, nên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Một lần Tạ Lâm vừa chào tạm biệt Trầm Hòa Anh xong thì đột nhiên bị một người ôm lấy từ phía sau, nàng hơi giật mình, quay người lại nhìn, thấy đó là Minh Trọng Mưu, bất giác mỉm cười, “Sao thế? Người dọa thần sợ thót tim.”

Minh Trọng Mưu đã từng nghĩ trăm phương ngàn kế để Tạ Lâm sửa bỏ cái danh xưng thần này đi, nhưng Tạ Lâm kiên quyết không nghe, cho rằng “Lẽ không thể bỏ”, Minh Trọng Mưu biết Tạ Lâm cố chấp, sau khi dùng hết trăm ngàn thủ đoạn cũng không thay đổi được suy nghĩ của nàng, đành phải để mặc, bản thân thì tận lực cho mấy lời ấy vào tai phải ra tai trái, coi như không nghe thấy gì.

Cúi đầu nhìn ánh mắt sáng long lanh của Tạ Lâm, Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy trái tim mình mềm đi, nhưng nghĩ đến việc dạo gần đây nàng qua lại rất thân thiết với Trầm Hòa Anh, vậy là lại không kìm được hừ lạnh, hỏi: “Thằng nhãi đó là ai? Sao nàng lại cứ qua lại thân thiết với hắc như vậy?”.

Hắc vừa nói xong, Tạ Lâm đã ngửi thấy mùi dấm chua, bất giác bật cười: “Người hỏi hắc là ai sao? Bộ hạ, cả ngày người xử lý trăm công nghìn

việc, đúng là rất bận, nhưng Thám hoa là do người khâm điểm, người phải nhớ rõ chứ?”.

“Trăm công nghìn việc?” Hãn nhìn dáng vẻ giao hoạt của nàng, không kìm được cúi đầu căn lên môi nàng, “Ta bận trăm công nghìn việc, cũng không bằng được với nàng, nàng nói kẻ làm hoàng đế như ta ngay cả thần tử của mình cũng không nhớ được, là đang cười nhạo ta đúng không?”.

Nàng mỉm cười giữa khoảng hở của cánh môi hãn khi hãn căn nàng nói: “Người là hoàng đế, thần là thần tử, thần nào dám cười nhạo người, tâng bốc người còn chẳng kịp nữa là, chỉ là làm hoàng đế, điều tối quan trọng chính là phải hiểu được người khác giỏi việc gì phù hợp với công việc nào, mình phải nắm rõ chức trách của mình, dám thần tử như thần đối với thuộc hạ đều như thế cả, người là hoàng đế, thì càng phải thấu hiểu đạo lý đó hơn hết.”

“Được rồi được rồi,” mồm miệng hãn nói không được rõ ràng, “Nàng lại muốn giảng bài nữa rồi, trăm biết, trăm biết rồi mà.” Hãn vuốt ve sống lưng nàng, trên trời tuyết rơi dưới đất đóng băng, nhưng hai người bọn họ lại nhiệt tình không gì ngăn cách được.

Tạ Lâm không nhịn được cười khẽ, trong tiếng cười chứa đầy nhu tình mật ý lại pha thêm một thoáng dịu dàng quyến rũ, nàng cũng không chống cự nổi sự nóng bỏng của Minh Trọng Mưu, nụ hôn sâu khiến lửa tình giữa hai người lập tức bùng cháy, Tạ Lâm lùi rồi lại lùi, giãy dụa vất vả nói, “Bệ hạ, đừng ở chỗ người qua kẻ lại thế này, sẽ bị người khác nhìn thấy mất, quay về tâm cung của người đi.”

Ánh mắt Minh Trọng Mưu sáng lên, vội vàng vòng qua eo lưng nàng, chạy thẳng một mạch, có lẽ đã dùng đến thứ tốc độ không mấy may có chút dè dặt nhất của bọn họ xưa nay, va cả vào cánh cửa tâm cung, sau khi dạn dò Lại Xương canh chừng trước cửa, cả hai ôm lấy nhau, rồi cùng nhau ngã xuống giường, quần quýt đòi hỏi nhau thật sâu.

Con người nàng sáng long lanh, dường như không cần phải thắp đèn cũng có thể nhìn thấy sự nóng bỏng trong đáy mắt đôi bên, hần vôi vàng cời quần áo của cả hai, sự dịu dàng nồng nàn của hai người có thể sưởi ấm hơi giá lạnh buốt tiết trời đông. Nàng rất ít khi chủ động hôn lại hần, nhưng khi nàng thật sự hôn trả, hần lại cảm thấy bản thân giống như bị thiêu đốt, máu nóng bốc hơi chảy đến khắp mọi bộ phận trên cơ thể.

Xong việc, hần và nàng cùng ngã xuống giường, hần không nhìn được khe cười, lại cúi đầu hôn lên trán nàng, má nàng, sau đó ghé sát vào cần cổ nàng, hít thở một hơi thật sâu, thì thầm: “Ta rất muốn dùng kiệu lớn tám người khiêng rước nàng qua cửa.”

Nhưng hần biết, nàng sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Ít nhất là bây giờ sẽ không.

“Bệ hạ, vôi vàng sẽ thành ra vô dụng,” giọng nói của nàng có hơi khàn, có lẽ do vừa này hoạt động quá kịch liệt khiến nàng khó tránh khỏi không chịu nổi, “Thần lại cảm thấy, hiện giờ rất tốt, có chúng thần giúp đỡ người, lẽ nào bá nghiệp lừng lẫy của người lại không thành?”

Minh Trọng Mưu cười khở, “Nàng toàn lấy hai chữ minh quân đó ra để ép ta.”

“Thần không dùng hai chữ đó để ép người, người là thiên tử, thần đương nhiên sẽ thần phục người rồi.”

Nàng ngược mắt lên nhìn hần, chỉ sau một khoảng khắc, trong ánh mắt nàng toát ra vẻ mỉa mai hoặc hiểm thấy, khiến trái tim hần loạn nhịp. Không nhìn được vẽ vòng vòng lên ngực nàng, “Thần phục? Cũng bao gồm cả thứ này chứ?”

Nàng mím môi, trước ngực ngứa ngáy khiến nàng không tìm được muốn cong người lên, khó khăn lắm mới đè xuống được, nói: “Đương nhiên, tất cả mọi thứ của thần, đều là của bệ hạ.”

“Những lời này khiến người ta không thể chịu nổi.” Minh Trọng Mưu cúi đầu hôn lên cánh môi nàng, lại ôm lấy người nàng đè xuống dưới thân.

Cô gái này, người ta nói nàng hiểu chuyện tình cảm, thì rõ ràng nàng lại ngây thơ ngờ nghệch, người ta nói nàng không hiểu, thì trong một thoáng lơ đãng, nàng lại có thể thiêu rụi người ta.

Minh Trọng Mưu có bị ngọn lửa đó thiêu rụi không chính hẳn cũng không biết, giờ trong đầu óc hẳn chỉ muốn dạy cho cô gái này một bài học nhớ đời thôi.

XXX

Gần đây Lại Xương cứ có cảm giác Úy Trì Chính vô tình cố ý hay nhìn chăm chăm vào ông ta, hơn thế còn dùng một loại ánh mắt khiến cho người ta rét lạnh, khiến ông ta không chịu nổi có phần run rẩy, toát mồ hôi hột, cuối cùng không kìm nổi, sau khi tan triều, chủ động tìm hỏi Úy Trì Chính, “Đại nhân.....” Lại Xương nói, “Ngài có gì bất mãn với tiểu nhân sao? Nếu ngài thấy tiểu nhân có chỗ nào không đúng xin cứ nói, tiểu nhân sẽ lập tức sửa ngay.”

Úy Trì Chính không ngờ Lại Xương lại trực tiếp đến gặp mình hỏi chuyện, bất giác ngây ra. Quả nhiên Tổng quản nội giám là người rất giỏi trong việc nhìn sự việc đoán ý người khác, mỗi lần ánh mắt hẳn để lộ ra suy nghĩ của bản thân đều vào những lúc ông ta không chú ý, không ngờ cũng khiến ông chú ý. Nhưng nếu Lại Xương đã đích thân tới hỏi, thì hẳn cũng cảm thấy không cần thiết phải khách sáo nữa làm gì, “vung đao chém tới”, “Lại đại nhân, ngài đã người hầu hạ bên cạnh thánh thượng, thì sẽ phải quan tâm đến việc ăn uống ngủ nghỉ của thánh thượng, từng lời nói từng cử chỉ của ngài đều có phần giống với những thần tử như Úy Trì mỗ ta, vậy có phải ngài nên thu liễm lại đôi chút không? Hành vi của ngài không ổn chút nào”.

Lại Xương ngăn người, nói thật lòng, những câu này ông ta không hiểu lắm, “Úy Trì đại nhân, ý của ngài là gì? Tiểu nhân không rõ.”

“Lại đại nhân, đây là chỗ không đúng của ngài.” Úy Trì Chính tưởng là ông ta hiểu nhưng lại cố tình giả vờ, nghiêm mặt bảo, “Người ngay thẳng không nói những lời mờ ám, ngài làm gì trong lòng ngài rõ, quần thần đều nhìn thấy cả, ngài nên chú ý vào.”

Lại Xương cảm thấy cực kỳ oan uổng, rốt cuộc ông ta đã làm gì, sao trong lòng lại phải rõ. Lại Xương nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không tài nào nghĩ ra được, đành bảo: “Úy Trì đại nhân, ngài cũng nói rồi, người ngay thẳng không nói những lời mờ ám, tiểu nhân nghĩ nát óc những vẫn không hiểu, rốt cuộc tiểu nhân đã làm sai chuyện gì. Coi như ngài chỉ điếm cho tiểu nhân, nói cho rõ ràng, nếu tiểu nhân thật sự đã làm sai thì nhất định sẽ sửa đổi.”

Úy Trì Chính thở dài, nhìn xung quanh không có ai, dẫn đo tìm câu chữ thích hợp, nói: “Lại Xương đại nhân, ngài đừng trách Úy Trì mỗi ta nói lời khó nghe, ngài biết đấy, ta xuất thân từ quan võ, tính cách trước giờ thẳng thắn, có gì thì nói đó, nếu có quá lời xin ngài bỏ qua cho.”

Lại Xương vẫn ù ù cạc cạc: “Ngài cứ nói.”

Úy Trì Chính chậm rãi nói: “Thân là Tổng quản nội giám thì sẽ khó có thể lấy vợ sinh con được, ngày thường đương nhiên sẽ có chút cô đơn, điều này Úy Trì mỗi có thể hiểu được. Nếu muốn tìm bạn đời, thì cũng không phải không được. Chỉ là phải tìm người thế nào thì đúng là ngài nên chọn lựa thật kỹ, không thể nhắm mắt vợ đại một người rồi gán bó quần lấy người ấy được.”

Lại Xương nghe xong những lời này thấy cứ sai sai, nghĩ đến tình cảnh của bản thân sau này không như người bình thường, đúng thật là không thể lấy vợ sinh con, hưởng niềm vui cháu chắt quây quần, nhưng

trước giờ ông ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tìm bạn đời, Úy Trì Chính nói như vậy, khiến Lại Xương càng thêm hoang mang, nên không cắt ngang mà đợi hẳn nói tiếp.

Úy Trì Chính lại nói: “Thừa tướng là mệnh quan triều đình, có lẽ trong mắt của ngài, người ấy quả thực rất có năng lực, nhưng trong nhà người ta đã có đủ thị thiếp cả rồi, không phải kiểu người thích đoạn tụ đâu, ngài chui đầu vào cũng phải chừa cho mình đường lui chứ, ngàn vạn lần đừng bất cẩn để có vào mà không có ra.....”

Lại Xương lập tức khóc dở mếu dở, Úy Trì Chính nói vậy hóa ra là vì tướng ông ta và Tạ Lâm có gì đó với nhau. Hiểu lầm quá lớn rồi, bình thường ông ta vẫn giúp bệ hạ và Tạ Lâm che đậy, đương nhiên khó tránh khỏi việc phải giao thiệp và canh chừng nên việc thân cận với Thừa tướng đại nhân là điều hiển nhiên, không ngờ trong mắt người khác lại biến thành ra như vậy.

Nhưng ông ta có thể nói ra người có tình cảm với Thừa tướng không phải ông ta, mà là bệ hạ chắc? Hơn thế Úy Trì Chính hình như không biết thân phận thật sự của Tạ Lâm. Lại Xương suy nghĩ một lúc, chỉ biết thở dài, “Úy Trì đại nhân, sự tình đến mức này, đương nhiên khó tránh, đạo lý ngài nói tiểu nhân đều hiểu cả, chỉ là thỉnh thoảng tiêu nhân.....” ông ta dẫn đo tìm từ ngữ thích hợp, sau đó phun ra bốn chữ, “Kim lòng không đặt.”

Đây hiển nhiên là đang thừa nhận ông ta và Thừa tướng có mối quan hệ gì đó.

Hàng lông mày thẳng tắp của Úy Trì Chính lập tức cau chặt, “Lại đại nhân!”.

Lại Xương càng nghĩ lại càng cảm thấy mình làm vậy vô cùng hợp lý, đã che giấu được chuyện giữa bệ hạ và Thừa tướng đại nhân, lại có thể

canh chừng giúp cho bọn họ bất cứ lúc nào, có thể coi là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai đích, Lại Xương tự thấy bản thân chưa bao giờ sáng suốt đến thế, ông ta không nhịn được vừa bội phục chính mình lại vừa nói bằng giọng điệu cứ như thật, cay đắng nói: “Úy Trì đại nhân, ngài không cần phải khuyên tiểu nhân, tiểu nhân từ lâu đã hiểu rằng bước chân vào thì khó lòng bước ra rồi. Thừa tướng đại nhân là người có đạo đức tốt, tiểu nhân vẫn biết bản thân xuất thân thấp hèn, so với Thừa tướng đúng là một trời một vực, nhưng có những lúc, tình cảm khó lòng kiềm chế được.”

Lời thổ lộ quá mức sống động đâm mù luôn mắt Úy Trì Chính, hắn chỉ thấy như mắc nghẹn ở cổ, không thể thốt lên lời, đành hừ khẽ một tiếng, “Lại đại nhân, Tạ Lâm không phải là người có thể nắm tay ngài đi suốt cuộc đời này được, cái danh gian thần của hắn không sớm thì muộn cũng sẽ khiến hắn rớt đài, có khả năng không chỉ là cuốn gói về vườn không thôi đâu, e rằng ngài sẽ bị liên lụy vì hắn đấy, kể cả thế ngài vẫn đồng ý sao?”.

Lại Xương không ngờ lại hắn lại nói vậy, tuy rằng ông ta không rõ ẩn ý phía sau những lời của Úy Trì Chính là gì, nhưng chẳng hiểu sao vẫn thấy rét lạnh lan ra cả sống lưng.

Lại Xương chỉ biết lắc lắc đầu, lần này ông ta không nói gì nữa.

Úy Trì Chính cười cười, vỗ vỗ vai ông ta, thì thầm bảo: “Lại đại nhân, đã chân tình khuyên ngài rồi, có làm theo hay không là việc của ngài, chuyện này Úy Trì Chính ta cũng không nhúng tay vào được, nhưng thiết nghĩ, nếu như ngài đủ thông minh thì nên có quyết định của riêng mình.” Nói đoạn, Úy Trì Chính khoát khoát tay, xoay người bỏ đi, bước chân của hắn không phải quá nhanh, nhưng thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Lại Xương cứ nhìn theo cái bóng ngày một đi xa dần của hắn, như thăm trên triều Thừa tướng đại nhân và Úy Trì đại nhân đối chọi gay gắt, người đến thì ta đi, ngay cả đứa mù cũng có thể nhìn ra được mối quan hệ giữa họ như nước với lửa, quan điểm chính trị bất đồng, mâu thuẫn có thể

nói là vô cùng căng thẳng. Nhưng giờ nghe Úy Trì Chính nói thế, lại có cảm giác mâu thuẫn giữa hai người bọn họ dường như không chỉ có thế.

Lại Xương vốn dĩ ít đọc sách, nên chuyện ông ta không nghĩ thông thì dứt khoát không nghĩ đến nữa, tránh để tế bào não bị tàn phế, suy cho cùng che mưa chắn gió cho bệ hạ và Thừa tướng vẫn quan trọng hơn.

Nói không chừng sau thời cơ này, Thừa tướng đại nhân sẽ được phong làm Hoàng hậu, sống mãi mãi bên bệ hạ, đến lúc ấy Thừa tướng đại nhân làm mẫu nghi thiên hạ, ông ta cũng được hưởng kè.

Thừa tướng đại nhân làm mẫu nghi thiên hạ? Lại Xương có hơi nghi ngờ.

Sau nghe cứ thấy kì lạ thế nào ấy?

Một hai tháng nữa thôi sẽ sang năm mới.

Toàn thể Đại Sở đang ở trong bầu không khí tương bừng háo hức, ngay cả hoàng cung cũng không phải là ngoại lệ.

Năm thứ ba Vạn Triệu đã đến rồi, giờ là năm thứ ba Minh Trọng Mưu đang cơ. Nhớ lại hồi hấn mới lên ngôi, so với bây giờ, vừa như tất cả đều không có gì thay đổi, lại vừa như tất cả đều đổi thay.

So với khi đó, sự trưởng thành của hoàng đế Vạn Triệu là điều đáng mừng, đặc biệt là sau những tháng ngày được ở bên cạnh Tạ Lâm, hoặc có lẽ là vì đuổi kịp được tốc độ của nàng, nên hấn chăm chỉ tấn tới, thông minh lại ham học, nên dần dần cũng có được sự uy nghi của một bậc hoàng đế.

Nhưng đối mặt với vị hoàng đế đang trưởng thành, Tạ Lâm vẫn lớn tuổi hơn hấn. Cho dù Minh Trọng Mưu có đang dần dần đuổi kịp bước chân của nàng, vì về tuổi tác hấn vĩnh viễn nhỏ hơn.

Minh Trọng Mưu cực kỳ phiền muộn, nhưng chuyện này hẳn cũng đành bó tay không thay đổi được, chỉ có thể mỗi lần tóm được Tạ Lâm là hôn một cái, tránh để nỗi đau trong lòng dày vò.

Nhưng tóm lại, Tết sắp đến, bầu không khí của năm mới cũng sắp đến.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Năm mới vui vẻ, nên tâm trạng của dân chúng đều rất háo hức, bầu không khí trong cung tất lễ cũng nhộn nhịp theo, khắp nơi treo đèn lồng đỏ, Thái hậu nghĩ thầm, trong hậu cung chẳng có lấy một người sinh được cho hoàng đế một mụn cao nào, có lẽ do hoàng đế không thích các nàng ấy lắm, bèn nhân cơ hội năm mới sắp đến, không đặt nặng vấn đề lễ nghi nữa, gọi toàn bộ hậu phi lại quây quần ngồi chung một bàn, hoàng đế và Thái hậu ngồi ở vị trí đầu tiên, ủ rũ học theo cách ăn bữa cơm tất nhiên của những gia đình bình thường.

Minh Trọng Mưu chắc chắn là ủ rũ. Vì hắn vốn dĩ định năm nay sẽ chàng chàng thiếp thiếp với Tạ Lâm, dạo này tâm tư của nàng đã thả lỏng, hắn phải tranh thủ tấn công, mượn bầu không khí rộn ràng của năm mới khiến Tạ Lâm gật đầu đồng ý, sau đó hai người bọn họ ôm nhau từ đầu năm đến cuối năm.

Xem xem, ngọt ngào biết bao! Nhưng giờ xung quanh lại chỉ thấy toàn đám phụ nữ phiền phức, thỉnh thoảng lại có một hai người mời gọi, chủ động gặp thức ăn, Minh Trọng Mưu liếc nhìn cái bát đầy ú nụ thịt cá không nhìn thấy cơm trắng trước mặt, gần như không biết hạ đũa vào đâu, trên mặt trong lòng hắn đương nhiên tràn ngập không muốn.

Thái hậu nhìn thấy vẻ mặt bí xị của hắn, không nhịn được nói ẩn ý: “Hoàng đế, năm mới đến rồi, người cũng đã đăng cơ được ba năm, tuổi cũng không thể nói là còn nhỏ nữa, phi tử trong cung có tới năm người.

Tiên đế lấy ai gia được một năm đã mang thai người nên mới có cơ hội trở thành hoàng đế. Có phải người cũng nên.....” bà nhìn năm nàng phi tử trang điểm ăn mặc xinh đẹp, trông chẳng giống đang dùng bữa chút nào, “Ít nhất cũng phải đối xử tốt với bọn họ chứ, ai gia nghe nói, đã lâu rồi hoàng đế chưa đến cung của bọn họ, ai gia chỉ hi vọng người có thể sinh hoàng tôn cho ai gia bế thôi.”

Dạo trước Thái hậu gần như không nhắc nhỡm gì đến chuyện này, hôm nay lại lôi ra, hiển nhiên là vì hai ngày trước vị hoàng thân quốc thích nào đó lại có thêm con cháu nối dõi, khiến Thái hậu càng thêm lo lắng sốt ruột đây mà. Nhưng việc có thêm con cháu nối dõi, không chỉ cần có điều kiện cần, mà còn phải có cả điều kiện đủ nữa, về điều kiện cần ấy mà, ừ thì mấy nàng phi tử này cũng không quá ngốc, cũng chẳng xấu, điều kiện cần coi như đạt, nhưng điều kiện đủ thì..... để Minh Trọng Mưu nhắc thương lâm trận, thì còn phải xem có thích không, có muốn không cái đã.

Minh Trọng Mưu nhìn quanh một vòng, ánh mắt bức người, mấy nàng phi tử người nào người nấy đều cúi thấp đầu. Hắn thở dài, đặt đĩa xuống, “Mẫu hậu, trăm nhớ hồi trước trăm đã nói rồi, trăm thích.....” hắn ngừng lại, liếc mấy nàng phi tử bên cạnh, bất giác cau mày.

Thái hậu chợt hiểu những lời này không thể để các nàng ấy nghe được, bèn khoát khoát tay, ra hiệu cho bọn họ lui ra ngoài, đợi bọn họ cáo lui hết rồi, mới vội vàng hỏi: “Ai gia nhớ, lúc trước người nói đã có nhân tuyển để lập làm Hoàng hậu rồi, vậy giờ thì sao? Qua một năm rồi mà chẳng thấy người có chút động tĩnh nào.”

Minh Trọng Mưu nhớ tới Tạ Lâm, cũng không kìm được thở dài ngao ngán, “Trăm quả thực đã tìm được nhân tuyển để lập làm Hoàng hậu, đối phương cũng không phải vô tình với trăm, chỉ là.....”

“Chỉ là sao?” Thái hậu hỏi, “Có gì khó khăn, ai gia sẽ nghĩ cách giúp người.”

“Chỉ là nàng ấy không muốn vào hậu cung, mà chấp nhận không danh không phận, không minh không bạch đi theo trẫm như thế này hơn.” Minh Trọng Mưu siết tay thành nắm, hăn hận không thể dốc hết những bức xúc dồn ứ trong lòng suốt mấy ngày qua ra, “Trẫm thật không tài nào hiểu nổi, trẫm đồng ý chịu trách nhiệm, cho nàng ấy địa vị danh phận, nhưng sao nàng ấy vẫn không chịu chấp nhận? Còn nói, đây là cái giá của một minh quân!” Hăn không nhìn được làu bàu, “Minh với chả quân, chỉ biết dùng hai cái chữ minh quân ấy để ép trẫm!”.

“Đồng ý chịu trách nhiệm?” Thái hậu nắm được trọng điểm trong câu nói của hăn, “Người và nàng ta.....”

Minh Trọng Mưu bất lực gật gật đầu, “Hôm ấy trẫm bị nhiễm phong hàn, đầu óc không được tỉnh táo lắm, nhìn thấy nàng ấy tới thăm, trong lòng quá đổi sung sướng, nên.....” hăn đưa tay lên xoa xoa thái dương, đầu mày nhíu chặt.

“Hoàng nhi người bị nhiễm phong hàn ư?” Thái hậu hồi tưởng, “Ai gia nhớ, người đến thăm người cũng không ít, nhưng chỉ có duy nhất một người người chịu gặp,” Thái hậu nhớ lúc thái giám canh ở ngoài tấm cung của hoàng đế có tới bẩm báo với mình, cho dù trước nay Thái hậu là người hành xử luôn bình tĩnh đúng mực, thì giờ cũng không kìm được bật thốt lên một tiếng, “Tạ Lâm?”.

Minh Trọng Mưu càng cau mày dữ dội hơn, gật gật đầu.

Thái hậu run rẩy nói: “Nhưng Tạ Lâm là đàn ông mà.....” Thái hậu chỉ cảm thấy tim gan mình trong một khoảng khắc đột nhiên như quá sức chịu đựng.

“Nàng ấy là con gái, về điểm này, xin lão nhân gia người cứ yên tâm.”

Thái hậu nghi ngờ hỏi lại: “Con gái?”.

Minh Trọng Mưu gật đầu thừa nhận, “Con gái.”

“Việc này.....” Vốn dĩ Thái hậu cảm thấy rất vui mừng về chuyện Minh Trọng Mưu đã có nhân tuyển để lập hậu, nhưng không ngờ lại là vị gian thần nức tiếng trong ngoài như thế, nghĩ tới đạo trước còn nhờ vả Tạ Lâm nghĩ giúp xem phải làm sao mới có thể khiến bộ hạ ban mưa móc đều đặn cho hậu cung, thêm con thêm cháu cho hoàng gia, trong lòng bất giác có hơi thối, “Thật sự là nàng ta?”.

“Là nàng ấy,” Minh Trọng Mưu cười khẽ nói, “Tất cả những thứ một Hoàng hậu cần, danh vọng, địa vị, trí tuệ, nàng ấy đều có, người nói xem có phải nàng ấy là nhân tuyển độc nhất vô nhị cho ngôi vị Hoàng hậu không?”.

Thái hậu có thể gả cho Tiên đế, lại từ một thiếu nữ vườn lên thành Thái hậu, thì đương nhiên thủ đoạn và bản lĩnh cũng không hề tầm thường, trong thoáng chốc đã lường trước được đại khái nguyên nhân hậu quả, nghĩ càng nhiều thì tay cũng không cầm được càng run, “Hoàng đế, nàng ta không phải là người dễ đối phó đâu.”

Cái danh tiếng gian thần, nữ cải trang nam cho đến địa vị hiển hách hiện giờ, hoàn toàn có thể nhìn ra được nàng ta rõ ràng có tình cảm với bộ hạ, nhưng lúc chịu sự ủy thác của Thái hậu khuyên bảo bộ hạ ban mưa móc lại không hề can ngăn, phản đối là biết không phải kiểu nữ tử an phận có thể để ở trong nhà rồi.

Lúc lâm chung Tiên đế đã gọi Thái hậu đến bên giường, đặc biệt dặn dò, để Tạ Lâm phò tá Minh Trọng Mưu đăng cơ. Tiên đế là người thế nào, Thái hậu là người rõ nhất, nếu Tạ Lâm rõ ràng không phải làm nam nhi, nhưng lại sắp đặt nàng ngồi lên vị trí Thừa tướng, trong này chắc chắn có lý do của nó, tuy Thái hậu không tường tận, nhưng cũng láng máng đoán được hai ba phần.

Thái hậu nhìn Minh Trọng Mưu, đè nén nỗi lo lắng xuống đáy lòng, “Nếu là nàng ta, thì ai gia không đồng ý.”

Minh Trọng Mưu căn bản còn đang mong Thái hậu nghĩ cách cho hẳn, giờ nghe bà nói không đồng ý, liền đáp: “Mẫu hậu, nàng ấy tuy mang danh gian thần, nhưng con người lại lương thiện thông tuệ, một lòng phò tá trẫm, cho dù có chút thủ đoạn, nhưng chốn quan trường trong triều, có đại thần quan viên nào là không có thủ đoạn chứ?”.

Minh Trọng Mưu dừng lại một thoáng, lại nói: “Tiên đế từng lệnh cho nàng ấy làm Thái phó của Thái tử, trẫm là học trò của nàng ấy, do một tay nàng ấy dạy dỗ, nếu nàng ấy thật sự không tốt, thì trẫm sẽ không ngày ngày mong Đại Sở có cảnh ca múa thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, giang sơn gấm vóc, muôn đời an ổn như bây giờ. Trẫm muốn làm một minh quân, nàng ấy cũng muốn trẫm làm minh quân, trẫm chỉ biết rằng dụng tâm của nàng ấy còn tốt gấp ngàn lần, vạn lần nhưng kẻ xưng là trung thần suốt ngày chỉ biết kể lễ công đức ngoài kia. Liệu mẫu hậu có biết dụng tâm của trẫm không?”.

Thái hậu từ lâu đã biết Minh Trọng Mưu rất có quyết tâm, nhưng không muốn hẳn có quyết tâm kiểu này. Tiên đế phó thác hẳn cho Tạ Lâm trông coi, quả thực phó thác rất đúng người, nhưng.....

Thái hậu thở dài bảo: “Nếu nàng ta quả thực ngàn tốt vạn tốt như vậy, thì ai gia lại càng không đồng ý.”

Minh Trọng Mưu ngẩn người, đang định nói tiếp, thì Thái hậu lại khoát tay, “Hoàng đế không cần nói nhiều nữa, ai gia sẽ không bao giờ đồng ý đâu, người và Tạ Lâm vẫn nên giữ trọn bốn phận vua tôi của mình là tốt nhất, nhưng chuyện khác thì đừng dây dưa lưỡng lự nữa.”

XXX

Phủ Thừa tướng, đèn lồng đỏ đã được treo cao, câu đối xuân và chữ Hi đã được dán xong xuôi, bầu không khí rất náo nhiệt.

Thần Niên và đám Mặc Nhi trên danh nghĩa là thị thiếp cùng quây quần bên nhau, giờ trên bàn ăn nhiều hơn năm ngoái một người. Người đó chính là ngự y trong cung, Lạc Thạch Thiên.

Người này là đồng hương của Thần Niên, cũng coi như thân thích, mấy nàng Thục Hà cảm thấy, ngày xưa Thừa tướng chỉ có một mình, Lạc Thạch Thiên tốt xấu gì cũng là vị hôn phu chưa cưới của Thừa tướng, nếu có thể mai mối được cho nhau thì cũng là chuyện tốt, Thừa tướng sẽ không còn cô đơn nữa.

Trong lúc dùng bữa tất niên, Mặc Nhi huých huých Thục Hà, đưa mắt ra hiệu, Thục Hà ngẩng lên nhìn, thấy Tạ Lâm đang thoáng ngẩn người, đũa vẫn gác trên tay, trong bát căn bản chẳng gặp chút thức ăn nào vào.

Lạc Thạch Thiên đã quan sát nàng từ lâu, nay không kìm được lạnh lùng chế giễu: “Trên bàn ăn nhiều người như vậy, nàng ngẩn ngơ cái gì? Sợ là người ở đây nhưng hồn phiêu du nơi khác, không biết là đang nhớ đến ai nữa.” Nói đoạn, hần hung hăng cắn đũa, khiến đôi đũa vang lên tiếng ken két.

Lúc ấy Thần Niên mới sực tỉnh, ngược lên nhìn ánh mắt lo lắng của đám Mặc Nhi, đành cười cười xin lỗi, cúi đầu gắp thức ăn.

Lạc Thạch Thiên lờm nàng một cái, hừ khê một tiếng, thả chiếc đũa xuống bàn, “Ta ăn no rồi.” Nói xong liền đứng dậy, quay đầu đi thẳng.

Đám Mặc Nhi ngẩn ra, Thục Hà vội nói: “Gia, Lạc đại nhân cũng là có ý tốt, năm mới rồi, người đừng lo nghĩ quá nữa.”

Tạ Lâm đưa mắt nhìn theo hướng Lạc Thạch Thiên vừa rời đi, “Ta có gì đâu mà phải lo nghĩ? Năm mới không được vui vẻ ăn uống, sợ là gã Lạc

Thạch Thiên này sang năm vận khí sẽ chẳng may mắn đâu.”

Mấy nàng Mặc Nhi, Thục Hà không ngờ nàng lại nói vậy, chỉ đành cười ngượng ngùng, Tạ Lâm lại nói: “Đừng chỉ nói mỗi ta, còn ba người các nàng, đã có tình lang tri kỷ nào chưa? Nếu như có rồi thì phải nói với ta một tiếng, nếu Gia đây vui thì sẽ tổ chức rình rang gả các nàng đi.” Nói đoạn, ánh mắt của nàng vô tình cố ý dừng lại lâu hơn ở chỗ Khởi La.

Nhìn biểu cảm đó thì hiểu ra ngay quả nhiên Gia thông tin nhanh nhạy, đã biết cả rồi.

Mặc Nhi và Thục Hà chỉ đành im lặng, khuôn mặt Khởi La lại ửng hồng, thần sắc có hơi cuống quýt, nàng nhìn về phía Thục Hà, Thục Hà vỗ vỗ lên tay nàng an ủi, sau đó nói với Tạ Lâm: “Cũng không có gì, chỉ là mấy ngày trước lúc Khởi La ra ngoài dâng hương cầu phúc cho Gia, có gặp được một vị tú tài thi rớt, không ngờ mới gặp một lần mà đôi bên đã tình đầu ý hợp, vị tú tài đó đang đợi ân khoa để thi lại.”

(Ân khoa là một khoa thi đặc biệt, tổ chức ngoài kì hạn thường lệ, do triều đình mở ra như ban đặc ân, nhân một dịp vui mừng nào đó của quốc gia, triều đình, hoặc hoàng tộc.)

“Tú tài thi lại?” Tạ Lâm nghiêng đầu nhìn Khởi La một lượt từ trên xuống dưới, “Nàng hẹn hò cùng tên tú tài ấy, thám tử của ta cũng không tiện quan sát toàn bộ, ta chỉ hỏi nàng, tên tú tài ấy đối xử với nàng thế nào? Rốt cuộc hẳn chỉ đang chơi bời hay.....” Tạ Lâm cầm chén rượu trên bàn lên uống một ngụm, “Có vài phần thật lòng thật dạ với nàng?”.

Thục Hà do dự nói: “Việc này.....”

Tạ Lâm khoát tay, “Ta hỏi nàng ấy, nàng không cần phải vội vã đáp thay như thế.”

Thục Hà chỉ đành nín thinh. Lúc này sắc đỏ trên mặt Khởi La đã hết, dung mạo của nàng vốn dĩ đã hơn Thục Hà và Mặc Nhi ba phần, giờ trắng bệch nhợt nhạt, thần thái khiến người ta phải thương xót, dịu dàng mong manh động lòng người. Nàng từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Tạ Lâm, đột nhiên bái lạy một cái, tư thế đoan trang, vẻ mặt trịnh trọng.

Thục Hà vốn dĩ là người đoan trang, nếu là hành động đó mà do Thục Hà làm, thì chỉ sợ mọi người sẽ không để tâm lắm. Nhưng người làm hành động đó lúc này là Khởi La dung mạo tuyệt mỹ, xưa nay ít nói ít lời, khiến cả Mặc Nhi lẫn Thục Hà phải giật mình.

Tạ Lâm thoáng cau mày, “Nàng đang làm gì đây?”.

Khởi La mím môi cười khẽ, cúi đầu nói: “Cái lạy này của Khởi La là tạ ơn Gia đã từng cứu mạng Khởi La, tạ ơn tình ý sâu nặng của Gia giành cho Khởi La, tạ ơn sự chăm sóc của Gia với Khởi La, tạ ơn Gia đã suy nghĩ chu toàn cho Khởi La, giờ lại bất bình giận giữ giận dữ thế này, nghĩa là Khởi La đã trở thành nỗi lo lắng của Gia mất rồi.”

Khởi La không có kiểu nói chuyện không tự ti cũng chẳng kiêu ngạo như Thục Hà, cũng không mồm miệng nhanh nhẩu như Mặc Nhi, nàng vốn giỏi việc ca múa, thường thường chỉ ngồi ngay ngắn, hoặc nhảy múa uyển chuyển mà thôi, vì thế khi nói những lời này, sự trịnh trọng ẩn chứa trong từng câu chữ khiến người ta cảm nhận được sự sâu sắc khác thường.

Thục Hà và Mặc Nhi cũng không kìm được ngược mắt lên nhìn nàng, rồi lại quay sang nhìn Tạ Lâm.

“Lo lắng? Ta thì có gì phải lo.” Tạ Lâm đáp.

“Lo Khởi La có được hạnh phúc không, lo người ấy có phải là người tốt đáng để Khởi La trao thân gửi phận không, Gia lo hết mọi chuyện trong thiên hạ, vạn sự đều lo cả, Khởi La không nói, nhưng xưa nay luôn kính trọng Gia.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày, “Nếu nàng đã biết ta lo, vậy thì.....” Tạ Lâm dừng lại một thoáng, “Gã tú tài này có thật sự là tình lang như ý của nàng không? Nếu hẳn thực sự thi đỗ, thì vẫn sẽ không rời xa không vứt bỏ nàng, vẫn một lòng một dạ như xưa với nàng chứ?” Tạ Lâm nhìn Khởi La, dụi dụi hỏi: “Nàng nghĩ kỹ chưa?”.

Trong đôi mắt trong vắt trên khuôn mặt đoan trang diễm lệ của Khởi La, toát lên vẻ dụi dụi, “Khởi La thừa nhận, Khởi La từng nhìn nhầm người, nên mới sa chân vào chốn phong trần, may mắn được Gia cứu vớt, bằng không, không biết giờ này Khởi La sẽ như thế nào. Nhưng lần này,” Khởi La mím môi, gò má ửng đỏ, “Lần này, Khởi La bằng lòng nắm tay chàng ấy nương tựa vào nhau sống tới bạc đầu.”

Khởi La tuy rằng mỹ mạo, nhưng bọn Tạ Lâm đều biết, nàng là người ngoại nhu nội cương, lòng dạ kiên định, nếu nàng đã nói như vậy, thì nhất định đã nghĩ chu toàn cho tương lai của mình và người đó rồi.

Tuy rằng đã từng sai lầm, nhưng nàng sẽ sửa chữa, bù đắp, ngăn chặn, từ nay về sau, hạnh phúc của mình, nàng sẽ nắm thật chặt trong tay, bảo vệ nó cho đến khi sinh mệnh của nàng và người ấy chấm dứt.

Tạ Lâm thấy nàng như vậy, không kìm được cúi đầu mỉm cười, vui mừng nói, “Nếu nàng đã nghĩ xong xuôi rồi, thì ta sẽ không ngăn cản nàng nữa, ta nhất định sẽ tổ chức lễ cưới tưng bừng náo nhiệt gả nàng đi.” Nàng dừng lại một thoáng, lại tiếp, “Tuy gã tú tài kia có nói thi đỗ sẽ lấy nàng nhưng, nhưng suy cho cùng lấy vợ nên sớm không nên muộn, thành gia rồi tất nhiên mới có tâm trí lo việc lập nghiệp. Về vấn đề này, Gia nhất định sẽ thay nàng xử lý ổn thỏa. Còn về phần gã tú tài kia, Gia nhất định phải tìm thời gian rảnh rỗi gặp mặt hẳn một lần, nếu hẳn thật sự là tình lang như ý mà nàng muốn phó thác cuộc đời, thì Gia đương nhiên sẽ không cấm cản.”

Đây hiển nhiên là đồng ý rồi.

Mặc Nhi và Thục Hà đưa mắt nhìn nhau, đều không nén được vui mừng thay cho Khởi La. Khởi La vốn mạnh mẽ, bình tĩnh, nhưng giờ cũng mím mím môi, giống như đang cười khê, nhưng rồi đột nhiên nghẹn ngào, bưng mặt òa khóc.

Tạ Lâm than: “Rõ ràng là chuyện vui, sao lại khóc lóc thế kia?” Nàng duỗi tay về phía Thục Hà, Thục Hà liền đặt khăn tay vào tay nàng, Tạ Lâm lấy khăn lau nước mắt cho Khởi La, “Năm mới Tết đến, lại có chuyện vui, đây chính là hỉ sự lâm môn, sao nàng lại rơi nước mắt? Nào, lau hết nước mắt đi, ăn cơm thôi.”

Khởi La khê vâng lời, nắm chặt khăn trong tay, chậm rãi ngồi xuống, cầm đũa lên, cúi đầu gắp thức ăn.

“Cậu là.....”

Tạ Lâm nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá cậu tú tài ăn mặc theo lối thư sinh, cử chỉ khiêm tốn trước mặt, tướng mạo tuy rằng không quá tuấn tú, nhưng khí chất dịu dàng ấm áp, lúc này vẻ mặt của cậu ta đang đầy vẻ nghi ngờ, không nhìn được nghiêng đầu nhìn Khởi La đang đứng bên cạnh.

Tạ Lâm thấy hai tay bọn họ đan vào nhau, trong lòng thấy có hơi buồn cười, nói: “Ta là huynh trưởng của Khởi La, nếu cậu lấy Khởi La, thì cũng gọi ta một tiếng huynh trưởng đi.”

Cậu ta lắp ba lắp bắp một lúc, rồi mới nín thở thốt ra được một tiếng, “Huynh trưởng.”

Giờ Tạ Lâm không nén được cảm giác gả chồng cho con gái, bèn liếc nhìn Khởi La, thấy gò má nàng sớm đã ửng hồng, nhưng ánh mắt thì đã không còn liếc nhìn ra phía này nữa rồi.

“Ta coi Khởi La như hòn ngọc trên tay, quan tâm chăm sóc muội ấy, giờ hai người tâm đầu ý hợp, thì người làm huynh trưởng như ta đương nhiên sẽ không gả em gái mình tới chỗ khác. Nay ta giao phó muội ấy cho cậu, cậu phải chăm sóc nó thật tốt, cậu có đồng ý không?”.

Tạ Lâm làm Thừa tướng đã lâu, lúc nói chuyện làm việc cũng khó tránh khỏi việc để lộ ra dáng vẻ của người người làm việc lớn, anh chàng thư sinh này nào đã được nhìn thấy những nhân vật kiêu như vậy bao giờ, chỉ nói có hai câu, chàng ta đã phát hãi, nghiêng đầu nhìn Khởi La, thấy ánh mắt nàng long lanh lấp lánh như nước nhìn mình, liền thôi không thấp thỏm nữa, chỉ là không kìm được khẽ mỉm cười.

Chàng ta quay đầu lại nói với Tạ Lâm: “Lời của huynh trưởng, sao có thể không nghe? Đương nhiên phải làm theo lời của huynh trưởng rồi.”

Tạ Lâm thấy cậu ta như vậy, rất hài lòng gật gật đầu, lại nói chuyện thêm một lúc nữa, mới đứng dậy cáo từ.

Lúc đi Tạ Lâm loáng thoáng nghe thấy anh chàng thư sinh không nhận được thì thà thì thào với Khởi La: “Rốt cuộc huynh trưởng của nàng làm nghề gì vậy? Khí thế lớn thật.” Giọng nói rất khẽ, rõ ràng là sợ bị Tạ Lâm nghe thấy.

Tạ Lâm lắc lắc đầu, ho khan một tiếng, hai người này mới vội vàng tách hai cái đầu đang chụm vào nhau ra. Tạ Lâm ngoắc tay, gọi riêng Khởi La ra nói chuyện.

“Khởi La, ta không tiết lộ thân phần, nàng không trách ta chứ.”

Khởi La cười cười, “Gia đang nói gì vậy? Người có thể lo nghĩ cho Khởi La, còn thành toàn cho Khởi La như vậy, Khởi La cảm tạ Gia còn không kịp sao có thể trách người được?”.

“Đều là người trong nhà, nói mấy chữ cảm tạ này làm gì?” Tạ Lâm vuốt mấy lọn tóc xòa trước trán nàng ra sau tay, cười khê, “Ta đã nói rồi, ta là huynh trưởng của nàng, mà đã là huynh trưởng thì chữ Gia này, sau này đừng gọi nữa.”

Khởi La nhìn nàng, liền cúi đầu, hồi lâu mới lấp bắp đồng ý.

Tạ Lâm bật cười lắc đầu, “Chỉ có một chữ ‘ừ’ thì có tác dụng gì, gọi thử một tiếng huynh trưởng nghe thử xem nào.”

“.....” Khởi La ngẩng phắt đầu lên, rồi lại gục xuống. Gió khê vờn khiến mái tóc nàng hơi rối, thổi qua kẽ lá phát ra một tràng những tiếng xào xạc như một khúc hát.

Không biết đã qua bao lâu, một giọt nước long lanh trong khóe mắt nàng đột nhiên trào ra, “Huynh trưởng..... huynh trưởng.....” cổ họng nàng dường như nghẹn cứng.

Thật ra nàng chỉ đang khóc thôi, nàng cũng không biết tại sao lại khóc nữa. Có lẽ là vì sắp phải chia tay, hoặc vì sắp lấy chồng, hoặc sắp tới sẽ phải rời xa phủ Thừa tướng.

Người trước mặt, trong mắt thế nhân là gã Thừa tướng tội ác tày trời, nhưng chỉ có bọn nàng sớm tối ở bên nhau cùng với Tạ Lâm mới biết, nàng là con người vô cùng khoan dung, bọn nàng đã lén lút học lỏm rất nhiều những đức tính mà phụ nữ nên có từ Tạ Lâm, nhưng trước giờ không dám để Tạ Lâm biết.

“Thật làm, lại khóc lóc gì thế, sau khi gả cho người ta rồi thì không được khóc nữa.” Tạ Lâm bất lực, ôm nàng vào lòng an ủi.

Khởi La cũng không biết tại sao mình lại khóc, có lẽ chỉ là muốn khóc thôi.

Chỉ là muốn như thế thôi.

XXX

Sau khi chuẩn bị cho đêm Nguyên tiêu xong, Tạ Lâm liền tìm giờ lành gả chồng cho Khởi La. Bên ngoài phủ Thừa tướng được sửa sang thành nhà một phú ông, dự định là sẽ trở thành nhà mẹ đẻ của Khởi La, bố trí kiệu cưới, mọi việc sẽ bắt đầu từ ở đây.

Tạ Lâm không hề nói cho ai biết tại sao nàng lại làm như vậy.

Có lẽ những người khác đều ngầm hiểu rằng, thị thiếp của Tạ Lâm sắp sửa gả chồng, đương nhiên không thể đường đường chính chính được, huống hồ căn bản Tạ Lâm không có em gái.

Nàng ăn mặc như một phú thương, dự định sẽ cho Khởi La một hôn lễ rình rang mà nàng nên có, anh chàng thư sinh cũng là người trong kinh thành, nên xử lý mọi việc vô cùng dễ dàng.

Nhưng chuyện Tạ Lâm đầu đầu nhất lại không chỉ có một chuyện này.

Minh Trọng Mưu năm lần bảy lượt sai Lại Xương tới, yêu cầu được xuất cung cùng Tạ Lâm đi ngắm hoa đăng Nguyên tiêu, đoán câu đố, thưởng trăng. Tạ Lâm hồi đầu còn từ chối, nhưng theo đêm Nguyên tiêu ngày một tới gần, Minh Trọng Mưu lại càng giục giã ráo riết, Tạ Lâm không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

“Nhưng sao nàng lại cứ bất an thế.”

Đêm Nguyên tiêu, Tạ Lâm đứng trên cầu cùng Minh Trọng Mưu.

Sau lưng là tiếng nói chuyện ồn ào, ánh trăng treo cao trên bầu trời đêm, sáng rõ tròn vành vạnh, phản chiếu xuống mặt nước. Trên mặt nước

có vô số những chiếc đèn hoa sen đủ sắc màu, tỏa ra ánh sáng lấp lánh trên mặt nước gợn sóng, dần dần trôi về phía xa.

Minh Trọng Mưu khó khăn lắm mới kéo được Tạ Lâm ra ngoài, hẳn cũng là lén trốn ra, đêm Nguyên tiêu, hẳn chỉ muốn cùng người hẳn yêu ở bên nhau thôi.

Nhưng từ đầu đến cuối Tạ Lâm không có vẻ gì là vui vẻ cả, khiến Minh Trọng Mưu vô cùng thất vọng. Hẳn thậm chí còn không tìm được hoài nghi, tình cảm Tạ Lâm giành cho hẳn liệu có sâu đậm bằng hẳn giành cho nàng không.

Câu nói đột ngột của Minh Trọng Mưu khiến Tạ Lâm giật mình sự tỉnh, nàng nghiêng đầu nói: “Không có gì, chỉ là có chuyện phiền não trong triều thôi, người lén chạy ra đây thế này, chẳng giống hành động của bậc minh quân chút nào.”

“Minh quân minh quân, cả ngày nàng treo cái từ minh quân ấy trên miệng để gây áp lực với trẫm,” Minh Trọng Mưu nhìn đăm đăm vào khuôn mặt nàng, buồn bực nói: “Trẫm muốn bách tính an ổn, giang sơn yên bình, nhưng hiện giờ chỉ có hai người chúng ta, nàng có thể quên cái thân phận thần tử của nàng đi được không, ta cũng sẽ quên cái thân phận quân vương của mình đi, chúng ta giống như những người dân bình thường khác, thưởng nguyệt, lắng nghe tiếng gió, ngắm hoa, làm những chuyện mà những bách tính nhân gian thường làm được không?”

Tạ Lâm ngược mắt lên nhìn vào đáy mắt hẳn, nơi đó thâm sâu giống như đêm đen. Tiếng người cười nói ồn ã trong kinh thành, tiếng ngựa xe đi lại tấp nập, nhưng trong ánh mắt hẳn, chỉ có duy nhất một bóng hình nàng.

Tạ Lâm đột nhiên nhớ tới chuyện của anh chàng thư sinh và Khởi La, trước mặt nàng, không may may cự tuyệt, mười ngón tay đan chặt vào

nhau. Nàng không nhìn được trốn tránh ánh mắt gắt gao của hắn đang nhìn mình, cúi đầu đáp: “Là lỗi của thần, hôm này thần sẽ không nói gì nữa.”

“Vây.....” Minh Trọng Mưu nhìn sườn mặt tuyệt đẹp của nàng, trong lòng cảm thấy thoáng rung động, không nhìn được ngoắc một ngón tay của mình vào tay nàng, sau đó kéo vào lòng bàn tay mình nắm thật chặt.

Nàng nhẹ nhàng giãy ra nhưng không được, “Người dùng thế này, thần đang mặc quần áo của đàn ông, người và thần như vậy không thích hợp lắm đâu.”

Hành động của bọn họ khê khàng, lại cẩn thận dè dặt nên không kinh động đến xung quanh, cho dù người ta có nhìn tới, thì cũng chỉ nghĩ là tình nghĩa huynh đệ là cùng. “Vây thì có sao?” Minh Trọng Mưu cười nói, “Vua tôi, thầy trò, những chuyện trái với luân thường đều đã làm cả rồi, giờ hành động này với nàng và ta mà nói có là gì đâu? Ta thà được nắm tay nàng mãi, nắm mãi thế này, giống như những người dân bình thường khác.”

Hắn cười, nhìn mặt nước gợn sóng dưới cầu, “Thỉnh thoảng ta không nhìn được lại nghĩ, nếu như ta không phải là vua, nàng không là thần, thì liệu có phải chúng ta đã ở bên nhau từ sớm rồi không, gắn bó nương tựa vào nhau, có lẽ ta đã dùng kiệu lớn tám người khiêng đến rước nàng qua cửa lâu rồi.”

Nàng bất giác nhớ tới gần một năm trước, hắn vẫn chưa biết tự mình chấp chính, còn dùng kiệu lớn tám người khiêng vờ đưa nàng đến, nàng còn chế giễu nói bản thân không phải là phụ nữ, không gả được cho bệ hạ.

Giờغم lại, sao mà khéo hợp cảnh thế.

Nếu nàng không phải là thần, chàng không phải là vua, e là với khoảng cách năm năm giữa bọn họ, thì nàng đã làm vợ người khác lâu rồi, và hắn với nàng sợ rằng sẽ chẳng bao giờ gặp được nhau.

Vì thế chàng vẫn sẽ là vua, nàng vẫn sẽ là thần. Đời này kiếp này, vĩnh viễn không thay đổi.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Những ngọn đèn dưới chân cầu thuận theo dòng nước trôi dần dần về phía xa, khiến những con sóng lăn tan cũng trở lên long lanh rực rỡ hơn hẳn.

Mười ngón tay của Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm đan chặt vào nhau, Tạ Lâm không phải người nói nhiều, những lúc không cần thiết nàng thường ngâm miệng im lặng. Còn Minh Trọng Mưu vốn dĩ là người thích nói chuyện, nhưng trong bầu không khí náo nhiệt này, hai người bọn họ lại chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, khoảnh khắc Minh Trọng Mưu nắm lấy tay Tạ Lâm, trong lòng đột nhiên cảm thấy bình yên, hẳn chỉ muốn cứ lặng lẽ thế này để cảm nhận được sự tĩnh lặng hiếm có ấy.

Không biết hai người đã đứng đó bao lâu, thì đột nhiên đằng xa có tiếng người hét to: “Đoán câu đố đèn lồng nào, ai đoán đúng sẽ có một phần quà nhỏ giành tặng cho người đó, các vị mau qua xem thử đi, qua xem thử đi!” Giọng nói của người này rất lớn, bao nhiêu âm thanh ồn ào huyên náo trên phố đều bị át hết. Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm bị tiếng hét đó cắt ngang tâm trạng, bất giác liền bật cười, đành hơi nghiêng đầu nhìn thử xem là câu đố đèn lồng ở chỗ nào.

(Đoán câu đố đèn lồng là một hoạt động xuất hiện trong Tết Nguyên tiêu, có vào thời nhà Tống, mỗi khi đến Tết Nguyên tiêu, mọi người viết các câu đố trên một mảnh giấy, dán trên đèn lồng đủ loại màu sắc cho người khác đoán.)

Thì ra là ở một tử lâu mới khai trương không lâu, muốn thu hút khách tới quán, nên tranh thủ Tết Nguyên tiêu, treo đèn lồng câu đố để mọi người đoán, lại tặng kèm thêm một số món quà nho nhỏ. Giọng của gã đúng là kéo được không ít người tới vây xung quanh nhìn ngó, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Các câu đố cũng không quá khó, những người xung quanh, già đầu suy nghĩ có, nhanh nhẹn giải được câu đố cũng có, tiểu nhị của tử lâu vẫn chỉ cười hì hì phát những món quà đặt ngay bên cạnh cho người đoán đúng, thỉnh thoảng lại thêm vào một câu: “Phải ghé thăm tử lâu của chúng tôi thường xuyên nhé.” Người đoán đúng câu đố ai ai cũng đồng ý, cũng không lập tức cất bước đi ngay, mà vẫn đứng nhìn tiểu nhị treo đèn lồng mới, rồi lại vận dụng hết đầu óc để giải đố.

“Phương thức thu hút khách kiểu này đúng là rất mới mẻ.” Tạ Lâm nhìn thấy đèn Nguyên tiêu náo nhiệt, khách khứa bị lôi kéo tụ tập rất đông ở tử lâu, không nhịn được cảm thán.

Đây không phải lần đầu tiên Minh Trọng Mưu xuất cung, nên cũng hiểu biết đôi phần về việc giải câu đố đèn lồng, nghe Tạ Lâm nói vậy, cũng cười bảo: “Chi bằng chúng ta cũng tới đó đoán thử, để quán đó móc túi tặng chúng ta vài món đồ đi.”

Trong tay hẳn nắm cả thiên hạ, có gì mà không có, sao phải tham lam mấy món đồ vật vãnh của bách tính bình dân chứ? Chẳng qua là hôm này là Tết Nguyên tiêu, có Tạ Lâm ở bên cạnh, nên muốn được ném trái khoảnh khắc hai người đi lại trong dân gian, giống như cuộc sống của một đôi vợ chồng áo vải bình thường.

Hai người bọn Minh Trọng Mưu đi tới đứng trước cửa tử lâu, lúc này người bu quanh càng lúc càng nhiều, vòng trong vòng ngoài đến mấy lớp. Câu đố mới vừa được treo lên, Minh Trọng Mưu từ đằng xa quan sát, thấy trên đèn dính bốn chữ, “Bá vương biệt Cơ”, tiểu nhị nói: “Câu đố này e

rằng phải là người đọc sách mới có thể đoán được, các vị hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Là người đọc sách thì mới có thể đoán được, vậy thì chắc chắn phải đọc qua sách hoặc chữ. Có những người chưa từng đọc sách, chỉ nhận biết được vài chữ đơn giản đã bỏ cuộc không giải nữa, cúi đầu trầm tư, chỉ còn lại vài người ăn mặc chỉnh tề, hiển nhiên là đã từng đọc sách.

Minh Trọng Mưu nghiêng đầu nhìn Tạ Lâm, chỉ thấy nàng mím môi cười nhạt, dường như đã có câu trả lời, trong lòng Minh Trọng Mưu liền quỳnh lên, nhủ thầm tuy rằng học vấn của đối phương có nhiều hơn mình đôi chút, nhưng cũng không đến mức vừa nhìn đã tìm ra đáp án chứ, Minh Trọng Mưu nghĩ tới việc giờ mình và nàng đã ở bên nhau, nếu năng lực của bản thân cách đối phương quá xa, thì sao có thể xứng với nàng được?

Trong lòng Minh Trọng Mưu không phục, lại suy nghĩ thêm một thoáng, đột nhiên ngộ ra, cao giọng nói: “Bá vương biệt Cơ, ta đã có đáp án, chính là ‘Sở từ Ly tao’.” Câu này hẳn vận nội kinh, nên âm thanh vang đi rất rộng, dù họ có đứng ở xa nhưng tiểu nhị vẫn nghe thấy rất rõ ràng, lập tức vui vẻ nói: “Đúng là như vậy, không biết câu đố này ai giải được vậy? Xin hãy bước ra đây.”

Câu đố và lời giải tuy rằng hàm ý thâm sâu, nhưng cũng không quá khó hiểu, chỉ loáng cái, nhưng người còn lại đã bừng tỉnh nghĩ ra, lập tức có người thở dài, có người xấu hổ, có người cho rằng bản thân mình vốn dĩ cũng có thể đoán trúng nhưng lại chậm một bước, nên tiếc rẻ mãi không thôi.

Minh Trọng Mưu nghiêng đầu, thấy Tạ Lâm vẫn hơi mím môi, tuy rằng chỉ là nở nụ cười rất khẽ, nhưng trong đáy mắt lại toát nên vẻ vui sướng, trái tim Minh Trọng Mưu nóng lên, nắm lấy tay áo nàng, chen vào giữa đám người, chỉ lát sau đã đứng trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy y phục của Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm tuy rằng không bắt mắt, nhưng khí độ bất phàm, nên không dám chậm trễ, cười hì hì duỗi tay ra, “Phần thưởng cho người đoán trúng câu đố đèn lồng không phải thứ gì đắt tiền, chỉ là chút quà nhỏ thôi, mời ngài xem.”

Hai người nhìn theo hướng tay của gã, thấy một cái hòm gỗ đầy có ngọn, bên trong toàn là những món đồ nho nhỏ, tuy có cả trang sức vòng vàng phỉ thúy linh tinh, nhưng e là cũng không đáng tiền lắm, Minh Trọng Mưu liếc nhìn, chọn từ trong số đó một cái quạt, đang muốn mở ra xem, thì tiểu nhị lộ vẻ xấu hổ nói, “Sao chiếc quạt này lại lẫn ở trong đây nhỉ?”, gã ngập ngừng, cười xin lỗi, “Đây là do chương quây mua bữa trên phố, bên trong ngay cả một chữ bẻ đôi cũng không có, chi bằng ngài hãy chọn thứ khác đi?”.

Đêm Nguyên tiêu vốn dĩ đêm vui vẻ náo nhiệt, mọi người đều muốn những món đồ có màu hồng, đỏ, không ai thích một cái quạt trắng trơn thế này cả, nhìn màu trắng bạch trông không vui vẻ may mắn chút nào. Tiểu nhị thấy hai người Minh Trọng Mưu khí chất quyền quý, đoán rằng không phải là nhân vật bình thường, nên nghĩ nếu bọn họ có chọn món đồ nào đắt tiền đi chăng nữa thì cũng để mặc bọn họ, vì có thể sẽ là khách quý sau này. Ai ngờ hai người họ lại không thích những món đồ quý giá, mà lại cầm một cái quạt, hơn thế còn là một cái quạt trắng trơn chẳng có chữ nào nữa chứ, thế này không phải rất xúi quẩy sao.

Trước đó là do gã sơ sót không phát hiện ra, giờ thấy vậy không khỏi cả kinh.

Minh Trọng Mưu mở chiếc quạt ra, quả nhiên trên đó không có một chữ nào, càng không có lời đề hay tranh vẽ. Chẳng chút màu sắc, quả thực không đẹp mắt chút nào. Hãn và Tạ Lâm ra khỏi nhà cốt là để vui vẻ đầu óc, không muốn rước phiền não vào người, bất giác cau mày, muốn ném chiếc quạt trả lại rương, nhưng bị Tạ Lâm ngăn lại.

“Chẳng qua là trống trơn thôi, nhưng bề mặt chiếc quạt rất đẹp, chường quày của các người cũng có mặt nhìn hàng hóa đấy.”

Tiểu nhị không hiểu câu của nàng có ý gì, đành cười hồi lỗi, liên tục nói phải.

Tạ Lâm lại nói tiếp: “Trong quán có bút mực không?”

“Có, có.” Tiểu nhị vội vàng gọi tên hầu bàn ở cạnh tủ lâu tới, sai hẳn mang bút mực tới, tên hầu bàn vẫn còn do dự, thì tiểu nhị đã nạt khê: “Hai người họ lai lịch không nhỏ đâu, phải hầu hạ cho tốt vào, người nhanh chân lên, đi lấy đồ đi rồi quay lại đây.” Lúc ấy tên hầu bàn mới vội vàng cúi đầu đi vào trong, thoáng chốc đã mang bút và mực ra.

Mực được mài từ nghiên tốt, bút và nước đều còn mới, có thể thấy quán này rất có tâm. Tạ Lâm cười khê, chấm bút vào mực, Minh Trọng Mưu thấy thế trong lòng liền trào lên một niềm vui sướng kì lạ, “Nàng muốn tự tay viết chữ vẽ tranh à?”

Tạ Lâm nhướng mày nhìn hẳn, “Sao nào? Người cho rằng tranh chữ của ta không đẹp, nhìn không thuận mắt à?” Nàng lườm hẳn, chế nhạo hẳn, nhưng đầu mày khóe mắt toàn ý cười. Vì ngại người bên cạnh nhiều, nên không tiện xưng ‘thần’, đành phải xưng ‘ta’.

Trong lòng Minh Trọng Mưu rung động, hẳn ghé sát gần vào tai nàng cười khê nói: “Sao lại nhìn không thuận mắt chứ? Tranh chữ của Thừa tướng đương nhiên là rất đẹp rồi.” Vật duy nhất mà hẳn có, chẳng qua cũng chỉ là bức tranh bị bôi đen mà rất lâu trước đây hẳn đã sai người lấy trộm từ trong phủ của Úy Trì Chính ra, trong bức tranh ấy chứa toàn bi thương.

Còn giờ chiếc quạt này do đích thân Tạ Lâm đề chữ, lại là cho và nhận trong lặng lẽ sau khi hai người tình đầu ý hợp.

Trong tim trong mắt của Minh Trọng Mưu ăm ắp sung sướng, Tạ Lâm thấy vậy liền hiểu ngay, phì cười, nhưng cũng không trách móc gì, chỉ cúi đầu, ấn bút lên mặt giấy trắng.

Chưa được bao lâu, một bức tranh điền viên hiện ra trên mặt quạt, liễu rủ thướt tha, cây cỏ rậm rạp, trên con đường quanh co gấp khúc, có một người chậm rãi đi tới, lẫn vào trong màn sương mù nên không nhìn rõ mặt. Nhưng đó là một thiếu niên, con người sáng như sao, mày sắc như dao, thượng thiện nhược thủy, trên người tuy không mặc trường bào gấm vóc, nhưng khí độ ung dung, phía trước dường như không có ai, nhưng lại cảm nhận được ánh mắt chứa đựng thâm tình hiểm thấy.

(Thượng thiện nhược thủy ý chỉ con người có đức cao thì như nước. Nước khéo làm lợi cho vạn vật mà không tranh với vật nào, ở chỗ mọi người ghét (chỗ thấp) cho nên gần với đạo, đây là tục ngữ trong Đạo đức kinh của Lão Tử.)

Tạ Lâm đề một hàng chữ nhỏ ngay bên cạnh, Minh Trọng Mưu cẩn thận đọc, chỉ thấy dòng chữ ghi:

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ, bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân.

Dồi mài dốt chí siêng cần, xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiển vinh danh tiếng rờ ràng, có vua văn nhã hiên ngang đây rồi.

Rốt cùng dân chẳng quên người.

(Đây là bài thơ Kì úc trong Thi kinh của Khổng Tử, bản dịch của dịch giả Tạ Quang Phát – thivien.net)

Những dòng chữ uốn lượn, tiêu sái bay bổng, cứng cáp mà hữu lực. Tiểu nhị đứng ở bên cạnh nhìn thấy, bất giác gật đầu khen, “Đáp án là Ly tao, ngài dùng Thi kinh để viết chữ, có thể nói là cùng tôn nhau lên, đây quả là phần thưởng tuyệt vời trong tết Nguyên tiêu.”

Những người ở gần nhìn thấy nét bút tinh tế, dù không hiểu ý nghĩa của bức tranh là gì, nhưng rõ ràng đều toát lên bản lĩnh phi thường, tiếng tán thưởng vang lên không ngớt.

Nương theo bức tranh ngày một rõ ràng, từng chút từng chút một, hình dạng của chàng thiếu niên càng lúc càng đậm nét, những câu thơ trên lời đề tự không nói hết được những tình ý bên trong. Minh Trọng Mưu bỗng cảm thấy cả người lạnh thấu xương, nhưng lại không giống như đang bị lạnh, không biết là tại sao, đáy lòng rạo rức một cách khó hiểu, toàn thân ảm áp.

Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân, dồi mài dốt chí siêng cần.

Tạ Lâm viết chữ rất chậm, đặc biệt có một vài chữ, Minh Trọng Mưu nhạy cảm phát hiện ra cổ tay của nàng có hơi run.

Thi họa thành hình, tiểu nhị thở dài, bật ngón cái với Tạ Lâm, “Bức họa của quan khách có thể coi là hàm ý một lời khó nói hết, tuy ta không hiểu những thứ này, nhưng cũng biết, đây chắc chắn là một bức tranh đẹp.” Gã vừa nói xong, tên hầu bàn đứng bên cạnh liền thì thầm vào tai gã vài câu, rồi lại lui về.

Tiểu nhị lập tức nghiêm sắc mặt, cười hì hì nói: “Lão gia nhà chúng ta vừa nói, rất thích bức tranh chữ trên quạt của ngài, nếu ngài bằng lòng chịu bán, thì ta sẽ bấm báo ngay với lão gia, mua lại bức tranh này, vừa này lão gia đã nói rồi, có tiền thì sẽ dễ thương lượng thôi, chỉ cần ngài đồng ý.”

Tạ Lâm nghi ngờ nói: “Lão gia nhà người?”.

“Khách quan ngài không biết đấy thôi, mấy người hầu bàn, tiểu nhị, chường quầy bọn ta đều được lão gia thuê làm, đương nhiên tất cả đều phải nghe theo lời sai bảo của lão gia rồi. Sản nghiệp trong kinh thành của lão gia không nhỏ, về tài lực thì khách quan không cần phải nghi ngờ, chỉ cần ngài có thể đưa ra một cái giá, thì lão gia nhà bọn tất sẽ móc hầu bao ra trả.” Gã tưởng hai người này tuy có vẻ là khách quý, nhưng suy cho cùng quần áo cũng không có gì quá sang trọng, chắc chắn sẽ động lòng với số tiền này.

Không ngờ lời vừa nói ra xong, Minh Trọng Mưu liền lạnh lùng từ chối, “Bức tranh chữ này nàng ấy tặng cho ta, ta không đồng ý bán, chường quầy nhà các người bỏ cuộc đi.” Nói xong kéo tay Tạ Lâm, chậm rãi rời đi.

Tiểu nhị ngây người, đang định giơ tay giữ lại, thì bị người đứng bên cạnh ngăn cản, gã tưởng là tên hầu bàn, đang định bảo buông ra, thì lại nghe người đó trầm giọng bảo: “Mỗ đã bảo rồi không được đuổi theo rồi, người tiếp tục treo câu đố lên đèn để người khác đoán đi, chuyện này không cần phải để tâm đến nữa.”

Tiểu nhị nghe thấy giọng nói quen thuộc, vội vàng quay đầu lại nhìn, vội vàng hành lễ, thấp giọng đáp: “Lão.....” chữ gia còn chưa kịp thốt ra, thì người đó đã ngăn gã ta lại. Tiểu nhị bất lực, đành tiếp tục treo câu đố.

Ánh đèn buổi đêm hắt lên khuôn mặt của người đó, chỉ thấy môi hẩn mím chặt, lông mày cũng nhăn tít cả lại, nhìn theo hai người đang đi xa dần, đáy mắt biến sắc, cuối cùng biến thành một màu đen thăm thẳm.

Dưới ánh sáng rõ ràng có thể thấy khuôn mặt người này rất quen, chính là Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính!

Bình thường người này công bằng nghiêm minh, nhưng không ngờ cũng có sản nghiệp riêng. Ngày thường ngoại trừ việc lên triều, hẩn cũng rất khi ra ngoài, vì thế mọi người không mấy ai nhận ra hẩn.

Hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, rồi quay người vén rèm lên quay trở lại trong tử lâu.

“Bức tranh ấy nếu nàng đã vẽ thì nó là của ta, không được hối hận đâu đấy.” Minh Trọng Mưu nhìn cái quạt trong tay, càng nhìn càng thích, thật sự là yêu thương không nỡ rời tay.

Tạ Lâm nói: “Thần đã vẽ cho bệ hạ, thì đương nhiên là của bệ hạ, xin bệ hạ cứ cầm lấy.”

Minh Trọng Mưu cau mày, nghiêng đầu nhìn nàng, “Sao vậy, nàng lại nói thế nữa rồi? Vừa nãy ta nghe thấy chữ ‘ta’ của nàng thấy thoải mái lắm, chi bằng nàng cứ xưng hô như vậy đi.” Hắn ghé lại sát gần nàng, “Ta ghét cái chữ ‘thần’ mà nàng nói cực.”

Tạ Lâm lắc đầu, “Trước mặt bao nhiêu bách tính, sao thần có thể xưng ‘thần’ được, thế chẳng phải sẽ để lộ thân phận của bệ hạ ở bên ngoài cung sao? Làm thế đối với an nguy của bệ hạ không ổn lắm, nhưng những lời nên nói, những việc nên làm thần không thể quên được.”

Minh Trọng Mưu hừ mũi, hai người đi tới chỗ vắng người, cuối cùng hắn không nhịn được, hôn một cái lên môi Tạ Lâm, nhẹ nhàng nói: “Nói đi, nói nàng thích ta, thích từ rất lâu rồi.”

Hình dáng vị thiếu niên trong bức tranh, tuy rằng vẫn chưa mặc trang phục của hoàng tử, nhưng hắn vừa nhìn đã nhận ra được ngay, đó là mình thời niên thiếu.

Hắn cũng không nhớ dáng vẻ thời niên thiếu của mình trông như thế nào.

Nhưng nàng vẫn nhớ.

“Để ta nhớ xem nào,” Minh Trọng Mưu nói, “Ta trong bức tranh đó, chắc là mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, lẽ nào từ mấy năm trước nàng đã để ý tới ta rồi? Còn ngày đêm mong nhớ ta, nhiều năm như vậy vẫn chưa quên. Sau này, ta bắt đầu dần dần đeo mặt nạ, cũng không có ai nhìn ra gương mặt thật của ta thế nào.”

Nói mãi nói mãi, hắn không nhìn được bật cười, cụng trán mình vào trán nàng, thở dài: “Vậy mà nàng vẫn còn nhớ ư?”.

Tạ Lâm thấy hắn thân mật như vậy, gò má bất giác nóng như than, nghiêng đầu không nhìn vào mắt hắn, cũng dụi dụi đáp: “Thần đương nhiên là nhớ rồi. Bên dưới bức tranh mà thần bôi đen hoàn toàn, ẩn giấu khuôn mặt của người lúc còn thiếu niên thì sao có thể không nhớ được?”.

Nàng đã cất giữ những lời này lâu lắm rồi, cuối cùng đã nói ra được. Vừa nói ra xong, nàng cảm thấy tảng đá đè nặng trên ngực nàng lâu này, đột nhiên biến mất không còn vết tích. Đây là những lời trong nội tâm nàng, đương nhiên không cách nào bình ổn được.

Trước đó rất lâu, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, bóng dáng đó đã khắc sâu trong lòng nàng, không bao giờ phai nhạt. Mười năm sau gặp nhau hôm nay, bóng dáng ấy vẫn quanh quẩn trong trái tim nàng, sao có thể không ngày đêm mong nhớ?

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, liền nghĩ đến mấy câu thơ trong Thi kinh.

Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân, dôi mài dốt chí siêng cần.

Niềm sung sướng bao trùm lấy hắn, Minh Trọng Mưu mỉm cười, lại cảm giác đáy mắt nóng lên, “Đã lâu như vậy rồi, quả nhiên nàng không phải không có tình cảm với ta. Nàng không chịu nói ra, khiến chúng ta lãng phí bao nhiêu là thời gian.”

Chỉ muốn ở bên nàng lâu hơn chút nữa, chút chút nữa.

Hắn chậm rãi hôn lên môi nàng, dưới ánh nến đêm Nguyên tiêu, trong bầu không khí náo nhiệt, hai người bọn họ tìm một nơi yên tĩnh, chỉ muốn quấn quýt bên nhau mãi không rời, cho tới khi ánh sáng lụi tàn cũng không rời xa.

Tết Âm lịch qua chưa lâu, thì mùa đông cũng chấm dứt, mùa xuân ấm áp kéo tới, vạn vật sinh sôi nảy nở, băng tuyết dần tan.

Từ tiết trời đông có thể thấy, tuyết rơi đúng lúc thì mùa màng bội thu, năm nay nhất định sẽ được mùa.

Hoàng đế Vạn Triệu cho rằng, để kỉ niệm một năm vui vẻ sẽ tổ chức một buổi đi săn vào tháng sau, các quan viên trong triều đều được phép cầm cung tham gia, ai bắn hạ được con thú đầu tiên, sẽ được thăng một cấp coi như chúc mừng năm mới.

Quần thần đều vô cùng háo hức, lệnh vừa ban ra, tất cả đều khấu đầu hô to vạn tạ hoàng ân.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Sau đêm Nguyên tiêu chưa được bao lâu, Tạ lâm liền bắt tay vào việc trang hoàng lại nhà cửa cho giống với nhà mẹ đẻ của Khởi La, bên nhà trai vốn dĩ đã sắm sửa khá nhiều rồi, Tạ Lâm chỉ cần thêm thắt vài món đồ bình thường nữa thôi, nhưng cho dù có là bình thường, thì cũng phải nhiều hơn hẳn so với nhà trai yêu cầu.

Cũng may Tạ Lâm vẫn còn nghĩ đến việc không được quá phô trương, nếu không sợ sẽ mang đến phiền phức cho Khởi La, nên mới thu liễm lại đôi phần, nhưng dù thế cũng đã tinh xảo hơn rất nhiều gia đình khác rồi.

Mặc Nhi hăm hứ, nói bản thân đã chuẩn bị lùa là gấm vóc, vàng bạc châu báu đầy đủ để làm của hồi môn cho Khởi La tỷ tỷ rồi, nhưng lại bị một câu nói của Gia, mà lập tức phải cắt giảm nên giờ vô cùng ảo não.

Thục Hạ nghe thấy nàng nói mấy lời hờn dỗi trẻ con ấy, chỉ biết đứng bên cạnh che miệng cười trộm.

Nhưng sự chuẩn bị này của Tạ Lâm cũng đủ để khiến nhà trai phải nhìn không chớp mắt. Lúc Khởi La xuất giá, kèn trống rộn ràng, treo đèn kết hoa, quả nhiên là tưng bừng náo nhiệt. Chú rể đứng ở cửa lớn, hồi hộp sung sướng chờ kiệu hoa tới, mẹ của hắn không kiềm chế được, khẽ ghé sát lại gần, nhìn quanh bốn phía thấy không có ai chú ý đến, bèn thì thầm nói: “Lai lịch của thê tử con có vẻ không tầm thường đâu, con đã suy nghĩ chu toàn chưa đấy.”

“Đương nhiên là chu toàn rồi ạ.” Tân lang cười đáp, “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, nàng ấy đã bằng lòng gả cho con rồi, đó là một cô gái lương thiện, con sẽ đối xử tốt với nàng ấy, nàng ấy tất nhiên cũng sẽ đối xử tốt với con, còn chỉ muốn sống cùng nàng ấy kiếp này và cả kiếp sau nữa. Xin mẹ hãy yên tâm.”

Lúc ấy mẹ của tân lang mới yên lòng được một chút.

Chẳng bao lâu kiệu hoa đã tới.

Tân nương yếu điệu thướt tha, đoan trang kiều diễm, tuy rằng đã trùm khăn che đầu không nhìn rõ mặt, nhưng quan khách nhìn thấy đều phải vui thay cho tân lang.

Lúc bái cao đường, vì bên nhà trai cha của tân lang đã mất, nên chỉ có mẹ, còn nhà gái thì cả cha lẫn mẹ đều không còn, huynh trưởng như cha, nên Tạ Lâm đứng ra đại diện, nhận một lạy từ đôi vợ chồng mới, sau ba lần khấu đầu, lập tức đưa vào động phòng, hai nhà hoàn thành lễ cưới.

Trong phòng cưới, tân lang vén khăn trùm đầu của tân nương, dưới ánh nến long lanh lay động, dung mạo của Khởi La thanh tú xinh đẹp, lại thêm mũ phượng rèm châu trông lại càng diễm lệ khiến người ta phải ngẩn ngơ, tân lang nhìn thấy nàng, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, hẩn ngồi xuống bên cạnh, rót đầy hai chén rượu rồi đặt một chén trước mặt Khởi La, chỉ cần đợi đến khi hai chén rượu này được uống cạn, rượu giao bôi hoàn thành là có thể trải qua đêm động phòng hoa chúc.

Lúc đó, cả hai mới thật sự là vợ chồng.

Tân lang không chờ được chỉ muốn uống rượu ngay, nhưng Khởi La lại chỉ bưng chén rượu lên, rồi thoáng ngậy ngấn, rất lâu cũng thấy thấy nàng có ý định uống rượu giao bôi cùng mình. Tân lang nghi ngờ, “Nàng sao vậy?”.

“Uống chén chén rượu này rồi, hai người chàng và ta sẽ thật sự trở thành vợ chồng,” Khởi La nhìn thẳng vào ánh mắt của phu quân mình, dưới bóng nến rải rác, tỏa ra ánh sáng khiến lòng người rối bời, “Khởi La muốn hỏi phu nhân, chàng..... thật sự cảm thấy ổn chứ?”.

Lúc hai người ở bên nhau, nàng đã nói rõ xuất thân của mình từ lâu, cả chuyện trước kia mình trao thân nhằm người cũng nói cho hẳn biết. Giờ Khởi La đã không còn hoàn bích, chỉ còn lại tấm thân toàn hoa bại liễu này gả cho hẳn, hẳn dù thế vẫn không ghét bỏ nàng, vẫn muốn lấy nàng làm chính thất, ở bên nhau suốt đời suốt kiếp, trong lòng nàng cảm thấy rất biết ơn, nhưng cũng không lấy đó để kiêu ngạo, nàng chỉ muốn hỏi cho rõ, nếu hôm nay hẳn hối hận, không uống chén rượu này, thì ngày sau dù chỉ một phong thư bỏ vợ, trả về nhà mẹ đẻ.

Thì nàng cũng..... cũng sẽ không oán hận hẳn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Khởi La tái đi, cổ họng nghẹn lại, cũng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Tân lang thấy nàng hỏi như vậy, đột nhiên sững sờ, hẳn cũng không phải là kẻ ngốc, lập tức hiểu ra ý của nàng, bèn đặt chén rượu xuống, nhìn sâu vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Khởi La, nàng không tin ta ư?”.

Khởi La thoáng cau mày, “Khởi La không phải không tin phu quân, nhưng Khởi La..... cũng rất sợ, đương nhiên Khởi La hy vọng phu quân không hối hận, nhưng.....” nàng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt hẳn, “Phu quân không uống chén rượu này, đó sẽ là con đường lùi cho phu quân, nếu như phu quân thật sự không muốn..... Khởi La..... Khởi La tất sẽ không cưỡng ép.....”

Khởi La chỉ nói lẩm bẫm, nàng đã không còn biết bản thân mình vừa nói gì nữa, chỉ là ánh mắt rơi xuống chén rượu đang đặt ngay trước mặt mình, nhìn những con sóng lăn tăn gợn lên trong chén, ngây ngẩn thất thần.

Tân lang nhìn nàng, rồi đột nhiên bật cười, “Khởi La, ta vốn dĩ không muốn lấy nàng.”

Khởi La nghe xong sững sờ, nàng vốn không giỏi nói chuyện, nhưng câu nói không nặng không nhẹ này dường như có thể đánh nàng vỡ vụn.

Tân lang lại tiếp lời: “Giờ ta công không thành, danh không toại, chỉ là một gã cử nhân thi rớt, lại còn phải đợi ba năm sau mới có khoa thi để thi lại, hoặc đợi bộ hạ mở ân khoa, thì mới có cơ hội.” Hắn dừng lại một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Ta vốn định đợi đến khi thi đỗ, dựa vào thực lực của bản thân, dùng kiệu lớn tám người khiêng, treo đèn kết hoa cử hành nghi lễ trang trọng nhất, sau đó đường hoàng rước nàng qua cửa, tuyệt đối không để nàng phải tủi thân.”

Hắn cúi đầu, nhìn chén rượu sóng sánh, than: “Không ngờ, tuy rằng nàng gả cho ta, nhưng lại không nhờ vào bản lĩnh của riêng ta, ta vì muốn thành thân mà tận lực lo liệu, nhưng lại không bằng một câu nói khi đó của huynh trưởng nàng, ta thật sự..... thật sự rất xấu hổ.” Nói đoạn, hắn gục xuống bàn, khiến rượu và thức ăn trên bàn rung lên bần bật.

Khởi La kinh ngạc, thấy hắn ảo não như vậy, vội vàng khuyên nhủ: “Chỉ là huynh trưởng nóng vội quá thôi, muốn để Khởi La được gả cho một người đàn ông tốt, huynh ấy chỉ mong Khởi La được gả đi mở mày mở mặt, quên hết những âu lo phiền não ngày trước, phu quân cũng không cần phải vì thế mà suy nghĩ đâu.”

“Ta biết,” tân lang cười khẽ, “Nàng gả đi đường hoàng, gả đi vui vẻ, ta đương nhiên cũng thấy vui.”

Khởi La thấy ánh mắt hắn long lanh nhìn mình, bất giác gò má ửng hồng, cúi đầu xuống.

Tân lang chỉ nhìn đăm đăm vào nàng, lại hỏi: “Khởi La, hôm nay nàng gả cho ta có vui thật không?”

“Đương nhiên là rất vui rồi.” Khởi La khẽ mím môi, đôi mắt cong cong, mím cười nói.

“Vậy là được rồi, ta đã nói mà, nàng gả đi đường hoàng, gả đi vui vẻ, thì ta cũng sẽ vui.” Hấn nâng chén rượu lên, cười bảo, “Vậy giờ đã nâng chén với ta được chưa?”.

Khởi La không kìm được niềm sung sướng trong lòng, khẽ “ừ” một tiếng, chậm rãi nâng cánh tay ngọc ngà lên, vòng qua tay hấn, cùng nhau uống cạn rượu trong chén.

Mẹ của tân lang thay mặt cho cha hấn ngồi cùng bàn với Tạ Lâm, vốn dĩ bà chưa từng gặp Tạ Lâm trước đó, lúc nhà trai tới đưa sính lễ, cũng là bà mới thay mặt mang tới, hôm nay bà mới gặp vị thông gia này lần đầu. Thấy Tạ Lâm tướng mạo tuấn tú cử chỉ lịch thiệp, bà âm thầm so sánh với con trai mình, liền cảm thấy thẳng con nhà mình vẫn còn non lắm, đành phải lắc đầu bảo: “Cậu thông gia, ta trông cậu đường hoàng học thức, đã lấy vợ chưa?”.

Bà âm thầm điểm lại thân thích nhà mình xem có cô cháu gái nhà ai chưa lấy chồng, tuổi tác lại phù hợp không, nếu cậu thông gia này vẫn chưa kết hôn thì có thể mỗi mai để thân càng thêm thân.

Đang mãi suy nghĩ, thì Tạ Lâm cười cười đáp, “Tuy vẫn chưa thành gia, nhưng cũng đã có người ở bên rồi.” Nghĩ đến đêm Nguyên tiêu vì một cái quạt mà Minh Trọng Mưu vui đến quên trời đất, ánh mắt sắc bén của Tạ Lâm sáng lên rạng rỡ, lắc đầu cười than.

Mẹ tân lang thấy hấn đã có ý trung nhân, đành bất lực bỏ cuộc, lại nói: “Nghe khuyến tử nói, cậu từng là thương nhân, dám hỏi kinh doanh gì vậy?”.

“Đúng là thương nhân thật, nhưng cò con không đáng nhắc tới, kinh doanh gì cũng được, chỉ cần là những đồng tiền trong sạch, vậy là được

rồi.”

Mẹ của tân lang nghĩ ngợi thấy cũng phải, chỉ đành cười cười cho qua.

Đang nói chuyện, thì đột nhiên có một cô gái ăn mặc theo lối tì nữ hót hơ hót hải chạy tới, ghé sát vào tai nàng nói thầm vài câu, nghe xong nàng vội vàng hốt hoảng đứng bật dậy, “Người nói sao?”.

Tì nữ nói lại một lần nữa, mẹ tân lang nghiêng đầu nhìn Tạ Lâm, chớp chớp mắt vài cái, mới dám thốt ra một câu chậm rề: “Cậu thông gia, tân nương xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tạ Lâm sửng sờ, tay vốn dĩ còn đang cầm chén rượu, đột nhiên buông ra, khiến chén rượu rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trong phòng cưới, bầu không khí tối tăm ảm đạm, tân lang ôm chặt tân nương, khóc lóc đau khổ, tân nương ngất trong lòng hấn, không biết là còn sống hay đã chết.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa nãy vẫn còn tốt đẹp cơ mà.” Mẹ của tân lang nhìn thấy tình cảm thâm như vậy, kinh hãi hỏi.

Quan khách không hiểu tình hình thế nào, đều bu quanh trước cửa phòng cưới tò mò xem xét, Tạ Lâm quan sát, thấy Khởi La đang ở trong lòng tân lang, son đỏ má hồng cũng không giấu được sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch của nàng, trái tim Tạ Lâm như bị dao cứa, đầu óc không thể nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ biết vẩy vẩy tay về phía sau, “Tìm đại phu tới.....”

Người đằng sau không mấy may có chút phản ứng nào, dường như đều bị cảnh tượng trước mặt dọa cho sợ đến đờ người, người nào người nấy đều ngây ra. Buổi tiệc vốn dĩ đang ồn ào náo nhiệt, lập tức lặng ngắt như tờ.

Tạ Lâm nhắm mắt, nuốt ngược những giọt lệ trực chờ trào ra khỏi khóe mắt vào trong, vung tay áo, quay người lại tức giận nói: “Ta nói tìm đại phu tới đây, không nghe thấy gì sao!” Nàng vốn dĩ ngồi trên vị trí cao đã lâu, từng lời nói từng cử chỉ đều có uy hơn hẳn so với rất nhiều người. Một câu quát của nàng lập tức khiến cho đám người bị dọa cho giật thót, một vài người vội vàng lồm cồm ra khỏi cửa đi tìm đại phu.

Tạ Lâm nhìn tân lang, vì khóc lóc mà mặt mũi nhòe nhoẹt hết cả, lúc ngược mắt lên nhìn, đột nhiên Tạ Lâm phát hiện ra trong đôi mắt ấy dường như ẩn giấu rất nhiều oán hận, chỉ cần một cái chạm nhẹ lập tức sẽ bùng nổ, hơn thế còn nhắm thẳng vào nàng.

Trong lòng Tạ Lâm thầm hoảng sợ, trấn tĩnh quan sát, tân lang chùi mặt đanh giọng nói: “Thừa tướng đại nhân, ngài thử nhìn lại xem, ta là ai.”

Mẹ của tân lang đứng bên cạnh nghe thấy lời này, cả người lập tức run lên, kinh hãi quay qua nhìn Tạ Lâm.

Quan khách ở đằng sau nghe thế, cũng không kịp tìm được xì xầm bàn tán.

Tạ Lâm tạm thời không quan tâm đến việc tại sao hẳn lại biết mình chính là Thừa tướng, mà chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của tân lang, hẳn đã chùi mặt, nhưng không phải động tác gì mạnh mẽ lắm, nhưng vì vừa nãy đối phương đã khóc lóc rơi nước mắt, nên gương mặt vốn dĩ cũng bị nhòe đi khá nhiều, lông mày cũng ngắn hơn so với vừa nãy, đôi mắt trở nên to hơn, môi dưới cũng mỏng hơn, tướng mạo hoàn toàn khác hẳn với lúc trước.

Tạ Lâm chỉ cảm thấy khuôn mặt càng nhìn càng thấy quen, rồi đột nhiên nhớ đến một người, bất giác trợn mắt, trong lòng hoảng hốt.

Tân lang nhìn thần sắc nàng, biết nàng đã đoán ra, liền bật cười lạnh, “Xem ra Thừa tướng đại nhân đã nhận ra rồi, không sai, ta chính là Nghiêm

Quán.”

Nghiêm Quán, con trai của Nghiêm Liễu Phương.

Ngày đó Thượng thư bộ Công Nghiêm Liễu Phương vì lén lút bớt xén tiền của xây Lô Dương các nên bị bệ hạ chém đầu. Còn Nghiêm Quán thì luôn một mực cho rằng Nghiêm Liễu Phương là do Tạ Lâm giết, vì thế ôm hận trong lòng, lại cộng thêm việc khoa cử lần trước mà hận càng thêm hận.

Tạ Lâm từ lâu đã cho rằng hẳn nhất định sẽ trả thù, nhưng không ngờ hẳn lại dịch dung thành người khác, đã thế hẳn còn lừa Khởi La, nàng thị thiếp bên cạnh Tạ Lâm.

Lần trước gặp nhau, Khởi La đã có tình cảm sâu nặng với hẳn, không thể thoát ra được, còn Tạ Lâm cũng nhìn ra hẳn thật sự có tình cảm với Khởi La.

Có tình cảm, có tình cảm ư, nàng chỉ muốn Khởi La có thể tìm được một người tâm đầu ý hợp, hiểu và yêu thương nàng ấy, nhưng không ngờ lại thành hại nàng ấy!

Tạ Lâm cảm thấy vô cùng hối hận, đang muốn bước tới gần, xem Khởi La còn thở không, nếu nàng ấy còn sống, nàng nhất định sẽ cứu nàng ấy, nếu nàng ấy chết.....

Bàn tay để trong ống tay áo của Tạ Lâm buông lỏng rồi siết chặt, siết chặt rồi buông lỏng, nàng chậm chậm thở ra, bước tới gần, đang định thò tay xem Khởi La thế nào, thì Nghiêm Quán đột nhiên hẩy nàng ra, ôm chặt lấy đầu Khởi La, tức giận nói: “Không được chạm vào nàng ấy! Không ai được chạm vào nàng ấy!”.

Tạ Lâm ngăn người ra, mẹ của Nghiêm Quán đứng bên cạnh vội nói: “Con trai, con tạm thời buông tay ra, đừng như vậy.”

“Mẹ đừng để tâm, cũng không được nhìn, các người đều không được nhìn.” Nghiêm Quán cũng đẩy mẹ mình ra, dính sát mặt mình vào mặt Khởi La, tràn đầy tức giận, giọng nói có phần nghẹn ngào: “Nàng ấy là của ta, nàng ấy là của ta!”.

Không bao lâu, đại phu đã tới, ông ta muốn bắt mạch xem Khởi La có ổn không, nhưng Nghiêm Quán sống chết không chịu buông tay, kiên quyết ôm chặt lấy Khởi La, bất luận có nói thế nào, cũng không chịu rời. Tạ Lâm bất lực, đành tìm vài người biết võ cứng rắn tách hẳn ra, lúc ấy đại phu mới chen vào xem bệnh được.

Bắt mạch hồi lâu, đại phu mới chậm rãi nói: “Nàng ta không sao, chỉ là trúng độc thôi, cũng không quá nghiêm trọng, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu, chỉ là để quá lâu, đặc biệt là.....” ông ta liếc nhìn một vòng căn phòng và giường ngủ toàn màu đỏ, hiểu rằng đây là phòng cưới, “Đặc biệt là lúc viên phòng, độc của nàng ấy không nặng, chỉ là người kia cùng động phòng với nàng ấy, thì e là tính mạng cũng đáng ngại đấy. Ta sẽ kê một đơn thuốc, nàng ấy uống vào sẽ khỏi.” Nói đoạn, vung tay múa bút, đơn thuốc đã xong.

Đợi đại phu đi rồi, Nghiêm Quán nhìn Khởi La nằm trên giường, nghiêng rặng, quay người cảm hận nói với Tạ Lâm: “Tạ Lâm, nghe rõ chưa? Người hại cha ta còn chưa đủ, người còn muốn hại cả ta nữa sao? Cô gái này rốt cuộc là ai? Tạ Lâm, người nói đi!”.

Tạ Lâm nhìn dáng vẻ điên loạn của hẳn, cuối cùng đã hiểu ra.

“Nàng ấy là Khởi La, ở bên nhau lâu, nhưng quả nhiên nàng ấy vẫn không nói với người,” Tạ Lâm nhìn Khởi La nằm trên giường, đột nhiên bật cười, “Nàng ấy là thiếp của ta.”

Một câu này, khiến mọi người lập tức ồ lên.

Thừa tướng đại nhân có ba người thiếp, tên tuổi thì không ai biết rõ, nhưng có rất nhiều người thăm ngưỡng mộ những giai nhân yếu điệu thướt tha mà Thừa tướng đại nhân yêu thương này.

Thừa tướng đại nhân không giữ rịt mấy nàng thiếp ở nhà, mà để các nàng thoải mái xuất đầu lộ diện, thậm chí còn chủ động dâng tặng nàng ta cho đối phương. Dâng tặng thì cũng thôi đành, nhưng trên người cô gái này có mang chất kích động, đã vậy không chỉ độc chết bản thân, mà còn độc chết cả người cùng động phòng với mình.

Vừa nãy nghe tân lang nói, hình như Thừa tướng đại nhân còn hại chết cha hẳn.

Ấn ý trong chuyện này, không hề đơn giản chút nào.

Quan khách ồ lên, xôn xao bàn tán. Lén lút quan sát cái người sống lưng thẳng tắp đứng ở chính giữa nhà, tướng mạo rõ ràng sáng sủa như vậy, không ngờ lại chính là gã Thừa tướng gian xảo.

Bách tính từ lâu đã nghe cái danh gian thần của Tạ Lâm, giờ lại chứng kiến chuyện độc ác này, bất giác trợn mắt há hốc mồm, âm thầm khinh bỉ.

Đến lúc này, Tạ Lâm đã hiểu ra mọi chuyện, tất cả đều là mưu đồ của Nghiêm Quán. Nàng nhìn Nghiêm Quán đang sống chết nhìn mình, ánh mắt đau khổ hận thù của nàng cuối cùng không nhin được lại hướng về phía Khởi La.

Nàng đột nhiên có một loại cảm giác bội phục từ tận đáy lòng, hơn thế còn thốt hẳn ra miệng, “Nghiêm Quán à Nghiêm Quán, người bày mưu tính kế, ngay cả mẹ mình người cũng lừa, lừa quan khách, lừa cả ta,” nàng bật cười khe khẽ, “Còn lừa cả Khởi La nữa.”

Sắc mặt Nghiêm Quán tái đi, hẳn nghiêng đầu nhìn Khởi La nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, còn đâu nhan sắc rung động lòng người lúc

trước?

“Phu quân.....” Khởi La nhíu mày, nặng nề gọi, Nghiêm Quán vội vàng nắm lấy tay nàng, khoảnh khắc ấy hăn quên hết sạch mọi thù hận xưa cũ.

“Ta ở đây,” hăn nắm lấy tay nàng, siết thật chặt, “Ta ở đây.....” Hăn chỉ biết lặp lại câu nói đó, còn Khởi La chỉ cau cau mày lặp lại tiếng gọi vô nghĩa, chỉ một lát sau, nhắm mắt ngất lịm đi.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Mẫu thân Nghiêm Quán nhìn Tạ Lâm đứng bên cạnh, lại nhìn đứa con trai mặt mũi giống mà lại không giống kia, bất giác sắc mặt tái mét hoảng sợ, ghé lại gần Nghiêm Quán thì thầm nói: “Con trai à, tại sao con lại che giấu mặt mũi mình như thế, con từng an ủi ta rằng, con muốn sống những tháng ngày yên bình với con gái nhà người ta, không để những ân oán xưa kia nữa quấy rầy mình nữa nên mới hóa trang thành ra thế này, đợi sau khi lấy vợ xong sẽ tìm cơ hội từ quan lui về ở ẩn, không màng sự đời cơ mà. Sao hôm nay lại làm chuyện thế này.....” Mẫu thân của Nghiêm Quán đau lòng đến toàn thân run rẩy, “Con làm thế này không phải sẽ khiến phụ thân đã tạ thế của con thất vọng ư?”.

Nghiêm Quán cười nặng nề, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay bà, thì thầm an ủi: “Mẫu thân, mấy ngày qua mẫu thân đã thực sự chịu nhiều kinh hãi rồi, hãy đợi xem con trai xử lý gã gian thần Tạ Lâm này để tế vong linh trên trời cao của phụ thân.”

Nói đoạn, hẳn không để ý đến vẻ mặt đầy kinh hoàng của mẫu thân mình sau khi nghe xong những lời ấy nữa, quát hỏi Tạ Lâm: “Tạ Lâm, lòng dạ người độc ác lắm nàng ấy suy cho cùng cũng là thị thiếp của người, một ngày lên nghia vợ chồng, ân tình đến trăm năm, vậy mà người lại hạ độc nàng ấy, lại còn dạy người phụ nữ một thân lấy hai ấy chồng tới ám hại ta, ta biết người và ta vốn có thù nhà, người từng hại chết phụ thân ta, ta luôn tâm niệm người là trọng thần của triều đình, nên không muốn gây chuyện thị phi, muốn dịch dung cải trang, tìm một cô gái rời xa chốn ân oán này.

Nhưng hôm nay, người lại muốn nhổ cỏ tận gốc.” Hãn nghiêng răng ánh mắt chất chứa bi phẫn, hét toáng lên, “Được, được lắm, Tạ Lâm, nếu ta không làm rõ ràng chuyện này với người, thì Nghiêm Quán ta đã phí công làm người rồi.”

Những lời này đã nói toạc hết bí mật năm xưa, có người hiểu ra lập tức kể chuyện của Nghiêm Liễu Phương cho người bên cạnh, vốn tưởng rằng Nghiêm Liễu Phương quả thực đã lén bớt xén tiền lúc giám sát xây dựng nên bị chém đầu, nhưng giờ có vẻ bên trong có ẩn tình khác, có vài người thầm đoán, chốn quan trường người hại ta, ta hại người, đó là chuyện bình thường, có lẽ Nghiêm Liễu Phương bị tên gian thần kia ám hại nên mới phải rơi đầu, khiến cho con trai ông ta Nghiêm Quán ôm hận.

Quan khách có mặt ở đây đa phần đều là hàng xóm láng giềng, Nghiêm Quán độc lai độc vãng đã quen rồi, cũng không có bạn bè gì. Cho dù có vài người bạn tốt, thì cũng đều là tâm phúc thân thiết, đã biết hẳn định làm gì từ lâu, thêm nữa Nghiêm gia vốn sớm đã chẳng còn ai, một số ít có mặt ở đây Nghiêm Quán cũng đã dặn trước với bọn họ sẽ diễn một vở kịch trong hôn lễ, chỉ loáng cái đã hiểu ra mọi chuyện.

Một vài người không biết rõ về Nghiêm gia, chỉ cảm thấy lời nói của Nghiêm Quán úp úp mở mở, vì thế trong bữa tiệc cũng có hơi thấp thỏm bất an, dẫn đo suy nghĩ xem có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì.

Giờ thấy tình hình này lập tức ngộ ra, Nghiêm Quán phen này được ăn cả ngã về không, ép Tạ Lâm hôm nay phải thân bại danh liệt.

Lời nói của Nghiêm Quán rất bi thống, dường như muốn cắn chết Tạ Lâm mới chịu thôi. Ánh mắt mọi người xoắn lấy Tạ Lâm, người hiểu lý lẽ, vì vẫn còn đợi xem nàng sẽ phản biện thế nào, kẻ ngu muội thiếu lý trí thì thì thầm mắng chửi.

Trong đám quan khách có một đứa bé, cất giọng non nớt nói một câu, “Cha, xem ra Tạ Lâm là một người xấu, sao ngài ấy lại có thể đối xử như vậy với đại tỷ tỷ chứ,” đứa trẻ không giống người lớn, kiêu kỳ quyền thế của Tạ Lâm nên không dám nói to, nên vào lúc này giọng nói non nớt ấy nghe rõ ràng vô cùng. Giọng nói ấy như ngàn cơn sóng cuộn cuộn trào, mọi người nhớ tới cái danh Thừa tướng gian thần của triều đình Đại Sở, bao nhiêu oán hận tích tụ ngày trước cộng thêm chuyện ngày hôm nay, cơ hồ như trong nháy mắt bùng phát không chút kiêng dè, tiếng mắng chửi trong đám đông càng lúc càng to.

Sân vốn dĩ không lớn, hàng xóm nghe thấy mấy lời mắng chửi ấy, liền thò đầu thò cổ sang hóng chuyện.

Thằng bé mới nói một câu đã bị cha nó bịt miệng lại, lập tức chỉ phát ra được những tiếng “ừm ừm”, nhưng giờ ai còn tâm trí mà để ý tới nó, chỉ không ngừng mắng chửi Tạ Lâm.

Thục Hà và Mặc Nhi vốn đóng giả làm con trai, trà trộn vào trong đám quan khách, giờ nghe những lời mắng chửi ấy, Mặc Nhi không nhịn được nổi giận, đang muốn xông đến trước phản bác mắng lại, may mà Thục Hà vẫn còn lý trí, vội vàng kéo giữ nàng lại, thì thầm nói: “Gia bảo chúng ta không được lộ mặt, muội quên rồi sao?”.

Mặc Nhi thấy Tạ Lâm ở phía trước quay lưng về phía bọn họ, cũng không biết biểu cảm của nàng giờ như thế nào, nhưng nhớ đến những khổ sở trước đây của Tạ Lâm, rõ ràng là suốt ngày hết lòng lao lực vì quốc sự, nhưng lại phải mang cái danh gian thần, lúc này còn bị bách tính chửi rủa, Mặc Nhi lo đến phát khóc, “Thục Hà tỷ tỷ, sao tỷ không lo lắng chút nào vậy, giờ vẫn còn không chịu ra mặt ư, danh tiếng của Gia trong mắt đám người đó đã rất xấu rồi, dân chúng không nhìn thấy, cũng không cảm nhận được, giờ lại chứng kiến cảnh này chắc chắn không phải việc tốt đẹp gì. Gia không phải đã nói rồi sao, miệng lưỡi bách tính khó đề phòng như sông

nước mùa lũ, hôm nay xảy ra chuyện, Gia còn làm Thừa tướng được nữa không? Tên Nghiêm Quán kia đang muốn ép Gia vào con đường chết kia.”

“Là bịt miệng dân còn khó hơn ngăn sông. Ngày thường Gia bảo muội đọc nhiều sách vậy mà muội đọc ra thế này à.” Thục Hà lắc lắc đầu, an ủi nói, “Muội xem có khi nào Gia khiến chúng ta thất vọng không, muội đừng nóng vội, chờ xem Gia ứng biến ra sao đã. Nếu ngay cả Gia cũng không biết nên đối phó thế nào, thì chúng ta ra mặt có tác dụng gì?”.

Mặc Nhi nghĩ ngợi, thấy quả đúng là thế, nhưng vẫn không dẫn được sự lo lắng xuống, lại nghĩ tới việc Lạc Thạch Thiên suy cho cùng cũng là Ngự y trong cung, không tiện tự ý rời cung, nên giờ mới không có mặt ở đây, nếu không sao có thể để Gia phải chịu nhục nhã như thế? Vừa nghĩ nàng vừa thấp thỏm nhìn vào bên trong.

Mọi người thi nhau chỉ trích thóa mạ Tạ lâm, có người còn nói phải trói tên gian thần này vào giải lên quan phủ, có người hỏi gian thần này chính là quan thì sao giải lên quan được, lập tức người đáp kẻ trả lời rằng liên hợp lại trói hẳn đưa lên quan, cho dù có ồn ào đến tận chỗ thiên tử, thì mọi người cùng đồng tâm hợp lực cũng có thể lấy được mạng tên gian thần kia.

Người này nói một câu, kẻ kia nói một câu, tranh luận ầm ĩ, ngay cả Nghiêm Quán cũng muốn xông lên liều mạng với Tạ Lâm.

Cái gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng, phỉ báng khiến người ta chết đi sống lại, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Mọi người cảm thấy Tạ Lâm như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ đợi bị băm chặt, lần tranh luận này cũng không cần phải e dè gì nữa cả.

Thậm chí có người còn cầm dây thừng xông tới, muốn Tạ Lâm thúc thủ chịu trói. Suy cho cùng đám người này không có võ công gì, lại tưởng Tạ Lâm sẽ ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, Tạ Lâm đương nhiên còn lâu mới

cam tâm đầu hàng như thế, nàng liền đẩy ông ta một cái, ông ta không ngờ nàng lại phản kháng, bèn loạng choạng lùi ra sau mấy bước, suýt chút nữa là ngõi phệt mông xuống đất, bất giác ngoác miệng ra mắng: “Tên gian thần kia, sự việc sờ sờ ra trước mắt mà vẫn không chịu ngoan ngoãn chịu trói, lẽ nào muốn đả thương người bọn ta dùng biện pháp mạnh hả? Nếu người thật sự có bản lĩnh, thì duỗi tay ra, kéo sau này lại trách bọn ta động tay động chân!”.

Ông ta nói như vậy, hoàn toàn là tưởng tên gian thần này sẽ sợ hãi mà xin tha, nhưng lại thấy nàng đứng ở trên cao lờm ông ta một cái sắc lém, ánh mắt lạnh lẽo, khiến ông ta gần như đông cứng.

Chỉ một cái nhìn thôi đã khiến tất cả đột nhiên nhớ ra đối phương dù gì cũng là Thừa tướng, ngoài trừ Hoàng thượng ra, thì đây là nhân vật năm giữ trọng quyền. Đám người này phần lớn đều là bách tính bình thường, xưa nay nào đã được nhìn thấy vị quan nào to như thế bao giờ, nay thấy thế liền trào lên cảm giác sợ hãi, động tác trên tay cũng chậm lại, mồm miệng cũng phải để lại đôi phần khẩu đức, chỉ thoáng chốc, xung quanh chìm vào yên tĩnh.

Tạ Lâm khẽ hừ một tiếng, vẫn đứng im sống lưng thẳng tắp, nàng ngang nhiên sải bước tới gần giường, vươn tay định chạm vào Khởi La, nhưng bị Nghiêm Quán gạt ra. Nghiêm Quán ôm chặt lấy Khởi La, nói với giọng đầy phòng bị: “Không được chạm vào nàng ấy!”.

Tạ Lâm nhìn hẩn, nhưng không thu tay lại, “Ta không được chạm vào nàng ấy?” Nàng nhướn mày, “Đây là thiếp của ta, còn người là gì của nàng ấy mà không cho phép ta không được chạm vào?”.

Nghiêm Quán cứng họng, không ngờ Tạ Lâm lại nói thế, nhất thời không biết đối đáp sao, đành ôm Khởi La càng chặt hơn, văt óc nghĩ ra một cái cớ, “Nàng ấy..... nàng ấy gả cho ta rồi, thì đã là thê tử của ta..... ta là trượng phu của nàng ấy, cho dù trước kia nàng ấy là thiếp của người, nhưng

cũng đã một đao cắt đứt với người rồi, ta không cho phép người chạm vào nàng ấy, thì người không được phép chạm vào nàng, người..... người.....” Hãn không phải là người giỏi ăn nói, lại đang chột dạ về chuyện của Khởi La, nên khi bị Tạ Lâm ép hỏi, lập tức lắp bắp.

“Ồ? Người cũng biết đó là thê tử của người cơ à? Thì ra người đối xử với thê tử của mình như vậy?” Tạ Lâm cười lạnh, nói rành rọt từng chữ một, “Ta thật sự hối hận đã gả nàng ấy cho người!”.

Nghiêm Quán trong lòng chấn động, ngược mắt lên nhìn nàng. Tạ Lâm chậm rãi nói: “Nếu các người khẳng khẳng cho rằng ta hại chết phụ thân của hãn, lại muốn thông quá việc hại chết nàng thiếp của ta để giết hãn, thì chi bằng chúng ta tìm người tới phân xử, xem xem ta có thật sự làm chuyện ấy không.”

Nghiêm Quán nuốt nước bọt, đè nén cơn kích động trong lòng xuống, đáp: “Người là Thừa tướng của triều đình, dưới một người trên vạn người, ai dám đứng ra phân xử, lẽ nào chán sống rồi chắc?”.

Khóe môi Tạ Lâm cong lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo thâm hiểm, liếc gã đàn ông vừa định lấy dây thừng trói mình, chỉ một cái nhìn mà khiến ông ta lạnh hết sống lưng, “Người tìm nhiều người tới như vậy, những người ở đây có ai biết võ công, có ai làm quan không? Đã định bắt trói cả Thừa tướng của Đại Sở, vậy mà lại sợ phân xử sao?”.

Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức co rụt lại run rẩy, dân thường suy cho cùng lá gan đâu có lớn đến vậy, những loại chuyện này nào dám đường đường chính chính công khai làm bao giờ? Chẳng qua là lúc này quần chúng kích động quá nên mới do gan lớn mật động tay động chân, giờ thấy Tạ Lâm như vậy liền nảy sinh cảm giác sợ sệt, giờ ai mà dám xông lên mới thật đúng là gan to bằng trời.

“Nghiêm Quán à Nghiêm Quán,” Tạ Lâm nói, “Ta thấy hôn lễ này người mời nhiều khách khứa như vậy, không phải là tới chúc phúc cho người và Khởi La trăm năm hòa hảo, mà là nhằm vào Tạ mỗ đúng không? Sao, chuyện đã đến mức này, lại co đầu rút cổ, muốn thối lui sao?”.

Nghiêm Quán dẫn lòng, cúi đầu nhìn Khởi La mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, lại nhìn đến khuôn mặt đầy vẻ lo âu của mẫu thân mình bên cạnh, nghiêng răng, “Ai sợ? Người hại phu thê ta, sao ta lại phải sợ người? Nhưng người nói tìm người phân xử, người đổ rớt cuộc là ai?”.

Tạ Lâm thấy hần như vậy, trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi, “Cũng coi là có chút thông minh, người mà ta nói đến người chắc chắn sẽ phục, người này ta biết người biết, tất cả mọi người ngồi đây đều biết, thậm chí người trong toàn thiên hạ cũng biết, phán quyết của người này Tạ mỗ bảo đảm các người sẽ không còn gì để dị nghị, nếu người ấy nói Tạ mỗ thật sự có tội, Tạ mỗ sẽ lập tức tới quan phủ lột mũ trả triều phục.”

Có người lợi hại như vậy sao, khiến ngay cả Thừa tướng cũng không thể phản bác được? Nghiêm Quán sợ tên gian thần này giao hoạt, chọn bừa một người để thoát tội, liền nghi ngờ hỏi: “Người người nói rớt cuộc là ai?” Hần lờ mờ đoán ra, chỉ là không nghĩ bản thân mình thật sự gặp may đến thế, gã hồ ly này lăn lộn chốn quan trường lâu, chẳng lẽ tặng luôn cơ hội lớn đến nhường này tới trước mặt hần à?

“Người này chính là thiên tử của triều đình Đại Sở ta,” Tạ Lâm vái một vái hướng về phía trời cao, lại nói với Nghiêm Quán, “Lời của thiên tử, nếu thần tử có tội, tống vào ngục, chém đầu, đến lúc đó vua kêu thần chết, thần lập tức chết, thế này người đã tin chưa?”.

Lời vừa dứt, tất cả đều ồ lên. Mặc Nhi đứng đằng sau nghe được, trong lòng liền lo lắng, muốn vượt lên khuyên can, nhưng Thục Hà đã nhanh tay giữ chặt nàng ta lại, tuy ngoài mặt giả vờ trấn tĩnh lắm, nhưng trong lòng lại thấp tha thấp thỏm.

Nghiêm Quán trừng mắt nhìn nàng, “Người nói có thật không?”.

Tạ Lâm cung tay cười đáp: “Tạ mỗ là đương kim Thừa tướng, sao có thể nói hai lời được? Một khi đã nói ra rồi thì tất cả mọi người ở đây đều là nhân chứng của Tạ mỗ,” Nàng giơ hai tay ra, “Nếu người đã sợ ta như vậy, thì cứ trói ta lại, ta không biết võ, đương nhiên không thể giãy thoát, người cũng không cần phải lo ngày lo đêm hoảng sợ hãi hùng nữa!”.

Nghiêm Quán hừ một tiếng, “Ai sợ chứ?” Nói xong, hắn cầm lấy sợi dây thừng tới, trói hai tay Tạ Lâm lại.

Tạ Lâm đột nhiên thu hai tay lại, “Khoan đã!”.

Nghiêm Quán tưởng nàng nói xong thấy hối hận, nhủ thầm gian thần đúng là gian thần, lúc đến đoạn quan trọng, liền sợ đến rúm người, bèn khinh bỉ nói: “Sao nào, Thừa tướng đại nhân sợ à?”.

“Sợ gì?” Tạ Lâm cười lạnh, “Nghiêm Quán, người muốn Tạ mỗ bó tay chịu trói, được thôi, nhưng Tạ mỗ có một điều kiện, nếu người đồng ý, chúng ta lập tức đến diện kiến Hoàng thượng.”

Nghiêm Quán cười lạnh trong lòng thầm nhủ, chắc chắn Tạ Lâm đang rất sợ, giờ đưa ra điều kiện nhất định là để sau khi bệ hạ bắt hắn cúi đầu nhận tội, có thể giữ lại cái mạng của hắn, khiến hắn sống nhờ chút hơi tàn, vậy mình cứ đồng ý trước đã, rồi đến lúc đó sẽ dùng thủ đoạn khác, khiến gã gian thần này chết không có chỗ chôn. Nghĩ tới đây, Nghiêm Quán liền lạnh lùng hỏi: “Điều kiện gì?”.

Tạ Lâm nhìn Khởi La nằm trên giường, đáp: “Sau việc này bất luận là bệ hạ đưa ra phán quyết thế nào đi chăng nữa, bắt Tạ Lâm ta sống hay chết, thì Nghiêm Quán người đều phải buông tha cho Khởi La, viết một phong thư bỏ vợ, để nàng ấy được sống yên bình, không được quấy rầy sự thanh tĩnh của nàng ấy.”

Trong lòng Nghiêm Quán chấn động, không ngờ Tạ Lâm lại đưa ra điều kiện như vậy, bất giác ngược mắt lên nhìn nàng trừng trừng, rồi lại cúi đầu xuống nhìn Khởi La, bàn tay nắm lấy ngón tay nàng càng lúc càng chặt, “Tại sao lại đưa ra điều kiện như vậy? Ta đã lấy nàng ấy rồi, nàng ấy là thê tử của ta, ta kính trọng nàng ấy, yêu thương nàng ấy, cho dù nàng ấy..... có lẽ từng nghĩ tới chuyện hạ độc ta, nhưng ta vẫn muốn cùng nắm tay nàng ấy tới bạc đầu, đem lại hạnh phúc cho nàng ấy. Tại sao người lại muốn chia rẽ bọn ta?”.

Quan khách cũng cảm thấy điều kiện này quá đáng, thấy tân lang thâm tình như vậy, hai người tài tử giai nhân, cho dù tân nương từng là thiếp của Tạ Lâm, nhưng đã bước qua cửa rồi, Tạ Lâm không lên quản chuyện của vợ chồng nhà người ta. Trong một thoáng, những tiếng chỉ trích không ngừng vang lên, có người còn khuyên tân lang không việc gì phải đồng ý với nàng.

“Người thật sự có thể mang lại hạnh phúc cho nàng ấy?” Tạ Lâm nở nụ cười lạnh lẽo, “Để nàng ấy nằm trên giường, khiến nàng ấy trúng kịch độc như vậy hả?” Nàng ghé sát vào tai Nghiêm Quán, rồi thì thầm nói: “Người lợi dùng nàng ấy như vậy sau khi nàng ấy tỉnh lại nếu biết được, người còn có thể nắm tay nàng ấy đi tới bạc đầu không? Nàng ấy từng là thiếp của ta, ta đối đãi với nàng ấy thế nào, người lại đối đãi với nàng ấy ra sao? Tình cảm của người và nàng ấy, có thể so được với ta chắc?”.

Sắc mặt Nghiêm Quán trắng bệch, Tạ Lâm đứng thẳng người dậy, lại tiếp: “Nghiêm Quán, người buông tha cho nàng ấy đi, đối với nàng ấy, đối với người, đều tốt cả, tránh để đôi bên giày vò lẫn nhau, rồi lại càng thêm đau khổ.”

Nghiêm Quán nhìn Khởi La nắm trong lòng, nắm lấy ngón tay nàng, thả rồi lại nắm, nắm rồi lại thả.

Hắn nhắm mắt, từ từ thở hắt ra một hơi, thì thầm nói: “Ta đồng ý với người.”

Mọi người không ngờ hắn thật sự đồng ý, tất cả đều kinh ngạc, vội vàng mồm năm miệng mười khuyên nhủ hắn, hy vọng hắn hồi tâm chuyển ý. Mẫu thân của Nghiêm Quán đứng bên cạnh cũng không tìm được kinh hãi, bà biết tình cảm con trai mình giành cho con dâu tình sâu nghĩa nặng, nếu bắt bọn chúng chia lìa nhau, chỉ sợ sẽ như một nhát dao cứa vào tim, đau đớn biết bao, liền mở lời khuyên bảo: “Đưa con khốn khổ của ta, vì phụ thân con, hà tất phải trả giá bằng hạnh phúc của bản thân như thế?”.

Nghiêm Quán chậm chậm lắc đầu, nhẹ nhàng buông tay Khởi La ra, để nàng nằm xuống thật thoải mái, hắn nhắm mắt lại, rồi bình tĩnh nói: “Mẫu thân không cần phải nói thêm nữa, nếu buông nàng ấy ra, có lẽ con cũng không cần phải chịu đựng đau khổ dày vò nữa, coi như mọi người đều vui.”

Mẫu thân Nghiêm Quán nghe vậy chỉ đành thở dài.

Nghiêm Quán đứng dậy, đi tới trước mặt Tạ Lâm, Tạ Lâm mím môi mỉm cười, đưa hai tay ra, Nghiêm Quán dùng dây thừng trói tay nàng lại, cười lạnh: “Gian thần, hôm nay nhất định sẽ bắt ngươi phải đền mạng cho phụ thân ta!”.

Tạ Lâm mỉm cười, nàng vốn dĩ không thích thằng tiểu tử nhãi nhép này, nhưng giờ đây bất giác phải nhìn hắn bằng con mắt khác, “Người quyết định vô cùng quyết đoán, không giống với phụ thân ngươi.”

Hàm ý trong câu nói ấy là chế giễu phụ thân của hắn chẳng phải vị quan tốt đẹp gì. Nghiêm Quán nghe xong thấy rất chối tai, chỉ muốn trói nàng giải đi, để bệ hạ bắt tên gian thần này phải đền tội, hắn oán hận con người gây náo loạn triều đình này từ lâu, đặc biệt là trong đợt khoa cử lần trước hắn đã nhìn ra đây chắc chắn không phải là người thanh liêm, phải

mau mau xử lý, để không thẹn với phụ thân mình, không thẹn với bách tính, một mũi tên trúng hai đích, đây mới thực sự là mọi người cùng vui.

Còn về phần Khởi La, trước mối thù giết cha và giang sơn xã tắc, đành phải phụ nàng rồi.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Bách tính trong thiên hạ, cưới hỏi đều là vào buổi sáng.

Thiên tử lên triều sớm nghị sự ở đại điện cũng là vào buổi sáng.

Hai người Nghiêm Quán và Tạ Lâm đã xin bệ hạ nghỉ từ trước, bệ hạ cũng đã đồng ý, không ngờ sau khi cả hai vừa xin nghỉ xong, lại cùng nhau cả đôi dắt nhau quay lại náo loạn đến tận trước mặt thánh.

Lúc Nghiêm Quán trối Tạ Lâm đưa tới gặp Minh Trọng Mưu, buổi triều sớm vẫn chưa kết thúc. Nghiêm Quán không thể đợi thêm một giây phút nào nữa, sau khi hỏi rõ bệ hạ vẫn đang thượng triều, liền lôi Tạ Lâm quay lại chạy tới chỗ bệ hạ.

Tên thái giám bị hỏi đường gãi đầu gãi tai chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, tuy Nghiêm Quán và hãn không quen biết, nhưng Tạ Lâm thì đã từng gặp đôi lần, ánh mắt mang theo vẻ rét lạnh, khiến người ta đông cứng, cái lạnh thấm tới tận xương tủy đã khắc sâu vào trí nhớ hãn.

Giờ thấy Tạ Lâm mặc áo vải bình thường, lại còn bị một vị đại nhân mặc triều phục trối lại lôi đi, khiến hãn còn tưởng mình nhìn nhầm, vội vàng dụi dụi mắt, lúc mở mắt ra, bọn Nghiêm Quán đã đi xa không thấy bóng dáng đâu nữa.

Minh Trọng Mưu ngồi trên ghế rồng, tâm trạng đang rất tốt lắng nghe quần thần trên đại điện dâng tấu, thỉnh thoảng lại gật gật đầu.

Thật ra hiện giờ chiếc quạt Tạ Lâm vẽ tặng đêm Nguyên tiêu đang được nhét yên ổn trong lòng hăn, thỉnh thoảng nhớ đến buổi tối hôm ấy, khoe môi không nhin được lại nhếch lên. Nhưng quần thần trên điện đang dõi theo từng lời nói cử chỉ của hăn, tuy rằng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng mặt bệ hạ, nhưng thiên tử vẫn phải có sự uy nghi của bậc thiên tử, không thể tùy tiện bỏ qua lễ nghi trước mặt các đại thần được.

Vì thế Minh Trọng Mưu dốc toàn lực khống chế biên độ đang ngày một cong lên của khoe môi mình, tránh để mất uy nghi của bậc thiên tử Đại Sở.

Bức tranh và dòng chữ trên chiếc quạt mới thật sự là vẽ cho hăn. Bức tranh giấu ở dưới Lô Dương các có là gì chứ, chiếc quạt này mới là bảo vật vô giá.

Minh Trọng Mưu nhin cơn kích động muốn lấy cây quạt ra, định sau khi bãi triều, bước chân vào ngự thư phòng xong sẽ lôi ra ngắm nghía.

Các đại thần trên điện đang bầm báo, duy chỉ có Úy Trì Chính là hôm nay không nói câu nào, chỉ đứng thẳng tắp ở đó, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Minh Trọng Mưu, cũng không biết trong đáy mắt ẩn chứa điều gì mà đen thẫm không chút ánh sáng.

Qua thêm một lúc nữa, đột nhiên nghe thấy bên ngoài đại điện có tiếng người hô to gọi nhỏ, lại lớn tiếng hô vạn tuế, rồi bầm rằng muốn nhờ bệ hạ phân xử cho mình, láo nha láo nháo, xôn xao ồn ào.

Tiếng nghị sự trên đại điện lập tức ngưng bật, mọi người không kìm được đều muốn quay ra ngoài nhìn, nhưng ngại bệ hạ đang ở trên cao quan sát từng lời nói cử chỉ, nên đành đành sự hiếu kỳ xuống, không quay ra nữa.

Minh Trọng Mưu cau mày, ra hiệu cho Lại Xương ra ngoài đại điện xem thử xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là kẻ nào làm ồn.

Lại Xương đi một lúc rồi quay lại, cúi đầu kính cẩn bẩm báo, “Bên ngoài đại điện là Nghiêm Quán Nghiêm đại nhân và..... Tạ Lâm Tạ đại nhân ạ.”

Minh Trọng Mưu rùng mình, các vị đại thần cũng rùng mình.

Quần thần vốn dĩ thấy hôm nay Tạ Lâm không lên triều, trong lòng đang có cảm giác buông lỏng như trút được gánh nặng, không ngờ vừa buông lỏng chưa được bao lâu, gian tướng giống như oan hồn không tan, lại quẩn lầy.

Minh Trọng Mưu bảo Lại Xương gọi bọn họ vào.

Đợi đến khi bọn họ vào xong, cả đại điện lập tức ồ lên, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn cả hai.

Minh Trọng Mưu tập trung quan sát, thấy Nghiêm Quán bước vào trước một bước, đến chính giữa đại điện liền quỳ xuống, cúi đầu, nói to: “Thần khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế.”

Nhưng Minh Trọng Mưu không mấy để ý, mà đưa mắt nhìn về phía sau lưng hẳn, chỉ thấy Thừa tướng của mình hai tay đang bị trói ở phía trước, một đầu dây trói rất dài đang nằm trong tay Nghiêm Quán, Nghiêm Quán lôi nàng tới muốn bắt nàng phải quỳ xuống, nhưng nàng vẫn đứng im. Nghiêm Quán còn phẫn nộ quát khê: “Nhìn thấy bệ hạ, sao còn không quỳ xuống? Mau quỳ xuống!”.

Minh Trọng Mưu thấy thế, cho dù vừa nãy tâm trạng có tốt đến mức nào thì giờ cũng tan tành mây khói, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Quần thần ngay cả thở mạnh cũng không dám, rất lâu sau cũng không có phản ứng gì. Đột nhiên nhớ tới tình cảnh tương tự mấy hôm trước, Tạ Lâm trói Tang Tông đầy tức giận đi tới, khiến đám trung thần thuộc phe

cánh của Ủy Trì Chính bị mất đi một phụ tá đắc lực, lúc mọi người tỉnh táo lại, thì đã có người bất giác vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

Tạ Lâm vẫn hiên ngang nhìn thẳng vào thiên tử đang ngồi trên ghế rồng, khóe môi thấp thoáng hơi nhếch lên, nói bằng giọng không lớn không nhỏ trả lời Nghiêm Quán: “Tạ mỗ nhận được chiếu lệnh của Tiên đế, đặc biệt cho phép không phải quỳ. Nếu bệ hạ không hạ lệnh, sao Tạ mỗ dám tự tiện hành động trước? Thế chẳng phải là làm trái với chiếu lệnh của Tiên đế khiến đương kim bệ hạ thành người bất hiếu hay sao?”.

Nghiêm Quán bị lời của nàng làm cho câm bật, Minh Trọng Mưu nghe thế bất giác bật cười, bao nhiêu buồn bực lửa giận trong lòng đột nhiên bốc hơi sạch.

Minh Trọng Mưu đằng hắng mấy tiếng, không cho hẳn đứng dậy, ánh mắt lướt lên người Tạ Lâm, “Tạ Lâm, triều phục của khanh đâu?”.

Trước lúc Nghiêm Quán trối Tạ Lâm, nàng vốn đã mặc áo vải bình thường rồi, lúc nhập cung bắt buộc phải mặc triều phục, nên Nghiêm Quán đã thay đổi y phục, rồi mới áp giải Tạ Lâm vào cung.

Tạ Lâm cảm thấy cực kỳ không công bằng, hỏi Nghiêm Quán: “Người có triều phục để thay, còn Tạ mỗ lại mặc mỗi quần áo bình thường, thế là vô cùng bất kính với bệ hạ, công bằng ở đâu chứ, chí ít người cũng nên dẫn Tạ mỗ về phủ Thừa tướng thay triều phục rồi mới ra ngoài diện thánh mới đúng.”

Nghiêm Quán hừ lạnh đáp: “Tên gian thần nhà ngươi ngay cả tính mạng còn không giữ được, thay y phục làm gì?” Hẳn không quan tâm đến nhiều thứ như thế, mà cứ trực tiếp lôi Tạ Lâm vào cung.

Nghiêm Quán định ngoạc miệng kêu oan với bệ hạ, để tên gian thần này khó lòng xoay chuyển tình thế, bèn lớn tiếng nói: “Bệ hạ, gã Tạ Lâm này, làm trái kỷ cương, âm mưu hãm hại tiện nội và hạ thần, hiện giờ tiện

nội vẫn còn đang nằm ở nhà bất tỉnh nhân sự, thần cũng thiếu chút nữa là mất mạng, mong bệ hạ làm chủ cho thần!”.

(Tiện nội là cách nói đầy khiêm nhường của người chồng khi gọi vợ mình.)

Quần thần vốn nghĩ Nghiêm Quán trối Tạ Lâm như thế, chắc chắn là có nguyên do, nhưng không ngờ lại là nguyên nhân này, nên tất cả đều nhìn về phía nàng, chỉ thấy khuôn mặt nàng như mặt hồ lặng sóng, trầm mặc như nước, cũng không biết trong lòng đang ủ mưu gì.

Úy Trì Chính đột nhiên nhớ tới việc giám sát tu sửa Lô Dương các khiến cho phụ thân của Nghiêm Quán là Nghiêm Liễu Phương bị chém đầu, lúc ấy hẳn cho rằng vụ án của Nghiêm Liễu Phương nhất định là do Tạ Lâm âm thầm giở trò, nên đã nói phán đoán của mình cho Nghiêm Quán biết. Con người Nghiêm Quán tâm cao khí ngạo, lại giỏi ẩn nhẫn, nên lúc ấy không bộc phát ngay lập tức, ánh mắt thần thái đều thấp thoáng vẻ yếu ớt.

Úy Trì Chính chỉ thương cho đời sau, nên nạt hẳn vào phe cánh của mình, quan tâm chiếu cố khá nhiều. Giữa hai phe vốn dĩ đã có khoảng cách lớn, trong lời nói của hẳn thường xuyên để lộ ra hận ý giành cho Tạ Lâm. Úy Trì Chính biết hận thù của Nghiêm Quán đối với Tạ Lâm chồng chất, nhưng tiếc cho thân thế của hẳn, nên cũng không trách móc gì nhiều.

Lẽ nào hôm nay cuối cùng Nghiêm Quán không nhẫn nhịn nổi, muốn trả thù Tạ Lâm?

Nghĩ tới đây, Úy Trì Chính cũng không tìm được ánh mắt quét tới chỗ Tạ Lâm. Cảm giác của hẳn đối với Tạ Lâm, e là có đôi chút khác biệt với các quần thần khác, vừa có cảm giác kỳ phùng địch thủ, hai phe đối chọi, nhưng bất giác cũng ngầm bội phục, nhưng cũng lại oán ghét vô cùng hành động kết bè kết đảng, tham ô nhận hối lộ, thêm vào đó hành vi của phe

đảng Tạ Lâm khiến người ta sôi máu, hẳn có cảm giác chí đồng hợp đạo và rất quan tâm tới Tạ Lâm, nhưng cũng lại càng thấy tiếc cho đối phương.

Dần dần theo thời gian, sự quan tâm của hẳn giành cho Tạ Lâm càng lúc càng nhiều, hành vi kỳ lạ đến mức chính cả bản thân hẳn cũng không tài nào hiểu nổi, nhưng lại không thể nào khống chế nổi ánh mắt và hành động của mình.

Đặc biệt là khi hẳn biết được mối dây đưa giữa Tạ Lâm và Lại Xương, mấy ngày trước lại còn cùng bộ hạ dạo phố.....

Cái dáng vẻ tình cảm ngọt ngào ấm áp, quyến rũ với hết người này đến người kia, là thứ hẳn chưa từng nhìn thấy, và càng không thể tưởng tượng ra. Hẳn đi theo hai người, tận mắt chứng kiến hai người hôn nhau, mà rõ ràng cả hai đều là đàn ông.....

Úy Trì Chính phớt lờ cảm giác khó chịu mãnh liệt trong lòng, nhìn đăm đăm vào đôi mắt của Tạ Lâm, khó tránh khỏi có phần hèn mọn.

Minh Trọng Mưu “ừ” khẽ một tiếng, nhưng không để ý gì tới lời của Nghiêm Quán, mà quay qua hỏi Tạ Lâm: “Tạ Lâm, trăm hỏi khanh, triều phục của khanh đâu? Sao lại không trả lời?”.

Tạ Lâm bình tĩnh đáp: “Vì thần bị trói, lại vội vàng diện kiến bộ hạ, nên không thể thay được triều phục, mong bộ hạ lượng thứ.”

“Ồ? Thừa tướng của trăm lại vội vàng muốn diện kiến trăm nên không có thời gian thay triều phục à,” lông mày Minh Trọng Mưu động đậy, lại nhìn sang Nghiêm Quán, “Vậy mà chủ sự Nghi chế của trăm lại có thời gian thay triều phục?”.

Nghiêm Quán cả kinh, cúi đầu thưa: “Bộ hạ, thần diện kiến bộ hạ đương nhiên phải chuẩn bị nghi dung đầy đủ, lẽ nào lại có thể tùy tiện hành

xử như Tạ đại nhân được? Cho dù có ít thời gian hơn nữa bản thân cũng phải ăn vận chỉnh tề mới có thể đối mặt với sự uy nghi của bộ hạ.”

Trong lòng hẩn thấp thỏm, nên câu trả lời cũng uyển chuyển hết mức có thể, cố gắng hiền lành lương thiện nhất, bộ hạ dường như có chút tán thưởng khê hừ một tiếng, “Giỏi, giỏi lắm, bộ Lễ có những nhân tài như khanh cũng không uổng phí.”

Nghiêm Quán sung sướng, vội đáp: “Đều nhờ hồng phúc tề thiên của bộ hạ, với uy nghiêm của bộ hạ, thần đã mạo muội đến gặp thì đương nhiên phải chuẩn bị chu đáo tươm tất, đó mới là tấm gương của bộ Lễ.” Hẩn thấy long nhan của bộ hạ như muốn nổi cơn thịnh nộ, trong lòng vô cùng thấp thỏm bất an, chỉ sợ đòn tấn công Tạ Lâm thất bại trong gang tấc, nào ngờ lại nghe bộ hạ nói vậy, nên cảm thấy rất có hy vọng, bất giác liền liếc nhìn Tạ Lâm đầy đắc ý.

Nghiêm Quán là môn sinh của Thượng thư bộ Lễ Trương Dự, có thể coi là do một tay ông ta dạy dỗ cất nhắc, giờ thấy tình hình này, bất giác gật gật đầu, nhủ thầm mình đã thu nhận được một đồ đệ tốt, mặt mũi đầy vẻ tự hào.

Hai người đang nghĩ vậy, thì lại nghe thấy phía trước đại điện trên ghế rồng truyền đến một tiếng đồ vật bị vỡ cực lớn, quần thần sợ đến giật bản mình, thì ra là bộ hạ nổi giận lôi đình, lại tung ngay một chưởng xuống tay vịn trên ghế rồng, khiến cho tim gan của các đại thần phải run rẩy, liên tục khấu đầu mong bộ hạ nguôi giận.

Minh Trọng Mưu ngồi trên ghế nói bằng giọng rét lạnh: “Nghiêm Quán, khanh thân là Nghi chế của bộ Lễ, bản thân lễ nghi chỉnh tề, nhưng lại bỏ mặc không quan tâm đến việc ăn mặc của các trọng thần khác, Tạ Lâm là Thừa tướng của trăm, từng lời nói cử chỉ của hẳn đều là tấm gương của triều đình ta, khanh tự ý hành sự như thế, bắt hẳn mặc y phục bình

thường tới đại diện, thì chức Nghi chế bộ Lễ của khanh cũng không cần phải làm nữa!”.

Nghiêm Quán sợ hãi dập đầu, quần thần cũng đồng loạt nói: “Xin bệ hạ nguôi giận.”

Trương Dục thấy bệ hạ giận dữ với Nghiêm Quán như vậy, nhớ đến lúc trước, khi ông ta đề bạt Nghiêm Quán đã nói không biết bao nhiêu lời tốt đẹp về hắn trước mặt bệ hạ, giờ xảy ra cơ sự này, cũng không khỏi lo bản thân sẽ rước họa, vội vàng mở lời can gián: “Bệ hạ, tuy Nghiêm Quán là chủ sự, nhưng suy cho cùng tuổi vẫn còn trẻ, chưa trải sự đời, khó tránh khỏi chuyện suy nghĩ không được chu đáo, mong bệ hạ hãy bớt giận, thần nhất định sẽ dạy dỗ hắn cẩn thận, để không phụ hoàng ân trời biển.”

Mọi người đều quỳ, duy chỉ có mình Tạ Lâm là vẫn đứng im, Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm, hiện giờ trái tim hắn đã hoàn toàn không còn giống với ngày xưa, hắn cho rằng Tạ Lâm không cần phải quỳ, cứ đứng đó là tốt nhất.

Đến lúc ấy Minh Trọng Mưu mới nguôi giận, cho tất cả đứng lên.

Minh Trọng Mưu trầm giọng nói: “Nghiêm Quán, khanh muốn trầm làm chủ chuyện gì cho khanh?”.

Vừa mới bị Minh Trọng Mưu làm cho hết hồn, toàn thân Nghiêm Quán xù đi, ý chỉ giảm mất hai phần, chỉ biết cung kính bẩm lại: “Bệ hạ, hôm nay là ngày thành thân của thần, đây vốn dĩ là chuyện vui, nhưng không ngờ lúc động phòng hoa chúc, thần và tiện nội nâng chén uống rượu giao bôi, thì tiện nội lại ngã ra ngất đi. Thần vốn tưởng là do thân thể của tiện nội ốm yếu, sợ thần biết nên cố gắng giấu, nên đã mời đại phu tới khám, mới biết tiện nội trúng độc.”

Mọi người còn đang định chúc mừng hắn, không ngờ ngày thành thân của hắn lại xảy ra chuyện không vui như vậy, bất giác liền thở dài buồn bã.

Nghiêm Quán tiếp: “Độc của tiện nội, đối với nàng ấy mà nói không nghiêm trọng lắm, chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng loại độc này có thể truyền sang người khác, đặc biệt là những người thân thiết gần gũi với nàng ấy, ví dụ như người làm phu quân của nàng ấy là thần chẳng hạn.”

Mọi người vừa nghe xong, liền “à” lên một tiếng, Minh Trọng Mưu cũng nghe ra được chút manh mối, liền quay ra nhìn về phía Tạ Lâm, rồi ra hiệu cho hắn nói tiếp.

“Thần nghĩ, tiện nội là cô gái lương thiện, ít khi gây ra chuyện thị phi, e là chuyện này không phải do nàng ấy, mà chắc chắn nguyên nhân nằm ở thần, thần đã suy nghĩ xem kẻ thù đó rốt cuộc là ai.” Nghiêm Quán nghiêng đầu, oán hận nhìn về phía Tạ Lâm, nói tiếp, “Nhưng sau vụ việc ấy, thần mới biết, thì ra tiện nội không phải là người bình thường, mà là..... mà là.....” hắn phẫn nộ chỉ tay vào Tạ Lâm quát lớn, “Là thiếp của hắn!”.

Lời vừa dứt, quần thần lập tức ò lên.

Lòng ngực Nghiêm Quán phập phồng kịch liệt, hiển nhiên là không đè nén nổi cơn giận dữ của bản thân, gào lên với Tạ Lâm: “Sao nàng thiếp của hắn lại có thể chạy tới hôn lễ của thần chứ? Thần cứ tưởng mình và tiện nội tình đầu ý hợp, lại không ngờ tiện nội trước giờ vẫn luôn lừa dối thần. Người này hãm hại phụ thân của thần đúng là bất nghĩa, cái chết của phụ thân thần chắc chắn là do hắn thấy chướng mắt, lại còn giấu diếm cả bệ hạ! Hắn nhất định là cảm thấy thần sẽ ôm lòng oán hận hắn, vì thế có tật giat mình, không chỉ giết chết phụ thân của thần, mà còn định nhổ cỏ tận gốc, hãm hại luôn cả thần!”.

“Khanh nói Tạ Lâm hãm hại khanh, có chứng cứ gì không?” Minh Trọng Mưu hỏi.

Nghiêm Quán run rẩy móc ra từ trong người một mảnh vải lụa, “Ở đây thần có chữ ký của tất cả các quan khách có mặt trong lễ thành hôn của

thần, toàn bộ đều đồng ý đứng ra làm chứng cho thần, tiện nội trúng độc ngất đi trong phòng cưới, tất cả đều tận mắt chứng kiến, chắc chắn không thể nào sai được.”

Minh Trọng Mưu bảo Lại Xương trình mảnh vải lụa lên, mở ra xem thử, đúng là có chữ ký của rất nhiều những người dân thường trên đó, nét bút nghiêng ngả, thậm chí mực vẫn còn chưa khô.

Nghiêm Quán dập đầu, “Xin bệ hạ đứng ra làm chủ trả lại công bằng cho thần, thần thay mặt tiên phụ, đội ơn bệ hạ! Phụ thân của thần thực sự bị oan, xin bệ hạ hãy trả lại sự trong sạch cho tiên phụ, bắt gã gian thần kia phải đền tội!”.

Hắn vừa dứt lời, toàn thể đại diện yên tĩnh đến đáng sợ.

Úy Trì Chính liếc mắt nhìn, tên Nghiêm Quán này quả nhiên không nhân nhẹn nổi.

Trong lòng quần thần đều thấp thỏm, quay ra nhìn Tạ Lâm nhưng nàng lại chẳng hề có phản ứng gì.

Một vài người hiểu ra, Nghiêm Quán từ lâu đã nghĩ đến chuyện thuận thế trèo lên, đập ngã gian thần kia xuống. Tên này đúng là rất thông minh, biết sức mạnh bình thường không thể lật đổ được Tạ Lâm, nên đã mượn sức của bách tính để xô đổ cây đại thụ Tạ Lâm, nhiều người xoa xoa tay chờ một đòn đánh răn dập đầu. Nhưng.....

Mọi người nhìn Hoàng thượng. Suy cho cùng Tạ Lâm có ngã hay không vẫn phải xem ý của Hoàng thượng đã.

“Phụ thân của khanh là ai?” Minh Trọng Mưu hỏi.

Nghiêm Quán cúi đầu thưa: “Thượng thư bộ Công Nghiêmi Liễu Phương, vì vụ án tu sửa Lô Dương các mà chết. Tiên phụ mẫn cán với công

việc, trước giờ chưa từng lơ là, giờ vì chuyện này mà chết nhất định sẽ trở thành trò cười, ông ấy chắc chắn là bị kẻ xấu hãm hại.” Hãn oán hận lườm Tạ Lâm.

Minh Trọng Mưu nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra Nghiêm Liễu Phương. Ông ta đã lén lút cắt xén nguyên vật liệu, là hãn tận mắt chứng kiến, huống hồ còn có một mật thất ở sâu phía dưới Lô Dương các, bên trong chứa rất nhiều những bí mật của Đại Sở không thể để cho người ngoài biết, Nghiêm Liễu Phương nếu đã biết thì việc giữ lại hay giết người diệt khẩu vốn dĩ đã là vấn đề rất nan giải rồi.

Hơn thế ông ta còn không biết tốt xấu, thật sự bớt xén nguyên vật liệu, bên trong thì tham ô, nếu bản thân không biết thì cũng đành, nhưng Minh Trọng Mưu cảm thấy, nếu hãn đã biết thì đương nhiên Nghiêm Liễu Phương không thể giữ lại được.

Vì thế Minh Trọng Mưu cẩn thận quan sát Nghiêm Quán, lạnh lùng hỏi: “Nghiêm Quán, Khanh cứ nói phụ thân của mình chết oan uổng, hơn thế còn bị Tạ Lâm vu oan, nhưng trẫm lại không nghĩ như vậy.”

Nghiêm Quán nghe hãn nói thế, liền loáng thoáng có dự cảm không lành, Úy Trì Chính nghe xong, cũng không thể không phớt lờ quy định không được nhìn thẳng vào thánh nhan, bất giác nhìn thẳng vào mặt bệ hạ.

Minh Trọng Mưu chậm rãi nói: “Chuyện của Nghiêm Liễu Phương, là trẫm tận mắt chứng kiến, tự tay trẫm xử lý, ông ta chẳng hề có chỗ nào bị hãm hại cả, thậm chí vụ án này, trẫm cũng không hề giao cho Tạ Lâm xem xét. Đây sự vụ trẫm xét xử sau khi chấp chính không lâu, vì thế nhớ rất rõ, phụ thân của Khanh trước mặt trẫm giở thủ đoạn, tưởng rằng trẫm trẻ tuổi thì sẽ không thể phát hiện ra được, là ông ta coi thường trẫm.”

Nói cách khác, sau khi Minh Trọng Mưu chấp chính, lập được uy nghiêm xong mới xử lý Nghiêm Liễu Phương, giết gà dọa khỉ, răn đe bá

quan, quả thực không mảy may liên quan gì đến Tạ Lâm cả.

Sắc mặt Nghiêm Quán tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, hấn kinh hãi ngây người ra nhìn bệ hạ, rồi lại nhìn Tạ Lâm, còn chưa kịp tỉnh táo lại, thì đã phát hiện ra cánh môi mình run rẩy, không thể thốt nổi đến lấy một chữ.

Sắc mặt của Úy Trì Chính thì thoáng cái trở nên thâm trầm hẳn đi.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Nghiêm Quán trước giờ đều cho rằng phụ thân sinh ra mình là một vị quan thanh liêm, cần mẫn và có trách nhiệm, xưa nay chưa từng bê trễ. Hắn cũng luôn làm việc giống vậy, cố gắng trở thành một trung thần, lương thần, việc của bách tính xã tắc như là nỗi lo của hắn.

Một người phụ thân như thế lại bị tên gian thần kia dùng thủ đoạn hãm hại đến mất mạng. Nghiêm Quán oán hận vô cùng, gần như đem việc trả thù trở thành sứ mệnh của cuộc đời, cho dù gặp được người con gái duy nhất trên thế gian khiến hắn rung động là Khởi La, nhưng vì biết nàng là thiếp của Tạ Lâm nên hắn vất hết tâm cơ dùng hết thủ đoạn, biến nàng trở thành công cụ báo thù của mình.

Trước giờ hắn chưa từng nghĩ, thật ra Tạ Lâm không may mắn có chút liên quan gì đến cái chết của phụ thân hắn!

Trong một thoáng, dường như niềm tin trong lòng Nghiêm Quán sụp đổ, chuyện báo thù gần như đã trở thành toàn bộ sinh mệnh hắn. Vì cái ngày có thể lật đổ được Tạ Lâm, nên hắn đã vứt bỏ lương tâm, vứt bỏ hy vọng, thậm chí vứt bỏ cả cơ hội có được hạnh phúc, nhưng lại nhận được sự thật tàn nhẫn này..... chuyện báo thù suốt từ trước tới giờ của hắn, hóa ra lại là chuyện không cần thiết, hơn thế còn là chuyện không nên làm.

Đòn đá kích quá lớn khiến cánh môi Nghiêm Quán trở nên run rẩy, hắn bặm chặt môi, nhưng vẫn nghe thấy tiếng hàm răng va vào nhau rất rõ

ràng, “Bệ hạ..... bệ hạ.....” hấn run run nói, “Người nói, phụ thân của thần, thật sự chết vì tội tham ô ư?”.

Minh Trọng Mưu gật gật đầu, “Đúng là vậy.”

Nghiêm Quán nghẹn họng, hấn nhìn sang Tạ Lâm, đột nhiên nhớ đến lúc này, còn đồng ý với Tạ Lâm sẽ buông bỏ Khởi La, để nàng được tự do. Nghĩ tới việc Khởi La sẽ rời bỏ mình, cột chống đỡ cho sinh mệnh hấn từ đây gãy đổ hoàn toàn, đòn đả kích quá lớn khiến hấn gần như ngã quỵ, mọi phê phán giành cho Tạ Lâm dường như đã tiêu tan.

Phe phái của Úy Trì Chính đứng ở bên cạnh tay xoa xoa tay chờ đánh rần dập đầu, thấy hấn có vẻ như muốn từ bỏ, lòng nhủ thầm không ổn rồi.

Ông Đạt bước lên một bước, cung kính nói: “Bệ hạ, tạm thời không bàn đến việc phụ thân của Nghiêm Quán tại sao mà chết, vụ án trước mắt bách tính đều đồng loạt kí tên, đứng ra làm chứng Tạ đại nhân là người hạ độc thê tử của Nghiêm Quán, việc này không thể coi nhẹ được, xin bệ hạ phán quyết.”

Rất nhiều những vị quan khác cũng liên tục hòa theo, “Xin bệ hạ phán quyết.”

Minh Trọng Mưu “hừ” một tiếng từ chối cho ý kiến, lại hỏi Nghiêm Quán: “Nghiêm Quán, khanh nói phụ thân của khanh Nghiêm Liễu Phương vì Tạ Lâm mà chết, Tạ Lâm muốn nhỡ cỏ tận gốc, nên mới ra tay ám hại khanh. Nhưng Tạ Lâm rõ ràng không hề hại chết Nghiêm Liễu Phương, vậy thì sao lại nói là nhỡ cỏ tận gốc?”.

Khí thể hiện giờ của Nghiêm Quán đã không còn giống với lúc này, trong đầu hấn lúc này chỉ còn lại hai việc một là Tạ Lâm không phải là hung thủ giết chết phụ thân hấn, hai là Khởi La sẽ rời bỏ hấn, phản ứng đối với câu hỏi của Minh Trọng Mưu cũng không còn được lanh lẹ như hồi

đầu, nghe Minh Trọng Mưu hỏi câu đó, liền ghen họng nhìn trần trối, “Chuyện này..... chuyện này.....”

Đám người bên cạnh vừa nghe là thấy không ổn, Trương Dụ của bộ Lễ vội nói: “Bệ hạ, mọi hành động của Tạ Thừa tướng người thường vốn dĩ đã không thể đoán được, chuyện này không tra hỏi vội, nhưng chuyện hạ độc, nếu Tạ đại nhân thực sự đã ra tay thật, chỉ sợ là khó lòng ăn nói, xin bệ hạ hãy tra xét chuyện này trước đã.”

Trương Dụ là lão thần của bộ Lễ, Nghiêm Quán do một tay ông ta đề bạt, nếu như hấn có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì ông ta cũng khó lòng được yên, vì thế thấy Nghiêm Quán lâm nguy, ông ta vội vàng ra mặt giải vây.

Minh Trọng Mưu nghe vậy lờm Trương Dụ một cái, khiến ông ta phải vội vàng cúi đầu xuống, Minh Trọng Mưu cười khẽ, đột nhiên nói: “Hôm nay các ái khanh có việc gì cần tấu không?”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc Hoàng thượng nói vậy là có ý gì.

Minh Trọng Mưu thấy quần thần không ai trả lời, bèn nói tiếp: “Nếu chuyện này đã khó giải quyết như thế, thì trăm muốn đi thăm cô gái bị người ta hạ độc đó, xem xem nàng ta đã bị trúng loại độc gì, và làm sao lại bị trúng độc, trăm còn muốn gặp những bách tính đã cùng nhau ký tên nữa, bịt miệng dân còn khó hơn ngăn sông, Tạ khanh, đây chẳng phải điều khanh đã dạy trăm sao.”

Tạ Lâm đứng nguyên tại chỗ, hơi cúi đầu, “Bệ hạ anh minh hơn người, học một hiểu mười, hiện giờ thần đang được bệ hạ giáo huấn rồi.”

Minh Trọng Mưu nhếch nhếch khóe môi, đứng dậy, đi xuống bậc thang trong đại điện, lúc lướt qua bên cạnh Tạ Lâm, lơ đãng nói: “Nàng

thiếp của Tạ Khanh, giờ là thê tử kết tóc của Nghiêm Quán không biết có tư sắc thế nào nhỉ, trăm muốn rất muốn được gặp mặt một lần.”

Giọng nói không lớn cũng chẳng nhỏ, quần thần đều nghe thấy cả, người ta nói thiên uy khó đoán, cũng không biết Hoàng thượng nói câu này rốt cuộc là có thâm ý gì, nên chỉ đành cúi đầu, cung kính đi theo sau.

XXX

Ngự y bắt mạch cho Khởi La, chính là Lạc Thạch Thiên. Tuy hẳn không tham gia vào hôn lễ của Khởi La cùng với đám người Tạ Lâm, Mặc Nhi, nhưng sau khi được Mặc Nhi lén lút gửi tin báo cho biết Tạ Lâm bị Nghiêm Quán ám hại, lại nghe được chuyện Lại Xương chọn một trong số các ngự y đi cùng bộ hạ và các đại thần xuất cung, liền lập tức đứng ra.

“Vị phu nhân này can hỏa quá mạnh, thân thể suy yếu, lại chịu kinh sợ, nên cần được bồi bổ nghỉ ngơi nhiều thêm.” Lạc Thạch Thiên vừa rung đùi đặc ý bắt mạch cho Khởi La vừa nói những lời này, khiến cho mấy người phe Ủy Trì Chính đi cùng bộ hạ xuất cung chỉ muốn tấn cho hắn một trận.

(Can hỏa là chứng trạng do can khí uất kết, thành hơi nóng nghịch lên, làm cho nhức đầu, chóng mặt, đỏ mắt, nóng đỏ mặt, miệng khô đắng,...)

Trên đại điện nhiều người như vậy, nếu ào ào kéo hết đến cả đây thì đúng là không ổn lắm, vì thế nhưng đại thần có mặt ở nơi này đều là những trọng thần của triều đình, bình thường vẫn hay cùng nghị sự với bộ hạ ở ngự thư phòng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có những người này mà thôi.

Trương Dụ vội vàng hỏi: “Cô nương ấy rốt cuộc trúng độc như thế nào?”.

Lạc Thạch Thiên chậm rãi nói: “Cơ thể nàng ta thì không có vấn đề gì, có điều độc có thể truyền qua cơ thể ngấm vào người thân cận với nàng ta,

e là không được tốt lắm.”

“Dám hỏi độc này đã trúng được bao lâu rồi?”.

Lạc Thạch Thiên lại làm ra vẻ như đang bắt mạch, đáp: “Cũng không lâu lắm, tầm một hai canh giờ mà thôi.”

Câu nói này đã xác minh quả nhiên loại độc kia được dùng vào đúng lúc diễn ra hôn lễ, lập tức ánh mắt mọi người rơi xuống người Tạ Lâm, sắc bén như dao.

“Nhưng.....” Lạc Thạch Thiên lại đột nhiên mở lời, nhưng không nói hết câu. Trương Dụ vội bảo: “Nhưng sao?”.

“Nhưng loại độc này được dùng ra sao, từ loại dụng gì? Trước đó tân nương đã ăn qua những món ăn nào?”.

Trương Dụ ngẩn người, nhìn Nghiêm Quán đang ngậy ra nhìn về phía Khởi La, thấy hắn không hề có ý định trả lời, liền vỗ vỗ vào vai hắn để hắn tỉnh táo lại, “Nghiêm đại nhân, ngự y đang hỏi người đấy, trước đó đã cho phu nhân ăn những món gì?”.

Nghiêm Quán như sực tỉnh khỏi giấc mộng, nhưng vẫn cứ dờ dẫm, nếu là lúc trước hắn có lẽ sẽ bịa ra Khởi La đã ăn vài món điểm tâm, hoặc trang sức cưới cũng có khả năng dính độc, nhưng giờ, hắn nhìn Khởi La sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, giống như một bông hoa tàn tạ, đột nhiên cảm thấy trái tim tựa đồng tro tàn, cam chịu nói: “Rượu giao bôi, Khởi La chỉ uống rượu giao bôi thôi.”

Đám người Trương Dụ vốn dĩ đang chờ đợi hắn đưa ra một kiến giải kinh ngạc nào đó, không ngờ đáp án lại là như vậy, bất giác đều trợn mắt lên nhìn hắn.

Minh Trọng Mưu hơi nghiêng đầu nhìn Nghiêm Quán, trầm giọng dặn dò người hầu trong cung, “Đi lấy rượu giao bôi cho ngự y xem.”

Người hầu tuân lệnh, chỉ một lát sau đã quay lại, bày biện toàn bộ những dụng cụ chứa rượu giao bôi ở trước mặt Lạc Thạch Thiên, Lạc Thạch Thiên rót rượu từ một trong số những cái bình ra chén, sau đó lôi một cây kim bạc từ cái hòm đeo theo bên người ra, nhúng vào trong rượu, rồi im lặng hồi lâu.

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm vào đầu cây kim bạc đang dần dần chuyển sang màu đen.

Lạc Thạch Thiên cũng ngậy ra, “Trong rượu có độc.”

Hắn nói vậy khiến quần thần không khỏi cả kinh, vội vàng quay nhìn Nghiêm Quán, nhưng lại thấy ánh mắt Nghiêm Quán tựa hồ không còn tiêu cự, vừa giống như đang nhìn cây kim nhúng vào chén rượu, lại vừa giống như đang nhìn Khởi La.

Rượu giao bôi này chỉ uống trong đêm động phòng hoa chúc, chạm vào rượu, ngoài trừ Khởi La, Nghiêm Quán ra thì còn ai nữa? Cảnh tượng bọn họ uống rượu, ai có thể nhìn thấy được chứ?

Minh Trọng Mưu liếc nhìn chén rượu, rồi hỏi Nghiêm Quán: “Người lấy danh nghĩa của tất cả dân chúng, tuyên bố rằng mọi người đều thấy Tạ Lâm hạ độc ám hại thể tử của người, nhưng sao theo trẫm thấy, trong đêm động phòng hoa chúc, chỉ có hai người các người?” Hắn cười lạnh, “Lẽ nào lúc hai người các người động phòng, còn có người khác đứng xung quanh xem nữa cơ à?”

Nghiêm Quán đang chờ ra, Minh Trọng Mưu thấy hắn vẫn còn đang ngộp lặn trong hoang mang, không nặng không nhẹ hừ một tiếng, tiếng hừ lại ngược lại khiến Nghiêm Quán sức tỉnh, hắn hết hoảng nhìn Khởi La, thấp giọng đáp: “Đúng là..... đúng là chỉ có hai người bọn thần.”

Minh Trọng Mưu tiện tay ném luôn tờ giấy có chữ ký của người dân Lại Xương vẫn đang cầm trong tay sang một bên, “Thứ này, có phải không còn cần nữa không?”.

Trong lòng Nghiêm Quán giật thót, hấn cúi đầu nhìn tờ giấy chậm chậm rơi xuống đất, hồi lâu mới khẽ nói: “Phải.”

Một chữ này của hấn, quần thần nghe xong liền cảm thấy không xong rồi.

Nghiêm Quán vốn dĩ định mượn nhờ thế lực của bách tính, lật đổ Tạ Lâm, nếu bách tính thừa nhận Tạ Lâm thực sự hạ độ, thì sẽ càng oán hận hấn, bệ hạ để duy trì sự ổn định của xã tắc, tất nhiên sẽ phải xử lý Tạ Lâm. Giờ xem ra, thế lực của bách tính cũng vô dụng thôi, vậy.....

Bọn họ lén liếc nhìn Tạ Lâm vẫn đang rất bình tĩnh, chỉ cảm thấy cơ hội lật đổ Tạ Lâm xem như tiêu tan rồi, hơn thế sợ là còn rước họa vào thân.

Nghiêm Quán nếu không hại được Tạ Lâm, thì nhất định sẽ bị hấn hại, đến lúc ấy những người có liên quan lợi ích với Nghiêm Quán chắc chắn cũng không chống đỡ nổi.

Trương Dự cau mày, xem ra dùng kế này để lật đổ Tạ Lâm đúng là ngàn khó vạn khó, nhưng chí ít phải giữ được mạng của Nghiêm Quán. Nghĩ thế ông ta vội vàng thưa với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, trong lúc động phòng, tuy rằng chỉ có hai người, nhưng độ này có thể đã được bỏ vào rượu từ trước đó, cho dù Tạ đại nhân chưa từng động vào rượu, nhưng cũng không ngoài trừ khả năng còn có người khác nữa. Hơn thế nếu đã là rượu giao bôi, thì cả tân lang và tân nương đều uống cả, sao lại chỉ có mỗi tân nương xảy ra chuyện, còn tân lang không sao?” Trương Dự kính cẩn thưa, “Chuyện này vẫn còn nhiều nghi vấn, xin bệ hạ hãy suy nghĩ cẩn thận.”

Úy Trì Chính đứng một bên trầm mặc không nói năng gì, lúc này cũng lên tiếng: “Bệ hạ, nếu chuyện vẫn còn nhiều rắc rối, thì nên tra xét nghiêm cẩn đến cùng, tránh để người không hạ độc bị hàm oan, còn kẻ hạ độc lại bỏ trốn mất dạng, như thế sẽ khiến kẻ thù khoái trá người thân đau lòng, cũng để đảm bảo cho Nghiêm Quán và thê tử không phải chịu thêm kinh sợ nữa.”

Minh Trọng Mưu thoáng trầm ngâm, cũng tán đồng ý này, liền dặn dò người cưỡi trời cho Tạ Lâm, đang định hạ lệnh điều tra việc này, thì lại nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của Nghiêm Quán vang lên, “Bệ hạ, không cần phải điều tra nữa.”

Quần thần ngẩn người, khuôn mặt Trương Dụ biến sắc, giờ có muốn ngăn hẳn lại thì e đã không kịp nữa rồi.

Nghiêm Quán chậm chạp quỳ xuống, ánh mắt vẫn nhìn về phía Khởi La đang nằm trên giường, cánh môi hằn hình như nở nụ cười nhạt, nhưng trong mắt lại toát ra đôi phần kiên định, “Độc là do thần bỏ vào rượu, bệ hạ nếu muốn trừng trị, xin hãy trừng trị thần, bãi bỏ chức quan, chém đầu, thần tuyệt đối không nửa lời oán trách, chuyện này coi như.....” Cổ họng hằn tắc nghẹn, nhìn Khởi La rồi nói tiếp, “Coi như là đền tội cho..... tiện nội.”

Nói đoạn, hấn khấu đầu, đôi con ngươi rưng rưng lệ, trán áp xuống nền đất.

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 76

“Xin bệ hạ cứ trừng trị thần, coi như là..... đền tội cho tiện nội.”
Nghiêm Quán quỳ xuống khấu đầu, nói đến đây, mọi người định ngăn hẳn lại, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trương Dự nén cơn bực tức trong ngực xuống, quát khê: “Người nói vớ vẩn gì vậy?” Ông ta hành lễ với Minh Trọng Mưu, khuyên lơn: “Bệ hạ, chuyện này vẫn chưa được tra xét rõ ràng, nên không thể nói bừa. Tại sao rượu này thê tử của Nghiêm Quán uống thì xảy ra chuyện, còn hẳn uống thì lại không sao, chuyện này bệ hạ nên điều tra tỉ mỉ, nếu không người tốt sẽ bị hàm oan, giống như Úy Trì đại nhân đã nói, kẻ thù khoái trá người thân đau lòng, vậy nên chắc chắn phải xử lý cẩn thận.”

Minh Trọng Mưu liếc nhìn ông ta, “Ừ” một tiếng nặng nề, tỏ ý đồng tình. Đúng lúc ấy đột nhiên lại nghe tiếng Lạc Thạch Thiên kêu “Ồ” một tiếng, mọi người đồng loạt quay ra, Minh Trọng Mưu lên tiếng hỏi hẳn: “Ngự y phát hiện ra điều gì sao?”.

“Thật ra không phải phát hiện gì lớn, chỉ là đã biết rốt cuộc tân nương trúng độc như thế nào thôi.” Lạc Thạch Thiên giơ cây kim bạc trong tay ra, thưa lại: “Bệ hạ, xin hãy để thần để đổ nước sạch vào trong chén, thần sẽ dùng nó để kiểm nghiệm những gì mình đang nghĩ.”

Minh Trọng Mưu giống như ngộ ra điều gì đó, ánh mắt quét về phía bình rượu, “Không sao, khanh cứ làm theo những gì mình nghĩ đi.” Nói

đoạn, hấn ra lệnh cho tùy tùng bên cạnh lấy nước sạch đến cho Lạc Thạch Thiên.

Nhưng Nghiêm Quán đang quỳ dưới đất nghe vậy liền khẽ trầm giọng ngăn cản: “Không cần đâu.”

Mọi người kinh ngạc quay qua nhìn hấn, Trương Dự muốn nổi điên nạt hấn: “Nghiêm Quán!” Ông ta muốn ngăn Nghiêm Quán lại, trước giờ ông ta luôn cảm thấy thằng bé này thông minh nhanh nhẹn, nhưng giờ lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn này, thậm chí phá hủy cả tiền đồ của bản thân, kiên trì muốn hủy hoại tính mạng của chính mình.

Nỗi lòng của Trương Dự suy cho cùng cũng dựa vào tấm lòng yêu mến người tài, ông ta coi Nghiêm Quán là hậu nhân của danh môn, học vấn giỏi giang, lần này lại muốn vứt đi mạng sống, thật là đáng tiếc.

Nhưng ông ta lại không biết rằng trái tim của Nghiêm Quán như đã chết từ lâu, Nghiêm Quán vì muốn báo thù cho cha, nên đã dứt tình bỏ ý, bởi vậy dù hấn rung động trước Khởi La, nhưng chỉ lợi dụng nàng như một quân cờ mà thôi.

Nhưng hấn không ngờ, cái chết của phụ thân mình chỉ là do ông tự làm tự chịu, suy nghĩ muốn báo thù thay cha lập tức tiêu tan. Hơn thế Khởi La một lòng tin hấn, yêu hấn giờ sắc mặt trắng bệch, cánh môi nhợt nhạt chẳng còn chút huyết sắc nằm ở đây, e là đã chẳng còn chút tín nhiệm và tình cảm nào giành cho hấn nữa rồi, giờ đây Nghiêm Quán chỉ cảm thấy đất rộng trời cao, nhưng chẳng còn gì để lưu luyến, lại thêm vào việc mắc sai lầm này, khiến hấn chỉ muốn chết ngay tại đây, nên chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

“Ngự y đại nhân định đổi rượu trong chén thành nước sạch, để thử xem rốt cuộc độc ở trong rượu,” Giọng nói của hấn chậm rãi trầm hấn đi, thoáng khựng lại một lúc, rồi lại tiếp lời, “Hay độc ở trong chén.”

Mọi người đều ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn rượu trong chén, cùng sắc đen trên đầu cây kim bạc, suy nghĩ lúc này đã hoàn toàn khác với vừa nãy.

“Rượu giao bôi, thần dùng chén này, tiện nội dùng chén kia,” Nghiêm Quán từ tốn nói, “Rượu lúc ấy là do thần rót, nên thần đương nhiên biết, chén nào có độc, chén nào không có độc. Cho dù không phải do chính thần rót, thì thần cũng nhất định sẽ dụ cho tiện nội uống chén rượu có độc.”

“Thần vẫn còn nhớ, mình đã đích thân đưa rượu đến tay nàng ấy như thế nào, khuyên nàng ấy uống ra sao.....” Giọng nói của hắn có phần không ổn, run rẩy khiến người ta cảm thấy rất lạ.

Nghiêm Quán từ từ gục đầu xuống, giấu đi biểu cảm trên khuôn mặt mình, “Thần còn muốn dùng nó để hãm hại Thừa tướng, thần, tội đáng muôn chết.” Nói đoạn, Nghiêm Quán nặng nề dập đầu xuống đất.

Một đám thần tử chỉ muốn nhân cơ hội này lật đổ Tạ Lâm, giờ thấy hắn nói hết chân tướng, việc đã đến mức này cũng chẳng thay đổi được gì. Cảm nhận được nỗi hối hận sâu sắc trong từng câu chữ của hắn, bất giác im bật, đưa mắt nhìn nhau nhất thời không biết nên nói sao.

Tạ Lâm không nói chỉ bật cười lạnh lẽo, nhớ đến Khởi La đang nằm ở trên giường, bất giác cảm thấy hai chữ “tiện nội” vô cùng chối tai, nhủ thầm giờ người vẫn muốn làm trượng phu của nàng, nhưng chưa chắc nàng đã chịu làm thê tử của người.

Minh Trọng Mưu nhìn xuống đỉnh đầu của Nghiêm Quán, thoáng trầm ngâm, đám người Trương Dự thấy thế, trong lòng đều thấp thỏm không yên, ông ta cúi đầu thấy Nghiêm Quán vẫn đang khấu đầu chưa hề ngừng lên, bất giác buồn bã, ông ta cung kính nói với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, tuy Nghiêm Quán có chỗ lỗ mãng, nhưng suy cho cùng tuổi còn trẻ, chưa trải đời, lại nóng lòng muốn báo thù, châm chước cho tấm lòng hiếu thuận

của hắn, lại cũng chưa thật sự làm hại đến ai, tội không đáng phải chết, chi bằng giờ cao đánh khẽ.”

Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm, thấy lông mày nàng nhíu chặt, có vẻ như cực kỳ không đồng ý, nhưng không hề lên tiếng, bèn nói: “Không biết Tạ khanh có ý kiến gì về chuyện này không?” Tuy rằng hắn cũng rất tiếc cho cú trượt chân của Nghiêm Quán, nhưng việc gã âm mưu giá họa hãm hại người khác, lại liên can rất lớn đến bản thân, nghĩ đến Tạ Lâm có thể vì chuyện này mà mất mạng, Minh Trọng Mưu cứ nhìn thấy gã Nghiêm Quán này là trong lòng khó tránh khỏi rối rắm khúc mắc.

Nếu nàng cảm thấy gã này quả thực độc ác đến cùng cực, thì trăm sẽ lấy mạng gã, có gì là không được nào? Minh Trọng Mưu nghĩ thầm như vậy.

Không ngờ Tạ Lâm lại đáp: “Bệ hạ không cần hỏi thần,” nàng hơi cúi đầu, khuôn mặt không chút cảm xúc nói, “Vụ án này có liên can rất lớn tới thần, để thần nói thì khó tránh khỏi mang theo tình riêng, tất cả nên để bệ hạ đưa ra phán quyết thì hơn.”

Minh Trọng Mưu nhìn sâu vào mắt nàng, trong lòng hiểu tuy rằng quả thực là thế, nhưng.....

Đang nghĩ ngợi, thì đột nhiên có một người đàn bà bước vội đến, xông thẳng tới trước mặt Minh Trọng Mưu, mọi người cả kinh, thị vệ đi theo đồng loạt hô to “Có thích khách” rồi rút đao ra ngăn bà ta lại. Úy Trì Chính đứng chắn ngay trước mặt Minh Trọng Mưu, tức giận quát hỏi bà ta: “Bà là ai?”.

Người đàn bà bị thị vệ quặt tay ra đằng sau, ấn bà ta quỳ xuống, Nghiêm Quán đang ở dưới đất nhìn thấy vậy, hoảng hốt kêu lên thất thanh, “Bệ hạ! Đây không phải thích khách!” Hắn cuống quýt nói to: “Đây là mẹ của thần!”.

Mọi người sững sờ, quả nhiên thấy người đàn bà vốn dĩ bị ấn quỳ xuống đất, giờ hai đầu gối đang lết đi, miệng không ngừng kêu tên Nghiêm Quán: “Quán nhi, Quán nhi, con trai ta.....” Đáng tiếc hai tay bà ta bị thị vệ túm chặt ở đằng sau, không thể giãy thoát được, giọng nói khàn sạn kêu tên Nghiêm Quán khiến người ta không khỏi xót xa.

Nghiêm Quán cũng đáp lại lời mẹ hăn: “Mẹ.....” Nói đoạn, hăn lết bằng đầu gối tới trước mặt người đàn bà, hai tay đỡ lấy bà, thấy bà vẫn đang quỳ, vội vàng quay đầu lại nói với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, xin hãy thả bà ấy ra, tội của thần, một mình thần chịu là được rồi, chuyện này vốn dĩ thần đã giấu bà ấy, bà ấy không biết gì hết, bệ hạ!”.

Minh Trọng Mưu nhìn dáng vẻ cuống quýt của hăn, lông mày cau lại, khoát tay để thị vệ thả người đàn bà ra, nhưng không ngờ người đàn bà vừa thoát khỏi sự kìm kẹp, liền xông thẳng tới chỗ Minh Trọng Mưu, thị vệ lại vội vàng túm chặt lấy bà ta, đang muốn lấy dây thừng trói tay bà ta lại, thì lại nghe thấy giọng nói khàn sạn của người đàn bà ấy vang lên: “Người là Hoàng thượng sao? Người đừng nghe lời nó, chuyện này là do dân phụ nữ ra, dân phụ nữ muốn trả thù cho chồng, nên muốn lợi dụng con trai, chuyện này không liên quan gì đến nó, nếu như người muốn xử tội, thì cứ xử tội dân phụ, dân phụ tuyệt đối không oán hận.....”

Bà ta nói xong, vì quá lo lắng nên ho sặc sụa, đang muốn nói tiếp, thì bị Nghiêm Quán chặn lại, “Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? Chuyện này sao lại liên can tới mẹ được, đây rõ ràng là kết quả do một mình con lên kế hoạch, mẹ vợ tội vào mình làm gì?” Hăn vội quay người, liên tục đập đầu với Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ, chuyện này do một mình thần làm, không có liên quan gì tới mẹ của thần cả, người đừng nghe lời bà ấy nói bừa, bà ấy chỉ là một người đàn bà bình thường, sao có thể hiểu được những chuyện chốn quan trường, xin bệ hạ minh xét!”.

Nghiêm Quán nói xong cứ khẩu đầu suốt, chưa được bao lâu trán đã sưng lên, mẹ hăn vội vàng ngăn con lại, cũng đập đầu, “Bệ hạ, hăn chỉ là

một đứa trẻ, làm sao hiểu được những chuyện này, mấy chuyện báo thù cá nhân thế này, một đứa trẻ như hãn sao sốt ruột bằng người mất chồng như dân phụ được.” Bà ta len lén đưa mắt nhìn Tạ Lâm, lại tiếp tục khấu đầu, “Là dân phụ..... dân phụ tìm hiểu không rõ, cho rằng Tạ đại nhân hại chết phu quân, nên mới khuyến khích Quán nhi thực hiện mưu kế này, dân phụ có tội, dân phụ có tội, dân phụ có tội!”.

Mọi người thấy hai mẹ con tranh nhau muốn bị chém đầu, bất giác thờ dài mãi không thôi.

Nghĩ đến cái chết của Nghiêm Liễu Phương, cả nhà cũng chỉ còn lại cô nhi quả phụ sống nương tựa vào nhau, nếu nói thật sự vì thế mà làm ra chuyện này cũng coi như dễ hiểu.

Minh Trọng Mưu ra hiệu cho thị vệ ngăn không cho hai mẹ con họ khấu đầu nữa, trầm giọng nói: “Cuối cùng trong các người ai là chủ mưu? Việc này liên quan đến việc ám hại trọng thần của triều đình, trẫm tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Giọng nói của hãn không lớn, nhưng lại chứa đầy uy nghiêm, mọi người nghe xong, đều bất an không dám mở lời.

Lời vừa thốt ra, hai mẹ con Nghiêm Quán lập tức lên tiếng nhận là mình, sau đó không hẹn mà đồng loạt xin nhận tội.

Minh Trọng Mưu lắc đầu, không nhìn Nghiêm Quán nữa, ánh mắt rơi xuống mẫu thân Nghiêm Quán, hãn nhìn thẳng vào bà ta, chậm rãi nói: “Trẫm hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc là ai?”.

Hãn nói cực chậm, nhưng đây không phải là một câu hỏi, mà dường như bản thân hãn đã có đáp án rồi.

Những ngày qua, hãn sớm đã khác hoàn toàn so với xưa, trong ánh mắt đầy quyết đoán, mẹ Nghiêm Quán bị hãn nhìn đăm đăm, lại thêm

giọng nói chậm rãi nhưng tỉ mỉ, không nhìn được lảng đi trốn tránh, “Là..... là dân phụ.....”

Ánh mắt bà ta bối rối như thế, lẽ nào Minh Trọng Mưu còn không đoán ra đáp án? Nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bèn nói: “Nếu đã vậy thì lệnh cho Nghiêm Quán.....” Minh Trọng Mưu còn chưa nói xong, thì lại thấy có một người ở trong phòng vén rèm bước ra, dịu dàng ngăn lại: “Bệ hạ, xin hãy nghe tiện thiếp nói đôi lời.”

Mọi người ngược mắt lên nhìn, trước mắt đột nhiên như bừng sáng.

Chỉ thấy người con gái ấy khuôn mặt như trăng rằm, tuy có phần nhợt nhạt tiêu tụy, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ có thần, khiến cho người ta đột nhiên nảy sinh cảm giác đó như một hồ nước thu ẩn chứa những con sóng ngầm.

Lạc Thạch Thiên thấy thế vội nói: “Nghiêm phu nhân, thân thể phu nhân vẫn còn yếu, sao lại ra đây?”.

Mọi người vừa xong lại quay lại nhìn cô gái xinh đẹp kia, đúng là tân nương mà Nghiêm Quán vừa cưới về. Lạc ngự y vì cứu nàng ta, nên không để tâm đến chuyện nam nữ khác biệt, chẳng trách lại biết dung mạo của cô gái.

Tất cả không kìm được liếc nhìn Tạ Lâm, nhớ đến việc cô gái này hình như còn là thiếp của Tạ Lâm, lại nhớ ra Tạ Lâm còn đến hai nàng thiếp nữa, thiết nghĩ người nào người nấy dung mạo đều như hoa thế này, không khỏi có phần ngưỡng mộ ghen tị, nhủ thầm diễm phúc của Tạ Lâm không mỏng chút nào.

Khởi La hơi nhún người với Lạc Thạch Thiên, hơi tỏ ý cảm tạ, sau đó hành lễ với Hoàng thượng. Minh Trọng Mưu nhìn nàng thiếp từng ở bên cạnh Tạ Lâm, lông mày liền nhăn tít cả lại: “Không biết Nghiêm phu nhân định nói gì?”.

Khởi La không đáp, chỉ bước nhanh tới trước, đến bên cạnh Nghiêm Quán thì đột nhiên quỳ xuống.

Mọi người cả kinh, Tạ Lâm đang định duỗi tay ra đỡ, nhưng đột nhiên nhớ ra Khởi La giờ đã là thê tử của Nghiêm Quán, vì danh dự và trình bạch của nàng thì không thể làm thế, cánh tay đã duỗi ra rồi đành phải thu lại.

Nghiêm Quán dường như rất mừng, nhưng sau khi thấy sắc mặt trắng nhợt nhạt của Khởi La, tia sáng trong mắt ảm đạm hẳn đi.

“Nghiêm phu nhân, người đang làm gì vậy?” Minh Trọng Mưu cau mày.

Khởi La cúi đầu đáp: “Không dám giấu bệ hạ, tiện thiếp chỉ là muốn cầu xin cho phu quân mà thôi.”

Mọi người nghe xong không nhịn được quay ra nhìn Khởi La, chỉ thấy khuôn mặt nàng trầm tĩnh như nước, phẳng lặng không nhìn ra được chút tâm tư nào, hành động này dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Úy Trì Chính liếc nhìn Tạ Lâm, trong lòng cười lạnh, nhủ thầm: “Quả nhiên gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cổ nhân dạy cấm có sai!” Nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên thấy rất bức xúc, nên cũng không thèm nhìn Khởi La nhan sắc rung động lòng người nữa, chuyện của Nghiêm Quán hẳn cũng chẳng thèm quan tâm.

“Cầu xin?” Minh Trọng Mưu nói, “Người này mưu hại trọng thần của triều đình, tội vốn dĩ không thể tha, trăm niệam tình hãn ngày thường không có công lao thì cũng có khổ lao, nên không động đến người nhà hãn, giữ cho hãn được toàn thân.”

Trong lòng Minh Trọng Mưu vốn dĩ đã có chút oán hận phản cảm với Nghiêm Quán, giờ nhìn Khởi La, lại càng thấy chướng mắt, nhất thời chỉ

muốn mau mau chóng chóng xử lý phút chuyện này đi cho xong, mắt không thấy tim càng tĩnh.

Duy chỉ có một nỗi phiền.....

Hắn liếc nhìn Tạ Lâm – Hắn chỉ sợ thái độ của mình quá tùy tiện khiến Tạ Lâm không vui, nên miễn cưỡng vực dậy tinh thần tra hỏi chuyện này.

Minh Trọng Mưu vừa thốt ra câu ấy khiến tất cả mọi người lập tức há hốc mồm, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Quán bất giác mang theo đôi phần thương hại. Rõ ràng ý của Hoàng thượng đã quyết, giờ mà còn xông lên cầu xin cho Nghiêm Quán thì chẳng phải là rước họa vào thân sao, càng đừng nói đến chuyện sẽ lật đổ được gã gian thần Tạ Lâm.

Mẫu thân của Nghiêm Quán hoảng sợ, vội vàng nhìn con trai rồi quay qua nhìn Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ, xin người hãy nghĩ lại..... Xin người hãy nghĩ lại.....” Nói đoạn, bà ta liên tục khấu đầu, trán vốn dĩ đã sưng đỏ giờ bắt đầu trầy xước chảy máu.

Nghiêm Quán vội vàng ngăn bà ta lại, gọi được một tiếng “mẹ” xong thì cổ họng nghẹn lại không nói tiếp được nữa.

Hắn vốn rất hổ thẹn với những việc mình đã làm, vừa nãy quả thực có phần luyến tiếc sinh mạng, nhưng hiện giờ, thấy mẹ mình vì mình mà khóc lóc cầu xin, cũng bất giác thấy bi thương.

Hắn không dám nhìn Khởi La, sợ Khởi La vẫn chưa tha thứ cho hắn. Thậm chí hắn cũng không muốn Khởi La cầu xin cho mình.

Giờ chính bản thân hắn còn khó lòng giữ được, chỉ đừng liên lụy đến người nhà, là đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Không ngờ lại nghe Khởi La chậm rãi lên tiếng: “Nhưng tiện thiếp lại cho rằng phán quyết này có phần không thỏa đáng.”

Lời vừa thốt ra mọi người đều chết đứng.

Nghiêm Quán không kìm được túm chặt lấy tay áo của nàng. Nói thiên tử phán quyết không thỏa đáng, đây không phải chạm vào điều cấm kỵ ư? Đứng để vì ta mà liên lụy tới nàng vậy chứ.

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt lại, “Trẫm phán quyết có chỗ nào không thỏa đáng? Có vẻ lá gan của Nghiêm phu nhân không hề nhỏ nhỉ.”

Nghiêm Quán muốn làm lại người trong lòng hấn, hấn chưa bằm thây vạn đoạn gã đó ra đã là nhân từ lắm rồi, Minh Trọng Mưu tự cho rằng đây đã là phán quyết hết sức công bằng rồi, có chỗ nào không thỏa đáng đâu?

Hấn vốn dĩ đã thấy Khởi La rất chướng mắt, giờ lại càng thấy chướng mắt hơn.

“Tiện thiếp không dám,” Khởi La hơi cúi mắt xuống, “Tiện thiếp chỉ cảm thấy, hình như bệ hạ nên phán quyết thêm một người nữa.”

Minh Trọng Mưu vừa nghe xong, ngược lại thấy có chút hứng thú, “Ai?”.

Khởi La nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, “Tiện thiếp.”

Hai chữ này vừa nói ra, khiến tất cả đều kinh hãi.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 77

“Người?” Lông mày Minh Trọng Mưu thoáng nhíu lại, ánh mắt sáng rực hữu thần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Khởi La, đợi nàng nói ra lý do.

Nghiêm Quán nghe Khởi La nói vậy, ánh mắt khóa chặt lấy cánh môi nàng chờ nàng mở lời.

Khởi La không để tâm đến Nghiêm Quán, cung kính trả lời Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, tiện thiếp nói mình có tội nghĩa là có tội thật, không phải nói bừa vô căn cứ.”

“Người có tội gì, nói thử nghe xem.” Minh Trọng Mưu nói.

“Tiện thiếp phạm phải hai tội.” Khởi La buồn bã đáp, “Tiện thiếp lúc còn là thiếp của Thừa tướng, nhưng lại đi ngưỡng mộ người khác, tự ý qua lại, đây là tội thứ nhất.” Nói đoạn, nàng hơi quay đầu lại nhìn về phía Nghiêm Quán, ánh mắt trầm tĩnh như nước, trong vẻ trầm tĩnh ấy dường như có thể nhìn thấy những cơn sóng cuộn trào mãnh liệt dưới đáy. Dừng lại một thoáng, nàng lại tiếp: “Hơn thế người tiện thiếp ngưỡng mộ còn là kẻ ngu hiểu, không chỉ không thể báo hiếu, lại còn suýt chút nữa làm chuyện gây hại cho xã tắc, có thể nói là người bất trung bất hiếu, đây là tội thứ hai.”

Nghiêm Quán nghe xong, trái tim đau thắt, nhủ thầm quả nhiên là vậy, Khởi La nhất định là hối hận vì đã gả cho hần.

Hắn vốn dĩ còn đoán, nếu Khởi La biết được chân tướng, chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ qua cho hắn, không nói đến mối quan hệ giữa nàng với Tạ Lâm, mà chỉ riêng việc hắn lợi dụng nàng, đã quá đủ để nàng không dễ dàng gì tha thứ cho hắn rồi.

Nhưng không nghĩ nàng lại nói vậy, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy đau đớn, giống như bị kim đâm vào tim, cơ hồ khiến hắn khó lòng hít thở.

Nào ngờ Khởi La cười khở, nói tiếp: “Nhưng đối với kẻ bất trung bất hiếu mà mình đã trót ngưỡng mộ này tiện thiếp vẫn không thấy hối hận.” Nàng nhìn hắn, trong mắt không có oán hận, không có lửa giận, chỉ có nồng nàn ấm áp lặng lẽ lan ra, “Tiện thiếp ngưỡng mộ chàng, chàng làm sai, tiện thiếp cũng cho rằng chàng đã sai, nhưng trong lòng tuyệt nhiên không oán trách, như thế cứ lẳng lặng nhìn chàng ấy thế này cũng cảm thấy trái tim vô cùng bình yên vậy.”

Nghiêm Quán kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên nhìn, hắn không nghĩ nàng sẽ nói thế, chỉ cảm thấy trái tim rúng động, ngây người tại chỗ.

Hắn cảm thấy mình nhất định là một kẻ ngốc, vì giờ hắn dường như không thể thốt lên lời, chỉ biết thầm gọi tên nàng hàng ngàn hàng vạn lần trong lòng mà thôi.

Mọi người nghe Khởi La nói vậy, lại thấy ánh mắt họ cuốn vào nhau như không nhìn thấy bất kỳ ai khác, liền hiểu đôi bên tình sâu nghĩa nặng, không khỏi có chút bi ai.

Khởi La lại nói tiếp: “Dù chàng phạm phải sai lầm, nhưng tiện thiếp cũng không thấy hối hận,” nàng quay lại hơi cúi đầu nói với Minh Trọng Mưu, “Nếu nói chàng bất trung bất hiếu, vậy thì tiện thiếp cũng là kẻ bất trung bất hiếu, đây là tội nặng đến mức nào chứ?” Nàng chậm rãi khấu đầu, “Xin bệ hạ ban chết, tuy không được sinh cùng một giờ, nhưng mong được chôn chung một mộ.”

Nghiêm Quán hít vào một hơi thật sâu, giữ chặt ống tay áo nàng trong tay, “Khởi La! Nàng đang nói linh tinh gì vậy? Nhất định là do đầu óc không tỉnh táo rồi, nói năng hàm hồ.” Hãn vội vàng ngẩng đầu nhìn Minh Trọng Mưu, cổ họng vì cuống quá mà có phần khàn khàn, “Bệ hạ, nàng ấy nhất định là hồ đồ rồi, chắc chắn không biết mình đang nói gì đâu! Hơn thế đây là tội của thần, có liên quan gì tới nàng ấy đâu, huống hồ nếu ngưỡng mộ phu quân của mình mà là có tội, thì thần nhất định đáng bị thiên đao vạn quả!”.

Hãn quỳnh lên nhận lỗi với Minh Trọng Mưu, liên tục dập đầu, xin bệ hạ chỉ xử lý một mình hãn, cầu xin bệ hạ khai ân với người nhà.

Mọi người chỉ biết yên lặng, thấy Nghiêm Quán như vậy, cảm xúc trong lòng không biết dùng từ nào để miêu tả.

Từ xưa tới nay tình sâu ý nặng thật quá buồn cười. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, thật khiến người ta không biết nên nói sao.

Hồi lâu, Minh Trọng Mưu mới dặng hắng một tiếng, hãn nghiêng đầu nhìn Tạ Lâm, thấy nàng đứng nơi đó, năm ngón tay trong ống tay áo siết chặt, ánh mắt rơi xuống người đang quỳ trên đất, cảm xúc trong mắt có oán hận, có thương xót, có khẩn thiết.

Minh Trọng Mưu từng nghe nàng kể, tuy mang danh là thị thiếp trong nhà nhưng lại giống như chị em, nàng từng cứu bọn họ, đương nhiên trong lòng sẽ không nỡ, bèn nói: “Tạ khanh, chuyện này giao cho khanh cơ hội quyết định, rốt cuộc hai người họ sống hay chết, chi bằng để khanh định đoạt.”

Tạ Lâm trầm mặc hồi lâu mới nói: “Bệ hạ, chuyện của hai người bọn họ liên quan đến thần, thần không tiện trả lời.”

Minh Trọng Mưu lắc đầu, nhủ thầm giờ nàng vẫn còn mãi lo cho xã tắc và pháp chế, không muốn tùy tiện nghĩ đến tư tình, rõ ràng trầm thấy

nàng đang lo lắng đến sắc mặt trắng nhợt trắng nhợt rồi kia kìa.

Lúc này quần thần vốn dĩ không muốn dính lấy cái họa này vào người, nhưng Úy Trì Chính lại nhạy cảm phát hiện ra trong lời nói của Minh Trọng Mưu có ý thả lỏng, hăn liếc nhìn Tạ Lâm, thu lại cảm xúc trong lòng, cung kính nói với Minh Trọng Mưu: “Bệ hạ, thần cho rằng, tuy Nghiêm Quán có tội, nhưng suy cho cùng vẫn chưa thành công, vẫn chưa đến mức phải chết. Nhưng chuyện hăn muốn hại trọng thần của triều đình cũng không thể dễ dàng bỏ qua như thế được, nếu không một khi trở thành tiền lệ rồi, sẽ bị kẻ xấu vin vào đây cố tình làm chuyện ác thì biết xử lý sao? Vì thế thần cho rằng tội chết có thể miễn, nhưng tội sống thì không thể tha.”

Trương Dự tuổi đã vào trung niên, nhìn thấy tình thế như vậy sao lại không hiểu ra, lập tức cũng cầu xin: “Thần cũng nghĩ như vậy, vợ chồng Nghiêm Quán tình cảm sâu nặng, việc này không có tội, chỉ là tội Nghiêm Quán mắc phải không nhỏ, không thể xử nhẹ, chi bằng.....”

Nghiêm Quán nói cho cùng cũng do ông ta đề bạt, hồi đầu là vì yêu mến tài năng của hăn, giờ càng không nỡ để hăn phải chết, nên đương nhiên ra sức khuyên nhủ cứu lấy cái mạng của hăn, tuy rằng ông ta không cai quản pháp chế, nhưng cũng nói được đâu ra đấy.

Minh Trọng Mưu vốn đã có ý định giữ lại mạng cho Nghiêm Quán, nghe vậy cảm thấy hợp tình hợp lý, bèn theo đó mà hạ lệnh. Trong lúc nói, ánh mắt liếc thấy bàn tay của Tạ Lâm hơi hơi thả lỏng, hăn mới lén thở phào nhẹ nhõm.

XXX

Năm mới đã qua, tiết trời đang lúc chuyển mùa, nên không khí vẫn còn khá lạnh.

Trên một con đường lớn, Tạ Lâm dìu đỡ Khởi La lên xe ngựa. Khởi La vừa đứng vững trên xe xong, Tạ Lâm ngẩng đầu lên, không tìm được

thoáng ẩm ướt dâng lên trong mắt, chậm rãi nói: “Chuyến này đi nhiều sương gió, đường xá lại xa xôi, muội phải quan tâm đến bản thân mình. Nếu còn cần thứ gì thì báo tin về, ta nhất định sẽ gửi tới ngay.”

Khởi La cũng rơm rớm nước mắt, nàng nhìn xe ngựa, rồi lại nhìn đống đồ được chuẩn bị đầy đủ trên xe, lắc đầu nói: “Khởi La chuyến này đi đâu cần bao nhiêu đâu, Nghiêm Quán bị phạt lưu đày, Khởi La thân là vợ chàng, đương nhiên cũng phải đi theo. Huynh trưởng nuông chiều Khởi La như vậy, đến lúc đó không chịu được cực khổ thì biết phải làm sao? Huynh trưởng còn thuê xe cho Khởi La nữa, may mà Khởi La cũng biết đánh xe, nên không cần thuê người, nếu không sẽ còn phiền phức hơn.”

“Nói linh tinh gì thế, chỉ là tiếc không chăm sóc được muội chu đáo hơn thôi,” Tạ Lâm thở dài, “Lúc ấy giúp bọn muội rời khỏi đây, chỉ nghĩ nhất định sẽ không để bọn muội phải chịu mưa bão, không phải trải qua những ngày tháng vất vả, nào ngờ lại.....” Nói đến đây, Tạ Lâm lại nhớ đến tên Nghiêm Quán khiến nàng cực kỳ không vừa lòng kia, bất giác thở dài.

Khởi La cười cười, “Huynh trưởng không phải là Khởi La, sao biết được Khởi La có thấy hạnh phúc hay không? Hy vọng được cùng người mình thương nắm tay nhau sống tới khi bạc đầu là lẽ tự nhiên thôi mà, cũng giống như bệ hạ và huynh trưởng vậy.”

Tạ Lâm hiếm khi đỏ bừng mặt, ho khẽ một tiếng, “Nói vợ vẫn gì thế?”.

Mặc Nhi và Thục Hà ở đằng sau cũng im lặng mỉm cười, khó có cơ hội được trêu Tạ Lâm đương nhiên không thể bỏ qua.

Mọi người đang cười, đột nhiên Khởi La nhớ tới một người, ánh mắt thoáng nhuộm màu ảm đạm, “Huynh trưởng, về phần Lạc ngự y, huynh tính sao? Dù sao hãn và huynh cũng từng có hôn ước, hơn thế..... nhìn

cách hẳn làm việc, không phải không có tình ý với huynh. Tình ý của đế vương tuy rằng nồng nàn, nhưng Khởi La nghe nói, làm bạn với vua như chơi với hổ, huống hồ đương kim Hoàng thượng cũng không phải chỉ có một người phụ nữ, sau này chỉ sợ hậu cung sẽ còn đông thêm, huynh chắc chắn sẽ không bao giờ chịu trở thành người trong hậu cung. Khởi La cho rằng, nếu có thể có đường lùi.....” Nàng do dự rồi nói tiếp, “Khởi La nghĩ, Lạc ngự y là lựa chọn vô cùng tốt. Nếu có thể cắt đứt được chuyện với bệ hạ, thì sẽ còn tốt hơn.”

Tạ Lâm thoáng trầm mặc, hồi lâu mới lắc lắc đầu, “Chuyện này tạm thời ta không muốn nghĩ tới, chuyện tương lai ai mà biết trước được?” Nàng ngăm nhìn dáng vẻ bình thường của Khởi La sau khi được Minh Trọng Mưu giúp dịch dung xong, không khỏi lên tiếng khen, “Giờ ta thấy dáng vẻ muội thế này cũng thấy yên tâm, trên đường đi có thể bớt được rất nhiều rắc rối, tiền bạc tốt nhất không để lộ ra được chút nào thì ráng đừng để lộ ra chút ấy, sau này muội vẫn muốn sống cùng với gã đó ta cũng không ngăn cản, chỉ là..... phải cẩn thận.”

Khởi La gật gật đầu, mọi người nói thêm vài câu, rồi mới bịn rịn chia tay.

Sương mù mờ ảo bao phủ cả con đường, Khởi La mặc quần áo vải gai nhẹ nhàng đánh xe rời đi, bóng dáng càng lúc càng xa, dần dần biến mất trong màn sương.

Tạ Lâm đứng đó rất lâu, tận cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Khởi La đâu nữa, cũng vẫn không chịu cất bước.

Ở chung với nhau nhiều năm, nàng lớn tuổi hơn bọn họ, nên trước giờ vẫn luôn chăm sóc cả ba. Vốn dĩ cứ tưởng ly biệt sẽ rất dễ dàng, không ngờ khi khoảnh khắc ấy đến thật, trong lòng lại cảm thấy đau đớn như dao cắt.

Nghiêm Quán bị sung quân lưu đày, cắt bỏ hết chức vụ, ba đời không được làm quan, tuy rằng không bị tịch thu gia sản, nhưng trong chiếu thư trên triều đã nói rất rõ, của cải tất cả đều phải để lại cho mẹ hãn an hưởng tuổi già, còn hãn thì không được giữ một đồng.

Còn Khởi La thì tình nguyện chịu phạt, muốn cùng phu quân đến nơi xa xôi. Bộ hạ nể tình cảm sâu đậm của nàng với chồng không cấm cản gì, dù biết nàng mang theo của cải đi, cũng nhắm một mắt mở một mắt, nên hôm nay mới có chuyện cả đám người Tạ Lâm đi đưa tiễn.

Vậy cũng tốt. Tạ Lâm nghĩ.

Cách xa nơi kinh thành nhiều thị phi, hai vợ chồng họ được ở bên nhau cũng có thể coi như một chuyện vui, không uổng công nàng từng muốn gả Khởi La đi.

Không bao lâu, sau lưng truyền đến tiếng gọi nghẹn ngào của Mặc Nhi, vừa khóc vừa gọi “Khởi La, Khởi La” không ngừng, Thục Hà an ủi nàng ta: “Được rồi được rồi, cũng không phải không bao giờ gặp lại, hà tất phải thương tâm như vậy?”.

Tạ Lâm nhìn về phía trước, trong lòng nhủ thầm, không bao giờ gặp lại, cũng tốt.

Con đường phía trước dù có nhiều gian nan, nhưng nếu kiên trì vững bước, thì không gì là không vượt qua được.

XXX

Ánh nắng rực rỡ, bóng cây râm mát, đám thị vệ đứng thẳng tắp bên cạnh những ngọn cờ phướn xung quanh bãi săn, những cơn gió thổi qua vang lên âm thanh xào xạc.

Các đại thần, hoàng thân quốc thích đều cười ngựa, con nào con nấy bốn chân thon dài, thân mình chắc khỏe, kiêu ngạo tuấn mỹ, sau lưng những người cười ngựa đều mang theo cung và tên, người nào người nấy tư thế oai phong lẫm liệt, nóng lòng muốn thử.

Thị lang bộ Hộ Tả Minh cười lớn tán thưởng Sử Đạt: “Sử đại nhân đúng là gừng càng già càng cay, phong thái trên lưng ngựa không hề kém cạnh năm đó.”

Thượng thư bộ Lại Sử Đạt vuốt vuốt râu, lắc đầu cười đáp: “Già rồi già rồi, cho dù là năm đó thì bản lĩnh cười ngựa của Sử mỗ cũng không thể bằng được Úy Trì đại nhân xuất thân từ quan võ. Tuy rằng Úy Trì đại nhân còn trẻ, nhưng văn võ song toàn, so với ta và ông, thì cơ hội thắng lớn hơn nhiều.”

Sử Đạt trước giờ vẫn muốn gả cô con gái Sử Hồng Dực của mình đi, kết quả ước mơ được làm Quốc trưởng tan tành, muốn gả nữ nhi cho Tạ Lâm, thì Tạ Lâm lại như thế..... ông ta do dự hồi lâu, canh cánh nỗi lo tìm rể tốt cho con gái. Trong số văn võ bá quan trong triều, nếu nói về nam tử tuổi tác phù hợp lại chưa lấy vợ, tuy cũng không coi là ít, ngoại trừ Tạ Lâm ra, Sử Đạt cảm thấy Úy Trì Chính là một nhân tuyển rất được.

Đang thì trai tráng, địa vị cao sang, lại không hề kiêu ngạo, văn võ song toàn, nhất định có thể chăm sóc bảo vệ cho con gái mình.

Và điều quan trọng nhất là, người này là một trung thần của triều đình, xuất thân từ nghiệp nhà binh, lại ngay thẳng chính trực, từ một điểm này thôi đã thấy tốt hơn Tạ Lâm rất nhiều rồi. Vì thế ánh mắt Sử Đạt khi nhìn Úy Trì Chính, càng lúc càng có cảm giác hứng thú, lúc này không kìm được lên tiếng khen ngợi.

Tả Minh cũng cười đáp: “Sử đại nhân khiêm tốn rồi, cho dù đại nhân có thể thì cũng mạnh hơn đám văn nhân hạ quan, không có trâu bắt chó đi

cày, bệ hạ bắt đám trọng thần triều đình ra ngoài săn bắn, hạ quan tuy tài năng chẳng ra sao nhưng cũng phải giả vờ nghiêm túc thể hiện chớ sai bảo.”

Nói đoạn, hai người đều không hẹn mà cùng bật cười.

Tả Minh nhìn Úy Trì Chính thông dong đi trước, lại cảm thán: “Nhưng Úy Trì đại nhân xuất thân từ nhà binh, khả năng cưỡi ngựa khiến người phải nể phục, hạ quan cho rằng, đám thần tử chúng ta không thể so bì được.”

“Đúng là như vậy.” Sử Đạt lập tức tán đồng.

Úy Trì Chính cười ngựa chậm rãi đi phía trước, giọng nói của hai người không nhỏ, hoặc cũng có thể là cố ý để cho hẳn nghe thấy, hẳn bèn xoay người lại khiêm tốn nói vài câu, đáp: “Hai vị đại nhân quá khen rồi, nếu nói đến kỵ xạ, tuy Úy Trì mỗi biết võ, đã từng xông pha sa trường, nhưng sao có thể so sánh được với Hoàng thượng? Nghe nói tài kỵ xạ của Hoàng thượng rất giỏi, Úy Trì mỗi mà đặt lên bàn cân với Hoàng thượng, thì đúng là một trời một vực.”

Tả Minh vuốt vuốt râu, cười nói: “Úy Trì đại nhân khiêm tốn rồi, nhưng đúng là tài kỵ xạ của Hoàng thượng rất tuyệt, nếu không phải Vĩnh Lưu bệ hạ không có con, chỉ sợ giờ này Hoàng thượng đã trở thành tướng quân của triều đình ta rồi, dựa vào năng lực của Hoàng thượng, thì đám mọi rợ nước Di tính đếm gì?”.

Suy cho cùng cũng là bàn tán đến trên cả Hoàng thượng, Minh Trọng Mưu đang ở cách đó không xa, nên giọng nói của Tả Minh cũng hạ thấp xuống phải tông.

“Ồ?” Úy Trì Chính ngạc nhiên, “Chuyện này chưa từng nghe thấy bao giờ.” Hẳn nghĩ ngại, ánh mắt rơi xuống người Minh Trọng Mưu, hẳn nhìn thấy Hoàng thượng đang theo sát phía sau Tạ Lâm thì thầm chuyện gì

đó, Tạ Lâm mím mím môi, cuối cùng không nhịn được bật cười khẽ, thần sắc vốn dĩ vẫn còn sắc bén lạnh lùng, lập tức xuất hiện đôi nét dịu dàng.

Úy Trì Chính nhìn thấy, bất giác đầu mày cau chặt

Từ khi hẳn biết tình nhân thực sự của Tạ Lâm thì ra chính là Minh Trọng Mưu, thì thường thăm quan sát họ như vậy, thậm chí thỉnh thoảng còn khó tránh khỏi cảm giác oán hận bản thân, giờ mới phát hiện ra, không chỉ bộ hạ, mà cả thần sắc Tạ Lâm khi nói chuyện với bộ hạ ở những chỗ không người cũng đã quá rõ ràng.

Một thần tử của triều đình mị hoặc vua..... từ chuyện của Nghiêm Quán lúc trước, Úy Trì Chính đã phát hiện ra, sự quyết đoán của bộ hạ khó tránh khỏi cảm tính, thiếu mất ba phần công bằng, may mà cục diện không xảy ra sai lầm gì lớn, Hoàng thượng cũng có giới việc lắng nghe can gián, nên mới không có gì thất thố, nhưng suy cho cùng đó cũng không phải là chuyện tốt. Hơn thế.....

Úy Trì Chính nhìn thấy bọn họ không biết đang nói đến chuyện gì, mà Tạ Lâm lại mím cười, trong lòng hẳn không muốn nhìn tiếp nữa, liền giật cương xoay đầu ngựa lại, quay qua nói chuyện với mấy vị đại thần.

Thời tiết dần trở lên ấm áp hơn, Minh Trọng Mưu nhân cảnh tuyết rơi đúng lúc Vạn Triệu được mùa, liền tổ chức một cuộc săn bắn. Nếu nói là cho phép, thì chi bằng nói Minh Trọng Mưu muốn đích thân so tài với quần thần thì đúng hơn, muốn thể hiện bản thân vẫn chưa quên võ công kị xạ, và ước mơ được xưng phong ngang dọc khắp sa trường thời niên thiếu. Nhưng.....

“Nếu nàng cảm thấy mệt, thì không cần tới đây cũng được mà.” Minh Trọng Mưu nói.

Tạ Lâm bất lực lắc đầu, thì thầm đáp: “Sao nào? Bộ hạ cảm thấy thần là nữ, nên không thể so tài với quần thần trên lưng ngựa à?”

“Sao lại nghĩ thế?” Minh Trọng Mưu sợ nàng để bụng, bảo, “Nàng vốn dĩ không giỏi việc này, nếu như trong cuộc săn bắn có xảy ra đụng chạm gì, thì nàng bảo ta yên tâm làm sao được? Nếu nàng thật sự không trụ được nữa, thì chắc chắn phải báo trước, tuy nàng là Thừa tướng, không thể không xuất hiện, nhưng.....”

Tạ Lâm thấy hần lo lắng như vậy, không nhịn được bật cười lắc lắc đầu, kéo dây cương về phía sau, khiến con ngựa hí vang, bước thụt lùi mấy bước, nhưng Tạ Lâm vẫn ngồi rất vững trên lưng nó, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt khóa chặt lấy người Minh Trọng Mưu, đáp: “Bệ hạ, người đừng coi thường thần thế.”

Ánh mắt rơi trên khuôn mặt nàng, khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, thân hình thon thả mặc thường phục, hoàn toàn khác với ngày thường, toát lên vẻ anh khí bừng bừng, mở đầu bằng màn tung bay trong gió, dáng người hiên ngang mạnh mẽ, nhưng khuôn mặt lại mỉm cười vui vẻ, ánh mắt dưới ánh nắng ấm áp buổi đầu xuân đã bớt đi vẻ giá lạnh.

Nàng chỉ nhìn hần đơn giản như vậy thôi, mà khiến trái tim Minh Trọng Mưu trở nên dụi dàng một cách khó lý giải.

Minh Trọng Mưu bật cười lớn, “Thừa tướng của ta quả nhiên khác biệt, đến lúc ấy hãy so tài thử đi, nếu nàng thua, thì phải làm theo ý ta?”.

Tạ Lâm ngẩn ra, nàng không ngờ lại còn có cả đánh cược, nghĩ ngợi một thoáng, hỏi lại: “Bệ hạ muốn thần làm gì?”.

Minh Trọng Mưu siết chặt dây cương, ghé sát lại gần nàng, khẽ nói: “Tối nay ở cùng ta.”

Hần ngược mắt lên nhìn nàng, ánh mắt long lanh, như ẩn chứa ngàn vạn vì sao.

Nụ cười trên khóe môi Tạ Lâm thoáng nhạt đi, ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy tối mai thì sao?”.

Minh Trọng Mưu không nghĩ nàng lại trả lời như vậy, bất giác phì cười, nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của nàng đang nhìn mình, thầm nhủ, đây là đang có ý định quyến rũ này. “Nếu ta thua, thì sẽ nhịn một ngày, tối mai nàng sẽ ở cùng ta.”

Tạ Lâm nghe xong, cũng không nhịn được nhoén miệng cười.

“Được.” Tạ Lâm nói.

Tuy rằng là vậy, nhưng hai người cũng biết, những người yêu nhau sớm tối quẩn quýt đâu có gì sai trái? Đêm nay, đêm mai, chẳng qua là một phần thưởng. Bọn họ chỉ hận không thể ngày đêm được ở bên nhau, mãi không chia lìa.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 78

“Bắn hay lắm!”.

Mọi người cùng tiến vào sâu trong rừng, đang nghĩ thú ở trong khu săn bắn không ngờ lại khó tìm như vậy, thì đột nhiên Úy Trì Chính trông thấy một con chim bay lướt qua từ trên cao, tay chân nhanh nhẹn mắt nhìn tinh tường, hấn lập tức giương cung lên ngắm bắn, con chim lập tức trúng tên rơi xuống đất.

Minh Trọng Mưu thấy vậy không khỏi tán thưởng, “Quả nhiên không hổ danh là Thượng thư bộ Binh của trẫm, mũi tên rời khỏi dây cung chậm nhưng không hề yếu.” Minh Trọng Mưu nhặt con chim lên, quăng cho tùy tùng phía sau, “Cất đi, nhớ ghi lại cho Úy Trì khanh, đây đúng là một khởi đầu tốt đẹp, sau khi quay về, trẫm sẽ dựa vào số thú các khanh săn được nhiều hay ít để ban thưởng. Nhưng Úy Trì khanh là người mở màn, nên sẽ được thưởng riêng một phần!”.

Úy Trì Chính lập tức xuống ngựa hành lễ, “Tạ ơn ân điển của bệ hạ!”.

Quần thần tán thưởng một lúc, thì lại nhìn thấy trên con đường phía trước, một con nai đang chui ra khỏi bụi cỏ, tất cả định giương cung, thì thấy cánh cung của Minh Trọng Mưu đã căng thành một hình tròn rồi, bèn nhủ thầm phải nhường thôi, chỉ chậm một thoáng đã thấy một mũi tên lông vũ bắn ra, trúng ngay cổ họng con nai, theo ngay sau đó, mũi tên của Minh Trọng Mưu cũng bay tới, găm cùng vào vị trí đó, cả hai mũi tên bắn xuyên

qua con nai, một trước một sau sượt qua tường, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy con nai đã sớm tắt thở từ lâu.

Minh Trọng Mưu ngẩn người, không nhịn được phá lên cười lớn: “Mũi tên lần này của Tạ Khanh quá nhanh không kịp nhường, con nai này thuộc về Tạ Khanh.”

Quần thần này lúc này mới hiểu ra, người vừa nãy giành thú săn với bệ hạ chính là Tạ Lâm. Khả năng bắn tên đúng là rất giỏi, đặc biệt là còn xuất thân từ quan văn nên càng hiếm có, quá nửa quan lại ngồi ở đây chưa chắc đã có thể ra tay gọn gàng dứt khoát như vậy.

Suy cho cùng vừa nãy là do mọi người muốn nhường cho bệ hạ, không ngờ Tạ Lâm lại không biết điều ngắm tên bắn thẳng về phía con nai như vậy, trong lòng mọi người không tránh khỏi bất bình.

Thoạt nhìn Tạ Lâm không buồn cũng chẳng vui, nhưng khóe môi lại hơi cong lên, rõ ràng trong lòng đang rất sung sướng, nàng liếc nhìn Minh Trọng Mưu, cái nhìn chứa đầy cảm xúc khiến hẳn muốn phì cười.

Các quan có mặt ở đây một nửa là thanh quan, bệ hạ dựa theo số lượng thú săn được mà sẽ ban thưởng, nên đương nhiên quần thần đều muốn săn được thật nhiều, sau một hồi lâu, ai cũng tìm được con mồi cho riêng mình, tất yếu sẽ không còn túm tụm lại với nhau nữa, nhưng Tạ Lâm một là không thiết tha gì mấy thứ ban thưởng đó, hai là muốn giành thú săn với Minh Trọng Mưu, nên bám dính lấy bên cạnh hẳn.

Minh Trọng Mưu bất lực, tùy tùng phía sau cũng đâu có ít, lại còn cả vị Tạ đại nhân sát sườn này nữa, đương nhiên là tay chân bị gò bó, nói: “Tạ Khanh, Khanh đang cố ý phải không?”.

Tạ Lâm buộc con thú săn được của mình ở bên sườn ngựa, quay đầu lại nhón miệng cười nói, “Nếu là cố ý thì sao ạ?”.

Minh Trọng Mưu bị nụ cười của nàng làm cho đờ đẫn, không nhận được phì cười, “Được lắm, được lắm, xem ra nhất định bắt ta nhin một đêm đây mà, nhưng..... toàn thi bản tên thế này chẳng có gì thú vị cả, ta cảm thấy, chi bằng Tạ Khanh thi cười ngựa với ta, thế nào?”.

Tạ Lâm thoáng ngây người, đợi đến khi hiểu ra, cười thầm trong bụng, lập tức gật gật đầu, “Nếu bệ hạ đã muốn thi, thì sao thần dám không tuân theo? Nhưng con đường này dẫn tới đâu? Cách tính điểm thế nào, huống hồ.....” Tạ Lâm cười khẽ, “Cá cược ra sao? Có tăng thêm không hay vẫn như lúc bình thường?”.

Minh Trọng Mưu thấy vẻ tinh quái trong đáy mắt nàng, nhủ thầm nàng đúng là thông minh quá mức, bèn đáp: “Thi cười ngựa, tính từ đây đến chỗ đường biên quây sẵn bắn, ai đến trước thì coi như thắng cuộc. Còn về phần tăng thêm..... thì đương nhiên là phải tăng rồi! Nhưng.....” Hắn ngập ngừng, nghiêng răng nói: “Nếu ta thắng vẫn làm theo giao hẹn lúc đầu của ta, nếu nàng thắng, vậy.. vậy thì cách thêm một ngày nữa.”

Nói đoạn lắc lắc đầu, ý tứ trong lời nói có vẻ tiếc hận.

Tạ Lâm cười cười, “Được, vậy cứ làm như thế đi, bệ hạ cứ từ từ là được!” Lời còn chưa nói xong, nàng đã giật dây cương, phi ngựa vọt lên trước, nhanh như một mũi tên, Minh Trọng Mưu ngấn ra, thuận miệng dặn thị vệ tùy tùng không cần phải đi theo, bao vây kín khu sẵn bắn lại, đừng để những người không phận sự xông vào, sau đó thúc ngựa vọt vàng đuổi theo, vừa giậm dũ hét: “Tạ Lâm giỏi lắm, nàng chơi ăn gian!”.

Tạ Lâm phi ngựa rất nhanh phía trước, giọng nói của Minh Trọng Mưu từ phía xa truyền tới, “Bệ hạ không nói không được chơi ăn gian, xưa nay thần chỉ làm việc theo ý chỉ của bệ hạ thôi, tuyệt đối không có ý gì khác!”.

Minh Trọng Mưu bực bội nói: “Nàng trung trinh lắm, chỉ có điều toàn đối chọi lại với ta! Nàng cứ đợi đấy, để xem ta sẽ săn con mồi là nàng như thế nào!” Nói đoạn, vung roi lên, thúc ngựa phi càng lúc càng nhanh, hưng phấn đuổi theo.

Tạ Lâm không nhịn được phá lên cười, “Vậ thần đợi bệ hạ!” Nói xong, cũng phi ngựa lao vút đi.

Hai người một trước một sau, xuyên qua khu rừng, khiến chim chóc muôn thú bay lên rào rào, dọc đường đi trông thấy thế, Minh Trọng Mưu liền thuận tay giương cung bắn, trên mũi tên của hắn đương nhiên có ấn ký của hoàng gia, nên không cần phải cẩn thận phân biệt với người khác, vì thế cứ tiện tay vút luôn ở đấy, đợi mọi việc xong xuôi sẽ có thị vệ tới nhặt.

Tạ Lâm cũng muốn làm theo, nhưng khả năng cưỡi ngựa của nàng kém hơn Minh Trọng Mưu nhiều, việc bắn tên trên lưng ngựa lẽ nào lại có thể tùy tiện làm được sao? Tên thì chẳng trúng được bao nhiêu, mà ngược lại ngựa lại chạy chậm hẳn đi, thậm chí vì nhìn đăm đăm vào thú rừng quá nhiều mà đầu vầng mắt hoa. Tạ Lâm thử mấy lần nhưng không ổn nên không dám làm tiếp nữa, chỉ đành quất ngựa phi nhanh, không màng đến những việc không liên quan nữa.

Hai người một trước một sau, ngựa của Minh Trọng Mưu đuổi theo càng lúc càng gần, nhưng may mà lớp hàng rào rất cao dựng lên sừng sững đã ở phía trước, lá cờ của Đại Sở rục rờ tung bay ngay trước mắt, trong lòng Tạ Lâm thấy yên tâm, lúc trước đã nghĩ lần đi săn này thua chắc, nhưng thi cưỡi ngựa thì ngon ăn hơn nhiều, nào ngờ vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì lại thấy cách đó không xa từ đằng sau lưng có một cái bóng bay vút lên không trung, thân mình lao về phía trước, chân ngựa cong lên, vừa hay vượt trước ngựa của Tạ Lâm đúng một vó ngựa.

Con ngựa bay lên không trung, rồi đáp xuống, bốn chân thon dài hữu lực vững vàng giẫm xuống đất, Tạ Lâm thàn than, không ngờ bản thân

mình lại thua ngay ở những phút cuối cùng.

Hóa ra Minh Trọng Mưu thấy sắp thua tới nơi, liền kéo dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, giống như các cao thủ thi triển khinh công, khó khăn lắm mới điều khiển ngựa vượt trước Tạ Lâm được nửa bước giành chiến thắng.

Tạ Lâm cúi tiết mĩa mai: “Công phu này của bộ hạ không kém hơn giang hồ Du Hiệp Nhi đâu, đương nhiên nếu so với những thần tử như thần thì chắc chắn là mạnh hơn hẳn rồi.”

(Du Hiệp Nhi là người ỷ mình dũng mãnh, thích giảng giải về nghĩa khí nhưng lại coi thường sinh mệnh.)

Minh Trọng Mưu cười ha hả, “Thắng tức là thắng, lúc trước nàng cũng không nói khi thi cưỡi ngựa không thể dùng võ công, huống hồ cũng không biết ai đã thúc ngựa chạy trước, ta còn chưa tính toán với nàng việc nàng chơi ăn gian đâu đấy, Tạ khanh của trẫm thua tức là thua, nàng không định chối đấy chứ?”

Lời này hiển nhiên là một câu khiêu khích trần trụi, Tạ Lâm khó khăn lắm mới nhịn được, hừ mũi một tiếng, hơi quay đầu đi hướng khác. Minh Trọng Mưu ghé sát lại gần, trêu tức: “Thừa tướng đại nhân của trẫm sao lại không nói gì thế?” Hắn cẩn thận quan sát nàng, chỉ thấy khuôn mặt đối phương đẹp như tranh vẽ, da mặt trắng nõn nà, cánh môi hồng nhuận trơn bóng, yết hầu hằn động đậy, lại càng trêu già hơn: “Xem ra Thừa tướng đại nhân muốn trẫm hôn nàng rồi.” Nói đoạn, càng lúc càng ghé sát vào mặt nàng hơn.

Tạ Lâm ngẩn ra, vội vã điều khiển ngựa lùi về phía sau, “Bộ hạ đang nói gì vậy?” Khuôn mặt trắng trẻo của nàng thoáng ửng hồng, hiển nhiên là xấu hổ vì những lời hằn vừa nói, “Thần..... thần thua thì tức là thua, có ai

mà không thất bại đôi lần chứ? Chẳng qua là hôm nay sẽ ở cùng với bệ hạ thôi mà..... có gì ghê gớm đâu?”.

Vốn dĩ khi đồng ý thi cưỡi ngựa với Minh Trọng Mưu, Tạ Lâm đã chuẩn bị sẵn âm mưu rồi, vì nàng biết bản thân dù sao cũng không thể bằng được đàn ông, càng không thể so được với một người luyện võ từ nhỏ đến lớn như Minh Trọng Mưu, nhưng không ngờ võ nghệ của Minh Trọng Mưu lại lợi hại như vậy, dù đã chơi ăn gian cũng vẫn không thắng được. Nàng vốn dĩ đã đuối lý, vì thế khi Minh Trọng Mưu ép sát từng chút từng chút một, chỉ biết lùi về sau mà thôi.

Hiếm có khi thấy Tạ Lâm xấu hổ như vậy, điều đó khiến Minh Trọng Mưu nhìn đến ngây ngẩn, thường ngày hẳn quen thấy dáng vẻ nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay của nàng rồi, nhưng khi hai người ở riêng bên nhau, nàng dần dần để lộ những biểu cảm mà người ngoài chưa bao giờ nhìn thấy, khiến trái tim Minh Trọng Mưu như bị một chiếc lông vũ gãi lên, hẳn chậm chậm vươn tay ra, ngón trỏ khẽ khàng lướt qua gò má Tạ Lâm, từ đôi mày khóe mắt đến cánh môi, không tìm được cảm giác rung động.

“Ta thật sự bị bụi bay vào mắt rồi mới không nhìn ra thân phận con gái của nàng.” Hãn buồn bã nói.

Tạ Lâm ngẩn người, thoáng ửng hồng trên má biến mất sạch sẽ, nàng cúi mắt xuống nói: “Nhìn ra để làm gì chứ?” Đối với nàng mà nói, hoàn toàn không nhìn thấy gì mới là an toàn nhất.....

Minh Trọng Mưu nghe nàng hỏi thế, liền nói thẳng ra những suy nghĩ trong lòng mình, “Nếu như nhìn ra, thì ta và nàng có lẽ sẽ mất ít thời gian hơn, nhìn từ bức tranh đó có thể thấy rõ ràng nàng đã thích ta từ mười năm trước, nếu không ta..... cũng không kéo dài đến hôm nay, có khi ta và nàng nàng đã về chung một nhà, sinh một đàn con từ lâu rồi.”

Câu cuối cùng, hắn nói cực nhỏ, Tạ Lâm không nghe rõ lắm, bèn nghi ngờ hỏi lại: “Cái gì cơ?”.

“Không có gì.” Minh Trọng Mưu cười lắc đầu, đoạn lại nói tiếp: “Dựa vào trí thông minh của Thừa tướng của trẫm, chắc sẽ biết tại sao trẫm lại muốn thi cưỡi ngựa với nàng chứ nhỉ?”.

Tạ Lâm không ngờ hắn vòng vo các kiểu rồi cuối cùng lại vòng về chủ đề này, gò má lại càng thêm ửng đỏ, “Biết thì sao chứ? Người là vua một nước, đi một thân một mình thế này vốn dĩ là việc rất nguy hiểm.” Đầu đầu nhất chính là nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều mà điên cùng hắn.

Minh Trọng Mưu cười đáp: “Ta vốn muốn hai chúng ta được ở riêng với nhau, mấy tên thị vệ đó bám theo sau, khiến người ta thấy bức mình, nàng không biết chứ, bình thường ta và nàng lúc ở trong cung, phải tránh con mắt soi mói của quần thần, chỉ bằng lúc ở ngoài cung, cứ mặc sức ngắm cảnh sắc thiên nhiên đi, nếu ta không phải là hoàng đế Đại Sở, chỉ sợ đã kéo nàng du ngoạn khắp các nơi trong thiên hạ này rồi.” Hắn nhìn Tạ Lâm hồi lâu không nói gì, nhưng mà nói, “Đừng nói với ta là nàng không muốn ngắm đấy.”

Rất lâu sau, Tạ Lâm mới chậm rãi hỏi: “Bệ hạ, theo những gì thần thấy, hình như bệ hạ chưa từng bỏ bê việc luyện võ.”

Minh Trọng Mưu buộc cung tên bên mình ngựa, cười to đáp: “Ta thân là nam nhi, đương nhiên phải chăm chỉ luyện võ rồi, thêm nữa quân đội là để bảo vệ quốc gia bách tính, ta là người đứng đầu cả thiên hạ, sự sống chết của muôn dân đều nằm trong tay ta, tất lẽ phải tận tâm lo lắng, không quên mỗi nhọc ngày xưa.”

Tạ Lâm trầm mặc rất lâu, đáp: “Bệ hạ có đảm bảo câu này không có chữ nào là giả không? Thần biết bệ hạ luyện võ từ nhỏ, mong muốn lớn nhất là được chinh chiến nơi sa trường, ngay cả khuôn mặt cũng dịch dung

thay đổi, hoàn toàn là vì muốn được làm tướng quân thống lĩnh binh sĩ xông pha trận mạc. Để bệ hạ bị long bào trói buộc, bệ hạ..... thật sự không cảm thấy bí bách sao?”.

Câu hỏi này của Tạ Lâm, thực sự đã cất trong lòng nhiều năm nay giờ mới nói ra, trước đây là vì vạch mưu tính kế xây dựng giang sơn cơ nghiệp cho Minh Trọng Mưu, cũng nghĩ từ bỏ hết những công huân bất hủ là chuyện vô cùng gian nan, nhưng nàng chưa từng hỏi nghiệp đế vương rốt cuộc có phải là điều hẳn thực lòng mong muốn không. Nàng vạch kế hoạch cho hẳn đến tận giờ, liệu hẳn có thích không?”.

Người hẳn tôn sùng kính trọng nhất, là tướng quân Hầu Thiết Tranh, nếu không phải muốn thu lại binh quyền của đối phương, thì nàng cũng sẽ không dồn đến chân tường như vậy. Con người Tạ Lâm vốn không phải âm hiểm gì, nhưng chốn quan trường quyền mưu, có những lúc không thể không làm như vậy. Tạ Lâm nhớ mang máng, lúc ấy Minh Trọng Mưu rất không vui về chuyện này, vậy bây giờ có thích không?

Minh Trọng Mưu nghe nàng hỏi như vậy, chẳng biết trả lời sao. Suy nghĩ cẩn thận, nghiền ngẫm mong muốn của bản thân xong, hẳn nói: “Đời người có hạn, thay đổi qua lại chỉ trong một sớm một chiều, đương nhiên cũng chỉ có thể có một số lý tưởng và hy vọng mà thôi, như là với nàng chẳng hạn.” Hẳn nhìn Tạ Lâm, nhẹ nhàng nói, “Nguyện vọng đầu tiên trong đời ta chính là mong được nắm tay nàng đến già, người trong thiên hạ có thể biết chuyện nàng và ta, cũng có thể biết cái danh gian thần của nàng hoàn toàn là giả, nhưng nếu nàng trở thành Hoàng hậu của ta, thì hậu cung hiện tại sẽ bị thẳng tay xóa sổ, nàng thấy sao?”.

Tạ Lâm đã nghe hẳn nói như vậy rất nhiều lần trước đây rồi, giờ hẳn nói đó là nguyện vọng, nàng cũng chỉ biết im lặng không nói gì.

Minh Trọng Mưu lại nói: “Thời niên thiếu ta quả thực hy vọng có thể xông pha chiến trường, vì thế đọc binh thư luyện võ nghệ đều là vì một

ngày nào đó trở thành anh hùng bảo vệ giang sơn, nhưng ta vốn dĩ xuất thân từ hoàng thất, tất nhiên không thể có địa vị quyền lực như kiểu Thái tử được, thậm chí muốn chinh chiến bốn phương cũng không thể, biện pháp tốt nhất chính là rời xa nơi kinh thành phiền phức, làm một Quận vương nhàn tản.”

Vị trí hoàng đế của Đại Sở, vốn dĩ chỉ có một người có thể ngồi, Minh Trọng Mưu ngày đó không phải con trai ruột của hoàng đế Vĩnh Lưu, đương nhiên không nên mưu tính những chuyện kiểu này, nếu không sẽ là đại mưu nghịch.

“Nhưng giờ, ta đã ngồi lên vị trí này,” Minh Trọng Mưu nhìn thẳng vào mắt Tạ Lâm, ánh mắt toát lên vẻ kiên cường cứng rắn, “Cho dù ta không muốn ngồi lên vị trí này thì sao? Cho dù ta không muốn đứng trên vạn người thì thế nào? Nghĩ kỹ lại thì thiên tử và tướng quân có gì khác nhau đâu, đều là hết lòng lo lắng cho xã tắc, đều là suy nghĩ cho toàn cục cả, biển lớn dung nạp khắp trăm sông mới có thể làm được việc lớn.”

“Ta chỉ muốn bảo vệ bách tính của ta, để bọn họ được cơm no áo ấm, vui vẻ khỏe mạnh, bên ngoài vắng bóng ngoại xâm, đây vốn là ước mơ trước giờ của ta, làm vua hay làm tướng đều cần đến thủ đoạn, nếu đã như vậy, đương nhiên sẽ không cảm thấy có gì khác biệt giữa ước mơ khi còn bé và hiện tại.”

Gió hiu hiu thổi bay những chiếc lá trên cây phát ra âm thanh xào xạc, từ phía xa dường như còn nghe thấy tiếng chim chóc bay ríu rít.

Tạ Lâm nghe Minh Trọng Mưu chậm rãi nói những lời đó xong, tâm tư vô cùng phức tạp, cảm xúc trong lòng như nổi cơn sóng dữ mênh mông mãnh liệt, “Thần sẽ dốc hết tâm sức giúp bệ hạ bảo vệ giang sơn này chu toàn.”

Minh Trọng Mưu cười cười, “Nói những lời này làm gì, vua vua tôi tôi gì chứ, mấy câu ấy chỗ nào nàng cũng có thể nói với ta, nhưng lúc chúng ta ở riêng bên nhau mà nàng còn nhắc đến, thì nghĩa là đang lãng phí thời gian của chúng ta đấy.”

Tạ Lâm ngẩn ra, cũng bật cười, “Đúng là đường đột thật, thần sẽ không nói nữa.”

Hai người cười ngửa sóng đôi đi bên nhau, không khí trong rừng mát mẻ, cây cỏ tươi non mơn mớn, khiến sắc xanh trở nên rực rỡ hơn hẳn, khung cảnh đặc sắc này nơi nào trong chốn hoàng cung đại nội có thể so sánh được? So với kinh thành phồn hoa, lại càng yên bình tĩnh lặng hiếm thấy.

Chốn rừng núi chim hót hoa thơm, tuy rằng không có sông suối, nhưng có thể nhìn thấy sắc xanh của cây cỏ là đủ khiến người ta quên hết mọi ưu phiền trên thế gian.

Minh Trọng Mưu chậm rãi nói: “Xem ra lần này tổ chức săn bắn đúng là không sai, đây là lần đầu tiên tổ chức trường săn ở đây đấy, ngày trước làm gì có trường săn khiến người ta có cảm giác rời xa thế tục như thế này.”

Tạ Lâm tủm tủm cười, vừa gạt một nhánh cây chìa ra sang một bên, vừa nói: “Nếu bệ hạ có nguyện vọng, thì thần cũng có nguyện vọng.”

Minh Trọng Mưu vừa nghe xong, liền nhướn mày hỏi: “Ồ? Nói thử nghe xem nào.”

“Thần từng nghĩ, nếu có thể bình an yên ổn đến già, thì chắc chắn sẽ có ngày trả lại mũ quan quy ẩn, đến lúc ấy chi bằng thần sẽ rút lui sớm một chút, tìm một nơi yên tĩnh rợp bóng cây, cày cấy trồng trọt, tận hưởng nhật nguyệt, ngắm nhìn phong cảnh, quan sát bách tính an cư lạc nghiệp, rồi sống vui vẻ cùng với họ, có lẽ đó là nguyện vọng của thần.”

Minh Trọng Mưu cau mày đáp: “Cái mà ‘nếu có thể’ bình an yên ổn chứ, nàng nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, không có gì thì đừng nói năng lung tung, còn về việc trả lại mũ quan quy ẩn.....” hấn ngắc ngứ, “Nếu đến lúc nàng muốn trả lại mũ quan quy ẩn, thì chỉ sợ có lẽ ta đã già mất rồi, đến lúc ấy nếu thiên hạ đã ổn định, nếu nàng muốn tìm một nơi yên tĩnh rợp bóng cây, thì ta sẽ cùng ẩn cư với nàng, dù là rừng rậm cũng được, bất kể là nơi nào đi chăng nữa, ngắm nhìn cảnh sắc sông núi, quan sát dân cư sinh sống, ta và nàng sẽ ở bên nhau tới già, đây cũng có thể coi như sống đến bạc đầu.”

Tạ Lâm ngẩn người, “Sao lại thế được? Người là thiên tử, cho dù không là thiên tử nữa, thì cũng từng là bá chủ thiên hạ, sao có thể tùy tiện đến mức ấy? Thần là dân, bỏ đi thân phận triều thần, thì chỉ là một người dân bình thường, còn bệ hạ vẫn là bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu khẽ hừ một tiếng, “Nếu nàng đã biết ta là thiên tử rồi, thì lời ta nói mới tính, nàng có phản đối cũng vô dụng thôi.”

Tạ Lâm không ngờ hấn lại lầy lội đến thế, bất giác khóc dở mếu dở, “Bệ hạ, thân thể người tôn quý, làm sao chịu được vất vả của bách tính bình thường? Chỉ sợ đến lúc ấy, người lại gào thét đòi quay về.”

“Nàng không phải là ta, sao biết được ta không chịu được vất vả?” Minh Trọng Mưu mũi hếch tận trời, khoanh tay nói, “Bách tính bình thường có thể sống được, thì sao ta lại không thể? Hơn thế nếu nàng có thể chịu được, thì ta cũng có thể!”.

Tạ Lâm thấy dáng vẻ tự phụ mặt mũi vênh ngược lên của hấn, không nhìn được phì cười lắc đầu, “Thiên tử thì sao chứ? Không phải dựa vào những gì đọc trong tứ thư ngũ kinh đâu là sống được đâu, có hai con mắt một cái mũi một cái miệng mà người chảnh quá đấy.” Nàng cũng không khuyên hấn nữa, nói không chừng..... nói không chừng đến lúc ấy, nàng cũng không sống được lâu đến thế.

Một căn nhà, hai người, nương tựa vào nhau, sống đến bạc đầu.

Đó là chuyện vui đến mức nào chứ? Nàng chỉ cần thoáng nghĩ tới thôi, là đã cảm thấy cuộc đời này không còn gì uổng phí nữa rồi.

Minh Trọng Mưu thấy nàng đùa vậy, bất giác cúi: “Được lắm, thấy bình thường nàng đối xử cung kính với ta, suốt ngày bệ hạ này bệ hạ nọ, thì ra là trong bụng toàn ủ mưu, lần này lại xỏ xiên ta, xem ta trị tội nàng thế nào!” Nói đoạn, lao bổ về phía nàng.

Tạ Lâm “Á” lên một tiếng đầy kinh hãi, “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.....” vừa nói được hai câu, đôi môi của Minh Trọng Mưu đã kề sát gần cánh môi nàng, môi của hai người rất gần, Tạ Lâm nghe thấy một tiếng “chụt” rất rõ, đang mãi ngạc nhiên, thì lại nghe Minh Trọng Mưu nổi giận nói: “Phạt nàng phải để ta hôn thoải mái trong thời gian mười nén hương!” Nói xong lại ghé sát lại cánh môi nàng.

Trong lòng Tạ Lâm muốn thổ huyết, đừng nói là mười nén hương, hôn một nén thôi nàng đã không chịu nổi rồi.

Biết làm thế nào được Minh Trọng Mưu sức khỏe cực tốt, bế gọn nàng vào lòng, nàng muốn giãy ra cũng không giãy được. Minh Trọng Mưu nói được hai câu, lại hôn tiếp, đầu lưỡi chạm cả vào răng hàm của nàng, nhất định phải quần quýt triền miên với nàng mới thôi.

Tạ Lâm khinh thường, thấy hãn hôn nồng nàn say đắm, nên cũng không muốn cự tuyệt, nàng đang muốn nhắm mắt lại, thì đột nhiên thấy có một tia sáng lóe lên sau lưng Minh trọng Mưu, một mũi tên lông vũ đang bay tới, Tạ Lâm kinh hãi, lập tức dùng sức lực lớn nhất của bản thân đẩy Minh Trọng Mưu ra, nhưng không ngờ hãn lại ôm chặt cứng, hai người quần lấy nhau lăn khỏi lưng ngựa, Tạ Lâm liền đè thẳng Minh Trọng Mưu xuống dưới đất, mũi tên cắm vào thân cây phía sau lưng bọn họ phát ra một

tiếng “phập”, kinh lực rất lớn, thậm chí vẫn còn rung lên, phát ra tiếng vù vù khe khẽ.

Cánh môi hai người vội vàng tách ra, lúc này chỉ nghe thấy tiếng cười nham hiểm từ đằng xa vang lên: “Hôm nay được mở mang tầm mắt rồi, ta còn tưởng hoàng đế của Đại Sở là nhân vật anh minh thế nào chứ, nhiều sự khiến nước ta và nước Sở chiến trận liên miên, hóa ra lại là một kẻ đoạn tụ, uổng công chúng ta ngày ngày nghĩ cách nên đối phó thế nào, thì ra..” Nói đoạn, lại phá lên cười, trong tiếng cười chứa đầy vẻ chế giễu.

Hắn cười còn chưa dứt, thì hình như bên cạnh có người nghe thấy tiếng cười mỉa mai ấy, cũng bật ra một tràng cười phụ họa theo vang vọng khắp nơi.

Tạ Lâm và Minh Trọng Mưu đưa mắt nhìn nhau, hiểu rằng đối phương quân số đông như vậy, mà bên mình lại chỉ có hai người, hôm nay muốn thoát thân, chỉ sợ rằng ngàn khó vạn khó!

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Cách đó không xa có một người cười nham hiểm nói: “Hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt rồi, ta còn tưởng hoàng đế Đại Sở là nhân vật anh minh thế nào cơ, khích bác khiến nước ta và nước Sở chiến trận liên miên, hóa ra lại là một kẻ đoạn tụ, uống công bọn ta ngày ngày nghĩ cách nên đối phó thế nào, thì ra..” Nói đoạn, lại phá lên cười, trong tiếng cười chứa đầy vẻ chế giễu.

Hắn cười còn chưa dứt, thì hình như bên cạnh có người nghe thấy tiếng cười mĩa mải ấy, cũng bật ra một tràng cười phụ họa theo âm vang khắp nơi.

Tạ Lâm và Minh Trọng Mưu đưa mắt nhìn nhau, biết rằng đối phương quân số đông như vậy, mà bên mình lại chỉ có hai người, hôm nay muốn thoát thân, chỉ sợ rằng ngàn khó vạn khó!

Tạ Lâm bị ngã, chỉ cảm thấy bụng dưới rất đau, nhưng tình thế cấp bách, nên cũng không màng tới đau đớn, nàng nhìn bốn phía xung quanh, bọn họ vừa mới quất ngựa phi như điên, hiện giờ không có lấy một hộ vệ, kẻ địch thì bao vây rình rập, hôm nay e rằng không tốt lành gì rồi. Tuy đám người đó đã cải trang, nhưng cũng không phải không nhìn ra manh mối, vừa nãy khi mũi tên bắn tới, Tạ Lâm đã kịp liếc mắt quan sát, thấy trên mũi tên có những hoa văn màu tối trông vô cùng quen mắt, bọn người kia mặc dù có bịt khăn che mặt, nhưng cử chỉ không hề tầm thường chút nào.

Chi cánh của Đại Sở tuy rằng cũng không ít, nhưng tất cả đều không có đủ thực lực để tranh giành hoàng vị, nếu không năm đó Vĩnh Lưu hoàng đế cũng đã không nhường ngôi lại cho đệ đệ, vì thế khả năng đây là người trong hoàng tộc rất thấp. Từ cách gọi “Hoàng đế Đại Sở” của đối phương có thể thấy đối phương là người từ nơi khác đến!

Tạ Lâm thoáng suy nghĩ một lát, đã tìm ra thủ lĩnh của đối phương là ai, nàng cau mày, nhăn nhin cơn đau ở phía dưới bụng, kéo Minh Trọng Mưu đứng dậy, cười lạnh lùng nói: “Tướng quân nước Di Thác Bạt Nguyên, thì ra cũng dùng mấy thủ đoạn bắt gà trộm chó đánh lén người ta như thế này, thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy!”.

Người đó ngậy ra, hiển nhiên là không ngờ thân phận sẽ bị phát hiện, vốn dĩ gã nhận được tin tức từ trước nên đã chờ sẵn trong khu săn bắn rất lâu, chờ thời cơ đến sẽ hành động, chờ lâu ơ là lâu, quả nhiên đợi được đến khi Minh Trọng Mưu xuất hiện một mình. Vốn dĩ lúc ấy gã chỉ chú ý đến hướng đi của Minh Trọng Mưu, nên không quan tâm đến người bên cạnh là ai. Giờ nghe được câu đó, gã lập tức quét mắt đánh giá Tạ Lâm một lượt, tuy hẳn là người nước khác, không rõ trang phục của Thừa tướng thì trông như thế nào, thấy nàng vì tránh mũi tên nên đúng có hơi chật vật thật, nhưng vẫn cảm nhận được sự sắc bén như một thanh bảo kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ từ khi đứng bên cạnh hoàng đế Vạn Triệu, thiên tử uy nghi kia, bất giác lạnh lùng hỏi: “Người là ai? Sao lại có thể nhận ra thân phận của ta!”.

Tạ Lâm thò tay ra nắm chặt lấy cổ tay Minh Trọng Mưu từ trong ống tay áo, dừng dừng mĩa mai: “Vô danh tiểu tốt, không đáng để nhắc đến. Ngược lại Thác Bạt Nguyên tướng quân, so với tướng quân của bản triều Hầu Thiết Tranh, ngài vốn dĩ không phải là đối thủ xứng tầm, ta còn nhớ rất rõ lần trước, ngài và Hầu tướng quân đại chiến ở sườn Bách Long, nhưng bị Hầu tướng quân không dùng một binh một tốt nào đánh cho lùi xa mấy trăm dặm, hành động đó của Thác Bạt tướng quân đúng là đập thêm

một lớp da lên mặt quý quốc.” Tuy nàng cất cao giọng để nói, nhưng lại viết một chữ “chạy” trên tay Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu cả kinh, ngược mắt lên nhìn nàng, nhưng nàng lại không hề quay đầu lại, mà tiếp tục viết thêm một chữ “chạy” nữa vào lòng bàn tay hấn.

Thác Bạt Nguyên nghe Tạ Lâm mỉa mai mình trong khi thuộc hạ cũng đang có mặt ở đây, mặt mũi đã không còn giữ được bình tĩnh, tức giận nói: “Ấu trĩ dốt nát nói năng hàm hồ!” Vừa nói xong, tròng mắt gã đảo một vòng, lại cười lạnh nói: “Tên Hầu tướng quân đó đã bị gã Thừa tướng xảo trá của các người lật đổ từ lâu rồi, vả lại, trên dưới nước Sở các người trong tranh ngoài đấu, âm mưu trùng trùng đầu có một lòng giống như nước Di ta, so với nước ta thì đúng là trò cười, chẳng trách quốc lực càng lúc càng suy yếu, ngay cả hoàng đế cũng là một kẻ đoạn tụ, thực đáng chê cười.” Lời thốt ra từ miệng, nhưng khi ánh mắt gã liếc về phía hoàng đế Vạn Triệu, lại thấy tên hoàng đế kia đột nhiên lật tay nhổ mũi tên ra khỏi thân cây, sau đó vung lên, mũi tên so với khi nãy thậm chí còn nhanh hơn, bay thẳng đến trước mặt hấn.

Thác Bạt Nguyên hoảng sợ, vội vàng thụt lùi về sau mấy bước, nhưng thấy lực bay của mũi tên không hề suy giảm chút nào, liền cuống quýt nhảy tránh sang một bên, mũi tên sượt sát qua mang tai gã, Thác Bạt Nguyên còn đang mãi đặc ý vì mình đã tránh rất chuẩn, thì lại nghe thấy phía sau có tiếng người hét lên thảm thiết, gã quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy thuộc hạ của mình đã trúng tên, tay bịt lên vị trí yếu hại trước ngực lẫn đùi ngả ngửa, chẳng bao lâu thì tắt thở, rõ ràng là đã mất mạng.

Thác Bạt Nguyên sững sờ, tuy gã biết hoàng đế nước Sở có luyện võ, nhưng nghĩ rằng kiểu con cháu thiên triều cho dù có biết võ, thì có thể đánh đấm được bao nhiêu? Không ngờ võ nghệ của tên hoàng đế này lại nằm ngoài dự liệu của người khác như thế. Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng

ngựa hí từ phía đối diện, tiếng vó ngựa rầm rập, bóng ngựa lao nhanh đi, hướng về phía sâu trong rừng.

Thác Bạc Nguyên trấn tĩnh lại nhìn thử, vó ngựa phi như bay, suy cho cùng cũng đã từng dẫn quân chinh chiến, gã lập tức hiểu ra ngay, tên hoàng đế kia đã mượn mũi tên để gương đồng kích tây, không mong sẽ giết được người, mà muốn dựa vào khoảng khắc chớp nhoáng ấy, phi ngựa chạy trốn chết.

“Đuổi theo!” Gã vốn đã có ý nghĩ tranh thủ thời cơ bắt sống Minh Trọng Mưu, cơ hội trời cho thế này sau này chắc gì đã có, nên càng hạ quyết tâm, hạ lệnh: “Bắn tên!”.

Trong một thoáng, tất cả đồng loạt rút tên ra ngắm bắn, loạt tên bay như mưa lao về phía hai người Minh Trọng Mưu.

Hiện trường vốn có hai con ngựa, nhưng Minh Trọng Mưu lại kéo Tạ Lâm lên ngựa của mình, còn con ngựa kia thì hấn nắm dây cương kéo chạy theo, con ngựa không có người cưỡi, nên chạy nhanh hơn nhiều. Minh Trọng Mưu ôm Tạ Lâm vào lòng, tên bay tới phía sau lưng, hấn lấy tên của mình ra, vung lên gạt rơi tên của kẻ địch, nhưng tên bắn tới quá nhiều, chẳng bao lâu đã nghe thấy Minh Trọng Mưu khẽ rên lên một tiếng, một mũi tên đã bắn trúng vai phải của hấn, cơn đau nhất thời khó nhin được, khiến hấn suýt chút nữa trúng thêm một phát nữa.

Tạ Lâm không ngờ Minh Trọng Mưu lại làm vậy, nàng vốn định hy sinh mình để kéo dài thời gian cho hấn chạy trốn, giờ tình hình thế này, không khỏi vừa sợ vừa giận, “Bệ hạ, người đang lấy tính mạng mình ra để đùa đấy!”.

Minh Trọng Mưu ấn chặt nàng vào trong lòng mình, cười ha hả, “Sao lại là đùa được, đám người này tới góp vui giúp ta và nàng mà! Ta và nàng đang nói chuyện tâm tình, cũng cần phải có người khác tới tham gia cùng

chứ, như vậy mới thật sự vui vẻ giống như thần tiên ấy. Từ xưa tới giờ từng có kiệu lớn tám người khiêng, ồn ào náo nhiệt, mũ phượng khăn quàng vai, cưỡi hoi đàn hoàng rôi, nhưng ta với nàng ở riêng với nhau, nhất định phải có người tới bắn tên coi như là pháo hoa, thế mới sống động!” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, sau vai bị thương nhưng hẳn không hề cảm thấy gì, chỉ vừa phi ngựa, vừa vung tên của mình lên đỡ tên của kẻ địch.

Mưa tên rơi càng lúc càng nhiều, mật độ càng lúc càng dày, Minh Trọng Mưu đã biết không ổn, có những mũi tên bắn thẳng về phía hông và phần chân sau của con ngựa quý, con ngựa hí lên một tiếng đau đớn, thân mình lao đảo, Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm suýt chút nữa thì ngã khỏi lưng ngựa. Hẳn vội vàng ôm chặt lấy eo Tạ Lâm, hai chân tung lên đập vào yên ngựa, mượn lực nhảy vọt lên cao đáp xuống yên con ngựa thứ hai, ống tay áo còn lại vung lên, tất cả những mũi tên bắn về phía hai người đều bị một cú vung này của hắn quét sạch, bay ngược trở lại, mặc kệ những tiếng kêu thảm thiết phía sau lưng, Minh Trọng Mưu vẫn tiếp tục thúc ngựa, phi nhanh về phía trước.

Con ngựa quý lúc trước chìm trong mưa tên, trên thân mình không còn chỗ nào không bị trúng tên, trông như một con nhím, con ngựa hí lên một tiếng, nhìn chủ nhân một lần cuối, rồi ngã xuống đất.

Minh Trọng Mưu thấy vậy, liền nhắm mắt lại, nhưng cũng không thể quan tâm đến con ngựa yêu được, chỉ biết dốc toàn lực lao về phía trước.

Tạ Lâm vừa nãy nhận nhện cơn đau dưới bụng, lại nhảy chuyển sang con ngựa khác, khiến nàng cảm thấy cơn đau càng thêm dữ dội, mùi máu tanh nồng dâng lên, ngập tràn khoang ngực, hơn thế ngựa phi nhanh, hô hấp nhộn nhạo, thân thể càng khó chịu hơn. Chỉ vì không muốn Minh Trọng Mưu phải lo lắng, nên mới cắn răng nuốt xuống, gồng mình chịu đựng. Bình thường vào những lúc thế này Tạ Lâm vẫn có thể nói vài câu bông đùa, dùng lời lẽ ép khiến đối phương giận quá mất khôn, nhưng hôm

nay thì chỉ riêng việc duy trì hô hấp đều đặn thôi, nàng cũng đã phải dùng hết toàn bộ sức lực rồi.

Thác Bạc Nguyên thấy bóng lưng hai người càng lúc càng xa, trong khi đó cả đám người bọn gã lại không hề có con ngựa nào bằng được với bảo mã của đối phương, nhanh nhất cũng chỉ có hai cái chân, mà hai chân thì sao bì được với bốn chân. Thác Bạc Nguyên thấy vậy, cũng không màng đến suy tính ban đầu của mình là bắt sống Minh Trọng Mưu nữa, gã giật lấy cung của kẻ đi bên cạnh, lấp tên vào.

Tuy lực cánh tay của gã có lẽ không thể bằng được Hầu Thiết Tranh, nhưng suy cho cùng từng là kinh địch, gã giương cánh cung đã lấp tên lên, mũi tên bắn ra nhanh hơn so với những người khác rất nhiều, thoáng chốc đã bay tới phía sau lưng Minh Trọng Mưu, thế bay không hề suy giảm.

Mũi tên dùng để che chắn trong tay Minh Trọng Mưu rơi mất, hổ khẩu thì tê rần, dẫn đến vết thương trên lưng càng thêm đau đớn, không kìm được nhủ thầm không xong rồi. Sau lưng lại có một mũi tên bắn tới, thế bay giống như lúc vừa nãy, Minh Trọng Mưu biết ngay chắc chắn là do Thác Bạc Nguyên bắn, đành phải nhẫn nhịn cơn đau để cản lại.

Thác Bạc Nguyên thấy hẳn liên tiếp chặn được hai mũi tên, trong lòng thầm tán thưởng, nước Di xưa nay kính trọng nhất là những hảo hán, nghĩ bụng nếu đối phương không phải là hoàng đế Vạn Triệu, thì dựa vào bản lĩnh ấy, cũng đáng để kết giao lắm. Đáng tiếc hai bên lại đối địch nhau, Thác Bạc Nguyên lại bắn tiếp một mũi tên nữa.

Minh Trọng Mưu đã cảm nhận được vết thương trên lưng vỡ ra, máu chảy đầm đìa, cánh tay phải tê đến mức gần như không nhấc lên nổi, mũi tên bắn đến, hẳn cơ hồ không thể cản nổi nữa.

Thế bay của tên rất dũng mãnh, mắt thấy tên sẽ đâm xuyên qua chỗ yếu hại sau lưng mình, Minh Trọng Mưu thầm thở dài. Nghĩ đến đây, hẳn

liền cúi đầu nhìn Tạ Lâm, vừa nhìn xong lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh, sau đó tiện miệng tức giận quát lớn: “Úy Trì Chính, còn không mau xuất hiện!”.

Mũi tên sắp bắn đến hậu tim của Minh Trọng Mưu, thì đột nhiên lại thấy một mũi tên khác bắn tới càng lúc càng nhanh, “Đình” một tiếng, mũi tên cắm phập xuống đất.

Thác Bạc Nguyên cả kinh, “Ai!”.

Lại thấy một người một ngựa phi tới, tay cầm cung tên, đứng đối diện với gã, “Thượng thư bộ Binh của Đại Sở, vốn là phó tướng dưới quyền Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, Úy Trì Chính!”.

Theo ngay sau đó, lại thấy rất nhiều người ăn vận theo kiểu của Ngự lâm quân, tay cầm cung tên vừa hay bao vây lấy đám người của Thác Bạc Nguyên, nếu tất cả cùng đồng loạt bắn tên, đám người của gã chắc chắn không bằng được với Ngự lâm quân. “Thác Bạc Nguyên, người hủy hoại giang sơn ta, lại muốn mưu hại thiên tử triều đình ta, hôm nay ta nhất định phải bắt người mất mạng chốn này, thiên la địa võng thế này, còn không mau đền tội đi?” Úy Trì Chính lạnh lùng cười gằn.

Gã và Hầu Thiết Tranh là đối thủ cũ, nên đương nhiên chẳng lạ gì Úy Trì Chính, vừa nhìn thấy, liền sốc, “Úy Trì Chính, không phải người nói muốn đầu hàng nước Di, bảo ta mai phục ở đây, người sẽ theo trợ giúp à? Sao lại trước một kiểu sau một kiểu như vậy, lẽ nào người muốn ngăn cản ta?”.

Thác Bạc Nguyên còn chưa nói xong, đã bị Úy Trì Chính lạnh lùng cắt ngang, “Tên Thác Bạc Nguyên kia, ai muốn đầu hàng nước Di? Triều đình Đại Sở thiên uy cuồn cuộn, hạng tiểu quốc như các người há lại có thể bằng được? Đừng đứng đó đông dài nữa, bắn tên!”.

Thanh âm vừa dứt, các cung thủ đồng loạt bắn tên, cho dù đám người của Thác Bạc Nguyên có giãy dụa thế nào cũng khó lòng chạy thoát, lại vừa hay ở chính giữa vòng vây, vạn tên bắn ra, cho dù có là anh hùng gì đi nữa cũng bị bắn trúng.

Tuy Thác Bạc Nguyên dẫn theo toàn hảo thủ, bản thân cũng là một người võ nghệ cao cường, nhưng dù hẳn có tránh né giỏi đến đâu, thì vẫn chỉ có một kết cục duy nhất, chết.

Vốn dĩ Úy Trì Chính và Minh Trọng Mưu đã bắt tay vạch ra một kế hoạch, Minh Trọng Mưu muốn tự mình làm mối nhử, dụ Thác Bạc Nguyên, còn Úy Trì Chính sẽ giả vờ muốn đầu hàng nước Di, và cung cấp tin tình báo ngày giờ sẵn bắn của hoàng đế cho người nước Di, đồng thời tiết lộ việc Minh Trọng Mưu biết võ, để hoàng đế nước Di phái Thác Bạc Nguyên đích thân tới bắt.

Thác Bạc Nguyên đợi rất lâu mới thấy Minh Trọng Mưu đơn thân độc mã xuất hiện, nhưng đúng vào lúc ấy, gã lại muốn bắt sống Minh Trọng Mưu, tuy gã biết Minh Trọng Mưu biết võ, nhưng lại không ngờ võ nghệ của Minh Trọng Mưu cao cường như vậy, bắt sống không được, vậy thì bất kể là sống hay chết, cứ khiến cho nước Sở hỗn loạn là được.

Đáng tiếc Thác Bạc Nguyên tính toán đâu ra đấy, lại không biết rằng bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn phía sau, cuối cùng bị Úy Trì Chính tiêu diệt.

Lúc thực hiện mưu kế, Úy Trì Chính cho rằng Minh Trọng Mưu lấy mình làm mối nhử như vậy quá nguy hiểm, nhưng Minh Trọng Mưu lại vô cùng ngoan cố. Lần này hẳn và Tạ Lâm thi cưới ngựa, ngựa phi rất nhanh, tuy Úy Trì Chính đã biết trước địa điểm mai phục từ lâu, nhưng vẫn tới muộn nên mới để Minh Trọng Mưu bị trúng tên.

Úy Trì Chính thấy Thác Bạc Nguyên bị tên bản như nhím, liền thúc ngựa đi sát lại gần, cười lạnh một tiếng, một tay đẩy ngã Thác Bạc Nguyên chết trong tư thế đứng như trời trồng ra đất, rồi mới xuống ngựa, tới quỳ xuống bên cạnh ngựa của Minh Trọng Mưu, cung kính thưa: “Thần tới cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ thứ tội.”

Tất cả Ngự lâm quân cũng đồng loạt khấu đầu, các đại thần theo đến, cũng lữ lượt làm theo: “Chúng thần cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ thứ tội!” Giọng nói vang vọng, khiến chim muông trong rừng bay toán loạn.

Úy Trì Chính nhìn vết thương trên người Minh Trọng Mưu, vì hấn mặc long bào màu đen, máu có chảy ra nhưng nhìn không rõ, tuy vậy vẫn khiến mọi người kinh hãi, bị mũi tên dài cắm trên vai, mà vị hoàng đế mới thành niên này không hề nhú mày. Úy Trì Chính lại nhìn tiếp đến Tạ Lâm đang được hấn ôm trong lòng, hai người cười chung một con ngựa, Tạ Lâm xưa nay mềm miệng sắc bén, giờ đang nép mình trong lòng Minh Trọng Mưu, im lặng không một tiếng động, cũng không hé miệng nói tiếng nào, cảm xúc trong lòng Úy Trì Chính rất phức tạp, nhưng miệng vẫn cung kính nói: “Xin bệ hạ hãy lập tức chữa thương, người nhất định phải giữ gìn long thể.” Nói đoạn, hấn toan định gọi ngự y đi theo tới.

Minh Trọng Mưu ngăn động tác của hấn lại, ôm chặt Tạ Lâm trong lòng, “Úy Trì khanh, Lạc ngự y có đi theo không?”

Úy Trì Chính ngẩng đầu nhìn thánh nhan, liếc mắt nhìn Tạ Lâm, cúi đầu thưa: “Lạc ngự y đúng là có đi theo.”

“Vậy gọi hấn tới đây, dựng lều ngay tại chỗ, lúc bắt mạch, các khanh không được phép lại gần.” Minh Trọng Mưu đáp.

“Vâng.”

Lều trại được dựng lên rất nhanh, Minh Trọng Mưu ôm Tạ Lâm đi vào trong, Úy Trì Chính đưa Lạc Thạch Thiên đến cửa lều, nhưng không tiện đi

vào theo, nên chỉ đành đứng canh bên ngoài, trong lòng tràn đầy thắc mắc.

Nếu hãn nhớ không nhầm, thì Lạc ngự y thường xuyên ra vào trong cung, cũng thường xuyên vào ra phủ Thừa tướng, việc trị bệnh cứu thương cho Tạ Lâm cũng thường do một tay hãn lo liệu, rốt cuộc tên này có quan hệ gì với Tạ Lâm?

Hơn thế tại sao Tạ Lâm lại yếu ớt như thế? Hoàng đế bệ hạ ôm hãn xuống ngựa, đi vào trong lều, trong lúc ấy khuôn mặt Tạ Lâm vùi vào lồng ngực Minh Trọng Mưu, cũng chưa nhìn ra Tạ Lâm bị thương ở đâu. Nghĩ tới xưa nay Tạ Lâm mồm miệng độc địa, lần này lại chẳng nói tiếng nào, cũng không biết là tại làm sao, liệu có phải do trọng thương không nhỉ.

Không dám trái hoàng lệnh, Úy Trì Chính đành đứng ở bên ngoài lều, tâm trạng xưa nay vốn bình tĩnh bỗng thấy thấp thỏm bất an. Thỉnh thoảng có đại thần tới hỏi thăm, Úy Trì Chính trả lời nhất gừng lúc có lúc không, tâm trạng không biết đã phiêu du tới đâu rồi.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Tạm không nhắc đến Ủy Trì Chính đang ôm trong lòng nỗi niềm ngổn ngang bên ngoài, mà hãy nói tới Lạc Thạch Thiên từ lúc bước vào lều, sau khi chẩn mạch cho Hoàng thượng và Thừa tướng xong thì sắc trời cũng đã nhá nhem.

Lạc Thạch Thiên đang bồi thuốc và băng bó trên tấm ngực trần của Minh Trọng Mưu, khuôn mặt Minh Trọng Mưu sầm sì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gã ngự y hãn thực sự tín nhiệm này, suy nghĩ cũng không biết đã đảo đi đảo lại mấy vòng rồi.

Lạc Thạch Thiên băng bó xong xuôi, vừa mới hơi ngẩng đầu lên, chạm ngay phải ánh mắt của Minh Trọng Mưu, lại lập tức cúi đầu xuống, dường như đã biết trong đầu bệ hạ đang nghĩ gì, “Xin bệ hạ đừng quá lo lắng, cái thai trong bụng Thừa tướng vẫn bình an vô sự, vừa nãy do sợ hãi và mãi tránh truy binh nên bị ngã thành ra có phần hoảng sợ thôi, nhưng tính tình của Thừa tướng đại nhân rất kiên cường, bình thường lại toàn đi bộ lên triều, nên thân thể rất tốt, chỉ cần điều dưỡng một thời gian là sẽ ổn.”

Nói xong, hãn cứ cúi đầu ngậm miệng suốt, vị thiên tử phía trước mặt đã không còn là ông vua khờ khạo của ngày xưa nữa rồi, bụng dạ thâm trầm, mang theo cái uy của bậc đế vương, ánh mắt sâu xa của bệ hạ nhìn chăm chăm vào hãn, cũng không biết là trong đầu đang nghĩ gì, nên Lạc Thạch Thiên cũng không tiện nói nhiều.

Minh Trọng Mưu mặc lại áo, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt hăn dù chỉ một giây, dường như đang muốn thông qua biểu cảm trên mặt để nhìn thấu cả trái tim bên trong hăn. Phải mất một lúc lâu, Minh Trọng Mưu mới chậm rãi mở miệng nói: “Khanh đã biết thân phận con gái của Thừa tướng từ lâu rồi.”

Lạc Thạch Thiên không trả lời.

Minh Trọng Mưu cẩn thận quan sát hăn, nói tiếp: “Có lẽ không phải là bây giờ, mà là từ rất lâu về trước, khi nàng quỳ ở bên ngoài cung Cẩm Tú, vết roi quất trên lưng nàng tái phát, khanh trị thương cho nàng nên biết thân phận của nàng.”

“..... Phải ạ.” Rất lâu sau, Lạc Thạch Thiên mới thấp giọng trả lời.

Minh Trọng Mưu nhìn hăn chăm chăm, “Mà lúc đó, trẫm vẫn chưa biết,” giọng nói của càn bị đè xuống thấp hơn, “Khanh thì biết rồi, còn trẫm thì vẫn chưa biết.”

“..... Phải ạ.”

Minh Trọng Mưu liếc mắt nhìn Tạ Lâm đang mệt mỏi nằm trên giường, lại nhìn hăn chăm chú, ánh mắt của hoàng đế bệ hạ phản chiếu về âm đạm trong lều, “Lạc ngư y, khanh hợp sức với nàng ấy lừa ta, hai người khi quân.”

Lạc Thạch Thiên kinh hãi ngẩng phắt đầu lên, hăn vội vàng vén tà áo, quỳ xuống, hoảng hốt nói: “Bệ hạ, đây hoàn toàn là chủ ý của thần, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của thần, không có chút gì liên quan đến Thừa tướng cả, xin bệ hạ đừng trách Thừa tướng.....!” Nói xong, hăn dập đầu xuống đất, phát ra một tiếng rất to.

Minh Trọng Mưu thấy hăn liên tục dập đầu, trán cũng sưng đỏ hết cả lên, nhưng Minh Trọng Mưu không bảo hăn đứng dậy, cũng không bảo hăn

dừng lại, chỉ nói tiếp: “Tạ Lâm bảo khanh che giấu, khanh chẳng nói chẳng rằng giúp nàng ấy giấu, trẫm nhớ, sau này khanh và nàng ấy qua lại rất thân thiết, khanh thường xuyên tới phủ Thừa tướng, đêm Giao thừa cũng trải qua trong phủ Thừa tướng.”

Động tác đập đầu của Lạc Thạch Thiên khựng lại, ngữ điệu thâm trầm của Minh Trọng Mưu không biết bên trong đang ẩn chứa toan tính gì.

Minh Trọng Mưu hơi ghé sát lại người hẳn, khẽ hỏi: “Lạc Thạch Thiên, khanh và nàng ấy có mối quan hệ gì?” Thấy Lạc Thạch Thiên đang định mở miệng nói, liền lên tiếng cắt ngang một cách tùy tiện: “Đừng nói mấy cái kiểu quan hệ đại phu và bệnh nhân ra, trẫm không muốn nghe những lời giả ngây giả ngô đó của khanh đâu.”

Tâm tư Lạc Thạch Thiên xoay chuyển mấy vòng liền, ánh mắt của vị đế vương trước mặt thấu triệt, lại có rất nhiều thủ đoạn của bậc cửu ngũ chí tôn, tâm tư hẳn càng ngày càng sâu, lại nhiều tai mắt như thế, thậm chí ngay cả Tạ Lâm cũng không biết tình hình trong phủ nàng Minh Trọng Mưu đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Xem ra nói dối Minh Trọng Mưu sẽ không tin đâu, lúc này chi bằng cố gắng liều một phen vậy.

Lạc Thạch Thiên liếc nhìn Tạ Lâm, cúi đầu trả lời: “Thần là hôn phu chưa cưới của Thừa tướng.”

Minh Trọng Mưu bầu chặt lấy tay vịn ghế. Đúng là hẳn đang đợi Lạc Thạch Thiên mở miệng, bởi vốn dĩ hẳn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, bất luận Lạc Thạch Thiên có nói gì, hẳn cũng sẽ quyết không giật mình, nhưng bốn chữ “hôn phu chưa cưới” vừa thốt ra, bàn tay Minh Trọng Mưu liền siết chặt, suýt chút nữa là bóp nát tay vịn ghế.

Cho dù là thế, thì tay vịn cũng đã bị bóp nứt mấy đường.

Ánh mắt Lạc Thạch Thiên lướt đến chỗ tay vịn ghế, sau đó lại cúi đầu xuống nói tiếp: “Bệ hạ, bất luận là thế nào, thì chuyện Thừa tướng che giấu thân phận nữ nhi vào triều làm quan cũng là phạm phải tội khi quân, thần không muốn bệ hạ giáng tội, nên đã bao che giúp, huống hồ thần là hôn phu chưa cưới của Thừa tướng, cho dù có nhìn thấy da thịt thân thể của nàng ấy cũng là việc danh chính ngôn thuận, tương lai cũng sẽ nhất định lấy nàng ấy làm vợ, nào ngờ lại khiến bệ hạ nảy sinh nghi ngờ.....”

Lời vừa nói đến đây, Minh Trọng Mưu đã duỗi tay ra siết chặt lấy cổ Lạc Thạch Thiên, võ nghệ của hắn vốn dĩ đã bất phàm, chỉ thoáng chốc đã nhắc bổng Lạc Thạch Thiên lên, Minh Trọng Mưu nhìn tên ngự y tướng mạo cũng khá thư sinh tuấn tú trước mặt, hận không thể bóp chết hắn luôn cho xong.

“Người nói lại lần nữa xem?” Ngữ điệu của Minh Trọng Mưu trầm thấp.

Lạc Thạch Thiên gắng gượng mỉm cười, cũng không giãy dụa, “Bệ hạ, võ nghệ của người cao cường, thần không thể bằng được, nhưng Linh Nhi là tôi, người là vua, giới hạn giữa vua tôi căn bản sâu như biển, cả người lẫn Linh Nhi đều không thể vượt qua được đâu. Huống hồ Linh Nhi rõ ràng là con gái vào triều làm quan, đây là đại tội khi quân. Cho dù người không truy cứu, thì tổ chế còn đó, phá một lần sẽ có lần thứ hai, thân phận của Linh Nhi vĩnh viễn không được để lộ, người và nàng ấy không thể ở bên nhau được, chi bằng tìm người khác, con gái của các đại thần, ai nấy đều thông minh xinh đẹp dễ thương, gia thế hiển hách tôn quý, chẳng bằng người tác thành cho chúng thần, đem lại hạnh phúc cho Linh Nhi, kiếp sau chúng thần nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp long ân của bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu phớt lờ mấy lời dài dòng của hắn, chỉ nóng nảy tóm được từ mấu chốt: “Linh Nhi?”

“Đúng,” Lạc Thạch Thiên cười cười, “Tạ Linh Nhi mới là tên của nàng ấy, Tạ Lâm là tên của huynh trưởng, mười năm trước khi kỳ thixuân vidiễn ra, Linh Nhi đã lấy tên huynh trưởng mình để dự thi, một lần dùng mà dùng suốt mười năm, giờ người thân của nàng ấy gần như đã qua đời hết, chỉ còn lại thân, hôn phu chưa cưới của nàng ấy mới biết tên thật.” Hãn nhìn Minh Trọng Mưu, giả vờ như mình vừa hiểu ra, “Ồ, xem ra bộ hạ không biết chuyện này, thần cứ tưởng nàng ấy đã nói cho người biết từ lâu rồi chứ.”

(Xuân vi còn được gọi là thi Hội diễn ra vào mùa xuân năm kế tiếp của kỳ thi Hương (tức thu vi), tức các năm Sửu, Thìn, Mùi, Tuất, do Bộ lễ tiến hành, nên còn gọi là "lễ vi", "xuân vi". Kỳ thi này cũng diễn ra qua 3 lần (tam trường), mỗi lần 3 ngày. Người đỗ đầu cũng gọi là hội nguyên.)

Còn lâu hãn mới cho Minh Trọng Mưu biết rằng sở dĩ Tạ Lâm chỉ muốn dùng cái tên này, là vì nàng đã vứt bỏ quá khứ từ trước rồi, quyết định sống tiếp bằng thân phận của huynh trưởng mình.

Dáng vẻ giả vờ giả vịt của Lạc Thạch Thiên cùng cách nói chuyện của hãn đã chọc giận Minh Trọng Mưu không hề nhẹ. Ánh mắt Minh Trọng Mưu bắn ra lửa giận ngút trời đúng như hãn dự liệu, năm ngón tay bóp cổ hãn càng tăng thêm lực.

Đến nước này, Lạc Thạch Thiên giống như bình sứ không cần phải giữ, từ lâu hãn đã biết rằng, Tạ Lâm không có chút tình cảm yêu đương nào với mình, có lẽ chẳng bọn họ từng là thanh mai trúc mã, vì có chung những ký ức nơi quê xưa chốn cũ, lúc gặp lại có lẽ có chút đồng cảm, nhưng chỉ đến thế mà thôi. Năm ấy lúc đối mặt với lời cầu hôn của hãn, Tạ Lâm cũng chỉ nghĩ bản thân đã đến tuổi thành thân vậy thì thành thân, thế thôi.

Chỉ có người trước mặt hãn đây, chỉ có người này, chiếm cứ một đoạn năm tháng rất dài của Tạ Lâm, độc chiếm ánh mắt của nàng, khiến cho không một ai có thể bước vào trong trái tim nàng.

Cho dù không thể ở bên Tạ Lâm, chí ít cũng có thể trêu người hấn, khiến hấn không thể ung dung thoải mái hưởng thụ sự tốt đẹp của Tạ Lâm.

Minh Trọng Mưu thật sự thống hận tên này đến độ chỉ muốn bóp chết hấn, cái ánh mắt đặc ý gợi đòn ấy thật sự khiến người ta thấy ghét vô cùng.

Bất luận Minh Trọng Mưu muốn sánh vai bên cạnh Tạ Lâm đến mức nào, thì cách biệt tuổi tác luôn là bức tường ngăn cách trước mặt họ, hơn thế Tạ Lâm của mười năm trước, hấn căn bản không có cơ hội để ngắm nhìn, bất kể hấn có nỗ lực ra sao, đều không thể xóa đi được mối quan hệ thanh mai trúc mã của Tạ Lâm và cái tên trước mặt đây, trên thế gian này, chỉ có Lạc Thạch Thiên mới biết được quá khứ của nàng, nhận thức được điều này khiến Minh Trọng Mưu muốn phát điên.

Nhưng Minh Trọng Mưu vừa nhìn đến Tạ Lâm, hấn đột nhiên thấy bình tĩnh.

Minh Trọng Mưu thả Lạc Thạch Thiên ra, nở nụ cười trầm thấp, lắc lắc đầu, rồi ngồi xuống bên cạnh giường của Tạ Lâm.

Lạc Thạch Thiên nhìn thấy nụ cười ấy trong lòng liền vô cùng lo lắng, như thể đối phương còn chưa nói gì, hấn đã đại bại rồi.

“Bệ hạ, người đang cười thần sao?” Lạc Thạch Thiên siết chặt tay thành nắm đấm trong ống tay áo.

“Người thật sự rất biết mình biết ta đấy,” Minh Trọng Mưu khẽ khàng đặt bàn tay lên bụng Tạ Lâm, ánh mắt sắc bén trở nên hiền hòa, “Cho dù quá khứ người và nàng suýt chút nữa thành hôn thì sao chứ? Suy cho cùng vẫn là chưa thành, người vẫn chẳng chiếm được chút tình cảm nào của nàng, trăm mới là người đàn ông của nàng, nàng đang mang cốt nhục của trăm, đó là hoàng tử của Đại Sở, là đứa con đầu tiên của hoàng đế Vạn Triệu, trăm đã có nàng mười năm, thì tương lai vẫn sẽ tiếp tục ở cạnh nàng, người sẽ nắm tay nàng đi tiếp chỉ có thể là trăm.”

Đôi mắt hần tràn đầy màu sắc lấp lánh, như thể vì nghĩ tới tương lai được nắm tay Tạ Lâm mà cảm thấy sung sướng. Giọng điệu của hần kiên định mà bình tĩnh, cơ hồ như để bảo vệ một người, hần sẽ dùng hết sự quả cảm của một người đàn ông và uy nghiêm của một bậc đế vương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hần đã trưởng thành vì người con gái trong lòng, giờ tình cảm ấy đã được đáp lại, thì càng không bao giờ có chuyện buông tay.

Lạc Thạch Thiên nhìn hần hồi lâu, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Vậy thì hãy chăm sóc nàng ấy thật tốt.” Rất lâu sau, Lạc Thạch Thiên mới bình tĩnh nói.

Minh Trọng Mưu sốt ruột khoát khoát tay, “Không cần người phải nhắc.” Sau đó chỉnh lại chần cho Tạ Lâm.

Lạc Thạch Thiên mỉm cười khẽ, lắc lắc đầu, rồi xoay người đang định đi ra khỏi lều, thì lại nghe Minh Trọng Mưu nói: “Khoan đã!”.

Lạc Thạch Thiên dừng bước.

“Liên quan đến chuyện hôm nay, trăm nghĩ người biết mình nên làm thế nào.” Minh Trọng Mưu nói.

Lạc Thạch Thiên không hề quay người lại đáp, “Xin bệ hạ yên tâm, trước đây thần đã không nói, thì sau này đương nhiên cũng sẽ không bao giờ nói.”

Có lẽ Minh Trọng Mưu cũng vô cùng yên tâm về hần, nên không nói gì tiếp nữa, Lạc Thạch Thiên vén rèm đi ra khỏi lều.

Vừa ra khỏi lều, Lạc Thạch Thiên đã bị Úy Trì Chính chặn lại, hần vội vã hỏi: “Lạc ngự y, Thừa tướng..... và bệ hạ thế nào rồi?”.

Úy Trì Chính đứng ở ngoài chờ đã lâu, không biết người ở bên trong vô tình hay cố ý mà tiếng nói chuyện rất bé, lều thì vừa to lại vừa dày, tuy hẳn có võ công cao cường, nhưng không cũng thể nào nghe thấy rõ.

Vết thương bị trúng tên của bộ hạ cố nhiên là nghiêm trọng, nhưng Tạ Lâm lại hôn mê bất tỉnh, vừa rồi hẳn liếc mắt nhìn trộm, thấy sắc mặt Tạ Lâm trắng nhợt nhạt không chút máu, thậm chí mồ hôi túa ra đầm đìa, cũng không biết là bị thương ở đâu, có nghiêm trọng không.

Úy Trì Chính cảm thấy tình cảm mình giành cho Tạ Lâm quá đổi kỳ lạ, vừa phòng bị vừa căm ghét, nhưng cũng lại muốn thân cận với nàng, còn hôm nay, hẳn thậm chí còn cảm thấy bản thân đang lo lắng cho nàng nữa kìa.

Thấy Lạc Thạch Thiên đi ra, Úy Trì Chính không màng đến mớ suy nghĩ rối rắm trong lòng, trực tiếp xông tới hỏi.

Lạc Thạch Thiên vừa mới ra khỏi cửa đã đụng phải hẳn liền giật bản cả mình, còn tưởng tên này nghe thấy cuộc nói chuyện giữa mình và Minh Trọng Mưu, biết được thân phận của Tạ Lâm, nhưng thấy vẻ tiêu tụy trên mặt hẳn, dường như không biết gì, liền thấy yên tâm được ít nhiều, nhưng cũng thấy rất kỳ quái với hành động cuống quýt ấy, bèn nói: “Bộ hạ tuy trúng tên nhưng chỉ là vết thương ngoài da thôi, Úy Trì đại nhân không cần phải lo lắng, còn Thừa tướng đại nhân thì.....” hẳn ngập ngừng, cân nhắc câu chữ.

“Thừa tướng đại nhân thế nào?” Úy Trì Chính hỏi dồn.

Lạc Thạch Thiên liếc nhìn hẳn, cười đáp: “Úy Trì đại nhân và Thừa tướng đại nhân quả đúng là đồng liêu tình sâu ý nặng, Úy Trì đại nhân không cần bận tâm, Thừa tướng đại nhân chỉ bị ngã thôi, lại cộng thêm việc bị kinh sợ, trên đường phi ngựa xóc nảy, nghỉ ngơi vài hôm sẽ ổn.”

Úy Trì Chính bất giác thấy yên tâm đến lạ, bèn cười bảo: “Thì ra là vậy, vất vả cho Lạc ngự y rồi.”

“Chia sẻ nỗi lo lắng với bệ hạ và Thừa tướng là chuyện nên làm mà, Úy Trì đại nhân đừng khách khí thế, chỉ là hiện giờ bệ hạ và Thừa tướng đang dưỡng thương, tốt nhất là không nên tùy tiện thăm hỏi quấy rầy, qua vài hôm nữa đợi vết thương của họ ổn rồi, hãy lên đường hồi cung.”

Úy Trì Chính trầm ngâm rồi lâu rồi mới khẽ đồng ý.

XXX

Minh Trọng Mưu nằm xuống dựa sát vào Tạ Lâm, làm ổ trong chăn, tránh vết thương ở trên cánh tay ra, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cánh môi không có một chút huyết sắc nào, hắn không kìm được cúi đầu, chạm khẽ vào hai cánh môi, mát mát, đôi môi nàng vẫn mềm mại không gì diễn tả được.

Hồi lâu, Minh Trọng Mưu mới ngẩng đầu lên, thấy cánh môi nàng đã hồng hào hơn mới yên tâm hơn đôi chút, ôm Tạ Lâm vào lòng, siết thật chặt, không ngờ đúng lúc ấy Tạ Lâm mở mắt ra, đôi mắt trong veo sáng rõ, hoàn toàn không giống như người vừa tỉnh giấc.

Minh Trọng Mưu thấy thế, dịu dàng nói: “Nàng tỉnh rồi à? Sao không ngủ nhiều hơn chút nữa?”

Tạ Lâm nhìn hắn, “Vừa mới tỉnh, những lời mọi người nói, thần đều nghe thấy.”

Minh Trọng Mưu ngăn người, “Sớm biết thế bọn ta đã tìm chỗ nào bí mật hơn để nói rồi, tránh làm ồn khiến nàng tỉnh giấc.”

“Người là hoàng đế, lại vừa gặp chuyện không hay, sau này không được hành động đơn độc nữa, trước sau đều phải có người đi theo, nếu có

chuyện gì, chi bằng tranh thủ thời gian nói luôn là hay nhất.”

Minh Trọng Mưu thấy ánh mắt nàng trầm tĩnh như nước, đành trầm mặt.

“Thần là người đã có hôn phu chưa cưới, lại lừa người, vậy mà người cũng không giận, không buồn sao?”

“Ta đương nhiên giận, đương nhiên buồn,” hăn vuốt vuốt mấy sợi tóc mai của nàng, “Nhưng người nàng chọn từ lâu đã là ta rồi, ngoài trừ ta ra, nàng không thể chấp nhận bất cứ một ai khác, nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta thôi.”

Tạ Lâm nhìn hăn chăm chăm.

Minh Trọng Mưu nhìn nàng, lại nhẹ nhàng nói: “Nàng đang mang thai, sao lại không nói cho ta biết? Nếu biết sớm hơn, ta sẽ không bao giờ dẫn nàng đi cưới ngựa săn bắn đâu, xóc nảy quá mà.”

“Thần không biết, chứ không phải cố ý giấu người.”

Minh Trọng Mưu nhẹ nhàng mơn man gò má nàng, “Nàng đang mang thai con của trẫm, mà vẫn định xưng ‘thần’ sao?”

Tạ Lâm đang định mở miệng, thì lại bị Minh Trọng Mưu che lại, “Được rồi, trẫm đang bị thương, không muốn bị những lời phản bác của nàng chọc tức đâu, nghỉ ngơi nhiều vào, đừng nói nhiều nữa.” Nói đoạn, kéo Tạ Lâm ôm chặt vào lòng, nhắm mắt lại, có lẽ do bị thương nặng nên mệt mỏi, vừa nãy lại suy nghĩ quá nhiều, lên loáng cái đã ngủ rất say.

Trong lúc đó Tạ Lâm vẫn nhìn hăn đăm đăm, không nói năng gì, bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng, thờ dài.

Tạ Lâm giả nam quá lâu, trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện bản thân có thể mang thai, trước đây cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó, kết quả là hiện giờ nghe thấy tin này, khiến nàng trở tay không kịp.

Nàng hơi nghiêng đầu, quan sát Minh Trọng Mưu, cánh môi hăn thoáng cong lên, lại càng ôm siết nàng chặt hơn, thần sắc toát lên vài phần an tâm.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, trái tim cũng kề sát bên nhau, nhưng những lời của Tiên đế vẫn văng vẳng bên tai.

Nàng tất nhiên không thể sống được lâu, một mình đưa bé ở lại sao có thể có được hạnh phúc giữa chốn cung đình tranh đấu tàn khốc kia?

Tạ Lâm vuốt ve bụng, nhủ thầm.

Đứa bé này, nhất quyết không thể giữ lại.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Cho dù thế nào đi nữa, thì chuyến đi săn lần này đã có thu hoạch lớn, ngoài trừ việc săn được rất nhiều thú rừng ra, thì còn tương kế tựu kế giết được gã tướng quân trụ cột của nước Di là Thác Bạc Nguyên. Hoàng đế hiện giờ của nước Di bất tài dốt nát, tất cả đều do Thác Bạc Nguyên nhiếp chính xử lý công việc, từ nay trở đi sẽ không còn ai đủ tài cán để đối địch với Đại Sở nữa.

Minh Trọng Mưu nhân cơ hội này hạ lệnh cho bộ Binh tìm một vị tướng lĩnh đáng tin tiến về phía Bắc đánh nước Di, mở rộng bản đồ Đại Sở.

Úy Trì Chính nhận lệnh, đích thân dẫn quân xuất chinh.

Bên ngoài mưa lớn, bầu trời tối đen ảm đạm, ánh nến trong đại điện của Minh Trọng Mưu chiếu lên tấm hồ phù đặt ở chính giữa, sáng lấp lánh.

Minh Trọng Mưu ngồi trên ngai cao, một tay tì lên tay vịn ghế, một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn tấm hồ phù.

Đêm nay cũng giống như đêm đó, Tạ Lâm đẩy cửa bước vào, Lại Xương vẫn tận tụy đứng canh ở bên ngoài cửa.

Tạ Lâm bước đến gần khoác chiếc áo trong tay lên người Minh Trọng Mưu nói, “Đêm khuya lạnh, bệ hạ nên chú ý đến thân thể.”

Lúc ấy Minh Trọng Mưu mới sức tỉnh, nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, hần liền ôm nàng vào lòng, ủ ấm tay cho nàng, “Mưa to như vậy, nàng lại đang mang thai, lúc trước Lạc ngự y có nói mạch thai của nàng không ổn định, nên nghỉ ngơi thật nhiều.”

Tạ Lâm liếc nhìn hồ phù, “Bệ hạ đang lo lắng chuyện binh quyền?”.

“Nàng luôn hiểu rõ lòng ta,” Minh Trọng Mưu gật đầu, “Ngày trước nàng nhất quyết thu lại binh quyền của Hầu Thiết Tranh cho ta, giờ lại trao binh quyền lại cho Úy Trì Chính, điều ta lo lắng không chỉ là việc binh quyền,” hần nhìn Tạ Lâm nói tiếp, “Ta cũng lo nàng không đồng ý.”

Tạ Lâm vén mấy sợi tóc mai hơi rối của hần ra sau tai, cho dù bên ngoài mưa rơi, tiết xuân se se lạnh, vô cùng thanh lãnh, nhưng nàng lại cảm thấy trái tim mình rất ấm áp, “Lần trước vẫn còn lo là vì thời gian bệ hạ đang cơ chưa lâu, chưa quen xử lý công việc, nên đương nhiên thần phải bận tâm ít nhiều, nhưng giờ bệ hạ đã trưởng thành rồi, vấn đề binh quyền tin rằng người sẽ xử lý ổn thỏa, sẽ không xảy ra tình trạng xuất hiện một người nào đó lợi dụng quân đội để củng cố thế lực riêng đâu, huống hồ Úy Trì đại nhân vốn là phó tướng của Hầu Thiết Tranh, thuật dùng binh đương nhiên không cần phải nói, hiện giờ địch quốc đã suy yếu, chiếm được nước Di không phải chuyện gì khó khăn. Thần đã quan sát khá lâu, biết được rằng Úy Trì đại nhân là người trung thành chính trực, tuổi trẻ hứa hẹn, khác hoàn toàn với Hầu Thiết Tranh, sau này đám nước Lưu Cầu đánh lui được kẻ địch, trừ được mối lo xong, thì sẽ còn rất nhiều chỗ cần dùng tới Úy Trì đại nhân, bệ hạ cứ yên tâm dùng tới hần.” Tạ Lâm ngừng lại một thoáng, “Nếu bệ hạ vẫn chưa yên tâm, đợi tiêu diệt được kẻ địch rồi, bệ hạ thu hồi lại binh quyền của hần, để hần an phận chạy việc cho bộ Binh, không đi đánh trận nữa là được.”

Minh Trọng Mưu vốn dĩ vẫn còn băn khoăn về chuyện này, giờ nghe nàng nói vậy, lập tức tâm trí được buông lỏng, “Ta định giao binh phù cho

hắn, nhưng sợ nàng không tán thành. Nếu nàng đã đồng ý rồi, vậy qua hai ngày nữa, ta sẽ chuẩn bị tổ chức tiệc tiễn hắn lên đường!”

Tạ Lâm cười cười, “Bệ hạ đã trưởng thành rồi, không cần đến sự giúp đỡ của thần nữa, những việc lật vật thế này, sau này không cần phải để tâm đến suy nghĩ của thần, bệ hạ cứ tự mình quyết định là được.”

Minh Trọng Mưu nghe vậy ánh mắt trở nên dịu dàng, kéo tay nàng lại, mười ngón tay đan vào nhau, “Nàng là Thừa tướng của ta, cũng là thê tử trong tim ta, về công hay về tư, ta đều muốn, đều nên chia sẻ cùng nàng, chỉ là ta sợ nàng mệt nhọc, không tốt cho hoàng tử trong bụng thôi.”

Tạ Lâm vốn dĩ vẫn đang mím môi cười, nghe hắn nói thế, có hơi sững sờ.

Minh Trọng Mưu không chú ý tới vẻ mặt của nàng, chỉ lo đặt tay lên bụng nàng, cười bảo: “Lạc ngự y nói đứa bé trong bụng đã được hai tháng, chúng ta còn chưa quán quýt được bao nhiêu, nàng giờ thì hay rồi.”

Tạ Lâm khẽ hừ mũi mấy cái.

“Sau này có lẽ bụng nàng sẽ càng ngày càng to, sợ rằng không thể giấu nổi, vả lại, vốn dĩ việc mang thai cần phải nghỉ ngơi nhiều, quốc sự mệt nhọc, khiến người ta phải bận tâm lo lắng, như vậy không tốt với thân thể hiện giờ của nàng,” Minh Trọng Mưu dừng lại một thoáng rồi tiếp, “Nếu bây giờ lập hậu, con của chúng ta không chỉ là hoàng trưởng tử, mà còn là đích trưởng tử, thằng bé sinh ra xong ta sẽ lập nó làm Thái tử,” hắn nhìn Tạ Lâm, ánh mắt cong cong, lại vuốt ve bụng nàng, “Khi bụng nàng không còn lộ ra nữa, đến lúc ấy, nàng muốn làm gì thì làm cái nấy, ta cho nàng tất, nhất định phải nuôi nàng béo trắng lên mới được, cũng không cần để nàng phải lao tâm khổ tứ vì ta nữa.”

Hắn lại đang cầu hôn nàng nữa rồi.

Tạ Lâm không nói gì, chỉ ngược lên nhìn hăn.

Minh Trọng Mưu ở bên nàng lâu, sao lại không biết nàng đang nghĩ gì chứ, lập tức không kìm được thở dài, lại nói: “VẬY..... chí ít nàng cũng phải an tâm dưỡng thai, mọi chuyện của Thừa tướng, ta sẽ tìm người làm thay nàng, nàng nhất định phải ngoan ngoãn dưỡng thai, những chuyện khác đừng nghĩ ngợi quá nhiều, nếu có thể ở lại luôn trong cung thì còn tốt hơn.”

Tạ Lâm vẫn nhìn hăn.

Hăn vẫn đang đeo mặt nạ, để lộ ra dáng vẻ anh dũng, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh là vẫn không hề thay đổi, ánh nến tuy rằng khi mờ khi tỏ, nhưng nàng lại thấy rõ hình bóng mình trong đáy mắt hăn.

Vị trí Thừa tướng này nàng đã ngồi quá lâu rồi, lại còn từng là Thái phó của Thái tử nữa, tầm ảnh hưởng trong triều không phải loại tầm thường, thậm chí còn chèn ép cả hoàng đế, người khác không nói ra nhưng đều hiểu cả, gian thần Tạ Lâm ngay cả hoàng đế cũng phải nể ba phần.

Giờ bệ hạ đang phải lo lắng về binh quyền, sao nàng còn nhẫn tâm để hăn lo lắng về tướng quyền nữa chứ?

Đã đến lúc nên nhường lại vị trí Thừa tướng này rồi. Tạ Lâm nghĩ.

Nhưng cánh môi nàng vẫn thoáng nở nụ cười, khẽ gật gật đầu.

Minh Trọng Mưu vốn dĩ còn đang sợ nàng không đồng ý, không ngờ nàng lại tán thành vô cùng thoải mái như vậy, bất giác ngẩn ra, lòng thầm vui sướng, nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì, hăn nắm lấy tay nàng: “Nếu ta làm vậy, nàng sẽ không cảm thấy tủi thân chứ?” Hăn nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, “Nếu nàng không muốn, đợi đứa bé sinh ra rồi, nàng lại là Thừa tướng của Đại Sở ta, nếu nàng thật sự không muốn ở hậu cung, vậy chúng

ta mình quân hiền thần, cùng nhau chung hưởng giang sơn Đại Sở, lưu danh sử sách, nàng thấy có được không?”.

Chung hưởng giang sơn Đại Sở, cần một minh quân là đủ rồi, cần hiền thần làm gì? Huống hồ lưu danh sử sách, chỉ có thể là hoàng đế Vạn Triệu, chứ không thể là gian thần Tạ Lâm được.

Tạ Lâm phì cười lắc đầu: “Phí công bệ hạ suy nghĩ cho thần, nhưng không cần phải thế đâu. Làm Thừa tướng bao nhiêu năm, thần cũng thấy mệt rồi, nếu như có một người đáng tin cậy, thì sau này cứ để hăn làm, không sao cả.”

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói vậy, cũng không nói gì thêm, chỉ ôm nàng thật chặt.

Nàng nghĩ ngợi, “Nếu nói đến người tiếp quản vị trí Thừa tướng này, thần có một nhân tuyển.”

“Ai?” Minh Trọng Mưu hiếu kỳ hỏi.

“Trầm Hòa Anh.”

Minh Trọng Mưu ngẩn ra, “Chính là Thám hoa đợt tân khoa đúng không? Nhưng hăn mới làm quan trong một thời gian ngắn, giờ cất nhắc lên vị trí Thừa tướng, không chỉ về lý không hợp, mà sợ rằng các triều thần khác cũng không phục.”

Tạ Lâm cười nói: “Chính là vì như vậy mới phải để hăn làm Thừa tướng, thậm chí hăn nên làm Thừa tướng hơn bất kỳ một ai, bệ hạ chắc chắn biết nguyên nhân.”

Minh Trọng Mưu nghe vậy, đột nhiên hiểu ra.

Nguyên nhân giống hệt với việc để Tạ Lâm không làm Thừa tướng nữa.

Một Thừa tướng không có tư cách và kinh nghiệm, không có công lao chiến tích, mới là kẻ dễ khống chế nhất.

Cho dù sau này Trầm Hòa Anh có trưởng thành, có công lao chiến tích và tư cách kinh nghiệm, thì chỉ cần Minh Trọng Mưu có thể sử dụng những thủ đoạn mạnh mẽ và bí mật hơn, thì sẽ luôn nằm trong gọn trong lòng bàn tay Minh Trọng Mưu.

“Hơn thế hẳn là học trò do thần đặc biệt dạy dỗ, tính cách, suy nghĩ, tài hoa của hẳn đều thích hợp nhất với vị trí Thừa tướng, thậm chí so với thần còn thích hợp.....”

Minh Trọng Mưu tủm tỉm cười bảo: “Không ngờ Trầm Hòa Anh lại là sư đệ của ta, vậy thì đương nhiên là quá tốt rồi.”

Sư đệ?

“Sư đệ?” Tạ Lâm lờm hẩn, “Có lúc nào người từng coi thần là sư phụ của người sao?”

Rất ít khi nàng để lộ ra dáng vẻ nghịch ngợm ấy, trong mắt sóng nước dập rờn mênh mông, cơ hồ khiến hẳn choáng váng như say, hẳn hôn lên gò má nàng, “Ta lúc nào cũng coi nàng là sư phụ của mình, nàng xem ta kính trọng nàng biết bao.” Nói đoạn, lại hôn lên mặt nàng.

Tạ Lâm phì cười lắc đầu, “Cũng phải, tóm lại hẳn nhất định là nhân tuyển vô cùng thích hợp, có lẽ sẽ có nhiều đại thần không phục, nhưng học trò do thần dạy dỗ nên thần biết, tương lai bọn họ chắc chắn sẽ phải bội phục hẳn. Chỉ là tốt nhất người đừng nhắc đến mối quan hệ giữa thần và hẳn, tránh để ảnh hưởng không hay với cả người và hẳn.”

Minh Trọng Mưu do dự gật gật đầu, Tạ Lâm lại đề cập đến rất nhiều những phương diện khác nữa, con người, sự việc, thể chế, dân chúng, nàng giống như một quyển sách cổ xưa vừa thắm đẫm năm tháng vừa dày nặng, mỗi một trang mới lật ra, đều không giống nhau.

Minh Trọng Mưu chăm chú lắng nghe nàng nói, thậm chí nghe nàng nhắc đến những chuyện rất lâu rất lâu về sau, hẳn nên dùng ai cho thích hợp, vị trí nào cần thay máu mới, người nào nên được trọng dụng hơn, ánh mắt hẳn không khỏi trở nên dụi dàng.

Nếu nàng không nói, hẳn sẽ không bao giờ biết được, nàng đã suy nghĩ xa xôi nhiều việc vì hẳn như vậy, nàng vạch ra những con đường êm ả cho hẳn đi, hẳn chỉ cần bước lên, là có thể bình yên vượt qua.

Hẳn thậm chí còn cảm thấy vô cùng xấu hổ, bởi vì vì hoàng quyền, vì Đại Sở, hẳn chỉ có thể lập nàng làm Thừa tướng.

Hẳn khẽ mỉm cười lắng nghe nàng nói hồi lâu, đêm càng lúc càng khuya, hẳn đột nhiên phát hiện ra một chuyện, đành phải cắt ngang lời nàng, “Vậy còn nàng? Sao ta không nghe thấy nàng ở đâu? Nàng sắp xếp ổn thỏa cho người khác, còn bản thân nàng thì sao?”.

Tạ Lâm ngẩn ra, sau đó cười bảo: “Ngoài trừ ở bên cạnh người, thần còn có thể đi đâu được?”.

Minh Trọng Mưu an tâm, hai tay vòng lấy thắt lưng nàng, ôm chặt vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng, “Đây là nàng nói đấy nhé, nàng phải nhớ kỹ những lời nàng nói hôm nay đấy.”

Tạ Lâm không trả lời, chỉ chăm chú hôn lại hẳn.

XXX

“Nàng muốn uống thuốc phá thai?” Lạc Thạch Thiên trợn mắt rõ ràng đang tỏ thái độ không đồng ý sâu sắc, “Nàng không phải cùng với vị Hoàng..... bệ hạ ở bên nhau rất tốt đẹp sao? Ta thấy bệ hạ còn muốn lập nàng làm Hoàng hậu nữa kìa!” Vẻ giễu cợt và vị giấm chua lè trong miệng hẳn ai cũng có thể nghe ra, nhưng chỉ có người trước mặt là ngốc nghếch không biết.

Cửa của phủ Thừa tướng vừa đóng lại, Tạ Lâm đã hỏi xin thuốc Lạc Thạch Thiên, lông tóc Lạc Thạch Thiên dựng đứng, lập tức trút lửa giận và phần nộ lên đầu nàng.

“Hiện giờ bệ hạ vẫn chưa có con, đứa trẻ nàng sinh ra cho dù không phải là đích tử, thì cũng là hoàng trưởng tử, vợ vẫn có khi lại trở thành Thái tử điện hạ, hoàng đế tương lai cũng nên, nay nàng lại muốn giết hoàng đế tương lai ư?” Lạc Thạch Thiên sống chết lắc đầu, “Tạ Lâm, trước đây ta đã biết nàng to gan lớn mật, nhưng không ngờ gan mật nàng lại to lớn đến thế!”.

Thật là phí công hẳn còn nghĩ tới chuyện buông tay, thấy Tạ Lâm ở bên cạnh bệ hạ, có vẻ như khá thoải mái, giờ bọn họ lại có thêm một đứa con, càng thêm ràng buộc, Lạc Thạch Thiên đã nghĩ có lẽ thật sự không thể níu giữ được nữa rồi, đành buông tay vậy, ai ngờ Tạ Lâm lại muốn bỏ cái thai.

Sự ân hận và bi thương của hẳn, rốt cuộc là cái gì đây?! Còn nữa, cô nàng đó cũng không thể mang thân thể mình ra làm trò đùa như thế được!

Tạ Lâm an ủi hẳn: “Lạc Thạch Thiên, người đừng nói to như vậy,” nàng thì thầm, “Ở trong phủ có tai mắt của bệ hạ, người không phải không biết.”

Lạc Thạch Thiên “hừ” một tiếng, “Ta thật hận không thể cho người biết những gì nàng đang nói với ta lúc này, tránh để đầu óc nàng toàn suy

nghĩ những chuyện kỳ cục.”

Tạ Lâm khẽ khàng lắc đầu, “Lạc Thạch Thiên, ta chỉ có thể nói với người rằng, ta và bệ hạ, sẽ không có kết quả đâu, hiện giờ bệ hạ không lập hậu, sau này chắc chắn sẽ phải lập hậu, từ cổ chí kim, làm gì có hoàng đế nào không có hậu cung ba ngàn giai nhân? Đứa bé này sinh ra đồng nghĩa với tạo nghiệt, vậy thì chi bằng cứ ra đi không một ai hay biết là tốt hơn cả, tránh để sau này không có mẹ, chịu sự bắt nạt của kẻ khác.”

Lạc Thạch Thiên nghe vậy, cũng cảm thấy đúng, đồng thời trong đầu cũng lóe lên vô số những suy nghĩ khác nhau, bất giác trong lòng rúng động.

Hắn vốn dĩ không hy vọng Tạ Lâm và Minh Trọng Mưu không có con, nhưng giờ thấy Tạ Lâm cứ kiên trì không muốn, thì hắn đương nhiên cũng không định khuyên tiếp.

Những luồng suy nghĩ trong lòng Lạc Thạch Thiên thay đổi liên tục, lộ cả lên mặt. Tạ Lâm không có tình cảm với hắn, nhưng vốn dĩ nàng và hắn là thanh mai trúc mã, lại thêm việc có nhiều tâm sự không giấu nổi, nên đương nhiên vừa nhìn ra nhận ra ngay hắn đã bị lung lay, liền tranh thủ nói thêm vài câu.

Lạc Thạch Thiên suy nghĩ một lúc rồi mới thở dài nói: “Ta và nàng đồng mưu, nếu như chuyện này truyền đến tai bệ hạ, sợ rằng sẽ là tội khi quân, nếu như nàng thật sự muốn làm vậy, thì coi như chúng ta ngồi chung một thuyền, nàng đừng có nghĩ đến chuyện vứt bỏ ta lại đây.”

Tạ Lâm gật đầu nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ không khai người ra đâu, nếu thật sự bị lộ, vậy thì để mình ta gánh hết trách nhiệm, tuyệt đối không liên lụy đến người.”

Ăn nói cái kiểu gì vậy?

Lông mày Lạc Thạch Thiên nhíu chặt, sau đó cầm bút xoẹt xoẹt rất nhanh đã kê xong đơn thuốc, “Được, đây là đơn thuốc phá thai của nàng.....” Hãn đang định đưa, còn Tạ Lâm vừa mới thò tay ra, thì đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, bên ngoài có người lao vào nhanh như một cơn gió, tóm lấy tờ giấy ghi đơn thuốc vò lại nhét vào mồm rồi nuốt luôn xuống bụng.

Hai người giật thót, quay đầu lại nhìn, người vừa nuốt tờ giấy đó chính là Mặc Nhi, nhưng vì giấy quá khó nuốt, nên nàng ta ợ mấy tiếng mới nuốt được, sau đó lập tức quay ra mắng như tát nước vào mặt Lạc Thạch Thiên, “Tên Lạc Thạch Thiên kia người giỏi lắm, bảo người bảo vệ gia của bọn ta, người lại bảo vệ như thế đấy hả, lại còn dám kê đơn..... ừm ừm ừm ừm ừm.....” Mấy lời cuối còn chưa kịp nói xong, đã bị Tạ Lâm giơ tay bịt chặt miệng lại, cho dù là vậy, nàng vẫn muốn thò chân ra đạp cho Lạc Thạch Thiên mấy phát.

Lạc Thạch Thiên bị dáng vẻ đánh đá của nàng dọa cho phát hãi, bất giác thụt lùi về sau mấy bước.

Mặc Nhi dùng sức gỡ bàn tay Tạ Lâm đang bịt miệng mình ra, “Gia, người còn bảo vệ hãn làm gì chứ? Mọii sẽ đánh chết cái gã này.”

Tạ Lâm sầm mặt, “Mặc Nhi, mọii càng lúc càng chẳng ra sao, những lời nào nên nói, lời nào không nên nói, mọii cũng không biết tự mình cân nhắc sao?” Nàng khép cánh cửa lại, đến lúc ấy Mặc Nhi mới sực hiểu ra, vội che miệng lại, sau đó cuống quýt kéo nàng ngồi xuống, “Gia, sau này chuyện đóng cửa chính đóng cửa sổ đều sẽ do Mặc Nhi lo, người còn phải nghỉ ngơi nữa, ít nhất thì cũng phải vì trong bụng có.....”

Nàng còn chưa nói xong, Tạ Lâm đã trợn mắt lên lườm.

Mặc Nhi đành dừng lại, hừ hừ vài tiếng, quay ra lườm Lạc Thạch Thiên, trút giận lên người hãn, Lạc Thạch Thiên chỉ biết sờ sờ mũi.

“Gia, đứa bé này không thể bỏ được, hơn thế làm vậy không tốt cho cơ thể của gia, huống hồ nhớ đến tình cảm của bộ hạ giành cho người thì không nên làm thế, nếu bộ hạ biết được hẳn sẽ đau lòng lắm.”

Tạ Lâm rũ mắt xuống, “Sớm muộn gì bộ hạ cũng sẽ biết, đau dài chi bằng đau ngắn.”

Mặc Nhi không ngờ nàng lại nói vậy, sốc lắm, đang muốn khuyên tiếp, thì Tạ Lâm đã giơ tay về phía Lạc Thạch Thiên: “Đưa đây.”

Lạc Thạch Thiên biết đây là bảo hãn đưa đơn thuốc, đang định nhắc tay lên viết, thì lại bị tay của Mặc Nhi che lại, “Người còn định viết nữa hả?” Mặc Nhi giận giữ nói, “Còn viết nữa thì ta sẽ ăn tiếp, người viết bao nhiêu ta sẽ ăn bấy nhiêu!”

Lạc Thạch Thiên ngẩn ra, muốn hạ bút viết, nhưng Mặc Nhi vẫn che rất kín, hẳn biết cô nàng Mặc Nhi này tính tình ương bướng, nói được làm được, bất giác thấy bất lực, xòe tay nhún vai với Tạ Lâm.

Tuy hẳn không mong Tạ Lâm mang thai đứa con của Minh Trọng Mưu, nhưng lại càng sợ thân thể của nàng gặp chuyện không hay. Hành động của Mặc Nhi quả thực rất đúng với sâu thẳm trái tim hẳn.

Tạ Lâm không nói gì, chỉ có ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người còn lại trong phòng, khiến cơ thể họ lạnh phát run, hồi lâu sau, Tạ Lâm mới chậm rãi nói: “Xem ra các người nhất định không chịu để ta phá thai rồi.”

Lạc Thạch Thiên không hé răng, Mặc Nhi gật mạnh đầu.

Trong lòng Lạc Thạch Thiên cảm thấy chẳng ra làm sao cả, nhưng Mặc Nhi lại cười làm lạnh nói: “Gia, người an tâm ở nhà dưỡng thai đi, thời gian này Mặc Nhi chắc chắn sẽ hằm canh bồi bổ cho người, bảo đảm sẽ nuôi hoàng tử thật khỏe mạnh mập mạp.....”

Ánh mắt Tạ Lâm càng lúc càng lạnh, chỉ chỉ ra ngoài cửa, “Hai người có thể ra ngoài được rồi.”

Hai người nhìn sắc mặt Tạ Lâm càng lúc càng không ổn, đành lục tục kéo nhau mở cửa đi ra, sau đó Tạ Lâm liền khóa chặt cửa lại.

Hai người suýt chút nữa thì bị cánh cửa đập vào mũi, đưa mắt nhìn nhau, Mặc Nhi thì thầm nói: “Lạc Thạch Thiên, ta thấy sắc mặt của gia không tốt lắm, người nói xem.....”

Lạc Thạch Thiên lo lắng liếc về phía cánh cửa, cũng lắc đầu đáp: “Ta cũng thấy hơi rắc rối rồi.”

Mặc Nhi thì thầm bằng giọng bé hơn nữa: “Sẽ không..... cố tình phá thai đấy chứ?”.

Hai người bị suy đoán đó làm cho sợ thót tim, Mặc Nhi trợn trừng mắt nhìn Lạc Thạch Thiên, “Có cách gì có thể làm đứa bé chui ra thật nhanh không?”.

Lạc Thạch Thiên đáp: “Ngâm nước lạnh, đập vào bụng.....”

“Có nguy hiểm không?”.

Lạc Thạch Thiên gật mạnh đầu.

Mặc Nhi bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, “Vậy còn không mau nghĩ cách gì đi?”.

“Cô muốn nghĩ ra cách gì nào? Lẽ nào nói với bộ hạ?”.

“Đến lúc này rồi còn che giấu gì nữa? Thân thể của gia mới là quan trọng nhất!” Mặc Nhi hoảng loạn nói, “Người là đại phu, người ở lại đây quan sát, hễ xảy ra chuyện thì phải lập tức cứu gia ngay, còn về phần

ta..... ta sẽ vào cung, bảo bệ hạ ngăn gia lại, chúng ta không ngăn nổi gia, nhưng cha của đứa bé thì có thể đúng không?”.

Lạc Thạch Thiên nghe đến bốn chữ “cha của đứa bé” liền cảm thấy vô cùng chối tai, “Vào cung?” Lạc Thạch Thiên nghi ngờ hỏi lại, “Cô định vào cung với tư cách gì hả?”.

“Vậy phải làm sao? Không thể để gia phá thai thật được.”

Lạc Thạch Thiên đắn đo suy nghĩ, rồi nói: “Ta sẽ vào cung diện thánh, cô ở lại trông chừng nàng ấy, trước khi ta dẫn bệ hạ đến, nhất định không được để nàng ấy làm ra chuyện gì ngốc nghếch đâu đấy!”.

Mặc Nhi vội vàng gật đầu, Lạc Thạch Thiên trấn an cảm xúc của Mặc Nhi, sau đó chỉnh trang lại quần áo, rồi vào cung tìm Hoàng thượng.

XXX

Trước tiên hãy nói về Tạ Lâm, nàng ngồi trên chiếc ghế đặt trong phòng, vuốt ve bụng, không biết tại sao trong đầu dần dần xuất hiện từng chút từng chút một những chuyện trước kia giữa nàng và Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu hiển nhiên là một cậu học trò cực giỏi, thông minh, lại thêm lòng tin mãnh liệt, luôn chắc chắn rằng mình có thể làm tốt mọi việc, và quả thực là hẳn làm tốt thật.

Nàng biết sau này hẳn sẽ còn làm tốt hơn thế.

Minh Trọng Mưu đến trước mặt Tạ Lâm, chấp tay đứng thẳng tắp, “Trụ cột quốc gia?” Hẳn cười lạnh lùng, giọng nói càng lúc càng thấp, khê khàng đến độ dường như quần thần không ai nghe thấy, “Người cũng xứng sao?”.

“Người đi đi, trẫm không muốn nghe thấy giọng người nữa,” Minh Trọng Mưu khoát khoát tay, “Trẫm không muốn nhìn thấy người, người hãy tránh xa nơi này ra cho trẫm, cút thật xa vào.”

“Trẫm nghe nói, người tặng tranh cho Úy Trì Chính?”

“Trẫm, hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, đứng đầu triều đình, chí hướng thủy chung giành cho ngàn vạn con dân của trẫm, bình chiến loạn, giải ưu phiền, để mọi người không phải chịu cảnh đói rét, khiến cả Đại Sở của trẫm, vững chắc như sắt như đồng, đám người trộm cắp vô lại, không có kẻ hở những nhiều, khiến giang sơn của trẫm, phát triển phồn vinh, ngàn đời ca tụng.”

“Trẫm của trước đây, nói được, lại không làm được, nhưng từ hôm nay trở đi,” hần nhìn vào đôi mắt Tạ Lâm, nói rành rọt từng chữ một, “Trẫm nói được, thì nhất định sẽ làm được.”

“Thiên hạ này là của trẫm, người trong thiên hạ này là con dân của trẫm, thần tử trong thiên hạ cũng đều là thần tử của trẫm.” Hần nhìn xoáy vào nàng, “Nàng cũng là của trẫm, nàng nói trẫm nên tự trọng,” hần không nhìn được cười giễu, “Trẫm vẫn chưa làm gì, mà nàng đã phòng bị thế rồi.”

Tạ Lâm nhớ đến những lời hần đã từng nói. Tại sao hần lại có thể nói những lời đó trôi chảy đến vậy nhỉ? Giống như thể bọn họ sinh ra định sẵn là ở bên nhau. Nàng vẫn luôn không hiểu, hần thích điều gì ở nàng. Tâm cơ nàng thâm sâu, lại không hề giống một cô gái, tuổi tác còn lớn hơn hần, chỉ có danh tiếng và địa vị nhưng những thứ ấy sớm muộn gì cũng sẽ tan tành theo mây khói thôi.

Nhưng hần lại bảo: “Trẫm chỉ cần nàng, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Quãng thời gian ấy, cứ như thể chỉ mới hôm qua. Cách lúc nàng mang thai đứa bé, cách lần đầu tiên giữa hai người bọn họ, có lẽ còn lâu hơn thế, nhưng cũng lại như vừa mới đây.

Những bông tuyết gieo những tia sáng lấp lánh, nụ hôn đầu tiên giữa bọn họ, khi hân hôn nàng, nóng bỏng như thiêu như đốt, còn nàng lại không bao giờ dám đáp lại.

Trọng trách nặng nề đè nên vai tựa như đá núi, đến nỗi khiến nàng không thể hít thở nổi, giờ nàng cũng đang ép hân đến không thể thở nổi đây.

“Ta rất muốn miêu tả ánh mắt chàng,” nàng lẩm bẩm, “Tại sao ánh mắt chàng luôn nhìn ta kiên định không chút thay đổi như vậy?”.

Nàng sợ hân lún càng sâu thì sau này sẽ càng đau khổ. Vì thế nàng mới nói với Lạc Thạch Thiên, đau dài chi bằng đau ngắn, có thêm đứa trẻ sẽ khiến mối ràng buộc giữa họ càng thêm rối rắm, càng thêm khó cắt đứt.

Nhưng hôm nay, nàng phát hiện ra có lẽ hân rất quyết đoán. Nếu hân đã có thể bắt nàng rời xa quyền lực của Thừa tướng, thì hân cũng có thể vung đao cắt đứt được sợi tơ tình này.

Tạ Lâm đứng dậy, vừa mở cửa ra, thì nhìn thấy Mặc Nhi đang đứng canh bên ngoài, nhếch miệng cười với mình, nàng liền cau mày, “Muội đứng ngoài này làm gì vậy?”.

“Trông chừng gia..... à không, chỉ là buổi tối thấy hơi bí bách, muốn đi dạo mấy vòng.”

Tạ Lâm khẽ hừ một tiếng, “Muội bưng một chậu nước lạnh đến đây.”

Mặc Nhi nhớ đến lời Lạc Thạch Thiên dặn dò, cống quát nói: “Gia muốn rửa mặt à? Để Mặc Nhi đun nước nóng mang đến cho người.” Nói đoạn, định chạy đi. Nhưng Tạ Lâm đã ngăn nàng lại, “Không cần, ta tự đi làm.”

Mặc Nhi hoảng hốt, “Không không không, hiện giờ gia.....” nàng liếc liếc mắt nhìn bụng Tạ Lâm, “Cứ để Mặc Nhi đi lấy nước nóng cho gia thì hơn.” Nói xong, liền chạy nhanh như gió.

Tạ Lâm nhìn theo bóng lưng vội vàng như thỏ của nàng, mắt nheo nheo lại.

Chỉ một thoáng sau, Mặc Nhi đã bưng nước nóng quay lại, vừa đẩy cửa vào, thì lại thấy Tạ Lâm đang nhúng khăn vào nước lạnh để lau tay, nàng hoảng hốt, giật ngay lấy, “Gia, nước nóng đây rồi, người dùng cái này này.” Nói xong, liền ném luôn chiếc khăn vào chậu nước nóng.

Tạ Lâm ngây người, “Ta chỉ muốn dùng nước lạnh thôi, không cần nước nóng đâu.”

“Sao lại có thể dùng nước lạnh được? Người biết thừa mình tôn quý đến mức nào mà, thân thể vô cùng quan trọng, ngàn vạn lần không được sử dụng nước lạnh, để Mặc Nhi bưng ra ngoài cho.” Nói là làm, nàng bưng luôn chậu nước lạnh ra ngoài đổ đi.

Tạ Lâm do dự nhìn nàng, sau đó định thay quần áo để đi ngủ, Mặc Nhi thấy nàng như vậy, lại nghĩ tới chuyện lát nữa có thể Lạc Thạch Thiên sẽ dẫn bộ hạ xông vào đây, bèn lắp ba lắp bắp: “Gia, hay người mặc quần áo vào đi.....”

Tạ Lâm đang cởi nút áo, nghe vậy thấy lạ hỏi lại: “Ta sắp đi ngủ, sao phải mặc quần áo chứ?”

Mặc Nhi nghĩ ngợi, gặng gượng nặn ra được một lý do: “Gia, Mặc Nhi có chuyện này, muốn tâm sự với người.”

Tạ Lâm nghe nàng nói vậy, thì cũng không cởi cúc áo nữa, ngược lại còn kéo nàng ta ngồi xuống, “Nói đi, tâm sự chuyện gì.” Nàng đột nhiên nhớ ra, hỏi tiếp: “Đợi đã, Mặc Nhi, muội giúp ta tìm một miếng gỗ đi.”

Mặc Nhi ngán người, hiện giờ trong đầu nàng toàn là “ngâm nước lạnh, đập vào bụng, ngâm nước lạnh, đập vào bụng.....” nghe vậy lập tức hoảng hốt nói: “Gia cần miếng gỗ làm gì?”.

Tạ Lâm chỉ chỉ vào giường, “Dưới gầm giường bị vỡ một miếng, ta cứ quên đi sửa suốt, nếu trong phủ của chúng ta không có miếng gỗ thừa nào, thì để ngày mai ra ngoài chợ mua.”

Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ ngợi một lúc rồi bảo, “Có lẽ trong phủ không có đâu, để ngày mai Mặc Nhi ra ngoài chợ xem xem.”

Tạ Lâm “ừ” một tiếng, lại hỏi: “Vậy muội nói gì, vừa nãy muội muốn tâm sự gì với ta?”.

Mặc Nhi cứng đờ người, nàng thì làm gì có gì để tâm sự, chỉ là tạm thời kiếm có thôi, nên giờ tắc tị rất lâu, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng.

Tạ Lâm cảm thấy rất thú vị, bông đùa: “Sao thế này? Sao mặt đỏ hết cả lên thế? Không phải có người mình thích rồi đấy chứ?”.

Lập tức Mặc Nhi cảm thấy đã tìm được một cái cớ, “Đúng, đúng là muội đã có người mình thích, muốn nói với gia.”

“Ồ?” Tạ Lâm nghe xong, thấy hào hứng hẳn lên, việc chung thân đại sự của ba nàng thiếp trong phủ của nàng trước giờ vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, giờ Khởi La đã không cần nàng phải bận tâm nữa, Mặc Nhi và Thục Hà nếu như có người mình thích, thì nàng thật sự muốn nghe thử xem, “Là công tử nhà nào mà có phúc thế? Nói ta nghe xem.”

Mặc Nhi vắt óc nghĩ xem những người đàn ông mình biết có ai còn trẻ, lại quen thân, có thể cùng nàng có chút gì đó mờ ám không, kết quả nghĩ nửa ngày trời, mới lắp ba lắp bắp thốt ra ba chữ: “Lạc..... Lạc Thạch Thiên!”.

Tạ Lâm vốn dĩ đã cảm thấy Mặc Nhi rất kỳ lạ, cũng không biết tiểu nha đầu tinh nghịch bướng bỉnh này đang âm mưu những gì. Nghe nàng ta viện đại một cái cớ nói bản thân đang thích một người liền thấy có hứng thú.

Không ngờ ba chữ nàng ta vừa nói ra khiến Tạ Lâm sửng sờ, “Muội nói người muội thích là Lạc Thạch Thiên!”.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Mặc Nhi vắt óc nghĩ xem những người đàn ông mình biết có ai còn trẻ, lại quen thân, có thể cùng nàng có chút gì đó không, kết quả nghĩ nửa ngày trời, mới lắp ba lắp bắp thốt ra ba chữ: “Lạc..... Lạc Thạch Thiên!”.

Tạ Lâm sững sờ, “Muội nói người muội thích là Lạc Thạch Thiên!”.

Mặc Nhi nói xong trong lòng hồi hận không thôi, nhưng ngoài mặt vẫn nói liến thoắng như tép nhảy: “Đúng đúng, người Mặc Nhi thích là Lạc Thạch Thiên, con người hấn rất tốt, tướng mạo tuấn tú, lại tinh thông y thuật, tuổi tác tương đương, làm gì có cô gái nào không thích? Hơn thế hấn còn hiểu rõ tình cảnh của Mặc Nhi, đương nhiên sẽ không ghét bỏ thân thể của muội, Mặc Nhi thích hấn cũng là lẽ đương nhiên rồi.”

Nàng nói một tràng không ngừng lại nghỉ lấy hơi không chỉ khiến Tạ Lâm sững sờ, mà đến chính nàng cũng phải sững sốt. Nàng vốn dĩ chỉ định tìm bừa một người để tiện đối phó với Tạ Lâm, không ngờ sau khi nói được vài câu, thì càng lúc càng thuận miệng, càng nói càng trơn tru, cuối cùng nói đến mức khiến bản thân nàng cũng không biết mình có thật sự thích Lạc Thạch Thiên không nữa.

Tạ Lâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, liền quan tâm hỏi: “Những lời muội nói có thật lòng không?”.

Mặt mũi Mặc Nhi nhợt nhạt, trong lòng kêu gào “Chắc chắn là giả”, nhưng ngoài miệng lại nói: “Thật, còn thật hơn cả vàng nữa.”

Tạ Lâm nhìn vào đôi mắt nàng, xem xem rốt cuộc nàng nói thật hay nói dối, nhìn hồi lâu, lại phát hiện tuy ánh mắt đối phương có đôi phần hoảng loạn, nhưng qua một lúc sắc mặt nhợt nhạt dần dần như được phủ một ráng mây hồng, khiến khuôn mặt xinh xắn của Mặc Nhi mềm mại căng mọng giống như một quả táo đỏ.

Trong lòng Tạ Lâm liền thấy yên tâm.

Chung thân đại sự của Mặc Nhi và Thục Hà vốn là chuyện canh cánh trong lòng nàng suốt bao lâu nay, bản thân đương nhiên khỏi cần phải nói, còn về phần Lạc Thạch Thiên cho đến giờ vẫn chưa lấy vợ, một thân một mình đi đi về về lẻ bóng, tuy rằng đối phương không nhắc đến, nhưng Tạ Lâm luôn cảm thấy bản thân phải ghi nhớ chuyện này, bất cứ lúc nào cũng phải để ý tìm đối tượng phù hợp với hắn, nếu Mặc Nhi thành đôi với Lạc Thạch Thiên, thì nàng sẽ bớt đi một mối lo.

“Vậy thì vừa hay, nếu muội thật sự thích Lạc Thạch Thiên, thì ta nhất định sẽ tác hợp cho hai người,” Tạ Lâm không nhịn được bật cười, “Muội cứ yên tâm.”

Trong lòng Mặc Nhi thì luôn miệng kêu “Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng mà,” nhưng ngoài miệng lại lặp ba lặp bập thốt lên, “Yên..... chắc chắn sẽ yên tâm.” Câu này khiến nàng hồi hận đến nỗi hận không thể tát cho mình vài cái.

Tạ Lâm mỉm cười gật đầu.

Hai người lại nói thêm vài câu nữa, Mặc Nhi lúng ta lúng túng không tìm ra được chủ đề gì để nói, Tạ Lâm thấy nàng ấp úng hồi lâu, đành suy nghĩ đến việc đi nghỉ, Mặc Nhi lo lắng nhìn ra bên ngoài, lại cười giả lả nói: “Gia, người đừng đi nghỉ vội, nói thêm lúc nữa, nói thêm lúc nữa.”

Tạ Lâm lại đành phải ngồi dậy lần nữa, liếc nhìn Mặc Nhi xem nàng định nói gì, Mặc Nhi đặng hăng vài cái, nói đại vài câu.

Đúng lúc ấy tiếng đập mở từ bên ngoài vang lên một tiếng “rầm” rất to, sau đó lại là tiếng cửa đóng lại to không kém, Tạ Lâm giật mình, còn Mặc Nhi thì sung sướng, cả hai đều đứng bật dậy.

Canh ba nửa đêm, ai lại xông vào thế? Trong lòng Tạ Lâm đang mãi nghĩ ngợi thì lại thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của Mặc Nhi, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói the thé của Lại Xương từ xa vọng đến: “Bệ hạ giá đáo……!”.

Một người sai những bước dài đi vào, Tạ Lâm tập trung nhìn, quả nhiên là Minh Trọng Mưu mặc thường phục xuất hành, chỉ thấy vẻ mặt hẩn vô cùng tức giận, còn Lạc Thạch Thiên thì đứng bên cạnh.

Lạc Thạch Thiên liếc nhìn nàng, lập tức thấy chột dạ, di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, rơi đúng xuống người Mặc Nhi, Mặc Nhi chun chun mũi, vỗ vỗ ngực.

Tạ Lâm nhìn biểu cảm của hai người bọn họ, lập tức hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, nhưng giờ nàng không có thời gian để tâm đến họ.

Hai tay Minh Trọng Mưu tóm chặt lấy bả vai nàng, nghiêng răng, đè nén lửa giận đang cháy phừng phừng trong người xuống, “Nghe Lạc ngự y nói nàng định phá thai?”.

Tạ Lâm lờm Lạc Thạch Thiên, khiến hắn phải bước thụt lùi về đằng sau, gãi gãi mũi ngón lơ đi chỗ khác.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, khẽ mỉm cười, “Người biết rồi à?”.

Minh Trọng Mưu bị câu trả lời diêm nhiên này của nàng làm cho sững sờ, trái tim cứ như thể một nhát búa giáng xuống, hắn nhìn xuống bụng

nàng, “Nàng..... đó là con của nàng cơ mà!” Hãn nói với vẻ không tin nổi, “Sao nàng lại nhẫn tâm như vậy?”.

Lúc nghe Lạc Thạch Thiên nói, hãn không tin, hãn cho rằng hãn và Tạ Lâm đang lúc tình nồng ý đượm, ngày hôm qua nàng còn đồng ý vì hãn mà tập trung nghỉ ngơi ở phủ của mình, an tâm đợi ngày sinh đứa bé, thậm chí vì đứa bé, nàng còn buông bỏ cả quyền lực trong tay.

Lúc đó hãn đã tự nhủ, nàng nhất định là vì hãn, vì đứa con trong bụng, nên hãn nhất định phải đối xử tốt với nàng, nàng muốn gì thì hãn sẽ cố gắng hết sức làm vừa lòng nàng.

Sao chỉ trong chớp mắt, nàng đã thay đổi?

“Đúng, thần nhẫn tâm như vậy đấy.” Tạ Lâm cười khẽ, nàng cảm thấy bản thân mình đúng là người rất nhẫn tâm, loại chuyện giết con ruột của mình thế này, lại có thể đưa ra quyết định mà không hề chớp mắt, “Sao nào?” Nàng nhướn mày nhìn hãn, “Đau lòng à? Cảm thấy bị lừa đúng không?”.

Bàn tay nắm lấy bả vai Tạ Lâm càng thêm dùng lực.

“Rốt cuộc là tại sao?” Minh Trọng Mưu gần từng chữ, “Nàng nói cho ta biết nguyên nhân, ta sẽ tha thứ cho nàng.”

Tạ Lâm bị hai chữ “tha thứ” này làm cho bật cười, “Tha thứ cho thần? Thần đâu có làm gì sai, tại sao cần phải tha thứ? Bệ hạ, người đúng là rất thích nói đùa.”

Nói cho hãn biết nguyên nhân ư?

Cả đời này nàng sẽ không bao giờ nói. Tạ Lâm nghĩ thầm.

Minh Trọng Mưu bị những lời của nàng làm cho sốc bước thụt lùi lại sau, nàng luôn luôn biết cách chỉ dùng một câu nói đã có thể đánh bại hẳn.

Bàn tay tóm lấy vai nàng lại càng dùng thêm sức, thậm chí gân xanh trên ngón tay còn gồ hẳn lên, nàng giãy dụa, muốn thoát khỏi gọng kềm, nhưng lại bị hẳn giữ chặt.

Bờ vai nàng gầy nhỏ, hẳn thậm chí còn chẳng cảm nhận được chút thịt nào. Rất lâu về trước, hẳn từng nghĩ thầm, nàng thật sự gầy đến mức khiến người ta xót xa. Rốt cuộc nàng đang cống trên lưng áp lực lớn đến mức nào, hẳn thật sự rất muốn chuyển cái trọng trách đó sang lưng mình.

Giờ hẳn vẫn cảm thấy nàng khiến cho người cảm ta thấy xót xa, nhưng cũng lại càng khiến hẳn tức đến nghiến răng nghiến lợi hơn.

Nếu như hẳn có thể cắn chết nàng ngay lập tức, sau đó nuốt gọn vào bụng, thì có lẽ sẽ tốt biết bao, tránh để nàng luôn đối chọi lại hẳn!

“Ta không phải là con giun trong bụng nàng, nàng đừng bắt ta phải đoán có được không,” giọng nói của Minh Trọng Mưu trở nên cứng nhắc, “Như vậy rất mệt, nàng không biết sao?”.

Lạc Thạch Thiên và Mặc Nhi đều chưa từng nhìn thấy dáng vẻ như vậy của vị hoàng đế Vạn Triệu, con mắt đỏ quạch toát lên lửa giận bùng bùng, nhưng cũng lại chất chứa xót thương nồng đượm. Hai người thấy vậy, bất giác đều giật mình đứng ngây người tại chỗ.

Nàng đương nhiên biết.

Nhưng nghĩ tới lời của Tiên đế, Tạ Lâm lại không nhịn được bật cười, nàng vỗ vỗ lên tay Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ, người nghĩ quá nhiều rồi. Đêm đã khuya, bệ hạ nên quay về nghỉ ngơi đi.”

Hắn quá rõ nàng luôn biết cách dùng giọng điệu an ủi này để nói chuyện, chỉ là sau đó, nàng sẽ lại âm thầm lừa hắn.

Bàn tay tóm chặt lấy vai Tạ Lâm của Minh Trọng Mưu thả lỏng, một tay ôm lấy mặt, như muốn rũ đi vẻ mệt mỏi nghiêm trọng trên mặt, lúc hạ tay xuống, hắn đã trở lại thành hoàng đế Vạn Triệu đứng ở vị trí tối cao của Đại Sở.

“Tạ Lâm, trẫm sẽ không hỏi tại sao nàng làm vậy. Trẫm biết nàng vẫn chưa làm được.” Hắn ghé sát lại, thì thầm nói, “Trẫm không bao giờ cho nàng cái cơ hội đó đâu, nàng nhất định phải sinh đứa bé này ra, trẫm đã nói từ trước rồi, trẫm sẽ lập nó làm Thái tử, trẫm nói được làm được!”.

Minh Trọng Mưu không quan tâm xem Tạ Lâm có nghe được tới hết không, trong lòng nàng đang nghĩ gì, hắn quay đầu lại dặn dò Lạc Thạch Thiên và Mặc Nhi: “Các người canh chừng nàng ấy cho trẫm, canh đến khi nàng ấy sinh đứa bé ra mới thôi, nếu nàng ấy và đứa bé có gì bất trắc, trẫm sẽ hỏi tội hai người các người.”

Lạc Thạch Thiên liếc nhìn Tạ Lâm, cúi đầu không đáp, Mặc Nhi đứng bên cạnh lập tức trả lời rất to: “Vâng!”.

Minh Trọng Mưu rất hài lòng với biểu hiện của Mặc Nhi, hắn lờm Lạc Thạch Thiên một cái, cũng không nhìn đến Tạ Lâm, mà xoay người rời khỏi phủ Thừa tướng, đi thẳng về cung.

Hắn sợ nếu cứ tiếp tục nhìn nàng, hắn sẽ mềm lòng.

Dám không cần đứa con của hắn? Đứa trẻ này không chỉ là con của một mình nàng, mà còn là con của hắn nên chuyện này phải do cả hắn quyết nữa!

Sau khi Minh Trọng Mưu về cung, hăm hăm nổi giận nhắc chân đạp tung cửa ra, sau đó “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Cung nữ bên cạnh bị dọa cho sợ thót tim, đồng loạt nhìn vào bên trong, thấy Tổng quản Lại Xương vốn dĩ đi theo bệ hạ, giờ vẫn đứng cạnh ở ngoài như mọi ngày, không nhin được thì thầm với vẻ sợ hãi hỏi ông ta: “Lại Xương đại nhân, bệ hạ làm sao vậy?”.

Lại Xương khoanh tay trước ngực ra vẻ bí hiểm, đáp: “Có chút chuyện thôi, đừng hỏi nhiều, cứ lo cho tốt chuyện của mình trước đi, mấy người các người biết càng ít thì mới càng an toàn.”

Đám cung nữ bị lời nói của ông ta làm cho rùng mình, cũng không dám nói tiếp nữa.

XXX

Phủ Thừa tướng bị khóa chặt, bên ngoài có vô số thị vệ, người bên ngoài vào bị hạn chế nghiêm ngặt, canh chừng phòng bị cẩn mật, cứ như thể là một toà nội viện khác của hoàng cung vậy.

Gian thần Tạ Lâm bị nhốt trong phủ Thừa tướng, hai ngày không thấy Tạ Lâm lên triều, các đại thần bắt đầu suy đoán.

Đủ mọi những ý kiến khác nhau, có người nói Tạ Lâm đắc tội với bệ hạ, bị bệ hạ phạt đóng cửa kiểm điểm, có lẽ phải hai ba ngày mới có thể được ra ngoài; có người lại nói quyền lực của Thừa tướng quá lớn, từ xưa đã có câu công cao át chủ, giờ thời gian bệ hạ chấp chính đã đủ lâu, muốn thu hồi lại quyền lực của Thừa tướng, cái cây cao Thừa tướng e là sắp đổ rồi; cũng có người lại nói tình cảm giữa Thừa tướng và bệ hạ sâu đậm, trước là nghĩa thầy trò, sau là tình vua tôi, có lẽ còn có ẩn tình khác.....

Tóm lại cứ ta một câu người một câu, đủ loại chứng cứ.

Kết quả sau khi bệ hạ hạ một đạo ý chỉ xong, luận điệu cho rằng Thừa tướng sắp ngã ngựa, dần dần chiếm thế thượng phong.

Trong ý chỉ của bệ hạ nói, cử Sử Đạt của bộ Lại kiêm luôn chức Thượng thư bộ Hình, tạm thời làm thay công việc của Thừa tướng.

Lập tức triều đình ồ lên xôn xao.

Tạm thời làm thay công việc của Thừa tướng? Thế có nghĩa là Tạ Lâm thật sự bị giam cầm, hơn thế trong một gian ngăn chưa chắc đã được thả.

Sử Đạt tuổi tác đã cao, đa phần đều tưởng rằng ông ta sắp về hưu đến nơi rồi, mấy ngày trước những người nắm bắt tin tức nhanh nhạy đều biết rằng con gái ông ta suýt chút nữa được gả cho bệ hạ làm Hoàng hậu, nếu ông ta thật sự trở thành Thừa tướng, sẽ có rất ít người không phục.

Lại có thông tin rằng, con gái của ông ta cũng xem tí nữa là gả cho Tạ Lâm, kết quả không biết là vì sao mà lại chẳng ra đâu vào đâu.

Giờ nhìn lại, có lẽ lúc ấy Sử Đạt đã có ý tranh giành vị trí Thừa tướng với Tạ Lâm chẳng? Từ cổ chí kim tranh quyền đoạt lợi, kết quả đều là trở mặt thành thù, việc ấy triều đại nào cũng có, chẳng có gì hiếm lạ cả.

Nhưng chỉ có một số ít người để ý đến dòng chữ viết bằng mực rất nhỏ phía cuối đạo thánh chỉ ghi rằng: Điều Trầm Hòa Anh đến bộ Hình, để Đạt ngôn truyền thân giáo.

Đạt là ai? Vừa nhập chức ở bộ Hình lại có thể “ngôn truyền thân giáo”, tên có một chữ “Đạt” chắc chắn là Sử Đạt không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng tên Trầm Hòa Anh này cùng lắm chỉ là một Thám hoa tân khoa mà thôi, sao có thể để một lão thần như Sử Đạt đích thân hướng dẫn, dụng ý của bệ hạ rốt cuộc là gì đây, hiện giờ vẫn còn quá khó để đoán ra được.

Chỉ là hiện giờ trong ngoài triều đình gió bão đã nổi lên rồi, người nào người nấy chỉ có thể lo quét tuyết trước cửa sân nhà mình, chứ khó lòng lo

cho mái ngói nhà người ta có sương.

XXX

Phủ Thượng thư bộ Binh.

Úy Trì Chính đang nghịch cái nghiên mực khắc hình con hổ trong tay, nghĩ đến việc ba ngày nữa, bệ hạ sẽ đích thân tổ chức yến tiệc, trao hổ phù cho hãn, khiến tâm trạng hãn rất khó dùng lời để diễn tả, lại nhớ tới chuyện Tạ Lâm bị giam trong phủ Thừa tướng, giờ cũng vẫn chưa được thả ra, rồi bị Sử Đạt của bộ Lại đoạt mất vị trí Thừa tướng.

Nhớ tới đêm Giao thừa, hãn nhìn thấy Tạ Lâm và bệ hạ đi trên phố, lời nói và thần thái như vậy, bất cứ ai cũng biết mối quan hệ giữa hai người chắc chắn không hề đơn giản, cái cảm giác nồng nàn say đắm ấy khiến ngay cả hãn nhìn thấy cũng nổi hết cả da gà.

Vậy mà giờ Tạ Lâm lại bị bệ hạ nhốt trong phủ, còn bị cưỡng chế đoạt mất vị trí hiện tại, chỉ e cho dù Tạ Lâm có ra được, cũng sẽ trở thành bù nhìn.

Trong triều có bao nhiêu tai mắt đang nhìn vào, chỉ đợi Tạ Lâm nổi giận lôi đình, phản kháng lại đạo ý chỉ này của bệ hạ. Bất luận là có thành công hay không, thì suy cho cùng Tạ Lâm vẫn là một cái cây đại thụ, mà đại thụ thì thường khó đổ, Tạ Lâm và bệ hạ ai thắng ai thua, ai sẵn ai vẫn chưa thể nói trước được. Mọi người chỉ đợi kết quả từ hai người bọn họ, rồi sẽ chọn một bên để theo.

Nhưng không ngờ Tạ Lâm lại thật sự phục tùng như vậy, cả ngày đóng cửa nghiên ngẫm, không màng tới bất cứ chuyện gì. Bệ hạ muốn nhốt người này, người này ngược lại dường như rất nghe lời, không hề có ý định ra ngoài.

“Rốt cuộc trong đầu bọn họ đang có suy nghĩ gì?” Úy Trì Chính do dự nghĩ.

Một người chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, cung kính đứng ở đằng sau Úy Trì Chính, “Đại nhân, Trác Thanh thấy, hình như mình có biết đôi chút.”

“Ồ?” Úy Trì Chính nhướn mày, “Người nói nghe thử xem.”

“Mấy ngày trước không phải đại nhân đã nói định cài cắm tai mắt vào phủ Thừa tướng sao? Nhưng Trác Thanh phát hiện ra, nội bộ phủ Thừa tướng đâu đâu cũng đều là người của bộ hạ, Trác Thanh sợ bọn họ vạch trần nên đã rút hết cơ sở ngầm ra xa khỏi phủ Thừa tướng, nhưng đến tối, phủ Thừa tướng lại náo loạn một trận rất lớn, muốn phốt lờ cũng không được.” Trác Thanh ghé sát lại gần, nói bằng giọng cực thấp, “Tai mắt ngầm tiết lộ rằng tối hôm đó bộ hạ vội vàng vàng chạy tới phủ Thừa tướng,” hần khê khàng nói tiếp, “Là để ngăn cản Tạ Lâm phá thai.”

“Cái gì?” Úy Trì Chính vốn dĩ còn nhàn nhã đứng đứng, sau khi nghe xong, trái tim lập tức chấn động, quay đầu lại nhìn, ánh mắt găm thẳng vào người Trác Thanh, “Người nói Tạ Lâm muốn phá thai?”

Trác Thanh nhìn hần, sắc mặt thâm trầm gật gật đầu.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 83

“Cái gì?” Úy Trì Chính vốn dĩ còn nhàn nhã đứng đứng, sau khi nghe sau, trái tim lập tức chấn động, quay đầu lại nhìn, ánh mắt găm thẳng về phía Trác Thanh, “Người nói Tạ Lâm muốn phá thai?”.

Trác Thanh gật đầu đáp: “Bên ngoài đồn đại thế, quả thực là vậy.”

Úy Trì Chính kinh ngạc ngồi trở lại ghế, “..... Tạ Lâm là con gái?”.

Quan sát phong thái, hành động của Tạ Lâm ngày thường hoàn toàn giống với đàn ông, hơn thế thân làm Thừa tướng lúc giáo huấn mọi người, câu nào cũng ngời ngời đạo lý, khí thế dọa người, khiến người ta không thể phản bác, thêm vào đó tướng mạo.....

Tay hắn siết chặt đấm xuống mặt bàn. Sao lại không phát hiện ra từ sớm chứ, hắn đã từng nghĩ, tướng mạo như vậy là quá đẹp nếu so với cánh đàn ông con trai, quan sát những hành động hàng ngày cũng có thể nhận ra được thân phận thật của đối phương, chỉ là Tạ Lâm che giấu quá giỏi, khiến người ta không hề có chút nghi ngờ.

Giọng nói đầy phẫn nộ của Trác Thanh từ phía sau lưng truyền đến, “Một ả đàn bà mà cũng dám làm quan trong triều đình Đại Sở lâu như vậy, dè đầu cưỡi cổ cánh đàn ông chúng ta, cũng không biết ả đã mê hoặc bệ hạ bằng cách nào, mà bệ hạ đã không trừng phạt ả thì thôi, lại còn để ả mang thai con của mình! Tiên đế chắc chắn cũng bị ả ta làm cho mờ mắt, nếu không sao có thể cản trở bệ hạ ngày này qua ngày khác như thế, dựa vào uy

nghi của bộ hạ mà còn phải nhường nhịn ả ta ba phần, quả thực muốn nhịn cũng không nhịn được.....”

Trác Thanh e là cũng bị sốc về chuyện Tạ Lâm là con gái, bắt đầu không ngừng lái nhà lái nhái, trong lời nói tràn đầy phần uất, nhưng dường như Ủy Trì Chính lại không nghe lọt tai.

Trong đầu hẳn toàn là chuyện đối phương là con gái.

Cái cảm giác mông lung mờ mịt đối với Tạ Lâm, dường như đột nhiên sáng tỏ, giống như cánh cửa sổ được mở tung, bên ngoài cửa sổ là đủ mọi cảnh sắc rực rỡ.

Nếu như đối phương là đàn ông, Ủy Trì Chính còn có thể an ủi bản thân, tại sao cứ luôn chú ý tới nàng như vậy, là vì cùng làm quan trong triều, là vị hãn ngưỡng mộ đối phương, và cả ghen tị nữa, hẳn không thể không đôi mắt nhìn theo nàng.

Nhưng nếu đối phương là con gái thì sao?

Cái cố đứ của hẳn toàn toàn không còn tác dụng, thứ tình cảm ấy hiện ra một cách trần trụi dưới ánh sáng ban ngày chói chang, khiến hẳn ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không thể.

“Thế này là sao? Là sao chứ?” Ủy Trì Chính khẽ lẩm bẩm.

Điều này khiến cho những hành động chống đối lại Tạ Lâm của hẳn trở nên nực cười và đáng thương vô cùng.

XXX

“Ái khanh, chén rượu này chúc khanh lần này xuất chinh, đánh một trận là tiêu diệt được cả nước Di, mã đáo thành công.” Minh Trọng Mưu

cầm chén rượu, nhắc lên hương về phía Úy Trì Chính, sau đó một hơi uống cạn.

Quần thần cũng đồng loạt nói: “Chúc Úy Trì đại nhân lần này xuất chinh, đánh một trận là tiêu diệt được cả nước Di, mã đáo thành công.” Âm thanh như sấm vang chớp giật, nói xong, tất cả cùng nâng ly uống cạn.

Úy Trì Chính bị những lời này làm cho hưng phấn sôi sục, cũng đứng dậy nói: “Úy Trì Chính nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ và các vị đại thần, nước Di xâm phạm lãnh thổ chúng ta, quấy nhiễu dân lành, Úy Trì Chính chắc chắn sẽ vì bệ hạ, vì xã tắc, định quốc an bang, diệt trừ đám người man di này, trả lại yên bình cho giang sơn ta!” Nói đoạn, hẳn cũng ngửa cổ uống cạn, sau đó ném chén rượu xuống đất.

Cái chén rơi xuống phát ra một tiếng “choang” rồi vỡ thành từng mảnh, mọi người cũng cảm động lây, đồng loạt bật cười ha hả, cũng noi theo đập vỡ chén rượu trong tay, “Trả lại yên bình cho giang sơn ta! Trả lại yên bình cho giang sơn!” Quần thần nhắc đi nhắc lại, kích động đến rơi nước mắt.

Nước Di xâm lược biên cương Đại Sở đã được gần năm mươi năm, mọi người không tài nào chịu nổi sự nhũn nhặn này, dường như vì kẻ địch mà tất cả vất óc suy tính, bạc trắng cả đầu, giờ cuối cùng đã có thể trừ được gốc, đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

Minh Trọng Mưu đứng dậy, vẫy vẫy tay với Lại Xương, ông ta gật gật đầu, đặt một chiếc hộp gấm lên bàn của bệ hạ.

Quần thần thấy vậy liền dừng lại, nghĩ đến mục đích của buổi yến tiệc lần này, ánh mắt liền rơi cả xuống chiếc hộp gấm, rồi giống như phải bóng, đồng loạt cúi đầu.

“Đây là gì, Úy Trì khanh có biết không?” Minh Trọng Mưu cười hỏi.

Úy Trì Chính nheo nheo mắt, cung kính đáp: “Thần không biết.”

Hắn đang nói dối một cách vô cùng trắng trợn, có lý nào mà hắn lại không biết chứ? Ngày xưa thượng cấp của hắn Hầu Thiết Tranh chính vì món đồ đó mà phải cời giáp về quê, ôm nỗi ảm ức quay lại cố hương. Còn hắn lại được ban cho món đồ ấy, lại là vì sự tín nhiệm của bệ hạ, và sự xoay chuyển triết để của thế cục trong triều.

Nhưng cho dù Úy Trì Chính có biết, cũng phải giả vờ như không biết.

Minh Trọng Mưu cười cười, cũng không mở chiếc hộp ra, mà đứng lên, đặt nó trước mặt Úy Trì Chính, khề bảo: “Cất nó cho kỹ, trăm không định lấy nó về đâu, trăm còn muốn khanh bình định cả Lưu Cầu nữa. Định quốc an bang, đây là những lời khanh nói, trăm tin khanh.”

Úy Trì Chính ngược mắt nhìn vị thiên tử Đại Sở trước mặt, người rất giống Tạ Lâm, mỗi một ngày, hắn lại có thể nhìn thấy điểm khác nhau từ người, có thể là trưởng thành hơn, có thể uy nghi hơn, hoặc tâm dạ trở lên thâm sâu khó dò hơn.

Duy chỉ có đôi mắt ấy, chứa đựng vô tận, dường như sâu thẳm không có đáy mà lại kiên định vô cùng.

Đây chính là người Tạ Lâm nguyện hy sinh cả đời cống hiến sao? Úy Trì Chính vốn dĩ luôn cho rằng, Tạ Lâm và bệ hạ ở bên nhau, có lẽ là có mục đích khác.

Nhưng giờ hắn đột nhiên đã hiểu ra được điều gì đó.

Có những chuyện xảy ra, không nhất định phải có mục đích.

Úy Trì Chính nhận lấy hồ phù, cẩn thận cất vào trong người.

Minh Trọng Mưu thấy vậy, mỉm cười sung sướng.

Đột nhiên nghe tiếng Sử Đạt Thượng thư bộ Lại, hiện giờ kiêm thêm cả việc xử lý công việc Thừa tướng của Tạ Lâm ở bên cạnh vang lên rõ mồn một: “Bệ hạ, thần có một việc mong bệ hạ ân chuẩn.”

Minh Trọng Mưu nghi ngờ đáp: “Nói.”

Sử Đạt cung kính thưa: “Xin bệ hạ hãy chỉ hôn cho con gái Sử Hồng Dực của thần.”

Lời vừa thốt ra quần thần lập tức xôn xao. Vấn đề thành hôn phong ba bão táp của con gái Sử Đạt là Sử Hồng Dực mọi người đều biết khá rõ, cô gái này tưởng như được lập làm Hoàng hậu nơi, sau đó suýt chút nữa được gả Tạ Lâm, giờ đúng vào lúc bệ hạ trao hồ phù cho Úy Trì Chính, thì Sử Đạt lại đột nhiên đề cập đến vấn đề này, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Minh Trọng Mưu hiểu ra, Sử Hồng Dực bị hấn từ chối, về lý hấn nên giúp nàng ta sắp xếp chuyện tương lai mới phải, Sử Đạt nhắc tới chuyện chỉ hôn, cũng không có gì là quá đáng.

“Nếu đã như vậy, thì để trẫm quyết định nhé,” Minh Trọng Mưu cười ha ha nói, “Truyền khẩu dụ của trẫm, chỉ hôn con gái của Thượng thư bộ Lại Sử Đạt là Sử Hồng Dực cho Thượng thư bộ Binh Úy Trì Chính, đợi khi Úy Trì Chính tiêu diệt được nước Di khải hoàn trở về, sẽ chọn ngày lành cử hành hôn lễ.”

Sử Đạt sung sướng, khấu đầu: “Tạ ơn bệ hạ.”

Vẻ mặt Úy Trì Chính mông lung, ngây người ra, quần thần đang muốn chúc mừng, nhưng thấy hấn cứ lần chần không hành lễ tạ ơn, nên tất cả bất giác cũng ngẩn ra, bên trong đại điện im lặng một cách đáng sợ.

Một vị đại thần đứng ngay cạnh vội giật gấu áo hăn, nháy nháy mắt ra hiệu, lúc ấy Úy Trì Chính mới hoảng hốt sức tỉnh, khấu đầu: “Tạ ơn long ân của bộ hạ.”

Đến khi ấy mọi người mới hân hoan chúc mừng, Ông Đạt của bộ Binh cười nói: “Đến lúc Úy Trì đại nhân tiêu diệt được nước Di khỏi hoàn trở về, lại lấy được con gái của Sử Đạt đại nhân, đúng là song hỷ lâm môn, phải uống thêm một chén mới đúng.”

Quần thần phá lên cười, thi nhau cạn chén chúc tụng, vô cùng náo nhiệt.

Duy chỉ có Úy Trì Chính ngồi một bên, sắc mặt sầm sì, cũng không biết đang nghĩ gì.

XXX

Úy Trì Chính từng lên đường đưa con gái của Hầu Thiết Tranh được phong làm An Định công chúa sang nước Di, hăn tuyệt nhiên không hề nghi ngờ tình cảm mình giành cho nàng ta.

Nhưng khi hăn được tiến lên đường đi tiêu diệt nước Di, hăn lại cảm thấy vô cùng xúc động.

Trước khi lên đường, Úy Trì Chính thúc ngựa đến phủ Thừa tướng.

Cửa lớn của phủ Thừa tướng đóng chặt, không một ai đi vào được cũng chẳng ai có thể đi ra được. Ngay cả hăn cũng vậy. Vì thế việc Úy Trì Chính có thể làm, chỉ là nắm lấy chiếc vòng đồng trên cửa, muốn gõ, nhưng rồi đành buông tay.

Bên ngoài phủ Thừa tướng toàn là cấm vệ trong cung, vì thế hành động này của Úy Trì Chính lập tức bị bọn họ ngăn cản, “Phủ Thừa tướng không được vào, vị đại nhân này xin hãy quay về đi.”

Cấm vệ trong cung thuộc sự thống lĩnh của bệ hạ, trước giờ không quan tâm ai là quan lớn ai là quan nhỏ, đối xử với tất cả bình đẳng như nhau. Nói không cho vào tức là không cho vào.

Úy Trì Chính liếc nhìn tên cấm vệ, hừ lạnh nói: “Úy Trì mỗ chỉ đứng ở đây một lát, không định đi vào.”

Tuy hăn nói vậy, nhưng cấm vệ không tin lời hăn, vẫn đứng bên cạnh canh chừng.

Úy Trì Chính liếc nhìn biển tên trên cửa lớn của phủ, trái tim phiền muộn.

Thật không biết mình tới đây làm gì nữa.

Hăn không muốn gặp Tạ Lâm, không muốn một chút nào.

Nhưng tại sao vẫn cứ tới đây, hăn cũng không biết nữa.

Hôm đó, Úy Trì Chính đứng trước cửa lớn của phủ Thừa tướng, nhìn cánh cửa sơn son đến ngây ngẩn, si ngốc suốt cả một buổi sáng, cấm vệ cả một buổi sáng cũng nhìn theo hăn chăm chăm. Cả buổi, Úy Trì Chính không hề nảy sinh một mảy may ý niệm sẽ đi vào, đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, hăn liền quay người rời đi, đầu không hề ngoảnh lại.

Cấm vệ thở phào nhẹ nhõm, trở về vị trí cũ.

Úy Trì Chính cũng không biết rằng biểu hiện, ánh mắt, thần thái, hành động, tất cả mọi thứ của mình đều không thoát được cặp mắt ẩn trong bóng tối của Trác Thanh.

Đợi đến khi Úy Trì Chính đi rồi, Trác Thanh cũng đi tới trước cửa phủ Thừa tướng, hăn ngẩng đầu nhìn tấm biển, sau đó nhặt một hòn đá dưới đất

lên, dùng hết sức bình sinh ném thẳng vào chữ “Thừa” trên biển, sau đó quay người định bỏ đi.

Âm thanh quá lớn, khiến mấy gã cấm vệ vừa nãy giật thót.

Một tên ôn thần vừa đi, tên khác lại đến. Cấm vệ cúi tiết tóm lấy bả vai Trác Thanh: “Người làm gì vậy hả?”.

Trác Thanh hừ một tiếng nói, “Cấm vệ đại nhân, các ngài không phải chỉ lo quản người ra vào phủ Thừa tướng thôi sao? Ta một chưa từng bước vào phủ Thừa tướng, hai là chưa từng bước ra khỏi phủ Thừa tướng, các ngài quản được ta chắc?”.

Mấy gã cấm vệ không ngờ hăn lại ăn nói ngang ngược như vậy, bất giác ngẩn tò te, “Cái này.....”

Trác Thanh hét to về phía cửa lớn: “Tạ Lâm, sớm muộn gì người cũng ngã ngựa thôi, người cứ nhớ lấy cho ta!” Nói đoạn, Trác Thanh giãy ra khỏi tay cấm vệ, xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Cấm vệ bị hành động chẳng ra làm sao của hăn làm cho kinh ngạc, không khỏi sờ sờ mũi, nhủ thầm hôm nay sao lại gặp toàn phải mấy thằng cha kỳ quặc thế, đầu óc tên nào tên nấy đều có vấn đề hết à? Sau đó cũng coi như không có chuyện gì xảy ra, lạng lẽ quay về vị trí.

XXX

Tin thắng trận từ nước Di của Úy Trì Chính liên tiếp từ phía Bắc truyền về, một nước Di thiếu mất đại tướng giống như không còn phụ tá đắc lực, mất sạch sức chiến đấu, cho dù hoàng đế nước Di vẫn chủ chiến, nhưng tuổi cao nên lực bất tòng tâm, huống hồ chưa từng trải qua những màn cân não căng thẳng bao giờ.

Hoàng đế nước Di cũng có hai người con trai, một người chủ hòa, kết quả bị đánh cho thua liểng xiểng liên tục rút lui, người kia chủ chiến, nhưng không có hành động chẳng có sách lược, dưới áp lực của Úy Trì Chính, cũng chỉ biết rút lui liên tục.

Quân Đại Sở tiêu diệt được nước Di, chỉ mất vốn vẹn có hơn nửa năm.

Binh lực tuy rằng tương đương, nhưng vật tư của nước Di thiếu thốn, thêm vào đó những người đáng tin lại chẳng có mấy người, binh sĩ nước Di đều không có ý chí chiến đấu, bị quân Đại Sở đánh cho không thể phản kích.

Hoàng đế nước Di sung hạnh mỹ nhân, cướp đoạt vô số châu báu của người dân, khiến cho quốc lực trong nước suy yếu, vua đã mất đi lòng dân, đương nhiên sẽ không có ai liều mạng đứng ra bảo vệ một vị vua như vậy.

Xuân qua hạ đến, hạ đi thu về.

Ngày nước Di bị đánh chiếm hoàn toàn, hoàng tử chủ hòa tự cắt cổ mình, hoàng tử chủ chiến dẫn theo tàn binh trốn xa về phía Bắc, nơi đó khí hậu lạnh lẽo khô cằn, vật tư càng vì thế mà thêm thiếu thốn, nhưng bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Úy Trì Chính không định truy kích, vì hẳn biết, đối phương sẽ không bao giờ có cơ hội đông sơn tái khởi.

Úy Trì Chính dẫn quân đội của hãn vào cung điện của hoàng đế nước Di, tất cả những thứ thượng hạng trong hoàng cung xa hoa tráng lệ đang bày ra ngay trước mắt hãn, tất cả đều được sắp xếp bố trí, giống hệt với Đại Sở.

Một cô gái xinh đẹp khoác áo lông thú, co người cuộn mình lại trên ghế rồng, bên cạnh là thi thể của hoàng đế nước Di.

Khuôn mặt già nua hằn đầy những nếp nhăn chứa đầy vẻ hoảng sợ, hoang mang, không thể tin được. Khắp người ông ta toàn là máu, nhuộm đỏ cả long bào đang mặc trên người.

Trên ngực của ông cắm một con dao găm, đuôi của con dao còn có cả tua rua đỏ, khảm vô số những viên đá quý đầy màu sắc, chứng tỏ vai trò của nó là vật sư tầm chứ không phải để giết người.

Úy Trì Chính liếc nhìn một cái là hiểu ra ngay, “Muội đã giết ông ta.”

Cô gái càng co mình vào trong chiếc áo lông, tựa hồ như đó là lớp vỏ bảo vệ cho nàng ta, “Phải,” giọng nói của nàng ta uyển chuyển dễ nghe như chim vàng anh, “Ông ta là do muội giết, ông ta chết mà không hề phòng bị gì, huynh nhìn thấy biểu cảm sợ hãi của ông ta đi, lúc ông ta chết nhất định không dám tin.” Nàng ta nhìn cái xác, có lẽ do nhìn thấy con dao cắm trên ngực thi thể nên nói tiếp, “Có lẽ huynh không biết, món vũ khí ấy là do ông ta tặng muội, còn cả cung điện và những thứ châu báu này nữa. Vì muội thích, nên thứ gì ông ta cũng kiếm cho muội.”

“Ngoài trừ cha của muội ra, ông ta là người đối xử với muội tốt nhất.”

Dụng mạo tuyệt đẹp của cô gái, tựa như vầng trăng tròn trên bầu trời đêm, nhưng vẻ tang thương của nàng, lại giống như cơn mưa dưới ánh trăng ấy.

Úy Trì Chính khẽ gật gật đầu, “Có lẽ ông ta đối xử với muội còn tốt hơn cả ta.”

Nàng ta trầm mặc, có lẽ vì không còn gì để nói, hoặc vì ngấm ngấm thừa nhận.

Úy Trì Chính cơ hồ như không nhìn đến biểu cảm của nàng ta, “Ta nghe nói ông ta vì muội, mà dốc hết tài lực quốc gia, vì thế ta mới đánh chiếm được dễ dàng như vậy, muội nên được ghi công đầu.”

Nàng khẽ hừ một tiếng, “Dù có thể nào đi nữa, muội vẫn là con gái của Hầu Thiết Tranh.”

Úy Trì Chính không nói gì thêm, có lẽ lần này hẳn đã chú ý đến vẻ nghi ngờ bất an trong biểu cảm của nàng.

“Thật sự rất lạnh,” Tiết trời đầu thu, bên ngoài vẫn rất ấm, nhưng nàng lại cuộn mình trong chiếc áo khoác lông thú, “Lâu như vậy, muội vẫn luôn ngóng chờ huynh sẽ tới. Tới và cứu muội đi, không để muội phải đối mặt với gã đàn ông đáng tuổi cha mình.”

“Nhưng, huynh không hề đến.” Nàng tiếp tục nói, “Muội nghe nói rồi, muội đã nghe bọn họ kể, huynh được làm Thượng thư bộ Binh, huynh đang nắm giữ binh quyền của cha muội, thống soái trong trận đánh nước Di lần này chính là huynh. Hoàng đế nước Di vốn dĩ định lấy muội ra uy hiếp, dùng muội để bảo toàn tính mạng của ông ta, nhưng sau đó ông ta lại không nỡ nhẫn tâm, nói sẽ dẫn muội đi.”

“Muội không nghe, liền đâm ông ta, một nhát còn chưa đủ, đâm thêm nhát nữa, rồi lại nhát nữa, cho đến khi khắp người ông ta toàn là máu, trên người muội cũng toàn là máu, mới dừng lại.”

Nàng cởi chiếc áo lông thú ra, bên trong cũng mặc một bộ quần áo màu trắng, chân đế trần, bộ quần áo trắng đã bị máu nhuộm đỏ, chân ướt nhẹp toàn máu là máu. Nàng đứng dậy, yếu ớt như một nhành liễu, tựa hồ như chỉ thoáng chốc thôi là sẽ gãy, “Muội đã giết người, huynh còn cần muội không?”

Thời gian trôi qua lâu như vậy, mà nàng lại càng đẹp, ngay cả con gái của Sử Đạt là Sử Hồng Dực cũng không đẹp bằng nàng.

Dung mạo của Tạ Lâm kia, lại càng không bằng một nửa nàng.

Lúc này, Úy Trì Chính phát hiện ra, không ngờ thứ bản thân nhớ đến không phải là tình ý đã từng có khi ở trong quân doanh giữa hắn và nàng, không phải từng chút từng chút một đó.

Mà là một người khác, là người mà hắn không nên nghĩ đến.

Rốt cuộc là bị mê hoặc hay trúng tà?

Úy Trì Chính xua đi bóng người xuất hiện trong đầu, cười nói, “Sao lại không cần? Muội giết hoàng đế nước địch, là công thần của Đại Sở ta, muội còn là thần dân của Đại Sở, thân là thống lĩnh của đại quân, ta đương nhiên phải cứu thần dân của mình về nước rồi.”

Nàng ta đi về phía hắn, “Muội muốn huynh nói những lời thật lòng cơ.”

Úy Trì Chính phát hiện ra, trực giác của phụ nữ luôn nhạy bén đến đáng sợ.

“Đương nhiên đó là những lời thật lòng, sau khi ta quay về sẽ lấy muội, những gì lão hoàng đế kia có thể cho muội, ta cũng sẽ cố hết sức cho muội, vậy muội đã yên tâm chưa?” Úy Trì Chính nói.

Nàng ta hài lòng, nép mình vào trong lòng hắn.

Úy Trì Chính tiêu diệt được nước Di, mang về vô số chiến lợi phẩm như ngựa, cừu, dê và tù binh, lại dẫn theo cả Hầu Vận Vi con gái của Hầu Thiết Tranh, vốn dĩ phải được trọng thưởng.

Nhưng đã có một chuyện khác xảy ra khiến triều đình Đại Sở náo loạn, nên không ai còn tâm trí đâu để phong thưởng ghi công cho hắn, chuyện này so với chuyện của hắn lại càng cấp bách hơn.

Chính là: Thân phận con gái của Tạ Lâm đã bị các triều thần phát hiện.

Tạ Lâm nắm giữ triều chính lâu năm, dựa vào thân phận Thừa tướng để giám quốc, lại gây thù chuốc oán với rất nhiều người, từ lâu đã trở thành cái gai trong mắt, cái xương trong thịt, thân phận con gái của nàng bị bại lộ, lập tức những mắc mưu do bị chèn ép quá lâu đã hoàn toàn bùng nổ, rất nhiều quan lại trong triều ra sức đào bới thêm thắt nhằm vào thân phận con gái của nàng.

Quần thần theo phe của Úy Trì Chính, cho rằng Tạ Lâm che giấu thân phận, nắm giữ triều chính, không để kỷ cương vào mắt, thêm nữa hành vi không theo quy củ, không cha không vua, là nữ mà lại nạp thiếp, đảo lộn âm dương, coi thường sự vụ ngoài biên giới, tham ô hối lộ, kết bè kết cánh, theo luật phải chu di.

(Không cha không vua: Nguyên văn là vô phụ vô quân, đây là một câu nói của Mạnh Tử, ông cho rằng không cha, không vua là loại cầm thú.)

Phe cánh tham quan ô lại của nàng ta nhiều, cấu kết với gian thần, coi thường kỷ cương, theo lý là sẽ chịu tội liên đới.

Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi việc trong Đại Sở trở nên náo loạn, giống y như việc nước Di bị tiêu diệt.

Sau khi Úy Trì Chính về triều, liền đối mặt với việc Tạ Lâm sẽ bị bắt giữ, và phải chịu thẩm vấn, không khỏi cảm thấy kinh hãi, nhủ thầm thân phận con gái của nàng rõ ràng đã được che giấu rất khéo, tại sao lại đột nhiên bị lộ?

Úy Trì Chính về phủ sắp xếp cho Hầu Vận Vi xong xuôi, định đi gặp Trác Thanh để nghe ngóng tin tức.

Nhưng Trác Thanh lại mang bộ mặt sầm sì, cười lạnh lùng, ghé sát lại gần hẳn, thì thầm nói: “Đại nhân, nỗi khổ của ngài, Trác Thanh đã giúp ngài thu xếp ổn thỏa cả rồi, ngài chỉ việc xem kịch hay thôi, những chuyện còn lại cứ yên tâm đi.”

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trên đại điện Đại Sở, văn võ bá quan tề tựu đông đủ.

Đây có lẽ là lần hiếm hoi mà toàn bộ thần tử trong triều đều có mặt, thậm chí có cả rất nhiều những lão thần đã lâu không màng sự đời.

Đây có lẽ cũng là lần hiếm hoi mà các văn thần võ tướng trong triều đều liến thoắng mồm năm miệng mười, người nào người nấy cứ như thể mọc thêm tám cái miệng, hận không thể trút hết nỗi phẫn nộ của mình ra.

“Bệ hạ, chúng thần nghe nói, Thừa tướng của triều đình Đại Sở ta là con gái, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, xin bệ hạ minh xét!”.

Hôm nay Minh Trọng Mưu thượng triều đột nhiên phải đối mặt với sự chất vấn của thần tử trên dưới Đại Sở. Cho dù hẳn biết chỉ cần Tạ Lâm còn ở trên đời, thì rồi sẽ có một ngày hẳn phải đối mặt với những chuyện này, nhưng trước sự chất vấn liên tục dai dẳng vang vọng và những cái đập đầu liên tiếp vẫn khiến hẳn không khỏi sửng sờ.

“Bệ hạ, Tạ Lâm là Thừa tướng của triều đình Đại Sở, không lấy mình ra làm gương thì thôi, lại còn dám khi quân phạm thượng, mắc đại tội như vậy, bệ hạ nên trừng trị nghiêm khắc để cảnh cáo răn đe đời sau!”.

“Không sai,” có một người cao giọng nói, “Xưa nay triều đình ta chưa từng có tiền lệ để đàn bà con gái làm Thừa tướng, không chỉ pháp luật

không cho phép, mà theo thần thấy Tạ Lâm căn bản không có tư cách làm Thừa tướng!”.

Có lẽ có rất rất nhiều đại thần có ác cảm với Tạ Lâm, nên giờ tất cả đều nhao nhao lên hưởng ứng, “Đúng là như vậy! Thần sợ rằng ngay cả Tiên đế cũng bị che mắt, ả Tạ Lâm này, nhất định phải nghiêm trị!”.

“Đúng, nhất định phải nghiêm trị!”.

Các đại thần thuộc phe của Tạ Lâm nghe thấy chối tai, phản bác: “Trong số các ngài ai nhìn ra Thừa tướng đại nhân là con gái? Các ngài có chứng cứ gì không?”.

Ông Đạt của bộ Binh cười lạnh nói: “Chứng cứ? Còn cần chứng cứ nữa sao? Lôi Tạ Lâm ra đây, để tất cả nhìn thử, không phải là biết ngay à?”.

“Đúng! Lôi ra nhìn thử.”

“Lôi ra nhìn thử cái gì mà lôi? Tạ Lâm ở trong triều nhiều năm như vậy, cho dù ngài ấy có thật sự là nữ đóng giả nam đi chăng nữa, thì trong số tất cả các ông, ai nhìn ra được? Há?” Tả Minh của bộ Lễ không nhịn được nói.

Lời của ông ta khiến mọi người ngẩn ra, “Việc này.....”

Mọi người thầm nhớ lại dáng vẻ của Tạ Lâm, đều không hẹn mà cũng nhớ đến đôi mắt lạnh lẽo như băng của nàng, thêm nữa tuy Tạ Lâm dung mạo thanh tú, nhưng khí thế kinh người, mấy năm qua chưa từng có ai có cảm giác nàng có thể là con gái cả, giờ bị hỏi câu này, lập tức đều do dự.

Đang trong lúc suy ngẫm, thì lại nghe Ông Đạt cười lạnh lùng kiến nghị: “Có gì mà phải nghĩ ngợi nhiều nào? Cứ để nàng ta cởi hết quần áo ra trước mặt mọi người không phải là xong sao? Là nam hay nữ, nhìn cái là biết ngay.”

Câu này vừa nói ra, khiến tất cả các vị đại thần cả kinh. Những người đứng ở đây đều là những người phong kiến bảo thủ, đặc biệt là những đại thần phe của Ủy Trì Chính lại càng là những người tự cho mình là thanh bạch liêm khiết, nay nghe thấy những lời này của Ông Đạt, đa phần đều cảm thấy dựng cả tóc gáy.

Bất luận Tạ Lâm là nam hay nữ, thì bị ép đến bước đường phải cởi quần áo ra trước mặt mọi người, thì e rằng không thể chịu nổi nỗi nhục này, hơn nữa với thân phận Thừa tướng của Tạ Lâm, thể diện còn quan trọng hơn rất nhiều, rất nhiều những thứ khác, những lời của Ông Đạt, quả thực rất quá đáng.

Các gian thần theo phe của Tạ Lâm tuy rằng trong nhà thê thiếp hàng đàn, cũng có những lúc chơi bời trác táng, nhưng cũng có thể coi là cây cao bóng lớn, bọn họ cũng không muốn Tạ Lâm ngã ngựa, hơn thế cấp trên mất hết sạch thể diện, thì sợ rằng bọn họ cũng khó sống, thành ra nhao nhao lên bày tỏ rằng như vậy không ổn.

Hình Dư của bộ Lễ lại càng lắc đầu tợn, ấp a ấp úng: “Đề nghị này không được, thực ra có hơi.....” Ông ta không nói hết câu, nhưng tất cả đều biết những lời tiếp sau ông ta định nói là gì, nên lập tức gật mạnh đầu tán thành.

Ông Đạt vốn dĩ có thù riêng với Tạ Lâm, nên cảm thấy giờ chính là cơ hội tuyệt vời, chỉ bằng nhân dịp này khiến nàng ta bẽ mặt, không ngờ quần thần lại chẳng có ai phụ họa với ông ta, liền thẹn quá hóa giận nói: “Mấy ông già cổ hủ lạc hậu các ngài, lẽ nào không ngắm lại thử coi, nếu ra lệnh ép Tạ Lâm phải cởi quần áo trước mặt mọi người, nàng ta là con gái thì sợ rằng đã thừa nhận từ lâu rồi, còn nếu nàng ta vốn dĩ là đàn ông, thì càng chẳng có gì phải sợ, cởi hay không cởi thì cũng có làm sao?” Ông ta chỉ tay vào quần thần, hận không thể ngoác miệng chửi thề, “Đám các ngài đúng là gỗ mục không thể chạm khắc được!”.

Nếu như Ông Đạt vẫn là Thị lang của bộ Binh hồi đầu, thì quần thần có bị mắng cũng không sao, nhưng giờ ông ta đã bị giáng xuống ba cấp, đánh tiếng và địa vị đương nhiên không thể bằng với ngày xưa, mọi người nghe xong, cảm thấy vô cùng chối tai, trong lòng rất bức bối, chỉ hận không thể nổi sùng lên cãi lại cho thỏa.

Trong thoáng chốc, bên trong đại điện, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Thù cũ hận mới, đều bốc lên ngàn ngút.

Tranh chấp phe phái đã lộ rõ, bên nào cũng cho là mình đúng, không ai chịu nhường ai.

Đây là khoảnh khắc có thể nhìn thấy bộ mặt thật sự của các thần tử Đại Sở.

Bén nhọn, ngay thẳng chính nghĩa, lạnh lùng thờ ơ, khủng hoảng sợ hãi.....

Vấn đề Tạ Lâm là nam hay nữ đã đẩy mâu thuẫn kịch liệt trong triều đình Đại Sở lên đến đỉnh điểm. Có chính nghĩa, có giáo hoạt, có thanh liêm, có tham lam, có hờ hững bàng quan, có bình tĩnh, có phẫn nộ, có đè nén, có nổi nóng..... đủ kiểu người, đủ loại vấn đề, giống như thể sắp bùng nổ dữ dội, tựa như một ngọn núi lửa đã nín nhịn quá lâu cuối cùng đã phun trào.

Rốt cuộc Đại Sở đã đối mặt với một cơn địa chấn.

Minh Trọng Mưu biết, những vấn đề này không phải ngày một ngày hai, mà đã tồn tại từ lâu, âm ỉ suốt một quãng thời gian dài. Mâu thuẫn không phải trước giờ không có, mà là thiếu cơ hội để bộc phát ra mà thôi.

Mà cơ hội đó đã đến đúng vào khoảng khắc thân phận của Tạ Lâm bị bại lộ.

Minh Trọng Mưu nhìn các vị thần tử của triều đình Đại Sở, ai là trung thần, hãn biết, ai là gian thần, hãn cũng quá rõ.

Trước đây từ rất lâu rồi, hãn không tài nào nhìn ra được rốt cuộc Tạ Lâm là trung hay gian, nhưng sau này, hãn đã hiểu ra.

Hãn không nói không có nghĩa là hãn không biết. Hãn không thể hiện ra không có nghĩa là hãn không hiểu.

“Bất luận có nói thế nào đi chăng nữa,” Ông Đạt lớn tiếng nói, “Ít nhất cũng phải đưa Tạ Lâm ra đây, nếu nàng ta phạm tội khi quân thật, thì chém hoặc giết, sống hoặc chết, chuyện đó để sau hãy bàn tới.”

Quần thần thấy có lý, cũng phụ họa theo: “Đúng, cứ dẫn Tạ Lâm ra đây đã.”

“Đúng, dẫn ra đây!”.

Có người vẫn còn duy trì sự tôn kính đối với Tạ Lâm, nên không thẳng tên của nàng, mà gọi là “Thừa tướng”, người bên cạnh liền vỗ vào đầu ông ta, thì thầm nói: “Thừa tướng nào ở đây? Tạ Lâm sớm muộn gì cũng ngã ngựa, gió trên triều đổi hướng rồi, ngài không biết thánh ý thế nào sao? Bộ hạ đã để Sử Đại nhân xử lý công việc của Thừa tướng từ trước, nên có lẽ Sử đại nhân là Thừa tướng tương lai chắc cú rồi, ta thấy ông nên sớm sửa lại thành Sử Thừa tướng đại nhân mới đúng!”.

Người nọ gãi gãi đầu, hoang mang: “Sử đại nhân sắp làm Thừa tướng? Sao ta không thấy thế nhỉ?”.

Người bên cạnh xì một tiếng với ông ta: “Đầu óc ngài mít đặc, có biết gì đâu.”

Bất luận có nói gì đi chăng nữa, Sử Đạt quả thực là một nhân tuyển có khả năng trở thành Thừa tướng nhất, mọi người đồng loạt liếc nhìn ông ta, nghĩ thầm chí ít Sử đại nhân cũng nên tỏ thái độ đi chứ, để sau này còn tiện bề đi theo.

Kết quả Sử Đạt chỉ khoanh tay trước ngực, trầm mặc không nói, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mọi người thấy Sử Đạt không có thái độ rõ ràng, bất giác đưa mắt nhìn nhau, dựa vào suy nghĩ của cấp trên mà nói, cách nghĩ của Sử Đạt có lẽ sẽ không khác là mấy so với cách nghĩ của bệ hạ, nhưng Sử Đạt lại tựa hồ như đang tránh xa những phiền phức của triều đình, không kiêu ngạo, cũng không suy sụp. Kiểu như việc có làm Thừa tướng hay không, chả liên quan gì đến ông ta.

Mọi người đột nhiên cảm thấy chuyện này e rằng không như mình đã nghĩ, tới lúc ấy bầu không ồn ào náo loạn mới giảm xuống. Quần thần dựa hồ nhớ ra hoàng đế Vạn Triệu vẫn còn đang ngồi trên ghế rồng, vừa ngẩng đầu lên nhìn, chạm ngay phải ánh mắt lạnh lùng không chút để tâm của bệ hạ, lúc tia nhìn ấy quét đến khuôn mặt bọn họ, tất cả không hẹn đều vội vàng cúi đầu, mồ hôi lạnh túa ra trên trán rơi tí tách xuống sàn.

Cuối cùng đại diện cũng hoàn toàn yên tĩnh rồi.

Từ cổ chí kim, thần tử cũng có thể chèn ép được vua.

Ngón tay Minh Trọng Mưu khẽ khàng gõ nhịp lên tay ghế rồng, đột nhiên nhớ tới câu này.

Thế nào gọi là thần tử, là những người chia sẻ vui buồn lo lắng với vua, đó là bốn phận của thần tử. Nhưng nếu vua bạc nhược, mà thần tử lại hùng mạnh, thì chuyện thần tử chèn ép vua cũng chẳng có gì là lạ.

Minh Trọng Mưu không bàn tới chủ đề bọn họ đang nói, mà ngược lại hỏi: “Từ lúc trăm đăng cơ đến nay, đã được bao lâu rồi?”.

Quần thần không hiểu dụng ý của Minh Trọng Mưu khi hỏi vậy, nên cẩn thận dè dặt trả lời: “Từ lúc bệ hạ đăng cơ đến nay, đã được ba năm rồi.”

Minh Trọng Mưu nghe vậy, nhắm hai mắt lại.

Quãng thời gian ba năm, nói dài cũng không phải là dài, nói ngắn cũng không phải là ngắn, vừa đủ để một vị vua non nớt, trở nên lạnh lùng quyết đoán.

Có lẽ mối quan hệ giữa hãn và Tạ Lâm, cũng giống vậy – vua bạc nhược thần tử hùng mạnh, vua hùng mạnh rồi thì thần tử phải thối lui.

Nhưng tình cảm hãn giành cho nàng hoàn toàn khác với đại đa số các thần tử khác, mỗi lần Minh Trọng Mưu nhớ đến nàng, chỉ cảm thấy trái tim trở nên dịu dàng.

“Xem ra các khanh vẫn nghĩ trăm giống với lúc mới đăng cơ,” Minh Trọng Mưu từ tốn nói, “Khi đó trăm vẫn chưa thể tự mình chấp chính, đại quyền rơi vào tay người khác, mặc các khanh nặn tròn nặn méo, trăm cũng không nói gì.”

Quần thần giật thót, vội vàng cúi đầu thưa: “Chúng thần không dám.”

“Có lẽ sẽ lại có người nói rằng, cán quyền lực của Đại Sở khi ấy nằm trong tay Tạ Lâm, không liên quan gì đến những thần tử trung trinh các khanh.” Minh Trọng Mưu ngược mắt lên, trong mắt không hề có một tia cảm xúc, “Từng người từng người một trong số các khanh chắc chắn sẽ phải hết bụi bấn trên người, giả vờ như những chuyện bẩn thỉu ấy chẳng dính dáng gì đến mình, các khanh đều là những người thanh liêm, công bằng, những chuyện sai trái toàn do người khác làm.”

Hắn nói rất bé, nhưng âm thanh lại truyền đi khắp cả đại điện, giống như thể vang vọng bên tai các đại thần, “Thật đúng là bất hạnh, ôi những cánh tay đắc lực của trẫm.” Minh Trọng Mưu thở dài, trong lời nói toát lên vẻ thâm sâu. “Trẫm may mắn thật, vì Đại Sở vẫn còn đến giờ, vẫn chưa sụp đổ.”

Trong lòng tất cả càng thêm thấp thỏm, không biết bệ hạ đang có ý gì.

Cho đến giờ phút này, quần thần mới sâu sắc hiểu được thế nào gọi là thiên uy khó đoán.

Bệ hạ rõ ràng không hề nặng lời, nhưng ẩn ý khó diễn tả trong câu chữ khiến cho quần thần không rét mà run.

Mọi người vốn dĩ cứ tưởng bệ hạ có ý định bảo vệ cho Tạ Lâm, nên trong lòng đều đang bồn chồn, thì lại nghe Minh Trọng Mưu cười nói tiếp: “Các khanh không phải muốn nhìn thấy Tạ Lâm sao? Nhưng trái lại trẫm thấy đây là một hành động thừa thừa, tranh cãi của các khanh, trẫm thấy nực cười lắm, đây hoàn toàn là việc không cần thiết.”

“Trẫm nói cho các khanh hay, Tạ Lâm đúng là nữ đóng giả nam, các khanh nhìn thấy là biết ngay thôi.”

Quần thần sốc nặng, không ngờ Tạ Lâm còn chưa xuất hiện, bệ hạ đã thừa nhận thay nàng rồi.

Rồi lại nghe Minh Trọng Mưu nói: “Mấy cái tội khi quân đó đều là những lời vô căn cứ. Trẫm đã biết từ lâu rồi.”

“Tạ Lâm đang mang thai con của trẫm, các khanh đều biết, hậu cung của trẫm chưa có đứa con nào, hiện giờ đứa bé này là huyết mạch duy nhất của trẫm, đứa bé sinh ra sẽ là hoàng trưởng tử. Có chuyện gì hãy đợi đứa bé sinh ra rồi nói tiếp.” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu chậm rãi đứng dậy, cảm

xúc của quần thần vô cùng rối loạn, thấy bệ hạ muốn bãi triều, đành phải quỳ xuống cung kính đưa tiễn.

Sau khi Minh Trọng Mưu đi xong, mọi người liền bu quanh Lại Xương, vây lấy ông ta ở chính giữa, “Lại đại nhân, bệ hạ nói vậy là có ý gì?”.

“Bệ hạ đã biết Tạ Lâm là con gái từ lâu rồi sao?” Có đại thần hỏi với vẻ không thể tin được.

“Bệ hạ đang bảo vệ cho Tạ Lâm đúng không? Ta thấy bệ hạ chưa chắc đã biết Tạ Lâm là con gái thì phải?”.

“Ông nói gì cơ, không phải bệ hạ nói, Tạ Lâm đang mang thai con của người sao? Tạ Lâm chắc chắn là nữ.”

Lời vừa thốt ra, lập tức như cuộn lên một cơn sóng ngay trong đại điện, việc Tạ Lâm đang mang thai khiến cho các vị đại thần phát hoảng: “Hơn thế còn là con của bệ hạ!” Có người thở dài nói.

Tất cả vẫn cảm thấy chuyện này vô cùng khó tin, đưa mắt nhìn nhau, xôn xao bàn luận, ai nấy đều cho rằng việc này như một giấc mơ.

Có vị có vẻ như bừng tỉnh, quay đầu nhìn Sử Đạt Sử đại nhân đang đứng đầu tiên.

Con gái của Sử đại nhân Sử Hồng Dực, dạo trước muốn làm Hoàng hậu, nếu bệ hạ thật sự có con nối dõi, thì vị hoàng trưởng tử này, đáng lẽ nên do Sử cô nương này sinh ra, kết quả vị trí mẹ đẻ của hoàng trưởng tử lại bị Tạ Lâm cướp mất.

Mà Sử Đạt đại nhân cũng cướp đi vị trí Thừa tướng của Tạ Lâm.

Đây gọi là gì? Ăn miếng trả miếng à?

Có người trào phúng nghĩ thầm.

Khuôn mặt vuông vức nghiêm nghị của Sử Đạt lúc bình thường cũng có thể coi là hiền hòa, nhưng hiện giờ hàng mày cau chặt, có lẽ cũng đang nhớ đến chuyện từng muốn gả con mình cho Tạ Lâm. Lúc ấy Tạ Lâm lấy cớ “giường chiếu không hài hòa” khiến ông ta phải dọn đường hồi phủ, giờ nghĩ lại mới thấy, không phải đối phương không muốn, mà căn bản là không thể. Tạ Lâm là một cô gái, sao có thể lấy con gái của ông ta về làm vợ cơ chứ?

Sử Đạt đại nhân bị chơi xỏ, chỉ sợ tâm tình không được ổn cho lắm.

Những người thông minh thì nên giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chứ không phải là xông tới an ủi tâm hồn bị tổn thương của Sử đại nhân.

Nhưng cũng may mà tin thẳng trận của Úy Trì Chính ở nước Di liên tiếp báo về, trước đó bệ hạ đã chỉ hôn Sử Hồng Dực cô nương cho Úy Trì đại nhân, trai tài gái sắc, có thể coi là xứng đôi vừa lứa, vô cùng viên mãn, điều này đối với Sử đại nhân mà nói có lẽ niềm an ủi to lớn.

Lúc này Lại Xương bị vây ở chính giữa, bị quần thần kéo tới kéo lui, mọi người hỏi đến vấn đề “Tạ Lâm có thai hay không”, Lại Xương không tài nào trả lời được, đành nói: “Tiểu nhân cũng không biết giải thích sao, chỉ có thể nói với các vị đại nhân rằng, có những chuyện, tai nghe chưa chắc đã là giả, mắt thấy chưa chắc đã là thật.”

Tai nghe chưa chắc đã là giả, mắt thấy chưa chắc đã là thật nghĩa là sao? Ông nói câu này chẳng phải cũng như không à?

Trong lòng Lại Xương nghĩ thầm, Thái hậu đã dặn dò phải làm canh cho Tạ đại nhân, đến giờ vẫn đang còn hầm trong ngự thiện phòng đây, đến khi nào các vị đại thần mới thả cho tiểu nhân đi đưa canh cho Tạ đại nhân?

XXX

Kể từ khi Úy Trì Chính xuất chinh đã được hơn nửa năm, Tạ Lâm mang thai được tám tháng, sang đến tháng sau liền lâm bồn.

Nàng bị giam lỏng trong phủ Thừa tướng cũng được hơn nửa năm rồi. Cửa lớn của phủ Thừa tướng đóng chặt, không một ai biết tình hình bên trong phủ ra sao, lại càng không ai biết tình trạng của hiện giờ của Tạ Lâm thế nào, cũng khó trách được vì chuyện Tạ Lâm là gái giả trai đến gần đây mới bị triều thần phát giác.

Cũng tình trạng tương tự, sau khi Úy Trì Chính dẫn binh chinh chiến, cửa lớn của phủ Thượng thư bộ Binh cũng đóng chặt, người ra người vào cũng càng ngày càng ít, tham mưu của Úy Trì Chính là Trác Thanh, không có chuyện gì cần thiết thì cũng không bước chân ra khỏi cửa.

Bên phía Thái hậu thực sự quan tâm thân thiết với Tạ Lâm hơn hẳn. Suy cho cùng cũng là vị hoàng tử đầu tiên của Đại Sở, Thái hậu chờ mong đã lâu nên khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều hơn, sốt ruột nhiều hơn.

Nhưng hôm nay trong ngoài triều đình hỗn loạn đến không thể hỗn loạn hơn, tin tức truyền đến tai của Thái hậu nhanh hơn truyền đến phủ Thừa tướng và phủ Thượng thư bộ Binh nhiều.

“Tạ Lâm vẫn còn một tháng nữa mới sinh, Hoàng thượng, ai gia biết con đang nghĩ gì.” Thái hậu ở ngồi ở sau rèm nói.

Minh Trọng Mưu trầm mặc, sau khi bãi triều không lâu, Thái hậu đã sắp xếp để gặp hẳn, hẳn không cần nghĩ nhiều cũng biết bà chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện này.

“Vẫn là câu nói đó, ai gia không cho phép con và Tạ Lâm có mảy may dính dáng gì đến nhau.” Thái hậu nói, “Tạ Lâm là gian thần, nhưng tin đồn về nàng ta khó nghe đến mức nào, ai gia nghĩ con không phải không biết.”

“Hai người bọn con sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.” Thái hậu bưng tách trà cung nữ dâng lên, khẽ nhấp một ngụm.

Minh Trọng Mưu không nghĩ đến hôm nay mà Thái hậu vẫn nói như vậy, hẩn nheo nheo mắt, trầm giọng đáp: “Mẫu hậu, nàng ấy mang thai cháu của người, là con trai của trẫm.”

Động tác bưng chén trà của Thái hậu khựng lại, ánh mắt bà rơi xuống những sóng trà trong chén, sau đó nói: “Ngộ nhờ không phải là hoàng tử mà là công chúa thì sao?”.

Minh Trọng Mưu dựa vào lưng ghế, kiềm chế những con sóng đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng: “Thế cũng vẫn là con trẫm.”

Thái hậu im lặng không nói gì.

Tiên đế muốn định quốc an bang, nguyện vọng xây dựng công huân ngàn năm vẫn như văng vẳng bên tai, Thái hậu không muốn quên. Công huân Tiên đế không thể hoàn thành, thì để cho Hoàng đế làm, có gì không được nào? Tạ Lâm tình nguyện làm viên đá lót đường, vậy thì cứ giẫm lên thôi, trong lòng có gì phải áy náy chứ?

Nhưng tại sao..... lại có cảm tình với con bé?

Thái hậu suy nghĩ rất lâu, vẫn không thể lý giải nổi.

“Thái độ của văn võ bá quan trong triều, Hoàng thượng cũng thấy rồi đấy,” Thái hậu trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Tạ Lâm cho dù không vì chuyện này thì cũng sẽ vì chuyện khác mà ngã, con suy nghĩ lo lắng cho Tạ Lâm, ta thấy Tạ Lâm nhất định sẽ rất cảm kích con. Đứa bé ấy, ta sẽ bảo vệ nó thay con, nhưng mẹ của đứa trẻ thì có lẽ đã muộn rồi. Tạ Lâm vẫn còn một tháng nữa mới sinh, đến lúc ấy, ngộ nhờ Tạ Lâm có mệnh hệ gì, ai gia sẽ giao đứa trẻ cho người khác nuôi dưỡng. So với việc nhìn con u sầu, thì chi bằng cứ để nó tan thành mây khói sẽ tốt hơn.”

“Con ấy, khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán,” Thái hậu lại nói thêm một câu, “Người xưa đã nói, đau dài chi bằng đau ngắn, nếu con có thể không chút để tâm đến cảm xúc cá nhân, thu hồi lại quyền lực của cả hai người Hầu Thiết Tranh và Tạ Lâm, thì ai gia tin rằng con nhất định có thể vung đao cắt đứt tơ tình.” Thái hậu dịu dàng nói.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trong phòng của Tạ Lâm, cửa lớn đóng chặt.

Mặc Nhi đi đi lại lại, vừa muốn nhìn thử vào bên trong, lại vừa cảm thấy như thế không ổn, tay chân quả thật chẳng biết nên để đâu, đành không ngừng xoa xoa tay. “Sao lại yên tĩnh thế?” Mặc Nhi do dự, “Ta thấy người khác sinh con đều kêu gào rất thảm thiết, sao gia chẳng kêu lấy một tiếng nào.....”

Thục Hà nắm chặt lấy tay Mặc Nhi, cảm nhận được sự lạnh buốt từ bàn tay nàng, trong lòng cũng thấy lo lắng theo, nhưng miệng vẫn nói: “Không sao, không sao, tính tình gia kiên nhẫn, chút đau đớn này, nhẫn nhịn một lúc cũng sẽ hết thôi.”

Sao có thể hết được chứ? Việc này còn đau hơn bị dao cứa lên người gấp mười lần, mà cho dù có như vậy cũng không thể không kêu tiếng nào được. Thục Hà thật sự sợ Tạ Lâm kìm nén không chịu rên la, nên bụng dạ cũng không ngừng bồn chồn.

Nửa năm qua, Thục Hà đã thay đổi cực nhiều, sự khéo léo tao nhã trước đây đã biến thành tinh táo và nhạy bén. Mái tóc nàng được búi gọn gàng, cả người toát lên khí chất dịu dàng của một người phụ nữ lần đầu một tay quán xuyến gia đình.

Đứng bên cạnh là một người đàn ông, hẳn thấy nàng như vậy, không kìm được nắm lấy tay nàng coi như an ủi.

Người này tướng mạo có phần khá giống với Tạ Lâm, một năm không gặp, hẳn đã trưởng thành và trầm ổn hơn xưa.

Mọi người đang mãi ở đây lo lắng, thì bên ngoài nghe thấy một giọng nói chói tai gần như là khàn sạn truyền tới, “Bệ hạ giá.....” Mới nói được ba chữ, thì đã bị Minh Trọng Mưu sải bước vội vã xông vào cắt ngang, “Tạ Lâm thế nào rồi?”.

Hắn vừa mới bãi triều, thì nghe nói Mặc Nhi phái người tới đưa tin, cho dù xưa nay Minh Trọng Mưu là người bình tĩnh vững vàng, nhưng giờ cũng không kìm được niềm ngạc nhiên sung sướng, không quan tâm đến các đại thần có tư tưởng đối lập với mình, hẳn lao thẳng tới phủ Thừa tướng.

Minh Trọng Mưu không đợi các nàng trả lời, chỉ chỉ vào trong phòng, “Tạ Lâm và bọn họ đang ở trong phòng à? Bà đỡ thế nào rồi? Có đáng tin không?” Hắn lắng nghe âm thanh bên trong, nhưng lại chỉ thấy một bầu không khí im ắng, không kìm được nghi ngờ hỏi: “Sao không có tiếng gì hết vậy?”.

Mặc Nhi và Thục Hà đưa mắt nhìn nhau, Mặc Nhi cười ngượng ngùng, “Gia đang ở bên trong, còn về phần bà đỡ thì..... có lẽ bệ hạ cũng có thể yên tâm, chỉ là.....”

Minh Trọng Mưu ngạc nhiên hỏi lại: “Chỉ là sao?”.

“Chỉ là.....” Mặc Nhi cúi đầu, liếc trộm sắc mặt hắn, “Chỉ là bà đỡ không phải là bà đỡ, mà là..... Lạc Thạch Thiên.” Nói đoạn, giống như là sợ bị đánh, nàng vội vàng lùi lại sau mấy bước.

Chỉ chớp mắt sắc mặt Minh Trọng Mưu đã thay đổi, hẳn đã nắm giữ triều chính đã lâu, uy phong tích lũy được đã không còn như ngày xưa, sắc mặt một khi nghiêm lại, đã có thể dọa các vị đại thần sợ phải khấu đầu,

càng lợi hại hơn là, có thể khiến bọn họ xin tha mạng. Huống hồ trước mặt chỉ là hai cô gái?

“Cái gì? Lạc Thạch Thiên?” Sắc mặt Minh Trọng Mưu xanh lét, run run chỉ vào cánh cửa, “..... của ta.....” Hắn cứng nhắc nuốt hai chữ “thê tử” vào trong, miễn cưỡng đổi thành, “Tạ Lâm sinh con, sao lại để Lạc Thạch Thiên đỡ đẻ? Các người nghĩ gì vậy hả?”.

Mặc Nhi và Thục Hà cúi đầu, lén lút ngoắc ngón tay lại với nhau, Mặc Nhi sợ sệt nói: “Chỉ là..... không..... không ngờ gia trở dạ nhanh như vậy, bà đỡ đã tìm xong xuôi rồi, chỉ là không đến kịp, vừa khéo có Lạc Thạch Thiên trong phủ, nên.....”

Có lẽ nàng cũng cảm thấy ý này không được hợp lý lắm, nên đành cúi đầu, giọng nói càng lúc càng bé.

Minh Trọng Mưu phát ồ tay áo, hung hăng hừ một tiếng, sau đó chú ý đến người đàn ông đứng phía sau Thục Hà, sắc mặt càng sầm sì, “Sao khanh lại ở đây?”.

Chàng trai có dung mạo khá giống với Tạ Lâm kia chính là cháu họ của Tạ Lâm, Tạ Luân.

Hắn dùng tên giả là Giải Luân, đỗ Bảng nhãn trong kỳ thi xuân vi năm ngoái, cũng là Tiến sĩ duy nhất trong Nhất giáp bị phái đi xa khỏi kinh thành. Nhưng Tạ Luân lấy Tạ Lâm làm gương, chăm lo việc nước, thấu hiểu nỗi khổ sở của dân chúng, lo cho nỗi lo của dân, xót cho nỗi khổ của dân. Thời gian hơn một năm đã giúp hắn làm đúng được như vậy. Năm ấy Minh Trọng Mưu phái hắn rời kinh, chính là để tích lũy kinh nghiệm.

Giờ kinh nghiệm của hắn đã đủ, trước tháng Ba đã về kinh, vào triều làm quan.

Nhưng vì ngày trước bị điều đi xa kinh thành, còn bị những Tiến sĩ cùng năm với mình được giữ ở lại trong kinh thành cười nhạo chèn ép, cuộc sống khổ sở vô cùng, rồi một hôm mưa to gió lớn, gặp Thục Hà được nàng che mưa cho, Thục Hà hơn hẳn vài tuổi ấy thế mà lại động lòng, cứ qua lại thường xuyên hiểu rõ thân phận đôi bên rồi, lại càng nảy sinh ý muốn thân cận.

Phủ Thừa tướng bị phong tỏa, bọn họ lén lút gặp gỡ, lúc gặp nhau tình cảm cũng rất thâm lặng, không ai nói gì, cũng có thể biết được đối phương đang nghĩ gì.

Hồi đầu Thục Hà vẫn còn có chút tự ti, sau đó tình cảm của Tạ Luân đã khắc sâu vào trái tim nàng. Hơn thế trong lúc Tạ Luân lâm vào tình cảnh khốn khó, tình cảm của cả hai càng vì cảnh ngộ tương tự mà trở nên sâu đậm, thậm chí đã đến mức độ bàn luận chuyện hôn nhân cưới gả.

Lần này Tạ Luân quay về, ngoài trừ việc giúp dân thoát khổ ra, cũng còn vì muốn nắm tay người thương đi đến trọn đời, hơn thế sự non nớt năm xưa đã thay bằng sự trưởng thành và đáng tin cậy. Cũng khó trách Minh Trọng Mưu không hiểu sự tình lại thấy hẫng không thuận mắt.

Hơn thế cửa lớn phủ Thừa tướng không phải vẫn luôn khóa chặt ư, sao hẫng lại vào được?

Cả người hoàng đế Đại Sở xù lông nhím, Tạ Luân cũng không biết tại sao đối phương lại hung hăng như vậy, chỉ biết cung kính thưa: “Bệ hạ, thần.....”

Thục Hà ngắt lời hẫng: “Bệ hạ, chàng ấy tới vì dân nữ, bọn dân nữ đã lên kế hoạch thành thân rồi.” Nói đoạn, khuôn mặt trắng trẻo của nàng ửng hồng, cúi đầu e thẹn.

Tạ Luân nghe nàng nói vậy, trong lòng không tìm được sung sướng, len lén nắm lấy tay nàng.

Minh Trọng Mưu nhìn hành động của hai người bọn họ, biết hai người đang nói thật, trong lòng ngược lại thấy rất thoải mái. Một người, có thể coi là thiệp của thê tử mà hấn yêu, người kia là một gã đàn ông chủ hiểu từ đâu chạy tới phủ của thê tử yêu trong tim hấn, hấn khó mà nảy sinh hảo cảm với hai người bọn họ được. Nhưng hai người này có thể cặp với nhau, thì đúng là quá tốt!

Sắc mặt Minh Trọng Mưu chuyển từ mưa dông sang nắng ấm, Mặc Nhi ở bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy, cũng rụt rè thưa: “Bệ hạ, Lạc Thạch Thiên và Mặc Nhi cũng.....” nàng không nói hết câu, nhưng hàm ý trong đó thì rõ mồn một.

Minh Trọng Mưu nghe thế long nhan vô cùng vui vẻ, “Vậy thì tốt, nếu các người thành thân, dù là bày tiệc hay phong bao đỏ, trăm đều sẽ chuẩn bị chu đáo cho các người.”

Mặc Nhi cười bẽn lễn, trong lòng nghĩ thầm, hoàn cảnh của nàng và Thục Hà hoàn toàn khác nhau, bệ hạ vui sớm quá rồi. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ nàng có mười lá gan cũng chẳng dám nói ra câu đó.

Minh Trọng Mưu nói xong, lại nhìn vào bên trong, nghi ngờ: “Trẫm ở đây lâu như vậy rồi, sao vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào từ bên trong? Tạ Lâm thật sự đang ở trong đó sao?”

Mặc Nhi nhìn về hướng căn phòng, cũng do dự: “Từ sau khi gia được đưa vào phòng, bọn tiểu nữ cũng không nghe thấy âm thanh nào, cũng không biết rốt cuộc giờ gia ra sao.”

Minh Trọng Mưu cả kinh, “Tạ Lâm vào được bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm đâu ạ,” Mặc Nhi an ủi hấn, “Bệ hạ không cần quá lo lắng, nếu có gì không ổn, Lạc Thạch Thiên đã nói với chúng ta rồi, chúng ta cứ đợi ở đây một lúc nữa xem sao.”

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói như vậy, chẳng cảm thấy được an ủi chút nào, ngược lại trong lòng càng thêm sốt ruột bất an.

Mọi người đang không biết nên làm thế nào, thì bên trong đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc của đứa bé nhưng lại phảng phất giống như tiếng cười, ngập tràn niềm vui sướng của một sinh linh vừa chào đời.

Tất cả mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, Mặc Nhi mỉm cười, không kìm được bật khóc: “Sinh rồi, đã sinh rồi.”

Thục Hà vốn dĩ đang vui mừng, thấy nàng ấy như vậy, liền ôm chặt lấy, lắc đầu thở dài nói: “Nhìn muội xem, vẫn cứ như trẻ con ấy, vừa khóc lại vừa cười, thật sự xấu quá.” Nói xong, lại lấy khăn của mình ra lau nước mắt cho nàng.

Mặc Nhi quay đầu lại, miệng tuy cười nhưng nước mắt không ngừng rơi, “Xấu thì xấu, sinh rồi, cũng không biết là hoàng tử hay công chúa, Mặc Nhi thật sự rất vui, Thục Hà tử tử, Mặc Nhi không biết nên nói thế nào nữa, Mặc Nhi sung sướng cực kỳ.....”

Thục Hà thấy dáng vẻ vừa muốn ngừng khóc nhưng mồm miệng vẫn mếu máo của nàng ta, trong lòng cũng tràn đầy vui vẻ, “Phải, phải, biết là muội vui rồi, chúng ta đều phải cảm ơn trời cao, mong gia và hoàng tử sau này bình an khỏe mạnh, bệ hạ nhất định cũng.....”

Thục Hà quay đầu lại thì lại chẳng nhìn thấy bóng dáng Minh Trọng Mưu đâu, nhưng lại thấy cánh cửa phòng của Tạ Lâm vang lên một tiếng “rầm” sau đó lập tức đóng lại.

Tạ Luân nhìn nàng đầy nghi ngờ, chỉ chỉ vào cánh cửa, “Sắc mặt bệ hạ không tốt lắm, sốt ruột quá nên xông thẳng vào trong rồi.”

GIAN THẦN! QUỶ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Lúc Minh Trọng Mưu hoang mang hoảng loạn đi vào phòng, thì Lạc Thạch Thiên đang tắm sạch vết máu trên người đứa bé. Nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, sắc mặt Lạc Thạch Thiên đen sì, quần tã cho đứa bé cẩn thận xong, liền nhét vào lòng Minh Trọng Mưu, “Thưa bệ hạ, con của người đây.”

Nếu không phải vì cái người trước mặt, thì hãn và Tạ Lâm đã có gì đó từ lâu rồi, vì thế sau khi thân phận của Tạ Lâm bị bóc trần, hãn lại càng không có nổi một nét mặt tử tế với Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu bước nhanh tới bên giường, nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm tuy trắng bệch năm đó, nhưng ánh mắt dịu dàng của nàng lại rơi xuống người đứa bé Minh Trọng Mưu đang bế trên tay. Trái tim Minh Trọng Mưu chợt thấy ấm áp, ngồi xuống bên cạnh Tạ Lâm, nắm lấy bàn tay thò ra khỏi lớp chăn gấm, siết chặt, sau đó quay đầu lại hỏi Lạc Thạch Thiên: “Nàng ấy..... vừa nãy trầm không hề nghe thấy tiếng kêu của nàng ấy.”

Hãn không nói hết câu, nhưng ẩn ý trong đó không cần phải nói cũng đã quá rõ ràng: Loại đau đớn này, ngay cả kẻ làm đàn ông như hãn chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi. Vậy mà Tạ Lâm không kêu rên lấy một tiếng, sao nàng chịu được? Sao nàng có thể chịu được chứ?

Lạc Thạch Thiên trầm mặc hồi lâu mới nói: “Nàng ấy không kêu rên, chỉ luôn lẩm bẩm gọi tên người thôi, bảo người đừng lo cho nàng ấy, cứ để

nàng ấy chết đi.”

Minh Trọng Mưu giật mình, hoảng hốt quay đầu lại, “Cái gì?”.

“Nàng còn nói nhiều điều khác nữa, nhưng thần không định nói với người.” Lạc Thạch Thiên nói, ánh mắt rất đáng sợ, nhìn chăm chăm về phía Minh Trọng Mưu, “Tóm lại, thần muốn nàng ấy sống, người cũng vậy, không được để nàng ấy chết.”

Minh Trọng Mưu nghe hẳn nói vậy, trái tim thoáng run lên, nhưng trên mặt lại nở nụ cười. Hẳn nhìn Tạ Lâm, khẽ khàng “ừ” một tiếng.

Lạc Thạch Thiên nhìn hẳn rất lâu, ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ rơi xuống một bên sườn mặt hẳn, lộ rõ ánh mắt hẳn khi nhìn Tạ Lâm trong trẻo biết bao, ấm áp biết nhường nào.

Rất lâu sau, Lạc Thạch Thiên mới xoay người, bỏ ra khỏi phòng.

Lúc gần đi, hẳn khép cánh cửa lại rất nhẹ, dường như sợ làm phiền sự tĩnh lặng giữa hai người bọn họ.

Lạc Thạch Thiên chậm rãi bước ra khỏi phòng, mọi người đổ xô về phía hẳn, Mặc Nhi vội hỏi: “Thế nào rồi, thế nào rồi?” Người nào người nấy mồm năm miệng mười hỏi theo tới tấp.

Lạc Thạch Thiên mỉm cười, xoa xoa đầu Mặc Nhi. “Nàng ấy rất ổn, đứa bé cũng rất khỏe, là hoàng tử. Bộ hạ đang ở bên trong chăm sóc nàng ấy, mọi người đừng vào làm phiền.”

Mặc Nhi sung sướng, lập tức cười toe toét, nhảy nhót ôm chầm lấy Thục Hà, “Thục Hà tỷ tỷ, tỷ nghe thấy chưa? Gia khỏe mạnh bình an, đứa bé cũng rất ổn, tốt quá rồi.”

Thục Hà cũng vui lây theo nàng, khóe miệng cong lên.

Niềm vui đến từ một sinh linh bé nhỏ lan tỏa đến tất cả mọi người.

Sinh mệnh cứ tiếp tục từng chút, từng chút một như vậy đấy. Tổn thương và phiền não, đều tan đi chỉ trong một khoảnh khắc. Mong ước, hy vọng, luôn đi đồng hành với một sinh mệnh mới.

Mấy tháng trước, không hiểu vì sao những mong ước trong lòng Mặc Nhi bị Tạ Lâm khơi lên, hoặc có lẽ ngay chính cả Mặc Nhi cũng không ý thức được điều đó. Chỉ biết rằng từ đó trở đi, Tạ Lâm luôn tác hợp cho bọn họ.

Lạc Thạch Thiên thường xuyên vì Tạ Lâm mà chần chừ không quyết, hẳn không thể quên được mỗi hôn ước mười năm về trước, không thể quên được hơn mười một năm trước, mỗi tình thanh mai trúc mã chốn quê xưa, nàng thiếu nữ thông minh nhạy bén.

Nhưng giây phút Lạc Thạch Thiên nhìn thấy khuôn mặt nở nụ cười ngây thơ của Mặc Nhi, thì lại có một thoáng suy nghĩ lướt qua trái tim hẳn.

Nên quên đi thôi, đã đến lúc nên đi tìm hạnh phúc cho riêng mình rồi.

Lạc Thạch Thiên không nói với Minh Trọng Mưu, trong lúc Tạ Lâm nhịn đau có lắm bầm một câu, chính là: “Đi cả đi, đi tìm thứ bản thân mình muốn đi, giữ chặt những gì mình đang có, chỉ trừ ta ra, hãy tránh xa ta ra.”

Tội của nàng, tội nào cũng đủ để chu di cửu tộc. Nàng nhất định đang sợ tội của mình sẽ liên lụy tới bọn họ.

Nhưng Lạc Thạch Thiên nhớ đến Minh Trọng Mưu lúc nắm lấy bàn tay Tạ Lâm, đôi mắt toát lên vẻ kiên định, không nhịn được nghĩ thầm: Không, sẽ không rời xa nàng đâu, ít nhất là ngài ấy sẽ không làm thế.”

Tạ Lâm, nàng không hiểu rồi, có thể giữ được những thứ mình có, mới là vua của thiên hạ.

Minh Trọng Mưu nhất định sẽ được lưu danh sử sách, vững vàng ngồi ở vị trí đế vương.

XXX

Sau khi thuận lợi sinh con xong, Tạ Lâm ấm áp dịu dàng của hôm ấy dường như biến thành một người khác, lạnh lùng mà tàn nhẫn. Nàng vất vả đưa bé mới sinh cho Minh Trọng Mưu, sau đó ra sức đuổi hết mọi người trong thủ Thừa tướng đi.

Trước đây những người không chịu đi, liền cho thêm tiền thế là họ đi, những người cho tiền cũng không chịu đi, thì Tạ Lâm lại dùng những lời lẽ cay độc chế giễu bọn họ, về phần Mặc Nhi, vốn dĩ còn khổ sở van xin, nhưng Tạ Lâm lại không chút đoái hoài, kết quả bị mắng đến mức khóc lóc sụt sùi, ôm mặt rời đi.

Thục Hà quá hiểu Tạ Lâm, nhưng Mặc Nhi khóc lóc bù lu bù loa chạy đi, ngay cả Lạc Thạch Thiên cũng lập tức đuổi theo, nàng không thể không quan tâm. Thục Hà giao bức thư Khởi La gửi từ nơi xa xôi về cho Tạ Lâm, sau đó cùng với Tạ Luân, rời khỏi phủ Thừa tướng.

“Mong người trân trọng.”

Đây là thư của Khởi La, chỉ vụn vụn có bốn chữ, nhưng vô thanh lại thẳng hữu thanh.

Tạ Lâm cất kỹ bức thư, nhưng nghĩ ngợi một lúc lại đem đốt đi.

Tờ giấy cháy thành tro, giống như trái tim nàng, hóa thành cát bụi.

“Cái ơn Tiên đế tri ngộ, khó lòng báo đáp, vì Đại Sở, vì đương kim thánh thượng của ta, ta không thể không làm vậy. Nói gì đến trân trọng?”
Tạ Lâm quét sạch đồng tro, không để lại chút bụi bấn nào.

Trên triều tấu chương buộc tội Tạ Lâm của quần thần vẫn nối đuôi nhau tới tấp bay tới ngự án của Minh Trọng Mưu, mỗi lần mở những bản tấu ấy ra Minh Trọng Mưu lại dùng bút chu sa gạch một đường phủ quyết, sau đó lại một bản tấu chương khác chạy tới, đọi hấn gạch thêm phát nữa.

Đôi bên cứ kể đến người đi đến phát chán như vậy mãi. Có những lúc Minh Trọng Mưu hận không thể xé nát, đốt sạch thậm chí là ăn luôn những bản tấu đó. Nhưng các đại thần dường như không nhìn ra được sắc mặt của Minh Trọng Mưu, tấu chương vẫn cứ bay tới càng lúc càng thường xuyên hơn.

Những ngày này trên triều quần thần đều nhai đi nhai lại chuyện này, Minh Trọng Mưu ngồi trên ngai vàng, nghe mọi người nhắc tới nhắc lui đến mức buồn ngủ.

Đột nhiên nghe thấy Thượng thư bộ Binh Úy Trì Chính cung kính tâu: “Bệ hạ, thần có bản tấu.”

Đại diện lập tức trở nên im lặng.

Hiện giờ Tạ Lâm không ở đây, lại là đối tượng bị công kích, Úy Trì Chính từ lâu đã ngấm ngấm trở thành người đứng đầu của mọi người, nhưng từ khi hấn quay trở về triều, hồi đầu còn từ tốn kể lễ những tội danh mà Tạ Lâm đã phạm phải, lời nói hợp tình đúng lý, khiến các vị đại thần càng được thể dâng tấu tới tấp, nhưng mấy ngày gần đây, cũng không biết Úy Trì đại nhân làm sao, mà thỉnh thoảng lại trầm tư, cứ sáng sớm thượng triều, thì nói không quá bốn câu.

Có vài người thậm chí còn cho rằng, Úy Trì Chính nhất định là đến phút cuối định đánh trống rút quân chằng? Úy Trì đại nhân ngài hại mấy kẻ đi theo như bọn ta khổ sở quá.

Nhưng mỗi lần lên triều bàn luận, Úy Trì Chính hoặc là không nói câu nào, hoặc là nói thẳng vào trọng tâm, vì thế thấy hấn thượng tấu, liền biết

ngay sắp có việc hệ trọng xảy ra. Tất cả đồng loạt không tranh luận nữa, ngược lại còn im lặng lắng nghe hẳn nói.

“Bệ hạ, mấy ngày trước bệ hạ có nói, Tạ Lâm đang mang long chủng, vì thế những chỉ trích tội trạng nhằm vào nàng ta không thể hỏi được. Chúng thần cũng hiểu được điều này, quả thực không nên hà khắc quá với một người phụ nữ.”

Minh Trọng Mưu nghe hẳn nói vậy, tâm trạng liền chấn động. Gã Úy Trì Chính này đang định bầy hẳn sao.

Hẳn không trả lời, mà đợi Úy Trì Chính nói tiếp.

“Nhưng mấy ngày trước thần nghe nói,” Thái độ của Úy Trì Chính càng lúc càng cung kính, “Hình như Tạ Lâm đã sinh rồi.”

Lời vừa thốt ra, tất cả đều ồ lên xôn xao, tin tức này quần thần hoàn toàn không biết, mà bệ hạ cũng không hề nói một lời, từ đó có thể thấy được tâm lý bảo vệ Tạ Lâm của bệ hạ, gian thần Tạ Lâm này hại nước hại dân như thế mà bệ hạ vẫn bị che mắt là sao chứ? Một vài người khác liền nghĩ tới việc rốt cuộc Tạ Lâm sinh con trai hay sinh con gái, nếu sinh ra hoàng tử, thì dựa vào tác phong làm việc của bệ hạ, đứa trẻ này sợ rằng sẽ là đế vương tương lai, vì thế âm thầm sợ hãi.

Mọi người đều nghĩ thầm trong lòng, nhưng Úy Trì Chính thì lại không màng đến tất cả, nói luôn: “Bệ hạ, người từng nói, tất cả mọi việc đợi Tạ Lâm sinh đứa bé ra xong, sẽ định đoạt tiếp, giờ Tạ Lâm đã sinh xong, lời nói của bệ hạ đáng giá nghìn vàng, nay liệu có phải lúc nên hỏi tội Tạ Lâm rồi không?”

Tất cả nghe hẳn nói, những người thuộc phe của Úy Trì Chính lập tức cao giọng hưởng ứng, “Không sai, Tạ Lâm nên ra mặt đi!”, “Để chúng thần nhìn thử xem, rốt cuộc tên gian thần đó làm nam hay là nữ!”, “Thần không phục!”, “Nhất định phải hỏi tội, phải lôi Tạ Lâm ra hỏi tội!”

Chỉ thoáng chốc, bên trong đại điện trở nên ồn ào náo loạn.

Đối mặt với trận chiến này, những gian thần thuộc phe của Tạ Lâm đã co vòi lại từ lâu, có những người thậm chí còn hận không thể lùi ra sau, tránh xa nơi này.

Triều đình phần nộ, cũng không phải là ngày một ngày hai, thỉnh thoảng những cuộc đấu võ mồm trở nên vô cùng lợi hại, thậm chí xông lên cho đối thủ một bãi nước bọt vào mặt cũng có.

Còn vị hoàng đế Vạn Triệu ngồi trên vị trí cao nhất kia lại trầm mặc, hẩn nhìn xuống quần thần dưới đại điện, mà lại giống như chẳng thấy gì cả, vì thế vẫn vô bá quan càng to gan, càng lộng hành.

Còn Úy Trì Chính thì biết, hẩn nhìn thấy hết mọi thứ.

Nhưng chính vì nhìn thấy hết mọi thứ, nên trận chiến này mới càng thú vị.

Đây là một trận chiến khốc liệt, màn quyết đấu giữa hoàng quyền và tướng quyền, giữa quyền vua và quyền thần, chỉ cần một thoáng sơ sẩy, có khả năng một bên sẽ thảm bại đến không còn đường lui.

Bất cứ ai cũng có thể là đại diện cho một loại quyền lực.

Bất cứ ai cũng có thể vì thứ quyền lực ấy mà sống hoặc chết.

Minh Trọng Mưu nhìn các đại thần hưng phấn kích động, tựa hồ như không thể chịu được áp lực, đành phải bảo Lại Xương chuyển lời, gọi Tạ Lâm lên triều.

Tạ Lâm ngồi kiệu tới, nàng vẫn chưa nghỉ ngơi đủ.

Sắc mặt vẫn trắng bệch nhợt nhạt, nhưng thần sắc lại không hề tiêu tụy. Con người nàng vẫn kiên định như ngày xưa, toát lên vẻ coi trọng hoặc

hờ hững đối với việc sống chết.

Đã rất lâu rồi không nhìn thấy Tạ Lâm, nàng vẫn mặc bộ triều phục nền đỏ thêu chỉ vàng, sống lưng thẳng tắp, bước từng bước từ ngoài vào đại điện, đi tới cửa đại điện, liền sải những bước dài, đến đứng ngay bên cạnh Úy Trì Chính.

Vị trí ấy rất lâu rồi không có người đứng, một khoảng thời gian dài Úy Trì Chính và Tạ Lâm không lên triều, một người dẫn binh đánh trận ở nước Di, một người bị bệ hạ giam lỏng trong phủ Thừa tướng, cảnh tượng này như khắc sâu vào trí não, khiến tất cả các vị đại thần đều cảm thấy kinh dị.

Bọn họ muốn nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt yếu đuối của Tạ Lâm, nhưng hoàn toàn không có. Bọn họ muốn thấy dáng vẻ chột dạ của gian thần, nhưng hoàn toàn không có. Bọn họ muốn thấy dáng vẻ gục ngã của gã Thừa tướng lộng quyền hại nước, nhưng trên thực tế, sống lưng của nàng vẫn thẳng tắp hiên ngang.

Tất cả không nhìn được lạng lẽ quan sát khuôn mặt nàng, nghĩ tới thân phận nữ nhi của nàng. Từ trước tới nay bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện một người ý chí kiên định như vậy, một người bàn tay che trời có thể hô mưa gọi gió như vậy, lại là một người phụ nữ!?

Mà trước đó, bọn họ không hề làm trái lời của nàng, cũng không biết cách làm trái.

Từ lúc nàng bước vào, trong nháy mắt đại điện chìm vào yên lặng, có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Minh Trọng Mưu từ trên cao nhìn xuống nàng, muốn thử nhìn ra vẻ thấp thỏm bất an từ vẻ mặt nàng, nhưng ánh mắt nàng điềm tĩnh, không hề lộ ra một chút cảm xúc nào.

Đột nhiên Minh Trọng Mưu cảm thấy trái tim đang treo lơ lửng của mình bỗng rơi xuống.

Ánh mắt bọn họ nhìn nhau chăm chú khiến Úy Trì Chính không đợi được phải lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng, “Tạ Lâm, nếu bệ hạ đã để cho ngài tới đây đối chất với bọn ta, thì bọn ta đương nhiên có lời muốn hỏi, hy vọng người và ta từng làm quan trong triều, nếu người biết thì sẽ nói, nếu đã nói thì sẽ nói hết.

Tạ Lâm liếc nhìn nhẵn, cúi mắt, “Đương nhiên là sẽ như vậy rồi.”

Thái độ không nhanh không chậm này của nàng khiến Úy Trì Chính hơi cáu, “Tạ Lâm, ta hỏi người, người giấu Tiên đế, nữ đóng giả nam vào triều làm quan đúng không?”.

Thuở đầu lúc nàng vào triều làm quan, Tiên đế quả thực không biết. Tạ Lâm nghĩ ngợi một lúc sau đó trả lời: “Đúng.”

Úy Trì Chính nghĩ Tạ Lâm giao hoạt đa đoan, chỉ sợ nàng nói chuyện không rõ ràng, vòng vo lằng nhằng, không vào thẳng trọng điểm, nào ngờ nàng lại thẳng thắn như vậy, bất giác ngăn người, lại hỏi: “Mười một năm trước người mạo danh huynh trưởng của mình tham gia kỳ thi và đỗ Thám hoa, sau đó vào triều làm quan, Tạ Lâm không phải là tên thật của người, chuyện đó đúng chứ?”.

Tạ Lâm lại thoải mái đáp: “Đúng.”

“Người nắm giữ triều chính, lợi dụng việc mình giữ chức Thái phó của Thái tử để lừa gạt bệ hạ, khiến bệ hạ phải chịu nhục nhã, đúng chứ?”.

Nàng nhìn Minh Trọng Mưu, Minh Trọng Mưu khi ấy năng lực từng chưa đủ để tự mình xử lý triều chính, vì thế có rất nhiều chuyện nàng phải làm giúp, vốn dĩ sẽ làm ra rất nhiều chuyện vượt quyền hạn của bản thân, còn chưa kể là có những việc..... nàng cố ý làm. “Đúng”.

“Người là phụ nữ nhưng lại nạp thiếp, một người không đủ, mà còn nạp tận ba người, hành động này làm đảo lộn âm dương, không coi luân thường đạo lý ra gì, đúng không?”.

“Đúng.”

“Người tham ô nhận hối lộ, đút túi riêng hàng ngàn vạn lượng, thân là chủ khảo, nhưng lại mua quan bán chức, biến thi cử thành trò chơi, đúng không?”.

“Đúng.”

“Người không màng tới chiến sự biên quan, từng làm hại tới Trấn Viễn Uy Võ Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, khiến ông ấy phải cời giáp về quê, ép ông ấy phải giao nộp binh quyền, khiến cho kẻ địch càng thêm những nhiều chốn biên cương, đúng không?”.

“Đúng.”

“Người kết bè kết đảng, vây cánh trong triều toàn những kẻ gian thần tiểu nhân, đều để ngài lợi dụng, làm loạn kỷ cương của triều đình ta, đúng không?”.

“Đúng.”

.....

Tất cả mọi người đều kinh hãi phát hiện ra rằng, mỗi một tội danh Ủy Trì Chính liệt kê ra, Tạ Lâm đều không hề phán bác, đều thừa nhận. Dựa vào sự giảo hoạt của nàng, vốn dĩ sẽ không làm thế, dựa vào bản lĩnh khâu chiến phản bác lợi hại của nàng, hoàn toàn có thể dựa vào khả năng uốn ba tấc lưỡi, cho dù không thể xoay chuyển được tình thế, thì cũng có thể liều chết không nhận. Không ngờ lần này nàng lại thành thật nhận tội.

Úy Trì Chính cũng kìm nén sự ngạc nhiên của bản thân, sau khi hấn kể ra một loạt tội danh, không cưỡng lại được hỏi: “Tạ Lâm, những tội danh này, đủ để chặt đầu ngươi, chu di cửu tộc nhà ngươi, ngươi không sợ sao?”.

Ánh mắt Tạ Lâm vốn dĩ đang rất bình tĩnh, nay nghe thấy những lời ấy, không khỏi bật cười, giống như thể nghe được một chuyện gì đó rất vui, “Sợ?” Nàng phì cười lắc lắc đầu, “Ta không có cửu tộc, cửu tộc chỉ có một mình ta thôi, muốn chém muốn giết gì thì tùy các ngươi.”

Trong phủ của nàng có ba nàng thiếp là tương đối thân thiết, nhưng Khởi La đã gả đi lấy chồng xa, Mặc Nhi bị nàng chọc tức bỏ đi, may có Lạc Thạch Thiên chăm sóc muội ấy, Thục Hà vì muốn trông chừng Mặc Nhi nên không thể nào ở lại phủ Thừa tướng được, hơn thế nàng cũng sẽ không bao giờ để nàng ấy ở lại.

Tạ Lâm cũng chỉ có duy nhất hai người thân, một là đứa cháu họ của nàng, nhưng tên hấn không phải là Tạ Luân, mà là Giải Luân, người còn lại là con trai nàng, cũng chính là hoàng tử của đương kim thánh thượng, cháu trai duy nhất của Thái hậu.

Nàng không có cửu tộc, cửu tộc của nàng, chỉ có duy nhất một mình nàng.

À không, có lẽ những tên gian thần tiểu nhân kết bè kết đảng với nàng mới là cửu tộc của nàng, mục đích của nàng chỉ có một, chính là cùng đi với đám người ấy xuống âm tào địa phủ.

Úy Trì Chính bị lời của nàng làm cho sốc.

Hấn cũng là một người thông minh, dường như trong nháy mắt đã hiểu ra mưu đồ của nàng: Nàng vốn dĩ muốn chết!

Hơn thế hấn còn dâng sóng nổi gió đẩy thuyền giúp nàng.

Khả năng ấy ngay lập tức tràn ngập tâm trí Úy Trì Chính, khiến cả người hần run rẩy.

Tâm tình phức tạp có lẽ là vui cũng có thể là buồn này, giống như một cơn đại hồng thủy không thể ngăn chặn, dần dần dâng lên cao, hần muốn khống chế nó, nhưng con sóng quá mạnh, tốc độ lan ra cũng quá nhanh.

Lập tức Úy Trì Chính mỉm cười: “Tạ Lâm, ta nhất định sẽ khiến người hài lòng!” Hần quét ánh mắt nhìn văn võ bá quan trong triều, có trung thần, có gian thần, ánh mắt hần rơi xuống bề lũ gian trá, “Những kẻ này..... những kẻ này, ta nhất định sẽ để bọn chúng chôn cùng với nàng!” Hần nói rất khế, rồi tháo bình rượu ở thắt lưng ra, lại lôi ra một cái chén từ trong người, ngón tay hơi run lên, “Đây là rượu độc, nàng uống đi, uống rồi sẽ không sao nữa, uống xong, những chuyện còn lại, ta sẽ giải quyết thay nàng.....” Hần bắt đầu rót rượu, có lẽ tâm tình run rẩy ảnh hưởng đến tứ chi, nên khi rót, rượu bắn ra cả ngoài, rót xong hần đưa chén cho Tạ Lâm.

Tạ Lâm nhận lấy cũng có chút sửng sờ, có vẻ như nàng không ngờ Úy Trì Chính thậm chí còn vạch ra kế hoạch giết mình.

Hần thậm chí còn thúc giục, “Mau..... mau uống đi, uống đi, sau đó tất cả sẽ kết thúc.”

Nàng nghĩ ngợi, cảm thấy đúng là như vậy thật.

Nàng chết rồi, vẫn còn Úy Trì Chính hoàn thành tâm nguyện thay mình, đời này sống coi như cũng không uống phí.

Chỉ là..... chỉ là có một người một việc, nàng không quên được, cũng không trả nổi mỗi tình si đó, chỉ có thể cất ở trong tim, mang theo trên người, cồng ở trên lưng, chứ không thể bỏ xuống được.

Tạ Lâm ngược mắt lên, nhìn về phía người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn một cái rồi lại cúi đầu, định uống cạn chén rượu.

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Thấy Úy Trì Chính đưa rượu tới, Tạ Lâm liền nhận lấy cái chén, cúi đầu định ngửa cổ uống cạn, có vẻ như trong một thoáng chốc ấy, vãn vũ bá quan đứng ở sau lưng hai người không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tạ Lâm cầm chén, đang định uống, thì không ngờ vừa kê chén rượu lên môi, liền cảm nhận được một luồng kinh phong quét tới, ngón tay Tạ Lâm cầm không vững, chén rượu tuột khỏi tay, rơi xuống sàn, phát ra một tiếng “keng” sau đó lăn lăn mấy vòng, rượu trong chén bắn hết ra sàn, sau đó một loạt những tiếng “xèo xèo” vang lên, rượu sùi bọt trắng.

Lúc ấy mọi người mới phản ứng lại, giật mình hô to: “Có độc!”, “Trong rượu có độc!”.

Tất cả kinh hãi nhìn Úy Trì Chính, không ngờ hấn lại nóng vội như vậy, muốn giết chết Tạ Lâm ngay trước mặt bệ hạ.

Tạ Lâm cảm nhận được luồng kinh phong kia là của Minh Trọng Mưu, hẳn là người nhìn thấy rõ ràng nhất, chỉ là không nghe rõ Úy Trì Chính thì thầm điều gì với Tạ Lâm, nhưng trong lòng có dự cảm không lành, nên lập tức dứt khoát vung tay lên hất đổ chén rượu.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu tái xanh chậm rãi bước từ ngôi vị trên cao xuống, “Úy Trì Chính, người thật là to gan!”.

Úy Trì Chính cúi đầu nhìn chén rượu.

Không thể không nói, đây là một nước cờ rất hiểm, dùng tốt, thì hẳn một mũi tên trúng hai đích, thế lực của Tạ Lâm bị diệt trừ, cái gai trong mắt hẳn cũng sẽ không còn nữa, phe trung thần chuyên tâm chăm lo việc nước, không còn gì ngáng trở.

Hơn thế rượu này là rượu độc nhưng cũng là rượu giả. Ủy Trì Chính nghe theo ý kiến của Trác Thanh, ra tay trước giết chết Tạ Lâm, nhưng là giả chết, sau khi hạ táng Tạ Lâm xong, hẳn sẽ đào trộm thi thể lên. Hẳn đợi khi nàng sống dậy, sẽ giam nàng lại, bên ngoài thân phận của nàng đã chết, nàng không thể đi được đâu.

Như vậy nàng sẽ trở thành người của hẳn, mãi mãi.

Hắn liếc nhìn Tạ Lâm, rượu trong chiếc chén trên tay nàng bắn hết xuống sàn, nàng ngược mắt lên nhìn, trong ánh mắt chỉ nhìn mỗi Minh Trọng Mưu, giống như trước giờ, trong đôi mắt ấy chỉ có duy nhất một người đó thôi.

Trong ánh mắt Ủy Trì Chính nhìn Tạ Lâm ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, có phần nộ, có thương xót, có dục vọng, có đau đớn.

Nàng chẳng bao giờ chịu coi trọng bản thân, cho dù trên lưng gánh theo vận mệnh nặng nề, cho dù đã chết, sợ rằng trong lòng nàng cũng chỉ có duy nhất một người, cho dù bản thân đuổi theo đằng sau, đối đầu kịch liệt với nàng, nhưng trong suy nghĩ của nàng, hẳn và nàng mãi là người đứng ngược lối.

Hắn đã từng nghĩ, nếu nàng muốn chết, vậy hẳn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng, nàng muốn làm gì, hẳn sẽ nghe theo, sau đó giam nàng lại vĩnh viễn, để nàng mãi mãi thuộc về hẳn.

Nhưng giờ hẳn thất bại rồi.

Hắn đã quá nóng nảy. Ủy Trì Chính thầm thở dài.

Sợ rằng sau này sẽ khó có cơ hội như vậy nữa.

Những suy nghĩ của Úy Trì Chính chỉ lướt qua như điện xẹt, vậy mà Minh Trọng Mưu đã đứng ngay trước mặt hắn, nở nụ cười lạnh lùng, rồi đột nhiên quát lên: “Úy Trì Chính, người mưu hại đại thần của triều đình, đáng tội gì hả?”.

Tiếng quát ấy chứa nội lực, khiến tất cả đều cảm thấy một tiếng “ầm” vang lên trong tai, người nào gan nhỏ thì thiếu chút nữa là sợ vỡ tim, cao giọng hô, “Bệ hạ bớt giận.”

Nhưng Úy Trì Chính lại cúi đầu nói: “Thần đương nhiên có tội.”

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt.

“Bệ hạ bảo vệ gian thần như thế, sợ rằng đã bị gian thần mê hoặc, bệ hạ chắc hiểu, tên gian thần này đã làm đảo lộn triều cương, tất cả những tội danh thần vừa liệt kê, nàng ấy đều thừa nhận cả,” Úy Trì Chính dập đầu thưa, “Nếu đã cúi đầu nhận tội thì phải xử lý. Bệ hạ chần chừ không quyết, nên thần phải chia sẻ lo lắng với người, quyết định thay bệ hạ. Thần đúng là có quá phận, nhưng giải quyết nỗi sầu muộn của bệ hạ là bổn phận của kẻ bề tôi.”

“Hừ, hay cho hai chữ bổn phận,” Minh Trọng Mưu hừ lạnh nói, “Bổn phận chính là người ép buộc trăm, bổn phận chính là người được tự ý làm bừa sao?” Giọng hắn trở nên lạnh buốt, “Úy Trì Chính, trăm quả thực đã quá dung túng người rồi!”.

Một câu ném đá giấu tay của Minh Trọng Mưu khiến quần thần sợ thót tim, tất cả đều quỳ sụp xuống sàn, cúi đầu nói: “Chúng thần đều là vì muốn chia sẻ lo lắng với bệ hạ, mong bệ hạ sớm đưa ra quyết định, đừng để gian thần làm loạn xã tắc.”

Trong đại điện, ngoài đại điện, trung thần đều quỳ gối cả, giọng nói truyền đến từng chút từng chút một, giống như sóng dữ dội ngoài biển lớn, cuộn trào lên, đánh thẳng vào trái tim Minh Trọng Mưu. Đám gian thần cũng quỳ, nhưng thân hình run lấy bầy, bọn họ nhìn Tạ Lâm, ngày xưa đối phương là cái ô bảo vệ cho bọn họ, nhưng hiện giờ, bọn họ lại hận không thể phủ sạch mối quan hệ với nàng.

Bo bo giữ mình, từ xưa đã vậy. Nhưng sự khác nhau giữa trung thần và gian thần lại chính là ở điểm này.

Tạ Lâm, nàng cũng đang quỳ. Có lẽ nàng không giống bọn họ. Nàng vốn không cần phải quỳ, nhưng hiện giờ động tác quỳ của nàng, hợp tình hợp lý biết bao.

Đây là gian thần đang cúi đầu chờ phán quyết của quân vương.

Hoặc có lẽ là con sóng sẽ cuốn trôi gian thần đi, còn lại trung thần lương tướng chắc chắn sẽ làm rạng rỡ triều đình.

Nàng quỳ có lẽ là vì vua, nhưng có lẽ càng nhiều hơn là quỳ vì giang sơn, quỳ vì bách tính, quỳ vì xác tặc, quỳ vì muôn dân.

Minh Trọng Mưu nhìn thần tử của mình, từng người từng người một đều dùng những thủ đoạn cực đoan, xây một tòa thành kín, vây lấy hãn ở bên trong, hoàng đế thì sao chứ, nếu vua yếu thần mạnh, thì đương nhiên sẽ là như thế này.

Nếu là ngày thường Minh Trọng Mưu bị bức bách thế này, e là đã nổi giận lôi đình, nhưng giờ đây, hãn đột nhiên lại mỉm cười.

Vì hãn nhìn thấy tương lai, tương lai của Đại Sở.

Minh Trọng Mưu cười nói: “Thiên hạ của triều đình Đại Sở ta, có nhiều những thần tử hiến kế cho trăm thế này, có thể coi là không lo không

hùng mạnh, trăm cũng không phải là bạo chúa, nên hiểu rõ nỗi khổ của các khanh.”

Quần thần vội vàng đáp: “Chúng thần không dám.”

“Hồi đầu sau khi trăm đăng cơ, bên ngoài có nước Di, Lưu Cầu quấy nhiễu, bên trong có gian thần làm loạn kỷ cương, trong ngoài đều khốn đốn, trăm vừa mới lên ngôi, còn rất nhiều việc không biết, nhưng mắt trăm đều nhìn thấy cả.”

Mọi người trăm mặc, không hiểu bệ hạ nói vậy là có ý gì. Nếu thật sự nhìn thấy tất cả tình hình trong ngoài, vậy tại sao bệ hạ vẫn chưa xử lý tên gian thần cầm đầu kia, ngược lại còn để nàng ta tiếp tục mặc sức làm loạn triều cương?

Minh Trọng Mưu lại nói: “Trong ba năm, trăm đã cố gắng xử lý triều chính, bước đầu đã có hiệu quả, bớt đi một nước quấy nhiễu, nước Di bị tiêu diệt, triều đình ta giàu mạnh uy nghiêm,” Minh Trọng Mưu đi tới trước mặt Úy Trì Chính, hần nói, “Úy Trì Chính, đó là nhờ công lao của khanh.”

Úy Trì Chính cúi đầu, “Thần không dám.”

“Không, trăm biết khanh dám, nhìn hành động của khanh hôm nay xem, lá gan của khanh rất lớn.” Minh Trọng Mưu nói đầy ẩn ý.

Úy Trì Chính trầm mặc. Hần biết vừa nãy Minh Trọng Mưu đã nhìn ra được ánh mắt của hần trong lúc lơ đãng, với trí thông minh của bệ hạ, sợ rằng đã nhìn ra ngay được suy nghĩ và ý đồ trong lòng hần.

Minh Trọng Mưu thay đổi thái độ nói, “Nhưng, trăm vẫn còn rất nhiều chỗ cần dùng tới khanh. Những mối nguy hại bên ngoài triều đình vẫn còn, Nam có Lưu Cầu, và còn xa hơn nữa, hoặc giả sau này còn có dân tộc khác những nhiều, trăm cần tới khanh để bình định chúng.” Hần cười nói, “Bình phù của trăm, trăm không có ý định thu lại đâu.”

Người không để ý ư? Úy Trì Chính nghe xong những lời này, không kìm được ngạc nhiên. Cho dù hẳn đã có những suy nghĩ như vậy với Tạ Lâm, nhưng Minh Trọng Mưu vẫn không hề để ý.

Là vì quốc gia lớn hơn tư tình nhi nữ, hay là vì..... sự tự tin của bộ hạ?

Minh Trọng Mưu vỗ vỗ lên bả vai Úy Trì Chính.

Rồi hẳn lại đi đến trước mặt Sử Đạt, đây là vị lão thần đã có rất nhiều công lao, nhưng cũng phạm quá nhiều sai lầm, nhưng những khuyết điểm đó không thể che lấp được những ưu điểm của ông, trước giờ hẳn luôn một lòng kính trọng ông. “Sử khanh gia, xưa nay bộ Lại người nhiều việc lắm, khanh vất vả rồi.”

Sử Đạt vội đáp: “Thần không dám, thần chỉ muốn tận lực chia sẻ ưu phiền với bộ hạ thôi.”

Minh Trọng Mưu thoáng lắc đầu, “Chia sẻ ưu phiền với trăm, nói thì dễ, làm được mới khó, Sử đại nhân có công lao trước giờ luôn làm việc cẩn trọng, trăm không phải kẻ mù, đương nhiên nhìn thấy cả.”

Sử Đạt nghe xong, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, “Bộ hạ.....”

Minh Trọng Mưu vỗ vai ông ta, “Hôn sự của lệnh ái, ngày trước trăm thường cảm thấy bản thân đã khiến nàng ấy chằm trể, nhưng Sử khanh gia có thể yên tâm, trăm nhất định sẽ sắp xếp cho nàng ấy một mối hôn sự xứng đáng, sẽ không để nàng ấy phải cô quạnh lỡ dở đâu.”

Sử Đạt khấu đầu: “Tạ ơn bộ hạ.”

Minh Trọng Mưu lại đi tới trước mặt Ông Đạt. Vị thần tử này đã từng khiến hẳn vô cùng đau đầu.

Ông Đạt từng sai Tang Tông hãm hại Tạ Lâm, cũng may Tạ Lâm cơ trí mới chuyển bại thành thắng. Vì vậy mà Ông Đạt mới bị giáng liền ba cấp. Từ đó ông ta chống đối Tạ Lâm ở khắp mọi nơi, Minh Trọng Mưu biết cả.

Thật ra ông ta rất sợ Minh Trọng Mưu, ông ta biết Minh Trọng Mưu chắc chắn sẽ bảo vệ Tạ Lâm, điều này đối với ông ta mà nói chưa chắc đã là chuyện gì tốt đẹp. Nhưng ông ta chưa bao giờ hối hận.

Lúc Minh Trọng Mưu đi tới trước mặt ông ta, ông ta chỉ biết cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên.

Nhưng bệ hạ lại nói: “Khanh là một trung thần.”

Ông Đạt không ngờ bệ hạ lại bình luận như vậy về mình, ông ta cơ hồ như không dám tin vào lỗ tai mình. Bệ hạ lại nói tiếp: “Nhưng khanh cũng là một trung thần già gân. Có lòng tốt nhưng thường làm chuyện xấu, trẫm biết khanh là người thông minh, nhất định có thể hiểu được ý của trẫm.”

Ông Đạt vẫn cúi đầu.

Giáng liền ba cấp, ông ta không phải không thấy oan ức. Những tháng ngày ấy, ông ta không biết mình đã trải qua như thế nào, tín ngưỡng của ngày xưa sụp đổ, niềm tin trung trinh trong quá khứ bị đánh bại, ông ta chỉ có thể vùi đầu chăm chỉ làm việc, hy vọng bệ hạ có thể nhìn thấy những việc ông ta đã làm, hiểu được rằng ông ta là một trung thần.

Bệ hạ nhìn thấy rồi, nhưng đột nhiên Ông Đạt lại thấy hổ thẹn.

Minh Trọng Mưu không ngừng di chuyển. Hắn đi tới trước mặt từng vị thần tử một, liệt kê những việc họ đã làm, bình luận về những thành tích của họ.

Tất cả văn võ bá quan, hãn đều có thể gọi ra được tên họ, nội thần, ngoại thần, thậm chí ngay cả thái giám nội thị chưa bao giờ nói rõ tên mình đứng ở bên lề, hãn cũng có thể nói chuẩn xác tên của từng người, kể được ngày thường bọn họ đã làm tốt những gì, chưa tốt những gì.

Tất cả mọi người đều thừa nhận, không chỉ ở trên đại diện, mà sợ rằng kể cả các những người làm quan ở địa phương, hãn cũng có thể nhớ mặt thuộc tên. Hãn thậm chí còn vừa cười vừa nói, những thần tử nào, đỗ Tiến sĩ năm bao nhiêu, dường như hãn nắm chắc tất cả, cũng hiểu hết mọi thứ.

Kẻ làm bề tôi, hy vọng lớn nhất chính là việc làm của mình có thể được người ngồi trên ghế rồng ở vị trí tối cao kia nhìn thấy và khẳng định.

Không thể không nói, đây là một hoàng đế rất ưu tú, một vị hoàng đế giỏi dùng người, lại thấu hiểu dân tình chính là người mà mọi thần tử đều theo đuổi. Khả năng ghi nhớ siêu phàm của hãn khiến người ta phải bái phục, mà sự bình dị gần gũi của hãn, lại khiến người ta nảy sinh kính trọng ngưỡng mộ.

Đây không phải là một vị hoàng đế có thể để bất kỳ thần tử nào dễ dàng che mắt.

Văn võ bá quan khấu đầu, khoảnh khắc này, trong lòng bọn họ đều vui vẻ thành tâm phục tùng.

Cuối cùng, bước chân của Minh Trọng Mưu dừng trước mặt Tạ Lâm.

Đây là vị thần tử khó dùng từ ngữ để miêu tả nhất, lại thêm cả thân phận phức tạp rắc rối của nàng nữa, nhưng, điều này không hề ngăn cản chuyện Minh Trọng Mưu có lời muốn nói với nàng, hoặc nói cách khác, hãn giới thiệu nàng lại một lần nữa với quần thần, “Tạ Lâm, từng là Thái phó của Thái tử.”

Minh Trọng Mưu nhìn nàng, nàng không hề ngẩng đầu lên, nhưng hẳn biết nàng luôn dõi theo hẳn, mọi lúc mọi nơi.

“Cũng là Thừa tướng của trẫm,” hẳn khẽ cười, “Cánh tay đắc lực của trẫm.”

“Người trẫm kính trọng nhất.” Minh Trọng Mưu thở dài.

Tất cả ò lên.

Văn võ bá quan lúc vừa nãy còn vô cùng yên tĩnh, thì giờ khắc này lại vô cùng kinh ngạc. Bọn họ không ngờ trong mắt của bộ hạ, Tạ Lâm lại là người như vậy.

Nàng là gian thần, là ung nhọt của Đại Sở, là ô dù của đám quan vô lại, là hòn đá ngáng chân của trung thần, khuôn mặt đáng căm hận đó của nàng sao lại khiến bộ hạ “kính trọng nhất” được?

Minh Trọng Mưu lại nói tiếp: “Trong mắt các khanh, trẫm là người thế nào?”.

Quần thần không ngờ hẳn lại đột nhiên hỏi vậy, tất cả đều cúi đầu không nói. Bình luận về thiên tử, hoặc là ăn nói hàm hồ, không thì là đại bất kính.

Minh Trọng Mưu cũng thừa biết bọn họ không biết trả lời sao, bèn nói: “Trẫm của trước kia, từng vứt bỏ triều chính, sợ rằng các khanh đã nghĩ trẫm là A Đẩu không phò tá được. Trẫm của ngày hôm nay, có lẽ đã có được lòng tin của các khanh, nhưng mười mấy năm sau, một trăm năm sau, trẫm của tương lai thay đổi, các khanh sẽ nghĩ sao?”.

(A Đẩu không phò tá được: A Đẩu là tiểu tử của con trai Lưu Bị nước Thục Hán – Lưu Thiện. Lưu Thiện là kẻ ham chơi ngốc nghếch không có ý chí, dù có Gia Cát Lượng phò tá và dạy dỗ cũng không nên được nghiệp

lớn, cuối cùng dẫn đến sự diệt vong của nước Thục. Ngày nay thường để chỉ những kẻ bất tài, dốt nát, dù có người giúp đỡ cũng không làm nên trò trống gì.)

Quần thần không trả lời được, lại đành cúi đầu.

“Trong mắt của các khanh, trẫm là người như vậy, nhưng trong mắt của người khác, e là trẫm lại không phải thế.” Minh Trọng Mưu thông thả nói, “Tai nghe chưa chắc đã là giả, mắt thấy chưa chắc đã là thật, chính là trẫm.”

Hắn vẫy vẫy tay với Lại Xương, ông ta biết làm tốt sẽ được lợi, liên sai người hầu bưng nước sạch đã được chuẩn bị sẵn từ trước tới cho bệ hạ.

Lúc này, tâm tình của Lại Xương cũng rất phức tạp, nhưng lúc chậu nước được bưng lên, đột nhiên ông ta lại cảm thấy, có lẽ thế này sẽ tốt hơn.

Vì thế vẫn võ bá quan được tận mắt chứng kiến hoàng đế của bọn họ dùng nước thấm ướt đường viền trên má, sau đó bóc lớp mặt nạ ra, để lộ ra phía dưới một khuôn mặt hoàn toàn khác.

Một khuôn mặt anh tuấn, một vẻ đẹp thanh tú.

Cứ như thế là hai người khác nhau.

Có người nghi ngờ lẽ nào bệ hạ bị treo đầu dê bán thịt chó, nhưng có một vài lão thần dựa vào ấn tượng năm xưa chứng thực: “Trước kia khuôn mặt của bệ hạ đúng là như vậy, nhưng không biết vì sao lại thay đổi thành dáng vẻ vừa nãy, chúng thần không phát hiện ra, thật đúng là thiếu ý thức của kẻ làm thần tử.”

Sự thật về khuôn mặt được giấu kín dưới lớp mặt nạ của hoàng đế Vạn Triệu, dường như đã khiến mọi người choáng váng đầu óc.

Giống như thấy hoa trong sương, cảm giác không thật chút nào. Tuy bọn họ rất ít khi nhìn thẳng vào thánh nhan, nhưng khuôn mặt của bệ hạ, đã in sâu vào trong suy nghĩ từ lâu. Không ngờ là, bệ hạ lại giấu mặt thật dưới lớp mặt nạ.

“Đây là khuôn mặt hoàn toàn khác,” Minh Trọng Mưu khi không còn dán mặt nạ nữa cảm thấy vô cùng thoải mái, “Lẽ nào các khanh cho rằng, một người thay đổi khuôn mặt, thì sẽ không còn là người đó nữa, hoàng đế thay đổi khuôn mặt, thì không nên ngồi ở hoàng vị nữa?”.

Không ngờ hẳn sẽ nói những lời như thế, nên tất cả đều giật mình hoảng sợ, vội vàng đè nén cơn chấn động trong lòng xuống cúi đầu nói: “Chúng thần không dám.”

“Trẫm đương nhiên biết các khanh không dám,” Minh Trọng Mưu hài lòng mỉm cười, nhưng sau đó hẳn đột nhiên quay ngoắt lại nói, “Nhưng trẫm biết có người dám!”.

Quần thần cả kinh, đều vội cúi đầu, không muốn mình là “người dám nghi ngờ bệ hạ”.

“Trẫm từng nói, mắt thấy chưa chắc đã là thật, tai nghe chưa chắc đã là giả, tất cả chỉ dựa vào thị lực nhìn xa trông rộng của mình mà võ đoán hết thảy mọi việc, giống như là đối với trẫm, khuôn mặt của trẫm khác đi, nhưng trẫm vẫn là trẫm, không phải là ai khác.” Minh Trọng Mưu nhìn Tạ Lâm, ánh mắt toát lên vẻ ấm áp, “Trẫm kính trọng Tạ Lâm, là vì nàng ấy thực sự đáng để trẫm kính trọng. Các thần tử của trẫm, các khanh đều là trụ cột của trẫm, nếu như nhìn thấu đáo mọi việc, thì sẽ đoán ra ngay tại sao Tạ Lâm lại làm vậy.”

Mọi người nghe hẳn nói thế, bất giác ngẩn ra, ánh mắt của bọn họ rơi trên người Tạ Lâm. Bệ hạ giờ lại đang muốn sửa lại án xử sai cho nàng,

nhưng nàng thủy chung không hề ngẩng đầu lên, vẫn cứ không màng hơn thua như trước.

Bọn họ đột nhiên hiểu ra tại sao một người như vậy, lại làm những chuyện như thế, cái cảm giác không hòa hợp sâu sắc ấy là từ đâu mà ra.

Sống lưng nàng luôn thẳng tắp, như thế không có gì có thể đốn ngã được, niềm tin của nàng quá sâu nặng, như thế không gì xuyên thủng được.

Vừa rồi Úy Trì Chính chất vấn Tạ Lâm, nàng thừa nhận toàn bộ, bất luận đối phương nói gì, cho dù là những tội danh chụp mũ vô lý, nàng đều nói “phải”, giống như nàng đã dự liệu từ trước rồi.

Dự liệu từ trước rồi ư? Quần thần ngẩn ra, có vài người tỉnh táo, lập tức hiểu ra, mọi thứ dần dần sáng tỏ.

Minh Trọng Mưu lại nói: “Nếu che giấu cũng bị coi là một cái tội, vậy thì trẫm phải bị phạt đầu tiên.” Hắn đang ám chỉ việc mình đeo mặt nạ che đi khuôn mặt thật.

Mọi người cuống quýt khấu đầu: “Bệ hạ nặng lời rồi, chuyện này ngàn vạn lần không thể được.”

Cuối cùng Tạ Lâm cũng ngẩng đầu lên.

Nàng ngẩng lên không phải vì thoát khỏi tội danh, mà là do quá lo lắng. Minh Trọng Mưu nói như vậy, có thể có lý của hắn, nhưng âm mưu làm gian thần của nàng, cũng chính vì vậy mà coi như sụp đổ.

Tiên đế muốn nàng trở thành Thừa tướng, vốn dĩ là để diệt cỏ tận gốc, nhưng hiện giờ nếu nàng còn sống, sợ rằng sẽ đại diện cho việc phe gian thần sẽ tiếp tục tồn tại, điều này khác hoàn toàn so với ý định ban đầu của nàng và Tiên đế.

Đó không phải là kỳ vọng của nàng.

Sau đó Minh Trọng Mưu lại nói với nàng, “Nước trong quá thì không có cá. Phe trung thần ngồi vững rồi, trăm cần có phe gian thần để họ khống chế lẫn nhau. Có lẽ Tiên đế đã nghĩ đến những ung nhọt của Đại Sở, nhưng suy nghĩ của Tiên đế lại khác với trăm.”

“Nàng yên tâm, trăm nhất định sẽ khiến nàng được nhìn thấy cảnh tượng bách tính Đại Sở an cư lạc nghiệp, vui vẻ thái bình.”

“Trăm, là một mình quân.”

Đây chính là thuật Đế vương nàng từng dạy hẳn, nhưng hẳn lại học một hiểu mười.

Suy nghĩ của hẳn cao hơn một bậc so với suy nghĩ không tính mà thành của nàng.

Vậy là, hoàng đế Vạn Triệu xem như đã thật sự xuất sư rồi.

Năm Vạn Triệu thứ ba, tất cả tội lỗi của Thừa tướng Tạ Lâm đã được rửa sạch, thoát khỏi cái danh gian thần. Tuy nhiên Thượng thư bộ Binh Ủy Trì Chính lại can, nói rằng nếu phe gian thần biết được việc mình bị Tạ Lâm lợi dụng như vậy, e rằng sẽ lật lọng trá trở, khiến Tạ Lâm rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Bộ hạ cũng cho rằng rất phải, nên đã lôi một vài tên gian thần trong đám Chân Mộc ở bộ Hộ ra chém đầu ở ngo môn, coi như giết gà dọa khỉ, để đám gian thần không dám hành động tùy tiện nữa.

Tháng Mười cùng năm, bọn Mặc Nhi quay trở về phủ Thừa tướng. đầu xuân năm sau, Khởi La và Nghiêm Quán về lại quê cũ, tới thăm Tạ Lâm.

Bắt đầu từ năm mới, Tạ Lâm không hỏi đến chuyện triều chính nữa, ban đầu là do Sử Đạt Thượng thư bộ Lại đã làm thay vị trí Thừa tướng, đến năm Vạn Triệu thứ năm, Sử Đạt lui về làm Thượng thư bộ Lại, Tạ Lâm từ

chức Thừa tướng, phủ Thừa tướng đổi tên thành “Tạ phủ”, chức Thừa tướng giao cho người không có kinh nghiệm là Trầm Hòa Anh đảm nhận, có thể nói là một bước lên mây, một sớm lên trời.

Tháng Tám, Tạ Lâm lại sinh thêm một bé trai.

Hoàng tử cả tên là Thịnh Bình, hoàng tử thứ tên là Thế An, có nghĩa là “Thịnh Thế Bình An”.

Năm Vạn Triệu thứ năm, con gái của Sử Đạt là Sử Hồng Dực và Thừa tướng Trầm Hòa Anh tình đầu ý hợp, trai gái gái sắc, chuyện hôn nhân gập ghềnh của Sử Hồng Dực, cuối cùng đã êm đẹp.

Năm Vạn Triệu thứ bảy, Minh Trọng Mưu có thêm một cô công chúa, đặt tên là “Vĩnh”, có nghĩa là “vĩnh thành” hàm ý trong đó không cần nói cũng biết, vì Tạ Lâm lúc sinh công chúa đã hơn ba mươi tuổi, nên Minh Trọng Mưu vô cùng yêu quý cô bé.

(Vĩnh thành có nghĩa là thành công mãi mãi, thành tựu lâu dài.)

Minh Trọng Mưu không hề thất hứa.

Sử sách của Đại Sở cho đến tận đời sau, vẫn luôn ca ngợi những năm Vạn Triệu đã gây dựng lên một đất nước phồn vinh bách tính an cư lạc nghiệp chưa từng có trong lịch sử Đại Sở.

Nhưng trong sử sách lại không hề nhắc đến một chữ nào liên quan tới “Tạ Lâm”. Không phải là không thể, mà là không muốn. Từ năm thứ nhất cho đến năm thứ năm, hoàng đế Vạn Triệu không hề có Thừa tướng phò tá đã trở thành nghi án thứ nhất trong lịch sử, khiến hậu nhân thù dật đủ mọi lời đồn. Vị trí Hoàng hậu của hoàng đế Vạn Triệu hoàn toàn bỏ trống, mẫu thân của Hoàng thái tử không rõ ràng, trở thành nghi án thứ hai.

Tuy nhiên đã sử dụng lại có ghi chép về cuộc đời đầy màu sắc thú vị của Tạ Lâm, lại có sách truyền lại cho đời sau, bách tính có người tin là thật, có người tin là giả. Nhưng cứ kể đến chuyện của Tạ Lâm, tất cả đều sẽ ngồi im, rửa tai lắng nghe, nghe xong lập tức đập bàn, chép miệng thán phục, nghĩ đến một ngày, nếu mình rơi vào hoàn cảnh đó, cũng ngồi ở vị trí ấy sẽ làm như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ biết âm thầm bội phục. Vì thế những cô gái học theo tấm gương ấy tham gia thi cử rồi tranh chức Thừa tướng, hoặc có tính tình cương liệt, đều được gọi bằng cái tên đáng tự hào là “Tạ Lâm thứ hai”.

HOÀN

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRĂM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngoại Truyện 1

Cuối năm Vạn Triệu thứ năm, tấm biển của phủ Thừa tướng được sửa thành “Tạ phủ”.

Lại đúng vào lúc năm ấy tuyết rơi, những bông hoa tuyết phiêu diêu phủ trắng khắp kinh thành.

Một cỗ xe ngựa chậm rãi đi tới, lưu lại trên mặt đường hai vệt bánh xe sâu hoắm. Cỗ xe rất đơn giản không có trang trí gì, nhưng người đánh xe ngồi phía trước trông rất thong dong nhàn nhã.

Xe đi tới Tạ phủ, thì từ từ dừng lại, sau khi cho xe ngựa dừng lại xong, người đánh xe liền quay lại nói với người bên trong xe: “Gia, tới Tạ phủ rồi.”

Trong xe truyền ra một tiếng “ừ” hờ hững của một người đàn ông, người đánh xe lập tức nhanh nhẹn đi tới chỗ cửa xe, định đỡ người đó xuống.

Người tới tóc được búi cao, mũ áo chỉnh tề, khuôn mặt vô cùng anh tuấn, lông mày dài đến gần thái dương, đôi mắt lấp lánh có thần, khí độ trên người và chiếc xe quá đỗi đơn giản quả thực không hề ăn khớp với nhau.

Hắn đút tay vào ống tay áo, không để người đánh xe đỡ: “Người đi gọi cửa, sau đó quay về phủ đi.”

Người đánh xe tuân lệnh, nhưng lại không nhịn được nói: “Gia, Trác gia đã dặn dò tiểu nhân đi theo người, giờ một mình người vào gặp nàng ta, nếu Trác gia biết, thì sợ rằng tiểu nhân sẽ gặp phiền phức mất, hay người.....”

Người đó “hừ” khẽ một tiếng, cắt ngang lời hăn, “Bên phía Trác Thanh người không cần lo, đi gọi đi.”

Người đánh xe nghe hăn nói vậy, như được đại xá, lập tức đi tới trước cửa lớn của Tạ phủ gọi cửa.

Hăn quay đi nên không kịp nhìn người đàn ông sau lưng mình, khi trông thấy tấm biển đề “Tạ phủ” ánh mắt trở nên phức tạp.

Không bao lâu, cửa lớn sâu hun hút của Tạ phủ mở ra, người đánh xe đưa thiệp cho người mở cửa, người này nhìn tên người đề trên thiệp, sắc mặt lập tức cả kinh, nhìn ra người đàn ông đứng đằng sau người lái xe, người này khí độ bất phàm, đang khẽ gật gật đầu với hăn.

Người mở cửa vội vàng cuống quýt nói: “Xin ngài đợi cho một lát, tiểu nhân đi thông báo với gia một tiếng.” Nói xong, liền xoay người chạy đi.

Người đánh xe quay đầu nhìn gia nhà mình, thấy hăn vẫn giữ vẻ mặt bình tình, hình như không chút để tâm, bất giác nhủ thầm: “Trên thế gian này có thể khiến gia nhà chúng ta đợi ở bên ngoài, ngoài trừ đương kim thánh thượng ra cũng chỉ có người trong Tạ phủ này thôi.”

Nhưng, lần này không để hăn phải đợi lâu, cửa lại được mở ra, người mở cửa cung kính nói: “Úy Trì đại nhân, gia mời ngài vào.”

Người đàn ông dùng ống tay áo phủi những bông tuyết vương trên người đi, sau đó tủm tủm cười, ra hiệu cho người đánh xe mau quay về, rồi hẹn hăn khi nào thì nên tới đón, sau đó thoải mái đi theo người mở cửa.

Không sai, người đó chính là Thượng thư bộ Binh, Úy Trì Chính.

Năm năm Vạn Triệu dường như không dài, mà dường như cũng lại rất dài, Úy Trì Chính từ một kẻ võ biên của năm đó, đã trở nên linh hoạt khéo léo hơn trong cư xử, lại có phong phạm của kẻ bề trên, khí độ khiến người ta phải bội phục.

Hắn đi theo gã hầu mở cửa đi sâu vào trong Tạ phủ, cách không xa, thẳng dưới bóng cây, có một người thả tóc ống tay áo rộng đứng đó, những bông tuyết trắng bạc tôn nên khuôn mặt ửng hồng của nàng, giống như một đóa hoa mai giữa tiết trời cuối đông đầu xuân.

Nàng dường như chẳng thay đổi gì cả, mà cũng dường như thay đổi thật nhiều.

Gã hầu rời đi, Úy Trì Chính đứng từ xa ngắm nhìn nàng hồi lâu, ngược lại nàng không nhìn được mím cười, “Úy Trì đại nhân lạnh lùng trầm tĩnh như thế từ bao giờ vậy, khác ngày xưa nhiều quá.”

Đôi mắt hắn khẽ động, cứ như thể vừa tỉnh khỏi một giấc mộng, hắn từ từ tiến lại gần nàng, đứng cách nàng một cánh tay, Úy Trì Chính cũng muốn đến gần hơn, nhưng đột nhiên hắn phát hiện ra chân mình như bị buộc phải vật gì đó rất nặng, khiến hắn không thể tiến về phía trước dù chỉ một bước.

Phải rất lâu sau, Úy Trì Chính mới chậm rãi mở miệng, “Ta cứ tưởng sau khi nàng không làm Thừa tướng nữa, thì người trong phủ cũng sẽ không gọi nàng là “gia” nữa, không ngờ ngoài trừ đổi tên biễn ra, thì tất cả vẫn như cũ.”

Tạ Lâm nhướng mày bật cười, nhìn hắn xuyên qua khoảng cách giữa hai người họ, “Trên đời có thứ gì là không thay đổi đâu, ngược lại còn thay đổi nhiều là đằng khác.” Nàng cười nói tiếp, “Vì thế mới không bắt bọn họ thay đổi xưng hô, cũng là vì bọn họ gọi quen rồi, ta cũng nghe quen rồi,

làm “Tạ Lâm” quá lâu, tình tính thói quen sống, dù có muốn thay đổi cũng không thể, chi bằng cứ để như thế này.”

Úy Trì Chính trầm mặc.

Trước kia hãn quả thực đã hiểu lầm nàng quá nhiều, tưởng nàng là một tên gian thần, hận không thể diệt trừ thẳng tay. Có lẽ trước nay hãn chưa bao giờ có thể ngờ được rằng, sẽ có một người gánh trên vai trách nhiệm nặng nề như vậy, lại còn giấu kín suốt bao nhiêu năm.

Hãn lại càng không muốn nghĩ đến việc, lúc hãn oán hận người ấy sâu đậm nhất, bất tri bất giác đã luôn chú ý tới nàng, thậm chí trong đôi mắt hãn toàn là bóng hình nàng.

Thế nên ngay cả bản thân mình thực sự muốn gì, cũng mơ hồ không rõ.

Úy Trì Chính đè nén cơn xúc động trong lòng, thấp giọng nói: “Quả thực từ ngày đó trở đi, ta không hề tới tìm nàng, hôm nay đột nhiên kích động, nên muốn..... tới thăm.”

Tạ Lâm ngược mắt lên nhìn hãn, Úy Trì Chính đột nhiên nhận ra, nàng tuy cao gầy, nhưng cũng không cao bằng hãn, tuy rằng khí thế hơn người, nhưng bóng dáng lại toát lên vẻ cô đơn, mấy năm trước, tại sao hãn lại không phát hiện ra nàng là con gái cơ chứ?

“Ngài tới, ta còn phải cảm ơn ngài ấy chứ,” Tạ Lâm đáp, “Những năm đầu Vạn Triệu còn nhiều bỡ ngỡ, ta thường nghe bộ hạ kể, Úy Trì đại nhân là trụ cột vững chãi liêm khiết của triều đình, là cánh tay đắc lực của bộ hạ, Đại Sở có được cục diện như bây giờ, đại nhân đã phải vất vả rồi, công lao là điều không thể phủ nhận.”

“Hơn thế,” nàng thở dài nói, “Đại nhân từng lên tiếng can gián bộ hạ, chém đầu đám gian thần coi như giết gà dọa khỉ, nỗi sợ hãi ấy sẽ giúp đề

phòng sự báo thù sau này, có như vậy ta mới được an toàn, lần này Tạ Lâm phải đa tạ Ủy Trì đại nhân rồi.”

Năm Vạn Triệu thứ ba, Ủy Trì Chính từng khuyên bệ hạ rằng, đảng gian thần nếu như biết mình bị Tạ Lâm lợi dụng, sợ rằng sẽ trả thù, vì thế hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu mới hạ lệnh, lôi một hai tên đầu sỏ của đám gian thần ra ngọ môn chém đầu, cả triều đình kinh hãi, mới khiến cho thế lực của hai phe là gian thần và trung thần liêm khiết của Đại Sở kiểm chế lẫn nhau trong một thời gian dài, đồng thời duy trì được sự an toàn cho Tạ Lâm.

Lời cảm ơn này của Tạ Lâm, đã muộn mất hai năm, nhưng cũng chưa muộn lắm.

Lúc trước đã chuyển thù thành bạn, giờ chỉ là nói cho rõ ràng ra thôi.

Nhưng Ủy Trì Chính lại cảm thấy, thế là quá muộn.

Lúc hấn nạp con gái của Hầu Thiết Tranh làm thiếp đã là quá muộn, lúc hấn hiếu nhằm nàng là kẻ đại gian đại ác đã là quá muộn, hoặc ngay từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng, đã là quá muộn.

Hấn không ngăn được tiếng cười đầy chế giễu với lời cảm ơn ấy, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng, như thế chỉ cần liếc nhìn một cái, sẽ có cảm giác trời xuân sau những ngày đông giá vẫn còn ở rất xa.

“Nàng không cần phải cảm ơn ta, ta chỉ làm việc vì bệ hạ thôi, nếu nàng đã đặt trái tim vào triều chính, thì ở trong lòng bệ hạ lại càng.....” Cổ hống hấn giật giật, nuốt ba chữ “yêu tha thiết” trở lại, sau đó nói tiếp, “Sao ta có thể giống như ngày xưa, nhất định dồn nàng vào chỗ chết chứ?”

Có những chuyện mình hấn biết là được, có những lời, hấn hiếu mình vĩnh viễn không bao giờ có thể nói ra được, đó sẽ trở thành bí mật mãi mãi

chôn vùi trong lòng hấn.

Đôi mắt Tạ Lâm cong cong, cười đáp: “Mắt nhìn người của bệ hạ quả nhiên không tồi, ta biết ngài là người công bằng liêm chính, việc có đúng sai thị phi, nhưng trong lòng Úy Trì đại nhân trước giờ đều rất có chừng mực, chưa từng lệch lạc.” Nàng thở dài, “Không chỉ ta, mà ngay cả tân Thừa tướng vừa nhậm chức Trầm Hòa Anh về điểm này cũng còn xa mới bằng được ngài. Tạ Lâm chỉ sợ vẫn còn thiếu nợ ân tình của đại nhân thôi, mong đại nhân có thể đừng để bụng những mâu thuẫn trước kia, giúp đỡ cho Trầm Hòa Anh, việc xây dựng một đất nước hùng mạnh, e là sẽ rơi lên vai của hai người rồi.”

“Chỉ có hai người bọn ta thôi sao?” Trái tim Úy Trì Chính run lên, quay đầu nhìn nàng, “Vậy còn nàng thì sao?” Hấn nhẫn nhịn một lúc lâu, lại hỏi: “Người đối xử với nàng tốt chứ?”

Úy Trì Chính nghĩ đến chuyện Tạ Lâm đã sinh hai vị hoàng tử cho bệ hạ, nhưng lại không có bất kỳ danh phận gì.

Nếu bệ hạ không yêu nàng, thì sao phải đến mức dù lộ dung nhan thật của mình, cũng phải bảo vệ nàng.

Nhưng nếu yêu nàng, tại sao đến giờ vẫn chần chừ không lập nàng làm Hoàng hậu, chần chừ không giải tán hậu cung.

Tạ Lâm nghe thế, chỉ khẽ mỉm cười, trả lời lại bằng bốn chữ, nhưng mãi cho đến khi Úy Trì Chính ra về quay lại phủ của mình, cũng không thể quên được vẻ mặt nàng khi nói bốn chữ đó.

Dường như cái lạnh buốt của đông giá đã rời xa, hoa xuân bắt đầu nở rộ.

Dường như tất cả đau khổ đều tan thành mây khói, dường như mọi niềm hy vọng đều đã ở ngay trước mắt nàng, khiến cho một Tạ Lâm vốn

trầm lặng quen giấu kín mọi tâm sự trong lòng bất giác mỉm cười.

“Tất cả đều tốt.”

Về sau mỗi khi Úy Trì Chính đọc một bản tấu chương nào đó, nhắc với bệ hạ rằng ý kiến trong bản tấu là do Tạ Lâm đề xuất.

Mỗi lần như thế bệ hạ lại cúi đầu trầm tư, nhưng không tìm được khúc môi cong lên, so với vẻ mặt Tạ Lâm khi đứng dưới bóng cây trong ngày tuyết rơi trắng xóa trời ấy, nào có khác gì nhau?

GIAN THẦN! QUỲ XUỐNG CHO TRẦM

Hoàng Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngoại Truyện 2

Mùa thu năm Vạn Triệu thứ sáu, Tạ phủ.

Mặc Nhi cầm một tách trà đầy đưa cho Tạ Lâm đang ở bên cạnh đọc sách. Tạ Lâm chậm rãi nhấp một ngụm, tai nghe thấy tiếng cậu con trai thứ hai Thế An khóc “oa oa”, không kìm được thở dài, “Thạch Thiên, đứa con trai này của ta đáng yêu đến mức khiến người thích đến nỗi không nỡ rời tay cơ à?”.

Lạc Thạch Thiên đang đùa với Minh Thế An còn chưa được một tuổi, nhìn thấy khuôn mặt bé con phúng phính giống hệt Minh Trọng Mưu đang cau có, cái dáng vẻ muốn khóc những cổ kìm này, khiến hẳn lại càng đặc ý cười hô hố, cái điệu cười khả ố ấy khiến ngay cả Mặc Nhi cũng thường xuyên thấy ngứa mắt. Nghe Tạ Lâm nói thế, hẳn bất giác ngậy ra, ngượng ngùng thu tay lại, vứt luôn chiếc trống bỏi trong tay hoàng tử Thế An ra chỗ khác, sau đó phúi phúi tay làm ra vẻ như mình chẳng hề làm gì đi tới bên cạnh nàng, “Đâu có, hoàng tử Thế An từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, đương nhiên là được người ta vô cùng yêu quý rồi.”

Bàn tay nhỏ nhắn của hoàng tử Thế An không với tới cái trống, nện bình bịch xuống giường, thằng bé nhìn Lạc Thạch Thiên, đôi mắt lay láy ầng ậ nước mắt, rất đáng thương.

Mặc Nhi hừ một tiếng đầy chế giễu, bước tới đỡ dành thằng bé, cũng không muốn để tâm tới hẳn nữa.

Tạ Lâm thở dài, nói với Lạc Thạch Thiên: “Trước đây khi trạch viện này vẫn còn là phủ Thừa tướng, thì Lạc đại nhân có thể ra vào thoải mái, nhưng giờ phủ Thừa tướng đã trở thành Tạ phủ, chỗ của ta toàn một đám đàn bà con gái, có nhiều thứ rất bất tiện, đại nhân nên ít tới đây thôi.”

Ba năm trước Khởi La dẫn theo chồng là Nghiêm Quán quay về cố hương, tạm thời vì ngại chuyện nam nữ, nên không thể tới thăm Tạ Lâm thường xuyên, vì thế đã tìm một căn nhà cách Tạ phủ không xa để hai vợ chồng ở tạm.

Đến tận giờ Lạc Thạch Thiên vẫn chưa lấy vợ, Tạ Lâm vốn đã nhận ra tình cảm Mặc Nhi giành cho hắn, nên cũng nghĩ tới chuyện tác hợp cho cả hai.

Nào ngờ Lạc Thạch Thiên tuy biết nhưng cứ giả vờ là không biết, tuy hiểu nhưng cứ giả vờ là không hiểu, Mặc Nhi năm lần bảy lượt va phải tường, da mặt con gái dày đến đâu cũng chẳng thể cứ cố đâm đầu vào tường đồng vách sắt mãi như vậy, vì thế không cố chấp nữa, chuyên tâm chăm sóc cho hai vị tiểu hoàng tử là Thịnh Bình và Thế An, tâm tĩnh rồi, tính tình cũng vì thế mà trở nên trầm ổn hơn nhiều so với ba năm trước.

Tạ Lâm nhìn thấy tất cả những điều đó, nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, nàng biết tại sao Lạc Thạch Thiên không chấp nhận Mặc Nhi, chỉ áy náy một nỗi rằng ngay cả bản thân nàng cũng bất lực không thể làm gì.

Lạc Thạch Thiên vừa nghe Tạ Lâm nói vậy, sắc mặt liền thay đổi, “Ta tới Tạ phủ, có gì mà không ổn? Ta là ngự y, là đại phu, đại phu khác với người thường, không phải tuân theo những quy tắc thế tục, huống hồ là.....” ánh mắt hắn rơi xuống bụng Tạ Lâm, rồi sau đó giật mình liếc nhìn sang chỗ khác, “Huống hồ là.....”

Rốt cuộc “huống hồ là” gì, hấn ấp úng mãi, sắc mặt do bí quá mà đổi sang màu gan heo cũng vẫn không nói được cho ra hồn.

Tạ Lâm nhướng nhướng mày, đang muốn hỏi lại cẩn thận, thì lại nghe thấy có người gõ gõ cửa, bên ngoài vang lên tiếng nói: “Gia, Trầm Hòa Anh đại nhân cùng với phu nhân tới, Thục Hà dẫn bọn họ tới thư phòng chờ nhé.”

Tạ Lâm nghiêng tai lắng nghe, đúng là giọng Thục Hà, bèn đáp được, sau đó chỉnh trang qua lại quần áo, rồi gọi Mặc Nhi vừa đỡ được hoàng tử Thế An chìm vào giấc ngủ cùng đi.

Lạc Thạch Thiên thăm thở phào nhẹ nhõm, Tạ Lâm tuy không gọi hấn, nhưng hấn cũng rón ra rón rén nổi gót đi theo sau.

XXX

Vừa mới đi tới cửa, Trầm Hòa Anh đã quỳ lạy Tạ Lâm một cái, “Ân sư.”

Tạ Lâm vội vàng đỡ hấn dậy, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, người đã là Thừa tướng của triều đình, hành đại lễ như thế này không ổn, nhanh đứng lên mau.”

Trầm Hòa Anh không đồng ý, nhất định phải hành lễ xong xuôi mới chịu đứng thẳng người lên, cười bảo: “Thừa tướng thì sao chứ? Học trò bái lạy Thừa tướng tiền nhiệm thì có gì không ổn? Bái lạy ân sư thì có gì không đúng? Trầm Hòa Anh được như bây giờ, hoàn toàn nhờ vào công ơn như thể tái sinh của ân sư, mỗi lần gặp ân sư, học trò đều hận quỳ xuống dập đầu vẫn chưa đủ để báo đáp ân sư, chút lễ mọn này có là gì?”.

Sử Hồng Dực đứng bên cạnh khẽ cười, cũng không ngăn cản hành động hoang đường của phu quân mình.

Tạ Lâm hơi lắc đầu, tên học trò này bình thường trầm ổn, hành xử chu toàn, duy chỉ có khi ở trước mặt nàng, thì lại thường xuyên giống như một đứa trẻ, từ sau khi trở thành Thừa tướng, lại càng có cơ hội luyện tập mồm mép cứng rắn trên triều, nên thỉnh thoảng hẳn nói đến chính nàng cũng á khẩu không đáp lại được.

Có đôi lúc nhắc chuyện này với Minh Trọng Mưu, lại bị hấn cười ha hả bảo: “Thầy sao thì trò vậy, thầy miệng lưỡi sắc bén, thì học trò cũng không thể thua kém quá nhiều được.”

Tạ Lâm cũng chỉ biết lắc đầu phì cười.

Trầm Hòa Anh không thường xuyên nhìn thấy Tạ Lâm, nên dưới nỗi nhớ nhung không tránh khỏi nói khá nhiều, trong lúc hai người tâm sự, Sử Hồng Dực ở bên cạnh thỉnh thoảng cũng góp vài câu, thoải mái nhàn nhã, chưa được bao lâu, mặt trời đã ngả dần về tây. Mặc Nhi hầu hạ bên cạnh không cảm thấy gì, chứ Lạc Thạch Thiên thì đã nhấp nhồm từ lâu, nói vài lời với Tạ Lâm xong liền rục rịch ra đằng sau chơi đùa với hoàng tử Thế An.

Nói một lúc, đột nhiên Trầm Hòa Anh nhắc đến một chuyện, “Có phải ân sư có một người họ hàng tên là Tạ Luân đúng không?”.

Tạ Lâm ngẩn người.

Nhớ đến mấy năm trước Tạ Luân đổi tên thành Giải Luân, tham gia thi đình, đỗ Thám hoa, trong tam giáp cũng chỉ có mình hắn là phải làm quan xa kinh thành.

Ngày ấy Tạ Luân đổi tên thành Giải Luân, là vì không muốn có mối quan hệ gì với Tạ Lâm, giờ sao tự dưng lại đổi lại?

Trầm Hòa Anh nói tiếp: “Tên Tạ Luân đó đúng là rất có bản lĩnh, cai quản biển một vùng thâm sơn cùng cốc trở nên đông đúc trù phú, vì vốn dĩ

là cùng một khoa thi, nên học trò vẫn luôn chú ý tới hãn. Những nhân tài như thế này nhất định không thể bỏ qua, nên học trò đã điều hãn tới kinh thành để giúp đỡ học trò một tay.” Hãn cười ngược ngược, “Nói ra thì thật là xấu hổ, tuy rằng không có lòng ám hại người, nhưng chắc chắn phải có lòng đề phòng người, học trò âm thầm điều tra lai lịch thân nhân của hãn, mới biết hãn là họ hàng của ân sư, người đáng tin như thế, đương nhiên là càng phải trọng dụng.”

Tạ Lâm ngẫm nghĩ Tạ Luân đúng là một nhân tài có thể đào tạo, nếu có thể để hãn quay về kinh thành làm quan, đương nhiên là không gì tốt bằng, mấy năm trước nàng từng khuyên Tạ Luân đi xa, cũng là nghĩ sau này sẽ có ngày dùng đến hãn, giờ thấy Trầm Hòa Anh suy nghĩ chu đáo, lại coi trọng người tài như vậy, không khỏi gật đầu tán thưởng.

Cuối cùng Trầm Hòa Anh vẫn thích hợp với vị trí Thừa tướng này hơn nàng, ngay khi vừa nhìn thấy hãn, nàng đã nghĩ như vậy.

Trầm Hòa Anh lại nói tiếp: “Hôm qua Tạ Luân đã quay về kinh, học trò đã giúp hãn tìm một nơi để ở tạm, hôm khác sẽ bẩm báo với bộ hạ. Chỉ là.....” Hãn quan sát Tạ Lâm, “Hôm qua..... Tạ Luân nói với học trò rằng hãn muốn gặp mặt ân sư, không biết ân sư có muốn gặp hãn không?”.

Tạ Lâm thoáng trầm ngâm, rồi mới cười bảo: “Sớm muộn gì cũng có ngày phải gặp, gặp hay không gặp, không đáng để nhắc tới.”

XXX

Lạc Thạch Thiên không ngờ chân vừa bước khỏi bậc cửa tay vừa khép được cánh cửa, thì lại cảm thấy có người kéo kéo vạt áo mình, Lạc Thạch Thiên có hơi ngạc nhiên, liền nghe thấy dưới chân vang lên giọng nói rất nghiêm túc của một đứa bé: “Gia đình của Tạ phủ, có biết đệ đệ của ta đang ở đâu không?”.

Lạc Thạch Thiên quay ngoắt lại nhìn, lập tức kinh hãi, chưa kịp liếc xuống nhìn đến người vừa kéo vạt áo hăn, thì đã nhìn thấy người khoanh tay đứng đằng sau, chưa bàn tới tư thế hiên ngang ra sao, quần áo sang trọng thế nào, chỉ thấy khuôn mặt ấy..... quen quá mức cần thiết.

Lạc Thạch Thiên đang định hô: “Bệ.....” thì đối phương đã đưa ngón trỏ lên suýt khẽ, ra hiệu im lặng.

Lạc Thạch Thiên vội ngậm miệng. Người lớn tới, nên trẻ con đương nhiên cũng đi theo. Hăn cúi đầu nhìn thử, quả nhiên là trưởng hoàng tử Minh Thịnh Bình, cũng học theo điệu bộ của phụ thân đứng khoanh tay, sống lưng thẳng tắp, duy chỉ có ánh mắt là tròn lấp lánh, giống hệt như mẫu thân cậu.

Trưởng hoàng tử rất thông minh, giờ mới có ba tuổi, nhưng đã thoáng mang theo khí độ của một hoàng tử, khiến người khác không dám coi thường.

Tuy Minh Trọng Mưu chưa từng công bố với bên ngoài mẫu thân của cậu là ai, nhưng trong ngoài cung đều ngầm hiểu cả.

Dù Tạ Lâm rất ít khi vào cung, thậm chí thường xuyên đóng cửa không ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng Minh Trọng Mưu lại chạy qua bên này, công việc chuyển từ ngự thư phòng đến thư phòng của Tạ phủ. Đám vương công đại thần thường xuyên bàn tán sau lưng rằng, ngôi vị Hoàng hậu sớm muộn gì cũng rơi vào tay Tạ Lâm, nhưng đã ba năm trôi qua, Tạ Lâm vẫn chưa trở thành mẫu nghi của Vạn Triệu.

Nhưng nếu nói vì Tạ Lâm quá âm hiểm, xảo trá nên cuối cùng bị thất sủng thì cũng lại không giống. Bệ hạ không hề lập Tạ Lâm làm hậu, nhưng cũng không lập bất kỳ một cô gái nào làm Hoàng hậu, ngay cả phi tử cũng ít dần đi, lại thường xuyên chạy tới Tạ phủ. Các đại thần trong triều đình, đều bày tỏ thái độ: Không tài nào hiểu nổi.

Hay một cái là mới chỉ có ba năm, đã có đến hai vị hoàng tử, bất kể Tạ Lâm là người thế nào, nhưng chí ít cái bụng ấy cũng biết sinh đẻ, các đai thân đành cho qua, nhắm một mắt mở một mắt cho xong chuyện.

Lạc Thạch Thiên cong người, thấp giọng nói với trưởng hoàng tử thấp bé: “Đại diện hạ, tiểu nhân không phải gia đình của Tạ phủ, ngay cả tiểu nhân mà người cũng không biết sao? Tiểu nhân là ngự y Lạc Thạch Thiên, thường xuyên tới khám bệnh cho mẫu thân của điện hạ đấy.”

Trưởng hoàng tử Minh Thịnh Bình trợn mắt đánh giá hằm hằm một lượt, “Ồ? Mẫu thân ta thường xuyên bị bệnh sao? Cần người tới khám bệnh luôn à?”.

Lạc Thạch Thiên cứng họng, nếu nói là thường xuyên bị bệnh, thì sợ rằng đại diện hạ sẽ lo lắng, nếu nói là không thường xuyên bị bệnh, thì hằm hằm thường xuyên tới Tạ phủ làm gì? Hằm cũng không dám phớt lờ vị hoàng đế Vạn Triệu đang nhìn chăm chăm vào mình kia.

Lạc Thạch Thiên liền lảng sang chủ đề khác, nói: “Đại diện hạ, ngài không phải muốn tới thăm nhị điện hạ sao? Tiểu nhân sẽ dẫn ngài đi thăm.”

Đứa bé mới có ba tuổi, tuy rằng thông minh lanh lợi, nhưng suy cho cùng do quá nhớ nhung em trai, nghe hằm nói vậy, lập tức vỗ tay reo lên, “Được được, mau dẫn ta đi.”

Thằng bé vui vẻ kéo kéo ống tay áo hằm, Lạc Thạch Thiên cười khổ ngẩng đầu lên nhìn, bệ hạ chưa mở lời, hằm không dám tự mình quyết định, Minh Trọng Mưu tuy rằng không thích gã này lắm, trên thực tế hằm đã nhìn rõ đến tám phần tâm tư gã thần tử này, thấy hằm nhìn về phía mình, liền hừ một tiếng, “Người dẫn Bình nhi đi thăm An nhi đi, ta sẽ tự đi gặp Tạ Lâm.”

Lạc Thạch Thiên được cho phép, lập tức sung sướng như được đại xá, dẫn trưởng hoàng tử nhanh chóng xoay người rời đi.

Minh Trọng Mưu thấy hấn đi xa rồi, liền quay người khoát khoát tay, mấy bóng đen đi theo cũng rời đi.

Bản thân hấn ý thế tài cao gan lớn, không thích có hộ vệ, nhưng đối với an nguy của hai đứa trẻ, thì Minh Trọng Mưu lại hết sức để tâm.

XXX

Trầm Hòa Anh và Sử Hồng Dực vừa nhìn thấy Minh Trọng Mưu đi vào, không nén nổi kinh ngạc, vội vàng định dập đầu hành lễ, thì bị Minh Trọng Mưu ngăn lại, “Mặc thường phục xuất hành, nên không cần khách sáo vậy làm gì.”

Lúc ấy hai người bọn Trầm Hòa Anh mới đứng thẳng người dậy, Tạ Lâm cũng đang chuẩn bị nhắc người lên hành lễ, thì lại bị Minh Trọng Mưu ấn xuống, hấn đi tới ngồi bên cạnh nàng, bưng chén trà của nàng lên uống một ngụm, thái độ vô cùng thân thiết tự nhiên. Trầm Hòa Anh và phu nhân thấy thế, đương nhiên cũng không cần nói cũng tự hiểu, bệ hạ mặc thường phủ tới Tạ phủ, hiển nhiên là vì muốn gặp Tạ Lâm, bọn họ không nên ở lại đây khiến bệ hạ chướng mắt, lên hai miệng cùng lấy cớ cáo từ.

Hai người vừa ra khỏi cửa, trong phòng liền chìm vào trầm mặc.

Minh Trọng Mưu lặng lẽ uống trà, bất kể bên ngoài có ồn ào đến mức nào, chỉ cần ở bên cạnh nàng là cảm nhận được sự yên tĩnh.

Cái gọi là tâm ý tương thông, chẳng qua cũng chỉ như thế này mà thôi.

Nhưng chưa được bao lâu, Tạ Lâm đã nói: “Người tới rồi.” Giọng nói không vui, cũng chẳng quá hồ hững.

Minh Trọng Mưu nhủ thầm: Cũng tạm. Lần trước hấn chưa phê xong tấu chương đã tới, suýt chút nữa bị khuôn mặt lạnh lùng của nàng làm cho

đông cứng. Lần này tốt xấu gì hãn cũng đã phê xong, nàng chắc không còn gì để nói nữa rồi.

Minh Trọng Mưu giả vờ trầm ngâm, “ừ” một tiếng. Đã ba ngày rồi hãn không được gặp nàng, đừng thấy hãn bình tĩnh mà lầm to, nội tâm hãn đang nhảy nhót sung sướng từ lâu rồi đây này. Không còn là thiếu niên nữa, nhưng lại luôn làm những việc chỉ thiếu niên mới làm.

Đâm đầu vào tường cũng chẳng phải lần đầu tiên, nhưng nàng vẫn vì hãn sinh ra tiểu hoàng tử vừa thông minh lanh lợi lại vừa đáng yêu, nếu nàng không muốn, dựa vào sự quật cường bướng bỉnh của mình thì đã bỏ đi từ lâu rồi.

Đáng tiếc nàng thủy chung không chấp nhận ngôi lên ngôi vị Hoàng hậu. Hãn từng công khai rồi ngấm ngấm ám chỉ, nhưng nàng toàn giả vờ không hiểu. Nàng thông minh như thế, sao lại không hiểu chứ?

Rõ ràng là không muốn hiểu thì có.

Minh Trọng Mưu liếc trộm nàng mấy cái, thấy nàng đang nhìn mình, sắc mặt cũng không có vẻ gì là đang vui vẻ hay tức giận, không kìm được thầm thở dài, rốt cuộc nàng vẫn trầm tĩnh và nhẫn nại hơn mình, bản thân làm sao bì được với vị cựu Thừa tướng từng là thầy giáo này đây? Minh Trọng Mưu bất giác duỗi tay ra, phủ lên bàn tay đang bưng tách trà của nàng.

Ngón tay Tạ Lâm thoáng run lên, trái tim Minh Trọng Mưu cảm thấy được an ủi, hiểu ra nàng không bình tĩnh như vẻ bên ngoài, bèn nói: “Tạ Lâm, đã ba tháng nay nàng không vào cung rồi, lẽ nào nàng không nhớ thăm sao? Trăm..... Ta toàn đến thăm nàng.”

Lại thêm một lần hãn bóng gió với nàng, ngày ngày chạy tới Tạ phủ, tuy rằng Minh Trọng Mưu ngồi ở ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng không phải là thẳng ngực, văn võ bá quan trong triều ngày nào cũng bàn luận sau lưng

việc hấn chạy tới Tạ phủ trước, hấn nghe vào tai, trong lòng cũng thấy sốt ruột.

Tạ Lâm quay sang nhìn hấn, rồi đặt chén trà trong tay xuống, “Bệ hạ, quốc sự đã phê xong chưa? Tất cả phải lấy việc nước làm trọng.”

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói vậy, liền đứng bật dậy, năm năm làm hoàng đế đã khiến hấn càng thêm trầm ổn, cũng hiểu quyền mưu hơn, nhưng trước mặt Tạ Lâm, hấn cứ như bong bóng xà phòng bị thổi phồng, chọc một phát là vỡ. Minh Trọng Mưu đi tới trước mặt Tạ Lâm, cúi xuống nói, “Ân sư chỉ dạy của trẫm ơi, trẫm đã đặc biệt làm theo lời dặn dò của người, phê xong tấu chương rồi mới tới, người là cựu Thừa tướng, nên trẫm sợ người lắm.”

Tạ Lâm ngược mắt lên có hơi kinh ngạc, chỉ là nàng..... chỉ là nàng không biết nên đối mặt với hấn như thế nào nên mới dùng quốc sự để trốn tránh thôi mà. Tạ Lâm đang định mở lời, thì đã bị Minh Trọng Mưu giữ lấy gáy kéo lại, khiến nàng phải ngược đầu lên, tiếp nhận ánh mắt của hấn đang hạ xuống.

Nàng xưa nay luôn nghĩ đến chuyện đẩy hấn ra, nhưng lại toàn bị hấn xâm lược lãnh thổ từng tấc từng tấc một, hơn thế còn không tài nào đẩy lui được.

Tình cảm của hấn như lửa nóng, đốt cháy mãnh liệt khiến nàng không biết phải làm sao.

Tình cảm suốt ba ngày không được thấy nàng dồn cả vào trong nụ hôn này. Minh Trọng Mưu nhủ thầm, có trời biết hấn ngày nhớ đêm mong được nhìn thấy nàng đến mức nào, hận không thể hòa tan nàng làm một với mình, nóng lòng muốn lập nàng làm Hoàng hậu, chẳng qua cũng là vì muốn ngày ngày được trông thấy nàng, không cần phải ngày ngày tương tư nữa.

Nụ hôn mãi mới ngừng lại, Tạ Lâm thoáng cau mày, nàng vẫn chưa thể quen được với kiểu hôn thế này, thở dốc hồi lâu mới nói: “..... Thì ra là xử lý việc nước xong, nên mặc sức hưởng lạc à? Đây là việc một minh quân nên làm sao?”.

Minh Trọng Mưu thấy gò má nàng đỏ rục, nhưng khuôn mặt lại nghiêm túc giáo huấn, không nhịn được cười ha hả, “Đấy có phải là việc một minh quân nên làm hay không, trẫm không biết, nhưng đây chắc chắn là việc hoàng đế Vạn Triệu nên làm.” Dừng lại một thoáng, Minh Trọng Mưu lại cười nói tiếp: “Xin ân sư lượng thứ cho.”

Nói đoạn, hãnh phá lên cười rồi bẽ ngang nàng lên, sai bước về phía phòng ngủ.

Nếu nghĩa vụ vợ chồng, Tạ Lâm không thể thực hiện được và cũng không muốn thực hiện, vậy thì đành thực hiện nhiệm vụ “giáo dục giải đáp thắc mắc” vậy.

Minh Trọng Mưu nghĩ tới đây, cười vô cùng sung sướng.

Là người mà hãnh muốn thân cận, nhưng lúc nào cũng chăm chăm dùng thái độ như đang xử lý công việc để nói chuyện với hãnh, vậy thì nên làm gì?

Minh Trọng Mưu là một vị hoàng đế rất biết dùng não, thậm chí so với rất nhiều vị hoàng đế của Đại Sở hãnh còn dùng não nhiều hơn. Phòng ngủ phía sau thư phòng được xây dựng chính là nhằm mục đích này, chính giữa là một chiếc giường cực lớn, có lăn thế nào cũng không bao giờ sợ rơi xuống đất, có thể coi là mềm mại đa dụng, vì sở thích trong lòng hoàng đế Vạn Triệu chính là cựa Thừa tướng dù có phản bác cũng không thể phản bác được.

Một Tạ Lâm cứng nhắc, thì phải dùng cách này để đối phó, đảm bảo trăm lần thắng cả trăm.

Lạc Thạch Thiên vốn dĩ muốn dẫn trưởng hoàng tử Thịnh Bình tới trêu em trai Thế An, nhưng vừa bước qua cửa, lại cảm thấy không thoải mái khi bỏ Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm ở lại một mình với nhau, nên vừa đi được một bước lại thụt lùi lại sau, để trưởng hoàng tử Thịnh Bình tự đến chỗ tiểu hoàng tử chơi, còn hắn thì xoay mũi chân, đi về phía thư phòng. Hắn có thể an tâm để cả hai vị tiểu hoàng tử đơn độc như vậy, chính là vì hắn biết rõ Minh Trọng Mưu chắc chắn đã bố trí hộ vệ bảo vệ sự an toàn của hai đứa trẻ rồi, nên không cần phải lo lắng.

Không ngờ vừa đi tới thư phòng, đã nghe thấy tiếng Minh Trọng Mưu phá lên cười trêu chọc, Tạ Lâm năm lần bảy lượt xua hắn tránh xa ra. Sắc mặt Lạc Thạch Thiên tái đi, vội vàng hô: “Bệ hạ đừng vội, trong bụng của gia đang có tiểu công chúa tương lai đấy!”.

Bên trong lập tức truyền ra tiếng đồ vật va chạm, sau đó là tiếng hoảng để Vạn Triệu kinh hãi quát: “Người nói gì?!”.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Gian Thần Xu Nịnh Đường Triều

Chương 2: Thần Không Dám Quỳ

Chương 3: Hồn Hợp Băng Và Nước

Chương 4: Vạn Tế Thanh Minh

Chương 5: Thần Năm Xuống Vây

Chương 6: Tương Kế Tụ Kế

Chương 7: Ma Âm Theo Người

Chương 8: Công Chúa Định Quốc

Chương 9: Cho Người Ta Một Con Cá

Chương 10: Thâm Vãn Tuyên Phạt

Chương 11: Mật Thất Lô Dương

Chương 12: Người Là Rắn Độc

Chương 13: Giáo Dục Là Vấn Đề Khó Khăn

Chương 14: Tới Khoe Xấu

Chương 15: Đạo Tiếp Khách

Chương 16: Bức Tranh Bị Cướp

Chương 17: Ta Bóp Chết Người

Chương 18: "Lão" Gian Thần Xảo Trí

Chương 19: Không Thoải Mái

Chương 20: Thuật Đế Vương

Chương 21: Không Từ Thủ Đoạn

Chương 22: Không Cam Lòng

Chương 23: Lắm Thầy Nhiều Ma

Chương 24: Tự Sát Tự Kiểm Điểm

Chương 25: Hoàng Đế Không Thương Triều

Chương 26: Con Dân Đại Sở

Chương 27: Quỳ Xuống Cho Trẫm

Chương 28: Quỳ Cũng Là Đánh Cược

[Chương 29: Không Đau Ở Đâu Cả](#)

[Chương 30: Gân Dây Hơi Bị Phiền](#)

[Chương 31: Người Là Đoạn Tụ Hả?](#)

[Chương 32: Bỏ Lễ](#)

[Chương 33: Kịch Trong Kịch](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37: Sóng Gió Trường Thi](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39: Mức Độ Trùng Khớp Của Tin Đồn](#)

[Chương 40: Bản Sắc Gian Thần](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 89: Ngoại Truyện 2](#)